

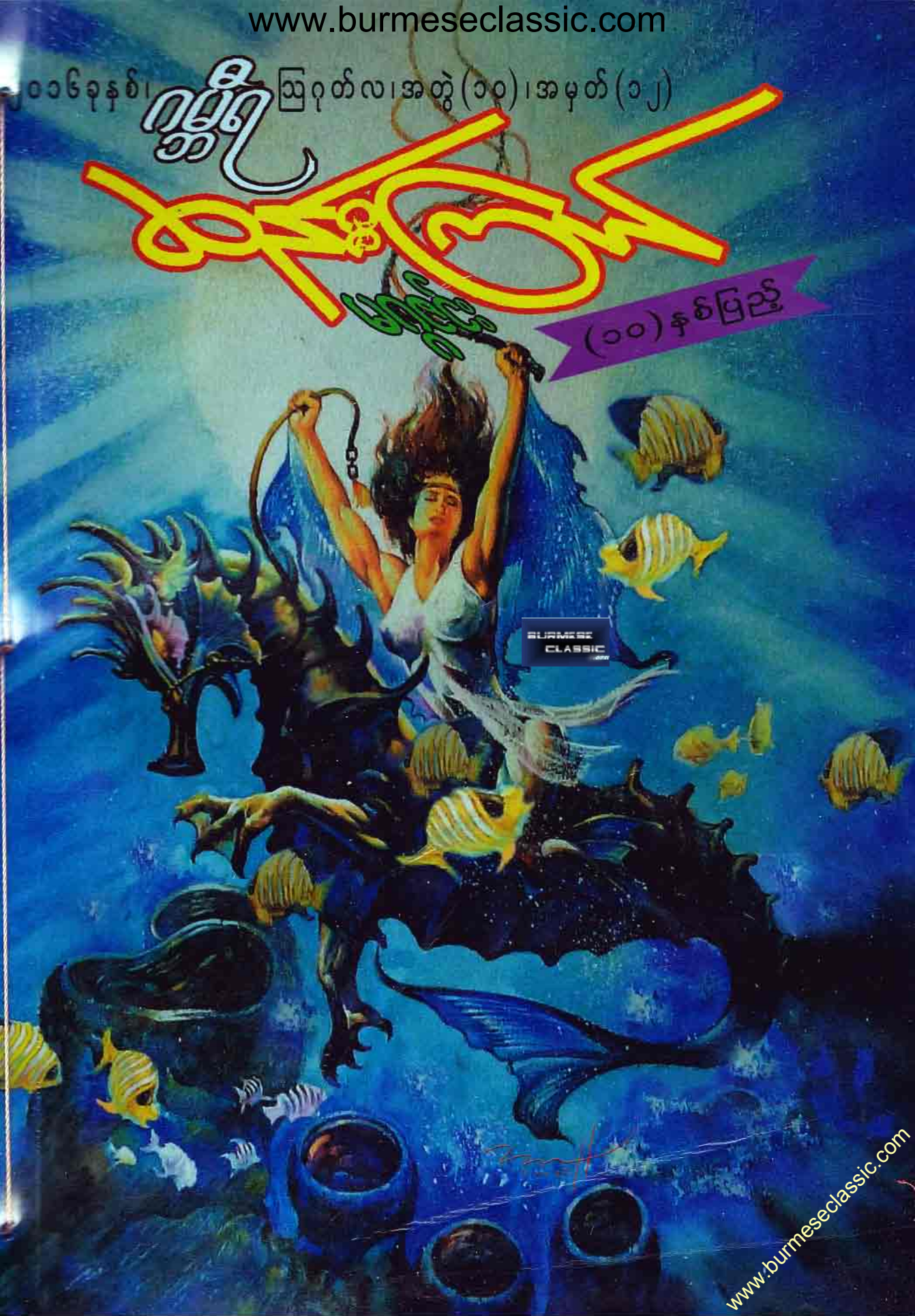
၂၀၁၆ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ အတွဲ (၁၀)၊ အမှတ် (၁၂)

ဂန္ထီ

အိန္ဒြေ

(၁၀)နှစ်ပြည့်

BURMESE
CLASSIC



မာတိကာ

ဘာသာရေးဘုရားသမိုင်း

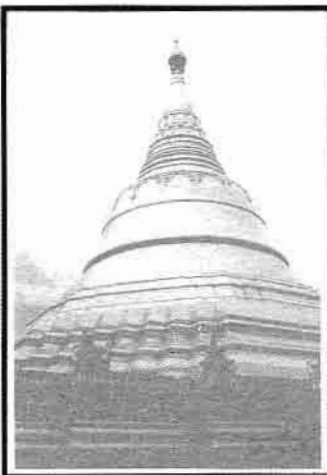
- ကျိုက်မွန် လေးမျက်နှာဘုရားကြီး	...	မောင်သာ(ရှေးဟောင်း)	၆
- မြောင်းမြမြို့ဟောင်း အကြေပုဂံအရပ်မှ	...	မြမဇ္ဈဝေ(ကျုံမင်း)	၂၆
- ဂျပန်မြေက ဗုဒ္ဓဘာသာ	...	ကိုဇေးမြင့်(ရှေး/သု)	၄၁
- ဗားမဲ့ သာသနာ့နယ်မြေထဲက	...	ခေတ္တရာဆရာကျော်	၅၉
- ဝေရာစန ကျောက်စိမ်းစေတီတော်	...	ဝင်းကိုဇော်	၁၁၆

ဘာသာရေးသုတ/ရသဆောင်းပါး

- အတိတ်ဘဝက အကြောင်းမကောင်းခဲ့သော	...	ပေါ်လွင်ဦး(ရေး)	၁၃
- ပရမတ်ဒါန (၅)	...	မဟာထွန်း	၁၉
- ရှင်အရဟံ၏ စံတော်ဝင်မဟာဗောဓိ	...	ကိုရွှေမြသိန်း(သမိုင်း)	၃၀
- သူဌေးသားသုံးယောက်နှင့် စကားသုံးခွန်း	...	မောင်ထည်ဝါ(ပျော်ဘွယ်)	၃၂
- ဂုဏ်သမားနှင့် သူတော်စင်ရသေ့	...	ရဲမျိုးသူ(ဇောခိမြိုင်)	၃၄
- ညွှန်းသက်သေဆိုစကား	...	ဇွဲလှလင် (မအူပင်)	၃၇
- စိတ်ကိုနိုင်အောင်ထိန်း	...	မင်းဖေမြင့်(မုခ်)	၅၄
- လမ်း သို့မဟုတ် မဂ္ဂင်	...	အရှင်ကောဏ္ဍည	၇၅
- ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏	...	ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး	၉၁
- ဥရုဝေလတောင်သို့	...	မောင်သာ(ရှေးဟောင်း)	၁၂၄

မန္တန်၊ ဂါထာ၊ ကျင့်စဉ်

- မြွေအန္တရာယ်နှင့် ခန္ဓသုတ်အစွမ်း	...	တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ	၁၆
- ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ကြီး၏	...	ထွန်းမြတ်တေ(မြန်အောင်)	၂၅
- မြင်လျှင်ခင် ပြောလျှင်ချော	...	ရောမြေကျော်ဝေ	၅၂
- ဘုရားခုနစ်ဆူစက် တန်ခိုးထက်	...	ခန့်ကျော်စွာ	၅၅
- အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ရွတ်ဆိုအဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သော	...	ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ)	၁၀၇
- သားကောင်းသမီးမြတ်ပိုင်ဆိုင်စေလိုသော်	...	သျှင်ထွေး(သန်လျင်)	၁၁၃



အထွေထွေသုတ ရသဆောင်းပါး

- အဖျောက်မြို့က ၁၅ ကြိမ်မြောက်	...	မောင်အေးကျော်(အဖျောက်)	၈၀
- ထောင်ထဲကလက်ထပ်မင်္ဂလာ	...	အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး	၈၄
- ပရေကျေးကလီးသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်	...	ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်	၉၈
- စာအုပ်စင်	...	သုတအံ့	၁၇၂
- ငယ်နာမည် ပကွ	...	အန်ကယ်သောင်း	၁၈၉
- သတင်းပုံရိပ်များ	...	မောင်ဝေအေး	၁၉၂
- ထူးဆန်းထွေလာဤကမ္ဘာ	...	မောင်လင်းအောင်	၂၂၃
- ကျောက်မျက်နှာနှင့် ကျောက်လိပ်	...	ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်	၂၃၈

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

BURMESE CLASSIC

- ဂန္ထီရဆန်သောဂဗန်းနက်	...	ပေါ်လွင်ဦး(ရေး)	၅၅
- ဧည့်သည်စားတဲ့ မြစ်ရေ	...	အင်းထူး(ရေးသားတို)	၇၀
- သစ္စာမဲ့ကြသောအခါ	...	မြသိန်း	၁၀၂
- ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာ	...	ဂါဦးနွန်းကို	၁၃၀
- ဇနီးနာ	...	မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)	၁၄၈
- ခြင်္သေ့ကြီး၏မေတ္တာ	...	မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်မြေ)	၁၆၄
- ရွာကြီး၏ ပွဲတော်ည	...	ညီလေးငယ်(လယ်တော်)	၁၇၈
- ဒရယ်ပေါင်တစ်ချောင်း	...	မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)	၁၉၆
- နတ်ဆက်သွားသောသူငယ်ချင်း	...	မင်းဟိန်းခိုင်	၂၀၆
- ဆံသရာတစ်ဖက်ကမ်းမှ စီးသည့်စုန်ရေ	...	စိုး(ရော့တီ)	၂၁၃
- မယောဂရှင်	...	စိုးယဉ်ထွန်း	၂၃၁
- ချွန်ုပ်နှင့် ပရဝရီး	...	လွန်းကျော်ဦး	၂၄၀
- ခန့်ကြေးရှိလျှင် ကြေပါစေ	...	ထွန်းဝေဝေစိုး(ဟင်္သာတ)	၂၄၅
- အခွေနှင့် ရင်ဆိုင်သူ	...	မြရာပင်မောင်တင်ယုံ	၂၄၉
- ဇွန်နှင့် ကျားသစ်အသက်လုပ်	...	ထွန်းတောက်	၂၅၉
- ဆောင့်ရှောက်တတ်သော ရုက္ခစိုးကြီးများ	...	ကောင်းသော်	၂၆၇

တိုင်းရင်းဆေး

- သင်္ဘောကြီးပင်အမြစ် ...	...	ရောမြေထွန်းထွန်း	၁၈
- ဆေးတံတိုင် ကရဝေးပင်	...	ဆရာရွှေထွန်း(ရွှေလှော်ကား)	၁၀၅
- ဆေးနွမ်းထက်သော အခါးသီးနံနံမျိုး	...	အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)	၁၅၈
- ဆေးတံတိုင်းတို့အတွက် သင်္ဘောရွက်	...	ကျေးလက်သား	၂၀၅
- ဦးခေါင်းကိုက်ခဲခြင်းနှင့်	...	နတ်မောက်မှတ်ကျောက်	၂၃၇
- ဆေးတံတိုင်းတို့ အသက်ရှူကျပ်သော်	...	လူစွမ်းမြင့်(နတ်မောက်)	၂၅၄
- ချွန်ုပ်တို့ သနပ်ခါးနဲ့ ခွေးတောက်ရွက်	...	သတိုးမြူ	၂၅၅
- ဆီးချို သွေးချိုအတွက်	...	ရောမြေကျော်ဝေ	၂၇၂



ပဉ္စဂုဏ် အဟံ ဝိနာယိ

အယ်ဒီတာချုပ်	ထုတ်ဝေသူ
မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)	ဦးညီဇော်ထွဋ် (၁၁၁၀၁)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ	အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရုံးခန်းနှင့် ဖြန့်ချိရေး
နေလရောင်	အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၆) (၃၁)လမ်း(အထက်)
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း	ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မိုးမင်းသက်	ဖုန်း - ၀၉-၅၁၅၈၄၆၂
ကွန်ပျူတာစာပီ	အတွင်းမူလင်း - ကိုမျိုးညွန့် (A7 Group)
စန်းစန်းထွေး	စာအုပ်ချုပ် - ဦးတင်လှ
ဖြန့်ချိရေးနှင့် ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး	မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ယဉ်မင်းဆု (ယုန်လေး)	ဒေါ်ကျင်ယု(ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၀၀၅၃)
မျက်နှာဖုံးစာလုံးဒီဇိုင်း - ကျော်မင်းမောင်	အမှတ်(၂၇၉/ခ)၊ ၄၀-လမ်း၊
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မောင်မြင့်ဌေး	အမှတ်(၉)ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတား။
အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ	မန္တလေး
ဝင်းသိန်း၊ မောင်မြင့်ဌေး၊ ရန်ခိုင်ဦး၊ သန့်စင်၊	ထွန်းဦးစာပေ
ရဲရင့်နိုင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်ဦး၊ စက္ခု၊	နဂါးစာပေ
ကျော်စိုးညိုနိုး၊ ဆူးထက်အောင်၊ ပညတ်၊	ရှမ်းတောင်၊ ကယား
	မော်လမြိုင်
	ပြည်
	နေပြည်တော်
	နေပြည်တော်ပျဉ်းမနား
	ဝဲခူး
	ဟင်္သာတ
တန်ဖိုး - (၂၄၀၀)ကျပ်	တလေးမောင်
အုပ်ချုပ် - (၅၀၀)	



အဆောင်၊ အစီအရင်၊ ယတြာ

- အခွဲကြီးဖြစ်နေပြီ	... ဆရာရန်လင်း (ပြည်)	၁၅၅
- ဖိုးသူတော်ဦးရွှေဝနှင့်	... ခန့်ကျော်စွာ	၁၆၉
- ၁၃၇၈ ခုနှစ် ဆန်းကျင်ဂြိုဟ်အဟော	... ခေတ္တရာဆရာကျော်	၁၇၄
- ဘဝတစ်သက်တာ ကံကြမ္မာဇယား	... မောင်တင်ကြွယ်(ပြည်)	၁၈၅
- ဉာဏ်တော်သုံးပါး ပူဇော်နည်း	... သစ္စာဝါဒီမြတ်စောလင်း	၂၂၉
- ရ နေသားသမီးများ ကံကြမ္မာဇယား	... ဂန္တီရဆရာလှမျိုး	၂၅၂
- ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် အခိုက်မြေယတြာ	... ဆရာနေလင်းအောင်(ဖွဲ့စည်း)	၂၅၆

နက္ခတ်၊ ဝေဒင်ဟောကိန်းများ

- ၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လ၊ မြန်မာ့ဆယ့်နှစ်လရာသီဗွားများ	... ခန့်ကျော်စွာ	၁၀၉
- အကြံပြုစာမျက်နှာ	... ခေတ္တရာဆရာကျော်	၁၂၂
- နာမက္ခရာဆန်း	... ဂန္တီရဆရာလှမျိုး	၁၄၅
- ၇ ရက်သားသမီးများအတွက်		
အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်	... သက်နှင်းဆွေ (ပုပ္ပါး)	၁၆၀
- ၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၂ ရာသီခွင်နှင့်သင့်ကံတရား	... တက္ကသိုလ်ဖိုးမိုးနိုင်	၂၀၁
- တားရောဂန္တီရက်ကြမ္မာဟောကိန်း	... သဘာဝဓမ္မဆရာသက်	၂၇၃



BURMESE
CLASSIC

မေတ္တာ
ကျိုက်ပွန် လေးမျက်နှာ ဘုရားကြီး
ပဲခူးမြို့



ကျိုက်ပွန် လေးမျက်နှာဘုရားကြီး

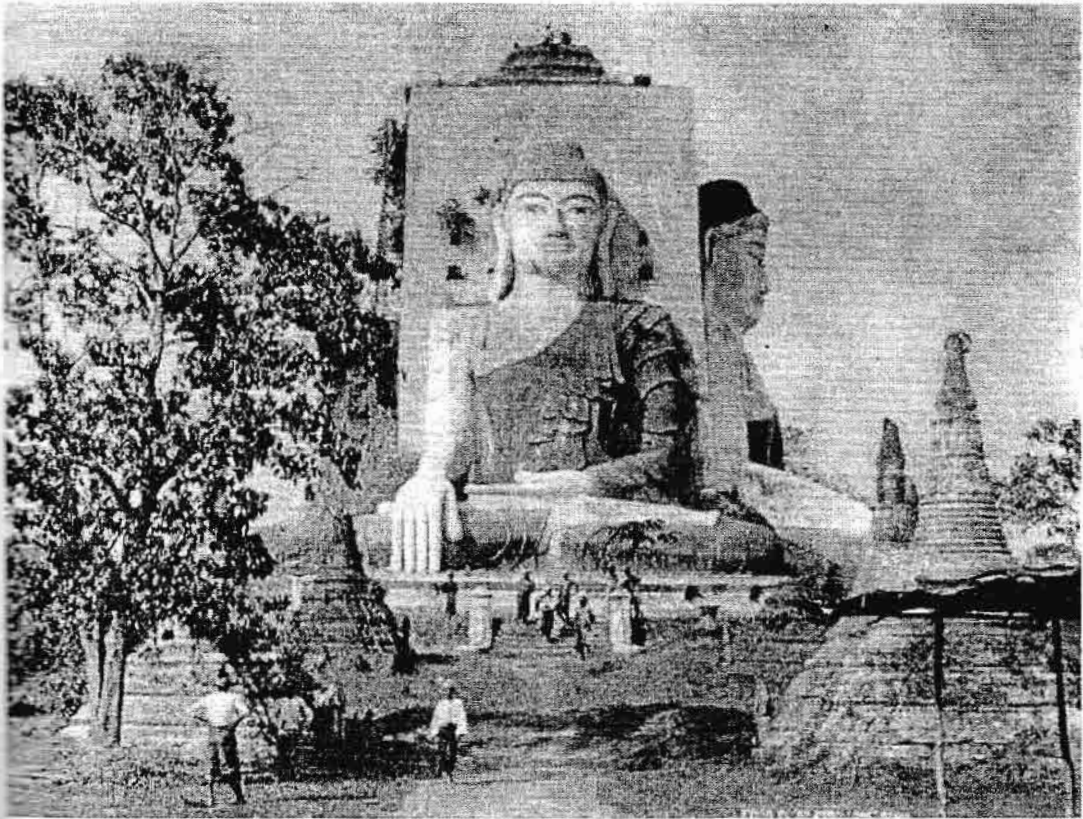
မောင်သာ (ရှေးဟောင်းသုတေသန)

ရန်ကုန်မှ မော်လမြိုင်သို့ သွားတိုင်း ပဲခူးသို့ မရောက်မီ ကားလမ်းမ၏ ဝဲဘက်ခြမ်းတွင် မြင်နေရသော လေးမျက်နှာ ဘုရားဟုခေါ်သည့် ကျိုက်ပွန်ဘုရားကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ဝင်ရောက် မဖူးမြော်ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက် အတွင်း သီတင်းသုံးနေတော်မူသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး လေးဆူသည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ မျက်နှာမူကာ ထိုင် တော်မူနေကြသည်။ ရုပ်ပွားတော် လေးဆူသည် တစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူ ကျောချင်းကပ်လျက် သီတင်းသုံးနေကြကာ လေး

မျက်နှာဘုရားဟု လူသိများသကဲ့သို့ ကျိုက်ပွန်ဘုရားဟုလည်း ထင်ရှားသည်။ ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီး၏ မူလအလှူရှင်သည် ဓမ္မစေတီမင်းကြီး (ခရစ်နှစ် ၁၄၇၂-၁၄၉၂) ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာဌာန တွင် မဟာဝိဇ္ဇာ ပထမနှစ် တက်ခဲ့စဉ်က မရောက်ဖူးသေး သည့် ကျိုက်ပွန်ဘုရားကို ကျွန်တော်သွားရောက် ဖူးမြော် လေ့လာခွင့် ရရှိခဲ့သည်။

ကံယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များစွာရှိနေသည့် ကြ



ထူသို့ သွားရောက်လေ့လာရန် ဆရာ ဦးမောင်မောင်လွင် (စာရေးဆရာ အိမ်မွန် DTSM)က အကြံပြုခဲ့သည်။ ဆရာက ကံယဉ်ကျေးမှုကို သုတေသနပြုကာ ပါရဂူကျမ်းပြုစုနေသဖြင့်လည်း။

“ဦးဝင်းဇော်ရေး... ကြုံတူသွားမလို့ လိုက်ခဲ့ဗျာ”
ဟု ဆရာက ဖိတ်ခေါ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ရေတွင်းသို့ ကျသွားသည့် ရေငတ်သူကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ဆရာက သုတေသနပညာဌာနမှ သုတေသီဆရာနှင့် သုတေသနလေ့လာရေးခရီးလိုက်ခွင့်ရမည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် အလွန်ပျော်မိခဲ့သည်။

“ဦးဝင်းဇော်လည်း စာရေးဖို့ ရတာပေါ့ဗျာ။ အပြန်ကျသော ပဲခူးဘုရားအချို့ ဝင်ဖူးတာပေါ့”
“ဘယ်သူတွေ ပါဦးမလဲ ဆရာ”
“ရဲဝင်းနိုင်ကားနဲ့ သွားမယ်လေ”
“ကောင်းတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆီထည့်ပေးမယ်”
ရဲဝင်းနိုင်သည် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ မဟာနန္ဒာတန်းတက်နေသူ အတန်းဖော် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ၏အိမ်တွင် သူသည် အခြေခံပညာ ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီ။

တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် ဝေါမြို့ရှိ ရန်ကုန်မှ နံနက်စောစောထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆောင်းရာသီ နံနက်ခင်းဖြစ်သဖြင့် ရာသီဥတုက အေးမြသာယာနေသည်။ ထောက်ကြန့်တွင် ခေတ္တနားကာ နံနက်စာစားပြီး ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ ရန်ကုန်မြို့မှ ၄၇ မိုင်၊ ၄၅ လှံအကွာ မိုင်တိုင်အမှတ် (၄၇၊ ၄)အရောက်တွင် ကားလမ်း၏ ဝဲဘက်တွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး လေးဆူကို မြင်ရသည်။ လေးဆူဟု ဆိုသော်လည်း သုံးဆူကိုသာ မြင်ရပြီး ကျောကပ်နေသည့် တစ်ဆူကို မမြင်ရပါချေ။

“အပြန်ကျမှ ဝင်မယ်၊ ဝင်းထဲမှာ ရှေးဟောင်းသိမ်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ မဟာနိဗ္ဗာန်ကလိုဏ်သိမ်လို့ ခေါ်တယ်ဗျ”
ဆရာပြောနေသည်ကို နားထောင်နေစဉ်မှာပင် ရဲဝင်းနိုင် မောင်းလာသည့် ကားက ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီးကို ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့သည်။ ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီးသည် ကားလမ်းပေါ်မှ ဘုန်းမြင်နေရသော်လည်း ကတ္တရာလမ်းမှ သုံးဖာလှံခန့်ဝေးသည်။ ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးနေသည့် နေရာသည် ပဲခူး ဥဿာမြို့သစ် တိုးချဲ့ရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး ပဲခူးမြို့မှ အနောက်တောင်သို့ ၂ မိုင်၊ ၆၅ လှံခန့်အကွာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘုရားကြီးကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင်



ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီးသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။



ကြို့တူတွင် လေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဝေါမု ထွက်လာချိန်တွင် မွန်းလွဲ တစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေး သဖြင့် ပဲခူး စစ်တောင်းတူးမြောင်းဘေးတွင် ဖွင့်ထားသော ထမင်းဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာစားကြပြီးမှ ပဲခူးသို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ပဲခူးသည် ဝေါမြို့မှ မိုင် ၂၀သာ ကွာဝေး သဖြင့် တစ်နာရီ မကြာမီမှာပင် ပဲခူးသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရဲဝင်းနိုင်က ကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မြန်မြန်မောင်းသူ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ကျိုက်ပွန်ဘုရားဝင်းသို့ အချိန်တိုအတွင်း ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

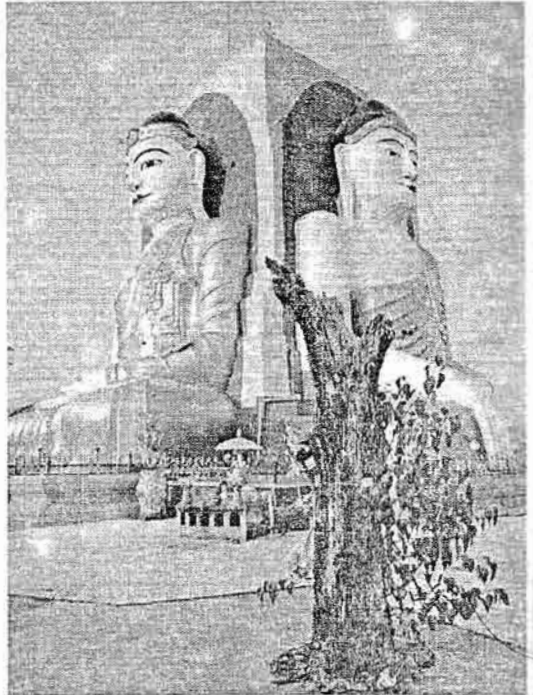
“ဘုရားအရင်ဖူးပြီးမှ သိမ်ကို ဝင်ကြည့်မလား ဦးဝင်း ဇော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဆရာ ကောင်းသလို စိစဉ်ပါ”

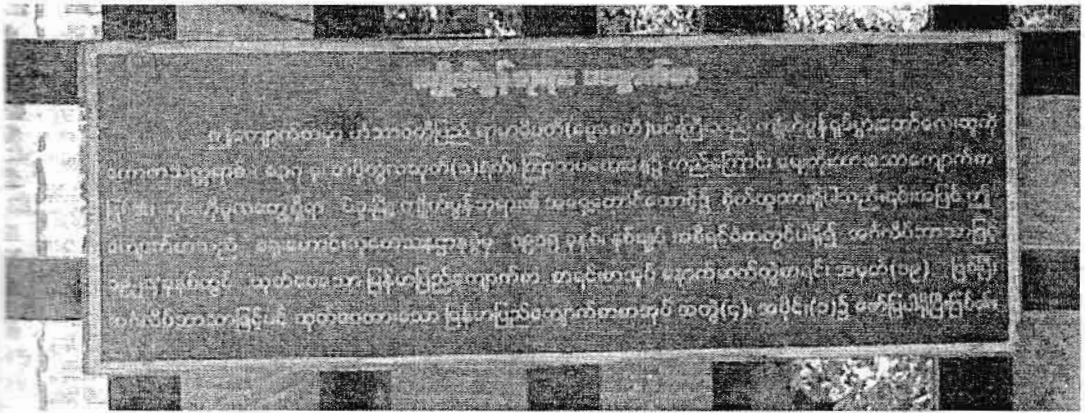
ဟု ပြောနေစဉ် ဆရာ ဦးမောင်မောင်လွင်က ရဲဝင်း နိုင်ကို ဘုရားဝင်းအတွင်းထိ ညီညာပြန်ပြူးသော ကတ္တရာ လမ်းအတိုင်း ကားကို ဆက်မောင်းသွားရန် ပြောလိုက်သည်။ ဘုရားဝင်းသည် မဟာရံတံတိုင်း နှစ်ထပ်ကာရံထားပြီး ကျွန်တော်တို့သည် အပြင်တံတိုင်းကို ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်ခဲ့ ကာ အတွင်းတံတိုင်းအနီး အရိပ်တစ်ခုအောက်တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ ကြရာ အနီးကပ် ဖူးမြင်နေရသည့် ကျိုက်ပွန် ရုပ်ပွားတော် များသည် ကားပေါ်မှ မြင်ရသည်ထက် များစွာ ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှသည်။

အပြင်မဟာရံ တံတိုင်းသည် စတုရန်းပုံရှိပြီး အနား တစ်ဖက်လျှင် ပေ(၁၀၅၀)စီ ရှည်လျားသည်။ အတွင်းတံတိုင်း သည်လည်း စတုရန်းပုံပင်ဖြစ်ကာ တစ်ဖက်လျှင် (၅၂၅)ပေ ပတ်လည်ရှိသည်။ ထိုတံတိုင်းကြီးများကို လူပေါင်း တစ် သောင်းက အချိန် ခုနစ်လကြာ အောင်တည်ဆောက်ခဲ့ရ သည်ဟု အဆိုရှိပြီး မူလ တည်ဆောက်ထားခဲ့သည့် မဟာရံ တံတိုင်း အုတ်ရိုးများကို ယခုတိုင် မြင်တွေ့နိုင်ကြသည်။ စေတီတော်၏ ဘွဲ့အမည် ကျိုက်ပွန်သည် မွန်ဘာသာစကား ဖြစ်ပြီး ကျိုက်သည် ဘုရား၊ ပွန်သည် လေးဂဏန်းဖြစ်သဖြင့် ကျိုက်ပွန်သည် မြန်မာဘာသာဖြင့် ဘုရားလေးဆူဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ပွင့်တော်မူပြီးသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် လေးဆူကို ရည်မှန်းလျက် အရှေ့ဘက် မျက်နှာ



၌ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၊ အနောက်ဘက်မျက်နှာ၌ ကသပ မြတ်စွာဘုရား၊ တောင်ဘက်မျက်နှာ၌ ကောဏဂုံ မြတ်စွာဘုရား၊ မြောက်ဘက်မျက်နှာ၌ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဆင်းတုတော်များကို ထူဇုပပူဇော်ထားသည်။

ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် လေးဆူ ရုပ်ပွား တော်များကို တည်ထားကိုးကွယ်ရန် အမတ် သမိန်သက္က ဒေဝကို အကြီးအမှူးပြု၍ ဟံသာဝတီ ပဲခူး၏ အနောက်



အရပ်ရှိ သလဲကုန်းတန်းတွင် မြေနုရာရွေးချယ်စေခဲ့သည်။ ဘုရားတည်ရန် မြေနုရာရွေးချယ်ပြီးနောက် မဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် ဟံသာဝတီနန်းတော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ဘုရားတည်မည့် ကုန်းတော်ရှေ့တည်တည်တွင် စခန်းချ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာသည် ပဲခူးမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းဖြစ်ပြီး မင်းကြီးသည် ရုပ်ပွားတော်များ တည်ထားသည့် လုပ်ငန်းအဝဝကို ထိုနေရာမှ ကိုယ်တိုင် စီမံကွပ်ကဲခဲ့သည်။

မင်းကြီးသည် မိမိတည်ထားမည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ပုံစံအဆူ (၁၀၀)ကျော်ကို ပန်းပု ပန်းရန်ပညာရှင်များအား ပြုလုပ်စေခဲ့ပြီး မိမိအနှစ်သက်ဆုံး ရုပ်ပွားတော်ပုံစံ လေးဆူကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ရွေးချယ်ခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း ဉာဏ်တော်အတောင် ၄၀ စီရှိသော ရုပ်ပွားတော်လေးဆူနှင့် ဉာဏ်တော်အတောင် (၈၀)မြင့်သော မဏ္ဍိုင်စေတီတော်ကို တည်ထားခဲ့သည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးများ တည်ခဲ့ရာတွင် ပန်းတော်၊ လက်ဆောင်းတော်၊ မေးရိုးတော်နှင့် နားရွက်တော် နေရာများတွင် ထောင့်တင်းမှု ရှိစေရန် ကျွန်းသစ်သားချောင်းများကို ထည့်သွင်း တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ရုပ်ပွားတော်လေးဆူ၏ ကျောမို မဏ္ဍိုင်တံကဲအတွင်း၌ အလျား (၂)ပေနှင့် မျက်နှာဝ (၈)လက်မရှိသော လေချောင်း ဂံကျောက်တုံးများကို နှစ်ပေစီခြားလျက် ထောင်ထိုင် ထည့်သွင်းတည်ဆောက်ကာ ခိုင်ခံ့မှု အားကောင်းစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီး လေးဆူနှင့်အတူ မုခ်ဆုံတစ်ဖက်လျှင် သံတောင်(၁၀၀)ကျယ်၍ သံတောင် ၇၀ မြင့်သည့် တန်ဆောင်းကြီးတစ်ဆောင်ကို ဘုရားမြေအရောင်းအတွင်း၌ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လေးမျက်နှာဘုရားကြီးကို လှည့်သော် ပူဇော်ကြပြီးနောက် မွန်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် ဘုရားတည် ကျောက်စာ စိုက်ထူထားသည့် ဘုရားအတွင်း

တံတိုင်း၏ အရှေ့တောင်ဘက်(အင်္ဂါထောင်) အုတ်ခုံတော်အနီး ပေ ၅၀အကွာသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မွန်ဘာသာ မတတ်ကျွမ်းကြသော်လည်း ကျိုက်ပွန်ကျောက်စာ မြန်မာပြန်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရမိပါသည်။ မွန်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသော ကျောက်စာသည်...

“ဤ ငါတို့ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဖွင့်ကြကုန်သော ဉာဏ်တော်သံတောင် ၄၀ မြင့်သော ကကုသန်ဘုရားရှင်၊ ဉာဏ်တော်သံတောင် ၃၀ မြင့်သော ကောဏဂုံဘုရားရှင်၊ ဉာဏ်တော်သံတောင် ၂၀ရှိသော ကဿပဘုရားရှင်၊ ဉာဏ်တော်သံတောင် ၁၈ တောင်မြင့်သော ဂေါတမဘုရားရှင်တို့၏ ရုပ်ပွားတော်များ တည်ခဲ့သော ရှေးဘုရားရှင်များလက်ထက်က အတိုင်းအတာကို ဤခေတ်၌ တိုင်းတာရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် လူအများတို့ ကြည်ညိုသပွယ်စေခြင်းအလို့ငှာ ရုပ်ပွားတော် လေးဆူကို တည်အံ့။ ဘုရားရှင် ရုပ်ပွားတော်လေးဆူနှင့် ထိပ်စေတီအမြင့်သံတောင် ၈၀၊ မျက်နှာအကျယ်သံတောင် ၁၀၀၊ အမြင့် သံတောင် ၇၀ရှိသော တန်ဆောင်းတော်ကြီးကိုလည်း ဆောက်အံ့ဟု ကြံတော်မူ၏။ ဤသို့ ကြံပြီးနောက် သက္ကရာဇ် ၈၃၇ခု၊ တပို့တွဲလဆုတ် ၁ရက် ကြာသပတေးနေ့ နက္ခတ်နှင့် လက် ယှဉ်သောအခါ၌ ဌာပနာတိုက်တည်ပြီးသည်။ ယင်းနှစ် နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၂ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နက္ခတ်နှင့် လက် ယှဉ်သောအခါ၌ တန်ဆောင်းတိုင်းများကို စိုက်ထူပြီးသည်”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

“ကျိုက်ပွန်စေတီကျောက်စာမှာ ဟံသာဝတီပြည် ရာဇာဓိပတိ(မဓမ္မစေတီမင်းကြီး)သည် ကျိုက်ပွန် ရုပ်ပွားတော်လေးဆူကို ကောဇာသက္ကရာဇ် ၈၃၇ခု၊ တပို့တွဲလဆုတ် (၁)ရက် ကြာသပတေးနေ့၌ တည်ကြောင်း ရေးထိုးထားသော ကျောက်စာဖြစ်၏။ ၎င်းကို မူလတွေ့ရှိရာ ပဲခူးမြို့



ကျိုက်ပွန်ဘုရား၏ အရှေ့တောင်ထောင့်၌ စိုက်ထူထား ရှိသည်။ ၎င်းအပြင် ဤကျောက်စာသည် ရှေးဟောင်း သုတေသနဌာနခွဲမှ ၁၉၁၅ ခုနှစ်၊ နှစ်ချုပ် အစီရင်ခံစာ တွင် ပါရှိ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေ သော မြန်မာပြည် ကျောက်စာစာရင်းစာအုပ် နောက်ဆက် တွဲစာရင်း (၁၉)ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင် ထုတ်ဝေ ထားသော မြန်မာပြည် ကျောက်စာ စာအုပ်အတွဲ(၄) အပိုင်း (၁)၌ ဖော်ပြပြီးဖြစ်၏။

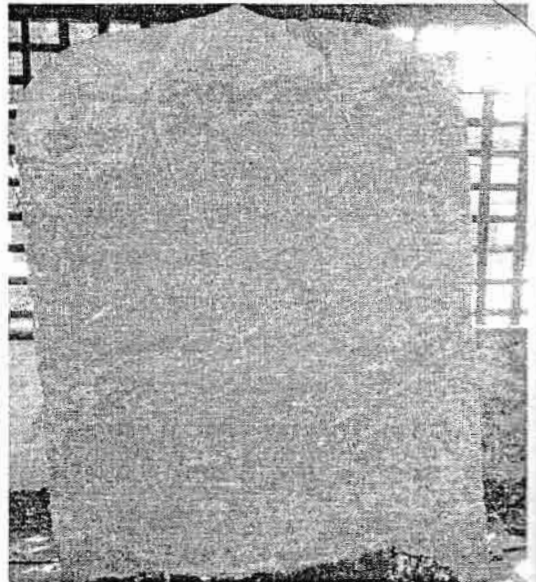
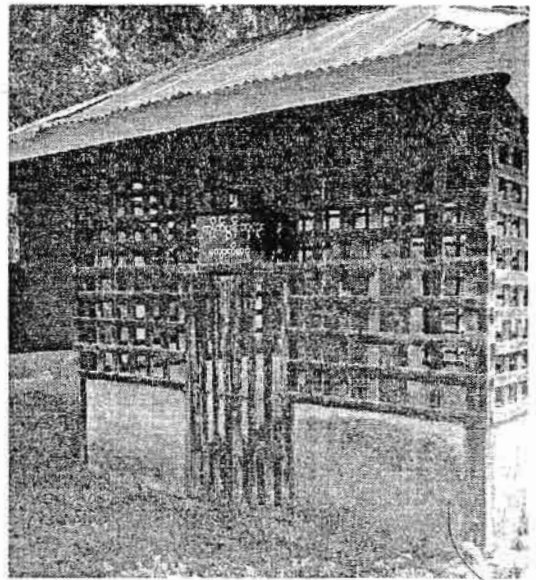
ဟု ရေးသားထားကာ ကျောက်စာရုံတွင် အနီရောင် ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုကာ စာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

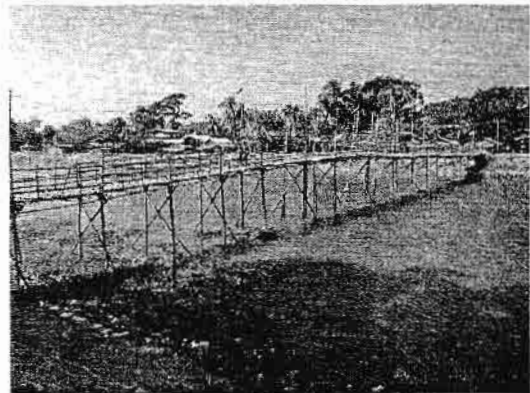
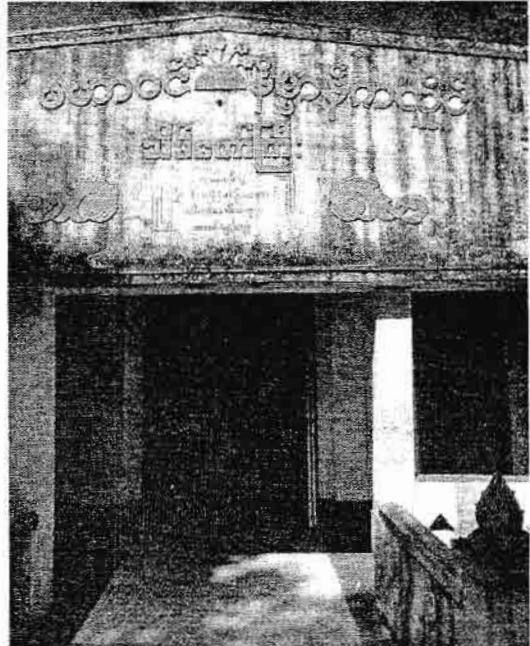
ဘုရားကြီးကို တည်ထားရန် တန်ဆောင်းအပြင်တွင် ရာဇမတ်ကာ၍ တန်ဆောင်းအတွင်းတွင် ဝိတ်ဖြူများ ဆွဲကာ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့အတူ အုတ်မလှိုင်အလယ်ရှိ ဌာပနာ တိုက်ကိုလည်း လှပစွာ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပြီး ဌာပနာတိုက်ပတ် လည်တွင် ရေတကောင်းများကို အတန်းတစ်တန်း၊ ဆီမီး ခွက်များကို အတန်းတစ်တန်းချထားခဲ့သည်။ ပလ္လင်ပေါ်တွင် လည်း ဖယောင်းတိုင်များကို ရစ်ဝိုင်း ထွန်းညှိခဲ့သည်။

ဘုရားကြီး၏ ဌာပနာများအဖြစ် ဘုရားရှင်၏ ဓာတ် တော်များနှင့် ဆင်းတုတို့ကို အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးရုပ်ထု၊ သာဝက ဂဝရုပ်ထု၊ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ရ ရဟန်းတော် ၁၃ပါးရုပ်ထု၊ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ရ ဥပသကာ (၁၁ဦး)ရုပ်ထု၊ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ရ ဥပ သကာ အမျိုးသမီး (၁၀ဦး)ရုပ်ထု၊ ဘုရားရှင် မယ်တော်ရုပ်ထု၊ ခမည်းတော်ရုပ်ထု၊ သီကြားရုပ်၊ ဗြဟ္မာရုပ်၊ စတုလောကပါလ နတ်မင်းကြီးလေးပါးရုပ်၊ ဗိဿနိနတ်ရုပ်၊ ပရမေသွာရနတ်ရုပ်၊ သမိရနတ်ရုပ်၊ ဝါကြီးရဟန်း ၅၉ပါးရုပ်၊ ဝါကြီး သီလရှင် ၈၇ပါးရုပ်၊ စုစုပေါင်း ၂၇၃ ရုပ်ကို ထည့်သွင်းထားကြောင်း ကျောက်စာတွင် ရေးသားထားသည်။

ရုပ်ပွားတော်လေးဆူနှင့် တန်ဆောင်းကြီးကို သက္ကရာဇ် ၈၃၈ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ရက်တွင် ဆောက်လုပ်ပြီးစီး ခဲ့သည်။ ဓမ္မစေတီမင်းကြီးသည် ထိုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် သံဃာတော်အပါး ၄၀၀ ကို ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကျွေးကာ၊ လှူဖွယ် ပစ္စည်းများ လှူဒါန်းခဲ့ပြီး သံဃာတော်များက ဘုရားကြီးကို အနေကဇာ တင်ပေးခဲ့သည်။ ဘုရား ပြီးစီးအောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ် ပွဲသဘင်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကျင်းပခဲ့ ပြီး ဘုရားအလုပ်အကျွေး (၁၀၀)ကျော်ကို လှူခဲ့သည်။

ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီးကို ရှေးမင်းအဆက်ဆက်တို့က ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ငူဘုရင် တပင်ရွှေထီးသည်





သက္ကရာဇ် ၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ပွားတော်လေးဆူကို ရွှေသင်္ကန်း
အသစ်များ ကပ်လျှပ်တော်ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၉၂၄ ခုနှစ်တွင်
ဘုရင့်နောင်မင်းကြီးက နိုင်ငံတော်အရပ်ရပ်ရှိ စေတီပုထိုးများ
ပြုပြင်ခဲ့ပြီး ကျိုက်ပွန် ဘုရားတန်ဆောင်းကြီးကို ရွှေပိန်းချခဲ့
သည်။ သက္ကရာဇ် ၉၂၆ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လတွင် လှူဝတ်
ခဲ့သည့် လျှော်ဒဏ်ကြောင့် ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီး၏ မဏ္ဍိုင်
အိမ် စေတီပြိုကျခဲ့ပြီး ရုပ်ပွားတော်များ၏ အင်္ဂါတေများ
ဓာတ်တူခဲ့သဖြင့် ဘုရင့်နောင်မင်းကြီးသည် အမတ်ကြီး ဘယ
သင်္ကြန်အား စေလွှတ်ပြီး အပျက်အစီးများအား ပြင်ဆင်စေ
ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၉၂၉ ခုနှစ်တွင် ပြင်ဆင်မှုများ ပြီးစီးခဲ့ကာ
ဘုရင့်နောင်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ထီးတော်တင်ခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် ၉၅၂ခုနှစ်တွင် လှူဝတ်ခဲ့သည့် လျှော်ကြောင့်
အိမ်တော်ကြီး ပြေခခဲ့သဖြင့် နန္ဒဘုရင်က ထီးသစ်တင်လျှူခဲ့ပြီး

နောက် သက္ကရာဇ် ၉၆၂ခုနှစ်တွင် ကျိုက်ပွန် တန်ဆောင်း
တော်ကြီးကို တိုင်းတစ်ပါးသားများက မီးရှို့ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြ
သည်။ တန်ဆောင်းတော်ကြီး မီးလောင်ကျွမ်းသည့်အရှိန်
ကြောင့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးများတွင် အင်္ဂါတေများ ကွာကျခဲ့ရ
သည်။ ထို့ကြောင့် သက္ကရာဇ် ၉၆၃ခုနှစ်တွင် နိဗ္ဗာန်ကလိုင်
သိမ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးစီး၍ ဒကာ၊ ဒကာမများက ပြုပြင်
မွမ်းမံခဲ့ကြကာ ထီးတော်အသစ် တင်လှူခဲ့သည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျသည်
သက္ကရာဇ် ၁၁၂၁ ခုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီ ပဲခူးသို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့ကာ ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီး မဟာရံတံတိုင်းအတွင်းရှိ
နိဗ္ဗာန်ကလိုင် သိမ်ကျောင်းကို ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။ အင်္ဂါတေ
များ ကွာကျနေသည့် ရုပ်ပွားတော်ကြီး လေးဆူကိုလည်း
အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ တာဝန်ပေးချက်အတိုင်း ဇိုင်



ကနိုင်းသူကြီး ဦးရွှေဘီးက ပြုပြင်ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် လှုပ်ခတ်ခဲ့သည့် လျှော်ကြောင့် ဘုရားကြီး ထိပ်စေတီတော်သည် ခေါင်းလောင်းပုံနေရာအထိ ပြိုကျခဲ့ရ ပြန်သည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီး လေးဆူသည်လည်း ခေါင်းတော် များ ပဲ့ပြီး လက်တော်များ ပြတ်လျက် ပခုံးတော်များ ကွာခဲ့ သည်။ ပဲခူးမြို့မြေစာရင်းဌာနမှ ဝန်ထမ်းများနှင့် အလှူရှင် များ စုပေါင်း၍ စေတီတော်ကြီးကို မူလပုံစံအတိုင်း ပြန်လည် ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။

ကျိက်ပွန် လေးမျက်နှာဘုရားကြီး၏ ဘုရားပွဲကို သက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးနယ်၊ လယ်ဝန်က ကြီးမှူး ကျင်းပခဲ့ရာမှ အစပြု၍ ယနေ့တိုင် နှစ်စဉ် ကဆုန်လပြည့် နေ့တိုင်းတွင် ဘုရားပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ မဟာရုံ အတွင်းတံတိုင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြကာ၊ အလောင်းမင်းတရားကြီး ပြုပြင်ထားခဲ့သော နိဗ္ဗာန်ကလိုင် သိမ်တော်ကြီးရှိရာသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သိမ်တော်ကြီးသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဦးတေဇာပီးက ကျောင်း ပေါ်မှ ကြည့်ကာ...

“ဒကာကြီးတို့... ရှေးဟောင်း သိမ်တော်ကြီးကို လာလေ့လာကြတာလား။”

ဟု နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကျောင်းပေါ်တက်၍ ဆရာတော်ကို ဦးချက်တော့ကြပါသည်။ ဆရာ ဦးမောင်မောင်လွင်က...

“တပည့်တော်တို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာဌာနကပါ ဘုရား။”

ဟု မြေကြားပြီးနောက် ဆရာတော်က သိမ်ကြီး အကြောင်း အနည်းငယ် ရှင်းပြပြီးနောက်...

“ဒီကို လာကြတဲ့ ဘုရားဖူးတွေက ကျိက်ပွန်ဘုရား ကြီးကိုပဲ ဖူးကြတာ များတယ်။ ဒီရှေးဟောင်း သိမ်ကြီးကို လာကြည့်တဲ့သူ နည်းတယ်။ ဒီ ရှေးဟောင်းသိမ်ကြီးကို အလောင်းမင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးထားတာမို့ တကယ့်သမိုင်းဝင်ဗျ”

ဟု ဆက်လက်ပြောပြသည်။

“ဒကာကြီးတို့... သိမ်ကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့် ကြပါဦး။”

ဟု ဆက်လက်မိန့်ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

သမိုင်းဝင် သိမ်ကြီးအတွင်း ကြီးမားသော သိမ်တိုင်ကြီး များကို သိမ်ပတ်လည်တွင် မြင်ကြရသည်။ သိမ်တိုင်ကြီးများ

သည် လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်မားကာ လုံးပတ်သည်လည်း လူ တစ်ဖက်နီးပါးရှိသည်။ သိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဂဝံဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အဟောင်းများကို တွေ့ရှိ ကြရသည်။ သိမ်အနီးဝန်းကျင်တွင် ရှေးဟောင်း ဂဝံရုပ်အကျိုး များနှင့် အပိုင်းအစများကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် သိမ်ကြီးကို တစ်ပတ်လှည့်လည် ကြည့်ရှုခဲ့ပြီး နောက်၊ အပြင် မဟာရုံတံတိုင်း ပြုလုပ်ထားသည့် မူလ အုတ်ရိုးတံတိုင်းကို သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။

အုတ်ရိုးတံတိုင်းတွင် ပေါက်ရောက်နေသည့် ချွံနွယ်နှင့် မြက်များကို ရှင်းထားသဖြင့် အုတ်များကို ရှင်းလင်းစွာ မြင် နေရသည်။ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်ကြောင့် အုတ်များသည် မူလ အရောင် ပျောက်ကွယ်ကာ အနက်ရောင်များ ဖြစ်နေကြ သည်။ အုတ်များသည် လက်ရှိ ခေတ်သုံး အုတ်များထက် အလျားပိုမိုရှည်လျားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၁၂လက်မမှသည် ၁၈လက်မအထိ ရှည်လျားသော အုတ်များကို စီထားသည်ကို မြင်ကြရပြီး အုတ်စီး အုတ်နင်းလည်း ကောင်းမွန်သည်ကို တွေ့ရသည်။

သမိုင်းဝင် ကျိက်ပွန် လေးမျက်နှာဘုရားကြီးသည် ခေတ်အဆက်ဆက် သဘာဝ ငလျင်ဒဏ်များနှင့် တိုင်း တစ်ပါးသားတို့၏ ဖျက်ဆီးမှုများကြောင့် အကြိမ်ကြိမ်ပျက်စီး ခဲ့ရသော်လည်း သဒ္ဓါတရား ကောင်းမွန်၍ စေတနာထက် သန်ကြသော ပြည်သူများ၏ ခေတ်အဆက်ဆက် ကြိုးပမ်း ပြုပြင်ခဲ့မှုများကြောင့် ယနေ့တိုင် ဖူးမြော်နေနိုင်ကြခြင်းဖြစ် ရာ လာရောက်ဖူးမြော်ကြသူများဖြင့် နေ့စဉ် စည်ကားလျက် ရှိနေပေသည်။ ဘုရားဝင်းအတွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန် ထွက်လာကြချိန်တွင် ဘုရားဖူးကားတစ်စီး ကျိက်ပွန်ဘုရား ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရပေသည်။



ကိုးကား

- ဟံသာဝတီ ပဲခူးတစ်ခွင်မှ သမိုင်းဝင် လေ့လာစရာများ (မောင်ယဉ်လှိုင်၊ ပျဉ်းမမြိုင်)။
- ပဲခူးမြို့ ကျိက်ကလွန်ပွန်းစေတီတော်သမိုင်း(မောင်စေတနာ)

ပေါ်လွင်ဦး(ရေး)

ဒါတီတံဘဝက

ကြောင်းမကောင်းခဲ့သောမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတစ္ဆေပ



၂၄၆

အခါတစ်ပါး၌ မထင်မရှား တောနေ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သီတင်းဝါလကျွတ်
သော် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လှည်းကုန်သည် ခရီးသွားတို့
နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ လှည်းကုန်သည်တို့သည် နေ့အခါ အိပ်စက်အနားယူပြီး
ညဉ့်အခါမှ ခရီးဆက်ကြလေသည်။



ထိုရဟန်းသည် “ဝိဇ္ဇာဇာတိ” အမည်ရှိသော တောအုပ်သို့ ဝင်ရောက်ပြီး လှည်းကုန်သည်တို့နှင့် ဝေးရာသို့ သွား၍ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် လှဲလျောင်း အနားယူနေလေသည်။ မကြာမီပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ရဟန်းသည် ကျိန်းစက်ရာမှ နီးလတ်သော် လှည်းကုန်သည်တစ်စုတို့ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ သူ့အား ထားခဲ့ပြီး ခရီးဆက်ကုန်ကြပြီဟု တွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရဟန်းသည် ညဉ့်အခါ အမှောင်ထဲတွင် တစ်ပါးတည်း ခရီးဆက်ခဲ့လေတော့သည်။

သို့သော် ရဟန်းသည် လမ်းမှားနေသည်ကို သိသည်နှင့် ဆက်၍ ခရီးမဆက်တော့ဘဲ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အမှီပြု၍ ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့ အနားယူနေစဉ် တောကြီးထဲတွင် ထူးဆန်းစွာ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး...

“အရှင်ဘုရား...ဘယ်အရပ်ကို ခရီးကြွဖို့လဲ ဘုရား”

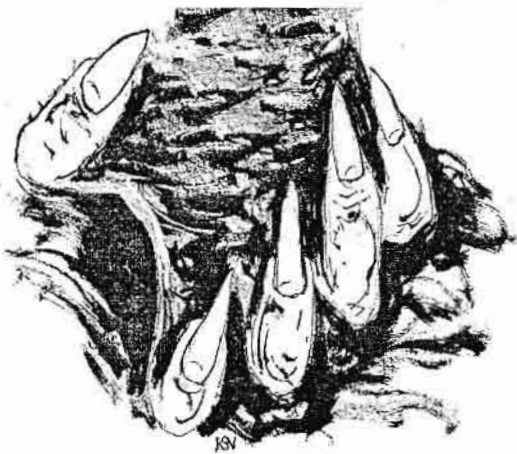
ဟု မေးရာ ရဟန်းက ဘုရားရှင်ထံသို့သွားရန် ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပြီး လမ်းပျောက်နေကြောင်း၊ တတ်နိုင်လျှင် ကူညီပါရန် ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ထိုလူက...

“အရှင်ဘုရားလည်း ခရီးပန်းလှပါပြီ။ တပည့်တော်နေထိုင်ရာ၌ အတ္တ သီတင်းသုံး အပန်းဖြေတော်မူပါဦး ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားရာ ရဟန်းတော်က “ကောင်းသားပဲ” ဟု ဆိုပြီး ထိုလူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ခဏအကြာ ထိုလူ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သော် နတ်ဘုံနတ်ဗိမာန်ကြီးကဲ့သို့ ခမ်းနားနေသော အိမ်ကို ကြည့်ပြီး ရဟန်းက အံ့သြနေမိလေသည်။



ထိုလူသည် ရဟန်းအား လိုလေသေးမရှိအောင် ဆက်ကပ် လှူဒါန်း၍ ကုသိုလ်ယူလျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ် ရဟန်းသည် အစားအသောက်များ လာရောက်တောင်းရမ်းနေသော အလွန်အရပ်ဆိုးလှသည့် တစ္ဆေမတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရဟန်းသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ ထိုတစ္ဆေမကို ကြည့်နေမိသည်။

ထိုလူက ချက်ချင်းပင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တစ္ဆေမ စားသောက်ရန် စီမံပေးသော်လည်း အစားအသောက်များသည် တစ္ဆေမ၏ လက်နှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် မစင်သလိပ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားလေသည်။ တစ္ဆေမသည် ထိုမစင်အညစ်အကြေးတို့ကို မြိန်ရေရုက်ရေစားသောက်နေသည်ကို ရဟန်း မြင်ရသော် လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပြီး ထိုလူအား မေးမြန်းလိုက်သည်။ ထိုလူက ...

“အရှင်ဘုရား...ယခု တွေ့မြင်နေရသော တစ္ဆေမသည် တစ်ချိန်က တပည့်တော်ရဲ့ မယားဖြစ်ပါတယ်။ သူမဟာ သဒ္ဓါတရားကင်းမဲ့ပြီး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိပါတယ်။ သူမပြုခဲ့သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခု တစ္ဆေမဘဝကို ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

ဆိုပြီး အတိတ်အကြောင်းကို လျှောက်ထားပါတော့သည်။



ရဟန်းအား ပင့်ဆောင်သွားသည့်သူမှာ လူအသွင်ဟန်ဆောင်ထားသော ရုက္ခစိုးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုရုက္ခစိုးသည် တစ်ချိန်သောအခါက တစ္ဆေမနှင့် ရက်ကန်းရွာကြီးမှာ လင်မယားအဖြစ် နေခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက သဒ္ဓါတရားကောင်းသလောက်၊ မယားဖြစ်သူမှာ သဒ္ဓါတရားကင်းမဲ့ပြီး မနာလို ဝန်တိုစိတ်များသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သော် ဝါဆိုခါနီးကာလ တစ်ကျိပ်နှစ်ပါးသော ရဟန်းတော်တို့သည် ဝါတွင်းကာလ တရားအားထုတ်ရန် ရွာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအခါ ဇနီးဖြစ်သူသည် တစ်ကျိပ်နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့၏ ဝေယျာဝစ္စများကို တာဝန်မယူချင်သောကြောင့် စေတနာ သဒ္ဓါတရားနှင့် ထက်သန်လှသော သူမ၏ ညီမအား တာဝန်ပေးထားရလေသည်။

တစ်ကျိပ်နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ထိုရွာ၌ပင် ဝါဆို ဝါကပ်ကာ တရားအားထုတ်တော်



ကြသည်။ ဝါကျွတ်ကာလသို့ ရောက်သော် ရွာရှိ ရွာသူ
ရွာသားများက သင်္ကန်းရက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး ရဟန်းတော်တို့
က သာဓုအနုမောဒနာခေါ်ဆို၍ ရွာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ
သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် မိစ္ဆာအယူရှိသော ဇနီးဖြစ်သူက
ယောက်ျားဖြစ်သူကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး “ရှင်ရဟန်းတွေကို
လှူဒါန်းကျွေးမွေးတဲ့ အဖျော်ရည်၊ ဆွမ်းတို့ဟာ ကျင်ကြီး
ကျင်ငယ်၊ သလိပ်သွေးတို့ ဖြစ်ပါစေ။ လှူဒါန်းလိုက်သော
သင်္ကန်းလျာတို့သည် မီးလျှံကဲ့သို့ ပူပြင်းတောက်လောင်နေ
သော သံပူသံပြားတို့ ဖြစ်ပါစေ”ဟု ဆုတောင်းခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုသို့ ဆုတောင်းခဲ့သော သူမ၏ အကုသိုလ်ကံ
အကျိုးဆက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ တစ္ဆေမ ဖြစ်နေခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ထိုတစ္ဆေမသည် အမြဲတမ်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ
သည်။ အတိတ်ဘဝက ယောက်ျားဖြစ်သူအား ကျိန်ဆိုခဲ့
သောအကျိုးများကို ယခု တစ္ဆေဘဝတွင် လက်တွေ့ ခံစား
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် ရုက္ခစိုးဖြစ်နေသော ဘဝ
ဟောင်းက ယောက်ျားထံသို့ အစာလာတောင်းစားတိုင်း
အစ္ဆေမ၏ လက်ဖြင့် ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် ထိုအစား
အသောက်အားလုံးတို့သည် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်နှင့် သွေး
သလိပ်တို့ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။ အဝတ်အထည်တို့ကို
ဆွဲလိုက်လျှင်လည်း သံပူ သံပြားများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အကုသိုလ်ကံသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
သည်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံသည် ကောင်းကျိုးကို ပေး
သကဲ့သို့၊ မကောင်းမှုကုသိုလ်ကံသည် မကောင်းကျိုး
ကိုသာ ပေးလေသည်။



ထိုသို့ ပြောပြပြီးနောက် ရုက္ခစိုးက...

“အရှင်ဘုရား... တစ္ဆေမသည် အတိတ်ဘဝက
ကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံ ကျိန်စာကြောင့် သူမသည် ဤ
ကဲ့သို့ ခံစားနေရုံကို တပည့်တော် မကြည့်ရက်နိုင်ပါ။ သူမ
၏ ခုမ်းသာရာရမယ့် နည်းလမ်းလေးများ ရှိခဲ့ရင် ညွှန်ပြ
သော်မူပါ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းက တစ္ဆေမ၏ အတိတ်က ဝင့်ကြွေး
ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်ကို မြင်တွေ့ ကြားသိရ

သောအခါ လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ...

“ဒကာတော် ရုက္ခစိုး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရ၍
အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ ဒါကြောင့် ငါ ကူညီ
နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ညွှန်ကြားပါမယ်”

ဟု ဆိုသော် ရုက္ခစိုးသည် သူ၏ ဘဝဟောင်းက
ဇနီးအတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး ...

“မိန့်ကြားတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော် သူမ
အတွက် ရင်ထဲမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခံစားနေရပါတယ်။ မည်
ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးရပါမည်လဲ အရှင်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ ရဟန်းက...

“ဒကာတော်... လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ အရှင်သခင်
မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်တွေကို ထိုတစ္ဆေမအတွက်
ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုဒါနကို အမျှပေးဝေပါ”

“အရှင်ဘုရားကို လှူဒါန်းပြီး အမျှပေးဝေလျှင်သော်
ရနိုင်ပါသလား ဘုရား”

“ရနိုင်ပါတယ် ဒကာတော် ရုက္ခစိုး”

ထိုအခါ ရုက္ခစိုးသည် ရဟန်းတော်အား ဆွမ်း၊
အဖျော်ရည်များ ချက်ချင်းပင် ဆက်ကပ်ပြီး ဘဝဟောင်း
က မယားဖြစ်သူ တစ္ဆေမအား အမျှပေးဝေပါသည်။

တစ္ဆေမသည် အမျှရသည်နှင့် တစ်ခဏအတွင်း
သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး နတ်အစားအစာတို့ကို စားရသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါပြည့်ဖြိုးလှပလာလေသည်။
ထို့နောက် ရုက္ခစိုးသည် နတ်ဝတ် တန်ဆာတို့ကို ဘုရားရှင်
အား ရည်စူးပြီး လှူဒါန်းကာ အမျှပေးဝေလိုက်သည်နှင့်
သူမသည် နတ်သမီးကဲ့သို့ လက်ဝတ်တန်ဆာများ ရရှိပြီး
လှပတင့်တယ်သွားပါတော့သည်။

ကျမ်းကိုး

- မာတာပေတကာရပေတ ဝတ္ထု။



မြွေအန္တရာယ်နှင့် ခန္ဓာသုတ်အစွမ်း

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိက
တက္ကသိုလ် သျှင်သီ
(မွေ့စရိယ - ဘီအေ)



ကျွန်တော်သည် မူလတန်းကျောင်းအုပ်အဖြစ် အင်းစိန်
 နယ် လိုင်မြစ်ဘေးရှိ တကူခြံရွာသို့ သွားရောက် တာဝန်
 ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ မိုးတွင်းကာလတွင် ခြေကျင်သွားမရ
 ခြင်းကြောင့် အင်းစိန် သံမဏိစက်ရုံဘေးရှိ ကူးတိုဆိပ်မှ လှေနှင့်
 သွားရပါသည်။ ဆောင်းနှင့် နွေရာသီတွင် ဖော့ကန်
 ရွာမှ ဖြတ်၍ လယ်ကွင်းလမ်းအတိုင်း သွားရပါသည်။ နေ့စဉ်
 သန်သင်းရိုးမှ တစ်မျိုး၊ လယ်ကွက်ထဲမှ တစ်ဖုံ၊ နေ့စဉ်
 အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ ကျွန်တော်၏ နိစ္စရပ်
 သွားလာနေကျ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်၏ မိခင်ကြီးက ဤကဲ့သို့ သွားလာနေရ
 သည့်အတွက် မြွေပါးကင်ပါးအန္တရာယ်တွေ့နိုင်၍ ခန္ဓသုတ်
 ဇိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သွားရန်နှင့် ဘုရားရှိခိုးလျှင်လည်း
 ခန္ဓသုတ်ကို ထည့်ရွတ်ရန် မေတ္တာပြင် လမ်းညွှန်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ မျက်မှောက်မှာပင် မြွေကိုက်၍ ဒုက္ခ
 ဆောက်ရသူ၊ သေဆုံးရသူများကို တွေ့ဖူးထား၍ မိခင်ကြီး၏
 စကားကို နားထောင်ပြီး ခန္ဓသုတ်ပရိတ်ကို အရကျက်ကာ
 ဘုရားရှိခိုးတိုင်း မေတ္တာသုတ်၊ ရတနသုတ်တို့နှင့်တွဲ၍ ရွတ်
 ဖတ် ပူဇော်ပါသည်။ တကူခြံရွာသို့အသွား အောင်ဆန်း-
 အောက်နယ် အထွက်နှင့် တကူခြံရွာမှ အထွက် အပြန်တွင်
 ထမ်းတစ်လျှောက်လုံး မေတ္တာသုတ်နှင့် ခန္ဓသုတ် ပရိတ်တို့ကို
 ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီး သွားခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းရာသီ တစ်နေ့သော နံနက်၌ အလုပ်ကိစ္စရှိ၍
 ကျောင်းသို့ စောစောသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သွားသော
 ကန်သင်းရိုးတွင် မြွေဟောက်တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်
 ၏ ခြေသံကို ကြား၍ ပါးပြင်းထောင်ကာ ရန်မူမည့်အသွင်
 ဆောင်နေပါသည်။

ရန်မူနေသော မြွေဟောက်ကို ပထမ တွေ့စက
 ကျွန်တော် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး ကြောက်
 သွားပါသည်။ သတိကို ချက်ချင်းထိန်းပြီး မြွေကို အာရုံစူး
 နှိုက်ကာ “အသင်မြွေ... သင့်ကိုလည်း ငါ အန္တရာယ်ပြုရန်
 ရည်ရွယ်။ သင်ကလည်း ငါ့ကို အန္တရာယ်မပြုပါနှင့်။ ငါ
 သွားမည့်လမ်းကို ဖယ်ရှားပေးပါ” ဟု နှုတ်ကာ ပြောပြီး
 ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်နေမိပါသည်။

ခန္ဓသုတ် ပရိတ်အဆုံးတွင် မြွေဟောက်သည် ပါးပြင်း
 ချကာ ငြိမ်သက်ပြီး ရပ်တည်နေပါသည်။

“အသင်မြွေ... လမ်းဖယ်ပေးပါ။ ငါ့မှာ ဤလမ်းမှ
 တစ်ပါး ကွေ့သွားစရာ လမ်းမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်
 မေတ္တာသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်တို့ကို ရွတ်ဖတ်ပြီး သင်တို့အား

မေတ္တာပို့သသူဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် သင် ဤလမ်းကနေ
 ဖယ်ပေးပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သောအခါ မြွေ
 ဟောက်သည် ကျွန်တော်ကို လုံးဝ ရန်မပြုတော့ဘဲ အေး
 ဆေး ဖြည်းညင်းစွာ ကန်သင်းပေါ်မှာ လယ်တောထဲသို့ သက်
 ဆင်းသွားပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ အလွန်ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရား
 ရှင် ဟောကြားခဲ့သော ခန္ဓသုတ် ပရိတ်တော်၏ တန်ခိုးထက်
 သည့်အဖြစ်ကိုလည်း ပိုမိုယုံကြည် အားကိုးသွားပါသည်။



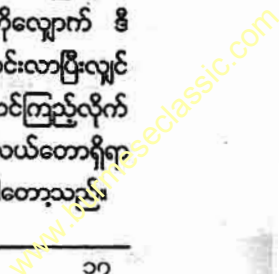
ထိုအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး နောက်နှစ်လခန့်အကြာတွင်
 ကျွန်တော် စာသင်ကျောင်းဖွင့်လှစ်ထားသော ဘုန်းကြီး
 ကျောင်း ဇရပ်ပေါ်တွင် အဆိပ်ပြင်းသော သစ်တက်ငန်းခေါ်
 မြွေဆိုးတစ်ကောင်သည် ဇရပ်အစိုးပေါ်တွင် အေးဆေးငြိမ်
 သက်စွာ ရောက်ရှိနေပါသည်။

ထိုမြွေကို ကျောင်းတက်စတွင် မည်သူမျှ မမြင်တွေ့
 ကြပါ။ နေ့လယ် မုန့်စားကျောင်းလွှတ်ခါနီးအချိန်ရောက်မှ
 စတုတ္ထတန်းကျောင်းသူ မအေးမြက မြင်ပြီး “ခေါင်းပေါ်မှာ
 မြွေကြီး... မြွေကြီး” ဟု ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရာ
 ကျောင်းသားအားလုံး တရုန်းရုန်းဖြစ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ပြေး
 သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ကလေးများကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေ
 ကြရန် အော်ဟစ် သတိပေးပြီး လက်ထောက် ဆရာမ
 ဒေါ်တင်ရှိနှင့်အတူ ကျောင်းပြင်ပသို့ ထွက်စေခဲ့ပါသည်။
 စတုတ္ထတန်းကျောင်းသားကြီးများက မြွေကို ခဲနှင့် ပေါက်
 ရန်၊ ဝါးလုံးရှည်ရှည်နှင့် ထိုးချရန် စားရှာ၊ ခဲရှာနှင့် ရှာနေ
 ကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းသားများကို ဘာမျှမလုပ်ကြရန်
 ပြောပြီး မြွေကို မေတ္တာပို့ကာ ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်
 ဖတ်ပါသည်။ ခန္ဓသုတ်အပြီးတွင် “ဤကျောင်းသည် ကလေး
 များ ပညာသင်ကြားနေသော နေရာဖြစ်၍ အသင်မြွေ ဖယ်
 ပေးပါ။ ငါတို့ အန္တရာယ်မပြုပါ။ သင်ကလည်း လွတ်ကင်းရာ
 မှာ သွားနေပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

မြွေဆိုးသည် ဇရပ်တန်းပေါ်တွင် ဟိုလျှောက် ဒီ
 လျှောက်နှင့် အောက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာပြီးလျှင်
 ကျွန်တော်ဘက်သို့ တစ်ချက် ပါးပြင်းထောင်ကြည့်လိုက်
 သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းအပြင်ဘက် လယ်တောရှိရာ
 တောအုပ်ကလေးထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်သွားပါတော့သည်။





သက်ရင်းကြီးပင်အမြစ်၏ အသုံးပြုပုံ ဆေးတစ်လက်

ရောမြေ ထွန်းထွန်း

စာရေးသူသည် လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ခန့်က လေထိုး လေအောင်ရောဂါဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးတင်လှက နေအိမ်ခြံထဲတွင် စိုက်ထားသော သက်ရင်းကြီးအပင်မှ အမြစ်ကို တူးခိုင်းပါသည်။

ထိုနောက် တူးပြီးသား သက်ရင်းကြီးအမြစ် တစ်ဆယ် သားခန့်ကို ရေစင်အောင် ဆေး၍ စားနှင့် အတုံးသေးလေး များဖြစ်အောင် ခုတ်ထပ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ထိုအတုံးသေးများ ကို ဒန်အိုး (သို့မဟုတ်) မြေအိုးထဲသို့ ထည့်ပြီး ရေသန့်ဘူး တစ်ဘူးခန့် ရေထည့်၍ ပြတ်ထားသည်။ သက်ရင်းကြီးမြစ် အတုံးလေးထဲမှ အခါးရည်များ ကုန်စင်အောင် ပြတ်ရပါ သည်။

ထိုနောက် ဆေးကျိုအိုးအား အောက်သို့ ချ၍ အမြစ် တုံးများကို ဆယ်ယူရပါသည်။ ကျန်ရှိသော အိုးထဲမှ ဆေး ရည်ကို ပိတ်စိမ်းပါးနှင့် စစ်ယူပြီး ထန်းလျက်ခဲ သုံးခဲခန့် ထည့်၍ သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် ပြန်ကျိုရပါသည်။

ထိုသို့ ကျိုချက်ပြီးသော ဆေးရည်ကို ကြေးနီစွန်း တစ်စွန်းခန့် တစ်နေ့ သုံးကြိမ်သောက်ပေးရပါသည်။ ထိုအခါ လေချုပ်၊ လေအောင့်၊ လေထိုးရောဂါများ သက်သာပျောက် ကင်းပါသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူမှ ကျွန်တော်အား လေမျိုးပေါင်း ခြောက် ဆယ်ရှိသည်။ လေချုပ်၊ လေပျို့၊ လေတဆိုးရောဂါတွေပါ ပျောက်ကင်းကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ထိုဆေးကို ပုလင်းထဲ

ထည့်၍ စပါးထဲတွင် တစ်ပတ်လောက် အုပ်ထားကာ ပိုပြီး ဆေးဖက်ဝင်တယ်ဟုလည်း ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှ ပြောပြပါ သည်။

ထိုနောက် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ မောင်ဇော်မိုးမှ လည်း လေချုပ်ရောဂါဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဖခင် သင် ပေးထားသော ဆေးနည်းအတိုင်း ဖော်စပ်ပြီး တိုက်ရာ မောင်ဇော်မိုး၏ လေချုပ်ရောဂါသည် နှစ်ရက်ပြောက်သော နေ့တွင် ပျောက်ကင်းသွားပါသည်။

ညီအစ်ကိုတော်သူတစ်ဦးနှင့် ယောက္ခမတော်သူ နှစ်ဦးတို့မှလည်း လေထိုး၊ လေအောင့်ရောဂါဖြစ်၍ ထိုဆေး ကို ဖော်စပ်ပြီး တိုက်လိုက်ရာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါ သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်နှင့် အခြား အသိ မိတ်ဆွေ သုံးဦးပါ လေရောဂါများ ပျောက်ကင်းကြသဖြင့် လေနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာရှင်များပါ သိရှိပြီး ဆေးဖော်စပ် အသုံးပြုကြနိုင်ရန် ရည်သန်၍ ဤ ကမ္ဘီရဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့် ဖော်ပြပေးလိုက်ရပါသည်။

□

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တကျွံခြံစွာ မူလ တန်းကျောင်းအုပ် လုပ်စဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော မြေအန္တ ရာယ်ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးလက်ဒေသ မြွေပေါများသော နေရာဒေသအသီး သီး၌ လယ်ယာကိုင်ကျွန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရ သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် မြွေနှင့်ပတ်သက်၍ ဤမျှ

အစွမ်းထက်လှသော ခန္ဓပရိတ်တော်ကို အမြဲမပြတ် ရွတ် ပွားကြပြီး လုပ်ကိုင်ကြစေရန် အသိပေး နှိုးဆော်ရင်း ဤခန္ဓ ပုတ်ပရိတ်အစွမ်းကို ရေးသားတင်ပြရပါသည်။

□

မဟာထွန်း ပရမတ်ဒါန (၅)





ဒါနတော ဘောဂဝါ။
 သီလတော သုခိတာ။
 ဘာဝနာတော နိဗ္ဗာတာ... ဟု ဟောတော်မူသည်။
 အနက်ကို အကျဉ်းမျှ ပြန်ရလျှင်...
 ဒါနပြုလျှင် သူဌေးဖြစ်သည်။
 သီလဆောက်တည်လျှင် ချမ်းသာသည်။
 ဘာဝနာပွားများလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သည်
 ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဤကား သဒ္ဓါအနက်ကို အကျဉ်းမျှ ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။
 ဝိတ္ထာရနည်းဖြင့် ကြံလျှင် အနက်နှင့် အကြောင်းအရာ
 မြောက်မြားစွာ ထွက်လာနိုင်သည်။ ဘုရားရှင်၏ ပိဋကတ်
 ပါဠိတော်များကို နှိုက်နိုင်လေ၊ နှိုက်တတ်လေ များများရလေ
 သာဖြစ်ကြောင်း ပါဠိကို နားလည်၍ စာကြံဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်
 တိုင်းပင် သိနိုင်လေသည်။

“ပါဠိပိဋကတ်တော်” ဟူသည်မှာလည်း ဘုရားရှင်၏
 ဉာဏ်တော်များသာဖြစ်၍ ဤစာရေးသူတို့လို ခပ်တုံးတုံး
 ပုဂ္ဂိုလ်များ ထောက်မီရန်ကို မဆိုထားဘိ၊ သင့်တင့်သော
 အနက်နှင့် အဓိပ္ပါယ် ဥပမာနှင့် ဥပမေယျများကိုပင် ခေါင်းပူ
 အောင် ကြံရလေသည်။

သို့မှ သင့်ရုံကျပြီး စာဖတ်သူ ဓမ္မမိတ်ဆွေများဖြစ်ကြ
 သည့် အကြောသင့်ရာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့အား ဟောပြော
 ပြသနိုင်လေသည်။ ဉာဏ်အထောက် မိသလောက် အကျိုး
 ကို ဖြစ်စေသည့် အကြောင်းခံ ဓမ္မဝတ္ထုများအား ရေးသား
 တင်ပြနိုင်လေသည်။

ဤ၌ကား ဒါနဝတ္ထုများကို သင့်ရာရွေး၍ ထုတ်ရေးနေ
 သောအခါဖြစ်သောကြောင့် ပညတ်ဒါန၊ ပရမတ်ဒါန၊ အတ္တ
 ဒါန၊ အနတ္တဒါန၊ ပါရမီဒါန စသည်များကိုသာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ
 အမြင်ဖြင့် ဉာဏ်ယှဉ်၍ ပြုလုပ်လျှူဒါန်း စွန့်ကြဲတတ်ကြစေ
 ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ရှာဖွေထုတ်နုတ် တင်ပြလာခဲ့သည်။

ပေးကမ်းလျှူဒါန်းခြင်းတည်းဟူသော ဒါနကို လူတိုင်း
 ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဘာသာမရွေး နေရာဒေသ အပြည့်အနှံ့မှာ ရှိ
 နေကြသော်လည်း ပရမတ်ပေါက်ကာ အနတ္တဆိုက်သည်
 အထိ ပြုစွမ်းနိုင်ခြင်းမှာ ရှာမှ ရှားလေသည်။ ပရမတ်တည်း
 ဟူသော အမြင်မှန် မျက်စိရှိရန်မှာလည်း သမ္မာဒိဋ္ဌာဏ်ကို
 ရရှိရန် လိုပေသည်။

မူလဗီဇက ပညတ်တည်းဟူသော အမြင်မှာ သို့
 တည်းမဟုတ်၊ အမြင်များကိုပင် အမြင်နှံ့ဟု မှားမှားယွင်းယွင်း
 အထင်ရောက်ပြီး ဘဝင်မောက်နေကြသူများအဖို့ အမြင်

မှန် အသိမှန်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌာဏ်ကို ရရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
 နက် စိတ်သန္တာန် မည်မျှအထိ လင်းရှင်းသွားသည်ကို ကိုယ်
 တိုင်သိ၍ ကိုယ်တိုင်ခံစားနိုင်ပါမှ ရလဒ်၏ တန်ဖိုးကိုလည်း
 နားလည်နိုင်လေသည်။

“ပရမတ်ဒါနတည်း” ဟူသော စာဝါကျလေးသည်
 လုံးဝပမာဏအားဖြင့် မများသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်နှင့်
 သဘောတရားသည် ကျယ်ပြန့်ပြီး နက်ရှိုင်းလွန်းသော
 ကြောင့် တော်ရုံ အသိဉာဏ် ပဋိဘာဏ်မျှဖြင့် သဘောဆိုက်
 ရန်မှာ သာ၍ပင် ခဲယဉ်းသည်။

ဉာဏ်မျက်စိ ဉာဏ်နားပါးလျက် ပရမတ်ဉာဏ် ရှေ့
 သွားရှိကြကုန်သော အရိယာနွယ်စပ် သူတော်သူမြတ်တို့
 သည်သာလျှင် ပရမတ်နှင့် ယှဉ်ကပ်၍ သုံးသပ်ခြင်းဖြင့်
 ဒါန၏ အနှစ်ပေးကမ်းခြင်း၏ အကျိုးကို ရိုးရှင်းစွာ နားလည်
 နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရိုးရှင်းစွာဖြင့် နားလည်ထားကြသူတို့သည်လည်း ပေး
 ကမ်းခြင်းတည်းဟူသော ဒါနကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်လျှူဒါန်းကြ
 တိုင်း ပညတ် မရော၊ အတ္တအတ္တက၊ ဒါန၏ရလဒ်ကို အနှစ်
 ကျအောင် ရယူနိုင်ကြပေသည်။ ဒါန၏ အနှစ်ဟူသည်မှာ
 မက်မူသည် ပိုလ်၊ ပိုလ်မူသည် နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် အကျိုးပေး
 ကြီးမြတ်လေသည်။

ဤနေရာ၌ ပေးကမ်းလျှူဒါန်းသည့် ဒါနဝတ္ထု၏ အနည်း
 အများကို မဆိုလိုဘဲ သဒ္ဓါကွန်ယက်ဖြင့် ဖြန့်ကျက်အပ်သော
 ပရမတ်ဉာဏ် ရှေ့သွားရှိသည့် ထိုထိုဒါနရှင်တို့၏ ဦးတည်
 ချက်နှင့် ရည်မှန်းချက်သည်သာ ပဓာနကျလေသည်။

ပရမတ်ဉာဏ်၏ ကျက်စားရာတွင် ဘဝကို လိုချင်
 တောင်းတသည့် ဘဝနိကာန္တိ လောဘကို ပယ်သတ်ရပေ
 မည်။ ဒါန၊ သီလမည်သည့် ကုသိုလ်မျိုးကို ပြုလုပ်ရာတွင်
 ဖြစ်စေ၊ ဘဝကို လိုချင်သော လောဘပါလာလျှင် ပရမတ်
 ပျက်ရသည်။ ပရမတ်ပျက်သည်ကို သိသူလည်း အလွန်ရှား
 လေသည်။ ဉာဏ်မျက်စိပါသူများသာလျှင် နားလည်နိုင်ကြ
 ပေသည်။

သို့မဟုတ်ပါက သတ္တဝါတို့၏ သံသရာအစမှ ပါလာ
 ကြသော ဘဝကို လိုချင်သည့် တဏှာလောဘသည် ဒါန၊
 သီလ၊ ပြုလုပ်၊ ဆောက်တည်ကြတိုင်း နေရာကျယ်ကျယ်
 ဝင်ယူလာမည်မှာ မလွဲပေ။ “ဒါနတော ဘောဂဝါ” ဟုလည်း
 ဆိုခဲ့ပြီ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အတ္တကိုလည်း ဟောသည်။
 အနတ္တကိုလည်း ဟောသည်။ အတ္တကို အတ္တဟူ၍ လည်း



အနတ္တကိုလည်း အနတ္တဟူ၍ လည်းကောင်း၊
အနတ္တနှင့်တကွ တိကျစွာဖြင့် သိထားကြရမည်မှာ ငါတို့
၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။

အတ္တကို လင်းပြတ်စွာဖြင့် သိထားနားလည်လျှင်
အနတ္တကို သိရန် မခက်တော့ပေ။ အတ္တထဲကပင် အနတ္တ
ကို ထုတ်နုတ်ရယူနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆိုခဲ့သည့်
အတိုင်း ပရမတ်ဉာဏ်သည်သာ ပဓာနကျသည်။ ပရမတ်
ဉာဏ် ရှေ့သွားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း အတ္တနှင့် အနတ္တကို
သူနာရာနှင့်သူ သုံးတတ်ကြလေသည်။

မြတ်စွာရှင်၏ ဒေသနာအစုစုတို့၌ သတ္တဝါအစားစား
တို့အား ဟောကြားတော်မူရာ၌လည်း သတ္တဝါတို့၏ ဉာဏ်
အနာရရုံ၊ ပါရမီအနိမ့်အမြင့်ကို လိုက်၍သာ ဟောတော်မူ
ခဲ့ကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။ သတ္တဝါဉာဏ်နည်း ပါရမီနိမ့်လျှင်
ထောက်နုယ်ပယ်၌သာ အကျိုးပေးမည့် ဒါနဝတ္ထု၊ သီလဝတ္ထု၊
သမထ စသော မဂ်ဖိုလ်နှင့် မစပ်သည့် ဘာဝနာဝတ္ထုမျှဖြင့်
သာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

သတ္တဝါသည် ဉာဏ်ရင့်ပြီး ပါရမီမြင့်မောက်လျှင်မူ
ထား သံသရာရပ် ဘဝပြတ်နိုင်သည့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ
စသော ဓမ္မသားများကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။ သတ္တဝါ
တို့၏ ဉာဏ်ပါရမီအနာရကိုလည်း သဗ္ဗညုဉာဏ်တော်
သခင် ဘုရားရှင်းတစ်ပါး အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ မြင်သိနိုင်
ခြင်း ရှိနိုင်အံ့ မထင်ပေ။

ဒုတိယဘုရားဟု တင်စားတော်မူကြသည့် လက္ခိရာရုံ
ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
သည်ပင် မသိနိုင်ရုံခဲ့ဖူးသော အကြောင်းခြင်းရာအချို့ကို တွေ့
မှတ်ဖူးသည်။ ဤသို့ထို အထဲမှ အကြောင်းပြနစ်ခက်ကို
အကျဉ်းမျှ ထုတ်ပြဦးမည်။



တစ်ခါသော် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားတစ်ယောက်
သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား ကြည်ညို
လှသဖြင့် ရဟန်းဝတ်ကာ တရားဘာဝနာများ အားထုတ်
လိုကြောင်းကို လျှောက်ထားသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း ရွှေပန်းထိမ်သည် သား၏ ဆန္ဒ
အတိုင်း ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးရာတွင်လည်း “ဤလူလင်
သည် ငယ်နုသည်။ ကိလေသာ အာသဝေါများ ထူပြောသည်
အရွယ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးရန်

သင့်သည်” ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးတော်
မူသည်။

သို့သော် ထိုလူလင်ငယ်သည် ရွှေပန်းထိမ်၏ သားဖြစ်
သည်။ ရွှေကို ကိုင်၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
စိတ်ထားသဘောသည်လည်း ယဉ်ကျေး၍ နုသည်။ ထိုသို့
သဘောရှိ၍ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို မနိုင်ပေ။ အသုဘ
ကမ္မဋ္ဌာန်းသည်ကား အလွန်ကြမ်းသည့် သဘောရှိသည်။

ထို့ကြောင့် လူသေ၊ လူသေမှ ဖူးဖူးရောင်သော
အပုပ်ကောင်း၊ ထို့နောက် ခွါရကိုးပေါက်တို့မှ ဝိုးလောက်များ
တဖွားဖွား ယိုစီးထွက်ကျလာသည့် ရွှံ့ကွက် စသည်တို့ကို
ရှုမှတ်နေရင်း မနိုင်နင်းသည့်အလျောက်...

ဦးစွာ ရွံရှာသော စိတ်များ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက်
စိုက်ထဲမှ ပျိုက်လာသည်။ မျက်နှာများ ပျက်လာသည်။
ထို့နောက် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထိုးအန်ကျလေသည်။ တရား
မရနိုင်ဘဲ ရောဂါသဖွယ်ဖြစ်သွားရသည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်က အကျိုးမဖြစ်သည်
ကို မြင်တော်မူ၍ ဆရာရော တပည့်ပါ အနားပေးပြီးနောက်
ရွှေပန်းထိမ်သည်သား ရဟန်းသစ်ကလေးအား တစ်ခုသော
မြစ်ဆိပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ မြစ်ဆိပ်ကို ရောက်လျှင် ရဟန်း
သစ်ကလေးအား သဲတစ်ပုံကို ပုံခိုင်းသည်။ (သဲပုံစေတီငယ်
သဘော)

ထို့နောက် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ကြာဖူးတစ်ဖူးကို ရဟန်း
သစ်ကလေးအား သဲပုံထိပ်၌ စိုက်ခိုင်းကာ “ချစ်သား...
ဤကြာဖူးကို စိုက်ရှု၍ နေရစ်လော့” ဟု မိန့်တော်မူထားခဲ့
သည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာက ရဟန်းသစ်ကလေးအား အသုဘ
ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးခဲ့ဖူးသလို၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း
အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပင် ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်
လည်း အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းချင်း ခြားနားသည်ကား ဤတွင်
ပေါ်လွင်လေပြီ။

မနက်ပိုင်း၌ သဲပုံစေတီပေါ်က ကြာဖူးသည် အလွန်
တင့်တယ်သည်။ မြစ်ပြင်သည်လည်း ကြည်လင်သန့်ရှင်း
နေသည်။ စုန်ဆန် လှေသင်္ဘောများ၊ သစ်ဖောင် ဝါးဖောင်
များ၊ မြစ်ပြင်၏ ဟိုဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်း ကမ်းနဖူး
များတွင် ရေချိုးနေကြသူ၊ ရေခပ်နေကြသူများ၊ ကမ်းနဖူး
တစ်လျှောက်တွင် ရာသီပေါ် စိုက်ခင်းများ၊ စိုက်ခင်းများ၏
ထိုဘက်တွင် ရွာတန်းများ၊ ရွာတန်းနှင့် ဆက်စက်လျက်
လယ်ကွင်းများ၊ လယ်ကွင်းများ၏ ထိုဘက်တွင် တောငယ်



ခင်ဗျားသည် သစ်တော ဝါတောကြီးများဖြင့် စိမ်းစိုနေသည့် တောတန်းတောင်စွယ်အသွယ်သွယ်တို့ ပတ်ဝိုင်းသွယ်တန်း လျက် ရိုးမတောင်တန်းကြီးများတိုင်အောင် ကြည့်၍ မဆုံး၊ ငေး၍ မဝ၊ သဘာဝအလှတရားတို့ဖြင့် ပြည့်နက်နေလေ သည်။

အလွန်အမင်း စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ယုစေလေသည်။ များစွာ သော နှစ်သက် ကြည့်နင်းလိုလည်း ဖြစ်စေသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင် မြင်ကွင်းများ ကြည်လင်သန့်ရှင်းခြင်းကို ကြည့်ရှုခံစား ရလျှင် သတ္တဝါတို့၏ စိတ်နှလုံးသည်လည်း ၎င်းနည်းအတိုင်း ပင် ကြည်ရွှင်ခြင်းကို ဖြစ်တည်စေလေသည်။

ဤသည်ကိုပင် “သုဘ”ဟု ဆိုရသည်။

(သုဘန္တိ စိတ္တံ ဝိသေသေတွာ ဣန္ဒြ အာရမ္မ ဖေသု ဘံ ဟု ဟောတော်မူသည်။)

သို့သော်လည်း ထိုမြင်ကွင်းသည် ကြာကြာတည်၍ မနေပေ။ နေထွက်လာသည်နှင့်အမျှ ကြည်နူးစဖွယ် မြင်ကွင်း အားလုံးတို့သည်လည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲလာလေ သည်။ ထို့နောက် နေမြင့်လာသောအခါ သာ၍ ပို၍ ထင် ရှားလာခဲ့သည်။

သဲပုံစေတီလေးသည်လည်း မူလကဲ့သို့ စိုစွတ်စိမ်း ညိုသော အရောင်အဆင်းမရှိတော့ဘဲ ခြောက်သွေ့လာသည်။ ထို့နောက် နေမွန်းတည့်ချိန်တွင်ကား အရာအားလုံးတို့ ပြောင်း လဲသွားလေသည်။

သဲပုံစေတီလေးသည် အလုံးစုံ ခြောက်သွေ့လျက် နေခင်းလေ တိုက်စားသောကြောင့် ပြိုသည်ဘက်က ပြို ကာ၊ မညီမညာဖြစ်သွားပြီး သဲပုံစေတီလေး၏ အလယ်ဗဟို ထိပ်ထက်၌ စိုက်ထားသော ကြာဖူးလေးမှာလည်း ကြာတို့ ၏သဘောသည် နေထိလျှင် နွမ်းခြောက်တတ်သော သဘော အလျောက်၊ လေနှင့်အတူ တစ်ဖတ်စီ လန်လွင့်လျက် ကြာငုတ်အသွင်သို့ ပြောင်းသွားလေသည်။

နံနက်အချိန်က မြစိမ်းရောင်အသွင်ကို ဆောင်သော မြစ်ပြင်သည်လည်း နေလယ်ကြောအချိန်ကို ရောက်လာ သောအခါ လှိုင်းခေါင်းဖြူများ တဖြန်းဖြန်းရိုက်ခတ်လျက် ဆူညံကာ အကျည်းတန်၍ နေလေသည်။ မြစ်ဆိပ်တွင်လည်း ရေခပ်သူ၊ ရေချိုးသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြတော့ပေ။

မြင်မြင်သမျှ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ရပ်များတွင် တံလျှပ် များ ဟီးထလျက် ရှုချင်စဖွယ်ဟူ၍ တစ်ကွက် တစ်နေရာမျှ ပင် မရှိတော့ဘဲ အပြောင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေပန်းထိမ်သည်သား ရဟန်းသစ်ကလေး

မှာ ချွေးဒီးဒီးကျလျက် မျက်စိများပါ ကျိန်းစပ်လာလေသည်။ စိတ်နှလုံးများ ရှုပ်ထွေးပြီးလည်း တောင်ခြောက်လေးပါးကို ဖွေရှာကြည့်ရှုလျက် ဘုရားရှင် လာအကြိုကိုသာ စောင့် မျှော်နေရရှာသည်။

မနက်နှင့်မတူ နေပူပူ၌ မြင်သမျှ အရာအားလုံးတို့ သည် ရှုချင်စဖွယ်အရာအားလုံး ကင်းပျောက်ပြီး အလုံးစုံ ခြောက်သွေ့ရှင်ရော် အိုမင်းနေသောကြောင့် သုဘ မရှိ/ မဟုတ်တော့။ ဤသည်ကိုပင် “အသုဘ=မတင့်တယ်” ဟု ဆိုရသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဖူးရောင်သော လူသေကောင် ကို ရွှေပန်းထိမ်သား ရဟန်းသစ်ကလေးအား ပေးသည်မှာ လည်း အသုဘ။

ယခု မြတ်စွာဘုရားရှင်က ကြာဖူးမှ ကြာငုတ်အသွင် နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး အကျည်းတန်စွာ ပြည့်ဖုံးနေ ခြင် မှာလည်း အသုဘသာလျှင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး မတူပေ။ အရှင် သာရိပုတ္တရာပေးသော အသုဘမှာ ကြမ်း၍၊ မာ၍၊ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ပေးသော အသုဘမှာ ပျော့ပျောင်းပြီး ညင်သာ သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဤကဲ့သို့ ခြားနားခြင်းမှာလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ ဉာဏ်ပညာချင်း ကွာခြားတော်မူသော ကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဤသူငယ်သည် အရွယ်ငယ်န သောကြောင့် ကိလေသာများ ထူထောင် မသောအသုဘတည်း ဟူသော အသုဘကြမ်းကြီးကို ပေးသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကမူ ဤသူငယ်သည် ရွှေပန်းထိမ် သည်၏ သားဖြစ်၍ ရွှေကို ကိုင်ပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ် သည်။ ရွှေသည်လည်း သုဘဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သုဘ နှင့် အကျွမ်းဝင်နေသူတို့အား ပျော့ပျောင်းညင်သာသော အသုဘနှင့်သာ သင်လျှော်သည်ဟု ကြာဖူးသုဘမှ ကြာငုတ် အသုဘ စသည်မျှကို ပေးရစေဖြစ်သည်။

အလွန်မှတ်ဖွယ်ကောင်းလေသည်။



နောက်တစ်မျိုး အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဉာဏ်မငုံမိသည့် အကြောင်းသည်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ မှတ်သားဖွယ် ကောင်းသည်။ ဇွဲနဲပဲကြီးသည် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏ အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။



ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အရှင်သာရိ ပုတ္တရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သာရိပုတ္တရာကို အကြောင်းပြု၍ သာသနာတော်ထံ ဆွဲဆောင်လာခဲ့သည်။ ပုတ္တရာက ခွဲကောင်းသည်။ အရှင် သာရိပုတ္တရာက ပုတ္တရာခွဲကြီးပြီး စိတ်ထား ထက်သန်သည် ဟု သိ၍ သမထကို ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပုတ္တရာသေသော အခါ သမထ၏ အစွမ်းဖြစ်သော ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးကြောင့် ဗြဟ္မဘုံကို ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်က အရှင်သာရိပုတ္တရာ အား ခေါ်တော်မူပြီး ဆုံးမရသည်။

“သာရိပုတ္တရာ... ပုတ္တရာသည် ဇွဲစိတ် ထက်မြက်သလို ဉာဏ်ပညာလည်း ကြီးပေသည်။ ဝိပဿနာကို ပေးသင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မပြည်ကို သွား၍ ဝိပဿနာ စာရေးတော်ကို ဟောချေဦးလော့”

တော်ပေသေးသည်။ သို့မဟုတ်ပါက သံသရာဇာတ် ဖြတ်သေး၍ ပုတ္တရာသည် ဗြဟ္မသက်ကုန်သောအခါ လူ့နတ်၊ အပါယ် စသည်တို့၌ လည်ရပေဦးမည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘတည်းဟူသော ခန္ဓာကောင်းများကို ဆက်ကာ ရနေပြီး ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတည်းဟူသော ခန္ဓာဆွေတရားကြီးနှင့် မပြီးဆုံးနိုင်သည့် သံသရာခရီးကို ဆက်ကာ လျှောက်နေရပေဦးမည်။

သမထက အလုပ်ကို ဆောင်ပြီး ဝိပဿနာက ဉာဏ်ကို ဆောင်သည်။



ပရမတ်ဒါနကို ဆက်ဦးမည်။

ဦးအေးချမ်းသည် မူလက ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ အခြေခံ မြေစိုက်မှစ၍ စာသင်တိုက်နှင့် တရားတိုက် နှစ်ပါးလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် ထူထောင်သည်။ စာတော်၊ ဉာဏ်ထက်ပြီး ဓမ္မစာရိယ တပည့်များအား စာချစေကာ ကိုယ်တိုင်ကမူ တရားတိုက်ကို ဦးစီးပြီး ဟောပြောပို့ချသည်။

အခြေခံ ပညတ်၊ ပရမတ်၊ အတ္တ၊ အနတ္တ၊ အာယတနဇာတ် စသော ဝိပဿနာတရားတော်များကို လင်းရှင်းပြတ်သားစွာ ဟောပြောပြသရာတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသောကြောင့် တပည့် ယောဂီ ယဂိုသတ်များလည်း တရားထူးရကုန်ကြသည်။

သို့သော် နေတက်၊ စားထက်ဟု ဆိုရမည့် အချိန်မှာပင် ဦးအေးချမ်း လူဝတ်လဲသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်အားလုံးတို့သည်ပင် တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ နှမြောတသ၍မဆုံးလည်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူ

လူဝတ်လဲလိုက်သည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးအေးချမ်း ပြောပြသည်မှာ...

“ရဟန်းဆိုတာ ရွှေနဲ့ တူတယ်။ လူက ငွေနဲ့ တူတယ်။ ရွှေဟာ တန်ဖိုးကြီးပေမယ့် နေရာတကာမှာ သုံးလို့မရဘူး။ ငွေက နေရာတကာမှာ သုံးလို့ ရတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရဟန်းဆိုတာ ရွှေငွေနဲ့ တူတယ်။ လူက ကုသိုလ်နဲ့ တူတယ်။ ရွှေငွေက လူတစ်ဘုံသာ သုံးလို့ ရပြီး ကုသိုလ်က ဘုံတိုင်းမှာ သုံးလို့ ရတယ်။

ငါက ရဟန်းဝတ်နဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ ထူထောင်ပြီး ဇိမ်နဲ့ ထိုင်စားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တာ။ လူဆိုတာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒါကြောင့် လူဖြစ်တဲ့ ငါဟာလည်း ကိုယ်ကိုယ်ကို သူများအတွက်ပဲ အသုံးပြုမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲ၊ ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ ထူထောင်ပြီး လှူဒါန်းပစ်လိုက်တာ။

တစ်နည်းအားဖြင့် လူဆိုတာ စာမေးပွဲဖြေဖို့ လေ့ကျင့်ခန်းသွင်းထားတဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားလေးတွေနဲ့ တူတယ်။ လေ့ကျင့်ခန်း မလုပ်ရင် စာမေးပွဲကျမှာပဲ။ စာမေးပွဲကျသွားရင် ပေါက်တူးပေါက်စားလို့ ရသေးတယ်။ လူဆိုတဲ့ ဘဝစာမေးပွဲကြီးကျသွားရင် ဘာမှ လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

နားမလည်နိုင်။ ဖိုးသူတော် ရေးသော စာကို ဖိုးသူတော်သာ ဖတ်တတ်လိမ့်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ဘဝခရီးကို ဆက်ကြည့်ရပေတော့မည်။

ဦးအေးချမ်းကို ရွာသူဌေးဟု ဆိုနိုင်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၍လော မသိ။ ရဟန်းဝတ်တုန်းကပင် မိဘအမွေကို ယူကာ အဆင့်မီသော တိုက်အိမ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ပိုလျှံသောငွေကို ဥယျာဉ်ကြီး စိုက်ပျိုးထားသည်။

ရဟန်းဘဝက ဝတ္ထုကမ္မများကို လူ့ဘဝတက်သို့ ယူသုံးခြင်း မရှိသလို၊ လူ့ဘက်က အမွေအနှစ်များကိုလည်း (ပြောလောက်အောင်) ရဟန်းဘက်သို့ ယူသုံးခြင်း မရှိပေ။ တသီးတခြား ခွဲခြားထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ လူဝတ်လဲပြီးနောက် ဥယျာဉ်ကြီးမှာ နေကာ ရာသီပေါ် စိုက်ခင်းကို ကျယ်ကျယ်စိုက်ပျိုးသည်။ ထိုနောက် နွားပေါက်များကိုချည်း ရနိုင်သလောက် မွေးသည်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် မဆံ့၍ လူတူးဖြင့် လေးငါးနေရာဖြန့်မွေးသည်။ သုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာပင် သူ့လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်၍ ရာသီပေါ် စိုက်ခင်းများနှင့် ဥယျာဉ်ကြီးအပြင် နွားပေါက်အကောင် ငါးရာကျော်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သွားလေသည်။



ထို့ကြောင့် ဥယျာဉ်များက ရသည့် ဝင်ငွေ နှုးပေါက်များကို ဝယ်၊ မွေး၊ ရောင်းချ၍ ရသော ဝင်ငွေ စသည်ဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် သိန်းသုံးရာကျော် လေးရာအထိ တိုးတက်လာလေသည်။ သို့မှ သူ၏ ပရမတ်ဇိန ဟု ဆိုရမည့် ပရဟိတ လုပ်ငန်းကို စတင်လေသည်။

ရွာထဲရှိ အို၊ နာ၊ ကျိုး၊ ကန်း လူလေးမျိုးတို့အား လစဉ် ထောက်ပံ့လှူဒါန်းထားသလို ညနေတိုင်းလည်း သူ၏ တိုက်အိမ်ကြီးမှာပင် အစားကျွေးကာ ဝိပဿနာ တရားတော်များကို ဟောပြော ပြသပေးလေသည်။

ထို့နောက် မဖွံ့ဖြိုးသော အရပ်ဒေသများ၌ ကိုယ်ပိုင် (သူတစ်ပါးတို့အထံမှ လှူမခံဘဲ) ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၊ သိမ်များ၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်နှင့် လမ်းတံတားများကို ဆောက်လုပ် တူးဖော်ပေးသည်။

ထို့နောက် စာသင်ကျောင်းများ ဆောက်လုပ်ကာ ကျောင်းဆရာ ငှားပေးသည်။ မိဘဆင်းရဲသော ကလေးများကို ကျောင်းသုံးစာအုပ်နှင့် ကျောင်းဝတ်စုံများ ထောက်ပံ့ပေးသည်။

ထိုထို စာသင်ကျောင်းက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများထံမှ ဉာဏ်ထက်ပြီး စိတ်ထားမြင့်သူတို့အား ရန်ကုန်၊ မန္တလေး စသည့် မြို့ကြီးများကို ပို့ကာ အဆင့်မြင့် ကျွဲရှင်များမှာ ထားပေးသည်။

ထိုထို ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူလေးများ၏ အထံသို့လည်း တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မှ သုံးကြိမ်အထိ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကာ အားပေးစကားများကို ပြောဆိုခြင်း၊ ဝတ်စုံမှသည် မုန့်ဖိုတိုင်အောင် ပေးကမ်းချီးမြှင့်ခြင်း၊ စာမေးပွဲအောင်မြင်လျှင် သီးသန့်ဆုပေးခြင်း၊ စာမေးပွဲမအောင်လျှင်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျအောင် ဆက်လက်ကြိုးစားရန် အားပေးစကားများကို ပြောဆိုပြီး လိုအပ်သလို ပေးကမ်းထောက်ပံ့လေသည်။

ထိုထို ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကိုလည်း အနည်းဆုံးအားဖြင့် စိုက်ပျိုးရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး ဤသုံးမျိုးကို အဓိကထားပြီး မဖြစ်မနေ သင်ခိုင်းသည်။ ထိုထို ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ မြို့ကြီးများတွင် နေလိုကနေ၊ ဇာတိဒေသသို့ ပြန်လာလျှင်လည်း ထိုပညာသုံးမျိုးသည် သူတို့၏ ဇာတိဒေသ၌ အဓိကကျသည့် အကြောင်းကို ပြောပြကာ အကျိုးရှိရှိ အသုံးချခိုင်းလေသည်။

မှန်သည်။ ဇာတိဒေသသို့ ပြန်လာကြသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများမှာ ပညာရှိ၊ ပညာတတ် အသိ

အလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာပြည့်ဝသူများချည်းဖြစ်၍ အမြင်ကျယ်ကာ၊ သူတို့ တတ်မြောက်လာကြသော အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများကို သူတို့ဒေသနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေး စသည်ဖြင့် အဆင်တပြေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်ကြသောကြောင့် ဆယ်စုနှစ်အတွင်းမှာပင် ထိုထိုဒေသများ၌ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖွံ့ဖြိုးပြီး တိုးတက်သွားလေသည်။

ဦးအေးချမ်းမှာ ပေါ်ပင် မဟုတ်ပေ။ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးဖြင့် အလုပ်အားလုံးကို ဦးစီးနာယက ပြုကာ အောက်ခြေမှစ၍ မျက်ခြေမပြတ်၊ ဉာဏ်မရပ်ဘဲ တရစပ်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးသောကြောင့် အကျအပေါက် အပြောက်အကျားအလွန်နည်းပြီး အကျိုးပေးကြီးလေသည်။

အတ္တမပါ။ သူတစ်ပါးတို့အတွက် သက်သက်ကိုသာ ဦးတည် ရည်မှန်းပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ဦးဆောင်ကာ တစ်ကြောင်းသွားသော လမ်းသဖွယ် မှန်မှန်လျှောက်သောကြောင့်လည်း အကျိုးပေး ပို၍ကြီးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မှ ရဟန်းထွက်စအချိန်က ဦးအေးချမ်း ပြောခဲ့ဖူးသော စကားများကို အပြည့်အဝ နားလည်ကြရသည်။

ဦးအေးချမ်းသည် လူကြီးစိတ် မွေးသည်။ လူအားလုံးတို့အပေါ်၌ ဖခင်စိတ်ထားသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးလို ရှင်ဘုရင်ကြီးလို၊ ပြောင်မတ်ပြီး ညီမျှသော သဘောကို ဆောင်သည်။ ဆုကြီးပန်ကြီးများကဲ့သို့ ကျင့်သည်ဟု ကြည်ညိုကြရသည်။

သို့သော်လည်း ဦးအေးချမ်းသည် ထိုထို ပရမတ်မှန်ပြီး ပါရမီပြောက်သော အလုပ်ကောင်းကြီးများကို နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်မျှသာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်သူ အသက် (၇၀) အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုထိုလုပ်ငန်းများကို သူ မွေးမြူ ချီးမြှောက်လာခဲ့သော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသူများထံမှ အရွယ်ရောက်ပြီး ဇာတိရွာများတွင် အသီးသီး အခြေချကာ နေထိုင်ကြသည့် စိတ်ထားမြတ်သူတို့အား လွှဲအပ်ကာ ရဟန်းပြန်ဝတ်ပြီး တောထွက်သွားလေသည်။

သူရဟန်း ပြန်ဝတ်သည်ကို ကြားရလျှင် ကျောင်းလှူထားခဲ့သည့်အထံမှ တပည့် ရဟန်းသံဃာတော်များ ကြွလာပြီး ပင့်ဆောင်ကြသည်ကိုလည်း ပယ်မြစ်တော်မူသည်။ ရွာကျောင်းလည်း မထိုင်ဘဲ အေးငြိမ်းချမ်းသာယာဖြစ်သော တောရ ကျောင်းလေးမှာသာ ရာသက်ပန် သီတင်းသုံးပြီး နေထိုင်သွားလေသည်။

ဦးအေးချမ်း၏ အကျင့်သည်ကား သာမန် သူတော်ပေ။ ရင့်သန်ပြီးဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ်ကြီးတို့ ကျင့်ကြံ



အထုတ်သွားကြမည့် ပါရမီလမ်းစဉ်ကြီးနှင့် တူသည်။
ဘဝအားလုံးတို့တွင် လူတစ်ယောက် အမြတ်ဆုံး ဟု သူတော်
ကောင်းတို့ မိန့်ဆိုသည်နှင့်လည်း တစ်ထပ်တည်း တူသည်။

လူဖြစ်ဆဲ၌ သာသနာတော်မြတ်ကြီးနှင့် ကြုံကြိုက်
ဆန်းအခါဝယ် ကိုယ်တိုင် ရဟန်းဝတ်ပြီး ဘုရားရှင်၏ တရား
တော်(ပိဋကတ်တော်)ကြီးကို သင်ယူပို့ချခြင်း၊ ပရိယတ်၊
ဆိုဖတ် ကျောင်းတိုက်ကြီးများကို ဖန်တီးကာ သူတစ်ပါး
(တပည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့) အား လှူဒါန်းခြင်း။

ထို့နောက် လူ့ဘဝသို့ လိင်ပြန်ကာ တကယ်လိုအပ်
နေသည့်နေရာများတွင် အတ္တမဖက်၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုး
သက်သက်ဖြင့် သူ့ဘဝ၏ ဗုဒ္ဓိယအရွယ်ကုန်လွန်သည်
အထိ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်း၊ တတိယအရွယ်၌
ဖန်ရည်စွမ်းသော အဝတ်ဖြင့် တောရနေကာ ရာသက်ပန်
ဆရာဘာဝနာများဖြင့် သီတင်းသုံးသွားခြင်း စသည်များမှာ
အလောင်းတော်ကြီးတို့သာ စွမ်းနိုင်သော ပရမတ္ထအလုပ်
မြတ်ကြီးဖြစ်လေသည်။

ရှေးရှေးအလောင်းတော်ကြီးများ ဖြစ်တော်မူကြကုန်
သော စကြဝတေးမင်းတို့သည်လည်း မင်းစည်းစိမ်ကို ဗုဒ္ဓိယ
အရွယ်မျှသာ ခံစားပြီး တတိယအရွယ်၌ ဖန်ရည်ဝတ်ကာ
ရာသက်ပန် တောရဖြင့် သီတင်းသုံး နေထိုင်သွားကြ
ကြောင်းကို မှတ်သားဖူးသည်။

တကယ်မြင့်မြတ်သော ပရမတ္ထအကျင့် ပီသသည်။
သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ စွမ်းနိုင်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ ဤသည်ကို
ဖင် စစ်မှန်ပြီး မြင့်မြတ်သော ပရမတ်အကျင့်ဟု ဆိုရလေ
သည်။

(ရှေ့လ ဆက်လက်ဖော်ပြပါဦးမည်)



ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ကြီး ၏ ဩဝါဒကျင့်စဉ်

ထွန်းမြတ်တေ

ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒကျင့်စဉ် သုံးမျိုး
ရှိပါသည်။ ထိုသုံးမျိုးမှာ -

(၁) သဗ္ဗအန္တရာယော - ခပ်သိမ်းသော အန္တရာယ်
ဟူသမျှတို့သည် ယနေ့မှစ၍ ပျောက်ပျက်ချုပ်ငြိမ်းပါစေ
သတည်း။

(၂) သဗ္ဗဘောဂါ - အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာအပြာ
ဖြာတို့သည်၊ သိဒ္ဓံ - ပြီးမြောက်အောင်မြင်ခြင်းသို့၊ ဂတာ -
ယနေ့မှစ၍ ရောက်ရပါစေသတည်း။

(၃) သဗ္ဗဇေယျမင်္ဂလာနီ - အလုံးစုံသော
ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပြာဖြာတို့သည်၊ သိဒ္ဓံ -
ပြီးစီးအောင်မြင်ခြင်းသို့၊ ဂတာ - ယနေ့မှစ၍
ရောက်ရပါစေသတည်း။

ထိုဆရာတော်သုံးမျိုးကို ဆန္ဒအဓိပတိ ဦးစီးကာ စိတ်
စေတနာငါးပါးဖြင့် ရွတ်ဆိုပွားများကြပါရန်နှင့် ရွတ်ဆိုရာ
တွင်လည်း နွားသား၊ ကျွဲသား၊ ဝက်သား၊ အရက်တို့ကို
ရှောင်ကြဉ်၍ ရွတ်ဆိုပွားများမည်ဆိုပါက အကျိုးအာနိသင်
များ ပိုမိုထူးကဲစွာ ရရှိမည်ဖြစ်ပါကြောင်း စာရေးသူ ဖတ်ရှု
မှတ်သားခဲ့ရသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒကျင့်စဉ်ကို ဂန္ထီရ
ဆန်းကြယ်စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ပြန်လည်ဝေမျှ တင်ပြ
အပ်ပါသည်။





မြောင်းမြမြို့ဟောင်း အကြေပုဂံအရပ်မှ မြစ်မီးရောင် တောင်မြတ်နှင့် ဘုရားစေတီများ

မြမဇ္ဈဝေ (ကျမ်းစာ)

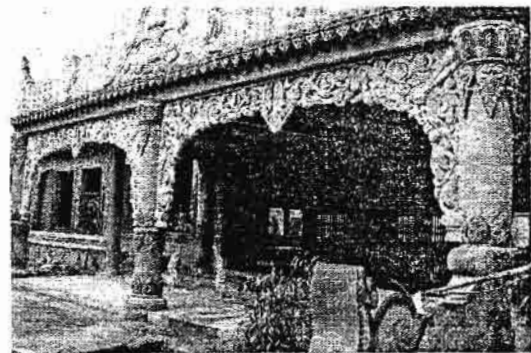
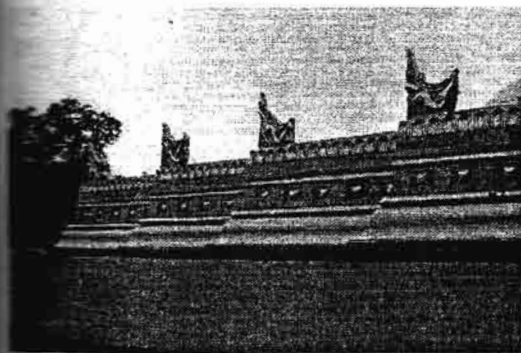


ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး မြောင်းမြမြို့သည် ရှေးဟောင်း မြို့တော်ကြီးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သော အထောက်အထားများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသောကြောင့် ရှေးပုဂံကဲ့သို့ မြို့ရိုးများက သက်သေပြနေသောကြောင့် မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းတွင် ပုဂံမြို့ကြီးရှိပြီး အောက်ပိုင်းတွင် အကြေပုဂံဆိုသော မြို့ ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ မြောင်းမြမြို့ သည် “အကြေ ပုဂံမြို့” ဖြစ်သည်ဟု ကမ္ဘာတဝှမ်းတွင် နေပါသည်။

သို့ပါ၍ အကြေပုဂံ(ခေါ်) မြောင်းမြမြို့သည် ရှေးဟောင်း သာသနာ့သမိုင်းဝင် ဘုရား၊ စေတီ၊ ပုထိုးများစွာနှင့် သာသနာ

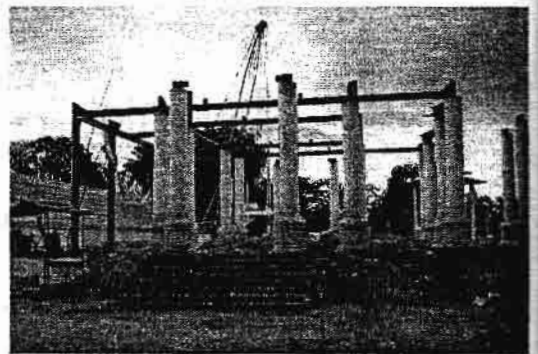
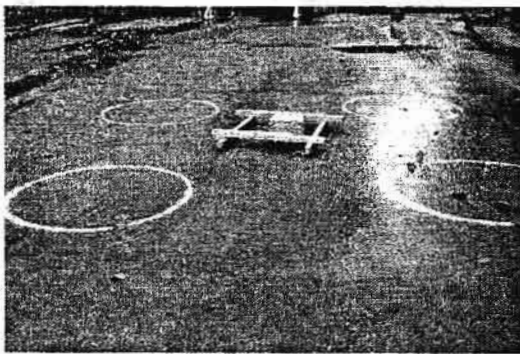
ကြွယ်စွာ တည်ရှိခဲ့သော မြို့အဖြစ် သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ယနေ့ မြောင်းမြမြို့တွင် ရှေးဟောင်း သာသနာ့မြေဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အရပ်သည် “မြစ်မီးရောင် တောင်” ဟု ဂုဏ်သတင်း ထင်ပေါ် နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ကာလကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူအနေ ဖြင့် ဤမျှ သတင်းကြီးနေသောအရပ်သို့ မဖြစ်မနေသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

ခရီးစဉ်အရ မြောင်းမြမြို့သို့ (၆-၆-၂၀၁၄)ရက်နေ့ နံနက်တွင် ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ မြောင်းမြမြို့မှ မိတ်ဆွေ ဦးသန်းဌေး(သံထည်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး)၏ စီစဉ်မှုဖြင့်



ရောင် တောင်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။
 တောင်မြတ်သည် မြောင်းမြမြို့၏ အနောက်တောင်
 (၁၀)မိုင်ခန့်အကွာရှိ မြို့ဟောင်းကုန်း တည်ရှိပြီး
 သာသနာ့ဗဟိုဌာန၏ ညီတော် လောကဗျာဏ်မင်းသား
 သည် “ကျိက်လဲထော်” ခေါ် “မောင့်ဗလ” မြို့ဟောင်း
 ရှေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ဟောင်းနေရာနှင့် မြစ်မီးရောင်
 သည် တစ်မိုင်မျှသာ ကွာဝေးပြီး ကျိက်လဲထော်
 နှင့် နန်းမြို့တော်ကြီး ကောင်းစားစဉ်အခါက ဘုရား
 ပုထိုးများ၊ ကျောင်းဇရပ်များနှင့် စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ဖူး
 သည်။

မွန်တိ၊ မွန်စ၊ မွန်ည ဆိုသော မွန်သုံးရပ်၏ “မွန်ည”
 ဒေသဟုလည်း အမည်ရခဲ့ပါသည်။ မွန်ဘုရင်မကြီး ရှင်စော
 ပုနှင့် သမက်တော် ဓမ္မစေတီမင်းတို့လက်ထက်တွင် မွန်သုံး
 ရပ်စလုံးကို အုပ်စိုးခဲ့ပြီး ထိုကုန်းတော်တွင် “ကလျာဏီ”
 သိမ်တော်ကြီးကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။
 ကုန်းတော်တစ်နေရာ၌ ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု၏
 ကုသိုလ်တော် “မြတ်ဂုံ” စေတီတစ်ဆူကို တည်ခဲ့ပါသည်။
 ထိုစေတီသည် ဆံတော်ရှင် ရွှေတိဂုံစေတီနှင့် ပုံစံတူအဖြစ်
 တည်ရှိခဲ့သည်ဟုလည်း ရှေးမှတ်တမ်းများတွင် မှတ်သားရပါ
 သည်။ ထို့အပြင် စေတီ(၉၉)ဆူလည်း ထိုအချိန်က ကိန်းလပ်



တော်မူနေပါသည်။ ဧက တစ်ရာကျော် ကျယ်ဝန်းသော ဤသာသနာ့နယ်မြေနှင့် ဘုရားစေတီပုထိုးများစွာသည် နှစ်ကာလ ကြာခဲ့ခြင်း၊ သဘာဝဘေးဒဏ် အခါခါသင့်ခြင်း၊ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ကိုးကွယ်သူနှင့် တေးခဲ့ရခြင်းများကြောင့် အိုဟောင်းပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၇ ခုနှစ်တွင် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း မည့် ဒါယကာ ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကုသိုလ်ရှင်မှာ ယနေ့ယခု ကာလတွင် မြစ်မီးရောင်တောင်၏ အရှင်မြတ် ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မ ဘဒ္ဒန္တ ဦးဣဿာရိယ ဆရာတော်အရှင် မြတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကို ရှင်လူအများက မြစ်မီး

ရောင်တောင် ဆရာတော်ဟုပင် ခေါ်နေပါသည်။

စာရေးသူတို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် သက်ရွယ်အိုမင်းနေ ပြီဖြစ်သော ဆရာတော်မှာ ကျန်းမာရေးကြောင့် ကျိန်းစက် နေကြောင်းနှင့် တစ်နေ့လျှင် တစ်ခါသာ ဘုရားဖူးများနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ကြောင်းကို ဥပသကာများ၏ ဆိုစကားကြောင့် စိတ်ဝယ် ရည်မှတ်၍သာ ဦးတင် ကန်တော့ခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်သည် ဤသာသနာ့နယ်မြေသို့ မြန်မာ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၇ ခုနှစ် နယုန်လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့တွင် စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည်မှ စတင်၍ ပြုပြင်မှုများ စတင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုပါသည်။ ရှေးဟောင်းစေတီ (၉၉) ခု၏ အုတ်ခဲအစ



စွာ ဖူးမြော်နိုင်ရန် ကျယ်ပြန့်သော အာရုံခံ တန်ဆောင်းကြီးကိုလည်း ဆောက်လုပ်ဆဲ မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဘာသာ၊ သာသနာကို ချစ်ခင်လေးစားကြသော အသင်္ခမုဂ္ဂလည်း အစုစုသော လူ့ဒါနမူများသာမက၊ လုပ်အားဒါနများဖြင့် အုတ်သယ်၊ မြေရှင်း၊ မြေသယ်လုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်ကုသိုလ်ယူနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

မြစိမ်းရောင်တောင်တော်မြတ်သို့ ရှေးယခင်က တောတောင်ကို ဖြတ်၍ သွားခဲ့ကြရသော်လည်း၊ ယနေ့အချိန်တွင် ကားလမ်းခရီးဖြင့် သက်သာစွာ သွားနိုင်ကြပြီဖြစ်ပါသည်။ နောင် လာမည့်အချိန်ကာလများတွင် မြောင်းမြမြို့ဟောင်းနှင့် အကြေပုဂံဟု ဆိုနိုင်သော များစွာသော ဘုရားစေတီများနှင့် ဤမြစိမ်းရောင်တောင်တော်မြတ်သည် နေရောင်လရောင်ပမာ ထွန်းလင်းလာမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ရောက်ခဲ့ရဖူးခဲ့ရ တစ်ခဏ ကြည်နူးမှုများကို ရေးသားပူဇော် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အနုနှင့် အပြူအပျက်များကို ဒုက္ခဆင်းရဲပေါင်းများစွာနှင့် နှင်းလင်းခဲ့ပါသည်။ ယနေ့ မြတ်ဂုံစေတီတော်၏ နေရာအတွင်း ရှင်းလင်းမှုများ ပြုလုပ်လာသောအခါ သွားတော်ဆတ်တစ်ဆူရှိခဲ့ပြီး စေတီတော်ကို ၁၃၃၃ ခုနှစ်တွင် ဉာဏ်ဆော်အမြင့် ၆၇တောင်ဖြင့် ပြန်လည်တည်ထားခဲ့သော်လည်း နှစ် လျှင်ဘေး ကျရောက်စဉ်အခါ၌ ပြိုကျခဲ့သောကြောင့် ထပ်မံ၍ ဉာဏ်တော်အမြင့် (၈၁)တောင်နှင့် ယနေ့ ဖူးမြင်ရအပ်သတည်း တည်ထားခဲ့ပါသည်။

သာသနိက နယ်မြေအတွင်း၌ ရှေးဟောင်း ဘုရားစေတီတော်များစွာနှင့် ကလျာဏီ သိမ်တော်ကြီးကိုလည်း မြင်ရုံသာမက၊ ထပ်မံ တိုးချဲ့၍ ဆောက်လုပ်ထားပါသည်။ မြတ်ဂုံစေတီတော်ကြီးကို ဘုရားဖူးလာ ရှင်လူအများ အေးချမ်း

□



ကိုရွှေမြသန်း (သမိုင်း)

ရှင်အရဟံ၏ စံတော်ဝင် မဟာဗောဓိ ရွှေညောင်တော်

ရှင်အရဟံ မဟာဗောဓိ ရွှေညောင်တော်သည် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ နတ်မောက်မြို့နယ်၊ ပင်းမြို့ဟောင်း၊ ပင်းမြို့ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ တည်ရှိသည်။

ဤ မဟာဗောဓိပင်ကို သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၆၀၇ခု၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၂၅ ခု၊ အေဒီ ၁၀၆၃ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မဒဿဘွဲ့ခံ ရှင်အရဟံ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီးနှင့် ပုဂံပြည်ရှင်အနော်ရထာမင်းကြီးတို့က မဇ္ဈိမဒေသ ဗုဒ္ဓဂယာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင် မဟာဗောဓိပင်၏ ဒက္ခိဏာသာခါ လက်ျာ တောင်ကိုင်းတော်ကို ဈာန်သမာပတ် အဘိညာဉ်ဝင်စား၍ ကြာချီတော်မူပြီး တိုင်းငါးတိုင်းသား (တမ္ပဒီပတိုင်း၊ သုနာပရန္တတိုင်း၊ ရာမညတိုင်း၊ ကမ္ဘောဇတိုင်း၊ ယောနကတိုင်း) ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတို့အတွက် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု ပင့်ဆောင် စိုက်ပျိုးတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မန္တလေးမြို့၊ ကျောက်ရုံးကြီးတောင်ဘက် ဆီမီးထွန်း တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးတေဝေန္တရေးသားသော ရှင်အရဟံ မဟာဗောဓိ ရွှေညောင်တော်သမိုင်းနှင့် ပင်းမြို့ သမိုင်းစာအုပ်တွင် ရှေးဦးစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

ထို့အပြင် ဦးမြင့်သိန်းငွေ ရေးသားသော တက္ကသိုလ်များသမိုင်း သုတေသနဦးစီးဌာန၊ မြန်မာ့သမိုင်း သုတေသနစာစောင်အမှတ်(၁၁)၊ ဇွန်လ ၂၀၀၃ တွင် ထပ်မံ၍ဖတ်ရုံမှတ်သားရပြန်သည်မှာ -

ကမ္ဘာပေါ်၌ စံတော်ဝင် ဗောဓိပင် လေးပင်ရှိရာ၊ ထိုလေးပင်၌ ယခု ပင်းမြို့ဟောင်းရှိ ရှင်အရဟံ မဟာဗောဓိ ရွှေညောင်တော်သည်လည်း တစ်ပင်အပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း ထူးခြားစွာ သိမှတ်ရပါသည်။ မဇ္ဈိမဒေသ ဗုဒ္ဓဂယာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင် မဟာဗောဓိပင်၊ သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ အာနန္ဒာ ဗောဓိပင်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ) ရှိ သယ်မိတ္တာ ဗောဓိပင်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ပင်းမြို့ဟောင်းရှိ ရှင်အရဟံ မဟာဗောဓိပင်ဟူ၍ ဗောဓိပင် လေးပင်တို့အား သမိုင်းစဉ်အရ ခေတ်ကာလတို့ကို ဖော်ပြလျက် ယနေ့ထက်တိုင် ပူးတွေ

နိုင်ကြသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူများအားလုံးအတွက် “ဗောဓိပင်ဖူး ကုသိုလ်ထူး” နိုင်ကြစေဖို့ရာ ဖြစ်ပါသည်။

စံတော်ဝင် ဗောဓိပင် လေးပင်ရှိသည့်အနက် ဤရှင်အရဟံ ဗောဓိပင်သည် မြန်မာနိုင်ငံသား တိုင်းရင်းသားများအားလုံးအတွက် ပူးမြင်ဖို့ရာ ပို၍အခွင့်သာသော၊ အလွယ်တကူသွားရောက်နိုင်သော နေရာထူး၊ နေရာမြတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ မဟာဗောဓိပင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ -

- (၁) မဟာဗောဓိပင်သည် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သဗ္ဗညုတမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဖွားဖက်တော်အစစ် အမှန် ဖြစ်ပါသည်။
- (၂) လောင်းရိပ်မခို၊ နွယ်လို မဟုတ်၊ ချုံပုတ်ကင်းစင် တစ်ပင်တည်းသာ ဖော်မပါဘဲ စွင့်စွင့်ကူးကူး ကြီးထွားဖြစ်ထွန်းတော်မူပါသည်။
- (၃) ဘုရားတစ်ဆူပွင့်တော်မူဖို့ရာအတွက် တစ်ပင်တည်းသော ဗောဓိပင်အဖြစ် ပွင့်တော်မူချိန်အထိ ခက်မငါးဖြာ ဝေစည်စွာဖြင့် စောင့်ကြိုတည်ရှိနေပါ၏။
- (၄) ဘုရားရှင်တိုင်းသည် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်တော်မှာ မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူလေ့ ရှိပါသည်။
- (၅) အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန်၊ ကိလေသာရန်ဓာတ်တို့ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်ရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။
- (၆) ပဋိစ္စသမုပ္ပါန် စက်ရဟတ်ကို ဖြတ်တောက် ခုတ်လိုရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။
- (၇) သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ဆရာမကူ သမ္မုတ္တုဉာဏ်တော်မြတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်တော်ဘိုင် ထိုးထွင်း၍သိမြင်တော်မူရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။



- (ဂ) ပုဗ္ဗေနိဝါသ ဉာဏ်တော်မြတ်ကို ရတော်မူရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။
- (ဇ) ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်မြတ်ကို ရတော်မူရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။
- (ဃ) အာသဝက္ခ ဉာဏ်တော်မြတ်ကို ရတော်မူရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။
- (ဃ) သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်မြတ်ကို ရတော်မူရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။
- (ဃ) အနောကဇာတိ သံသာရံ အစရှိသဖြင့် မနုဿ ဥဒါန်းတို့ကို ကျူးရင့်တော်မူရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။
- (ဃ) ပလ္လင်္ကသတ္တာဟ ပထမ မဟာဗောဓိပင် အောင်မြေဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။
- (ဃ) ပထမ သတ္တာဟအပြီး ရေဇီးအစုံစုံသော တန်ခိုး ပြည့်ဟာတို့ကို စတင်ပြတော်မူရာ ဌာနလည်း ဖြစ်သည်။
- (ဃ) အနိမိသ ဒုတိယ သတ္တာဟဖြင့် ဘုရားရှင်မြတ် ကျေးဇူးဆပ်ရန် ကြည့်အပ်တော်မူရာ ဌာနဖြစ် ပါသည်။
- (ဃ) အဝိဇဟိတ ဘုရားရှင်တိုင်း မစွန့်ပယ်ရာ ဌာနလည်း ဖြစ်သည်။
- (ဃ) ဖွားပွင့်ဟောစံ ဟူသော သံဝေဇနိယ လေးဌာန တွင် တစ်ဌာနအပါအဝင်ဖြစ်၏။
- (ဃ) မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိတော် မူစဉ်ကတည်းက ကိုယ်တော်နှင့်မခြား တစ်မူ ထပ်တူအလား ရည်မှတ်သား၍ ပူဇော်ရန် ခွင့် ပြုတော်မူခဲ့ရာ ဌာနလည်းဖြစ်၏။
- (ဃ) သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရား အမြဲသီတင်း သုံး စံတော်မူနေသကဲ့သို့ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော် ထိုက်ရာဌာနလည်း ဖြစ်ပါ၏။
- (ဃ) မဟာဗောဓိပင်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်တိုင်း၏ အသုံးအဆောင် ပရိဘောဂစေတီ ထိုက်တော်မူ ပါသည်။
- (ဃ) ဗောဓိပင်ဖူး ကုသိုလ်ထူးခံကြသည့် ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီးများ၊ ရဟန္တာ ထေရီမကြီးများ ကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်အထိ ကုသိုလ်ထူးများ ရရှိသွားအောင် ထေရာထေရီ အပါဒါန်များမှ ကြည့်ရှုလေ့လာ အတုယူကာ ကုသိုလ်ရှာသင့်

သည့် ဌာနဗလအားကောင်းသော နေရာထူး နေရာမြတ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

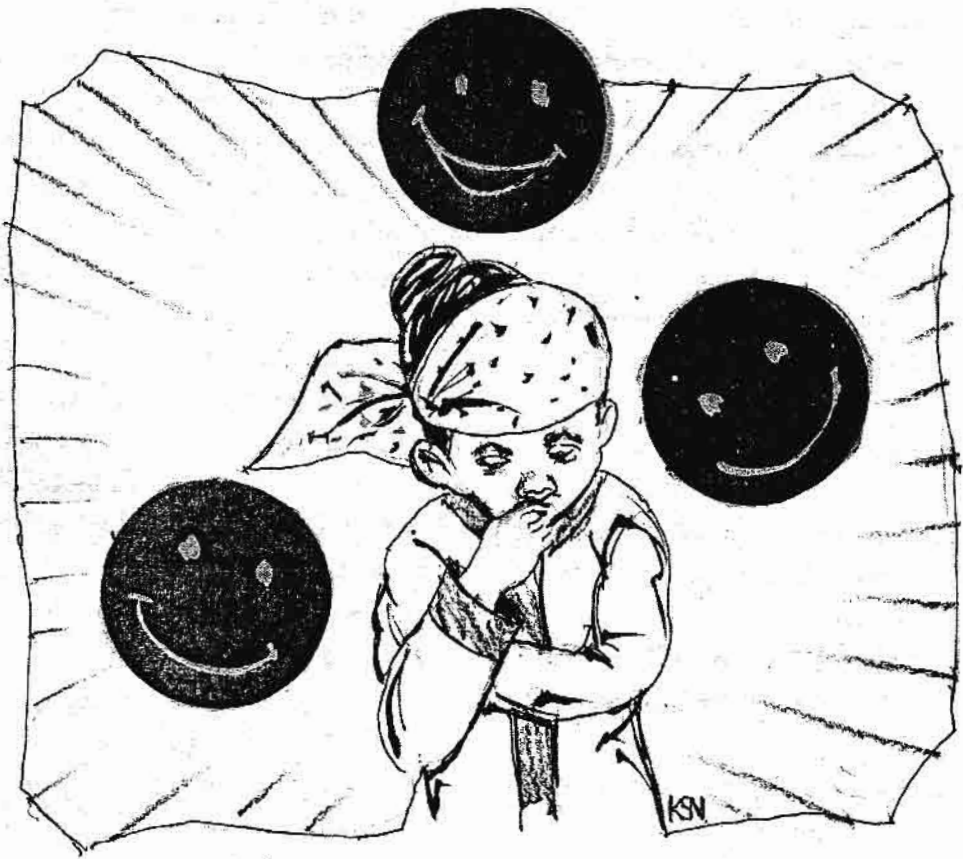
ထို့ကြောင့် ဖူးထိုက်လှစွာ ဖူးခွင့်သာသော မြန်မာပြည် ၏ ဗုဒ္ဓဂယာဟု တင်စားခေါ်ဆိုထိုက်လှသော ရှင်အရဟံ၏ မဟာဗောဓိကို သွားရောက်ဖူးမြော် ပူဇော်သည့် ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့သည်လည်း သံဝေဇနိယ လေးဌာန ဗုဒ္ဓဂယာ မဟာဗောဓိသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်သည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု နှင့် စိတ်ထားတူက ထပ်တူရကြမည်မှာ မလွဲ ကေနိပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ရှင်အရဟံ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ပုဂံပြည်ရှင် သာသနာ့ဒါယကာ မင်းမြတ်အနော်ရထာနှင့် တိုင်သူပြည်သားတို့၏ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ပြာသော ကောင်းကျိုးအနန္တများ တိုးပွားအောင်မြင် နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်ပါစေ ခြင်းအကျိုးငှာ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ၏ အနှစ်ချုပ် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ထေရဝါဒ သာသနာ့သည်းခြေဖြစ်တော်မူသော အောက်ဖော် ပြပါ ရှင်အရဟံ ပုတီးစိပ်နည်းကို ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့ပါ၏။

- (၁) ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
နာမရူပံ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တာ။
- (၂) ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
နာမရူပံ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တာ။
- (၃) သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
နာမရူပံ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တာ။
- (၄) ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
နာမရူပံ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တာ။
- (၅) အနန္တံ ဗလဝံ ဗုဒ္ဓံ
အနန္တံ ဂေါစရံ ဓမ္မံ
အနန္တံ အရိယံ သံယံ
အနန္တံ ဗောဓိ ပုတ္တပံ။

ရှင်အရဟံ ပုတီးစိပ်နည်းကို မိမိသက်စေ့ ခေါက်ရေ ပြည့်အောင် ပုတီးစိပ်နိုင်လေ ပိုကောင်းလေဖြစ်၏။ သတိပြု ဖွယ်မှာ နောက်ထပ်တိုးလာသော ရှင်အရဟံ ပုတီးစိပ်နည်း အခြား မှုကွဲရှိသေးသော်လည်း၊ ဤနည်းကိုသာလျှင် ထေရ ဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူတိုင်းက ပိုမိုနှစ်သက် သဘောကျကြပါသည်။





မောင်ထည်ဝါ (ပျော်ဘွယ်)

သူဌေးသားသုံးယောက်နှင့် စကားသုံးခွန်း

တစ်ရံရောအခါက ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး စိုးစံတော်မူလေ၏။ ထိုစဉ်အခါ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဗာရာဏသီပြည်မှ သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်။ ဘုရားအလောင်းတော် သူဌေးသားသည် ရွာလယ်ကောင်ရှိ အရိပ်အာဝါသကောင်းမွန်သည့် ဇရပ်တွင် အခြား သူဌေးသားသုံးဦးတို့နှင့်အတူ လူငယ်တို့ သဘာဝ ကစားခုန်စား ပျော်ပါးနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မုဆိုးတစ်ယောက်သည် တောထဲ၌ အမဲကောင်ကို ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ပြီး ရောင်းချရန်အလိုရာ လှည်းဖြင့် တင်ဆောင်လျက် ရွာထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ အမဲသားလှည်းကို သူဌေးသားတစ်ဦးက မြင်တွေ့လေသော်

အမဲသားသွားတောင်းရန် အဖော်ညှိပြီးသကာလ၊ ပြောပြောဆိုဆိုပင် လှည်းဆီသို့ ပြေးသွားလျက် မုဆိုးထံမှ အမဲသားကို တောင်းခံလေ၏။

“ဟယ်...မုဆိုး၊ ငါ့အား အမဲသားကို ပေးပါလော့”
ထို ပထမ သူဌေးသား၏ နှုတ်ထွက် စကားကို ကြားလေသော် မုဆိုးက ပြန်လည်စဉ်းစား ဆင်ခြင်လေ၏။

“ဤသူဌေးသားက ငါ သူဌေးသားပဲဟူသော အထက်စီး မာနသံ သက်ဝင်နေ၏။ အလကားတောင်းသူဖြစ်ပါလျှင် ရိုကျိုးစွာ မတောင်းခံဘဲ မာန်တက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့စကားနှင့် လျော်ညီစွာပင် ပေးအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်၍ အနီးအရွတ်တို့ကိုသာ ပေးလိုက်လေ၏။



“အို...မိတ်ဆွေ၊ ပစ္စည်းတောင်းသူသည် ချစ်ခင် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ စကားကို ဆိုသင့်၏။ သင့်စကားသံမှာ နားမခံသောအောင် ခက်ထန် မာကျောလွန်းလှ၏။ နာရသူ နှစ်သက်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအရိုးနှင့် အရွတ်တို့ကိုသာ ယူပေး လော့”

မုဆိုး၏ စကားမှာ သင့်လျော်ပါပေ၏။ မမောက်မာသင့် သိလျက် မောက်မာသော စကားကို ဆိုမိ၍ အရိုးသာ ရခဲ့ သောကြောင့် သူဌေးသားမှာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသော ဒုတိယ သူဌေး သားက အခြေအနေမန်ကို ဆင်ခြင်မိလေ၏။ ပြောဆို သင့်သော စကားကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြောဆိုရန် စဉ်းစားတွေးတောနေ၏။

ထို့နောက် ဒုတိယ သူဌေးသားသည် မုဆိုးထံ အမဲသားသွားတောင်းပြန်လေ၏။

“အို...အစ်ကိုကြီး၊ အကျွန်ုပ်အား အမဲသားတုံးပေး သိလော့”

မုဆိုးသည် ဒုတိယ သူဌေးသား၏ တောင်းဆိုသော စကားကို ကြားရပြန်လေသော် ပြန်လည်စဉ်းစား ဆင်ခြင် ကြည့်ပြန်၏။

လောက၌ လူတို့သည် “ကိုယ်”ဟူသော စကားကို အစ်ကိုခေါ်ရာ၌ အသုံးပြုကြ၏။ မိမိကိုယ်ကို ထပ်တူပြု၏။ ကိုယ်နှင့်ထပ်တူ စကားဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းမှ အသား ဆောင်သည်ဟု ယူဆမိ၏။

“အို...မိတ်ဆွေ၊ သင်က ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ်နှင့်ထပ်တူ စကားကို ပြောဆိုသဖြင့် အသားကို ယူပါလော့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဒုတိယ သူဌေးသား၏ အကြောင်းခြင်းရာကို တွေ့ မြင်ရသဖြင့် တတိယ သူဌေးသားသည် မည်သို့ပြောဆိုသင့် ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်သွားလေ၏။ မုဆိုးကြီးထံ ချဉ်းကပ်လျက် ရိုက်ခတ်သော အမူအရာဖြင့်...

“အဘ...ကျွန်ုပ်အား အမဲသားတုံးကို ပေးစေချင်ပါ လော့”

တတိယ သူဌေးသား၏ ပြောဆိုမှုကို ကြားရလေသော် မုဆိုးကြီး၏ နှလုံးသားမှာ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ကျေနပ် သော တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။ ထို ကြောင့် မုဆိုးကြီးက...

“အို...သူငယ်၊ အဘဟု ခေါ်လိုက်သည် သင့် အသံသည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားကို တုန်လှုပ်သွားစေပါသည်။

ပီတိလည်း ဖြစ်ရပါသည်။ သို့အတွက် သင် ရထိုက်သည် အသည်းနှလုံးကို ယူသွားပါလေ”

ဟု ပြောဆိုပြီး အမဲအသည်းနှလုံးကို ပေးလိုက်လေ သည်။

ဘုရားအလောင်း သူဌေးသားသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တွေ့မြင်နေရ၏။ ကြားသိနေရ၏။ ထို့ကြောင့် လျော်ကန်လျောက်ပတ်သော စကားကို ဆိုရန် မုဆိုးကြီး ထံပါးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

“အို... အဆွေခင်ပွန်း၊ အကျွန်ုပ်အား အမဲသား အနည်းငယ်မျှ ပေးပါ”

ဘုရားလောင်း သူဌေးသား၏ စကားကို ကြားရလေ သော် မုဆိုးကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရ ရွှင်မြူးတက်ကြွသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်နှာဝင်းပသွားလေ၏။ မုဆိုးကြီးသည် အမဲသားလည်း တစ်လည်းလုံးကို ဘုရားလောင်း သူဌေး သားထံ လွှဲအပ်လိုက်လေသည်။

“အလို... ကျွန်ုပ် ဒီလောက် မလိုအပ်ပါဘူး မိတ် ဆွေ။ အမဲတစ်တုံးရလျှင်ပင် လုံလောက်ပါပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူး မိတ်ဆွေ။ သင်ခေါ်တဲ့ အဆွေခင်ပွန်း ဟူသော စကားဟာ အလုံးစုံသောကိုယ်နှင့် တူပါတယ်။ အားလုံးကို ခြုံငုံမိပါတယ်။ ချိုသာသော စကားကို ဆိုတတ် တဲ့ သင့်အဖို့ အမဲသားအားလုံးနဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်။ ယူသာ ယူသွားပါ။ နှစ်သက်စွာ ပေးပါတယ်”

ဟု မုဆိုးကြီးက ပြောဆိုလေ၏။



ဤဖြစ်ရပ်ဇာတ်လမ်းလေးကို အနှစ်ချုပ် အဖြေထုတ် ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် လူတိုင်းသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် ပီယဝါစာ ချိုသာပြေပြစ်စွာ ပြောဆို ခြင်းကို နှစ်သက်ကြ၏။

ယဉ်ကျေးသော လူအဖွဲ့အစည်းတွင် ချိုသာစွာ ပြောဆိုတတ်ခြင်းသည် အခရာကျသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ သော ဗို့ပွင့်သည် ခက်ထန်မာကျောသော မြေကြီးကို ဖောက် ထွက်နိုင်၏။ ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော စကားကို ဆိုတတ်ခြင်း သည် အရာရာကို ပြည့်စုံအောင်မြင်နိုင်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာ ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။





၁၁ နိုဝင်ဘာ
၁၉၁၂

ရဲမျိုးသူ (ဟေမိမြိုင်) ဂုဏ်သမားနှင့် သူဇာတ်စင်ရသေ့

ရဲခဲလှသော လူ့ဘဝဆိုသည်က အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေသည့် ရေယဉ်ပမာ ရပ်တန့်နားနေခြင်း မရှိပါ။ အစဉ်သဖြင့် စီးဆင်းနေတတ်၏။ ကိလေသာအမှောင်ထု ဖုံးသူကို ပုထုဇဉ်ဟု ခေါ်ဆိုသတ်မှတ်ကြပါသည်။ ရောင်ရဲ တင်းတိမ်မှု မရှိ၊ အေးချမ်းမှု နည်းပါးစွာ နေတိုင်း နေတိုင်း အချိန်တိုင်းနီးနီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများလှပါကား။

အရက်အလွန်မှူးယစ်နေသူတစ်ဦးအား ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအသိဖြင့် ရှုမြင်ကြည့်ပါမူ အရူးပမာ ထင်မြင်ကြပါလိမ့် မည်။ ထိုသဘောပင် အလွန်ဂုဏ်မက်၊ ငွေမက်သူတို့အား အသိရှိရှိ သတ်ရှိစွာ အပြင်မှ ကြည့်မိပါမူ ရယ်ချင်စရာ

အရူးသာသာဖြစ်ပြန်ပါသည်။ လူ့လောကဝယ် ဂုဏ်ဟု ဆို ရာ၌ များစွာလှသောဂုဏ်တို့ ရှိနေတတ်ပါသည်။ မကောင်း သော ဂုဏ်၊ ကောင်းသော ဂုဏ်ဟု ခွဲကြပြန်ရာ မဆုံးနိုင်၊ မပြီးနိုင်သည့် ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်းတို့က လူ့ဘဝနိဂုံးရောက်သည့် တိုင်အထိ ဖြစ်ပါတော့သည်။

◆◆◆

စာရေးသူသည် မဟာမြိုင်တော၊ ပလ္လင်တောင်အရပ် ဆီ ရောက်ခဲ့ရင်း ဘရသေ့ ရှင်ပညာဒီပနှင့် တွေ့ဆုံရာမှ ရာထူးဂုဏ်အဆင့်အတန်းရှိသူတစ်ဦးနှင့် ဘရသေ့တို့ တွေ့ ကြုံဆက်ဆံခဲ့ရပုံကို ဘရသေ့ဆီမှ ကြားသိခဲ့ရသဖြင့်



အခန်းစာအလိုမှာ ရေးသားတင်ပြမိပါ၏။



“မြသန်း... ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်သိ။ ကိုယ်အဆင့် နယ် နားလည်စမ်းပါ။ ငါ ဘယ်အချိန်လာ၊လာ တံခါးဖွင့်ပြီး ဖြစ်ရမယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးစီး”

မြသန်းဆိုသူက အသက် ခြောက်ဆယ်အရွယ်၊ ည နှစ်တော်ကြီးဖြစ်သည်။ ရိုးသည်။ အေးသည်။ ဘာသာတရား ခိုင်ခိုင်သည်။ အသောက်အစားမရှိ။ သားကြီး။ သမီးကြီး မျှ ရှိပေမယ့် အသက်ကြီးလေ ဘဝအကြောင်း နားလည် သောကြောင့် ဝင်ငွေတစ်ရပ်ရရှိအောင် ညစောင့်ဘဝဖြင့် နေရာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါ်သည်က မြသန်းတို့။ မောက်မာစွာ ခေါ်ဆိုဆက်ဆံ သော သားအရွယ်။ အခေါ်ရသူက ဖခင်အရွယ်။ ပြောင်းပြန် ဆန်သော ရိုသေလေးစားမှုက အထင်အရှား။ မင်္ဂလာမရှိ သော “သောက်” တစ်လုံးကို လက်အောက်ဝန်ထမ်းတို့ အပေါ် မပြတ်သုံးစွဲသည်။ တချို့ တပည့်တပန်းများက ဦးမင်း ဆိုတဲ့ စိတ်ကောင်းမရှိမဟုတ်။ ရှိ၏။ နှုတ်ထွက်စကားကြမ်း နှစ်လည်ဟု ဆိုကြပါ၏။

ရုံသူ ရုံးသားတို့၏ မမှိတ်မသုန် မျက်လုံးစုံထဲမှ ထွက်သော မြင်ကွင်းကား “ခင်ဗျားက နွားကြီးလိုပဲ။ ဆုတ် ကျပ်လာလို့မှ တံခါးဖွင့်ပေးနိုင်ရင် နွားကို ချည် ချိတ် ချည်သလို ကြိုးနဲ့ ချည်ပြီး လေးဘက်ထောက်ခိုင်း သေးမယ်-မှတ်” တဲ့။

ပြောဆိုသူကပင် အခန်းမသင့်ပါလျှင် ပါးနားပင် ရိုက် ထားမည်ပုံ။ အတော်ကို ဒေါသ ထိန်းချုပ်နေရသည့် သဘော။ ပြောလို့ ရ၍လည်း ပြောဆိုနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ သည်။ ဟန်တားရုံသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ ရုံး အဖွဲ့သားအားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြပေသည်။ ဦးစီးအရာရှိ ဦးမင်းထူး၏ ပဒေသရာဇ်အခိုးအငွေ့တို့ အရှိန်မသေး။ ကူး ခတ်တတ်သည့် သဘောကို ဝန်ထမ်းများအားလုံး သိကြ ပါ၏။

အကြီးအကဲမို့ အရက်မူးလာလျှင်လည်း ကြောက်ရ ခြင်းနှင့် အဆင်မပြေလာလျှင်လည်း လန့်ရနှင့်မို့ လက် အောက်ခံ ဝန်ထမ်းဘဝတို့မှာ ချို့မလှိုနှင့် ခါးလှပါသည်။ သည်းခံလိုက်ပါကွာ၊ မေတ္တာများများပို့ပေးပါဟယ်တို့နှင့်သာ အဆင်အတော် နှစ်သိမ့်ကြရပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ်၊ မဟုတ် မှန်တုံ့ပြန်ကြည့်ပါမူ မိသားစု ထမင်းအိုးကွဲမည်ကို

အများက လက်ခံကြသည့်အသိကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

“မြသန်း... ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်ရှေ့က ထွက်သွား။ သောက်သုံးကို မကျဘူး”

ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခြင်းနှင့်အတူ ရှက်စိတ်၊ ကြောက် စိတ်၊ မခံချင်စိတ်တို့ကြောင့် ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့ မျက်ရည် တစ်စက် ရုံးကြမ်းပြင်ထက် ပေါက်ခနဲ ကျခဲ့၏။ ထိုနေ့မှ စ၍ ဦးမြသန်းတစ်ယောက် ရုံးသို့ မရောက်လာတော့ပါ။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဦးမင်းထူးသည် ကြမ်းချင် တိုင်း ကြမ်း။ ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်း။ အထက်ဖား အောက်ဖိ၊ အလွဲသုံးစားများလည်း ရှိသည်။ ဂုဏ်ရှိရာမှ ငွေနှောက် လိုက်ခဲ့ရာ အတိုင်ခံခဲ့ရသည်။ ဦးစီးအရာရှိအဖြစ်မှလည်း ပြုတ်ကာ၊ အလုပ်ပါ ပြုတ်၍ ဘဝပါ ပျက်ခဲ့ရပါတော့သည်။



“ဒကာကြီး... တစ်ယောက်တည်းလား”

“တင်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော် ဦးမင်းထူးပါ ဘုရား”

“ရသေ့ မှတ်မိပါတယ်”

ဒကာ ဦးမင်းထူးအား မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။ အဖိုးတန် ကားများ စီး၍ ဂုဏ်ရှိသူ၊ ငွေရှိသူတို့ကို ပေါင်းကာ မဟာ မြိုင်တော ပလ္လင်တောင်သို့ လာရောက်ခဲ့ဖူးပေသည်။ ရွှေထီး၊ ငွေထီးကြီးများ၊ မောင်းထောင်ချိုင်ကြီးအတွင်း၌ သင်္ကန်း ထည့်၍ ပြောင်းဖူးကြီးကိုပါ ထူးထူးခြားခြား ထည့်သွင်းလှူ ခန်းခဲ့ဖူးသည့်သူ။ နှုတ်မှလည်း အလွန်ယဉ်ကျေးသူဟန် ဘာသာတရား ကြည်ညိုလှပြီး သာသနာပြုလိုကြောင်း လျှောက်ဖူးသည်။ ဂုဏ်တော်ထုံနေကြောင်း၊ အရှင်ဘုရား မေတ္တာဖြင့် စောင့်ရှောက်ပါ ဘုရားဆိုလေသူဖြစ်သည်။ အမှတ်တရရှိနေသည်က သင်္ကန်းအတွင်း ပြောင်းဖူးကြီး ထောင်လျက် လှူသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရာထူးဌာနမပြောင်းလိုသည့် သဘောလား။ ပြောင်းချင် သည့် သဘောလား မသိ။ ဓာတ်ဆရာ စေခိုင်း၍သာ ဓာတ် ဆင်ခြင်းဖြစ်ပေမည်ဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမျှမက ဦးမင်းထူးဆိုသူက လောကချမ်းသာ ဘွဲ့တံဆိပ်ရ စေတီငယ် ၏ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်တွင် ကြံပန်းခိုင်အား ထီးအသွင်ပြုကာ လှူခဲ့ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်သာ ဦးမင်းထူးကို ရသေ့ကြီး မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော လူ့ဘဝ ပူပင်သောက တို့အား ရင်ဖွင့်လျှောက်ထားပြီး ကယ်ပါဦး ဘုရားဟု ဆို ပြန်၍...

“ဒကာကြီး... အေးအေးဆေးဆေး နားပါ။ အခုက



စပြီး စိတ်ပန်း လှပန်းကိစ္စတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာပီပီ ဝင့်ကြွေးရုံလို ခံခဲ့ရတယ်လို့ ဖြေတွေးပြီး ရသေ့ ညွှန်ပြတာတွေကို လုပ်ကြည့်ပေါ့”

အပူနှင့် လာသူကို အေးမြ ကြည်လင်သော မေတ္တာ ဓာတ်အား ကရုဏာသက်စွာ ပေးမိ၏။ ဦးမင်းထူးကတော့ ပုထုဇဉ်ပီပီ ကိလေသာမီးတို့ လောင်မြိုက်ဆဲ။ ယခင်ကလို တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်လည်း မရှိတော့။ စိတ် လည်း မပျိုတော့ပြီ။ ကာလနှစ်ခုချိန်ထိုးကာ နှိုင်းယှဉ်တွေးမိ သည်ပင် အမှန်ကို မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မာန်ချမှသာ ဟန်ကျပေမယ် ဒကာကြီး”

“တင်ပါ၊ ဘုရား။ တပည့်တော်ကို ဆိုဆုံးမတော်မူပါ ဘုရား”

“ဒါဆို ရသေ့ ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း အတိအကျလုပ် ကြည့်ပါ။ ၂၄ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမယ်။ ဘုရားရှင်ကို စိတ်မှာ ရည်မှန်းပြီး အောင်သပြေပန်းကို မပြတ်လှူပါ။ ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါးကိုလည်း နေ့စဉ် ကန်တော့ပါ။ ဂုဏ်တော်ကို မပြတ် ရွတ်ပွားပါ။ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကပ်အောင် သတိနဲ့ ပြန်ထပ်ပါ။ ကုသိုလ်ဆက်နေရင်း ဉာဏ်ထက်ပြီး ကံပြန်တက်လာတာနဲ့ နိမိတ်တစ်ခုဆောင်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒကာကြီး လက်ရှိ ရောက်နေတဲ့ မဟာမြိုင်တော ပလ္လင်တောင်အရပ်ဟာ အမှန် တကယ်ကို မြင်အပ် မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေ ရှိနေ တဲ့ နေရာမို့ ဒကာကြီး စိတ်ကြည်လာတာနဲ့ ကံဖြူထုပ်ကို ပြန်ယူနိုင်လိမ့်မယ်။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း မျက်နှာသစ်တာနဲ့ ငါဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနည်းတဲ့ လူဖြစ်ပြီလို့ စိတ် အာရုံမှာ ကိုးကြိမ်တိတိ သစ္စာပြုရမယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရှင်တွေထံ ကတိခံရမယ်။ ရသေ့ ပြောချင်တာက လူဆိုတာ အတ္တမရှိ ရဘူး မဟုတ်ဘူး။ မျှတတဲ့ စိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ စိတ်ရှိ ပြီး အတ္တ မလွန်ကဲရဘူး ဒကာကြီး။ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“တင်ပါ၊ ဘုရား။ တပည့်တော် မောက်မာခဲ့တဲ့ အပြစ် တွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ အရှင်ဘုရား ညွှန်ပြ တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါရစေ ဘုရား”

“သစ္စာနဲ့ တောင်းတာမို့ အမြန်ရလွယ်တယ်။ သစ္စာ နယ်မြေလည်း ဖြစ်တာမို့ သစ္စာပြတဲ့ ကတိကို ချိုးဖောက် လို့ မရဘူး။ ဒီသဘောကို စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ ဒီသစ္စာ ဆိုခိုင်းတဲ့ ငါဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနည်းတဲ့ လူဖြစ် ပြီဆိုတာဟာ ဒကာကြီးရဲ့ ရှေ့ဆက်ရမယ့် သံသရာခရီး အတွက် ကောင်းကျိုးတွေသာပဲလေ”

“တင်ပါ၊ ဘုရား။ တပည့်တော် တကယ်လူဖြစ်ရကျိုး

နပ်အောင် ကတိပြုပါတယ် ဘုရား”

ဘုရသေ့ မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း စိတ်နှင့် ကိုယ်ကပ် ရင်း ဂုဏ်တော်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ရာ ကိုးရက်မြောက်နေ့တွင် ထူးခြားသည့် မိုးသောက်ယံ အိပ်မက်မြင်မက်ပါတော့ သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လေဆန်အတိုင်း ကျွန်းတုံးကြီး တစ်တုံး ပျံလာပြီး မဟာမြိုင်တောတစ်ဆုံးဝယ် တစ်ဖန် လေစုန်သို့ ပျံပြန်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြီးသည့်တိုင် အိပ်မက်အာရုံဝယ် ကျွန်း၊ ပျားကတိုးသားများကို ခွဲစိတ် ဖြတ်တောက်ပြီး ဘုရားဆင်းတုတော်များ သူတော်စင် ရုပ်တု များ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်နေရပြီး အိပ်မက် စိတ်တွင် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မိပါသည်။ ထိုအိပ်မက်စိတ်မှသည် စိတ်ခွန်အား ရယူ ကူးစက်၍ မိမိ တတ်ကျွမ်း နားလည်ရာ သစ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။



ယခုအခါ ဦးမင်းထူးသည် ဂုဏ်မမက်တော့ပါ။ ဂုဏ် ရှိန်လည်း မတက်တော့ပါ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ နည်း သော လူဖြစ်ချေပြီ။ နာကျင်စိတ်အကြည်ဖြင့် မိမိကြောင့် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရသူ ဘကြီး ဦးမြသန်းအားလည်း သွားရောက် တောင်းပန်၍ ကန်တော့ပြီးပါပြီ။ သူတော်စင် ဘုရသေ့ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း စိတ်နှင့် ကိုယ် ကပ်၍ ကုသိုလ်ဆက်ရင်း ဉာဏ်ထက်ကာ ကံပြန်တက်ချိန်၌ အာရုံ နိမိတ်ရခဲ့သည့် သစ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်၍ အဆင်ပြေလာ ခဲ့တော့သည်။ ယခုအခါ ယခင် ဦးမင်းထူး မဟုတ်တော့ ပါ။ မေတ္တာဂုဏ်ရောင် သစ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးမင်းထူး ဖြစ်နေပါပြီ။



အထက်ပါ အကြောင်းအရာတို့ကား ယခင်ကာလ၊ မဟာမြိုင်တော၊ ပလ္လင်တောင်အရပ်တွင် သီတင်းသုံးနေတိုင် ဖူးသည့် ရသေ့ ရှင်ပညာဒီပထံ ရော ကံရှိခဲ့ဖူးသူ သစ်တော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၏ ဖြစ်ရပ်မှန် ဂုဏ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် သာ ဖြစ်ပါတော့၏။



ရွှေမင်း
အိုပိုင်
ညွန့်သက်သေ ဆိုတရား



နိဗ္ဗာန် ညောင်ညို

ထက်ကောင်းကင်ဝယ် တိမ်မည်ညိုတို့ နိဗ္ဗာန်သဖြင့် ညဉ့်နက်လေလေ မောင်မည်းလေလေဖြစ်နေ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ လျှပ်စစ်မီးကြောင်းများအောက်ဝယ် အနောက်တောင် လေပြင်းတို့နှင့် ရောထွေးလျက် မိုးစက် မိုးပေါက်တို့သည် ကြမ်းတမ်းစွာ ကခုန်၍ တစ်ညတာလုံးလိုလို သဲလိုက် ဆဲ လိုက်ဖြစ်နေသည်မှာ နေအရုဏ်တက်ချိန်နီးခါမှပင် သူ မဟုတ်သလို ရပ်တန့်သွားလေသည်။ အောက်အီးအီးအွတ် ဟု လင်းကြက်တို့၏ တွန်ကြူးသံက ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ် လာတော့၏။

“မောင်ကြီး ကိုပုဏ္ဏ...ကိုပုဏ္ဏ၊ လင်းကြက်တွန် နေပြီ အိပ်ရာက ထပါတော့ရှင်၊ လယ်ဆင်းတဲ့အလုပ် သွားရတော့မယ်လေ၊ ထ...ထ”

မိုးအေးအေးနှင့် ကွေးနေသော ကိုပုဏ္ဏသည် ဇနီးသည် မယ်ဥတ္တရာ၏ နှိုးနေကျအသံကို ချက်ချင်း ကြားမိသွားကာ “အေးကွယ်၊ ငါ ထပါပြီ”ဟု အသံပြုကာ အိပ်ရာမှ လှေလဲထ ၏။

မယ်ဥတ္တရာက ကိုပုဏ္ဏ အဆာပြေစားသွားရန် ထမင်း ကြမ်းကို ပြင်ဆင်ထား၏။ ကိုပုဏ္ဏသည် မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ် လက်သန်စင်ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်၍ မယ်ဥတ္တရာ ပြင်ဆင်ပေးသော မနက်စောစော အဆာပြေ ထမင်းကြမ်းကို စားပြီး နွားတစ်ရှင်းနှင့် ထွန်တုံးထမ်းကာ

၃

တဏှာဆိုတဲ့ လိုချင်မှု လောဘကြောင့် စွဲလမ်းမှုဥပါဒ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူသည် သုခဟူသည့် မြူတစ်ကွက်မျှ မထင်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုသာ ခံစားရရှိပေလိမ့်မည်။ အကြင် မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ပြီးရင်လည်း ဒီ ဘဝမှာပင် နောင်တ တစ်ဖန် စိုးရိမ်ပူပန်ရတယ်။ သေလွန်ပြန်ရင်လည်း အပါယ်သို့လားရပေလိမ့် မယ်။

ထွတ်ထားခဲ့သည်။ မိမိအလုပ်လုပ်ကိုင်နေရသော သာဝတ္ထိပြို တွင်ရှိ သူငှေကြီးတစ်ဦးပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင် သို့ ရောက်ရှိသော် တမန်ညက်ညက်ဖြစ်စေရေး ထွန်ရောင်း ရလေတော့သည်။ အရုဏ်ဦးအစပိုင်းမှသည် မိုးကြီးစင်စင် လင်းကာ ဆွမ်းခံချိန်သို့ပင် တိုင်ခဲ့လေပြီ။ ပုဏ္ဏကမူ လယ် ယာခွင်အလုပ်မှ မနားရသေးချေ။

ထိုနေ့နံနက်စောစောအချိန်တွင် ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း တော်ကြီးအတွင်း သီတင်းသုံး စံမြန်းနေသော မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်သည် တစ်လောကလုံးကို ကြည့်တော်မူ၏။ လယ်သူရင်း ငှား ပုဏ္ဏ သောတာပန်တည်မည်ကို ကြိုတင် မြင်သိတော် မူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဆွမ်းခံကြွချီချိန်၌ ထိုလယ်သမား ပုဏ္ဏ၏ အလုပ်ခွင်ရှိရာ လယ်ယာသို့ နောက်တော်ပါးမှ ရှင်အာနန္ဒာ နှင့်အတူ ကြွချီလာ၏။

တမန်ညက်အောင် ထွန်ယက်နေသော ပုဏ္ဏ လယ် သမားကလည်း မြတ်စွာဘုရား ကြွချီလာနေသည်ကို လှမ်း မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံဝင်လာရာ လယ် ကန်သင်းပေါင်နံဘေးမှ ရိုသေစွာ ရှိခိုး ဦးတင်၏။

ဘုရားရှင်သည် ပုဏ္ဏ၏ လယ်ကန်သင်းရိုးတစ်နေရာ တွင် ညက မိုးကြီးရွာသွန်းချိန်၌ ခိုးသားတစ်ဦး ကျကျန်ခဲ့ သော ငွေအသပြာတစ်ထောင်ထုပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိသော အခါ ပုဏ္ဏ လယ်သမား ကြားလောက်သော အသံတော် ဖြင့်...

“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ဟိုမှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေကို တွေ့ခဲ့လား”

“မှန်လှပါ။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေကို တွေ့မြင်ပါတယ် ဘုရား”

ထိုသို့ အမေးတော် စကားနှင့် အဖြေကို ပုဏ္ဏ လယ် သမားအား ကြားသိစေပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ရှေ့သို့ ဆက် လက် ကြွချီသွားတော်မူလေသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဆိုပါလား၊ ဒီနေရာကို သွားကြည့်ဦးမှပဲ”

အလုပ်ကို ခဏရပ်တန့်ကာ ထိုကန်သင်းပေါင်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိသွားတော့၏။

“ဟင်...”

တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား မြွေတစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။ အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ဖြစ်နေသည်။ ပုဏ္ဏသည် ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူသွားသော စကားတော်ကို မေ့လျော့



သူတို့ လောဘ၏ အငွေအသက်တို့ တငွေငွေလွှမ်းခြုံလာ
 “ဒီငွေနဲ့ဆိုရင် တိုလင်မယား အေးအေးချမ်းချမ်း
 လယ်သူရင်းအလုပ်သမားဘဝက လွတ်ပြီ ကျွတ်
 ပြီ ဆို တွေးတောပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူရိပ် လူစတို့ကို
 တွေ့ရင် ဒီငွေထုပ်ကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားမှပဲဟု
 ခြံရံတွေးတောပြီး ကန်သင်းရိုးတစ်နေရာတွင် မြက်များ
 နဲ့ အုပ်ပြီး ဖွက်သိုကာ၊ ဟန်မပျက် အလုပ်ကို ဆက်
 လုပ်နေပြန်သည်။

ထိုအချိန် သူ့အလုပ်ခွင်ရှိရာ နေရာသို့ သူ၏ သူဌေး
 နှင့် အိမ်တော်ကျွန် သက်တော်စောင့်တို့သည် တချို့က
 လွှတ်များ ကိုင်ကာ၊ တချို့က လက်ရိုက် တုတ်များဖြင့်
 သူ့အောက်လိုက်ရင်း ရောက်ရှိလာတော့၏။ လယ်ကန်သင်း
 သူတို့အုပ်စု ရိုးတစ်လျှောက် လိုက်လံရှာဖွေနေသည်ကို
 လည်း ပုဏ္ဏ တွေ့နေရသည်။ များမကြာမီပင် ပုဏ္ဏ ဖွက်သို
 အသံသော အသံပြာတစ်ထောင်ထုပ်နားသို့ ရောက်ရှိလာ
 ပြီး အသံပြာထုပ်ကို တွေ့ရှိသွားလေသည်။ ထိုအခါ သူဌေး
 ကြီးအား...

“သူခိုးရဲ့ ခြေရာကို ခံမိပြီ သူဌေးကြီး။ ကျွန်တော်မျိုး
 နဲ့ ထိုက်ရှာတာ ဟောဒီမှာ တွေ့ပါပြီ သူဌေးကြီးခင်ဗျား”
 ပုဏ္ဏတစ်ယောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတော့
 သည်။ သူ၏ လယ်ရှင် သူဌေးကြီးသည် ပုဏ္ဏအား စူးစူး
 နှိပ်နှိပ်ကြည့်ပြီးသော်...

“ဪ...ပုဏ္ဏ...ပုဏ္ဏ၊ မင်း ဘာငြင်းချင်သေး
 သလဲ၊ ငါ့အိမ်က ငွေထုပ်တွေကို လာလာခိုးနေတာ မင်း
 နဲ့”

“သူဌေး...သူဌေး၊ ကျွန်တော်မျိုး မဟုတ်...မဟုတ်”
 ပုဏ္ဏက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြန်ဖြေမိရာ...

“ဘာကွ၊ ခိုးထုပ် ခိုးထည်နဲ့ မိနေတာတောင် မင်းက
 ခြံချင်သေးလား။ ငါကတော့ ငါ့ကောင်ကြီး ရိုးသားပါတယ်
 ဆိုထားတာ။ ခုတော့ မင်းက အနားကပ်နေပြီး ငါ့အရိပ်
 နဲ့ ခိုသေး၊ ငါ့ကိုလည်း ဒီနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်တာပေါ့လေ၊
 သူတို့လား၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဒီသူခိုးကို ဖမ်း၊ ဘုရင်ထံ ပို့
 ပြော”

ပုဏ္ဏဘဝကား ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သံဖြစ်လေပြီ။
 တစ်ပါးသူ ခိုးလာ၍ ကျကျနဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာဖြစ်
 လာလည်း လိုချင်တပ်မက်သော လောဘတရားဖြင့်
 ဆင်ဆင် ဝှက်သိုထားမိသည်ကတော့ ငြင်းကွယ်၍ မရ။
 ဤနည်း ပြုမိ၍ ယခုဆိုလျှင် အတားတရားခံဖြစ်ကာ



ရှင်ဘုရင်၏ နန်းတော်ရှိရာ အချပ်ဆောင်ဝယ် စံမြန်းနေခဲ့ရ
 ပေပြီ။



သတ်စေဟု သေမိန့်ကျသောနေ့တွင် ကောသလ
 ဘုရင်၏ အာဏာပါးကွက်သားတို့သည် ပုဏ္ဏအား နောင်ကြီး
 တဲကာ ရိုက်နှက်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြတော့၏။ သူသတ်ကုန်း
 သို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပုဏ္ဏသည် ကိုယ့်ဘဝ
 ကိုယ်အဖြစ်ကို ယူကုန်းမရဖြစ်ကာ နောင်တရမဆုံးဘဲ ညွှန်း
 သက်သေဆိုစကားနှင့် တရားကိုသာ အသံထွက်လျက်...

“ဘုရားရှင်က အာနန္ဒာ...အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေကို
 တွေ့ရဲ့လားတဲ့။ ရှင်အာနန္ဒာကလည်း မှန်လှပါ၊ အဆိပ်ပြင်း
 တဲ့ မြွေကို တွေ့မြင်ပါတယ် ဘုရားတဲ့၊ ဪ...ဘုရားရှင်
 ရဲ့ စကား တရားမှန်လှပါပေတယ်”

ဟု ပုဏ္ဏသည် တစ်ချိန်လုံး၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
 တွင် ဤစကား၊ ဤတရားကိုသာ ရေရွတ်လိုက်ပါလာခဲ့၏။

လမ်းခုလတ် တစ်နေရာတွင် အူယားဖားယား ပြေး
 လိုက်လာခဲ့သော မယ်ဥတ္တရာသည် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်
 စီးဆင်းလျက်...

“ကိုပုဏ္ဏ ...ကိုပုဏ္ဏ”

ဟု အော်ဟစ် ခေါ်ငင်လျက် မြေ၌ လဲကျသွားလေ
 သည်။ ထို့နောက် လူးလဲထကာ...

“သူသတ်မျိုးကြီးရယ်...ကျွန်မရဲ့ လင်ယောက်ျားဟာ
 လူဆိုးသူခိုး မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ အပြစ်က လွှတ်ပေးပါနော်။
 ကျွန်မ ရှိခိုး တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ဟဲ့...သူငယ်မ၊ ဘုရင်မင်းတရားကြီးက တရားခံ
 အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီးသွားပြီ။ သူသတ်ကုန်းမှာ သတ်ဖို့
 အမိန့်လည်း ကျပြီးပြီ၊ မယ်မင်း ပြန်ပေတော့”

မယ်ဥတ္တရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးစရာ မမြင်
 တော့။ ပုဏ္ဏရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး...



“ကိုပုဏ္ဏရယ်...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေရှင်။ ရှင်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖူးဖူးယောင်ပြီး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ဗရပွန်းပါလားတော်”

ပုဏ္ဏမှာမူကား ငိုယိုနေသော ဇနီးသည်ကို ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်ရင်း ဘာဆိုဘာမျှ ရှင်းပြ ပြောပြဖို့ မကြိုးစားတော့။ သူ တစ်လမ်းလုံး ရွတ်ဆိုလာခဲ့သော စကားတရားကိုသာ ရေရွတ်နေတော့၏။

“ဘုရားရှင်က အာနန္ဒာ...အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေကို တွေ့ရဲ့လားတဲ့။ ရှင်အာနန္ဒာကလည်း မုန်လုပ်ပါ။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေကို တွေ့မြင်ပါတယ် ဘုရားတဲ့။ ဪ...ဘုရားရှင်ရဲ့ စကား တရားမုန်လုပ်ပါပေတယ်”

နန်းတော် အကျဉ်းထောင်မှ သူသတ်ကုန်းရှိရာသို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် နှုတ်မှ ဆိုလာခဲ့သော စကားတရားသည် ဘုရားရှင်အား တိုက်ရိုက် ရည်ညွှန်းသော စကားဖြစ်နေပြီး တရားတစ်ခုအနေနှင့် ဆက်စပ်နေရမည်ဟု စဉ်းစားမိသော သူသတ်မှူးလည်း ...

“ကဲ...မင်းချင်းတို့၊ ဒီ ခိုးသားရဲ့ စကားဟာ အတော်ပင် စဉ်းစားစရာဖြစ်ပေတယ်။ နန်းတော်ပြန်သွားပြီး မင်းဘုရင်ထံ တင်လျှောက်ပေးကြစို့ရဲ့”

မယ်ဥတ္တရာမှာမူကား ဝဏ္ဏကို နန်းတော်သို့ ပြန်ခေါ်သွားသော ဖြစ်ရပ်ကို ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ငေးမျှော်ကြည့်နေရင်းက ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။



လေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၏ မောသန ပလ္လင်ထက် ဝယ် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် စက္ခုဏှုန္ဒြေတော် တည်ငြိမ်စွာ ဖြင့် စံပယ်တော်မူနေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ကျောင်းတော်ကြီးတွင် ဘုရင်ကောသလမင်းကြီးနှင့် မင်းချင်းများ လောလောလတ်လတ် တရားခံဖြစ်နေရရာသော ပုဏ္ဏတို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

“တရားခံအဖြစ် ဖမ်းမိပြီးဖြစ်၍ အပြစ်သတ်မှတ်ကာ အသပြာခိုးယူမှုဖြင့် သူသတ်ကုန်းသို့ ပို့စဉ်မှာ အရှင်ဘုရားအား သက်သေအရာ ညွှန်းဆိုသော စကားကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် မြည်တမ်းပြောဆိုနေတဲ့အတွက် ခေါ်ဆောင်လာပြီး လျှောက်တင်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က အလုံးစုံ သိတော်မူပြီးဖြစ်၍ ကောသလဘုရင် လျှောက်ထားပြီးသည်နှင့် ပုဏ္ဏ၏ ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်လည်မိန့်ကြားရင်း ဆိုဆုံးမလေသည်။

“ချစ်သားတို့... တဏှာဆိုတဲ့ လိုချင်မှု လောဘကြောင့် စွဲလမ်းမှုဥပါဒ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူသည် သုခဟူသည့် မြူတစ်ကွက်မျှမထင်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုသာ ခံစားရရှိပေလိမ့်မည်။ အကြင် မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ပြီးရင်လည်း ဒီဘဝမှာပင် နောင်တ တစ်ဖန် ဦးစိုက်ပူပန်ရတယ်။ သေလွန်ပြန်ရင်လည်း အပါယ်သို့ လားရပေလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ဥပမာဆောင်ရရင် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေနဲ့တူတဲ့ မကောင်းမှုမုန်သမျှကို မလုပ်အပ်ဘူး။ ကောန် မှတ်ယူကြလော့”

ပုဏ္ဏ၏ ရင်ဝယ် မကောင်းမှုဟူသမျှသည် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေနှင့် တူလှကြောင်း စကားတော်ကို တရားအမြင်ဖြင့် မြင်မိခဲ့သည့်နောက် သောတာပတ္တိမဂ်ကိုပင် ရယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လာတော့မည့် ပုဏ္ဏကို မယ်ဥတ္တရာသာ မြင်တွေ့လိုက်ရပါက အဘယ်မျှ ဝမ်းသာမည်ကို တွေးကြည့်စရာ မလိုတော့ချေ။



ကျမ်းကိုး

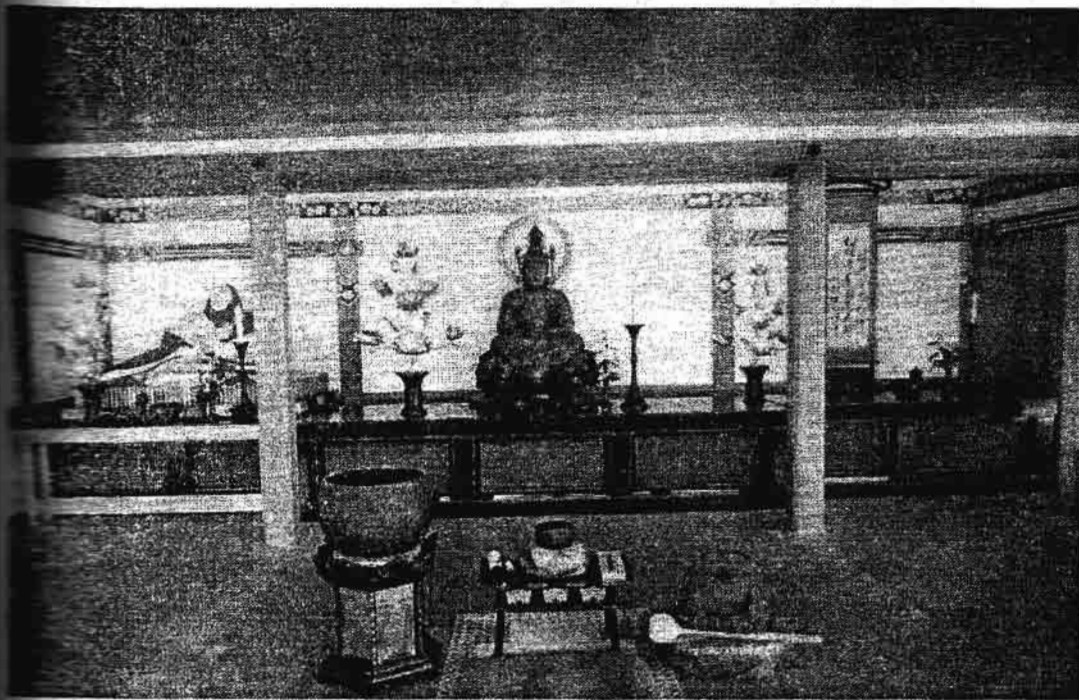
- ဓမ္မပဒ၊ ဗာလဝဂ်
- ပုဏ္ဏ လယ်သမား



ဂျပန်မြေက

ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှုအဆောက်အဦများ

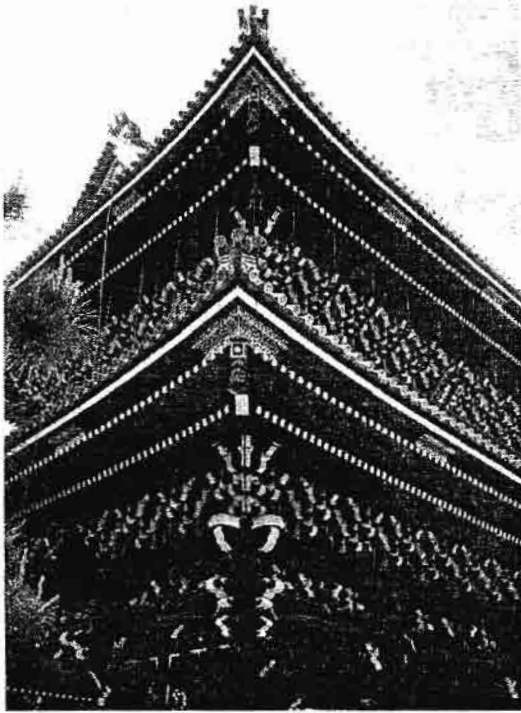
ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာရေး-သု)



ကျိုတိုမြို့က ကမ္ဘာ့သစ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရှိအတွင်းပိုင်း။

ဂျပန်နိုင်ငံ ကိုဘေးမြို့ (Kobe Harboul and Manyo Hotel)ကနေ အိုဆကာမြို့ရှိ (in Osaka) ဘူတာကို သွားကြပါတယ်။ ကျိုတိုမြို့ကို အဲဒီ ဘူတာကနေ ကျည်ဆန် ရထားနဲ့ သွားရောက်ကြရမှာပါ။ ခရီးဆောင်အိတ်တွေကိုတော့ ကားနဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျည်ဆန်ရထားတစ်ခု အတွေ့အကြုံရဖို့သက်သက်ဖြစ်တာမို့ ခရီးဖော်တိုင်း နှိပ်နှိပ် တက်ကြွနေရဲ့။ (Shinkansen Tracks)(South Sea) တောင်ဘက်ပေါက်ကနေ ဘူတာထဲ ဝင်ခဲ့ပြီး နေရာ ခက်လှေကားနဲ့ ကျည်ဆန်ရထားဆီ သွားကြရတယ်။ ဘူတာတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေလို့ကဲ ဘယ်နေရာမှ အမှိုက်တစ်စ မရှိပါဘူး။ ကျည်ဆန်

ရထားနဲ့ ပလက်ဖောင်းဟာ ကွက်တိ တစ်ညီတည်းကျပြီး စေ့ကပ်နေလို့ ခြေချော်စရာ၊ ညပ်စရာ၊ ခြေလှမ်းပြီး ကျော်တက်ရတာတွေလည်း မရှိပါဘူး။
ကျည်ဆန် ရထားအတွင်းပိုင်းဟာ လေယာဉ်ခန်းထဲ ဝင်စီးရသလို၊ အဆင်အယင်တွေနဲ့ သားနားလှပါတယ်။ တစ်တွဲကို လူတစ်ရာလောက်ဆုံတယ်။ ရထားပြတင်းတွေကလည်း အလင်းရောင်ကာ အပြားလေးကို တင်လို့ မရတာက လွဲလို့ အပိတ်ပါ။ ကျည်ဆန် ရထားစီးရတာ ထင်ထားသလောက် အရမ်းမြန်နေပုံလည်း မရဘဲ၊ ဘေးဘီရုခင်းတွေကိုတောင် တရိုပ်ရိုပ် ပီပီပြင်ပြင်မြင်ရပါတယ်။ ပုံရိပ်ဖမ်းမယ့်အောင် မြန်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ကျည်ဆန်ရထားဆိုတဲ့



ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးသစ်သားထည် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်း

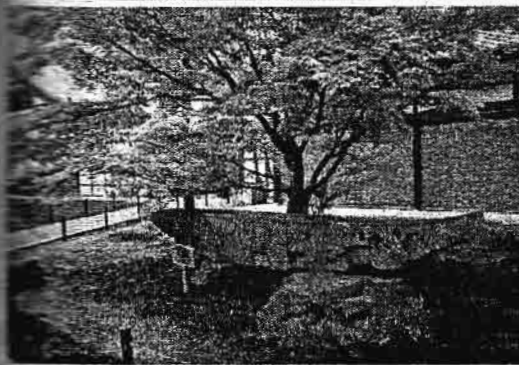
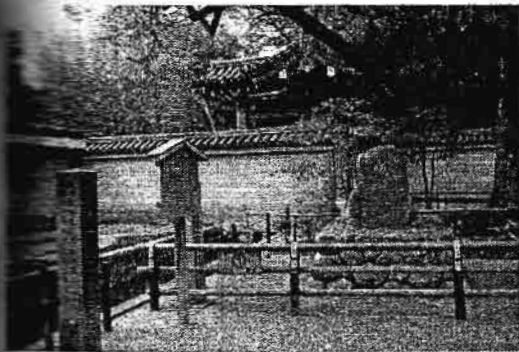
စကားအတိုင်း မြန်တော့ မြန်လှရဲ့။ ဘွဲ့မိနစ်လောက်နဲ့ ကျိုတိုကို ရောက်သွားပါတယ်။ တစ်နေ့ကို အကြိမ် ၁၀၀ လောက် ပြေးဆွဲနေတာလို့ သိရတယ်။ ကျည်ဆန်ရထား စီးနင်းခဲ ဈေးကလည်း ကြီးလှပြီ။ အခု ကိုဘေး-ကျိုတိုခရီး စဉ်ကို မြန်မာငွေ ရှစ်သောင်းလောက်ကျတယ်လို့ လမ်းညွှန်က ပြောပါတယ်။

ကျိုတိုဘူတာကို ရောက်ပေမယ့် အပြင်မထွက်ကြသေးဘဲ ကျည်ဆန် ရထားခေါင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ နောက်လာမယ့် ရထားကို ပလက်ဖောင်းကနေ စောင့်နေကြတယ်။ ခေါင်းပြားပြားချွန်းချွန်းနဲ့ ကျည်ဆန် ရထားကို နောက်ခံထားပြီး ရိုက်ရမယ့် ဓာတ်ပုံကို ရင်ခုန်နေကြပါတယ်။ ပိုပြီး ရင်ခုန်စရာဖြစ်သွားတာက လိပ်ပြာရောင်စုံလေးတွေ ပျံ့နေတဲ့ မီးခိုးရောင် ကီမိုနို ရိုးရာဝတ်စုံလေးနဲ့ ၁၆-၁၇နှစ်အရွယ် ဂျပန်မလေးတစ်ဦး ရှုအိတ်လေးကိုင်ပြီး နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို ဘွားခနဲပေါ်ပြီး လျှောက်လာတာပါ။ ကိုယ်တို့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် ကီမိုနိုဝတ်စုံဝတ်တာ တွေ့ဖူးတာ ဖြစ်ပါရဲ့။ အရဲစွန့်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်တောင်းကြတော့ ရိုက်ခွင့်ပေးတယ်။ ကိုယ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး တစ်ဦးချင်းစီနဲ့ ရိုက်လိုက်ကြတာ။ ဂျပန်မလေးက ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ သည်းညည်းခံ ရိုက်ပေးရှာရဲ့။ သူ့အမေက မလှမ်းမကမ်းကနေ ကြည့်

ကြည့်နူးနူးကြီး ဂုဏ်ယူစွာ ကြည့်နေရာတယ်။ ရိုးရာအစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းရခြင်းရဲ့ ဂုဏ်ခြံပ်ပါပဲ။

ကျိုတို ဘူတာရုံကြီးက ထွက်ပြီး ဘူတာအပြင်မှာ ရောက်ရှိပြီး အသင့်စောင့်နေတဲ့ ကိုယ်တို့ ခရီးသွား ကားကြီးဆီတက်ကာ ခရီးဆက်ကြတယ်။ ရှင်တိုဘာသာ နတ်ကွန်း(Fushimi-Inari Taishi Shrine)ကို သွားကြဖို့ပါ။ ကျိုတိုဟာ မြို့ဟောင်းဖြစ်လို့ ဘုရားကျောင်းသွားရာ လမ်းလေးတွေဟာ ကျဉ်းမြောင်းကွေ့ကောက်နေပြီး လမ်းဘေးမှာ အစီရရီ တွေ့ရတဲ့ တစ်ထပ် နှစ်ထပ်သာရှိတဲ့ သစ်သားအိမ်လေးတွေကလည်း သေးငယ်လှတယ်။ အိမ်လေးတွေက သေးပေမယ့် ပန်းခြံလေးတွေ၊ ဘွန်ဇိုင်း သစ်ပင်ပုလေးတွေနဲ့ အတော် ချစ်စရာကောင်းလှရဲ့။ ပန်းတွေ၊ ပန်းအိုး၊ တူပန်းကန်၊ ချယ်ရီသားရုပ်လေးတွေ စတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးတွေလည်း တွေ့ရတယ်။

အတော်လေး လျှောက်သွားပြီးတဲ့ခါ ဘယ်ဘက်မှာ လိမ္မော်ခိုရောင် ဂျပန်ဟန် မုခ်ဦးကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တိုင်နှစ်လုံးပေါ်မှာ ကန်လန်ဖြစ်တင်ထားတဲ့ တန်းနှစ်လုံးပေါ်မှာ အပေါ်တန်းက အနားစွန်းတွေဟာ ခပ်ကော့ကော့နေတာဟာ ရှင်တိုဘုရားကျောင်းတွေရဲ့ သင်္ကေတပါ။ ဒီဘုရားကျောင်းမှာ ကီမိုနိုဝတ် မိန်းကလေးတွေ အများကြီးတွေ့



ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ရွှေကျောင်းတော်သို့အဝင်လမ်း

ဆို တတ်ပုံတွေ တစ်ဝကြီး တွဲရိုက်ကြပါတယ်။ အမျိုးသားတွေ ရိုးရာဝတ်စုံ ဝတ်လာတာတော့ အတော်ရှားတယ်။ ထောင်ကုန်းလေးထိပ်မှာ ရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းကို သွားကြတယ်။ အတက်လမ်းမှာ တစ်ပင်လုံး အရိုးအရွက်တွေပါ ချိတ်နေတဲ့ ချုံပင်တန်းလေး စိုက်ထားတာ လှလိုက်စိစား။ ဂျာနတွေဟာ သစ်ပင်နဲ့ ကျောက်တုံးတွေကို အလွန် ဂရုစိုက်တာ သတိထားမိရဲ့။

ဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ ကျောက်တုံးကို ထုလုပ်ထားတဲ့ အနုတ်ရောင် ခွေးရုပ်တွေ တွေ့ရတယ်။ ခွေးက ခုန်လွှားနေတာကို ပါးစပ်မှာ ရွှေရောင်အသားကို ကိုက်ထားကာ၊ ဆော့တောင်နေတဲ့ အမြီးပျားမှာလည်း ရွှေရောင်အိမ်ငယ်လေး ဆို တင်ထားရဲ့။ ရှင်တိုတာသာဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဂိုဏ်းခွဲတစ်ခု ဆိုတာသလို၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဂျပန်တစ်နိုင်ငံတည်း ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာရေးတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကုန်းမြင့်ထက်မှာတော့ ထိုင်နေတဲ့ ခွေးရုပ်နှစ်ရုပ် ဘယ်ညာ ရံထားတဲ့ ဘုရားကျောင်းအဝင်ဂိတ်ကို ရောက်ပါတယ်။ အမိုးဆာမည်းမည်းကြီးနှစ်ထပ်ပါပြီး အနီရောင် တိုင်တွေ၊ ထုပ်တန်းတွေနဲ့ ဂိတ်အကြီးကြီးပါ။ အနီရောင် ထုပ်တန်းတွေမှာ ကြေးမီးအိမ်ကြီးတွေကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ လေးနဲ့ ခြားတွေကိုင်ပြီး ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်နေတဲ့ ရိုးရာဝတ်စုံဝတ်

အမျိုးသားအရုပ်တွေလည်း ဂိတ်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရှိတယ်။

ဘုရားကျောင်းဂိတ်ရဲ့ နောက်မှာတော့ ပူဇော်ဝတ်ပြုရာ အဆောင်ပါ။ ဝတ်ပြုဆောင်နောက်မှာတော့ အဓိက ဘုရားကျောင်းကြီးပါ။ ကျောင်းကြီးရဲ့ ဝရန်တာအမှီးတစ်လျှောက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ခေါင်းလောင်းတွေကို တွဲလောင်းချထားတဲ့ ကြိုးတွေကတစ်ဆင့် ကလေးတွေက လှုပ်ခတ်ပေးနေလို့ ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ စည်ဝနေပေါ့။ အဲဒီရဲ့ ညာဘက် နောက်နားဆီမှာတော့ ရှင်တိုတေးဂီတနဲ့ အကခန်းမ (Hall of Shinto music and dance) ပါ။

ဘုရားကျောင်းဘေးက ကျောက်ခဲလေးတွေ ခင်းထားတဲ့ ကွက်လပ်ကို ကျော်တော့ တောင်ထိပ်အထိတက်သွားတဲ့ အနီရောင် မုခ်ဦးတန်းကြီးကို ရဲနေအောင် တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအထိ အဆင်နှစ်ဆင့်ထပ်တက်သွားရပြီး အဆင့်တိုင်းမှာ ရိုးရာ နတ်ကွန်းလေးတွေ၊ သစ်ရွက်နီ ဝါအပင်တွေ၊ ချယ်ရီပင်တွေကို လှပစွာ တွေ့ရှိရတယ်။ တောင်ကျောတစ်လျှောက်မှာ ချဉ်ပေါင်ရွက်လို အရွက်နဲ့ ပင်ခြေမြင့်မြင့် ရှင်းရှင်းအပင်ကြီးတွေ တောဖြစ်အောင် ပေါက်နေလို့ အေးမြပြီး အရိပ်လည်း ကောင်းလှရဲ့။ တောင်တက်လမ်း တစ်လျှောက် စိုက်ထူထားတဲ့ မုခ်ဦးတိုင်တွေဟာ အရိုးသပ်သပ်



ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်
ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့မြင်ကွင်းအနံ့

တစ်တိုင်ချင်းပေမယ့် တိုင်တွေ ဆက်နေလို့ စောင်းတန်းလို ဖြစ်နေရဲ့။ လမ်းညွှန်က အဲဒီတိုင်တွေအောက်ကနေ အဆုံး အထိတက်သွားရင် ကံကောင်းမှုတွေ ခံစားရတယ်လို့ ပြော ပါတယ်။ မှန်ဦးတိုင်တန်းရဲ့ အထက်မှာ (Shin-like pond) ကန်ရှိပါသတဲ့။

တောင်ပေါ် ဆက်မတက်ဘဲ ပြန်ဆင်းလာကြပြီး ဘုရားကျောင်းဘေးက ဘုရားဈေးတန်းမှာ လှည့်လည်ကြည့် ကြတယ်။ ဂျပန်ယပ်တောင် အရပ် မျက်နှာပုံ၊ ဇီးကွက်ရုပ်၊ ပန်းအိုး၊ အိုးသေးသေးလေးတွေ၊ ခေါင်းလောင်းလေးတွေ၊ မီးပုံး၊ မှန်ဦးတိုင်အသေးလေးတွေ စသဖြင့် ဝယ်ချင်စရာ ချစ်စဖွယ် လက်မှုပစ္စည်းလေးတွေ အများကြီး တွေ့ရပါ တယ်။

ရှင်တိုဘုရားကျောင်းကနေ ကျိုတိုလမ်းကြားတွေ ဖြတ် လျှောက်ကာ ကားကြီးဆို ပြန်ပါတယ်။ မြောင်းကို ဖြတ်တဲ့ တံတားနီနီလေးကို ကျော်ကြည့်လိုက်တော့ လူနေအိမ်တွေ ကြားပေမယ့် အမှိုက်တစ်စ မရှိဘူး။ ဂျပန်မှာ ကြပ်ကြပ် အိတ်တွေ မတွေ့ရတာလည်း အတော် စိတ်ချမ်းသာစရာ။ အများစုက သစ်သားအိမ်လေးတွေပေမယ့် သပ်ရပ်သန့်ရှင်း နေကြတယ်။ အိမ်တွေကြားမှာပဲ သန့်ရှင်းကမ္ဘာလည်း အုတ်တိုင် လေးတွေကို ဘွန်ပိုင်းပင်တွေနဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံး သစ်သားအဆောက်အအုံ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားကျောင်းကြီး (Higashi Honganji)

ကားနဲ့ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာ ကျိုတို မြို့ရဲ့ တိုက်တာတွေ ထူထပ်တဲ့ ခေတ်မီတဲ့ အပိုင်းကို ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီမှာလည်း ရှေးဟောင်း သစ်သား ဘုရားကျောင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ချယ်ရီပင်၊ ထင်းရှူး ပင်အိုကြီးတွေနဲ့ အတော်ခန့်ညားပါတယ်။ ပတ်လည်က ရေမြောင်းတစ်လျှောက်ကလည်း သန့်လိုပဲ။ အနက်ခံ သစ်သားတန်းတွေနဲ့ အမိုးကောကြီးတွေရဲ့ အဖျားကို ရွှေဆူး ကွပ်ထားရဲ့။ ဒါဟာ (Pure Land) ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအဆရဲ့ လက်ခွဲ၊ (The Shinshu otani-ha) ရဲ့ မိခင်ဘုရားကျောင်း ပါ။ (Shinshu Hombyo)လို့ ခေါ်ပြီး အရှေ့ Honganji (Higashi) လို့ ထင်ရှားကာ၊ အနောက် Honganji (Nishi) ဆိုတာလည်း ရှိပါသေးတယ်။

ဒါဟာ ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံး သစ်သားအဆောက်အအုံ ပါ။ ထူတောင်သူ(Shinran) (၁၁၇၃-၁၂၆၂)ရဲ့ အငယ်ဆုံး သမီး(Kakushin-ni)က ဖခင်ရဲ့ ပုံတူကို ထည့်သွင်း ဌာပနာ ဖို့၊ ၁၂၇၂ ခုက (Higashiyama Otani)မှာ ဂူမိမာန်တည် ဆောက်ခဲ့လို့ (Honganji) အစပြုခဲ့တယ်။ ၁၅၉၁ ခုမှာ ဆယ်တစ်ပါးမြောက် ဘုန်းတော်ကြီး (Kenryo)ဟာ (Toyotomi Hideyoshi) ထံကနေ မြေကို လက်ခံရခဲ့ပြီး အခု အနောက်(Nishi Honganji) ဘုရားကျောင်းကို (Shichijo Horikawa)မှာ တည်ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ မည်သို့ ဆိုစေ ၁၆၀၂ ခုမှာ (Tokugawa Ieyasu)ဟာ (Karasuma Rokujo)က ဒီနေရာကို လူ့ဒါနခံလို့ အဲဒီမှာ ဆယ်နှစ်ခန့် မြောက် ဘုန်းတော်ကြီး(Kyonyo)က အခြား ကျောင်းတစ်ခု ကို တည်ဆောက်လိုက်တော့ Honganji ရဲ့ လက်ခွဲနဲ့ပဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ လက်ရှိ ဘုရားကျောင်းခန်းမကို ၁၈၉၅ခု



ကျိုတိုမြို့က ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့အတွင်းပိုင်း။

ဆိုက်မှာ ပြန်တည်ဆောက်ခဲ့ပြန်ပြီး အဲဒီရဲ့ (The Goel-
ခန်းမမှာ (Shinran)ရုပ်တုကို ထားရှိခဲ့တယ်။

အဲဒီ ဘုရားကျောင်းအနီး (Kyoto Yodobashi)
ဆောက်အံ့က ဂျပန်ရိုးရာ စားသောက်ဆိုင်မှာ နေ
သံစာစားခဲ့ကြပါတယ်။ ဝါးချောင်းလေးတွေနဲ့ ထိုးထားတဲ့
အသီးအနှံတွေကို ပြောင်းဖူးမှုန့်တွေ
တူးစားပွဲအလယ်က မီးဖိုပေါ် သံခွက်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်
ပြုစုစားရတာပါ။

**ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ရွှေကျောင်းတော်ကြီး
(The Golden Pavilion)(Rokuon-Ji Temple)**

အဲဒီနောက် ဆက်သွားရတာကတော့ ဂျပန်ခရီးစဉ်မှာ
သွားရောက်ကြရတဲ့ ကျိုတိုမြို့ဟောင်းရဲ့ ရှေး
သမိုင်းဝင် အဆောက်အအုံ (Historic Monuments
of Ancient Kyoto)တွေ ရှိရာ၊ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေ
အနှစ်နေရာ (world cultural heritage site)၊ ရွှေကျောင်း
တော်ကြီးပါ။ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးဝန်းကို ဝင်ဖို့ ရပ်နားကွင်း
ကြီးမှာ ကားကို ရပ်ထားခဲ့တော့ ခရီးသည်ကားတွေလည်း
ရောက်ရှိနေပေါ့။ ကျောက်ခဲ မီးခိုးရောင်သေးသေး
တွေ ကျန်ရှိပြီး ခင်းထားတဲ့ လမ်းအတိုင်းလျှောက်ဝင်
ကြတယ်။ လမ်းဘေးက လက်တန်းတွေကို ဝါးစိမ်းစိမ်း

လေးတွေနဲ့ ခပ်ရိုးရိုး သဘာဝကျကျ အရံအတားလုပ်ထား
တယ်။ အနည်းငယ် လျှောက်မိတာနဲ့ ရှေးလက်ရာမပျက်
ဆေးခြယ် ပြုပြင်မထားတဲ့ ရှေးအဆောက်အအုံတွေကို တွေ့
လာရတယ်။ သစ်သားထည် ရှေးကျတဲ့ အဆောင်နဲ့ သစ်သား
ရုံလေးတွေ၊ အမှတ်တရ ကျောက်တုံးတွေ၊ အမိုးပါတဲ့
စာတိုင်လေးတွေ၊ မည်းမှောင်မှောင် အမိုးကော့နဲ့ ဝင်ပေါက်
တွေ အစီရရှိနေရဲ့။ အဝင်လမ်း တစ်နေရာမှာတော့ သစ်
သားတိုင်၊ သစ်သားဘောင်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဘုတ်ကြီးနဲ့
ဖော်ပြထားတဲ့ မှတ်တမ်းကို တွေ့ရပါတယ်။

ကုလသမဂ္ဂပညာရေး သိပ္ပံနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ (ယူနက်
စကို)က ဦးစီးကျင်းပသော ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သဘာဝ
အမွေအနှစ်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ညီလာခံအရ
(Rokuonji Temple)ကို ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်စာရင်းမှာ ရှေး
ဟောင်း ကျိုတိုမြို့ရဲ့ သမိုင်းဝင် အဆောက်အအုံအဖြစ် ဖော်
ပြခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းတော်ကို ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ
တန်ဖိုးရှိတဲ့ ထူးခြားသော နေရာအဖြစ် နိုင်ငံတကာက အသိ
အမှတ်ပြုခဲ့တယ်။ လူသားအားလုံးအကျိုးအတွက် ထိန်း
သိမ်းစောင့်ရှောက်မှုတွေ ပြုသင့်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်
တစ်ခုပါ။

ဒါဟာ မူလ ကမာကုရခေတ် (၁၁၈၅-၁၃၃၂)မှာ
နိုင်ငံတော် လူကြီးမင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ (Saionji Kintsune)က



ကျိုတိုမြို့ဟောင်း

ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ဥယျာဉ်တော်အထွက်လမ်း။

ကျေးလက် စံအိမ်တစ်ခုအဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး (Kitayama-dai)လို့ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ မရှိမချီခေတ် (The Muromachi Period) ရဲ့ တတိယမြောက် ရှိရန် အနီကာဂါ ယိုရှိမိတစု (Ashikaga Yoshimitsu) က သူ အနားယူပြီး တွဲနောက်၊ ဒီနေရာကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လို့ (The Salonji) မိသားစုထဲမှ ၁၃၉၇ ခုမှာ ရယူသိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ သူက ယင်းကို အထူးတလည် မွမ်းမံကာ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး (Kitayama-den)(The Kitayama palace) နန်းဆောင်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အမည်ပေးထားတဲ့ သပ်ရပ်ကျော့မော့တဲ့ ကျေးလက်အိမ်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ပါတယ်။

ယိုရှိမိတစု ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဆက်လက်ကာ၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ၁၄၂၂ ခုမှာတော့ ရိုကူအွန်ဂျီ(Rokuonji)မှာ ဘုန်းတော်ကြီး (Muso-kokushi Soseki)က ကျောင်းထိုင်ခဲ့မှုနဲ့အတူ၊ (The Rinzai Set) ဂိုဏ်းရဲ့ (The Shokokuji School) ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်း (Zen Buddhist Temple) အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းဟာ နောက်ပိုင်းမှာ အကျဉ်းကို ဆင်းပြီး မွေးဖိုနဲ့သွားခဲ့တယ်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးနဲ့ ဥယျာဉ်တွေကို အီဒိုခေတ်(၁၆၁၅-၁၈၆၇ခု)အတွင်းမှာ အကြီးစား ပြန်လည်ပြုပြင်မှုတွေ လုပ်ခဲ့ကြပြန်တယ်။

ဘုရားကျောင်းဥယျာဉ်ကို (Kinugasarama)တောင်နဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး မွေးစားယူလိုက်တဲ့ သဘာဝရှုခင်း(shakkei) အဖြစ် ဒီဒိုင်းလုပ်ကာ ပြုပြင်ယူခဲ့တယ်။ ဥယျာဉ်ကို ဖန်တီးနေစဉ်တစ်လျှောက်မှာ အထူးရွေးချယ်ထားတဲ့ ကျောက်တုံးအမျိုးမျိုးကို ရှိနိုင်ပြီးသား ရေကန်ထဲမှာ နေရာချထည့်သွင်းခဲ့ပြီး ရွှေကျောင်းကြီး ကင်ကာကု(The Kinkaku)လို့ ပိုပြီး သိရှိ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ (The Shariden)ကို တည်ဆောက်ခဲ့ကာ၊ ရှုခင်းသာတဲ့ မြင်ကွင်းနေရာတစ်ခုလည်း တောင်ထိပ်မှာ ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။ သစ်သားအုတ်ကြွပ်ပြားအမိုးတွေနဲ့ ခင်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အဆောက်အဦကြီးရဲ့ ဒုတိယနဲ့ တတိယထပ်တွေကို ရွှေဆိုင်းတွေနဲ့ ရွှေချခဲ့လို့ ကန်ရေပြင်ကို ရွှေကျောင်းကြီးက စီးမိုးနေရဲ့ ကိုတာယာမ ယဉ်ကျေးမှု (The Kitayama Culture) ရဲ့ စံနမူနာပြရပ်လည်း ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

ရွှေပြဿနိဆောင် (The GoJen Pavillion)

ကင်ကာကုဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓာတ်တော်(relics)တွေကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာခန်းမဆောင်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေပြဿနိဟာ(Kinkakuji Temple)လို့ အများက ခေါ်နေကြတဲ့၊ ယခင်က ရိုကူအွန်ဂျီ (Rokuonji Temple)ခေါ် ရွှေပြဿနိ ဘုရားကျောင်းတော်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါ။

အလယ်ဗဟိုမှာ ရွှေပြဿနိတော်ကြီးရှိနေတဲ့ ဥယျာဉ်နဲ့ အဆောက်အဦတွေဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့ (The Pure Land) သန့်စင်နယ်မြေအဖြစ် ကိုယ်စားပြုနေပါတယ်။ နိဂံသာဟာ အလားတူပဲ ဇင်ဆရာ(Zen teacher) (Ikkyū)ရဲ့ ခမည်းတော်(Emperor Gokomatsu)နဲ့ အခြား လူကြီးလူကောင်းအဖွဲ့ဝင်တွေကို တရားဝင် ညှော်ခတ်တဲ့ (Official



house) အဖြစ်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။
 နှိုမချီခေတ်အတွင်းမှာ တရုတ်ပြည်နဲ့ ကုန်သွယ်ရေးတွေ
 ပွားစီးခဲ့လို့ ရိပ်သာရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေဟာ အမြင့်
 ရောက်ရှိကာ၊ ကိတ်ယာမ ယဉ်ကျေးမှုလို့ ထင်ရှား
 ဆဲတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ ဗဟိုချက်ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ဘုရားကျောင်းအမည်(Rokuon-ji)ဟာ နောက်
 ဆက် (next world)အတွက် ယိုရှိမိတစု ပေးခဲ့တဲ့
 ဆည်ကနေ ဆင်းသက်လာတာပါ။ ၁၉၉၁ ခုမှာ (Rokuon-
 ji)ဟာ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် အမည်စာရင်းဝင်သွား
 တယ်။ ဒီရွှေဘုရားကျောင်းကြီးရဲ့ မူလအဆောက်အဦကို
 ၁၅ ရာစုမှာ တည်ဆောက်ခဲ့ကာ၊ ယနေ့ မြင်တွေ့ရတာက
 ၁၉၅၀ ခုက ရှေးမူမပျက် ပြန်လည်တည်ဆောက်
 ဆဲတဲ့ လက်ရာပါ။

ရွှေကျောင်းကြီးရှိရာ ဝန်းကို ဝင်ဖို့ ရှေးဟန်အတိုင်း
 ညီညွတ်ထားတဲ့ လက်မှတ်ရုံမှာ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်
 ဆင်းခဲ့ရပါတယ်။ ၁၆နှစ်အထက်က ယန်း ၄၀၀ (ပြန်မာငွေ
 ၁၀၀ ကျပ်ခန့်) ကျပြီး ဂုဏ်မူ ၁၅နှစ်အထိ ကလေးတွေ
 လေး ယန်း ၃၀၀(၃၀၀၀ကျပ်ခန့်) ပေးရတယ်။ ဝင်ခွင့်
 လက်မှတ်နဲ့အတူ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း
 အရွတ်လေးတွေလည်း ဝေပေးလိုက်ပါတယ်။ အဝင်ဝက
 နှုတ် ဂျပန်တွေလို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အစောင့် ဂျပန်ကြီး
 ညီညွတ်တဲ့အတိုင်း ရွှေကျောင်း ဥယျာဉ်တော်အတွင်းပိုင်း
 ကို ကျောက်ခဲလေးတွေ ဖြူးထားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်
 ဆက်လက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျောက်ခင်းလမ်းလေး
 မှာတော့ ဝါးစိမ်းတိုင်လေးတွေ စိုက်ပြီး အရံအတား
 လမ်းထားရဲ့ ခရီးသွားတွေ များလိုက်တာလည်း ကျိတ်ကျိတ်
 နဲ့ပါ။

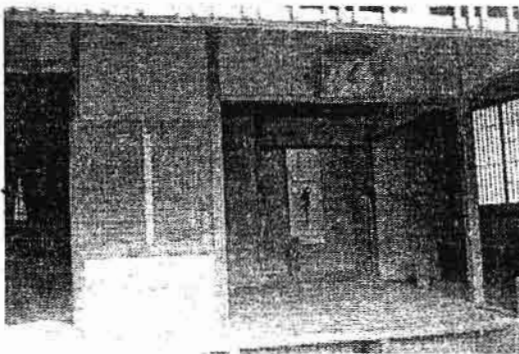
ဥယျာဉ်တော်အလယ်ကောင်မှာ ကျောင်းတော်ကြီး
 ညီညွတ်ရာ ကန်တော်မင်္ဂလာတည်ရှိပါတယ်။ ကန်နောက်
 မှာတော့ တောင်တန်းကြီးနဲ့ တောအုပ်ရှိနေရဲ့ အဲဒီကန်
 မှာမှ ထင်ရှားပင်ကိုင်းကိုင်းလေးတွေနဲ့ ကျောက်ဆောင်
 တွေကြီးနဲ့ ကျွန်းငယ်လေးတွေ ရှိတယ်။ ကန်ပတ်လည်မှာ
 ဆင်းသွားနဲ့ ဝါးတန်းအရံအတားလေးတွေက ဝန်းပတ်ထားပြီး
 ဥယျာဉ်တော်အတွင်းမှာတော့ ပြည်နယ်အသီးသီးက ပြည်
 ဆရာကောင်း(lords)တွေ ပေးပို့လှူဒါန်းလာတဲ့ ကျောက်
 ခုတ်တွေကို နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျက် အလှဆင်ထားပါတယ်။
 ဒီမှာ Strolling အတွက် ကန်တော်ဥယျာဉ် ဒီဇိုင်းတစ်ခု
 ဖြစ် မူရိုမချီခေတ်(Muromachi)ရဲ့ စံပြ ပုံသဏ္ဌာန်ပါ။



ကျိတ်ကျိတ်၊ဟောင်းရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ဥယျာဉ်တော်မှ
 ကျောက်စေတီငယ်လေး။

ဥယျာဉ်တော်ဟာ အမျိုးသား သမိုင်းဝင်နေရာထူး(National
 Special Historic Site) နဲ့ ရှင်းအလှအထူးနေရာ(Special
 Place of Scenic Beauty)ဖြစ်ပါတယ်။

ကန်ရဲ့အနောက်ဘက်ကျကျမှာတော့ လေးထောင့်
 စပ်စပ်အခြေနဲ့ သုံးထပ် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးဟာ တည်ငြိမ်
 သော လူ့ခြေနဲ့ တည်ရှိနေတယ်။ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့
 အောက်ဆုံးထပ်ဟာ ၁၁ရာစု မင်းမျိုးမင်းနွယ်အထက်တန်း
 လွှာတွေရဲ့ ရှင်ခန်းစတိုင်(shinden)နဲ့ တည်ဆောက်ထား
 တဲ့၊ သစ်သားမောင်မောင် တံခါးရွက်တွေနဲ့ အပြုရောင်
 နံရံတွေ ရှိတဲ့ ခပ်ရိုးရိုးအထပ်ပါ။ ဒုတိယထပ်ကတော့ ပထမ
 ထပ်နဲ့ ရွယ်တူပေမယ့် ရွှေရောင်အပြည့် သုတ်ထားကာ၊
 ရဲမက်ဖိုလ်ပါအထက်တန်းလွှာတွေရဲ့ (buke)စတိုင်နဲ့ တည်
 ဆောက်ထားပါတယ်။ နှစ်ထပ်လုံးမှာ ပြတင်းပေါက်တွေ
 မရှိဘဲ အပြည့်ပိတ်ထားရဲ့၊ ဒုတိယထပ်ရဲ့ အမိုးနက်နက်
 ပေါ်မှာတော့ တစ်ခန်းစာလောက် ပိုသေးသွားတဲ့ အပေါ်ခန်း
 အဆင့် တတိယထပ်ရှိတယ်။ တရုတ် (The zenshu-
 butsuden) စတိုင်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဒီအထပ်ဟာ



ကျိုတိုမြို့ဟောင်း

ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ဥယျာဉ်တော်အထွက်လမ်း။

လည်း ရွှေရောင်အပြည့်နဲ့ပါ။ သို့ပေမယ့် တတိယထပ်မှာ တော့ ပိတ်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ ရှိရဲ့။ ကင်ကာကုရဲ့ အထပ်နှစ်ထပ်လုံးမှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေတာကတော့ ယွန်း သုတ်ထားတဲ့အပေါ်မှာ ရွှေဆိုင်း(gold foil) ချထားလို့ပါ။ ကျောင်းတော်ရဲ့ သစ်သား အုတ်ကြွပ်ပြား မိုးထားတဲ့ (shingled)ခေါင်မိုးကတော့ အမည်းရောင် အမိုးကော့ဖြစ်ပါတယ်။ အမိုးမည်းမည်းတွေရဲ့ အောက်ဘက်တွေမှာလည်း

ရွှေရောင်သုတ်ထားပါတယ်။ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အထပ် တိုင်းမှာ ရွှေရောင် ဝရံတာလက်တန်းတွေ ရှိကြတယ်။ တတိယနဲ့ နောက်ဆုံးအထပ်ရဲ့ အမိုးမည်းပေါ် အလယ် ကောင်တည်တည်မှာတော့ ရွှေရောင် ခေါင်ချပ်လေး ရှိပါတယ်။ ခေါင်ချပ် ရွှေတုံးပေါ်မှာတော့ ကော့ပုံနေတဲ့ တောင်ပံ တွေနဲ့ ရှန်းထနေတဲ့ ကြိုးကြာ၊ မီးလျှံငှက်၊ ဖီးနစ်ငှက်ရုပ်ကြီး ရှိပြီး အပြာရောင် ကောင်းကင်မှာ တောက်ပကာ ဝင်းဝါပေါ် လွင်လှတယ်။ ခြုံပြီးပြောရရင်ဖြင့် ကင်ကာကုဟာ မူရီမချီ ခေတ် ဗိသုကာဟန်ကို ကိုယ်စားပြုနေပါတယ်။

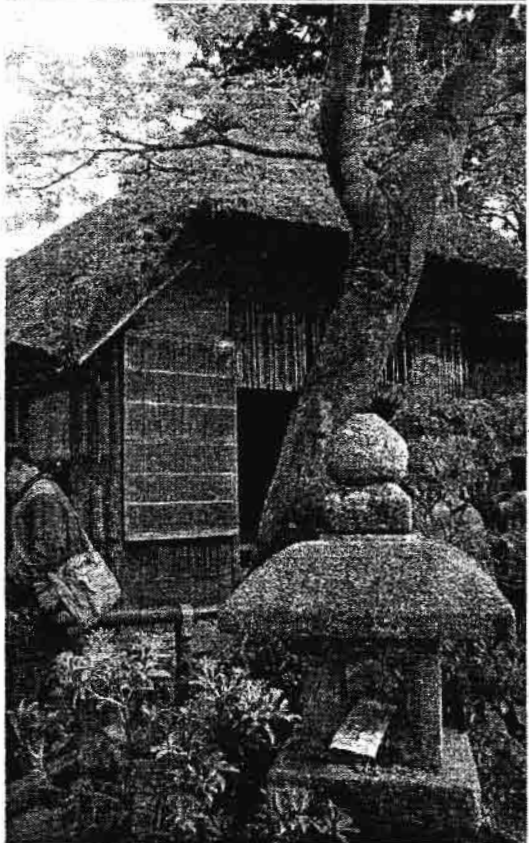
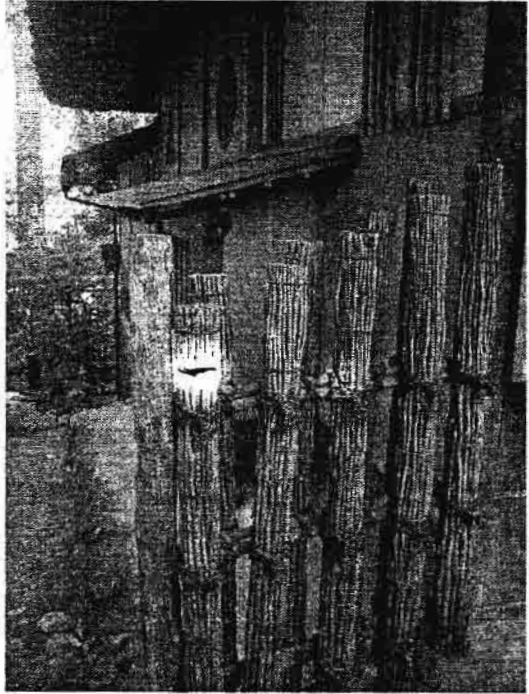
ရွှေကျောင်းတော်ကြီးထဲကို လာရောက်လေ့လာ ကြည့်ည့်တဲ့ ခရီးသည်တွေ ဝင်ကြည့်ခွင့်မရတာမို့ အဝေး ကပဲ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပြီး လှမ်းမျှော်နေကြတာ ကန်ပတ် ပတ်လည်မှာ လူတွေ သံသဲလှုပ်လှုပ်နဲ့ အပြည့်ပါပဲ။ ကျောင်း တော်ကြီးအတွင်းမှာ ဘာတွေ ရှိသလဲ၊ ဆင်းတုတော်တွေ လား၊ ကျမ်းစာတွေလား၊ ရုပ်ပုံတော်တွေလားဆိုတာ မသိရ ပေမယ့် ကန်ဘေးတစ်နေရာမှာတော့ ကျောင်းတော်ကြီး အတွင်းပိုင်း ဓာတ်ပုံတွေကို ရိုက်ကူးပြီး ချိတ်ဆွဲပြသထား လို့ အဲဒီမှာပဲ ကြည့်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျောင်းတော်ကြီး ရွှေရောင်အထပ်တွေရဲ့ အတွင်းပိုင်းတွေကိုလည်း ရွှေရောင် သုတ်ထားပြီး သမာဓိ မုဒြာဟန် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကြီးနဲ့အတူ အစောင့်နတ်ရုပ်ကြီးတွေ ပူဇော်ထားရှိပါတယ်။ ဘုရားစင်မှာ တော့ ရွှေကြာပန်းခိုင်တွေ ထိုင်စိုက်ပူဇော်ထားတဲ့ ပန်းအိုးတွေ နဲ့ သပိတ်တော်ရှိရဲ့။ အပေါ်ဆုံးအထပ်၊ တတိယဆင့်အတွင်း ပိုင်းဟာ တစ်ခန်းလုံး ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေကာ၊ ရွှေဂူကြီး ထဲ ဝင်ရသလို ကြမ်းပြင်တွေကလည်း ရွှေရောင်တောက်နေ တယ်။ အဲဒီအခန်းရဲ့ ထိပ်မှာတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓာတ်တော်တွေ ကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ကြတ်နဲ့ ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။

ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ သိက္ခာကြီးပြီး တန်ဖိုးမြင့်မား လှတဲ့ ရွှေရောင်ထည်ဝါမှုနဲ့ ကန်တော်မင်္ဂလာရဲ့ အလှအပ ဟာ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ရိုးရာအစဉ်အလာ ထိန်းသိမ်းထားမှု ကြောင့် ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝအောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိပေမယ့် လူတွေက များလွန်းလို့ တစ်စိတ်စိတ်တော့ ခံစားခွင့် မရပါဘူး။ ခေတ်ကာလအလျောက် ဧည့်သည်တွေကလည်း လက် ကိုင်ဖုန်းတွေ၊ ကင်မရာတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ အလှအယက် အပြိုင်အဆိုင်ရိုက်နေကြ၊ ဆက်ဖီးဆွဲနေကြတော့ ဘယ် နေရာ၊ ဘယ်ရူထောင်ကများ ပိုပြီးကြည့်ကောင်းဖူးလဲလို့ ရွေးချယ်နေခွင့်မရှိပါဘူး။

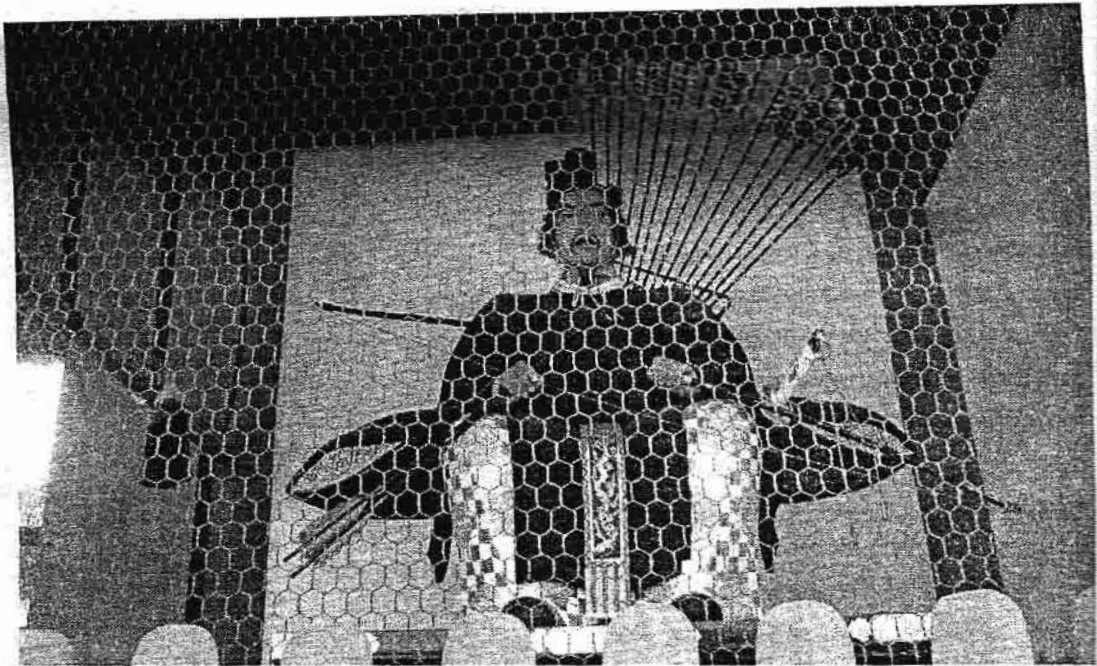


အချိန်လည်း သိပ်မပေးထားလို့ ကျောင်းကြီးကို ကန်
ဆစ်ကာပဲ မြင်နိုင်သမျှ တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်ပြီး အထွက်
ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့
မုခ်ဆင်းဆိုင်ဘက် ကန်စပ်မှာတော့ လက်ရှိ ဘုန်းတော်
ကြီး တာဝန်ခံ ရဟန်းများရဲ့ တစ်ထပ်ဆောင်တွေ ရှိပါတယ်။
ပြောခင်မှာတော့ လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ရေတွေ အဆက်
မျှတ် စီးကျနေတဲ့ စမ်းပေါက်တစ်ခုတွေ့ရတယ်။ (The
Samon Taki-Carp Rock) ရေထွက်ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။
အဲဒီနောက် ရေအိုင်ငယ်လေးတစ်အိုင်၊ သူ့အလယ်က
ကျွန်းငယ်လေးပေါ်မှာတော့ ကျောက်စေတီတစ်ဆူငယ်
ဆူဆူကို တွေ့ရတယ်။ လူတစ်ရပ်သာသာလောက်သာ ရှိ
တဲ့ ရွှည်မျောမျော စေတီလေးပါ။ အောက်ဆုံးအခြေက
ထောင့် ကျောက်တုံးဟာ အန်စာတုံးပုံဖြစ်ပြီး ပတ်လည်
ထိုင်ကိုယ်တော် ဆင်းတုလေးတွေကို ရုပ်ကြွ ထွင်းထု
ထားတဲ့ မြင်ရတဲ့ဘက်အခြမ်းက တစ်ဆူဟာ ညာဘက်
ဘက်တော်ကို မြှောက်ထားပြီး၊ နောက်တစ်ဆူကတော့
ထက်စမ်းနစ်ဖက်လုံးကို ပေါင်လယ်လောက်မှာ တွေ့ဆိုင်
ထားပါတယ်။ အဲဒီပေါ်မှာ အနည်းငယ်သေးတဲ့ နောက်ထပ်
ကျောက်အန်စာတစ်တုံး၊ သူ့အထက်ကမှ သပိတ်ပုံ
ကျောက်အလုံးတစ်ခု၊ အပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်ထားတာက
အနီကောပုံ ကျောက်အဆင့်ငါးဆင့်ကို ထပ်ထပ်ပြီး စွတ်
ထားတဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာတော့ ကျောက်လုံး နှစ်ဆင့်ကို တင်ပြီး
အထွင်တင်ထားတယ်။ ရခိုင်ပြည်နယ်က ကျောက်စေတီ
တွေကို သတိရမိပေမယ့် တိဗက်က ချီတန်(Chorten)လို့
ခေါ်တဲ့ ကျောက်စေတီပုံနဲ့ ဂီတူပါတယ်။

ရှေ့မြန်မာတွေမှာလည်း ဓာတ်ကြီးငါးပါးကို အခြေခံ
သုတ် မြေကို အန်စာတုံးပုံ၊ ရေကို တံစက်ရေလုံးပုံ၊ မီးကို
အလျှံပုံ၊ လေကို အဟုန်ပုံ၊ အာကာသကို ကောင်းကင်ပုံ
တွေနဲ့ သင်္ကေတပြုကာ အတိုကောက်(အံ-တံ-ရံ-ဟံ-ခံ)
ပြောနေပြီး-လေ-အာကာသ)ဆိုတဲ့ ပေါရာဏ စကားလုံး
များ ရှိခဲ့တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကို ဓာတ်
ကြီးငါးပါး စီးနင်းထားတဲ့ သင်္ကေတသို့ ပြောင်းလဲကာ
အတိုလိုများဖြစ်လာတယ်လို့ ပဋိမာသိပ္ပံပညာရှင်တွေက
ဆိုကြရဲ့။ ဂျပန် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ကိုဗိုဒိုက်ရှိ အဆက်အနွယ်
ဆူဆူ တိဗက်စေတီတွေက ပထဝီ-လေးထောင့်ပေါ်မှာ
အပေါ်-အဝိုင်းဆင့်၊ အဲဒီအပေါ်ကမှ တေဇော-သုံးထောင့်
ဆင့် ထို့နောက်မှ လခြမ်း-ဝါယောဆင့်၊ အပေါ်ဆုံးမှာတော့
အာကာသဓာတ်သင်္ကေတ အလျှံထပ်ဆင့်တဲ့ စေတီပုံများ



ကျိုတိုမြို့ဟောင်း
ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ဥယျာဉ်တော်အထွက်လမ်း။



ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ရှင်တိုဘာသာ ဘုရားကျောင်းဝင်းမှာ။

ကိုပဲ ဆက်လက်ပြီး အနက်အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ချဲ့ထွင်ခဲ့ကြပါတယ်။ လေးထောင့် အန်စာတုံးပုံဟာ ကာမလောကရဲ့ ရုပ်တရား၊ အလုံးပုံဟာ ကာမလောကရဲ့ နာမ်တရား၊ သုံးထောင့်ပုံက ရူပလောကရဲ့ ရုပ်တရား၊ ကြာခွက်သပိတ်လှန်ပုံက အရူပလောကရဲ့ နာမ်တရား၊ မိုးကြိုးသွား စိန်ဖူးပုံကတော့ လောကသုံးပါးတို့ရဲ့ အတွင်းအထိပ်၊ အညွှန်အဖူး၊ ဗောဓိဉာဏ် ခန္ဓာဝိမုတ္တိဖြစ်တယ်လို့လည်း ဖွင့်ဆိုကြရဲ့။

ဂျပန်စေတီတွေကို သစ်၊ ကျောက်၊ အင်္ဂတေတွေနဲ့လည်း ဘုံအဆင့်ဆင့် ငါးထပ်၊ နှစ်ထပ် စသဖြင့် တည်ဆောက်ကြတယ်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၊ နာရာစီရင်စု (Nara prefecture) (Ikaruga)က (The Ho-ryu-) ဘုရားကျောင်းဝင်းမှာလည်း သစ်သား၊ အင်္ဂတေတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ငါးထပ်စေတီ(pagoda)ရှိရဲ့။ မူရင်းက ၆၀၇ခုမှာ တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ၆၈၀ ခုမှာ တစ်ဖန် ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့တယ်။ ဂျပန်ရဲ့ (Ueda)မှာလည်း အဲဒီလိုမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာစေတီတစ်ဆူ ရှိပါတယ်။

ဂျပန်စေတီရယ်လို့ ယနေ့ခေတ်မှာ ထင်ရှားလာတာကတော့ ဗုဒ္ဓဂါယာတစ်ဝိုက်က ဝိသုဗ္ဗိ-ကမ္ဘာအေးစေတီပုံတော်တွေပါ။ ဝိသုဗ္ဗိ(Vishwa Shanti Stupa)ဆိုတာကတော့ (သန္တိ+စေတီ = ငြိမ်းချမ်းရေး+စေတီ-အေးစေတီ) တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သာသနာ ၂၅၀၀ ပြည့်အထိမ်းအမှတ်

အဖြစ် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ နိပုန်ဇန်မြို့ ဟိုဂျိုဂိုဏ်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဖူဂျီက ရာဇဗြဟ္မာဗျူဟောင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ရဲ့ အစွယ်အပွားတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ရတနာဂီရိတောင်မှာ တည်ခဲ့တဲ့ စေတီကြီးပါ။ စေတီဒီဇိုင်းကို ဂျပန်မှ (Dr.M.Ohara)က ရေးဆွဲပေးခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဖူဂျီဟာ အလားတူ စေတီမျိုးကို ဂျပန်နိုင်ငံအပါအဝင် ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှာ တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ရာ အဲဒီစေတီက (၂၂)ဆူမြောက်ပါ။ အိန္ဒိယပြည် ဝေသာလီမှာလည်း ဒီစေတီပုံမျိုး ရှိသေးရဲ့။ အောက်ခြေက သီရိလင်္ကာစေတီတွေလို မုန့်စိမ်းပေါင်းတုံး လုံးလုံးကြီးခဲပြီး အပေါ်မှာ စေတီပုံ အချွန်းပေါက်ထားတဲ့ စေတီမျိုးပေါ့။ ဒီစေတီတွေကို အဖြူရောင် သင်္ကန်းတော်ပဲ ကပ်ကြပါတယ်။ တောင်စောင်းစိမ်းစိမ်းမှာ ထုံးဖြူဖြူနဲ့ အဲဒီ စေတီမျိုးဟာ ကိုယ်တို့နိုင်ငံက စေတီတွေနဲ့လည်း အတော် နီးစပ်ပါရဲ့။ ဒီဂျပန်ခရီးမှာလည်း ဖူဂျီတောင်က အဆင်းမှာ မြို့တစ်မြို့ကို ဖြတ်တော့ တောင်ကုန်းစိမ်းစိမ်းတစ်နေရာမှာ ဒီစေတီပုံဖြူဖြူတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့လိုက်ရပါသေးတယ်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း ထွန်းကားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ရိုးရာ ရှင်တိုဘာသာလည်း ယနေ့ခေတ်ရှိနေဆဲဖြစ်လို့ အရမ်းပွင့်ထွန်းခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူခံခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မှတ်မှတ်ရရ ပြောရာဆိုလို့ ကမာကူရက ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးပဲ ရှိတာပါ။ ယနေ့



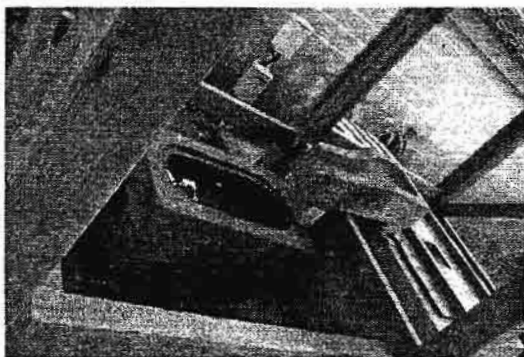
ထိုသို့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ဂျပန်မြေက ပျောက်သွားသေး
 ဆိုတဲ့ အထူးတွင်ကျယ်လှတာလည်း မရှိဘူးလေ။ မနစ်
 ဆိုတဲ့ နာဂိုရာမြို့မှာ ရွှေတိဂုံစေတီပုံတော်တူ တစ်ဆူကို တည်
 ခဲ့ ခဲ့လေးက မသိသိဝင်းတို့အဖွဲ့တွေ သွားကြသေးတာ
 ။

ဆက်လက်ပြီး မြက်ရိုးတွေကို အထပ်လိုက် မိုးထား
 ဆိုတဲ့ ထိထုပ်တန်းတွေနဲ့ အစိုးထူထူ ယင်းလိပ်တွေ ကာထား
 ဆိုတဲ့ နီရာပုံ သစ်သားတဲလေးတွေကို ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ ဂျပန်
 ဆောက်တုံး ဥယျာဉ်လှလှလေးတွေလည်း တွေ့ရတယ်။
 ဆန်နုရာမှာတော့ မြန်မာဘုန်းကြီးထီးလိုမျိုး ထီးကြီးတွေ
 ခြံထားပြီး စားပွဲခင်းအနီတွေ ခင်းထားတဲ့ စားပွဲပွဲလေး
 ဆွတ်တို့ တွေ့ရလို့ ညဉ့်သည်တွေအတွက် လက်ဖက်ရည်
 ခန်း(Tea house) ဖြစ်မယ်ထင်ရဲ့။

စုတ်တံနဲ့ ဆွဲရတဲ့ ဂျပန်စာတွေ ရေးထားတဲ့ မီးပုံဖြူ
 နီတွေနဲ့ ဆွဲလှုပ်ဖို့ အဝတ်စ ဖြူရှည်ရှည်ကြီးတွေ ချထားတဲ့
 ခြံခေါင်းလောင်းတွေ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ သစ်သားအုတ်ကြွပ်
 ဆန်ကော့ပါ တစ်ထပ်ဆောင်တစ်ဆောင်လည်း တွေ့ရှိရပါ
 တယ်။ ဒါဟာ Fudo-do ပါပဲ။ အဲဒီ နတ်ကွန်းငယ်လေးရဲ့
 အိမ်က ကျောက်ရုပ်တုဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာနတ်(deity)တစ်ပါး
 ခြံထဲ (Fudo-myo-o)ပါ။ ဒီရုပ်တုကို ဥရာရာမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
 (Shingon)ဂိုဏ်းကို ထူထောင်ခဲ့သူ(Kobo-daishi)က ထု
 ထုခဲ့တယ်။ ဒီရုပ်တုဟာ သာမန်အားဖြင့် လူတွေရဲ့ မြင်ကွင်း
 ဆန့် ပုန်းလှိုးကွယ်ပျောက်နေပေမယ့် အံ့ဩလောက်ဖွယ်
 ဆန်နီစွမ်းအားတွေအတွက် ကြည်ညိုကိုးကွယ်ခဲ့ကြတယ်။
 ဖွင့်ထားစွာ ပြုလုပ်တဲ့ ရိုးရာအစဉ်အလာ တံခါးဖွင့် ပူဇော်
 ဆန်တော့ပွဲတွေကိုတော့ Setsubun မှာ ဖေဖော်ဝါရီလ
 အစောပိုင်းနဲ့ ဩဂုတ်လ ၁၆ရက်တွေမှာ ကျင်းပကြပါတယ်။

တစ်နေရာမှာတော့ ဂျပန်ဘုရားကျောင်းတိုင်းရဲ့
 အဝင်ဝတွေမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ လက်ဆေး။ မျက်နှာသစ်ဖို့
 အုတ်ရေကန်လေး-ကျောက်စမ်းရေစင်(Purification shrine)
 ဆိုတဲ့ တွေ့ရပြန်တယ်။ နတ်ကွန်းသေးသေးလေးတွေလည်း
 ဆောင်နံရံတွေမှာ ဟိုတစ်ဆောင် ဒီတစ်ဆောင်ရှိနေရဲ့။
 ချွေကျောင်းတော် ဥယျာဉ်ဝင်းမြေပုံမှာ ဖော်ပြထားပေမယ့်
 သယ်လာက ဘယ်အဆောက်အဦးနဲ့တော့ မသိခဲ့ရပါဘူး။
 ဥယျာဉ်တော် နောက်ဘက်က တောင်ကုန်းလေးကတော့
 (Hidari-Deimonji hill) ဖြစ်မယ်ထင်ရဲ့။

ရွှေကျောင်းတော်ကနေ ပြန်ထွက်လာပြီး ဂျပန်ရိုးရာ
 အထည်အလိပ်တွေ ကြည့်ဖို့ (Nishijin Textile Center)ကို



ကျိုတိုမြို့ဟောင် (Kiyomizu Temple)
 ဘုရားကျောင်းက ကျောက်စမ်းရေစင်။



ကိုဘေး-ကျိုတို ကျည်ဆန်ရထားစီးခိုအသွား။

ဆက်သွားကြပါတယ်။ ခေတ်မီအနက်နဲ့ မီးခိုးရောင် ကျောက်
 သားတွေနဲ့ ခေတ်မီ အဆောက်အဦကြီးပေမယ့် အထဲမှာ
 ရိုးရာဟန်အတိုင်း ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ကီမိုနိုပြပွဲ ကြည့်ရ
 ဖို့ သွားခဲ့ပေမယ့် အချိန်နောက်ကျသွားလို့ အဲဒီမှာ ရောင်းချ
 တဲ့ ဂျပန်လက်မှု ပစ္စည်းတွေကိုပဲ ကြည့်ခဲ့ရပါတယ်။ လည်
 စည်းပဝါ၊ ကီမိုနိုဝတ်စုံ၊ မျက်နှာဖုံး၊ ပန်းအိုးတွေ၊ ဂျပန်ရိုးရာ
 ဝတ်စုံနဲ့ အရုပ်တွေအားလုံးက ဝယ်ချင်စရာပေမယ့် ဈေးကြီး
 လှတယ်။

အဲဒီနောက် နာဂိုရာမြို့ကို ဆက်လက်ပြီး ကားကြီးနဲ့
 သွားကြရပါတယ်။ ညနေ နေဝင်ဖို့ဖျော့မှာ နာဂိုရာကို ရောက်
 ပါတယ်။ မြို့အကြီးကြီးပေမယ့် အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်တဲ့
 အပိုင်းကို ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး (Sutamina Viking Fuklage)
 ဟိုတယ်မှာ တစ်ညအိပ် ရပ်နားပါမယ်။ နာဂိုရာမှာ ဂျပန်လို
 ခိုင်ဘုရလို့ ခေါ်တဲ့ ဗုဒ္ဓကြေးဆင်းတုတော်အကြီးကြီးတစ်ဆူ
 ရှိတယ်။ သွားရောက်ဖူးမယ်လို့ ကြိုတင်ပေးထားတဲ့ ခရီးစဉ်
 မှာ ပါလို့ မျှော်လင့်နေခဲ့ပေမယ့် ခရီးသွားအဖွဲ့က မပို့ခဲ့လို့
 မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။





မြင်လျှင် ခင်၊ ပြောလျှင် ချော၊ မြိုင်လျှင် နိုင်သည့် ကိုယ်တွေ့အဆောင် ဂါထာတော်

ရောမြေ ကျော်ဝေ



စာရေးသူနှင့် သူငယ်ချင်း တင်အောင်တို့သည် ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၉ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကြယ်နီ သိန်းဝင်းမှ ဌာနဆိုင်ရာတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် အတွက် သံကြီးရိုက်၍ ခေါ်သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ သွားခဲ့ကြပါသည်။

သူငယ်ချင်း၏ ဖခင် ဦးခင်မောင်ဝင်း၏ ကူညီမှုဖြင့် ရထားဌာနတွင် အလုပ်လျှောက်သွားတင်ထားပြီး အင်တာဗျူး မညှိနေ့ကို ရန်ကုန်မှာပင် စောင့်ဆိုင်းနေကြရပါသည်။

သူငယ်ချင်း၏ မိဘများ နေသော လိုင်းခန်းလေးသည် ကျဉ်းကျပ်ပါသော်လည်း ချဲ့ထားသော ထပ်ခိုး အိပ်ဆောင် နှစ်ထပ်လေးပေါ်တွင် သူငယ်ချင်း သိန်းဝင်းနှင့်အတူ သုံးယောက် အိပ်ကြရပါသည်။ အောက်ဘက် အိပ်ခန်းတွင် အခန်းနှစ်ခန်းခွဲထားပြီး တစ်ခန်းက သူငယ်ချင်း၏ မိဘနှစ်ပါး အိပ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်းက သူငယ်ချင်း၏ ဦးလေး ဝန်းမောင်နဲ့ နှင့် သမီးပျို ကျောင်းသူနှစ်ဦးတို့ နေထိုင်ကြပါသည်။ စာရေးသူတို့နှင့် တစ်ပတ်အတွင်း ခင်မင်သွားကြပါသည်။

စာရေးသူနှင့် သူငယ်ချင်း တင်အောင်တို့က အလုပ် အင်တာဗျူးကို ရန်ကုန် မီးရထားရုံးချုပ်ကြီးတွင် မေလ ၁၈ရက်နေ့တွင် လူတွေ့ ဖြေဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ စာရေးသူနှင့် သူငယ်ချင်း တင်အောင်တို့သည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့သွား၍ ဆံပင်ညှပ်ပြီး ပြန်အလာ၊ သူငယ်ချင်း တင်အောင်က ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် ဂါထာစာရွက်နှင့် မီးခြစ်ကျန်ခဲ့သည်ဆိုပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်သို့ သွားပြန်ယူသည်။

ထိုစဉ် ဈေးမှ ပြန်လာသော သူငယ်ချင်း၏ နှမဖြစ်သူ မခင်ထွေးသည် လက်တစ်ဖက်က ဈေးခြင်းတောင်း။ တစ်ဖက်က ဇူးရင်းသီးကိုရ၍ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စာရေးသူက မခင်ထွေးထံမှ ဇူးရင်းသီးကို ကူသယ်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် မခင်ထွေးက...

“ကိုကျော်ဝေနဲ့ တွေ့တာ အတော်ပဲ။ ကျွန်မ ဇူးရင်းသီးကို ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ ဝယ်လာတာ။ ကိုကျော်ဝေတို့ အလုပ်အင်တာဗျူးက ဆယ်ရှစ်ရက်နေ့ဆိုတော့ ကျွန်မ အဖေ့ဆီမှာ ဂါထာတောင်းထားတယ်။ အဲဒီဂါထာကို အလွတ်ကျက်ပြီးဖြေရင် ဘာမဆို အောင်မြင်တယ်။ ကျွန်မအဖေ ရွတ်တဲ့ ဂါထာက ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ရွတ်ရင် လက်တွေ့ အကျိုးပေးပါတယ်။ ကျော်ဝေကရော ဂါထာတော့ မန္တန်တွေကို အယုံအကြည်ရှိရဲ့လား။”



“ကျွန်တော်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေလေ။ ဘုရားစာ
မယုံတဲ့သူက ဒိဋ္ဌိပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အကြွင်းမဲ့
သုခိတယ်ဗျာ”

ထိုသို့ဖြင့် မခင်ထွေး၏ ဖခင် ဦးအောင်သိန်း၏ ကူညီ
ဖြင့် စာရေးသူနှင့် သူငယ်ချင်း တင်အောင်တို့သည်
အိတ်တော်ကို အလွတ်ရကြသလို၊ လူကြီးများ မေးမြန်း
အင်တာဗျူးကိုလည်း ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။
သူငယ်ချင်း တင်အောင်က...

“ငါ ဆံပင်ညှပ်ခိုင်းမှာ ဂီတစာရွက်နဲ့ ဖိခြစ် မေ့ကျန်
အမေ့ကောင်းလို့ ဆိုရမယ်ကွ။ အဲဒီမှာ မင်းက မခင်
သူတို့ နှုတ်သီး ကူသယ်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ မခင်ထွေးက
ညှပ် တုံ့ပြန်တဲ့ စေတနာကြောင့် သူ့အဖေဆီက ဂီတ
ဆင်ပေးတာပေါ့။ တစ်ခုတော့ ထူးတယ်ကွ။ မင်းကို
ခင်ထွေး ပေးတဲ့ ဂီတနဲ့ ငါ့ဆီမှာ ရှိတဲ့ ဂီတက တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်ဆိုင် တူနေတယ်ကွ”

“ဟေ့ကောင် တင်အောင်၊ မင်း မရိုးတော့ဘူးနော်။
အိတ်တော်မှာ တစ်ခုတော့ တစ်ခုပဲ”

“မဟုတ်ရပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့ကို သိန်းဝင်း
ထားတာပါ။ မင်းနဲ့ ငါ အတူတူကျက်၊ အလွတ်ရအောင်
သွယ်ဆိုပြီး ပေးထားတာပါ။ တလွဲမထင်ပါနဲ့ကွာ”

“နောက်တာပါကွာ။ မငြိမ်းအေးတို့၊ မခင်ထွေးတို့ဆို
သူငယ်ချင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်မင်ရတဲ့ ငါတို့ရဲ့ နမ
သူတို့လည်း မမှားပါဘူးကွာ။ သူတို့က ဆယ်တန်းကျောင်း
သူတို့တော့ ဂီတ မန္တန်တန်ခိုးတွေနဲ့ တကယ်ကြိုးစား
တာ မင်းတို့ ငါတို့ အသိပါပဲကွာ”

စာရေးသူနှင့် သူငယ်ချင်း တင်အောင်တို့သည် မေလ
၁၈ ရက်နေ့၊ အင်တာဗျူးဖြေဆိုပြီးသည့် နေ့မှာပင် အလုပ်
စတင်ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။

ဖြေဆိုရာ လူနှစ်ဆယ်တွင် ကိုးယောက်သာ ရွေးပါ
သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ မလ္လာကုန်း ဒီဇယ်စက်ခေါင်းရုံ
တွင် အလုပ်စတင်ကြရပါသည်။

ဂီတ မန္တန်တော်တို့၏ တန်ခိုးအကျိုးကျေးဇူးသည်
ထူးလှပေသည်။ ယုံကြည်သူတို့အတွက် အကျိုးပေးပါလိမ့်
မည်။

စာရေးသူ ဤဂီတမန္တန်ဆောင်းပါးလေးအား ကွယ်
လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်း တင်အောင်နှင့် သိန်း
ဝင်းတို့ကို သတိရခြင်းများစွာဖြင့် ရေးသားမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အရဟံ ဘဂဝါ သိဒ္ဓိအောင်၊
အောင်သိဒ္ဓိ ဘဂဝါ အရဟံ၊
အရဟံ၊ ဗဟိ အန္တလေ၊ သုဂတံ၊
အပိတံ၊ ဝိရဇံ၊ လလိတံ၊ အတုလံ၊
စရထံ၊ တိဘဂ္ဂပ သမံ၊ ယမကံ၊
သုခဒံ၊ သရထံ၊ ပဏာမာမိ ဝိနံ။
ဤဂီတတော်သည် ရေးဖြေ၊ နှုတ်ဖြေ အင်တာဗျူး
အလုပ်ဝင်သူတို့အတွက် အထူးအကျိုးပေးသော ဂီတ
တော်ဖြစ်ပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။



ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ် (ဝဲ)(၃၁)လမ်း၊(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၉-၅၁၅၇၄၆၂



စိတ်ကို နိုင်အောင် စိန်နဲ့ ကိလေသာအားလုံး ငြိမ်း

မင်းဗေမြင့် (မုဒုံ)



ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး ထီးနန်းစိုးစံစဉ် အခါက ဘုရားလောင်းသည် ဟင်းရွက်ရောင်းစားသော အဖိုး၌ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ပစ္စည်းဟူ၍ ပေါက်တူးတစ်လက်သာ ပိုင်ဆိုင်ထားသဖြင့်၊ ၎င်းအား “ကုဒ္ဓိလပဏ္ဍိတ”ဟု အမည်တွင်သည်။ သူသည် ဘူး၊ ဖရုံ၊ သခွား၊ ချဉ်ပေါင်စသည် ဟင်းရွက်များကို စိုက်ပျိုး၍ ထွက်ရှိလာသော ဟင်းရွက်များကိုသာ ရောင်းချပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလာသူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ၎င်းသည် လူဝတ်ဖြင့် ဘဝအကျိုးမရှိပုံကို မြင်မိ၍ ရသေ့ ရဟန်းဘဝသို့ စိတ်ကူးကြံစည်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိပိုင် ပေါက်တူးကို တစ်နေရာတွင် လုံခြုံစွာ သိုဝှက်ထားခဲ့ပြီး ရသေ့ပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ပေါက်တူးကို သတိရလာပြန်သဖြင့် လူထွက်လာပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းသည် ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် ရသေ့ပြုခဲ့ပြီး လူအဖြစ်နှင့် ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ရသေ့ပြုမည့်အကြိတွင် ငါသည် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လူထွက်လိုက်၊ ရဟန်း ရသေ့ပြုလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်မှာ သံယောဇဉ်ဖြစ်သော ပေါက်တူးကြောင့်ဖြစ်မည်ဟု သတိရလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအကြိမ်တွင် ဤပေါက်တူးကို မြစ်ကမ်းနားသို့သွားပြီး ပေါက်တူးအစိုးကို ကိုင်ကာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာဖြင့် ခေါင်းပေါ်တွင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်လှည့်ပြီး ဝေယျာဓိလျက်၊ မြစ်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပေါက်တူးကျသွားသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ငါသည် “အောင်ပြီ...အောင်ပြီ”ဟု သုံးကြိမ်တိုင် ကျယ်လောင်စွာသော အသံဖြင့် ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ အော်လိုက်သည့်အသံမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြည်ဟည်းသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နယ်ခြား စစ်ပွဲမှ အောင်ပွဲခံ၍ ပြန်လာသော ဗာရာဏသီမင်းသည် အနီးအနားကနေ ဖြတ်သွားရင်း ထိုသူ၏ ကြွေးကြော်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ၌ ကုဒ္ဓိလပဏ္ဍိတကို ခေါ်၍...

“အသင်ယောက်ျား...ငါသည် စစ်မြေပြင်၌ အောင်ပွဲ

ကို ရခဲ့သည်။ အသင်သည် အဘယ်ကို အောင်သည်ဟု ကြွေးကြော်နေပါသနည်း။”

ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါ ကုဒ္ဓိလ ပဏ္ဍိတက -
“အသင်မင်းကြီး...အသင်မင်းကြီးသည် စစ်ပွဲထောင်ပေါင်း မြောက်များစွာ အောင်မြင်ခဲ့ပါသော်လည်း ကိလေသာတည်းဟူသော အောင်မြင်ခြင်းကိုကား မရရှိနိုင်သေးချေ။ အသင်မင်းကြီး၏ အောင်ပွဲသည် ကောင်းသော အောင်မြင်ခြင်းသည် မဟုတ်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည်ကား မိမိ၏ ကိုယ်တွင်းမှ ဖြစ်ပေါ်နေသော ကိလေသာတို့ကို အောင်ပွဲခံခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ဟု လျှောက်ထားပါသည်။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မြစ်ရေပြင်ကို ကြည့်၍ ကသိုလ်းရှုမှတ်ရာတွင် တစ်ဇောချင်း ပင်လျှင် ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရရှိကာ၊ ကောင်းကင်တွင် ရပ်တည်၍ မင်းကြီးအား တရားဟောကြားလေးသည်။

မင်းကြီးသည် ကုဒ္ဓိလ ပဏ္ဍိတနှင့်တကွ အတူလိုက်၍ ရသေ့ဝတ်လေတော့သည်။ ထို့အတူ မင်းမူထမ်းများသည်လည်း လိုက်၍ ရသေ့ဝတ်ကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဗာရာဏသီပြည်မင်းကြီးကို အားကျကုန်သော ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်လည်း မိမိတို့ တိုင်ပြည်ကို စွန့်၍ တောထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုတိုင်းပြည်နိုင်ငံတို့တွင် ရသေ့တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိကြကုန်သည်။

ကုဒ္ဓိလ ပဏ္ဍိတ အမျိုးရှိသော ရသေ့တို့သည် ဈာန်သမာပတ်ကို ရကြ၍၊ သေလွန်ကြသောအခါများ၌ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်တော့သတည်း။

□

ကျမ်းကိုး - နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ် ကုဒ္ဓိလဇာတ်။

www.burmeseclassic.com

မာဇာ

ဂမ္ဘီရဆန်သော ဂမုန်းနက်





ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်တောင်
တစ်တောင်တက်ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့သည်
မှာ သုံးရက်ခန့်ရှိပြီ။ ယနေ့အချိန်ထိ
ကျွန်ုပ်တို့ ရှာနေသော ဂမုန်းနက်မှာ
ဘယ်ထိမှန်း မသိသေးချေ။ ဂမုန်းပေါင်း
အရေအတွက် များစွာရှိသော်လည်း
ဂမုန်းဖြူ၊ ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်တို့မှာ
အစွမ်းသိရှိသော ဂမုန်းများပင် ဖြစ်
သည်။ ၎င်းဂမုန်းပင် သုံးမျိုးစလုံးမှာ
နွင်းဥနှင့် တူပြီး အရွက်မှာ ဆိပ်ဖူးပင်
နှင့် အတော်ဆင်သည်။ အပွင့်မှာ အနီ
အဖြူ၊ အနက် အရောင်ကွဲလေသည်။
ထိုဂမုန်းတို့သည် အစဉ်သဖြင့် အစောင့်
အရှောက်များ မပြတ် စောင့်ရှောက်နေ
သဖြင့် မသမာသူတို့ ရှာဖွေသော်လည်း
မတွေ့ရပေ။ တွေ့ရှိလို့ ရှာဖွေရခဲ့သော်
လည်း စိုက်ပျိုးထားလျှင် ခုနစ်ရက်
ပျက်စီးသွားတတ်သည်။ သီလ သမာဓိ
မြသူတို့သာ ဂမုန်းနက်ကို ရှာဖွေတွေ့
ရှိပြီး လိုရာဆေးဖော် အသုံးပြုနိုင်သည်။
ဂမုန်းနက်သည် ဝိယသိန္ဒီ၊
ကာယသိန္ဒီတို့ကို ပြီးစေနိုင်သလို၊ ဂမုန်း
ဖြူနှင့် ဂမုန်းနီတို့သည် လာဘာသိန္ဒီကို
ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အံ့ဘာ သူတော်
ညွှန်ကြားသဖြင့် ဤဂမုန်းနက်ပင်ကို
ရှာဖွေရန် ခရီးထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စောမောင်၊
အောင်ထွေး၊ သိန်းအောင်နှင့် လမ်းပြ
အဖြစ် စောဖိုးထူးတို့ ပါလာခဲ့သည်။
ဂမုန်းနက်ပင်သည် မာယာများစွာနှင့်
လှည့်စားတတ်သောကြောင့် တချို့မှာ
ဂမုန်းနက်ပင်ရှိသော နေရာသို့ မလာ
ရဲကြချေ။

အချိန်ကား နေ့လယ် ၁၂နာရီခွဲ
ပြီ။ ယခုအချိန်ထိ ထမင်းမစားရသေး

ချေ။ မိုးနှောင်းရာသီဖြစ်သောကြောင့်
ရာသီဥတုက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဟုတ်
သော်လည်း မကြာမီ မိုးရွာတော့မည်။
ကောင်းကင်ယံတွင် မိုးသားများ တစ်
လိပ်လိပ်တက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့
ရောက်နေသော တောကြီးတစ်တော
လုံး မှောင်ရိပ်ကျသွားသည်။ တဂျိမ်း
ဂျိမ်းနှင့် မိုးခြိမ်းသံများကိုလည်း ကြား
နေရသည်။ လျှပ်စီးကလည်း တလက်
လက်ဖြင့် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာမည်
လက္ခဏာကို တွေ့ရသည်။

ယခုလို ရာသီမျိုးတွင် ခရီးဆက်
၍ မကောင်းချေ။ တောကောင်ကြီးတွေ
ရဲ့ အန္တရာယ်ရှိသည်။ ရာသီဥတုကား
ဝိန်းဝိတ်အောင် မှောင်နေ၍ ငွတ်တိုး
သွားလျှင် မဖြစ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
က...

“စောမောင်ရေ...တို့တွေ ဒီ
နေရာမှာပဲ စခန်းချခိုကွာ”
ဟု ပြောရာ...

“အေး၊ ရှေ့ဆက်သွားလို့ အခြေ
အနေက မကောင်းဘူးကွ”
ထိုစဉ် အောင်ထွေးက အပြေး
အီလွှားရောက်လာပြီး...

“ကိုအောင်မော်...ရှေ့နားမှာ
လိုဏ်ဂူကြီးတစ်လုံးတွေတယ်ဗျ။ အဲဒီ
လိုဏ်ဂူထဲမှာပဲ အနားယူကြရင်
မကောင်းဘူးလား”

“အရမ်းသွားလို့ မကောင်းဘူး
ကွ။ တောက နက်တော့ တောကောင်
ကြီးတွေ၊ နှစ်ချို့၊ မြွေကြီးတွေ ဂူထဲမှာ
ရှိနေရင် တို့ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင် တယ်
ကွ။ နောက်ပြီး တို့က တောလိုက်
မဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး
သားကောင်တွေကို မပစ်ကြပါနဲ့ကွာ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည်
အောင်ထွေးနောက်မှ သတိထားရင်း ဂူ
ကြီးရှိရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ မိုးဖွဲ

လေးများလည်း တစ်ဖွဲ နှစ်ဖွဲမှ တဖြည်း
ဖြည်း ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းလာသည်။
လေရော မိုးရော ပါလာသဖြင့် တော
တွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများသည် တဖြည်း
သရဲသဏ္ဌာန်အလား ယိမ်းထိုးနေကြ
သည်။ ထိုစဉ် ဂျိမ်းခနဲ မိုးကြိုးပစ်ချ
လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မလှမ်း
မကမ်းတွင် ထနောင်းပင်ကြီးကို ထိမှန်
ကာ ဇီဝလောင်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူထဲသို့
ချက်ချင်း မဝင်ရဲသေးချေ။ သေနတ်ထိုး
ကျည်ထိုး၍ တစ်ချက်ပစ်လိုက်လေ
သည်။

“ဒိုင်း...”

သေနတ်သံကြောင့် ဂူကြီး
အတွင်း ခိုအောင်းနေသော လင်းချွေ
လင်းစက်တို့သည် ဂူအပြင်သို့ ခြေ
ထွက်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့
သည် ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်သွား
ကြသည်။ ထို့နောက် ဂူထဲသို့ တဖြည်း
ဖြည်း သတိနှင့် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။
မည်သည့် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုမှ
မတွေ့ကြကြဘဲ ကံကောင်းစွာ ဂူကြီး
၏ အလယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဂူကြီးထဲတွင် ကျောက်စက် ခေါ်
ခွဲမှ ရေစက်တို့သည် တစ်စက်ပြီး
တစ်စက်ကျနေ၏။ ဂူပေါက် သုံးထောင့်
ပေါက်ရှိသည်။ တစ်ပေါက်လျှင် သေနတ်
ပေးနီးပါးခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး၊ တခြား
မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မရှိသဖြင့် ဒီနေ့
အဖို့ ထိုဂူကြီးထဲမှာပဲ အနားယူကြရန်
ပြင်ဆင်နေကြသည်။

စောဖိုးထူးနှင့် သိန်းအောင်
ဂူအပြင်ထွက်ပြီး ထင်းရှာရန် ထွက်
သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်က...

“စောဖိုးထူးရေ...သတိနဲ့
ကွာ၊ လိုရမယ်ရ သေနတ်တစ်ထောင့်
တော့ ယူသွား”



“ဟုတ်ကဲ့ ကိုအောင်မော်၊ စိတ်

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေရာချပြီး နေထိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် စောဖိုးထူး ချီလာန်ယောက် ထင်းတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

ထင်းများက ရေစိုနေသော ကြောင့် မီးခွေးရာ ဂူတစ်ခုလုံး မီးခိုးများ နှံ့နေသည်။ အတန်ကြာ မီးတောက် သောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ နေရာ ချီလာန် သက်သာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် ထမင်းစား သောက်ပြီး အလွန်ပင်ပန်းလာသော ကြောင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ် လဲလျောင်း နှစ် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း အိပ် စေသွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မအိပ်နိုင်သေးဘဲ အသုတေအကြောင်းကို စဉ်းစား နေသည်။



ကျွန်ုပ်၏ နာမည်မှာ အောင်မော် ဖြစ်သည်။ သစ်တောအရာရှိဘဝတွင် အသိုက် ဝါသနာပါသဖြင့် စုံနဲ့သာ ခြံကြီးထဲတွင် အဖော်များနှင့် တော ထိုးရင်း လူရှကဲ့၍ လမ်းပျောက်သွား ခဲ့သည်။

ထမ်းရှာရင်း တောသည် နက် နက်ထက် နက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ သတ်ထဲတွင် အမဲလိုက် သေနတ်ရှိ သော်လည်း တောနက်ကြီးထဲတွင် အသံထွက်တည်းမို့ အားငယ်စိတ် ချေ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ် အတိုသံကြားသဖြင့် ရုတ်တရက် နှုတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်ရာ တော ထဲသို့ ငြိတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ထိတ် တနိုးသွားပြီး လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် ခြံလိုက်သော် “နောင်ဝေ...”

နောင်ဝေ...” ဆိုသော ကြေးစည်သံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် တော ကောင်ကြီးမှာ ထူးဆန်းစွာ ကျွန်ုပ်အား ရန်မပြဘဲ တောထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော် ကြေးစည်ထု၍ လှမ်းလျှောက်လာသော လူသူတော် တစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် သည် လူသူတော်ကြီးအား ကျေးဇူး တင်ကြောင်းပြောပြီး ထိုင်ကန်တော့ လိုက်သည်။

လူသူတော်ကြီးက အကျိုး အကြောင်းမေးသော် တောလိုက်ရင်း လူရှကဲ့ကာ လမ်းပျောက်လာကြောင်း အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။ ထို အခါ လူသူတော်ကြီးက သူနေထိုင်ရာ အုတ်ဂူသို့ ခေါ်သွားပြီး သစ်သီးဝလံတို့ ကို ညှော်ခဲကျွေးမွေးသည်။ ထို့နောက် သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို အပျော် တောလိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ဝမ်းစာ ရေးအတွက် လည်းကောင်း မပြုသင့် ကြောင်း ဆုံးမပြီး သူကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ် ကို လိုက်ပို့ရာ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်သည် အာသည့်အခါသမယ တရားအားထုတ်

ပြီး အံ့မဲလိုက်ခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လိုက် တော့သည်။ အားလျှင် အဘ သူတော် ဆီသို့သွားပြီး ဖိုဆွဲပေးရင်း၊ ဝေယျာ ဝစ္စုများကို ပြုလုပ်ပေးရင်း သာမန် လူသားတို့ မသိနိုင်သော ဂန္တီရ အကြောင်းများကို မေးလေသည်။ အဘ သူတော်ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ရှင်းပြပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဘသူတော်နှင့် တွေ့သည့်အကြောင်းများကို ပြန်တွေး ရင်း မျက်စိစင်းလာသဖြင့် အိပ်ပျော် သွားလေသည်။



မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွား သည် မသိ၊ ကျွန်ုပ်၏ နာခေါင်းထဲသို့ အလွန်သင်းယုံ မွှေးကြိုင်နေသော ရနံ့ ကြောင့် နိုးလာလေသည်။

“ဟင်”
“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် အလွန် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို တွေ့ရလေသည်။ သူမသည် ရှေး ခေတ်ကကဲ့သို့ နန်းဝတ် နန်းစားများ ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“ကျွန်မက ဒီတော ဒီတောင် တွေကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ သိုက် နန်းရှင် ကလျာဒေဝီပါ။ ရှင်တို့အဖွဲ့

“ရှင်ဂမုန်းနက်ပင်ကို ယူချင်တယ်ဆိုရင် သစ္စာရေ သောက် ရပါလိမ့်မယ်။ ဒဲ့ဒီ ဂမုန်းပင်သုံးပင်သာ တစ်ပင်တည်းပဲ ဂမုန်းနက် အစစ်ဖြစ်တယ်။ ရှင်နဲ့ထိုက်ရင်တော့ ဂမုန်းနက်ပင်အစစ်ကို ရပါလိမ့်မယ်။ ကဲ ... ကျွန်မ ဆိုသလို လိုက်ဆိုပြီး ဒီသစ္စာ ရေကို သောက်လိုက်ပါ”



ဘာကြောင့် ဒီကဲ့သို့ ရောက်လာသလဲ”
“ဂမန်းနက်ပင်ကို လိုက်ရှာရင်း
ရောက်လာတာပါ”

ဟု အမုန်းအတိုင်း ပြောပြလိုက်
လေသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦးရှင်”

ဟု သူမက လက်ညှိုးညွှန်ပြ
လေရာ ကျောက်ကလပ်တစ်ခုပေါ်တွင်
အပင်သုံးပင်ကို တွေ့ရလေသည်။
သင်းပွဲသော ရနံ့သည် ထိုဂမန်းပင်မှ
ရနံ့ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

“ဂမန်းနက်က အစောင့်
အရှောက်ကြီးတယ်ရှင်။ သီလ သမာဓိ
ရှိပြီး သစ္စာတရားရှိသူသာ ထိုက်တန်
တယ်။ ဒီ ဂမန်းပင်ကို မတရားတဲ့
နည်းနဲ့ အရယူမယ်ဆိုရင်တော့
အသက်ပေးရလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
က စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူလာ
ပြီး ကျောက်စားပွဲတစ်လုံးပေါ် တင်၍
ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို သတိထားမိသော် ကျွန်ုပ်
အိပ်နေသော နေရာမဟုတ်ကြောင်း
သိရလေသည်။

“ကျုပ် အခု ဘယ်ရောက်နေ
တာလဲ”

“ရှင်တို့ အိပ်နေတဲ့ ဂူကြီးရဲ့
သီးသန့်အဆောင်ကို ရောက်နေပါ
တယ်။ ဘာမှ မနိုးရိမ်ပါနဲ့။ စားသောက်
ဖွယ်ရာများကို သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းထဲတွင် ဆာ
လွန်းလှသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ သစ်သီးများ
ကို ယူပြီး စားလိုက်ရာ တစ်ခါမျှ မစား
ဘူးသော သစ်သီးများ၏ အရသာမှာ
ရင်ထဲ အေးမြ ချိုဆိမ့်သွားလေသည်။
ခွက်တစ်လုံးထဲတွင် ထည့်ထားသော
အရည်ကို ယူပြီး သောက်လိုက်လေ

သည်။

“ရှင် ဂမန်းနက်ပင်ကို ယူချင်
တယ်ဆိုရင် သစ္စာရေ သောက်ရလိမ့်
မယ်။ အဲဒီ ဂမန်းပင်သုံးပင်ဟာ တစ်ပင်
တည်းပဲ ဂမန်းနက်အစစ်ဖြစ်တယ်။ ရှင်
နဲ့ ထိုက်ရင်တော့ ဂမန်းနက်ပင်အစစ်
ကို ရပါလိမ့်မယ်။ ကဲ... ကျွန်မ
ဆိုသလို လိုက်ဆိုပြီး ဒီသစ္စာရေကို
သောက်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ။ ဒီ ဂမန်းနက်ပင်
ဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုးအတွက်
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးရှင် အဘ
သူတော်အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်
သစ္စာဆိုပါ့မယ်”

“ကဲ... လိုက်ဆို”

“ကျွန်ုပ်သည် ဤဂမန်းပင်ကို
ရယူလိုခြင်းမှ အများအကျိုးအတွက်
သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေ့မှ စ၍ ကံ
ငါးပါးကို စောင့်ထိန်းပါမည်။ မိမိ၏
ကိုယ်ကျိုးအတွက် လိုရာ ဆေးဖော်
သုံးခုသော် ကျွမ်းသစ္စာဆူးရပါစေသား”

ဟု သစ္စာဆိုပြီးသော် လက်ထဲရှိ
ရေခွက်ကို ရဲရဲဝံ့ မော့သောက်လိုက်
သည်။

“ဂမန်းပင်ကို သွားနတ်ယူတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်သည် ဂမန်း
ပင်များအား တစ်ပင်ပြီး တစ်ပင်နုတ်
သော် နုတ်၍မရချေ။

“ဂမန်းနက်ပင်ကို ဒီလို လွယ်
လွယ်နဲ့ နုတ်လို့ ဘာရမလဲရှင်”

ဟု ပြောပြီး သူမသည် ဂမန်း
နက်ပင်များနားသို့ သွားပြီး ပါးစပ်မှ
တတွတ်တွတ်ဖြင့် ပြောဆိုပြီး အပင်
တစ်ပင်အား နုတ်လိုက်လေသည်။
သူမ၏ လက်ထဲ ဂမန်းနက်ပင် ပါလာ
သည်နှင့် ကျန် ဂမန်းနက်ပင်မှာ ညှိုးနွမ်း
ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မျက်

မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ရသော ကျွန်ုပ်မှာ
အလွန်အံ့ဩသွားမိသည်။

“ရှေး ရှင်ယူချင်တဲ့ ဂမန်းနက်
ပင်ဆိုတာ ဒီအပင်ပါပဲ။ ဓါပေမယ်
ရှင်ပေးထားတဲ့ သစ္စာတော့ တည်ပါ
စေ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့က အတိတ်က
အကြောင်းကြောင့် အခုလို အလွယ်
တကူရတာ။ ကဲ... ရှင်ပြန်ပေးတော့”

ဟု ပြောပြီး ထိုမိန်းကလေး
သည် တရွေ့ရွေ့ ပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။

“နေပါဦး ကလျာဒေဝီ၊ နေပါဦး
ကျုပ်သိချင်တာတွေ မေးပါရစဉ်း”



“ကိုအောင်မော်... ဘာတွေ
အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်နေတာလဲ”

အောင်ထွေး၏ အမေးကြောင့်
ကျွန်ုပ်သည် သတိပြန်ဝင်လာပြီး အိပ်
ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ
ထူးဆန်းစွာ ဂမန်းနက်ပင်လေးကို
အိပ်ရာခေါင်းရင်းတွင် တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းစုံကို
အဖွဲ့သားများအား ပြန်ပြောပြသော်
အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။ သူ
တို့ ယုံမယုံတော့ မသိ။ ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင်တောင် အိပ်မက်လေလား
တကယ်အဖြစ်အပျက်လားလို့ ဝေခွဲ၍
မရ။ သို့သော်လည်း အိပ်မက်မဟုတ်
ကြောင်း လက်ထဲရှိ ဂမန်းနက်ပင်က
သက်သေပင်ဖြစ်သည်။

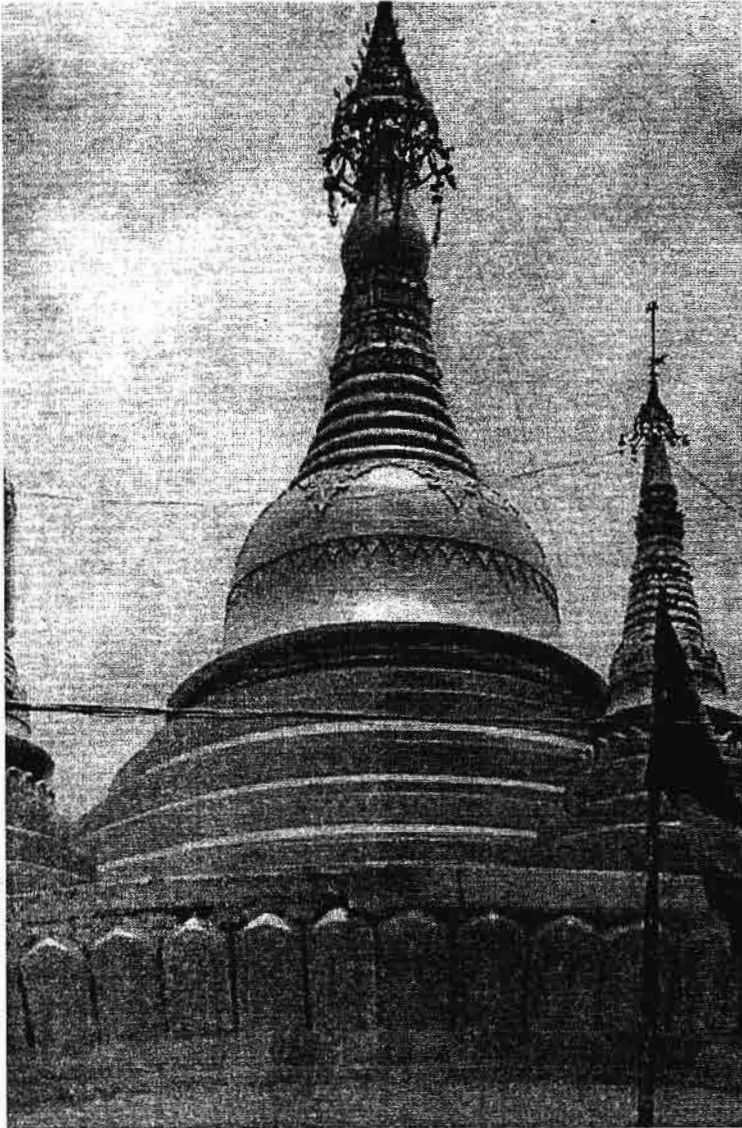
လူလောကတွင် တစ်ခါတစ်ရံ
လူတွေ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်
အပျက်များ အမှန်တကယ်ပင် စွဲ
ကြောင်း ကျွန်ုပ် လက်ခံ ယုံကြည်
လိုက်လေသည်။



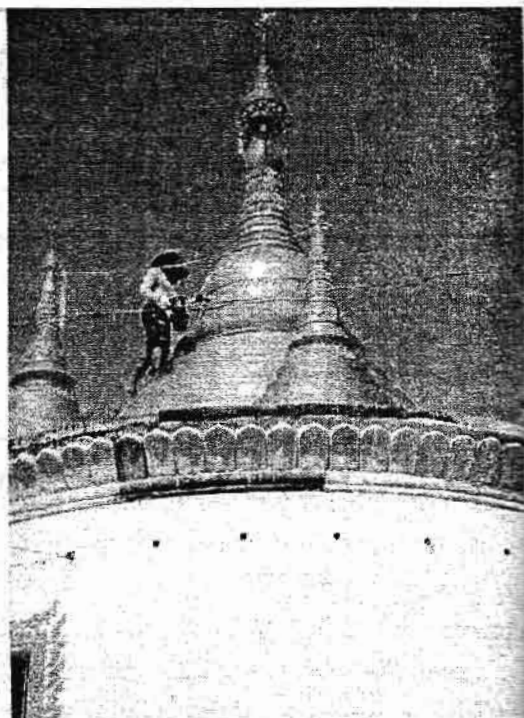


ဗားမဲ့ သာသနာ့နယ်မြေထဲက အောင်စည်ရွှန်းစေတီ ရောင်တော်ပွင့်ပွဲ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

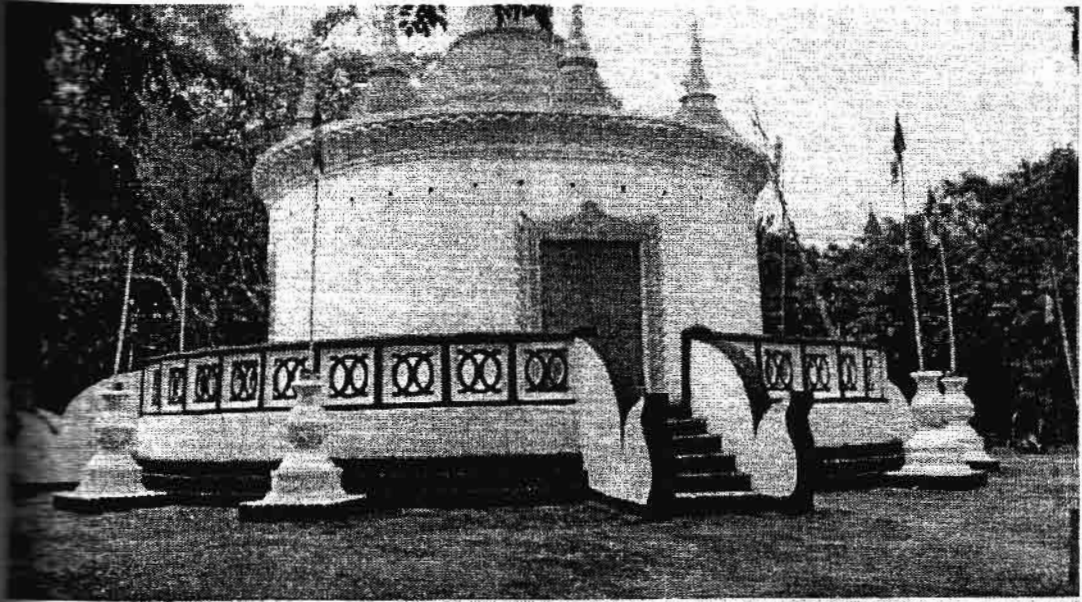


တစ်ချိန်က ပဲခူးမြို့ အနောက်တောသည် အလွန်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဗားမဲ့ ဆရာတော်ဟု
ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၏ သာသနာ့နယ်မြေဖြစ်ခဲ့သည်။ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် စေတီပုထိုးများစွာရှိသည်။
နာဂလိုဏ်ဂူအဘိုး ကလေးဝ ဆရာတော်ကြီးသည် ထိုသာသနာ့နယ်မြေနှင့် များစွာဆက်စပ်ခဲ့သည်။



ကျွတ်ပြီတဲ့ လွတ်ပြီ
ရွှေလောင်းကို စီးပါလို့၊
မြို့ကြီးတဲ့ ရောက်လို့လား၊
အောက်ပြည် ရန်ကုန်စုန်လေသေးရဲ့၊
အထက်ဗန်းမော် ကျော်လေသေးရဲ့...ဟူသော

စာချိုးလေးသည် ထိုအချိန်က ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုစာချိုးလေး
အတိုင်းပင် အဘိုး ကလေးဝဆရာတော်ကြီး၏ သာသနာ့
ခရီးလမ်းညွှန် မြေပုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်ဟု မှတ်သားဖူးသည်။
အဘိုး ကလေးဝ ဆရာတော်သည် ထိုစာချိုးအတိုင်း
ပင် ပဲခူးအနောက်တော ဗားမဲ့ သာသနာ့ကျောင်းတော်ပြေပေး



အပြေကာ အထက်အောက် စုန်ဆန် သာသနာပြုလုပ်
အောင်အောင်မြင်မြင် သာသနာပြုသွားနိုင်ခဲ့သည်။

အောင်စည်ရွှန်းစေတီ

ထိုသာသနာပြု နယ်မြေထဲတွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
ဆရာတို့သွားသော အောင်စည်ရွှန်းစေတီလည်း အပါအဝင်
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာ
အောင်သန်းဦး(သန်းဦး-သုဝဏ္ဏ) ဦးပိုင်ရှိ၊ ကိုတော်ကြီး ဆရာ
အောင်မြင်မြတ်၊ အောင်လံထူ ဆရာဟိန်း၊ ဆရာ အောင်မြင်
ဆရာ ဆရာ နေမင်းအောင်၊ ကိုတင်အောင်(လှည်းကူး)၊
အောင်ကြိုင်၊ ကိုတော်လင်းထွန်း၊ မသန်းသန်း၊ မလှလှနွယ်၊
အောင်နိုင်မြင့်၊ မခင်ပြုံးရီ၊ မစန်းစန်းအေးတို့ဖြစ်သည်။

အောင်စည်ရွှန်းစေတီသည် ၁၉၆၃-၆၄ ခုနှစ်က
အောက်လေးဝ ဆရာတော်ကြီး ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သည်။ စည်
ဦးမိတ်ကို ရှာဖွေ၍ သမိုင်းကြောင်းနှင့်အညီ ပြုပြင်မွမ်းမံ
ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ အကျွတ်အလွတ်စေတီတော်
ကို ဦးမြောက်အောင်မြင်မှုအတွက် အရေးပါသည့်အကြောင်း
အရာဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

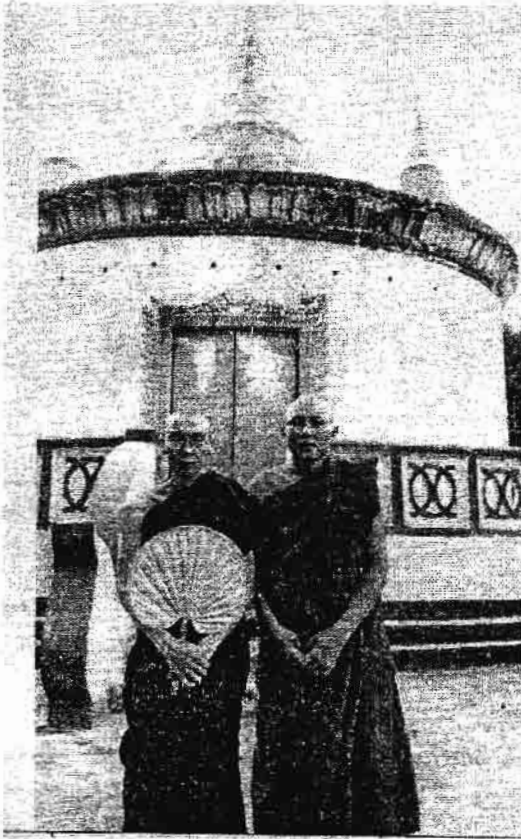
မူလ ဘုရားဒကာဖြစ်သော ဗညားဓမ္မရာဇာမင်းကြီး
သည် စေတီတော်ကြီးများအား တည်ထားကိုးကွယ်စဉ်အခါ
၌ အောင်စည်ရွှန်းစေတီရှိရာအရပ်မှ အကျွတ်အလွတ်
အောင်တော်ဆီသို့ အောင်စည်အောင်မောင်ရိုက်ညောင်းလျက်

ရှေ့ဝင်း နောက်ဝင်းခင်းကာ မင်းခမ်းမင်းနန်းဖြင့် ကြွချီပူဇော်
ခဲ့သည်။ ၎င်းအကြောင်းအား အခြေပြု၍ အောင်စည်ရွှန်း
စေတီတော်အား ရှေးဦးပထမ မွမ်းမံတည်ထားကြောင်းဆို
သည်။ ဤသည်ပင် အောင်စည်ရွှန်းဆော်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့သော နိမိတ်ဆောင်လျက် အကျွတ်အလွတ်
စေတီကြီးများနှင့် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်စေရန်၊
လမ်းပြောင့်စေရန်၊ ရည်ရွယ်လျက် တည်ထားမွမ်းမံခြင်းဖြစ်
ပေသည်။ ထိုအခါက အောင်စည်ရွှန်းစေတီပြုပြင်မွမ်းမံရေး
တွင် စည်တီးစည်ရွှန်းမည့် သမိုင်းဝင် စည်တီး စည်ရွှန်းမည့်
သမိုင်းဝင် စည်တီး ရွာသူရွာသားများလည်း ပါဝင်ကြောင်း
လေ့လာသိရှိရသည်။

စည်တီးရွာသည် ပဲခူးသို့အဝင် လမ်းမကြီး ဝဲဘက်ရှိ
၌ ရှိသည်။ ကျိုက်ပွန်ဘုရားကြီးနှင့် မနီးမဝေးရှိ၏။ ထိုရွာ
သည် တစ်ချိန်သောအခါက အလောင်းမင်းတရားကြီး ဟံသာ
ဝတီကို လုပ်ကြံတိုက်ခိုက် သိမ်းယူစဉ် ယာယီ တပ်စခန်းချ
သော နေရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့အပြင် ဘိက္ခုနီ သာသနာ
လွန်စွာထွန်းကားခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်ဟုလည်း ဖတ်မှတ်ဖူး
ပါသည်။ ထို့အပြင် ဓမ္မစေတီမင်းကြီး လောကီပညာရပ်များ
စီစဉ်ခဲ့ဖူးသော နေရာလည်းဖြစ်သည်ဟု အဘိုးကလေးဝ
ရှိစဉ်က မိန့်ခဲ့ဖူးလေသည်။

အောင်စည်ရွှန်းစေတီရှိသော နေရာသည် တစ်ချိန်က
တောကြီးမျက်မည်းဖြစ်သည်။ ဘေးဘီဝဲယာဝန်းကျင်တွင်
ကြာခတ်ဝါးရံကြီးများ၊ သစ်ပင်ကြီးငယ်များနှင့် နေပြောက်



မထိုးအောင် အနိပ်အာဝါသ ရှိခဲ့သည်။ ယခုတွင်တော့ မဟာ
တောကြီးကျောင်း၊ လေးကျွန်း အောင်ခြေကျောင်း၊ မဟာ
စေတီကြီးကျောင်းတို့၏ အလယ်တွင် ဂုဏ်ထည်ဝင်ကာ
တည်ရှိနေပေသည်။ ဟိုးယခင်ကလို တောကြီးမျက်မည်း
မဟုတ်တော့ချေ။

ယခုလာမည်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်မှ ပဲခူးကားလမ်းအတိုင်း
လာ၍ ပြို့ရှောင်လမ်းအတိုင်း သုံးပိုင်ခန့် သွားကာ၊ လမ်း၏
ညာဘက်တွင် တည်ရှိလေသည်။ အောင်စည်ရွှန်းစေတီကို
ပြို့တော်တော်များများ မသိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် မဟာကြီး
စေတီနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိသောကြောင့် မဟာကြီးစေတီကို
မေး၍သွားနိုင်ပါသည်။

သဲလွန်စ

အောင်စည်ရွှန်းစေတီကို ကျွန်ုပ် ရှာခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့
သော ဂုဏ်ခန့်ကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရှာမတော့
ချေ။ မဂ္ဂဇင်ကြီးတစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်ကလည်း
ပဲခူးတွင် ဟိုလူမေး ဒီလူမေးဖြင့် ရှာခဲ့ဖူးသည်။ အစအနပင်
မသိခဲ့ချေ။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဖေ့စ်ဘုတ်၌ တင်၍
ရှာပါသေးသည်။ မည်သို့မျှ မသိခဲ့ချေ။

ရှာရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်၏
ဆရာသမားဖြစ်သူက ကျွန်ုပ်အား ကျင့်စဉ်များ ပေး၍၊ ထို
ကျင့်စဉ်များ အောင်မြင်ခဲ့ပါက ဘုရားတစ်ဆူတည်ရလိမ့်မည်။
ဘုရားတစ်ဆူတည်ပြီးလျှင် ပဲခူးဘက်၌ အောင်စည်ရွှန်းဘုရား
ကို တွေ့အောင်ရှာ၊ တွေ့လျှင် ဝိဇ္ဇာလမ်းမကြီးသို့ အစကနဦး
ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ပြီဟု မှတ်ပါလို့ မိန့်ကြားခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအတူ ကျွန်ုပ် ပေါင်းတည်သို့ ရောက်ခိုက်၊ အမှတ်
မထင်ဆုံတွေ့ရသော ဆရာကြီး တန်ဟုန်လင့်ဆိုသူက
“မောင်မင်း...အောင်စည်ရွှန်းကို တွေ့အောင်ရှာ၊ အောင်စည်
ရွှန်းမှာ လိုအပ်တာလှူ၊ အဲဒီအချိန်ကျ ဘာလှူရမလဲဆိုတာ
သိလာလိမ့်မယ်။ အောင်စည်ရွှန်းကို တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ မင်း
အဓိဋ္ဌာန်တွေ အောင်ပြီ၊ အမှတ်တက်ပြီဟူ၍ ဂန္တီရဆန်ဆန်
မိန့်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးတွင်
အောင် စည်ရွှန်းဟူသော အမှတ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်နေခဲ့ပါ
သည်။

အချိန်တစ်ခုတွင် ကျွန်ုပ်၏ ပါရမီအလျောက် ပြည်
တွင် ဓာတ်ခန်းဖွင့်၍ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းများ ဝင်ခဲ့သည်။ ပြည်
သဲကုန်းမြို့တို့တွင် ဘုရား(၃၆)ဆူ ပွင့်ထွန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဤ
တောင် ရဟန္တာ(၈၀) သာသနိက နယ်မြေလွယ် ဘုရားတော်



ညောင်ပုလဲရာ၌ ဘုရားတစ်ဆူကို ပူဇော်တည်ထားနိုင်
 ခဲ့သည်။ ထိုအပြင် ဗုဒ္ဓဓာတ် ကမ္ဘာလွှမ်းခြုံ မြတ်စွာဘုရား
 ဦး တည်ထားပူဇော်ရာ၌ အဓိကနေရာမှ ပါဝင်ခဲ့သည်။
 နှိုင်းသော အကြောင်းကောင်း ဓာတ်ခံများ ပြည့်ဝလာ
 ခြင်း ရင်ထဲတွင် ရှိသော အောင်စည်ရွှန်းကို မဟိန္ဒသိဒ္ဓိ
 သူအဖွဲ့ ဖွဲ့၍ အဓိဋ္ဌာန်ထားကာ ရှာဖွေခဲ့သည်။

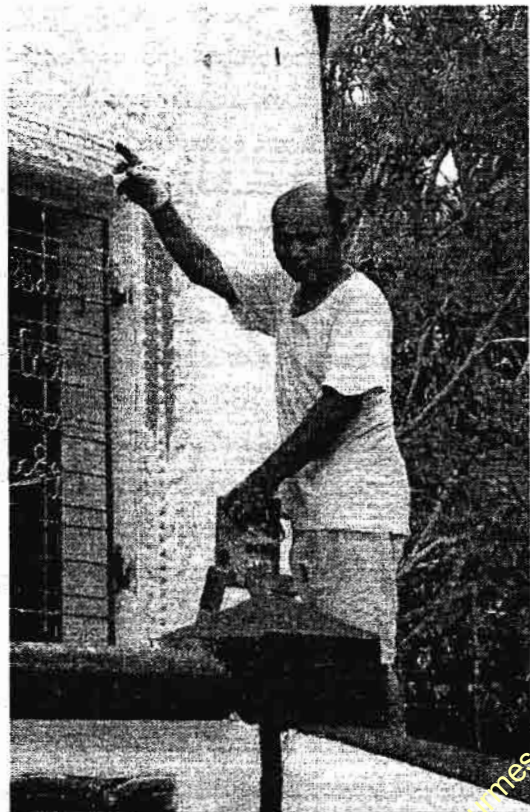
ပဲခူး ရွှေမော်မောဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန်ထားလျက်
 ဆင်ဓာတ်တံခွန်တင်ကာ၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အလှူပေးပြီး
 ညောင်ပုလဲတွင် အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့ရာ အောင်စည်ရွှန်းစေတီကို
 ဆွဲဆောင် ရခဲ့ပါလေသည်။ ရခဲ့သော သဲလွန်စအတိုင်း ရှာဖွေ
 ခဲ့ရာ အောင်စည်ရွှန်းကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးတွေ့ခဲ့ပါ
 လေသည်။

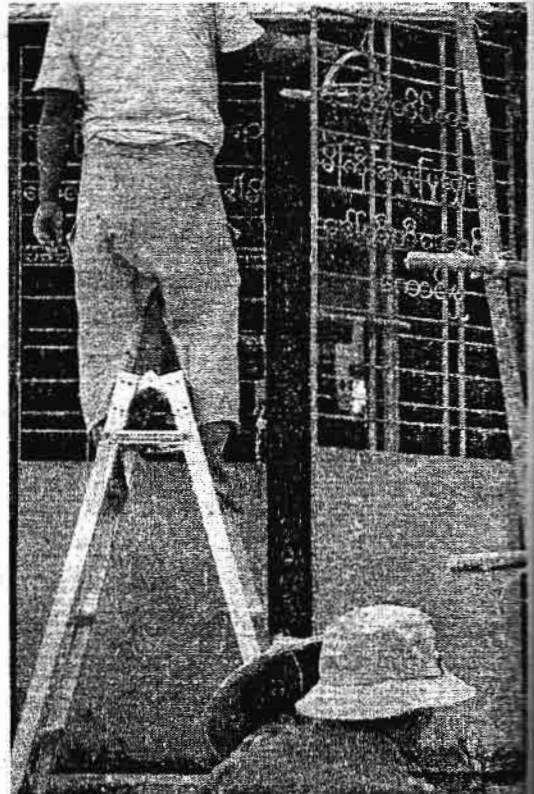
အောင်စည်ရွှန်း ရောင်တော်ဖွင့်ပြီ

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် အောင်စည်ရွှန်းသို့ ရောက်သည်
 မှ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ဂါထာမန္တန် ပူဇော်ခြင်း၊ အောင်ထူးဆန်း
 ခံသာဟိန်းခြင်း၊ အောင်ဓာတ်လွှင့်ဂါထာဟိန်းခြင်း၊ ဇယ
 ဆူဆူအောင်ဂါထာ ပူဇော်ခြင်း၊ ဗားမဲ့ဂါထာရွတ်ခြင်း၊ မေတ္တာ
 နှင်း အမျှဝေခြင်းများ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်
 ပြီးသော် ကျွန်ုပ်၏ အာရုံထဲတွင် တစ်ချိန်က ဆရာသမားများ
 ၏ စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

ထိုအခါက လူဟု ဆိုသဖြင့် စေတီတော်အား ပတ်၍
 ခြည့်ရာ အတွင်းအပြင် အလွန်ပင် ညစ်ပတ်နေပေသည်ကို
 တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားအား ရောင်တော်ဖွင့်ရန်
 ဆန္ဒရှိစွာ ဆုလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မဟာစေတီကြီး ဆရာ
 သမား လည်းကောင်း၊ မဟာကြီး တောရဆရာတော်အား
 ခြည်ကောင်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်ပတ်
 အကြာတွင် အောင်စည်ရွှန်းစေတီတော်အား ရောင်တော်ဖွင့်
 ခဲ့ခဲ့လေသည်။ ၂၀၁၆၊ မေလထဲတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရောင်တော်ဖွင့်ရာတွင် မဖွင့်ခင် ရှိနေသော
 နံရံအကြေးများကို ခွာချရန်၊ သန့်ရှင်းစေရန်အတွက်
 သမ္ဗုဒ္ဓ အင်ဂျင်နီယာ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် နှစ်ယောက်မျှ မကြာ
 ခြင်္သေ့ခြင်းအား အကူအညီတောင်းခဲ့ရသည်။ လုပ်သား
 သမားကျော်ဖြင့် ရှင်းလင်းခဲ့ရာ တစ်ရက်တည်းနှင့် ပြီးခဲ့
 သည်။ ထိုအခါနေသေးသော အောက်ပိုင်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
 များကို ဆရာ အောင်မြင့်ကျော်၊ ဆရာ နေမင်းအောင်နှင့်
 ဦးလင်းထွန်း၊ မသန်းသန်းတို့က ရှင်းလင်းပေးခဲ့လေ
 သည်။ ရွှေသင်္ကန်းဆေးကို ကိုဝင်းမောင်က ဆေးစပ်ပေးပြီး





ကိုဝင်းမောင်နှင့်အဖွဲ့ပင် သုတ်ပေးပါသည်။ စေတီတော်၏ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး(လုံးပတ်အပြင်)ကို အောင်လံထူ ဆရာ ဟိန်းက သုတ်ပေးခဲ့လေသည်။ အကောင်းလုပ်လျှင် အဖျက် ရှိမြဲ မေ့တာအတိုင်း ကိုဝင်းမောင်တို့ ဆေးသုတ်အဖွဲ့က အခြေအနေအရ ရွှေဆေးသုတ်မပြီးခင် ပြန်သွားသော ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ ပထမပိုင်း စိတ်ပူလိုက်ရပါ သေးသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

ငွေကြေးသာမက၊ လုပ်အားအလှူပါ လုပ်စေချင်၍ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးဆယုံကြည်ပြီး သဒ္ဓါထက်သန်စွာ လုပ် ဆောင်ခဲ့ရာ အောင်မြင်ပြီးပြောက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးသန်းဦး၊ အောင်လံထူ ဆရာဟိန်း၊ ဆရာ နေမင်းအောင်၊ ကိုတင် အောင်တို့မှာ အတော်ပင်ပန်းခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တပျော် တပါး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အောင်စည်ရွှန်း စေတီတော်သည် မေလ ၂၀ရက်တွင် ရောင်တော်ဖွင့်ခဲ့ပါ သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ၄နာရီခွဲ၌ အနေကဇာတင်ခဲ့ပါ သည်။ မဟာကြီးတောရ ဆရာတော်အပါအဝင် ဆရာတော် ငါးပါးဖြင့် အနေကဇာတင်၊ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပူဇော်ခဲ့ပါ

သည်။ တစ်ဆက်တည်း စတုဒိသာ ထမင်းဟင်းများလည်း ကျွေးမွေးလှူဒါန်းခဲ့ပါသေးသည်။

ဗားမဲ့ ဆရာတော်ကြီး၏ ဓာတ်ပန္နက်၊ ကလေးဝ ဆရာ တော်၏ ဓာတ်ဆက်ဖြစ်သော အောင်စည်ရွှန်းစေတီတော်ကို ယခုကဲ့သို့ ရောင်တော်ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်မှာ အတိတ်ဘဝထဲ မည်သို့သော၊ မည်သူနှင့် ပစ္စန်းဆက်ရှိခဲ့သည်ကို တွေးမိ ပါလေသည်။

(အစစအရာရာ ကူညီပေးသော သနပ်ပင် ဘုန်းဘုန်း အား လည်းကောင်း၊ မဟာကြီးတောရဆရာတော်အား လည်းကောင်း ဦးတင်ပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် မကြည်ကြည်မြင့်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း...)





ခန့်ကျော်စွာ

ဘုရားခုနစ်ဆူစက် တန်ခိုးထက်



တစ်နေ့သ၌ မနက်ခင်းစောစော ဘုရားဝတ်ပြုရန်
မြို့ဆင်နေစဉ် ညဉ့်သည် လူဝကြီးတစ်ဦးသည် အသီးအနှံ
အနံ့အလင်းတို့ကို ခြင်းတစ်ခုတွင် ထည့်၍ သယ်ယူလာပြီး
ချက်လာလေ၏။

“ဆရာရေ... ဒီရက်ပိုင်း လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းလေးတွေ
အဆင်ပြေလို့ ဆရာ့ကို သတိရတာနဲ့ အသီးတွေနဲ့ လာ
ကန်တော့တာဗျ”
ဟု ဆိုလေ၏။



“အေးပါ ဦးလှဝရယ်။ အဆင်ပြေတယ် ကြားရုံနဲ့ စိတ်ချမ်းသာလှပါပြီ။ ဘာလက်ဆောင်မှ မပါလည်း အဆင်ပြေတဲ့ သတင်းကြားရုံနဲ့ ဝမ်းသာနေလှပါပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြီး လှဝကြီးထံမှ အသီးမျိုး စုံပါသော ခြင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပါ၏။

“ဒီနှစ်ပိုင်း မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ဆရာစာလေးတွေ ခဏခဏတွေ့ရတယ်နော်။ ဗေဒင်ပရိသတ်နဲ့ မအားလပ်တဲ့ ကြားက အဲဒီလို စာလေးတွေ ရေးတော့ အဝေးက ဆရာဆီ မရောက်နိုင်တဲ့သူတွေလည်း ဆရာရဲ့ စာတွေဖတ်ပြီး အဆင် ပြေကြတာပေါ့ဗျာ။ နေလဂျာနယ်တို့၊ ဂန္တီရဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတို့ဆိုတာ မြန်မာပြည်အနှံ့ တော်တော်ပေါက်ပြောက် တယ် ဆရာ”

ဟု ကျွန်ုပ်၏ ဂန္တီရစာရေးသားခြင်းကို ညွှန်ညွှန် လှဝကြီးက အသိအမှတ်ပြုပြောဆိုလေ၏။

“စာရေးတာကတော့ ဝိသနာအလုပ်ဗျာ။ ဘယ်လောက် ပဲ တခြားအလုပ်တွေ များနေနော်။ စာရေးချင်စိတ်က ဖြတ် မရဘူးဗျာ။ ခုလည်း ဘုရားရှိခိုးပြီးရင် ဆရာ မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)ရဲ့ ဂန္တီရဆန်းကြယ်အတွက် စာမူရေးပေးရဦးမယ်။ လူတိုင်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး အကျိုးထူးမယ့် ဂါထာမျိုးရေး ပေးရမယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ညွှန်ညွှန် လှဝ ကြီးက...

“ဆရာ... ဒီတစ်ခါ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး တစ်နေ့ ငါးကြိမ်ရှိခိုးတော်မူတဲ့ ခုနစ်ဆူ စက်ပရိတ်တော်ကြီး ကို အများသိဖို့ ရေးလိုက်ပါလား ဆရာ။ ဘယ်လောက် အကျိုးထူးလဲလို့ သက်သေပြဆိုရင် ဦးလှဝ သက်သေလိုက် ပေးပါမယ်”

ဟု ၎င်း၏ ရင်ကို ကော့၍ ရင်ဘတ်ကို တဖုန်းဖုန်း ပုတ်၍ ပြောလာသဖြင့်...

“ဟုတ်ပဲ၊ ဦးလှဝကြီးရေ။ ကျုပ်ဗေဒင်ပရိသတ် တော်တော်များများလည်း ခုနစ်ဆူ စက်ပရိတ်တော်ကြီးကို ရွတ်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာ ရာထူးတိုး ဝင်ငွေတိုးသွားကြတာ တွေ အများကြီးကိုး”

ဗေဒင်လာမေးသော ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ပရိသတ်တို့ကို ဝေငှပေးနေသော ခုနစ်ဆူ စက်ပရိတ် ပါဠိတော်အပြည့်အစုံ၊ ပါဠိအနက်အစုံအလင်ကို အောက်ပါအတိုင်း ကူးယူရေး သား၍ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါလေတော့၏။

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
တစ်နေ့ ငါးကြိမ် ဘုရားရှိခိုးတော်မူသော
ဘုန်းကြီး သက်ရှည် အန္တရာယ်ကင်း
ခုနစ်ဆူ စက်ပရိတ်တော်ကြီး

- (၁) ဝိပဿီ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အနန္တပုညော အနန္တဂုဏော အနန္တဘူတော
အနန္တတေဇော အနန္တက္ကန္တိ အနန္တဇုတိ။
 - (၂) သီဝီ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အနန္တပုညော အနန္တဂုဏော အနန္တဘူတော
အနန္တတေဇော အနန္တက္ကန္တိ အနန္တဇုတိ။
 - (၃) ဝေဿဘူ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အနန္တပုညော အနန္တဂုဏော အနန္တဘူတော
အနန္တတေဇော အနန္တက္ကန္တိ အနန္တဇုတိ။
 - (၄) ကကုသန္ဓော ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အနန္တပုညော အနန္တဂုဏော အနန္တဘူတော
အနန္တတေဇော အနန္တက္ကန္တိ အနန္တဇုတိ။
 - (၅) ကောဏကမနော ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အနန္တပုညော အနန္တဂုဏော အနန္တဘူတော
အနန္တတေဇော အနန္တက္ကန္တိ အနန္တဇုတိ။
 - (၆) ကဿပေါ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အနန္တပုညော အနန္တဂုဏော အနန္တဘူတော
အနန္တတေဇော အနန္တက္ကန္တိ အနန္တဇုတိ။
 - (၇) ဂေါတမော ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
အနန္တပုညော အနန္တဂုဏော အနန္တဘူတော
အနန္တတေဇော အနန္တက္ကန္တိ အနန္တဇုတိ။
- သတ္တိမေ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ၊
အနန္တပုညော အနန္တဂုဏော အနန္တဘူတော အနန္တတေဇော
အနန္တက္ကန္တိမန္တ အနန္တဇုတိမန္တ နမော တေသံ သတ္တန္တံ
ဗုဒ္ဓါနံ ဘဂဝန္တံ အရဟန္တံ။
- ဒုတိယမ္ပိ၊ တတိယမ္ပိကိုလည်း အထက်ပါအတိုင်း
ရွတ်ဆိုပါ။

- အနန္တပုညာ သတ္တိမေ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ၊ အနန္တေဟိ ပုညစက္ကဟိ အပေ ရက္ခန္တံ
သဗ္ဗဒါ။

-အနန္တဂုဏော သတ္တိမေ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ၊ အနန္တေဟိ ဂုဏစက္ကဟိ အပေ ရက္ခန္တံ
သဗ္ဗဒါ။



- အနန္တဉာဏာ သတ္တိမေ ဗုဒ္ဓိ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော သမ္ဗုဒ္ဓိ။ အနန္တေဟိ ဉာဏစက္ကဟိ အမေ ရက္ခန္တိ။
- အနန္တတေတ သတ္တိမေ ဗုဒ္ဓိ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော သမ္ဗုဒ္ဓိ။ အနန္တေဟိ တေဇစက္ကဟိ အမေ ရက္ခန္တိ။
- အနန္တဣဒ္ဓိမန္တ သတ္တိမေ ဗုဒ္ဓိ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော သမ္ဗုဒ္ဓိ။ အနန္တေဟိ ဣဒ္ဓိစက္ကဟိ အမေ ရက္ခန္တိ။
- အနန္တဂုတိမန္တ သတ္တိမေ ဗုဒ္ဓိ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော သမ္ဗုဒ္ဓိ။ အနန္တေဟိ ဂုတိစက္ကဟိ အမေ ရက္ခန္တိ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်

- ၁) ဝိပဿီ - ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ-လေးပါးကို သိတော်မူ၏။ ဘဂဝါ - ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ အရဟံ - ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ၏။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ - မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် ဧညျာဓိတရားငါးပါးကို သိမြင်တော်မူ၏။ အနန္တပုညော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော ဘုန်းရှိတော်မူ၏။ အနန္တဂုဏော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော ဂုဏ်ရှိတော်မူ၏။ အနန္တဉာဏော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော ဉာဏ်ရှိတော်မူ၏။ အနန္တတေတော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရှိန်အစော်တော်မူ၏။ အနန္တဣဒ္ဓိ - အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော ဣဒ္ဓိရှိတော်မူ၏။
- ၂) သိဒ္ဓိ - သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ - လေးပါးအထံတော် သိတော်မူ၏။ အနန္တဂုတိ - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရောင်ရှိတော်မူ၏။
- ၃) ဝေဿဘူ - ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးပါးတရားကို သိတော်မူ၏။ အနန္တဂုတိ - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရောင်ရှိတော်မူ၏။
- ၄) ကကုသန္ဓော - ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးပါးတရားကို သိတော်မူ၏။ အနန္တဂုတိ - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရောင်ရှိတော်မူ၏။
- ၅) ကောဏာဂမနော - ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးပါးတရားကို သိတော်မူ၏။ အနန္တအဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရောင်ရှိတော်မူ၏။
- ၆) ကဿပေါ-ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ-

သစ္စာလေးပါးတရားကို သိတော်မူ၏။ အနန္တဂုတိ - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရောင်ရှိတော်မူ၏။

(၇) ဂေါတမော-ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးပါးတရားကို သိတော်မူ၏။ အနန္တဂုတိ - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရောင်ရှိတော်မူ၏။

သတ္တ - ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ ဣမေဗုဒ္ဓါ - ဤဘုရားရှင်တို့သည်၊ ဘဂဝန္တော - ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးရှိတော်မူကုန်၏။ အရဟန္တော - ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်၏။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ - မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်တိုင် ဧညျာဓိတရားငါးပါးကို သိတော်မူကုန်၏။ အနန္တဂုဏော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော ဂုဏ်တော်ရှိတော်မူကုန်၏။ အနန္တပုညော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရှိန်အစော်ရှိတော်မူကုန်၏။ အနန္တ ရာဏော- အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော ဉာဏ်ရှိတော်မူကုန်၏။ အနန္တတေတော-အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရှိန်အစော်ရှိတော်မူကုန်၏။ အနန္တဣဒ္ဓိမန္တော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော တန်ခိုးတော် ရှိတော်မူကုန်၏။ အနန္တ ဂုတိမန္တော - အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော အရောင်ရှိတော်မူကုန်၏။ ဘဂဝန္တောနံ - ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော၊ အရဟန္တာနံ - ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ - မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်တိုင် ဧညျာဓိတရားငါးပါးကို သိတော်မူကုန်သော၊ သတ္တ-ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ တေသံ ဗုဒ္ဓါနံ - ထိုဘုရားရှင်တို့အား။ နမော - ရှိခိုးပါ၏။

ဒုတိယမ္ပိ၊ တတိယမ္ပိတွင်လည်း အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

* အနန္တပုညော - အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော ဘုန်းတော်ရှိတော်မူကုန်သော၊ ဘဂဝန္တော - ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးရှိတော်မူကုန်သော၊ အရဟန္တော-ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ-မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်တိုင် ဧညျာဓိတရားငါးပါးကို သိတော်မူကုန်သော၊ သတ္တ-ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ ဣမေဗုဒ္ဓါ - ဤဘုရားရှင်တို့သည်၊ အနန္တေဟိ-အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိကုန်သော၊ ပုညစက္ကဟိ - ပုညစက်တို့ဖြင့်၊ အမေ-အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ သဗ္ဗဒါ-အခါခပ်သိမ်း၊ ရက္ခန္တိ - စောင့်ရှောက်စောင့်ရှောက်သတည်း။

* အနန္တဂုဏော - အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော ဂုဏ်တော် ရှိတော်မူကုန်သော၊ ဘဂဝန္တော - ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးရှိတော်မူကုန်သော၊ အရဟန္တော-ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ-မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်



တိုင် ညေယျံတရားငါးပါးကို သိတော်မူကုန်သော၊ သတ္တ-
ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ ဣမေဗုဒ္ဓါ - ဤဘုရားရှင်တို့သည်၊ အနန္တ
ဟိ-ကုန်သော၊ ဂုဏစက္ကေဟိ-ဂုဏစက်တို့ဖြင့်၊ အမေ-
အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ သဗ္ဗဒါ-အခါခပ်သိမ်း၊ ရက္ခန္တ-စောင့်ရှောက်
စေကုန်သတည်း။

* အနန္တဉာဏာ - အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော၊
ဉာဏ်တော် ရှိတော်မူကုန်သော၊ ဘဂဝန္တော - ဘုန်းတော်
ခြောက်ပါးရှိတော်မူကုန်သော၊ အရဟန္တော-ပူဇော်အထူးကို
ခံတော်မူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ-မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်
တိုင် ညေယျံတရားငါးပါးကို သိတော်မူကုန်သော၊ သတ္တ-
ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ ဣမေဗုဒ္ဓါ - ဤဘုရားရှင်တို့သည်၊
အနန္တဟိ-အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိကုန်သော၊ ဉာဏစက္ကေ
ဟိ-ဉာဏ်တော်စက်တို့ဖြင့်၊ အမေ-အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ သဗ္ဗဒါ-
အခါခပ်သိမ်း၊ ရက္ခန္တ - စောင့်ရှောက်စေကုန်သတည်း။

* အနန္တတေတ - အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော
အရိန်အစောင့်ရှိတော်မူကုန်သော၊ ဘဂဝန္တော - ဘုန်းတော်
ခြောက်ပါးရှိတော်မူကုန်သော၊ အရဟန္တော-ပူဇော်အထူးကို
ခံတော်မူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ-မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်
တိုင် ညေယျံတရားငါးပါးကို သိတော်မူကုန်သော၊ သတ္တ-
ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ ဣမေဗုဒ္ဓါ - ဤဘုရားရှင်တို့သည်၊
အနန္တဟိ-အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိကုန်သော၊ တေတစက္ကေဟိ
- အရိန်အစောင့်စက်တို့ဖြင့်၊ အမေ - အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ သဗ္ဗဒါ
- အခါခပ်သိမ်း၊ ရက္ခန္တ - စောင့်ရှောက်စေကုန်သတည်း။

* အနန္တက္ကဒ္ဒိမန္တ - အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော၊
တန်ခိုးတော် ရှိတော်မူကုန်သော၊ ဘဂဝန္တော - ဘုန်းတော်
ခြောက်ပါးရှိတော်မူကုန်သော၊ အရဟန္တော - ပူဇော်အထူးကို
ခံတော်မူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ-မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်
တိုင် ညေယျံတရားငါးပါးကို သိတော်မူကုန်သော၊ သတ္တ-
ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ ဣမေဗုဒ္ဓါ - ဤဘုရားရှင်တို့သည်၊
အနန္တဟိ-အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိကုန်သော၊ ကုဒ္ဒိစက္ကေဟိ
- တန်ခိုးတော်စက်တို့ဖြင့်၊ အမေ - အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ သဗ္ဗဒါ-
အခါခပ်သိမ်း၊ ရက္ခန္တ - စောင့်ရှောက်စေကုန်သတည်း။

* အနန္တဂုတိမန္တ - အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော၊
အရောင်တော် ရှိတော်မူကုန်သော၊ ဘဂဝန္တော - ဘုန်းတော်
ခြောက်ပါးရှိတော်မူကုန်သော၊ အရဟန္တော-ပူဇော်အထူးကို
ခံတော်မူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ-မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်
တိုင် ညေယျံတရားငါးပါးကို သိတော်မူကုန်သော၊ သတ္တ-
ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ ဣမေဗုဒ္ဓါ - ဤဘုရားရှင်တို့သည်၊

အနန္တဟိ-အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိကုန်သော၊ ဂုတိစက္ကေဟိ
- အရောင်တော်စက်တို့ဖြင့်၊ အမေ-အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ သဗ္ဗဒါ-
အခါခပ်သိမ်း၊ ရက္ခန္တ-စောင့်ရှောက်စေကုန်သတည်း။

ဂါထာတော်အညွှန်း

ဤ ခုနစ်ဆူ စက်ပရိတ်တော်ကြီးမှာ ကျေးဇူးတော်ရှင်
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ရေးသားသီကုံး
တော်မူ၍ ကိုယ်တော်တိုင် တစ်နေ့ ငါးကြိမ် ဘုရားရှိခိုးတော်
မူသည့် မူရင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖော်ပြပါ ခုနစ်ဆူ စက်ပရိတ်တော်ကြီး ပါဝင်သော
ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ကြီး သီကုံးရေးသားတော်မူ
သည့် ဂုဏ်တော်ဖွင့် ဘုရားရှိခိုး စာအုပ်ငယ်မှာ သထုံမြို့
ဗုဒ္ဓဝါဒ သုတေသနအသင်းမှ ထုတ်ဝေသည့် ဓမ္မဒါနစာအုပ်
ငယ် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ငယ်ကို ပြုစုစီစဉ်ပေးသူမှာ လယ်တီဆရာ
တော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ သထုံမြို့ သင်္ဃန်
ဆေးတိုက်ပိုင်ရှင် လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာကြီး ဦးလှတင်ဖြစ်
ပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးလှတင်သည် ဘာသာရေး၊ သာသနာ
ရေးနှင့် အသွယ်သွယ်သော ဝိဇ္ဇာကတ်စာပေများကို အတိအကျ
သဖွယ် ရှင်လူအများ ချဉ်းကပ်အားထားအပ်သော ပညာရှိ
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ခုနစ်ဆူ စက်ပရိတ်တော်ကြီးကို နှုတ်ငံအရ ကျွန်
မှတ်ဆောင်ယူကြပြီး ဘုရားရှိခိုးရာတွင် လည်းကောင်း၊ မိမိ
တို့ အားလပ်ချိန်တိုင်းတွင် လည်းကောင်း မမေ့မလော့
ရွတ်ဖတ်ပွားများ အားထုတ်သင့်ကြပါသည်။ ယုံယုံကြည်
ကြည် လေးလေးနက်နက်ဖြင့် နိစ္စပတ်ဝတ်အဖြစ်လည်း
ကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ လည်းကောင်း ရွတ်ဆို အားထားကြ
ပါရန် နိုးဆော်အပ်ပါသည်။

□



SUB HTET AUNG

ချစ်သောသားကြီးအေး သိန်း (စာရေးဆရာ)

တခြား တစ်ရပ်တစ်ရွာမှ ဖြစ်
စေ၊ မြစ်နား၊ ချောင်းနားနီးသော ကျေး
ရွာများသို့ ကိစ္စနှင့် ဖြစ်စေ၊ ဆွေမျိုးများ

ထံ အလည်အပတ်ဖြစ်စေ လာတတ်
ကြပါသည်။ တချို့ ကျေးရွာများမှာ
နွေကာလသို့ရောက်သည်နှင့် ရွာတွင်း

ရှိ အုတ်ရေတွင်းများမှာ အုတ်ရှိသေး
ပေ။ များသောအားဖြင့် မြစ်ချောင်း
ကမ်းပါးနားနီးသည့် ရွာများဆိုလျှင်



ချစ်ရေတွင်းများ ရေခန်းကြသဖြင့်
ချောင်းများအတွင်းမှ ရေကို
အသက်ရှက်နှင့် ဖြစ်စေ၊ လှည်းများ
အတွင်း ရေစည်တင်၍ ဖြစ်စေ၊ ခပ်ယူ
ကြရသည်။

ထိုသို့ ခပ်ယူရာတွင် ချက်ရေး
အတွက်သာဖြစ်ပြီး ကိုယ်
အသက်ရှက်ရေးနှင့် အဝတ်အစား
အတွက်ပင်ရေတို့အတွက်ကျတော့
အသက်ရှက်ရင်း ဖြစ်ဆိပ်သို့သွားကာ
အသက်ရှက် ဖွပ်ကြ၊ ချိုးကြရလေသည်။

“ဟဲ့...သားရေ၊ မြစ်ထဲ ရေဆင်း
ရင် မြစ်ကမ်းစပ်မှာပဲ ချိုးနော်။ မြစ်
ထဲထဲ လျှောက်မကူးလေနဲ့။ ရေနစ်
ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ သားလည်း
မြစ်ထဲသက်ကို မကူးဝံ့ပါဘူးဗျာ။
အဖေတို့ မြစ်ကမ်းစပ်မှာပဲ ချိုးမှာပါ
အဖေ”

“အေးအေး၊ အချိန်အကြာကြီး
လည်း ရေကူး ရေငုပ်လုပ်မနေနဲ့ဦး။
အကြာ အအေးမိပြီး နေမကောင်း
အသက်ရှက် သားရေ”

နွေကာလတွင် ရွာတွင်းရှိ ရေ
အတွင်းတွင် ရေမရှိခြင်းကြောင့် မြစ်
အတွင်းသို့ သွားချိန်မည် သားအား မိခင်ဖြစ်
သူက သတိပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မြစ်
အတွင်းနားအနီးတွင် တည်ရှိသော
အသက်ရှက်နေထိုင်သည့် ရွာသူရွာသား
များက ချောင်း မြစ်တို့၏ မည်သည့်
အတွင်းတွင် ရေတိမ်သည်၊ မည်သည့်
အတွင်းတွင် လူတစ်ရပ်မက နက်သည်၊
အသက်ရှက်ရာ၊ ဘယ်ကွေ့တွင် ချောက်
ချိန်သည်ဖြင့် စသည်တို့ကို သိရှိကြ
ရသည်။

ထို နက်သော နေရာ၊ ချောက်
ချိန် ရေကူးခြင်း၊ ရေငုပ်ခြင်း မလုပ်
ရန် ချောင်းနား နေထိုင်ကြ



ပေမယ့် ရေနစ်သောရာသူ မရှိသလောက်
ပင်ဖြစ်သည်။

မြစ်တို့၊ ချောင်းတို့၏သဘောက
လည်း တစ်နေရာတည်းကို ရေတိမ်
သည်၊ ရေနက်သည်။ ချောက်နက်ရှိ
သည်ဟု တရားသေ စွဲမှတ်ထား၍ မရ
နိုင်ပေ။ မြစ်တို့၊ ချောင်းတို့မှာက မိုး
အခါ ရေများ စီးဆင်းလာကြလျှင် တစ်
ဖြောင့်တည်း စီးနေကြခြင်း မဟုတ်ပေ။
ချောင်းကမ်းပါး၊ မြစ်ကမ်းပါးများက ရေ
ဦးတိုက်စားသဖြင့် ကမ်းပါးများ ပြိုဆင်း
သွားကြ၏။ ထိုအခါ ထိုကမ်းပါးပြို
သောနေရာတွင် ချောင်း၊ မြစ်တို့ ကွေ့
ကောက်စီးဆင်းကြတော့သည်။ ရေဦး
တည်ရာ ကမ်းပါးများ ရေတိုက်စား၍
ပြိုလေလျှင် ထိုပြိုသော နေရာဘက်၌
ရေနက်တတ်ပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင်
သဲသောင်ဖို့၍ ရေတိမ်သွားတတ်သည်။

“ဟဲ့...နတ်တို့ ချောင်းထဲ ငါးကွန်
ပစ် သွားကြမယ်ဆိုရင် သဲသောင်ခုံတွေ
ပေါ် အရမ်းမနင်းကြနဲ့နော်။ သဲသောင်
ထွန်းကာစဆိုရင် သဲတွေက မွှနေတာ
ဆိုတော့ ခြေနင်းမခံဘူး။ နင်းရင် ကျွဲ
တတ်တယ်နော်”

ငါးကွန်ပစ်သွားမည့်သူများကို
မိဘများက သတိပေး မှာကြားနေခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ချောင်းရေကြီးပြီး ရေပြန်လျော့
သွားချိန်တွင် မြစ်၊ ချောင်းများအတွင်း၌
သဲသောင်ခုံကြီးတွေ ပေါ်လာတတ်
သည်။ ထိုသဲသောင်ခုံများမှာ သဲတွေ
ချည်း သောင်ထွန်းနေခြင်းကြောင့်
သစ်ပင်၊ ကိုင်းပင်များ မရှိသေးဘဲ
ရှင်းသန့်နေသဖြင့် ထိုသဲသောင်ပေါ်သို့
တက်၍ ပြေးလွှားချင်စရာဖြစ်နေသည်။
အကယ်၍ တက်နင်းမိပါက ခြေကျွဲ
ဝင်တော့သည်။ တချို့က ခြေသလုံး
လောက်၊ တချို့က ပေါင်လယ်လောက်၊
အထိ ကျွဲဝင်သွားလျှင် ပြန်နတ်၍ ရ
နိုင်သေးသည်။

ရေကြီးပြီးစ ရေအလျော့တွင်
ပေါ်လာသော သဲသောင်ခုံပေါ် တက်မိ
ပါက တစ်ကိုယ်လုံး ဖြပ်ဝင်သည်အထိ
ကျသွားကာ အသက်ပင် ဆုံးတတ်
လေသည်။ ကျွဲမုန်းသိ၍ အခြားလူက
မြင်ပြီး သွားကယ်ပေးလျှင် ကယ်သည့်
လူပါ ကျွဲဝင်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် သဲ
သောင်တွင် ကျွဲဝင်နစ်မြုပ်သူကို ဘယ်
သူမှ မကယ်ပေးနိုင်ကြပေ။



လက်ပံစုရွာကလေးက စစ်
တောင်းမြစ်၏ ကမ်းနဖူးတွင် တည်
ထားသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ်
မိုးအခါ မြစ်ရေကြီးပြီး ရေလျှံတတ်
သည့်အခါ လယ်မြေ၊ ကုန်းမြေများပေါ်
ပါ တက်ကြပြီး မြစ်ရေ ပြန်ကျသွားခဲ့
လျှင် နန်းအနည်အနှစ်များက ကုန်း
မြေ လယ်မြေများထဲ တင်ကျန်ခဲ့ခြင်း
ကြောင့် စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်းများ စိုက်ပျိုး
၍ ကောင်းသည်။ ဆောင်းအခါတွင်
လည်း လယ်မြေများသာမက၊ ချောင်း
ကမ်းဘေးရှိ ကိုင်းတောများကိုပါ နှစ်



ထွင်ရှင်းလင်းပြီး နေကြာ၊ ဆေး၊
ပြောင်း၊ ခရမ်းချဉ်၊ မုန့်လာ၊ ကေါ့၊
ဖရုံ ကန်စွန်း စသည့် ဆောင်သီးနှံများ
စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းကြသည်။ အိမ်တိုင်း
လိုလို စပါးအထွက်ကောင်းပြီး ဝမ်းစာ၊
ဆီ ဖုလုံကြသည်။ သီးနှံရောင်းရငွေများ
ရကြသဖြင့် ချောင်လည်ကြလေသည်။

“ဟဲ့...ကောင်မတွေ၊ ခရမ်းချဉ်
သီးတွေ များများရအောင် ဆွတ်ကြ
နော်။ ဆွတ်ခဲ များများရရင် ညရောက်
ရင် ဗွီဒီယိုသွားကြည့်ကြမယ်”

“ဘာကားဗို့လို့ ညည်းက ဒီ
လောက် အဖြစ်သည်းနေရတာလဲ
ဂွက်ထော်ရဲ့”

“ဟဲ့...ဒီည ပြေတီဦးနဲ့ အိမ်ချော
ပိုတို့ ပါတဲ့ကား ပြမှာတဲ့”

“ဟာ...ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင်
တော့ ညကျရင် သွားကြည့်မှ ဖြစ်မယ်
ဟေ့။ ငါတို့က ပြေတီဦးကားဆိုရင်
သိပ်ကြိုက်ကြတာလေ”

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် လုပ်ခဲ
များများရအောင် လုပ်ကြလို့ သတိပေး
နေရတာလေဟာ”

ကျေးလက်ဒေသဆိုတော့ အိမ်
တိုင်းတွင် တီဗွီရှိသည်မဟုတ်သဖြင့်
ပြသည့်နေရာသို့ သွားကြည့်ကြရသည်။
လယ်ကေများများ၊ ကိုင်းခင်းများများ
လုပ်နိုင်ကြသူတို့က ဝင်ငွေများများရ
ကြသဖြင့် စီးပွားရေးအကွက်မြင်၍
ညဘက်တွင် ဗွီဒီယိုပြကာ ငွေရှာတတ်
ကြသေးသည်။



“ကိုထွန်း...ရှင် မနက်ဖြန် မြို့
ကို သွားမှာမဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ။ အိမ်အတွက်
လိုအပ်နေတာလေးတွေလည်း ဝယ်
ရင်း သား အောင်အောင်လည်း စာမေး
ပွဲဖြေပြီးသွားလို့ ရွာကို ပြန်လာချင်ရော

ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ငါ မြို့သွားရင်း သား
ကို တစ်ပါတည်း ဝင်ခေါ်လာခဲ့မယ်
လေ”

ကိုထွန်းတို့က စီးပွားရေး ပြေ
လည်ကြသည်။ သားဖြစ်သူ အောင်
အောင်ကို ရွာတွင် မူလတန်း အောင်
ပြီးနောက် မြို့ကျောင်းတွင် ဆက်
လက်ပြီး ပညာသင်ယူနိုင်ရန် မြို့ကြာ
ဦးထွန်း၏ အိမ်အိမ်တွင် သွား ထားပြီး
အလယ်တန်းတက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
ဒီနှစ်မှာ အောင်အောင်သည် ရှစ်တန်း
စာမေးပွဲဖြေပြီးချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။
လူကြိုက်မရှိသေး၍ အိမ်မဖြစ်သူက သူ
တို့ကို ရွာသို့ ပြန်မလွှတ်သေး။ ထို့
ကြောင့် အောင်အောင်အား ရွာပြန်
ခေါ်ရန် မြို့သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။



“ဪ...အဖေရောက်လာပြီ။
အဖေတစ်ယောက်တည်းလား အဖေ”

“အေးလေကွာ။ မြို့မှာ ဝယ်ရော
လေးတွေ ဝယ်ရင်းနဲ့ သား စာမေးပွဲပြီး
နေပြီဆိုတာ သိလို့ ရွာပြန်ခေါ်ဖို့ လာခဲ့
ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ။ သားက
ရွာကို ပြန်ချင်လှပြီ”

“ကဲ... အစ်မကြီးရေ၊ သား
ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်ထားတုန်း ရွာကို
ခဏပြန်ခေါ်သွားဦးမယ်နော်”

“ကြီးတော်... ကျွန်တော် ရွာ

ပြန်ရင် အေးကျော်က လိုက်လည်ချင်
တယ်တဲ့။ သူ ကြီးတော်ကို မပြောရဲသို့
တဲ့”

“အစ်မရယ်... တူမောင် အေး
ကျော် ရွာကို လိုက်လည်ချင် လည်ပါ
စေ။ ကျောင်းလည်း ပိတ်ထားတာပဲ
ဟာ။ ဒီကောင်လေး ရွာကို တစ်ခါမှ
မရောက်ဘူးတော့ လိုက်ချင်တာထက်
တူပါတယ်။ အောင်အောင်နဲ့လည်း သူ
တို့ညီအစ်ကိုတွေ အဖော်ရတာပေါ့ဗျာ”

“အေးပေါ့လေ။ အိမ်မှာက အေး
နေတာပဲ။ ပြီးတော့ ရွာက ရပ်ချော
ရပ်မျိုးတွေကိုလည်း သိရတာပေါ့။ ဒါ
ပေမယ့် ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်သွားတာတို့
တော့ မလုပ်စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ အစ်မရယ်။ အောင်
အောင်နဲ့အတူ အေးကျော်ကို အိမ်မှာ
ပဲ ထားမှာပါ”

ဤသို့ဖြင့် အေးကျော် ရွာသို့
အလည်လိုက်ခွင့်ရခဲ့သည်။



အောင်အောင်က သူ့ညီမချစ်
အေးကျော်ကို ရွာထဲအနှံ့ လိုက်ပြေး
သည်။ ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
လည်း သွားလည်ကြကာ ဆရာထော်
ကို ဝတ်ပြုကြသည်။

“ဟော... ကိုထွန်းရဲ့ သား
အောင်အောင်မဟုတ်လား။ မြို့
အင်အိမ်မှာ နေပြီး ကျောင်းထွက်

အေးကျော်က မြစ်လယ်အထိ ကူးသွားပြီး ရေစီးသန်သဖြင့်
ထဲတွင် အောက်ဘက်သို့ မျှောလိုက်သွားသဖြင့် အောင်အောင်
ကြည့်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားလေ၏။



“ဟန်လှပါ ဘုရား။ အခု နွေ
အောင်ပီတိလို ရွာပြန်လာတာပါ
ဦး”

“ဒါနဲ့ အဲဒီ ဒကာလေးကရော
အသံလူတုန်း”

“သူက အေးကျော်ပါ ဘုရား။
အဲဒါ အဲဒါရဲ့ တူပါပဲ။ ဒီရွာကို
အောက်ဘူးလို့ တပည့်တော်နဲ့အတူ
အညှစ်လိုက်လာတာပါ ဘုရား”

အောင်အောင်တို့လည်း ဆရာ
တော်နှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုပြီး ရွာ
ထဲ လျှောက်ကြည့်ရန် ဆရာတော်ကို
အဆိုပြု၍ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြ
သည်။

သည်လိုနှင့် နံနက် ၁၁နာရီ
အချိန်ခန့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
အောင်အောင်နှင့် အေးကျော်တို့လည်း
အချိန်နဲ့ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြလေ
သည်။

“သားတို့... မြစ်ရေထဲ ရေ
အောက်ကူးမနေကြနဲ့နော်။ မြစ်ကမ်း
စပ် ရေတိမ်မှာပဲ မြန်မြန်ချိုးကြပြီး ပြန်
အေးမေ ထမင်းပွဲပြင်ထားမယ်
ဦး”

မြစ်ဆိပ်တွင် ရေချိုးသူ၊ ရေခပ်
သူ အဝတ်လျှော်သူများနှင့် စည်ကား
သည်။

“ဟင်...ဒီမြစ်ဆိပ်ထဲ ရေဆင်း
ချိန်မှာလားကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အခုလို နွေ
အောင်မှာ မြစ်ရေထဲပဲ လာချိုးကြရတာ
ဦး”

“ဒီမြစ်ဆိပ်မှာက လူတွေ များ
တော့ ဟိုမြစ်အထက်ဘက်နားမှာ
အချိန်ကြမယ်ကွာ”

“အေးကျော်၊ မင်း ရေကူးတတ်
တော့”

“ကူးတတ်ပါတယ်ကွာ။ ဘာပြု
လို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ရေကူး
တတ်၊ မတတ် မေးကြည့်မိတာပါ”
နှစ်ယောက်သား ရေချိုးပြီးကြ၍
မြစ်ဆိပ်မှ တက်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြ
လေသည်။

“ဟော...သားတို့ ပြန်လာကြပြီ။
အမေ ထမင်းပွဲပြင်ထားပြီးပြီကွဲ့။ ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက် စားလိုက်ကြဦး”

“အမေ...အေးကျော်က မြစ်ရေ
ထဲ ရေကူးရတာ တအားပျော်တယ်တဲ့
ဗျ”

“အင်း...ရေကူးတာ ပျော်တယ်
ဆိုပြီး မြစ်ရေပြင်ထဲ လျှောက်မကူးကြ
နဲ့နော်”

“ဟင်...အမေ ဘာပြုလို့လဲဗျ”

“ဒီမြစ်က ရွာခံ လူတွေအတွက်
ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် တခြား တစ်ရပ်
တစ်ကျေးက လာတဲ့ ဧည့်သည်သူစိမ်း
ဆိုရင် ရေနစ်တာတို့၊ လှေမှောက်တာ
တို့ ဖြစ်ပြီး သေကြရတယ်ကွဲ့။ ဒီလို
သေခဲ့ရင် ဒီမြစ်က တခြား တစ်ရွာ
တစ်မြို့က လူစိမ်းကို စားတတ်တယ်
ဆိုပြီး ရွာသားတွေက ပြောကြရောကွဲ့”

အောင်အောင်၏ မိခင်က
နေ့လယ်စာ စားနေကြသော သူတို့
နှစ်ယောက်ကို မြစ်ရေအကြောင်း ပြော
ပြနေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်
က ရွာအနောက်ပိုင်းက ကိုဘိုးဆင်တို့
အိမ်ကို မြို့က ဧည့်သည်တွေ လာ
လည်ကြတယ်လေ။ ရွာထုံးစံအတိုင်း
မြစ်ရေထဲဆင်းပြီး ရေချိုးကြရင်းနဲ့ လူ
တစ်ယောက် ရေနစ်ပြီး သေခဲ့ရတယ်။
အဲဒီလူဟာ ဒီရွာသားမဟုတ်ဘဲ ဟို
တစ်မြို့က ဧည့်သည် လူစိမ်းဖြစ်နေ
တော့ ဒီမြစ်ရေဟာ တခြားအရပ်က

လူစိမ်းသူစိမ်းဆိုရင် စားသောက်တယ်
လို့ ရွာသားတွေက ပြောကြတယ်။
အခု သား အေးကျော်က တခြားမြို့က
ဧည့်သည်မဟုတ်လား။ အမေက စိုး
ရိမ်လို့ သတိပေးရတာပါကွယ်”

“အို... အမေကလည်း အေး
ကျော်ရဲ့ အမေက အရင် ဒီရွာသူပဲ
မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သားနဲ့လည်း
ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်တယ် ဆို
တော့ ဒီရွာမှာ မနေတာက လွဲရင်၊
ဒီရွာနဲ့ မကင်းလို့ ဒီရွာသားလို့ပဲ သတ်
မှတ်လို့ ရပါတယ် အမေ။ ပြီးတော့
အေးကျော်က ရေကူး တအားကျွမ်း
တာ အမေရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ အမေက
သတိပေးရတာပါကွယ်”

အောင်အောင်နှင့် အေးကျော်တို့
လည်း ရွာမှာ ရှိနေကြစဉ် ရွာထဲမှ
ဆွေမျိုးများက ထမင်းဖိတ်ကျွေးလာ
လျှင် သွားစားကြရသည်။ ရွာထဲသို့
လည်း လျှောက်လည်ခဲ့ကြသည်။ ယခု
ဆိုလျှင် ရွာမှ လူငယ်များနှင့်ပင် အေး
ကျော် ခင်မင်ရင်းနှီးနေလေပြီ။



တစ်ညနေပိုင်းတွင် အောင်
အောင်နှင့် အေးကျော်တို့ ရေချိုးရန်
မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။
ညနေပိုင်းဆိုတော့ ရွာထဲမှ လူအများ
ပင် မြစ်ဆိပ်၌ ရေဆင်းချိုးနေကြလေ
သည်။

“အောင်အောင်ရေ...မြစ်ဆိပ်
မှာတော့ ရေချိုးသူတွေ များလှတယ်
ကွာ။ ငါတို့ ဟိုအထက်နားက ကွေ့
မှာ သွားချိုးကြရအောင်လေ”

“ဟာ... အဲဒီကွေ့က ရေနက်
တယ်ကွဲ့။ ဘယ်သူမှ သွားမချိုးကြတာ
သာ ကြည့်ပေတော့”

“အိုကွာ... ငါတို့က ရေကူး



တတ်နေတာပဲကွ။ ရေနက်တော့ရော
ဘာဖြစ်လဲ”

“အေးလေ၊ မင်း သွားချီးချင်
တယ်ဆိုလည်း ငါတို့နှစ်ယောက် အဲဒီ
ကွေမှာ သွားချီးကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ဟို မြစ်လယ်ထဲရောက်အောင်တော့
မကူးနဲ့ကွာ။ ကွေကမ်းဘေးနားမှာပဲ
ကူးကြမယ်”

“ဟေ့...အေးကျော်၊ မြစ်လယ်
ဘက်ကို မကူးသွားနဲ့လေကွာ။ မြစ်
လယ်မှာက ရေလည်း နက်ပြီး ရေစီး
ကလည်း တအားသန်နေတယ်ကွ”

“သန်ပါစေကွာ။ ငါ ကိုယ်တော့ပြီး
ရေစီးနဲ့ မျှောလိုက်သွားမယ်ကွာ”

အေးကျော်က မြစ်လယ်အထိ
ကူးသွားပြီး ရေစီးသန်သန်ထဲတွင်
အောက်ဘက်သို့ မျှောလိုက်သွားသဖြင့်
အောင်အောင် ကြည့်နေရာမှ တဖြည်း
ဖြည်းဝေးသွားလေ၏။

“ဟာ...ဒီကောင် မြစ်အောက်
ဘက်ကို မျှောလိုက်သွားတာပဲ။ မဖြစ်
ဘူး။ ငါ ကုန်းပေါ် ပြန်တက်ပြီး အပြေး
လိုက် သတိပေးမယ်”

“ဟေ့...အေးကျော်၊ အေးကျော်
ရေ မြစ်ကမ်းဘေးကို ပြန်ကူးခဲ့တော့
ဟေ့”

“ဟာ... အေးကျော်၊ ရေကူး
လာရင်း ဆက်မကူးနိုင်တော့ဘဲ ရေထဲ
မြုပ်ပြီး မျောပါသွားပါလား”

“လုပ်ကြပါဦးဗျို့။ အေးကျော်
ရေစီးသန်သန်ထဲ မျောပါပြီး မြုပ်သွား
လို့ဗျို့ ကယ်ပေးကြပါဦး”

ထိုအော်သံကြားသဖြင့် မြစ်ဆိပ်
မှ ရေချိုးနေသူ ယောက်ျားတချို့က
အေးကျော် နှစ်မြုပ်ရာသို့ ကူးသွားပြီး
ရှာကြပေမယ့် လုံးဝ ရှာမတွေ့ကြ
တော့ချေ။

အေးကျော်မှာ ရေကူးတတ်

သော်လည်း ရေစီးသန်သော မြစ်လယ်
သို့ ကူးသွားခဲ့ပြီး မြစ်လယ်မှ မြစ်ကမ်း
သို့ ပြန်ကူးသောအခါ လက်ပန်းကျပြီး
မကူးနိုင်တော့ဘဲ ရေနစ်ကာ ရေထဲ
မျောပါသွားခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

နောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင်
အေးကျော်၏ ပုပ္ဖနေသော အလောင်း
ကို မြစ်အောက်ဘက် လေးငါးမိုင်ခန့်
အဝေးရှိ မြစ်သဲသောင်ပေါ်တွင် ပြန်
တွေ့ခဲ့၏။ အေးကျော်၏ အလောင်း
ကို ရွာသူရွာသားများ၊ မြို့မှ အခြေခံ
အေးကျော်၏ မိဘများပါ ရောက်ရှိလာ
ပြီး လက်ပံစုရွာသမီးမှာပင် သင်္ဂြိုဟ်
ပေးခဲ့ကြသည်။ ရက်လည်သည့်နေ့၌
ကောင်းမှုပြုကာ အေးကျော်အား အမှု
အတန်းပေးဝေခဲ့ကြလေသည်။



ဆရာ ဦးပိုင်အောင်

(ဝိဇ္ဇာဘွဲ့) [လက္ခဏာဗေဒင်ဟောခန်း]

တိုက် (၄၀)၊ (B-1)-မြေညီထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊ ဦးစီစာရလမ်း၊ (၄၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ကုန်တုန်မြို့၊

၁ - ၀၉ ၇၃၁ ၄၇၀ ၂၄၊ ၀၉ ၅၀၉၃၈၉၁၊ ၀၉ ၂၅၀ ၇၇၃၆၃

➢ အလုပ်လျှောက်ထားခြင်း / ရေးဖြေ - လူတွေဖြေဆိုခြင်းတွေမှာ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်ရွေးချယ်ခံရပြီး အလုပ်အကိုင်
အမြန်ဆုံး ရရှိစေဖို့ ➢ လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ ရွာဒေသမှာပဲ ဆက်လက်ကြာရှည် ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင်ရစေဖို့
➢ မိမိဆန္ဒရှိသော အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ ရွာဒေသကို ခက်ခဲကြန့်ကြာခြင်းမရှိဘဲ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရစေဖို့
➢ အလုပ်အကိုင်မှာ အမြန်ဆုံး ရာထူးအဆင့်တိုးတက်ရရှိစေဖို့ ➢ လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ လုပ်ငန်းခွင် အဆင်မပြေမှုတွေ
အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲ၊ အစွပ်အစွဲ၊ အတိုင်အတော၊ အစစ်အဆေး ပြဿနာတွေ အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေ
ချောမော ကျော်လွှားအနိုင်ရပြီး ပြတ်သွားစေဖို့။

ဇီဝတိုက်၊ အိမ်၊ တိုက်ခန်း၊ ဆိုင်ခန်း၊ မြေကွက်၊ ခြံကွက်... စသည်ဖြင့် မိမိရောင်းချင်သော ပစ္စည်းများ အမြန်ရောင်းထွက်စေ
ဖို့ ၉ ဆိုင်လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးမှ နေ့စဉ် လူဝင်များ၊ ဝယ်သူများ၊ ရောင်းအားကောင်း၊ ငွေဝင်ကောင်း အမြန်ဖြစ်လာစေ
ဖို့ ၉ တရားသဖြင့် ငွေရှာသော မည်သူမဆို နေ့စဉ် ငွေဝင် လာဘ်ခွင် အဆင်ပြေ ကံကောင်းစေဖို့ ၉ အရေးတကြီး ငွေပိုနေ
သော၊ ဝင်ငွေတိုးပွားလိုသောသူများအတွက် ငွေဝင် ချက်ချင်းကောင်းပြီး ငွေဝင် (၃) ဆတိုးစေဖို့။

ဂန္ထီပညာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးမှု လိုအပ်လျှင် ကာခံပါ။



မြန်မာ
(သို့မဟုတ်)
အင်္ဂလိပ်
အက္ခရာများ

SUE HTET AUNG



ယခင်လမှ အဆက် . . .

**သမီးနှစ်ယောက်စလုံး စာတော်ကြလို့
မလှမေ အလုပ်ကြိုးစားခဲ့ရပြန်ပြီ**

သမီးလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကလည်း အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပေသည်။ သူတို့က သူတို့အဖေနဲ့ သူတို့ဘကြီးတွေ လိုလားတဲ့ ပညာတတ်မြတ်ရေးနဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်ရေးတို့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြိုးစားကြသည်။ သမီးကြီး မြမြသွင်က ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး ခြောက်ဘာသာနှင့် အောင်သည်။ ဆရာဝန်လိုင်းကို ရသွားသည်။ ဆေးကျောင်း တက်နေရသော သမီးကလေးကို မလှမေက နောက်မှ ပံ့ပိုးရသည်။ သမီးလေးကလည်း လိမ္မာ၍ အသုံးအပြုန်းမရှိ၊ လိုအပ်သည်ကိုသာ သုံးသည်။ မိခင်နှင့် ညီမလေးကို အလွန် ငွေ့သည်။

သမီးငယ် လှလှခင် ဆယ်တန်းသို့ရောက်သောအခါ ပညာရေးစနစ်သည် ကျူရှင်စနစ်သို့ ပြောင်း၍လာသည်။ သမီးငယ်လည်း သူကိုယ်တိုင်ကြိုးစားပြီး ကျူရှင်တက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ရှာသည်။ သင့်သော ကျူရှင်ကို တက်ပြီး စာ တော်အောင် ကြိုးစားသည်။ မိခင်က ဘာမှလိုက်ပြီး ဆောင် ရွက်မပေးရ။ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း သုံးနှစ်စလုံး လူရည်ချွန်ဆရာမသည်။ ဆယ်တန်းကိုလည်း ငါးဘာသာဂုဏ် ထူးဖြင့် အောင်သည်။ သမီးငယ်ကတော့ ဆရာဝန်ကို စိတ် မဝင်စား။ အင်ဂျင်နီယာပညာကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ဒါကြောင့် ဗိသုကာ အင်ဂျင်နီယာဘာသာကို ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး စက်မှုတက္ကသိုလ် ဗိသုကာဌာနမှာ ပညာသင်ကြားနေပါ သည်။

မလှမေကတော့ သမီးနှစ်ယောက်၏ လိုအပ်ချက်များ ကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပံ့ပိုးပေးပါသည်။ သမီးကြီး လိုအပ် သော စာအုပ်များကို အခက်အခဲမရှိ အချိန်မီရအောင် ဆောင် ရွက်ပေးခြင်း၊ သမီးငယ်၏ Project များတွင် လိုအပ်သော ငွေကြေးများကိုလည်း အလျဉ်းမီအောင် ထောက်ပံ့ရလေ သည်။

မလှမေ၏ စီးပွားရေးမှာ ထင်းကုန်သည်မဟုတ်တော့ ဘဲ ထုံးဖိုပိုင်ရှင်ဖြစ်လာပြီး အုတ်၊ ထုံး၊ သဲ ကန်ထရိုက် သွင်းရသော ကန်ထရိုက်တာကြီးဖြစ်လာပါသည်။ ကား လေးငါးစီးဖြင့် အဆောက်အအုံကန်ထရိုက်ရသော နေရာများ သို့ သယ်ယူပို့ခြင်း၊ စုဆောင်း သိုလှောင်ခြင်းလုပ်ငန်းများ ဖြင့် စီးပွားရေး တရိုက်ရိုက်တက်နေလေသည်။

**အောက်လမ်းပညာသည်၏ တိုက်စစ်ကို
မွေသိဒွီဆရာတော်က ရှင်းထင်းပေးခြင်း**

တစ်နေ့တွင် တယ်လီဖုန်းဝင်လာပါသည်။ မြမြသွင် တစ်ယောက် ကျောင်းမှာ မူးလဲပြီး ဆေးရုံတင်ထားရကြောင်း သတင်းရပါသည်။ မလှမေကလည်း ချက်ချင်း မန္တလေး ဆေးရုံကြီးသို့ လိုက်သွားသည်။ ဆေးရုံမှာ သမီးကလေး သတိပြန်မလည်လာသေး။ သတိမေ့နေသည်ဟု ပြောသည်။ မန္တလေးမှ ဆရာဝန်ကြီးများ အထူးကြပ်မတ် ကုသနေကြ သည်။ ဆေးရုံ၏ ထုံးစံအတိုင်း သွေးစစ်၊ ဆီးစစ်၊ ဦးနှောက် ဓာတ်မှန်ရိုက်နှင့် အားလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

မလှမေလည်း ရောက်ရောက်ချင်း သမီးအနားတွင် ခေတ္တ တရားထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရှင်ထဲတွင် ပူဇွေငွေအထုံး တစ်လုံးကို တွေ့နေသည်။ ရှုသော်လည်း မရဖြစ်နေသည်။ မလှမေ စိုးရိမ်လာသည်။ ခါတိုင်း တရားရှုလိုက်လျှင် မိမိ ဉာဏ်အောက်မှာ အပျက်မြင်နေပါသည်။ ယခု သမီးဇော ကြောင့်လား မသိ။ ရှုလို့မရဖြစ်နေပါသည်။ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူသွားသည်။ သမီး ဒီတောင်က ကျော်နိုင်ပါ့မလား။ မြမြသွင်မှာ ကျန်းမာရေးကောင်းသူဖြစ်သည်။ ဘာရောဂါမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဖြစ်ဖူး။ စာကြိုးစား၍ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ စာကျက်ပြီး အနည်းငယ် မူးတတ်သော ဝေဒနာမှတစ်ပါး အခြား ဘာဝေဒနာမှ မခံစားဖူးပါ။ ခု ရုတ်တရက် မူးလဲသွား ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးရုံမှ ဆေးစစ်ချက်များ ထွက်လာသည်။ ဘာ ရောဂါမှ ရှာမတွေ့ပါ။ ဆရာဝန်ကြီးများ မျက်စိလည်နေသည်။ အစာမစားသဖြင့် ဆေးသွင်းထားရသည်။ လူနာစောင့် သူနာပြုဆရာမလေးများကလည်း ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ နေ့စဉ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးသည်။ မေ့နေသူများတွင် ကြာရှည်တဲ့ သည့်ဘက်၌ အနာပေါက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မလှမေ သည် သမီးအတွက် ကျောပူနာ မပေါက်အောင် လေဝင်သည့် မွေရာတစ်ခု ပြေး၍ဝယ်ရသည်။ ထိုမွေရာနှင့် အိပ်လျှင် ကျောပူနာ မဖြစ်ပါ။ မလှမေမှာ မနေသာတော့ဘဲ သမီး၏ သူငယ်ချင်းများကို အကြောင်းစုံ မေးရတော့သည်။ သမီးက ကျောင်းမှာ စာအလွန်တော်ကြောင်း၊ သူနှင့် ပြိုင်ဘက်များ လည်း ရှိကြောင်း၊ ထိုပြိုင်ဘက်များက မြမြသွင်ကို တစ်ခါမှ မနိုင်ဘူးကြောင်း၊ မြမြသွင်မှာ စာနှင့်သာ နှိပ်စားလုံးနေ၍ ချစ်သူလည်း မရှိကြောင်း သိရပါသည်။ မလှမေမှာ စီးပွား တစ်ဖက်နှင့်ဖြစ်နေ၍ သမီးများကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ဖြစ် ရသည်။ တစ်ဖန် ဆရာဝန်ကြီးများနှင့်လည်း သမီး၏ အခြေ



အခုကို စမ်းရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးများကတော့ ရောဂါရှာဖွေ
ဆဲဟု သိရသည်။ နောက်ဆုံး ကျောရိုးထဲမှ ချဉ်ဆီကို
ထုတ်ယူ စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

စာမေးပွဲကလည်း နီးနေပြီဖြစ်၍ လှလှခင်ရှိရာ ရန်ကုန်
မြို့သို့ အကြောင်းမကြားတော့ပေ။ မြဲမြံသွင်၏ ယခုနှစ်
ဆေးပွဲသည် စာတွေ၊ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်
အောင်ဆန်းသမားများသည် ရေးဖြေပြီး လူတွေ့ စစ်ဆေးမှု
ပြုနိုင်သည်။ မြဲမြံသွင် ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဒီနှစ် စာမေးပွဲ
နိုင်မည် မထင်ပါ။

မလှမေကတော့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးအား အစွမ်း
တူသပေးရန် လိုသမျှ ငွေကြေးကို အကုန်အကျခံပါ
သွင်းခြင်းကြောင်း ပြောထားပြီး လူနာစောင့်မျှားထား၍
ဆေးခန်းဆရာတော်ထံ သွားရောက်လျှောက်ထားရပါတော့
သည်။

“ဟဲ့...မလှမေ၊ ဘာအရေးကြီးလာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”
ဟု ဆရာတော်က မိန့်ပါသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား... ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ သမီး
မြဲမြံတစ်ယောက် ဆေးရုံမှာ မူးလဲပြီး သတိမေ့နေပါတယ်
ဘုရား။ အခုဆို နှစ်ရက်ရှိသွားပါပြီ ဘုရား။ ဘုရားတပည့်
အထံတွင် ဆေးရုံမှာ အားလုံးလုပ်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ ဘုရား။
ဆရာဝန်ကြီးအားလုံးက ဘာရောဂါမှ ရှာမတွေ့သေးကြောင်း
ပြောပါတယ် ဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော် တရားစိုက်ကြည့်
အားရင်ထဲမှာ ပူငွေငွေအလုံးတစ်လုံး တွေ့နေပါတယ်။
အဲဒါ မရသေးဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။”



“ဟေ... ဒီလိုလား၊ ကဲ...ကဲ ကပ္ပိယကြီးကို
ခေါ်လိုက်စမ်း”

ကပ္ပိယကြီးရောက်လာသည်။

“ကပ္ပိယကြီး... ကိုဘဿာကို သွားခေါ် အရေးကြီး
တယ်လို့ ပြောလိုက်”

ကပ္ပိယကြီးလည်း တောင်အောက်ကို ဆင်းပြီး ကိုဘ
ဿာကို သွားခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ကိုဘဿာလည်း တဲမှာ ရှိနေ၍
ဆရာတော်ခေါ်သည်ဟု ဆိုသဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်လာပါသည်။

“ကဲ... လာ ကိုဘဿာ၊ တို့ ဒီနေ့ လုပ်ငန်းလုပ်စရာ
ရှိတယ်။ ကဲ...ကဲ၊ တရားထိုင်လိုက်ကြစမ်း၊ မလှမေ...
ဒကာမကြီးက အရေးကြီးတယ်၊ သေသေချာချာရှုရမယ်။
ကဲ...ဒကာမကြီး၊ သမီးရဲ့ ခန္ဓာအပ်”

လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ဆရာတော်ထံ မြဲမြံသွင်
ရှုပ်နှစ်ခန္ဓာငါးပါးကို အပ်လိုက်ပါသည်။ အားလုံး တရား
စေ၍ထိုင်ကြသည်။

ဆရာတော်။ ကဲ...ဒကာမကြီး မလှမေက မိမိ
တွေ့နေတဲ့ ပူငွေငွေအရာကို အနိစ္စလက္ခဏာတင်၊ စိပ်စိပ်
ကလေး ရှုရမယ်နော်။ ကပ္ပိယကြီးနဲ့ ကိုဘဿာက သေသေ
ချာချာကြည့်၊ ပြတ်ပြတ်သားသားပြော။

အားလုံး။ မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာတော်။ ကပ္ပိယကြီးနဲ့ ကိုဘဿာ၊ အာရုံထဲမှာ
ဘာတွေနေလဲ။

ကပ္ပိယ။ တပည့်တော်ကတော့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ကို တွေ့နေပါတယ်။

ဆရာတော်။ ကိုဘဿာကရော။

ကိုဘဿာ။ တပည့်တော် မီးခိုးတွေလို မှန်ဝါးဝါးတွေ
သာ တွေ့နေပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော်။ ဒကာမကြီး မလှမေကရော။

မလှမေ။ တပည့်တော်ရင်ထဲက ပူငွေငွေကို ရှုနေ
ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာတော်။ ကဲ...သေသေချာချာကြည့်ကြနော်။

ဆရာတော်ဘုရားလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး
အားတင်း၍ ရှုလိုက်ပုံရပါသည်။ ထိုသို့ ရှုလိုက်သောအခါ
အားလုံး အခြေအနေတစ်မျိုးစီ ပြောင်းသွားကြသည်။

ဆရာတော်။ အားလုံး မိမိတို့ တွေ့တာတွေကို
တစ်ယောက်ချင်းပြော။

မလှမေ။ တပည့်တော် ပူငွေငွေအရာကို ရှုလို့
ရပါပြီ။ စပြီးပျက်နေပါပြီ ဘုရား။



ကပ္ပိယကြီး။ အမျိုးသမီးမျက်နှာ ရှုံ့နေပါတယ်
ဘုရား။

ကိုဘသား။ မီးခိုးမုန်များ စ၍ပြယ်ပါပြီ ဘုရား။

ဆရာတော်။ ကဲ... သေသေချာချာကြည့်ကြနော်။
ဆရာတော်သည် အားတင်း၍ တရားဆက်ရှုလိုက်ပါ
သည်။

ဆရာတော်။ ကဲ... အခုရော။

မလှမေ။ အပူငွေ့တွေ ပျက်သွားပြီ။ ရင်ထဲမှာ
ဟာလာပါတယ် ဘုရား။

ကပ္ပိယကြီး။ အမျိုးသမီးက ခေါင်းရမ်းနေပါတယ်
ဘုရား။

ကိုဘသား။ အရာဝတ္ထုတစ်ခု မှန်ဝါးဝါးပေါ်လာပါပြီ
ဘုရား။

ဆရာတော်။ ကိုဘသား... ဘာလဲ၊ သေသေချာချာ
ကြည့်။

ကိုဘသား။ ပုလင်းလို အရာတစ်ခု ရေအောက်မှာ
ရောက်နေပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော်လည်း တပည့်များကို ပညာပေးသော
အနေနဲ့ တစ်ဆင့်ချင်း လုပ်ပြနေသည်။ မလှမေကတော့
တရားသာ တွေ့နေ၍ တရားရှုနေပါသည်။ ကပ္ပိယကြီးနှင့်
ကိုဘသားကတော့ မြင်ရတဲ့သူတွေဖြစ်လို့ တစ်ယောက်
တစ်မျိုး ကြည့်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်။ မလှမေ... တရားကို စိတ်ရှည်
လက်ရှည်ရှုနော်။ နောက်ပိုင်း နူးညံ့လာရင် သတိကပ်ပြီး
အသေးစိတ်ရှု။ ကပ္ပိယကြီး... ပြော။

ကပ္ပိယကြီး။ အမျိုးသမီးက ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေ
ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော်။ ကဲ... ဒီလိုဆို အဲဒီအမျိုးသမီးကို
မင်းတို့ သွားရမယ့်နေရာကို ပြလိုက်။

ကပ္ပိယကြီး။ အရမ်းကြောက်နေပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော်။ ကဲ... ကဲ။ ကပ္ပိယကြီး ပြောလိုက်၊
ဒီလို ပညာတွေနဲ့ သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးရင် ငရဲမှာ အကြာ
ကြီးခံရမယ်။ မကြောက်ရင် ဆက်လုပ်လို့ ပြောလိုက်။

ဆရာတော် မေတ္တာရပ်ခံသော်လည်း မရသဖြင့် တရား
ကိုသာ ဆက်၍ အားထုတ်ပြီး ရှုလိုက်ပါတော့သည်။

မလှမေ။ အားလုံးပွင့်သွားသလို ခံစားရပါတယ်
ဘုရား။

ကပ္ပိယကြီး။ အမျိုးသမီးကတော့ ဇောက်ထိုးကြီး

ကျသွားပါတယ် ဘုရား။

ကိုဘသား။ ပုလင်းအဖုံးလေးပွင့်သွားပြီး ရေပလုံ
များ တက်သွားပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော်။ ကဲ... အားလုံး သေသေချာချာ
တရားရှုကြ၊ ဒကာမကြီး မလှမေလည်း သေသေချာချာ
သိအောင်လုပ်။

အားလုံး။ တပည့်တော်တို့အားလုံး ရင်ထဲမှာ ဟာပြီ
ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော်။ အဲဒီပေါ့ပေါ့ပါးပါးအသိကိုသာ ဝိဝိ
အာရုံမှာ ကပ်ထားကြ။ အဲဒါ ဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ
ဘက်က ခန္ဓာသိကို ခွာကြဆိုတာ။ ခန္ဓာကို ဥပေက္ခာပြု
ခိုင်းပါသည်။ ခန္ဓာကို သိတဲ့ အသိရှိပေမယ့် ဂရုမစိုက်နဲ့
ဉာဏ်သိဖြစ်တဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအသိကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး

အားလုံး။ မှန်ပါ ဘုရား။ တဖြည်းဖြည်း ခန္ဓာသိနဲ့
ဉာဏ်အသိ ကွဲလာပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော်။ အေး။ အဲဒါ ခန္ဓာနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ကွဲသွား
တာ။ တချို့က ရုပ်နာမ်ကွဲတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒါ
အပြောမှားနေကြတယ်။ ဆရာကောင်း မရှိတော့ မသိကြ
ဘူးပေါ့။ ရုပ်နာမ်ဆိုတာ ခွဲခြားလို့ မရဘူး။ သဟဇာတ
ပစ္စည်း။ တချို့ စာသိဆရာတော်တွေတောင် ဒီလိုပဲ ရုပ်နာမ်
ကွဲတယ်လို့ သုံးကြတယ်။ အဲဒီအသုံးက မှားနေတယ်။

ခန္ဓာနဲ့ ဉာဏ်နဲ့သာ အသိချင်းမတူလို့ ကွာသွားတာ။
အဲဒီတော့ ခန္ဓာသိကို ခွာပြီး ဉာဏ်အသိကိုသာ ဦးစား
ပြီး ရှုတော့။

အားလုံး။ မှန်ပါ ဘုရား။ ဉာဏ်က မီးပုံးပျံ ပိုင်းဝတ်
အထက်တက်သလို တဖြည်းဖြည်းတက်လာပါပြီ ဘုရား။

ဆရာတော်။ အေး။ အဲဒါ လွတ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။
အဲဒီလွတ်လာတဲ့ အသိလေးကိုသာ အနိစ္စရှုလိုက်၊ ဆက်ပြီး
ရှု။

အားလုံး။ လွတ်တဲ့ သဘောက ပိုပြီးအင်အားကောင်း
လာပါတယ် ဘုရား။ ဆက်တက်လို့ မရတော့ ငြိမ်သွား
တယ်။

ဆရာတော်။ အေး။ အဲဒီငြိမ်တဲ့ သဘောကို
ဥပေက္ခာပြုလိုက်။ မပိုင်အပ်သောအရာနဲ့ မပိုင်တော့ မဆိုင်
မဆိုင်တော့ ဥပေက္ခာပေါ့။

အားလုံး။ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုနဲ့ အေးသွား
ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာတော်။ ကဲ... အားလုံး လူများဖြတ်နိုင်ပါပြီ။



... ဒကာမကြီး မလှမေ၊ ဆေးရုံသွားပြီး သမီးရဲ့ အခြေ
နေကို သွားကြည့်တော့။ ကောင်းသွားမှာပါ။

မလှမေလည်း ဆရာတော်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး အမြန်
ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံမှ တယ်လီဖုန်းဝင်လာပါသည်။ သမီး မြမြသွင်
ထိရပြီး ဘာမှမဖြစ်သလိုတဲ လူကောင်းပကတိဖြစ်သွားပြီ
လို့ သတင်းရောက်လာ၍ မလှမေမှာ ဆရာတော်အား
အထူးကျေးဇူးကြီးမားကြောင်း ရင်ထဲတွင် ပြောနေမိပါတော့
သည်။ သမီးလေး ဒီလို ဘာကြောင့်ဖြစ်သွားရသလဲဆိုတာ
ဆရာတော် ထံရောက်မှ မေးကြည့်ဦးမှဟု စဉ်းစားရင်း
မိမိဖြစ်နေပါတော့သည်။

**ဇနီးရှင် ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်၏ တူမလေးအား
စောင့်ရှောက်ခွင့်ရခြင်း**

မလှမေရဲ့ သမီးကြီး မြမြသွင်က ဆရာဝန်၊ သမီးငယ်
အလှက ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာကျောင်းသူများဖြစ်ကြသည်။
ဆရာဝန် မြမြသွင်တစ်ယောက် အလုပ်တာဝန်များ ထမ်း
ဆောင်နေပြီဖြစ်သည်။ ပထမ မန္တလေး ဆေးရုံကြီး သားပွား
ဆောင်တွင် တာဝန်ကျသည်။ ဆေးရုံသို့ အရေးပေါ် လူနာ
တစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ “မင်းမင်းအေး” တဲ့ မြမြသွင်
သွားကြည့်သည်။ မမင်းမင်းအေး က အခြားသူမဟုတ်။
ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်၏ တူမတော်သူဖြစ်နေသည်။ မိမိအသက်
၁၀ နှစ်အရွယ်သာ ဆရာတော်၏ တူမ၊ ဘာကြောင့် အရေး
ပေါ် ရောက်လာရသည်ကို မသိပါ။ စုံစမ်းရသည်။

မိမိတာဝန်ကျအလှည့်မဟုတ်၍ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်
မကြည့်ရာ ကလေးမီးပွားဖို့ ရက်လွန်နေတယ်။ အထဲ
ကလေးက ရေမွန်းနေပြီ။ အမြန်ခွဲရမယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ
ဆောင်မှုများ ပြုနေကြသည်။ မြမြသွင်လည်း မမင်းမင်း
အေးကို သွား၍အားပေးပါသည်။

“မမင်းမင်းအေးလား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်ရဲ့ တူမလား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့နော်၊ ခွဲခန်းထဲဝင်ရတော့မှာ။ အရေ
ခွဲစိတ်မှုပဲ။ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေ ခွဲစိတ်မှာပါ။
အထူး စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး။

မြမြသွင် တစ်ချိန်က ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်၏ ကျောင်း
ဆရာတစ်ဦး မမင်းမင်းအေးနှင့် ကိုထွန်းရင်ကို တွေ့ဖူး

သည်။ ကိုထွန်းရင်က ဒီဓမ္မသိဒ္ဓိလိုဏ်ဂူတော်မှာ ပထမဦး
ဆုံး သီတင်းသုံးသွားသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ သားဖြစ်သည်။
မမင်းမင်းအေးကတော့ ယခု ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်၏ တူမဖြစ်
သည်။ မျိုးဆက်များပင်မဟုတ်ပါလော။

မြမြသွင်တစ်ယောက် အထူးဂရုစိုက်ရသည်။ လူနာနှင့်
အတူ မြမြသွင်လည်း ခွဲခန်းဝတ်စုံဖြင့် ခွဲခန်းထဲသို့ လိုက်သွား
သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ခွဲစိတ်ရင်း ပညာသင်ပေးသည်။
ဒီကလေးကို ခုလို ခွဲစိတ်မှုမပြုလုပ်လျှင် ရေမွန်းပြီး သေဆုံး
နိုင်သည်။ အခု အချိန်မီ ခွဲလိုက်ရ၍ အသက်ရှင်ခွင့်ရသည်။
ကလေးက အပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ပြာနေ
သည်။ ဇောက်ထိုးထားပြီး ကျောကို လက်ဝဲခြေ ဂိုက်လိုက်
တော့မှ “အုဝဲ... အုဝဲ” ဟု အော်လာသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းတွင်းမှ
ဆရာဝန်၊ သူနာပြုအားလုံး ပြုံးသွားသည်။

အဓိက စိတ်ပူရသူမှာ မြမြသွင်ဖြစ်သည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် သူ ဆရာဝန် နောက်ဆုံးနှစ်က လူပြုစားခံ
ရသည်။ သူ့စိညာဉ်အား ပညာသည်က ပုလင်းထဲထည့်ပြီး
ရေထဲသို့ ပစ်ထားခဲ့သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို မိခင် ဒေါ်လှမေမှ
ပြောပြ၍ သိရသည်။ မြမြသွင်၏ အသက်သည် ဓမ္မသိဒ္ဓိ
ဆရာတော်၏ လက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ ဆရာတော်က
လည်း တရားနှင့်သာ ဖြေရှင်းပေးသည်။ အဲဒီအချိန်က မိခင်
ပြောပြချက်အရ မြမြသွင် လုံးဝ သတိမေ့မြောနေသည်။
ဆရာတော်က ရှင်းလင်းပေးလိုက်တော့မှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး
လူကောင်းပကတိဖြစ်သွားသည်။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးနှစ်
ရေးဖြေ နှုတ်ဖြေကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့
သည်။ မြမြသွင်ကလည်း ကျေးဇူးသိတတ်သူဖြစ်၍ မမင်းမင်း
အေးကို အထူးဂရုစိုက်ပေးပါသည်။ ဒေါ်လှမေကို အကြောင်း
ကြား၍ ဒေါ်လှမေကိုယ်တိုင် မန္တလေး ဆေးရုံကြီးသို့ လာ
ကြည့်ပါသည်။ စားစရာ၊ သောက်စရာများ ဝယ်၍လာသည်။
ကလေးက အလွန်ဝေသည်။ ကျန်းမာ၍ အားလုံး ဝမ်းသာရ
သည်။

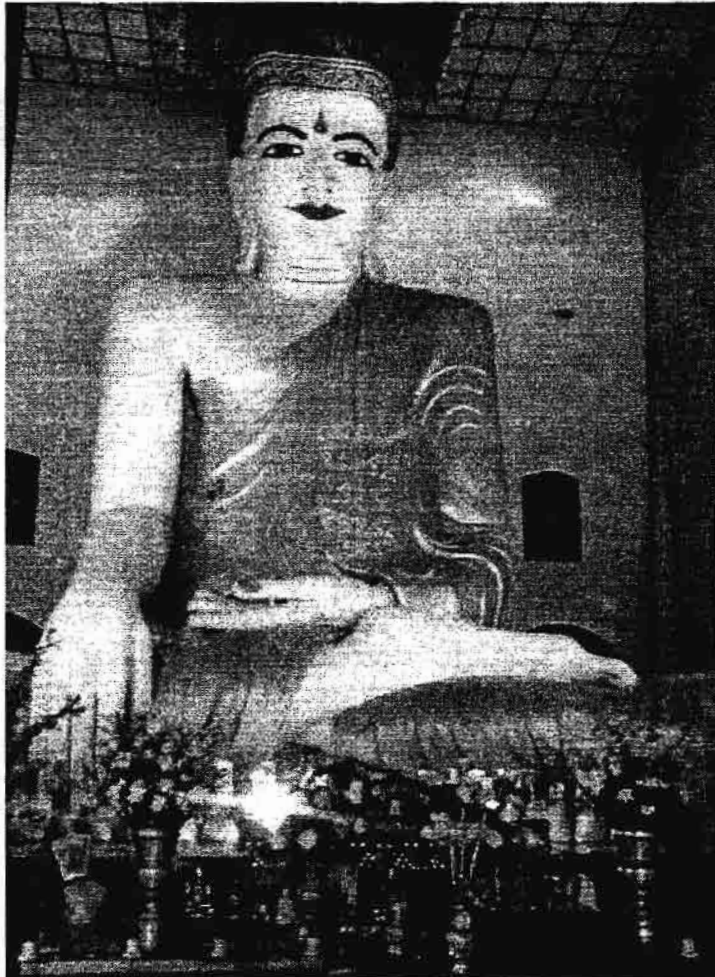
(ရှေ့ထ ဆက်လက်ဖော်ပြပါဦးမည်)





အပျောက်မြို့က ၁၅ နှစ်မြောက် ပြိတ္တာတို့၏ ကျွတ်ပွဲ လွတ်ပွဲ ဒါနပွဲ

မောင်အေးကျော်(အပျောက်)



ရန်ကုန်တိုင်း၊ ပြောက်ပိုင်းခရိုင်၊ တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ အပျောက်မြို့သည်ကား ဘာသာ၊
သာသနာ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးရာ မြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။ အပျောက်မြို့၌ အင်းဝကျောင်း
တိုက်ကြီးသည် ထင်ရှားသော ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်တိုက် ဖြစ်သည်။



တောပဒေသ ကျမ်းမြတ်ကြီးကို မူရင်းသက္ကတ
ဗျူဟာ ပါဠိပြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုတော်မူခဲ့သော
ပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တ အာစာရ အမည်ရှိ အဖျောက်
ဆရာတော်ကြီးသည် ဒုတိယမြောက် ပဓာန နာယက
ဆရာတော်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ကာလက နိုင်ငံတော် ဩဝါဒ
သံဃမဟာ နာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့
ဆရာတော်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင်၊ အဖျောက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဦးစွာလုပ်ခဲ့သော ဦးဩဘာသာသည် အင်းဝကျောင်းတိုက်
ပဓာန နာယက တာဝန်ကို ဆရာကောင်း တပည့်
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဝနတ်နန်း စံတော်
ဆရာတော် ဆက်လက်ထမ်းဆောင်လာခဲ့သည်။ ယခုအခါ
ဆရာတော်ကြီး ဦးဩဘာသာသည် သက်တော် ၇၀ တွင်းသို့
ရောက်ရှိတော်မူပေပြီ။ ဆရာတော်သည် သီလ သမာဓိ
ပြည့်စုံတော်မူသည့်အားလျော်စွာ ဒေသ၏
အကျိုးအကျေးဇူးအဖြစ် ကျော်စော
ဆရာတော်မူသည်။ ဘာသာ၊ သာသနာအကျိုးမျှသာမက၊
ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးရာတို့လည်း သယ်ပိုး
ဆောင်ရွက်တော်မူသည်ဖြစ်၍ တပည့် ဒါယကာ၊
သမာဓိတို့မျှသာမက၊ အများပြည်သူတို့၏ အထူးလေး
ကြည်ညိုမှုကို ခံယူရရှိတော်မူသော ဆရာတော်လည်း

ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၏ သက်တော် (၇၀)၊ ဝါတော် (၅၀)
အရောက် (ယခုအချိန်မှ ပြန်၍ရေတွက်သည်ရှိသော် ၁၅နှစ်
ကျော်ကာလအလွန်) ညတစ်ည၌ ဆရာတော်ထံ အိပ်မက်
လာပေးကြသည်။

ထိုးကွင်းမင်ကြောင်၊ သျှောင်တစောင်းနှင့် ရှေးပြန်မာ
လူကြီးများ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးဖြင့် လူကြီး လေးငါးဦး
ဆရာတော်ထံ ရောက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့အနက်မှ ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူ လူကြီးက မိမိနှင့်တကွ အတူလာသူ
လူကြီးတို့၏ အမည်နာမများကို ပြောပြ၍ လျှောက်ထားပါ
သည်။

ဤကျောင်းတိုက်အနီးရှိ သုသာန်နှင့် အနီးဝန်းကျင်၌
နေထိုင်ကြကုန်သော ပြိတ္တာများ ဖြစ်ကြပါကြောင်း၊ အစား
ဆင်းရဲ၊ အဝတ်ဆင်းရဲ၊ အနေအထိုင် ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့်
ကာလရှည်ကြာ ပြိတ္တာဘဝဖြင့် ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားနေထိုင်
ကြရပါကြောင်း၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့အား ထိုဘဝများမှ
လွန်မြောက်ကြရန် သနားငဲ့ညှာ ကယ်မပေးတော်မူပါရန်
တောင်းပန်လျှောက်ထားပြီး ပြန်သွားကြပါသည်။

ဆရာတော်သည် ယင်းအိပ်မက်ကို သွေးလေချောက်
ချား၍ အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်းဟု ယူဆလျက် အမှုမဲ့ အမှတ်
မဲ့ဖြင့် နေလိုက်ပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် နောက် လေးငါးရက်လွန် ညတစ်ညတွင်
အိပ်မက်မြင်မက်ပြန်သည်။ ယခင်အခေါက်က ပါဝင်သော
လူကြီးများအပါအဝင် လူကြီးပေါင်း ၁၅ဦးခန့် ရှိသည်။ ၎င်း
တို့သည် လွန်ခဲ့သော လေးငါးရက်ခန့်၌ ဖြေဆိုလျှောက်
ထားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း လျှောက်ထားတောင်းပန်ပြီး ပြန်သွား
ကြသည်။ ဆရာတော်သည် ဤအကြိမ်၌လည်း ယခင်အိပ်
မက်ကို အမှတ်မထင် စိတ်ခွဲလမ်းမှုကြောင့် ပြန်၍ မက်ခြင်း
ဟု ယူဆမိသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် အိပ်မက်မြင်မက်ပြီး ရက်
သတ္တပတ်ခန့်အကြာ တစ်ည၌ တတိယမြောက် အိပ်မက်
ကို မက်ပြန်သည်။ လျှောက်ကြားလာသော စကားရပ်များ
ကား ယခင်အခါများကကဲ့သို့ပင် သနားစဖွယ် ပန်ကြား
လျှောက်ထားကြပါသည်။

ထူးခြားချက်ကား ဆရာတော်ထံ လာရောက်တွေ့ဆုံ
ကြသည့် ပရိသတ်အင်အားမှာ မြားမြောင်လှပါသည်။ မူလ
လူကြီးများအပါအဝင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး လူကြီး၊
လူလတ်၊ လူငယ် စုစုပေါင်း နှစ်ရာကျော် သုံးရာခန့်



ရှိသည်။ ဆရာတော်၏ ကျောင်းခန်းမအတွင်း၌ လူကြီး အစိတ် သုံးဆယ်မျှ နေရာယူ ဝင်ရောက်ထိုင်ကြသည်။ ကျန်သူများအလုံးကတော့ ကျောင်းခန်းမနှင့် မဆုံသဖြင့် ကျောင်းဆောင်ပတ်ပတ်လည်၌ စုရုံး နေရာယူထားကြသည်။

ဆရာတော်အား ဤအကြိမ်တွင်လည်း ယခင် ဦးဆောင် လူကြီးများကပင် ဝမ်းနည်းပူဆွေး သောက မအေးစွာဖြင့် လျှောက်ထားကြပြန်သည်။ ယခုလို များပြားလှသည့် ခုက္ခခံစား ပြိတ္တာကြီးငယ်အပေါင်းတို့အား ကရုဏာရှေ့ထား သနားသညာစွာဖြင့် ကယ်မ စောင့်ရှောက်ပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထားလာကြပြန်သည်။

ဤတတိယမြောက်အကြိမ်၌မူ မေတ္တာတော်၊ ကရုဏာတော်ကြီးမားလှသည့် အရှင်သူမြတ်ကြီးက အိပ်မက် အတွင်း၌ပင် ခုက္ခကြီးစွာ နှစ်ကာလကြာရှည် ခံစားနေကြရသော ပြိတ္တာကြီးငယ်အပေါင်းတို့အား ကျွတ်ရာ ကျွတ်ကြောင်း၊ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းနှင့်တကွ၊ ဝဝလင်လင်စားသုံးနိုင်၊ ဝတ်ဆင်နိုင်၊ နေထိုင်နိုင်ကြစေရန် အလိုမှာ အလှူ၊ အနုပေးမည့်အကြောင်း၊ အမျှပေးဝေ၍ သာဓု အနုမောဒနာခေါ်ဆိုနိုင်ကြစေရန် ဆောင်ရွက်ပေးမည့် အကြောင်း ကတိစကား မြွက်ကြားတော်မူလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပြိတ္တာအပေါင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ပြန်သွားကြသည်။

ဆရာတော်သည် ဥပုသ်သီတင်းရက် တစ်ရက်တွင် တပည့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမအချို့တို့အား မိမိ၏ အိပ်မက်၊ အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို ပြောပြပြီး ပြိတ္တာအပေါင်းတို့၏ ကောင်းကျိုးအလိုမှာ အလှူ၊ အနုပေးကြရန် မိန့်ကြားတိုက်တွန်းပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ ဩဝါဒကို ခံယူပြီး မြတ်လေးရံဘုရားကြီး၏ အကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့မှ ဦးစီး ဦးဆောင်ပြု၍ ရပ်မိ ရပ်ဖများ၊ လူငယ်အကျိုးဆောင်များ၊ အလှူရှင် တပည့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမအပေါင်းတို့ စုပေါင်းကြကာ၊ ၁၃၆၃ ခုနှစ်မှ စတင်၍ “ကျွတ်ပွဲ လွတ်ပွဲ ဒါနပွဲ” ကို ကျင်းပလာခဲ့ကြသည်။

အင်းဝ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ မြတ်လေးရံ ဘုရားကြီးနှင့် သုသာန်တို့မှာ ဖိနုလောက်(ဖိခနောက်)ဆိုင်အနေအထားရှိကြသည်။ မြတ်လေးရံဘုရားကြီး၌ အသံမစဲ မဟာပဉ္စာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲကို နှစ်စဉ် တပေါင်းလဆန်း ၁၁ရက်မှ လပြည့်နေ့အထိ ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။ ထို ပဉ္စာန်းပူဇော်ပွဲသိမ်းသည့် လပြည့်နေ့သည် ပြိတ္တာတို့အတွက် ပြုလုပ်သည့်

ကျွတ်ပွဲ လွတ်ပွဲ ဒါနပွဲ၏ အစနေ့ဖြစ်သည်။

လပြည့်နေ့ ညဦးပိုင်းမှ အစပြု၍ အပျောက်၊ သုသာန်၌ ပြိတ္တာများအား ဖိတ်မန္တကပြု၍ ထမင်းဟင်းသွားများဖြင့် ကျွေးမွေး ဒါနပြုကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သည့် တပေါင်းလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့တွင် အပျောက်နယ်မြေ သုဗ္ဗောဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းတိုက်အသီးသီးတို့မှ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များနှင့်တကွ ရှင်သာမဏေများကို မြတ်လေးရံဘုရားကြီးတန်ဆောင်းအတွင်း ဆွမ်းခံဖွယ်ဘောဇဉ်တို့နှင့် ဒါတာဗွဝတ္ထုအစုစုတို့ဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါနပြုပါသည်။

နေ့လယ် ၁၂နာရီအချိန်၌ ဩဝါဒစရိယ ဆရာတော်ကြီးများ အမျိုးမျိုးသော ဆရာတော်၊ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များက သုသာန်ဇရပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူကြကာ၊ အနုမောဒနာတရား ချီးမြှင့်တော်မူပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးများနှင့်တကွ ဦးစီးဦးဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ထူပရိသတ်အပေါင်းတို့မှ အမျှပေးဝေ၍ သာဓု အနုမောဒနာခေါ်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အပျောက်မြို့တွင် ဆွေမျိုးဟောင်း ပြိတ္တာအပေါင်းတို့အတွက် ကျွတ်ပွဲ လွတ်ပွဲ ဒါနပွဲကို ကျင်းပထားခဲ့ကြသည်မှာ ၁၃၆၃ ခုနှစ်မှ ၁၃၇၇ ခုနှစ်အထိ ၁၅နှစ်တိုင်မြောက် ရှိခဲ့ပေပြီ။

အိပ်မက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြိတ္တာတို့အတွက် ကျွတ်ပွဲ လွတ်ပွဲ ဒါနပွဲကို ကျင်းပပြုလုပ်နိုင်ရန် နည်းလမ်းညွှန်ပြ ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည့် ဆရာတော်ကြီး ဦးဩဘာသသည်လည်း လွန်ခဲ့သည့် ၁၅နှစ်ကျော်ကပင် ဘဝနတ်၏ စံဝင်ခဲ့ပေပြီ ဖြစ်သည်။

□

အိမ်စား
ထောက်အကူအညီ
ထောက်အကူ
လက်ထောက်အကူ....





ကျွန်တော် ထောင်မှာ အမှုထမ်းဖြစ်တော့ အမျိုးမျိုး
တွေ့ရတယ်။ ထောင်ထဲမှာ လူကလည်း အမျိုးမျိုး၊ အမှုတွေ
လည်း တစ်ယောက် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊
အခြား ခိုးမှု၊ လိမ်လည်မှု၊ စုံနေတာပါပဲ။ ဒီကြားထဲ
အမှုကလည်း ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်တော့ သဘောထားပြည့်ဝ
သူမဟုတ်။ ကျွန်တော် လူငယ် ထောင်မှူးလေးဘဝတုန်း
ထောင်ထဲကို မုဒိမ်းမှုနှင့် ရောက်လာရင် အဲဒီကောင်ကို
ထည့်ပစ်လိုက်ပြီး မေးမေးပြီး ထိုးကြိတ်တော့၏။

“မင်းမှာ နမ မရှိဘူးလား၊ အဖေမရှိဘူးလား၊ သမီး
ရှိဘူးလား” ဆိုပြီး မေးလိုက်၊ ထိုးလိုက်၊ ကန်လိုက်လုပ်ပစ်
တယ်။

ဒီအကျင့်က ထောင်မှူးလေးဘဝမှာ တောက်လျှောက်
ဖြစ်သည်။ ကြောက်ပါပြီလို့ မအော်မချင်း ဘယ်ညာတီးပစ်
တယ်။ လက်တွေ နာတော့ တပည့်တွေကို “သွားစမ်း၊
ထောင်ကောင်းကောင်းရှာခဲ့စမ်း။ ဒီကောင် နောက်ကို ဒီလို
ထောင်ခံအောင် ဆုံးမရမယ်” ဆိုပြီး တုတ်ရှာခိုင်းပြီး တီးပစ်
တယ်။

တစ်ခါကလည်း သတင်းစာထဲမှာ ကျောင်းသူလေး
တစ်ယောက် ကျောင်းက အပြန် ဖမ်းချုပ်ပြီး မုဒိမ်းကျင့်လို့
ထောင်ထဲတယ်ဆိုသည့် သတင်းကို ဖတ်ရတော့
ကျွန်တော် အလိုလို ခေါ်သထွက်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ခဲ့သည်။
အချုပ်ရုံးခန်းရောက်တော့ သတင်းစာပြပြီး “ဒီကောင်နဲ့တွေ့
ရောက်သေးဘူးလား” လို့ မေးတော့ အကျဉ်းသား ဗာရာ
က “ရောက်ပါပြီ ဆရာ၊ အဆောင်(၂)မှာ” လို့ ဆိုသည်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ အဆောင်(၂)မှာ ထားရတာလဲ။
မင်းတို့ ပန်းကုံးနဲ့ ကြိုတာလား။ အဲဒီလို အကောင်မျိုးကို
ထောင်က ပန်းကုံးနဲ့ ဆီးကြိုရင်တော့ အပြင်မှာ မုဒိမ်းမှုတွေ
သိပ်ပျောက်တော့မှာလဲ။ နမချင်း မစာနာတဲ့ ဒီလိုကောင်
တွေကို အဆောင်မှာ မထားနဲ့။ စစ်ခွေးတိုက်ထဲ ထည့်ထား
တိုက်၊ ထည့်ပြီးရင် ငါ့လာပြော။ ငါ မှတ်လောက် သား
ထောက်အောင် ထောင်အကြောင်း ပြလိုက်မယ်” ဆိုပြီး
အမိန့်လိုက်သည်။

သူတို့ စစ်ခွေးတိုက်ထဲရောက်ပြီဆိုတာနှင့် သွားကြည့်
တိုက်တော့ လူငယ်လေး သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ မေးမြန်းပြီး
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပုံစံပြလိုက်သည်။ “နောက်
ဒီလို မုဒိမ်းကျင့်ဦးမလား။ မင်းတို့ နမကို တခြားသူက

ခုလို မုဒိမ်းကျင့်ရင် မင်းတို့ ဘယ်လိုနေမလဲ။ နမချင်း
မစာနာတဲ့ အကောင်တွေ၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေ” ဆိုပြီး တော်
တော်လေး နက်ခဲ့လိုက်သည်။

အဲဒါ ကျွန်တော် ထောင်မှူးလေးဘဝက မဟုတ်တာ
လုပ်တာ မြင်ရင် တွေ့ရင် အသာလွတ် ဝင်လုပ်တဲ့ အကျင့်၊
အဲဒီအကျင့်ကို နောက်တော့ အတော်ပျောက်ယူရသည်။



ထောင်ပိုင်ဖြစ်လာတော့ စိတ်ကို အတော်လျော့ထား
ရသည်။

အင်းစိန်ထောင်မှာတုန်းက အကျဉ်းသားတစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။ ငယ်ငယ်ရှိသေးတာ။ တစ်ဆယ်ရှစ်၊
တစ်ဆယ်ကိုးနှစ်အရွယ်။ ဖြူဖြူခွံခွံကလေးဖြစ်သည်။ အဲဒီ
လို အကျဉ်းသားတွေဆို အထဲက ဗာရာတန်းစီးတွေက
အမဲတွေ ပြီဆိုပြီး သူထက်ငါ လူကြသည်။

အမှန်မှာတော့ ဒီလို လူငယ်လေးတွေ ထောင်ထဲ
ရောက်လာရင် လူကြီးအကျဉ်းသားတွေနှင့် ခွဲထားရ၏။ လူ
နှစ်ထောင်ကျော်ကျော် ဆုံတဲ့ အင်းစိန်ထောင်ဟာ တစ်
သောင်းလောက် ရှိနေ၏။ ဒီကလေးအကျဉ်းသားတွေကို
ခွဲထားဖို့ဆိုတာ နေရာမရှိဘူး။

အဲဒီ ကလေးအကျဉ်းသားကို တန်းစီး ဗာရာအကျဉ်း
သားက သံချွန်နဲ့ ထောက်ပြီး မတရားအနိုင်ကျင့်သည်။
အဲဒီ ကလေးကလည်း မတိုင်ရဲဘူး။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲ
လှည့်ပတ်ကြည့်တော့ အဲဒီ လူငယ်အကျဉ်းသားကို တွေ့
သည်။ မျက်နှာလည်း မကောင်း။ မျက်ရည်တွေလည်း စို
နေ၏။

ကျွန်တော်က “မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ။ မျက်နှာလည်း
မကောင်းဘူး။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျလို့ပါလား။ မင်းအဖေ
ကို အောက်မေ့လို့လား။ မင်းအမေကို အောက်မေ့လို့လား”
လို့ မေးတော့လည်း ဘာမှပြန်မပြော။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
မသင်္ကာဖြစ်ပြီး “ဒီအကျဉ်းသားလေးကို မိန်းဂျေး ရုံးခန်းထဲ
ခေါ်ခဲ့သည်။

ရုံးခန်းထဲ ရောက်တော့ “မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာ
လဲ။ မင်းအဖေကို အောက်မေ့လို့လား၊ အမေကို အောက်မေ့
လို့လား” လို့ ထပ်မေးတော့လည်း ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်က “ဒါမှမဟုတ်ရင် ထောင်ထဲမှာ မင်း နှိပ်စက်ခံ
ရလို့လား” လို့ မေးတော့မှ သူ့ကို အချုပ်တန်းစီးက သံချွန်
နှင့် ထောက်ပြီး ယောက်ျားချင်း မုဒိမ်းကျင့်လို့ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဒေါသ ထောင်ခံခံထွက်သွားသည်။



ထောင်မှူးကြီးကို “အဲဒီ ဗာရာကို သွားခေါ်မင်း” ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်၏။ ဗာရာရောက်လာပြီး ကျွန်တော်က စစ်ဆေးတော့သူက မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းနေတာနဲ့ ခြေကျင်းခတ်ပြီး တိုက်ထဲထည့်ထားလိုက်သည်။

ဗာရာတိုက်ထဲရောက်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြိမ်လုံးကြီးကြီး ကောင်းကောင်းရှာပြီး လိုက်သွားလိုက်သည်။ တိုက်ထဲရောက်တော့ အဲဒီကောင်ကို ထုတ်ပြီး တိုင်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ချည်ပြီး ပါသွားတဲ့ ကြိမ်လုံးနှင့် တင်ပါးကို ရိုက်တာ ဘယ်နှချက်တောင် ရိုက်မိသလဲ မသိဘူး။ မမှန်မိတော့ဘူး။ ဒေါသမပြေမချင်း ရိုက်တာ။ အဲဒီ အကျဉ်းသား ဖင်က ချေးတွေ့ သေးတွေ့ ထွက်ကုန်တော့မှ ပဲ ရပ်လိုက်မိတော့သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အကျဉ်းသားတွေအပေါ်မှာ အမုန်းခံပြီး ပြောစရာရှိရင်၊ အခုလို ရိုက်နှက်စရာရှိရင် ဘယ်တော့မှ တပည့်တွေကို မခိုင်းဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လုပ်သည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အမုန်းခံပြီး ဆူ၏။ ဆဲ၏။ ပြော၏။

အမုန်းမှာတော့ ထောင်ပိုင်ဆိုတာ ဒီလို ကိုယ်တိုင် မလုပ်ကြပါဘူး။ အောက်က ထောင်မှူးတွေကို ခိုင်းမလား၊ တပည့် အကျဉ်းသားတွေကို ခိုင်းမလား၊ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မခိုင်းပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ပြောလိုက်ရမှ၊ လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့သူဖြစ်သည်။

ထောင်ပိုင်ဆိုတာ မျက်စစ်ပြလိုက်ရုံနှင့်၊ မေးထိုးလိုက်ရုံနှင့် အကျဉ်းသားသည် လမ်းလျှောက်စရာမလိုဘဲ တိုက်ထဲရောက်သွားရတတ်သည်။

ကျွန်တော် ထောင်မှူးပေါက်စ ပုသိမ်ထောင်မှာတုန်းက ထောင်ပိုင်ကြီးက ကုလားကပြားကြီး။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီး။ တစ်နေ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ထောင်ကျလာသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက လူသစ်ကြည့်ရင်း အဲဒီဘုန်းကြီး အလှည့်ရောက်လာ၏။ အဲဒီမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးက “ဘုန်းကြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ” ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးက ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ သင်္ကန်းကို ပြန်ရုံပြီး “ဒကာကြီး... အမှုက ဒီလိုပါ” လို့ ပြောမယ်လည်းလုပ်ရော ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့ကို အခုလို ဒကာကြီးလို့ ခေါ်ရမလားဆိုပြီး ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားတယ်ထင်ပါ။ ဗာရာတန်းစီးက အကျဉ်းသားကို “ဟေ့... ရွှေမိုး၊ ငါ့ကို ဒကာကြီးတဲ့ကွာ” လို့ ပြောလိုက်၏။ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးကို ဗာရာအကျဉ်းသား လေးငါးယောက်က ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားပြီး ထောင်ပုံစံလှလှကြီး ပြလိုက်၏။

ကျွန်တော် ထောင်မှူးပေါက်စ ပုသိမ်ရောက်တော့

အကျဉ်းသားတွေက ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်တွေကို သခင်ကြီး၊ သခင်လေးလို့ ခေါ်တုန်း။ ဘုရားလို့ ထူးရတုန်း။

ထောင်ပိုင်ဆိုတာ ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး။ အောက်မေးကလေးလှုပ်လိုက်ရင် ကိုယ်လက်ညှိုးညွှန်ရာဖြစ်သည်။



ကျွန်တော်ကတော့ ထောင်ပိုင်မီးမဝသေးလို့လားတော့ မသိဘူး။ ကိုယ်တိုင်ပြောရမှ၊ ကိုယ်တိုင်ရိုက်ရမှ၊ ထိုးရမှ၊ ကြိတ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့သူဆိုတော့ လူဆိုး အကျဉ်းသားတွေ မုန်းကြတာပေါ့။ မုန်းရင် မုန်းပါစေ၊ ကောင်းကောင်းနေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကိုတော့ လူဆိုးအကျဉ်းသားတွေ မတရားစော်ကားတဲ့ ဘေး၊ အနိုင်ကျင့် နှိမ်စက်တဲ့ ဘေးက ကာကွယ်ပေးရမှာက ထောင်ပိုင်နဲ့ ထောင်အမှုထမ်းတွေရဲ့ အဓိကတာဝန်မဟုတ်ပါလားဗျာ။ ကောင်းကောင်းနေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကျတော့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့။

ထောင်က လွှတ်တဲ့ အကျဉ်းသားတွေက “ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပုဆိုးဝတ်စရာမရှိလို့၊ အင်္ကျီဝတ်စရာမရှိလို့” ဆိုတော့ မိန်းမ မသိအောင် ပေးရ၏။ “လမ်းစရိတ်မလောက်လို့၊ ငွေကလေးရှိရင် တစ်ဆယ်လောက်ပေးပါ ဆရာ” ဆိုတော့လည်း သနားလို့ ပေးရသည်။ “ဆရာ... ကျွန်တော့်အိမ်က ထောင်ဝင်စာ မလာတာ ကြာပြီ။ ဘာများဖြစ်သလဲ မသိဘူး” ဆိုတော့ စာရေး အကြောင်းကြားပေးရသည်။

သူများ ဆေးလိပ်ဖွာလို့မှ မဖွာနိုင်၊ ပွတ်ချွန်းတောင် မရှူနိုင်တဲ့ အကျဉ်းသားက “ဆရာ... တပည့်ကို ဆေးရွက်ကြီး နည်းနည်းလောက် ဝယ်ပေးပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်ရတာ ကြာပြီ” ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းတာနှင့် “ဆေးရွက်ကြီး မသောက်ပါနဲ့ကွာ။ ငါ ဆေးလိပ်ပဲ ဝယ်ပေးပါ့မယ်” ဆိုတော့ “ဆေးလိပ်ဝယ်ပေးရင် ခဏနဲ့ ကုန်သွားမှာ။ ဆေးရွက်ကြီးကျတော့ ပွတ်ချွန်းလုပ်သောက်ရင် ကြာကြာသောက်ရတယ်။ ဆေးရွက်ကြီးပဲ ဝယ်ပေးပါ” ဆိုတာနှင့် ဆေးရွက်ကြီးပဲ ဝယ်ပေးရသည်။ ဆေးလိပ်မှ သောက်ချင်တဲ့ တပည့်ကျတော့ ဆေးလိပ်ပေါ့ဗျာ။

သူတို့ လိုတဲ့ အကူအညီတွေလည်း ကိုယ် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီရတာပေါ့။ ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဗျာ။

တစ်ခါ တပည့်တစ်ယောက် ထောင်က လွှတ်တော့ ပုဆိုးတောင်းတယ်။ “ဆရာ... ကျွန်တော်ပြန်ရင် ပုဆိုးကောင်းကောင်း ဝတ်စရာမရှိဘူး” ဆိုတော့ “အေးကွာ၊ ငါ ယူခဲ့ပါမယ်။ ပုဆိုးပဲလား၊ အင်္ကျီရော လိုသလား” လို့ မေးတော့ “အင်္ကျီကတော့ ရှိပါတယ်။ ပုဆိုးပဲ လိုခဲ့ပါ” ဟု ဆို



၁၆

အိမ်ရောက်တော့ သေတ္တာထဲ ပုဆိုးရှာတာ မတွေ့။ ထောင်က လွတ်တဲ့ တပည့်တွေကို ပေးနေရတော့ သေတ္တာထဲမှာ အဝတ်အစားက မရှိသလောက်ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ဟိုနား ဒီနားသွားရင်၊ အလှူအတန်းသွားရင် ဝတ်ဖို့ ခိုဆတ်က ရွှေတို့ ဆိတ်ခွန်ရွာက ထွက်တဲ့ ဆိတ်ခွန်ပုဆိုးတွေ လုံချည်ကို ဇနီးသည် မသိအောင် စာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ပြီး ဝက်ယူလာပြီး ပေးလိုက်ရသည်။

အဲဒီ တပည့်ကလည်း ထောင်က လွတ်တော့ အဲဒီ နေရာကို ဝတ်၍ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် တက်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ မိန်းမက ကြည့်လိုက်တော့ အကျဉ်းသား ဝတ်လာတဲ့ ပုဆိုးဟာ ကျွန်တော့်ပုဆိုးမှန်း သိသွား၏။ မျက်နှာကြီး ဆူသွားသည်။ အကျဉ်းသားရှေ့မှာတော့ ဘာမှမပြောပေမယ့် အကျဉ်းသား ထိုင်ကန်တော့ပြီး ပြန်သွားတော့မှ ဇနီးမယား ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲပါတော့သည်။

“ရှင်... ဒီလောက် စေတနာတွေ ကောင်းနေရင် ဘာလဲသွား၊ လခလေးနဲ့ မလောက်မငုလို့ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်နဲ့ ချွေးတိုက်ပြီး သုံးနေရတာရှင်၊ မသိဘူးလား၊ ဟိုနား ဒီနားသွား ချင်ရင် ဘာဝတ်သွားမှာလဲ၊ ကျွန်မကတော့ ထပ်မဝယ်တော့မှ ဆိုတာနှင့် ကျွန်တော်လည်း ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ထောင်တော့မှ “ရပါတယ်ကွာ၊ အလှူအတန်းသွားစသရာရှိ ခင် အရပ်ဝတ်နဲ့ မသွားဘူးကွာ၊ ယူနီဖောင်းနဲ့ သွားမှာပေါ့” ဆိုတော့ မိန်းမက မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်သွား၏။”

ထောင်မှာ အမှုထမ်းနေတာပဲဗျာ။ အကျဉ်းသားတွေ အပေါ် စော်စရာရှိရင် စော်ရမှာပေါ့။ တီးစရာရှိရင်လည်း ခေါ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ်သားသမီးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေ အပေါ် ပြောစကား နားမထောင်ရင် ဝါခြမ်းပြား ကျိုးအောင် ချစ်တဲ့ မိဘရှိလားဗျာ။ ရိုက်စရာရှိရင် ရိုက်ရမှာပေါ့။ အခု ဒီ ကူညီစရာတွေ ရှိလာပြန်တော့လည်း ကူညီရမှာပဲလေ။

အခုခေတ်တော့ မစော်ရဲဘူးဗျာ။ အကျဉ်းသားကို အော်ဟစ်နှင့်တောင် ထိလို့ မရဘူး။ မာမာတောင် မပြောရဲဘူး ဆိုကြသည်။ ဒါကြောင့် လူဆိုး လူမိုက်တွေက ထောင်ထဲလည်း ဗိုလ်ကု၊ လွတ်သွားတော့လည်း အပြင်မှာ ခြိမ်းခြောက်စားနေကြတာဆိုပဲ။ ဒီတော့ လူဆိုး လူမိုက်တွေက ပြီး ခေါင်းထောင်လာကြသည်။ သွားဖမ်းတဲ့ ရဲတွေကို နှင့် လုံးဝတ်လို့ သေတဲ့ ရဲဘော်တွေတောင် ရှိလာ၏။ နောက် ပြည်သူတွေ သတိထားကြပေတော့။ အိမ်ထဲထိပ်တာတို့၊ ခြံစည်းရိုးတံခါးပိတ်တာတို့က လူဆိုး

သူနိုးတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကြောက်လို့ ပိတ်ကြရတာ။ အဲဒါ ညကျမှ ပိတ်ရတာ။ ခုတော့ နေရော ညပါ ပိတ်ထားရတော့မည်။ ကြည့်မနေကြပါနဲ့ဗျာ။

အကျဉ်းသားတွေကို မထိနဲ့၊ လူဆိုးတွေကို လူလို ဆက်ဆံပါဆိုတော့ ထောင်က လူတွေလည်း လက်မိုက် ကြည့်နေရသည်။ ရဲတွေလည်း လူဆိုးတွေနောက်ကို သိပ် မလိုက်ရဲကြတော့ပေ။



၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ထောင်မှူးဘဝပဲ ရှိသေး၏။ ထောင်မှူးမှ တကယ် ထောင်မှူးပေါက်စပါ။ လူငယ် စိတ်လည်း ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသားတွေ လူပီးဝရင်လည်း လုံးဝ မခံ။ ခေါ်တီးပစ်လိုက်၏။ ကူညီစရာရှိရင်တော့ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကူညီလိုက်၏။

တစ်နေ့ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ ပုခံ(၅)အကျဉ်းသား တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး အကူအညီတောင်း၏။

“ဘာကူညီရမလဲ” လို့ မေးပြီး နောက် စကားခံ၍ “တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို ထောင်ကနေ လွှတ်အောင် လာလုပ်ပေးပါလို့တော့ မပြောပါနဲ့။ ဒါတော့ ငါ မတတ်နိုင်ဘူး” ဆိုတော့ ...

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ အပြင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ရည်းစားမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် သူနဲ့ လက်မထပ်ရင် သူ အရှက်တကွဲဖြစ်မယ်။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားမှာကိုလည်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်။ အခု သူက အပြင်လည်း မထွက်ရဲဘူး၊ ရှက်လို့တဲ့။ ထမင်းလည်း မစားဘူး။ ငိုနေတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ ထောင်ထဲမှာ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါ ဆရာ ထောင်မှူး ကူညီပါ”

ဟု ဆိုသည်။

“ဟာကွာ...မင်းဟာကြီးကလဲ၊ ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားနဲ့ အပြင်က အချို့သမီး လပ်ထပ်တာ တစ်ခါမှ မရှိဘူး၊ လုပ်လည်း မပေးဘူး။ အလေ့အထလည်း မရှိဘူး။ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူးကွာ။ ထောင်က လွတ်တော့မှပဲ လက်ထပ်ကြပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်တော့...

“ထောင်က ဘယ်တော့ လွတ်မယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူး။ အခု ကျွန်တော့်ရည်းစားက မိုက်ကြီးနဲ့ လေးငါးလ ရှိနေပြီ။ ဆရာ ထောင်မှူးရယ်...ကူညီစမ်းပါ”



ဟု ဆိုသည်။

“အေးလေ၊ ဒါမျိုး ထောင်မှာ တစ်ခါမှ လုပ်ပေးတယ် ဆိုတာ မရှိဘူး။ ငါ ထောင်ပိုင်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း တင်ပြပေးမယ်။ ရရင်လည်း မင်းကုသိုလ်ကံပေါ့ကွာ” လို့ ပြောပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ထောင်မှူးကြီးကို တင်ပြပေး လိုက်သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ထောင်မှူးကြီးကလည်း “ထောင် မှာတော့ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ လုပ်ပေးတာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သဘောနဲ့လည်း လုပ်မပေးရဲဘူး။ အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးထံ တင်ပြလို့ ခွင့်ပြုရင်တော့ ရမှာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

အဲဒါနှင့် အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးထံ တင်ပြဖို့ စီစဉ်နေ တုန်းမှာပဲ ဟင်္သာတ ခရိုင်ဝန်၊ ခရိုင်ရဲဝန်တို့ လူကြီးတွေ ထောင်ကို ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့က သာသနာ ၂၅၀၀ ပြည်မှာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရမယ့် အကျဉ်းသား များနှင့် ကျန်ရှိတဲ့ အကျဉ်းသားများကို ဆုံးမ ဩဝါဒပေးဖို့ ရောက်လာကြတာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီမှာတင် ပုဒ်မ(၅)အကျဉ်းသားက ခရိုင်ဝန်ကို အကျိုးအကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားတော့ ခရိုင်ဝန်နှင့် အဖွဲ့က စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ထောင်မှူး ကြီးတို့ကို ခွင့်ပြုဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

အဲဒီအမိန့်လည်း ရရော အမျိုးသမီးနှင့် သူမိဘတွေ ချက်ချင်းရောက်လာကြပြီး မင်္ဂလာပွဲလေးကို ထောင်ထဲမှာ စီစဉ်ပေးလိုက်ရသည်။ အဲဒီ ထောင်ထဲက လက်ထပ်မင်္ဂလာ သတင်းကို (၂၉-၅-၅၆)နေ့ထုတ် ဟံသာဝတီသတင်းစာမှာ အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားတာကို တင်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ထောင်ထဲ၌ ချစ်သူနှစ်ဦး လက်ထပ်ပွဲ ပဲကြီးလှော် သုံးပိသာနှင့် ညှော်ခွံကျင်းပခြင်း (အမှတ် ၅ ထံမှ)

ကဆုန်လဆန်း ၁၃ရက်၊ နေ့လယ် ၁၂နာရီအချိန်က ဟင်္သာတမြို့ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော လက်ထပ်ပွဲတစ်ခုကို ကြားရကြောင်း။

လက်ထပ်သူ ယောက်ျားကလေးမှာ ဟင်္သာတခရိုင် လွန်မြို့နေ ဖဆပလ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းနှင့် သူကြီးဟောင်း ဦးမြသိန်း၊ ဒေါ်စန်းရီတို့၏ သား၊ အသက် (၂၂)နှစ်ခန့်ရှိ မောင်မြတ်တို့ ဆိုသူဖြစ်ပြီး၊ မိန်းကလေးမှာမူ တစ်မြို့တည်း နေ ဦးဘကွန်း၊ ဒေါ်ချင်းမတို့၏ သမီး အသက်(၁၈)နှစ်ခန့်ရှိ မသန်းလှ ဆိုသူတို့ ဖြစ်၏။

မောင်မြတ်နှင့် မသန်းလှတို့မှာ လွန်ခဲ့သော ၂နှစ်ခန့်

က စတင်၍ ချစ်ကြိုက်နေခဲ့ကြစဉ် မောင်မြတ်မှာ လွန်ခဲ့ သော ၁၉၅၅ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ရက်နေ့က ပုဒ်မ(၅)ဖြင့် ဟင်္သာတထောင်တွင် အချုပ်ခံနေရလေသည်။

မောင်မြတ်သည် ထောင်တွင်းသို့ မရောက်မီကပင် ချစ်သူ မသန်းလှနှင့် ချစ်သူတို့ဘဝ ကျူးကျူးလွန်လွန်ချစ် ခဲ့ကြသဖြင့် ထိုရက်တွင် မယူပါက မဖြစ်နိုင်သော အခြေ အနေသို့ ရောက်ရှိနေသည် ဆို၏။

ထောင်တွင်းသို့ ရောက်နေသော မောင်မြတ်သည် ၎င်း၏ ချစ်သူအခြေအနေကို တစ်ဆင့်စကားဖြင့် ကြာရ သောအခါ ယောက်ျားပီပီ သစ္စာရှိစွာ လက်ထပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း အချုပ်မှ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် လွတ်မည်ကို မသိသောကြောင့် မဖြစ်လျှင် ဖြစ်သည့်နည်း ဖြင့် လက်ထပ်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီး သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများထံ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောကာ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းသည်ဆို၏။

မသန်းလှကို လက်ထပ်ယူရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည့် နောက်၌ မေလ ၂၀ရက်နေ့က ဟင်္သာတခရိုင်ဝန် ဝဏ္ဏ ကျော်ထင် ဦးကန်သာ၊ ခရိုင်ရဲဝန် ဦးကျော်၊ ခရိုင်ဆရာဝန် ကြီးနှင့် ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ထောင်ကြီးကြီး ရေးမှူး လူကြီးများသည် သာသနာ ၂၅၀၀ ပြည်နေ့တွင် အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ လွတ်မည့်သူများနှင့်တကွ အခြား အကျဉ်းသားများကိုပါ ဆုံးမ ဩဝါဒပေးရန် ရောက်ရှိလာသည့် မောင်မြတ်က ခရိုင်ဝန်ထံ ခွင့်တောင်းသည် ဆို၏။

မောင်မြတ်၏ ခွင့်တောင်းချက်အရ ထောင်မှူးကြီးနှင့် အရာရှိကြီးများသည် မောင်မြတ်အတွက် လက်ထပ်ပွဲအခါ စီစဉ်ပြီးနောက်၊ ထိုနေ့က လွန်တွင် ရှိသော မိန်းကလေး အား သွားရောက်ခေါ်ယူပြီး ထောင်တွင်းမှာပင် ဟင်္သာတမြို့ မြို့မ ရာဇဝတ် တရားသူကြီး ဦးမောင်မောင်ဘရေတွင် လက်ထပ်ကြသည် ဆို၏။ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် မသန်းလှသည် ခွဲခွာ၍ ထားခဲ့ရမည့် ၎င်း၏ ချစ်သူမောင် လွမ်းဆွတ်ဟန်ဖြင့် ငိုကြွေးနေသည့်အပြင်၊ မောင်မြတ်ကလည်း ခွဲခွာလိုက်ရမည်ဖြစ်သော ၎င်း၏ ချစ်သူမသန်းလှ လွမ်းဆွေးဟန်ဖြင့် မချိုးဖြင့်သာ ကျန်ခဲ့ရသည်။

မောင်မြတ်သည် မသန်းလှအား အများနည်းတူ ငါး လောက၏ အလယ်တွင် တင့်တောင့်တင့်တယ် ထည့်စား တောင်းယူ၍ လက်ထပ်နိုင်သူဖြစ်သော်လည်း မောင်မြတ် အကျဉ်းထောင်အတွင်း ရှိနေခိုက်ဖြစ်ပြီး မည်သည့်အချိန်မှ လွတ်မည်ကိုလည်း မသိရသေးသဖြင့် ဤမျှလောက်



ထက်ထပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည့် အခမ်းအနားကို မကျေ
မနပ်ဘဲ ရှိစဉ်၊ အခြားသော ထောင်တွင်း အကျဉ်းကျခံရ
သူများ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ပဲကြီးလှော် သုံးပိဿာနှင့်
ထက်ထပ်ခြောက်တစ်ထပ်ဝယ်ကာ ထောင်တွင်း လက်ထပ်
ခင်းအနား၌ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုက်ရသည်ဆိုကြောင်း။

(၂၉-၅-၅၆) ဟံသာဝတီ

အခုလို ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားကို မင်္ဂလာဆောင်
ထားတာတော့ အတော်ရှားသည်။ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိခဲ့တယ်လို့
ဆိုသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ကဆိုတော့ ဖဆပလအစိုးရလက်
ထက် ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီခေတ်က ဆိုပါတော့။ အဲဒီနောက်
တော့ ဒီလို မင်္ဂလာလက်ထပ်ပေးတာ လုံးဝ မရှိခဲ့ပေ။
အဲဒီအထဲ လူမှုရေးအရ လင်ကွာ၊ မယားကွာကိစ္စတွေက
အတော်များများရှိသည်။ သက်သေအနေနှင့်တောင်
ထက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့ရသေး၏။



ကျွန်တော် မန္တလေးထောင်မှာ ရှိတုန်းကပေါ့။
တစ်နေ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် ကျွန်တော်ကို လာတွေ့သည်။

“ထောင်ပိုင်ကြီး...အထဲက အကျဉ်းသားနဲ့ လင်မယား
ကြားကွာရှင်းကြောင်း လက်မှတ်ထိုးချင်လို့ပါ” ဟု ဆိုသည်။
ကျွန်တော်က “သူနဲ့ ပြောဆိုပြီးကြပြီလားလို့ မေးတော့
“သတ်တဲ့ ပြောပြီးပါပြီ” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်တော့
ထက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ မိန်းမချောတစ်ယောက်။
အောက်မှာကတော့ မကောင်းရှား။ မျက်ရည်စလေးတွေကို

ပါလာတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မကြာခဏ သုတ်နေတာ တွေ့ရ
သည်။

ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း အထဲက အကျဉ်းသားကို
ခေါ်ပေးလိုက်၏။ အကျဉ်းသားရောက်လာတော့ ကျွန်တော်
က အကျဉ်းသားကို ကုလားထိုင်မှာပဲ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။
ပြီးတော့ သူတို့နှင့် တွေ့ပေးလိုက်၏။

ရှေ့နေက...

“ညီလေး...မင်းတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် နှစ်ဦး
သဘောတူ ကွာရှင်းကြမယ်ဆိုလို့ ငါ ကွာရှင်းစာချုပ်လုပ်
လာခဲ့တယ်။ မင်းမိန်းမကိုလည်း ခေါ်လာတယ်။ ညီလေးက
စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ပဲ”

လို့ ပြော၏။

အကျဉ်းသားကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။ ပါ
လာတဲ့ သူမိန်းမကိုလည်း မကြည့်။ ရှေ့နေကို...

“ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးရမလဲ”
လို့ မေးသည်။ ရှေ့နေ ပြပေးတဲ့ နေရာမှာ လက်မှတ်
ထိုးပေးလိုက်၏။ ကွာရှင်းပြတ်စဲတဲ့ စာချုပ်ကိုတောင် ဖတ်
မကြည့်တော့ပေ။ ပါလာတာက စာချုပ်နှစ်ခု၊ နှစ်ခုစလုံးမှာ
လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်၏။ အကျဉ်းသား လက်မှတ်ထိုးပြီး
တော့ ရှေ့နေက ထောင်ပိုင်ကြီးအနေနှင့် အသိသက်သေ
သဘောမျိုး လက်မှတ်ထိုးပေးပါဆို၍ ကျွန်တော် လက်မှတ်
ထိုးပေးလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ အကျဉ်းသားက ထပြန်မယ်လုပ်၏။ ရှေ့နေ
က စာချုပ်တစ်ခုကို သူ့ကို ပေးချင်တယ်လို့ ခွင့်တောင်းတော့
ကျွန်တော်က ရပါတယ်။ ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်ရသည်။

ရှေ့နေက စာချုပ်တစ်ခုကို လှမ်းပေးတော့ အကျဉ်း
သားက “ကျွန်တော် မလိုပါဘူး” ဟု ဆိုသည်။ ရှေ့နေက
“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက် တစ်စောင်ယူရမှာလေ” ဆိုတော့
အကျဉ်းသားက...

“ခင်ဗျားတို့ လိုတာက ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ့မှာ
ကျွန်တော့်လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါရရင်
ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ပဲ ယူသွားကြ။ ကျွန်တော်
မလိုဘူး”

လို့ ပြောပြီး အကျဉ်းသားက ပြန်မယ်လုပ်သည်။
ကျွန်တော်က “မင်း မပြန်နဲ့၊ ခဏနေဦး” လို့ ပြောပြီး တား
လိုက်တော့ အကျဉ်းသား ပြန်ထိုင်နေသည်။

ရှေ့နေနဲ့ အမျိုးသမီးကိုတော့ ပြန်လို့ရပါပြီလို့ ပြော





လိုက်တော့ သူတို့ ပြန်သွားကြ၏။ သူတို့ မရှိတော့မှ ကျွန်တော်က အကျဉ်းသားကို ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲလို့ မေးကြည့်ရသည်။

“မင်းက ဘာအမှုနဲ့ ထောင်ကျနေတာလဲ”ဆိုတော့ “ကျွန်တော်က ကုန်သွယ်ရေးကပါ။ ဆန်ကွဲအိတ် သိန်း နှစ်ဆယ်ဖိုး လျော့လို့ အပက(၃)နဲ့ ထောင် ဆယ်နှစ်ကျပါ တယ်”ဟု ဆို၏။

“စိတ်မကောင်းဘူးကွာ။ မင်းအမျိုးသမီးကို ကြည့်ရ တာလည်း ရိုးရိုးအေးအေးလေး။ မင်းတို့ ပေါင်းလာတာ ကြာပြီလား”ဆိုတော့ “ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ”ဟု ပြော သည်။ “သားသမီးရော ရှိလား”လို့ ထပ်မေးတော့ နှစ် ယောက်ရှိပါတယ်။ နေတာက မန္တလေး မြောက်ပြင်မှာ” ဟု ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ကျတော့ မိန်းမအိမ်မှာ နေတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျောင်းဆရာမပါ။ မိန်းမက တော့ မကွာချင်ဘူး။ သူမိဘတွေက အတင်းကွာခိုင်းလို့ အခုလို ဖြစ်ရတာပါ”ဟု ဆို၏။

“စာချုပ်ဆိုတာကတော့ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးတာပါ။ မင်း ထောင်က လွတ်လို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ပြန်ပေါင်းကြမယ် ဆိုရင် စာချုပ်ဟာ ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့ဘူး။ စက္ကူစုတ် ဖြစ်သွားပြီကွာ။ မင်း ယောက္ခမတွေက ဘာရည်ရွယ်ချက် ရှိလို့ အခုလို ကွာခိုင်းတာလဲ”

ဆိုတော့...

“မသိပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော် ကြားတာက တော့ သူ့သမီးကို နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ချပေးမယ်လို့ ကြားတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ထောင် ဆယ်နှစ်ကြီးများ တောင် ကျတာဆိုတော့ စီစဉ်ကြတယ်ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ငါ့တပည့်ရယ်။ မင်းမိန်းမကို ကြည့်ရတာလည်း ရိုးရိုးသားသားလေးပါ။ ကွာချင်တယ်လို့ တော့ ငါ မထင်ဘူး။ မိဘစကား မပယ်ရဲဘူးထင်တယ်”လို့ ပြောလိုက်တော့ “ဟုတ်ပါတယ်”ဟု ပြောသည်။

“အေးပေါ့ကွာ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာလည်း တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ရေစက်ကုန်လို့သိသော သဘောထားလိုက်တော့။ နောက်ပြီး လင်မယားဆိုတာက တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး သွေးမတော် သားမစပ် ကြတဲ့ သူစိမ်းတွေကွာ။ ပေါင်းနေရင် လင်မယား ကွဲကြပြီ ဆိုတော့ သူစိမ်းတွေ ဖြစ်သွားပြီကွာ။ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး။ ဖြတ်လို့ မရတာက သားသမီး ညီအစ်ကိုမောင်နှမ။ ဒါတွေ

ကတော့ ဘယ်လိုမှ ဖြတ်မရဘူး။ မပြောချင်၊ မခေါ်ချင်၊ နေလို့ ရတယ်။ ဘာမှမတော်ပါဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူး။ ယောက်ျားပဲကွာ။ အရွယ်လည်း ရှိသေးတာပဲ။ မင်းဆို လင်မယား ပြန်ပေါင်းဖို့ ရေစက်ရှိသေးင် ပြန်ပေါင်းကြရမယ်။ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့”လို့ ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ဪ...လောကကြီးမှာ ချစ်တုန်းကတော့ ချစ်လို့ပဲ ကြတာ။ တဲအိုပျက်မှာပဲ နေရ နေရ၊ ထမင်းရည်ပဲ လျှော်ရ လျှော်ရဆိုပြီး ချစ်မလွှဲနိုင် နှစ်ဦးသဘောတူ စိုက်ထူခဲ့ကြ တယ်။ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြတော့လည်း ဘာ ကိုမှ မထောက်ထားတော့ဘူး။ သားသမီးပျက်နှာလည်း မကြည့်ကြတော့ဘူး။

စဉ်းစားနေရင်း ပျိုးမြင့်လေးရဲ့ “မေတ္တာပုလဲပန်းများ သီကြရာဝယ်”သီချင်းကို သွားသတိရမိသည်။

မေတ္တာပုလဲပန်းများ သီကြရာဝယ်...လွယ်သည်လည်း ရှိမယ်...ခက်သည်လည်း ရှိမယ်...

တွဲလျက်ကွယ် ကြင်နာမြတ်နိုး...အမျိုးမျိုးပင် ချစ် တတ်ကြပေတယ်...သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံးနဲ့...ချစ် ဖြတ်ချက်ထားတာ ကိုယ်စီရယ်...မှန်တိုင်းထန်ထန်... လေဆန်ကို လိုက်...လှေရွက်တိုက်သလိုကွယ်...မိန်းမ တယ် ပြောဦးတော့ ချစ်သူအတွက်ပေးပို့...အခက်အခဲ ဟူသမျှ အားလုံး လွယ်ရပါသည်ကွယ်...

အဆင်မပြေသူမှာ တကယ်...နှစ်ယောက်သား ကျောချင်းကပ်ကာ...လာရာလမ်းကို ပြန်ကြတယ်... ငိုတဲ့သူလည်း ရှိမယ်...ရယ်တဲ့သူလည်း ရှိမယ်...အသက် ပေး ချစ်ရင်...တစ်ချက်ကလေး အပြစ်မမြင်...ယခင်အခါ က ဆိုးခဲ့သူများရယ်...ကျွန်တော်တို့ အချစ်ရယ်... မပျော်ဖို့သွားပဲ ဖြစ်တယ်...အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စုံအောင်မြင် ကြတယ်...လွယ်မယောင်နဲ့လည်း ခက်တယ်... တိမ်မယောင်နဲ့လည်း နက်မယ်...

မေတ္တာပုလဲပန်းများ...ခက်သည်လည်း ရှိမယ်...

ထောင်ပိုင်ဆိုတာ အကျဉ်းသားတွေကို ထွက်မခွင့် အောင် စောင့်ထိန်းရတဲ့ တာဝန်တင်မကတော့ဘူး။ သူတို့ လူမှုရေးကိစ္စတွေ လင်ကွာ၊ မယားကွာတွေ လက်ထပ်ချင် တယ်ဆိုလို့ လက်ထပ်ပေးခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိပါသည်။

ကုသိုလ်လည်း ရ၊ ဝမ်းလည်း ဝပေါ့။



ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဝိဇ္ဇာတမ္ပေနေ့မင်္ဂလာ

ဣန္ဒာဿ မဟိဒ္ဓိစေ ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး



စာရေးသူသည် နဂါးပွက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မေတ္တာရပ်ခံ တာဝန်ပေးချက်အရ သူ၏ ဆရာအရင်းဖြစ် တော်မူသော အင်းလေးဒေသအတွင်း သက်တော် ဝါတော် အကြီးဆုံးဖြစ်တော်မူသော လှောင်ရွှေဦး သာသန ဝိပဿ ရွှေဂူစာသင်တိုက် ဦးစီးပမာန နာယက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဘိဓဇ မဟာရဋ္ဌဂုရု၊ အဘိဓဇ အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိက၊ နိုင်ငံတော်သြဝါဒစရိယ ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘန္တိန္ဒ ဝိလာသာ ဘိဝံသ ဆောင်မြတ်၏ သက်တော် (၉၀)နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၇၁)ဝါပြည့်အထိမ်းအမှတ် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အလှူတော်မင်္ဂလာပွဲသို့ မေတ္တာရှင် ကားကလေးနှင့်အတူ ဆရာတော်ကြီးနောက်တော်ပါးမှ တစ်ဖဝါးမခွာ လိုက်ပါလို့ လာခဲ့ရပေသည်။



စာရေးသူ ရောက်ရှိသွားလျှင် သာသနဝိပလ ကာရီ အကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘုန်းကြွယ်နှင့် အင်းသား လူမှုရေးအသင်းမှ ကိုမြအောင်တို့က ဝမ်းမြောက်လို့က်လှဲစွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ဦးစွာ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးမှ ကျောင်းဝင်းအနံ့ လေ့လာပါသည်။ ကျောင်းပရိဝုဏ် အတွင်းမှာ သာသနာ့အဆောက်အဦးများစွာကို စနစ်တကျ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ဦးစွာပထမ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ရှေးဟောင်း ရွှေဂူစေတီတော်မြတ်ကို စတင်ဖူးမြော်ပါသည်။

ရှေးဟောင်း ရွှေဂူစေတီတော်

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ကို စတင် တည်တော်မူသော အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ၏ စတုတ္ထသားတော် အမရပူရ မြို့တည်နန်းတည် ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းခေါ် ဗဒုံမင်းသီရိသုဓမ္မရာဇာသည် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၃ ခုနှစ်တွင် အင်းဝရွှေနန်းကို သိမ်းပြန် စိုးစံတော်မူပြီးနောက် ဘေးလောင်းတော် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး မုတ္တောဘုရားများကို တစ်ချိန်တည်း လုပ်တော်မူသကဲ့သို့ ရွှေဂူဘုရားတည်လုပ်တော်မူမည့် စေတနာထက်သန်လျက် အကြံတော်ဖြစ်၍ ရွှေဂူကုသိုလ်တော်များဝယ် ဌာပနာသွင်းရန် မွေတော် ဓာတ်တော်၊ ရွှေကြူတံ၊ ငွေကြူတံ၊ ရွှေရုပ်ထု ငွေရုပ်ထုလိုက်သွင်းရန် ကျောက်ဖြူရုပ်ပွားတော်၊ ကုသိုလ်တော် ရှေးဘုရားပုံစံ၊ အုတ်အင်္ဂါတေအဖိုး ကံကြွေးလက်ခံ

ငွေတော်၊ စော်ဘွား၊ မြို့စား၊ မြို့ဝန်၊ စစ်ကဲ၊ စစ်သူကြီး၊ ခေါ်တိုင်း ကလံ၊ သံပျင်တို့ကို အသီးသီးပေး၍ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဌာနပေါင်း(၂၃၀)ဌာနမှာ တည်ခိုင်းရာတွင် ရှမ်းပြည်နယ်၌ (၂၃)ဌာနပါဝင်သည်။ ယင်း (၂၃)ဌာနတွင် ညောင်ရွှေမြို့ တစ်ဌာနပါဝင်သဖြင့် ညောင်ရွှေ စော်ဘွားကြီး စောယွန်းအား တည်ထားစေရာ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၅ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၈ရက်၊ (၁၁-၂-၁၇၈၃)၊ တနင်္လာနေ့ တွင် စော်ဘွားကြီး စောယွန်းက ဤရွှေဂူစေတီတော်ကို ဘိုးတော် ဗဒုံမင်း ကိုယ်စားတည်ထားလေသည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၂၅ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလတွင် ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော ရွှေဂူစေတီတော်ကို တောင်ကြီးမြို့ ဦးခိုင်+ဒေါ်ရွှေဇင်တို့က ကြီးမား၍ တောင်ကြီးမြို့ သစ်တော ကွက်သစ်ရပ်၊ ဦးအေးမောင်(သံလွင်မန်း)+ ဇနီး ဒေါ်ခင်ဇွေ မိသားစုက မတည်၍ ညောင်ရွှေမြို့ သဒ္ဓမ္မစာရီ ပါဠိတော် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရေးအဖွဲ့ သာသနဝိပလကာရီ အမှုဆောင်များက ကမ္မကထပြုလုပ်လျက် ကုသိုလ်ရှင်အများ စုပေါင်းပြီးလျှင် စေတီတော်၏ အထက်ပိုင်းကို မှန်သင်္ကန်းကပ်လှူခြင်း၊ ထီးတော်အား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူခြင်း၊ ပလ္လင်တော်အား မှန်စိရွှေချခြင်း၊ ရုပ်ပွားတော်အား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူခြင်းများ ပြုလုပ်ပူဇော်ကြသည်။

ယင်း ၁၃၄၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၁၂)ရက်၊ (၁၁-၂-၁၇၈၃)နေ့တွင် ရွှေဂူစေတီတော် နှစ်ပေါင်း (၂၀၀)ပြည့်အထိမ်းအမှတ်၊ ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်ကြီးကို ကျင်းပ၍ ဗုဒ္ဓဘိသေက အနေကဇာတင်ခြင်း၊ ပစ္စန်းပါဠိတော်၊ မွေစကြာပါဠိတော်၊ အနတ္တ လက္ခဏာသုတ် ပါဠိတော် စသည်များ ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်း၊ ဆွမ်းတော်ကြီး ဆက်ကပ်ခြင်း၊ ဆွမ်းဆန်တော် လောင်းလှူခြင်း စသော ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုနှစ်မှစ၍ နှစ်စဉ် ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်ကြီးကို ဆက်လက်ကျင်းပပူဇော်ကြသည်။

၁၃၄၆ ခုနှစ်တွင် ရွှေဂူစေတီတော်၏ အာရုံခံ တန်ဆောင်းကို ညောင်ရွှေ မြို့ဝင်းရပ် ဦးကျော်+ဒေါ်လှနီ သားသမီးတစ်စုတို့က ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၍ ၁၃၄၉ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၁၀ရက်နေ့မှစ၍ အာရုံခံအတွင်း စေတီထဲ၏ အောက်ပိုင်းကို အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့်အဖွဲ့များက ကမ္မကထပြုလုပ် ပြုပြင်မွမ်းမံပြီးလျှင် မှန်သင်္ကန်းကပ်ပူဇော်ကြသည်။

ယခု စာရေးသူရောက်ရှိချိန်တွင် (၁၉-၁-၂၀၁၆) ရက်နေ့၌ ညောင်ရွှေမြို့ သာသနဝိပလ ရွှေဂူ ပရိယတ္တိ



တိုက်၏ လက်ရှိ ပဓာနနာယက အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ၊
မဟာရဋ္ဌရာ အဘိဓဇ အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မ တေတိက၊
အောင်ဩဝါဒစရိယ ရွှေဂုဏ္ဍတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တ
ဇယော ဘိဝံသ၏ သက်တော်(၉၀)နှစ်၊ သိက္ခာတော်
၁၀၀ပြည့် အဘိဓိတတမ္ပေးနေ့မင်္ဂလာနှင့် ၁၁၄၅ ခုနှစ်
အောင်ခေတ်ကတည်းက တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ပေသော
အနာဂတ် ရွှေဂုဏ္ဍတော်မြတ်ကို (၂၃၂)နှစ်ပြည့်အထိမ်း
အမှတ် ဗုဒ္ဓိဘိဿကမင်္ဂလာ ဗုဒ္ဓပူဇော်ပွဲတော်အဖြစ် (၂၀-
၁၂-၂၀၁၆) မှ (၂၃-၁-၂၀၁၆)ထိ ကျင်းပချိန်ဖြစ်ပါသည်။
အနာဂတ်ဇနကဇာတင်ခြင်း၊ ဆွမ်းတော်ကြီး၊ ပန်း၊ ဆီမီး
တော်ကြီး၊ မွေစက္ကပဝတ္ထနသုတ်တော်၊ အနတ္တလက္ခဏာ
သုတ်တော်၊ ဟေမဝတသုတ်တော်၊ သဒ္ဓမ္မစာရီပါဠိတော်များ
အသံဖမ်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း၊ သံဃာတော် အရှင်သုဗ္ဗတ
ဘိက္ခုနီ အာရုံဆွမ်း၊ နေဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းများကို
ပြုလုပ် ဖူးမြော်ပူဇော်ရပါသည်။

ထို့နောက် ကျောင်းမကြီးနှင့် သာသနာ့အဆောက်
အအုံတို့ လှည့်လည် မှတ်တမ်းတင် သတင်းရယူပါသည်။

ရွှေဂုဏ္ဍကျောင်းတိုက်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ

(၁) အတိတ်ကာလ

ညောင်ရွှေမြို့တွင် ရွှေဂုဏ္ဍကျောင်းဟူ၍ မဖြစ်ပေါ်မီ

ရှေးပဝေသဏီက ယခု မိုင်းလီချောင်း၏ အနောက်ဘက်
သဒ္ဓမ္မဗြဟ္မာသီဟိုဠ်တော်ကြီး တည်ရှိသည့် နေရာတွင်
မိတ္ထီလာကျောင်းဟူသော အမည်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
တစ်ကျောင်းတည်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကျောင်းထိုင် နာယကဆရာ
တော်မှာ ဒုတိယ မိတ္ထီလာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော် ဦးဓမ္မစာရီ
ဖြစ်၏။ ယင်းကျောင်းသည် ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီး ဆာစပ်
မောင်လက်ထက် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၉ ခုနှစ် တပေါင်း
လတွင် ညောင်ရွှေမြို့ မီးဘေးသင့်ရာ၌ ပါဝင်ပျက်စီးသွား
သည်။

မန္တလေး ရတနာပုံ မြို့တည် နန်းတည် သေလက္ခရာ
ရ၌ ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာတင် ဘဝရင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး
၏ ကိစ္စဦးမ သားတော်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားသော ဘိက္ခုက
ရာဇာ မဟာသက္ကဋ္ဌာကီနွယ်လာ ကမ္ဘောဇ ရွှေမဟာဝံသ
သီရိပဝရ သုဓမ္မရာဇာဘွဲ့ ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်ရ
မင်းဘွဲ့၊ အိန္ဒိယ မဟာသဟာယဘွဲ့၊ ဧကန်ရာဇဝါလ်ဘွဲ့၊
အိန္ဒိယ အတုလ မဟာရဋ္ဌ သေနာပတိဘွဲ့နှင့် ဆာဘွဲ့ကို
ခံယူရရှိတော်မူသော (၁၉)လုံးမိုင်၊ ညောင်ရွှေမြို့ မဟာရာဇာ
စော်ဘွားကြီး စပ်မောင်သည် မီးဘေးသင့်ရာတွင် ပါဝင်သွား
သော မိတ္ထီလာကျောင်းအစား မိုင်းလီချောင်း၏ အရှောက်
ရွှေဂုဏ္ဍတော်တော်ကြီးအနီး၌ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၀ ပြည့်နှစ်တွင်
ကျောင်းသစ်တစ်ဆောင်ကို တည်ဆောက်တော်မူ၏။ ယင်း



၁၂၈၆ ခုနှစ်တွင် ရွှေဂူကျောင်း၌ သံဃာတော်အပါး (၆၀)ကျော်မျှ တိုးတက်များပြားလာသဖြင့် ညောင်ရွှေမြို့ သာစည်ရပ်နေ ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးညွန့်(ဘဏ္ဍာရိုး)-ဇနီး ဒေါ်အိမ်ဆင့်နှင့် သားသမီးများက မူလကျောင်းဆောင်ကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာသာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တစ်ပါးနေစာ ကျောင်းငယ် များကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ ၁၂၈၇ခုနှစ်တွင် ယန္တလေး မြို့ အရှေ့ ပြင်တိုက်တော်မှ ကျောက်ပန်းတောင်း ဆရာ တော် ဦးပဏ္ဍိတသည် ညောင်ရွှေမြို့ ရွှေဂူကျောင်း၌ တစ်နှစ် ခန့် သီတင်းသုံးတော်မူကာ ပရိယတ္တိစာပေများကို ပို့ချအီးဖြင့် တော်မူ၏။ ၁၂၈၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၁၄ရက်နေ့တွင် ညောင်ရွှေမြို့ မိုင်းလီရပ်နေ ဦးတော်(ထောင်မှူးကြီး)-ဇနီး ဒေါ်မြတို့သည် ကျောင်းသစ် (တောင်ပေါင်း ၃၀ စတုရန်း) တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ် ငြိမ်းဆင်၍ တိုင်များ ထူထားစဉ်၊ ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လတွင် လေဒဏ် မိုးဒဏ်ကြောင့် ပြိုလဲသွားသည်။ (၁၂၉၁-၉၂-၉၃)ခုနှစ်များတွင် ရွှေဂူကျောင်း ၌ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးအာစာရာသည် ခန်းနေ ရဟန်းတော်များ ဖြစ်ကြသော ဦးကလျာဏ၊ ဦးကုသလ၊ ဦးရေဝတတို့နှင့် အတူ ပရိယတ္တိစာပေများကို ပို့ချတော်မူသည်။ ၁၂၉၃ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ညောင်ရွှေမြို့ မြို့လယ်ရပ်နေ ဘုရား ဒါယကာကြီး ဦးမိုး၊ ဇနီး ဒေါ်နီနှင့် သားသမီးတစ်စုတို့က

ရွှေဂူကျောင်း၊ အာရာမ်အတွင်း အရှေ့မြောက်ထောင့်တွင် ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်နှင့် သောက်ရေတွင်းတစ်တွင်းကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသည်။

၁၂၉၅ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ တွင် ဦးတော်(ထောင်မှူးကြီး)နှင့် ဘုရားအမကြီး ဒေါ် တို့က မ.တည်ကြပြီးလျှင် ညောင်ရွှေ စော်ဘွားကြီး စပ်ရွှေ သိုက်နှင့်တကွ ရပ်နီးရပ်ဝေးနေ ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမ များ စုပေါင်း၍ ရွှေဂူကျောင်းကြီးကို အသစ်တစ်ဖန် ပြုပြင်လည် တည်ဆောက်လှူဒါန်းကြသည်။ ယင်းကျောင်းသစ်ကြီးသည် ညောင်ရွှေမြို့ မြို့လယ်ရပ်နေ ဦးလုံ(စာရေးကြီး)-ဇနီး ဒေါ်သိန်း ညိုနှင့် သားသမီးများက အကာနှင့် ပြတင်းတံခါးများ လှူဒါန်း ကြသဖြင့် ၁၂၉၇ခုနှစ်တွင် ပြီးစီးအောင်မြင်လေသည်။ ယင်း ကျောင်းသစ်ကြီး၌ ဆရာတော် ဦးအာစာရာသည် ၁၃၀၀ပြည့် နှစ်အထိ ပရိယတ္တိစာပေများကို ပို့ချတော်မူသည်။

ရွှေဂူကျောင်းဆရာတော် ဦးအာစာရာသည် ၁၃၀၉ခုနှစ် တွင် ညောင်ရွှေနယ် လေးရပ်လုံးဆိုင်ရာ သံဃာရာတိုက်ထံ ဆုပရိယတ္တိစာပေတော်ဖြစ်တော်မူသည်။ ထိုနှစ်တွင် ညောင်ရွှေမြို့ မင်္ဂလာရပ်နေ ကျောင်းဒါယကာကြီး ဦးထူး+ဒေါ်နန်းဖြူနှင့် သားသမီးတို့သည် ရဟန်းတော် ဦးကဝိန္ဒာ၏ ကြီးကြပ် ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ဗဟိုကျောင်းမကြီး၏ အရှေ့ဘက် မျက်နှာ သာတွင် ဆက်၍ ပြာသာဒ် သုံးဆောင်နှင့် ကျောက်လှေကား ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသည်။ ၁၃၁၀ တွင် ရဟန်းတော် ဦးဓမ္မပါလ (သာသနဓဇ သီရိပဝရ ဓမ္မာ စရိယ)က ကြီးပျား၍ ရွှေဂူစာသင်တိုက်ဟု ကမ္ဘည်းတင်ပြီး လျှင် သံဃာတော်အပါး(၆၀)ကျော်တို့အား ပရိယတ္တိစာပေ များကို ပို့ချတော်မူ၏။ ထိုအရင်သည် ၁၃၁၅ ခုနှစ်တွင် အင်းလေးဒေသ၊ အင်းခြံရွာ၊ သဒ္ဓမ္မ လင်္ကာရကျောင်းကြီးထံ အလှူခံ၍ နောက်ပါ သံဃာတော်အပါး (၄၀)ကျော်နှင့်အတူ ကျောင်းထိုင်သာသနာပြု ကြွတော်မူ၏။ နောင်အခါ တောင် ကြီးမြို့ မူလမင်းကွန်း ဇေတဝန် ကမ္ဘတ္တန်းတိုက်ဆရာတော် အဖြစ် ထင်ရှားသည်။

၁၃၁၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လမှစ၍ သံဃာရာတိုက်ထံဆုပရိယတ္တိစာပေတော်ကြီးကို အပျိုးထားလျက် အရှင်ဝိလာသာဘိဝံသ (နိုင်တော်အစိုးရ သာသနဓဇ သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ၊ ယန္တလေး မြို့ ပရိယတ္တိ သာသနဗိတ ဓမ္မာစရိယ)၊ ဦးမဟိန္ဒ (တောင်အစိုးရ သာသနဓဇ သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ)၊ နှစ်ပါးတို့ သည် ရွှေဂူကျောင်းကြီးကို သာသနာဗိပလ ရွှေဂူသင်တိုက် ဟု အမည်သစ်မည်၍ သံဃာတော်အပါး (၇၀)ကျော်တို့



နေဝါ ညဉ့်ဝါ ပရိယတ္တိစာပေများကို ပို့ချတော်မူကြ၏။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာ သြဝါဒါစရိယ သံဃနာယက ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင် သာသနာပြု ညောင်ရွှေမြို့ သာသနဝိပလ ရွှေစာသင်တိုက် ပဓာန နာယက ညောင်ရွှေနယ် လေးရပ် ဘဏ္ဍိုင်ရာ သံဃာရာဇာဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော် ဦးအာစာရ ဆရာတော် (၇၀)၊ သိက္ခာတော် (၅၀)ပါသည်။ ၁၃၂၇ခု၊ နတ်သလင်းလပြည့်ကျော် ၁၃ရက်နေ့တွင် ဘဝနတ်ထံ ပို့ချတော်မူသည်။ သာသနဝိပလ ရွှေစာသင်တိုက်ကို ဆောက်ပါ အရှင်နစ်ပါးက ဆက်လက်၍ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တော်မူကြသည်။ ထိုနှစ်တွင် မြို့မလှိုင်ကြူကျောင်း ဆရာတော် ဦးဝိမလလည်း ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် ဦးမဟိန္ဒ ညောင်ရွှေကြူကျောင်း ကျောင်းထိုင်နာယကအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ စာပေပို့ချမှုကို သာသနဝိပလ ရွှေစာသင်တိုက်၌ စုပေါင်း၍ ဆောင်ရွက်တော်မူကြသည်။ သာသနာတော်အား ညောင်ရွှေမြို့ သာသနဝိပလကာရီ အမှုဆောင်အဖွဲ့က ကြီးမှူးလျက် ရပ်နီးရပ်ဝေး ဆရာတော်၊ သာသနာတော်များ၊ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများက ပစ္စည်းလေးအဖြစ် ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းကြသည်။

၁၃၂၉ ခု၊ ကဆုန်လတွင် သာသနဝိပလ ရွှေစာသင်တိုက် (၁၁)နှစ်ပြည့်သည်။ ထိုနှစ် ကဆုန်လဆန်း တစ်ရက်နေ့ ၅ရက်နေ့အထိ သာသနဝိပလကာရီ အမှုဆောင်အဖွဲ့

က ကြီးမှူး၍ သာသနဝိပလ ရွှေစာသင်တိုက် (၁၀)နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်မင်္ဂလာ မဟာဓမ္မသဘင်ကြီးကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ဆင်ယင်ကျင်းပသည်။ ထို မဟာဓမ္မသဘင်ကြီး၏ မန္တလေးမြို့တောင်ပြင် ရွှေရေဆောင်ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဦးစီးပဓာန နာယက နိုင်ငံကျော် စာချဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တ ပဏ္ဍာဝါ ဘိဝံသ၊ မန္တလေးမြို့တောင်ပြင်၊ ဒက္ခိဏာ ရာမဘုရားကြီးတိုက် အမရပူရကျောင်း နာမည်ကျော် စာချဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝိမလ ဗုဒ္ဓဘိဝံသ၊ မင်းကွန်းဓမ္မနာဒ ကျောင်းတိုက်၊ ပဓာန နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝိစိတ္တ သာရာ ဘိဝံသ(တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက) တောင်ကြီးမြို့ ပထမတောင်ကျောင်းကြီးတိုက် ပဓာနနာယက ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တနိန္ဒ အစရှိသော ပြည်နယ်ဆရာတော် ပေါင်း(၁၀၀)ကျော် ကြွရောက်ချီးမြှင့်တော်မူကြသည်။ ထိုနှစ်မှစ၍ ဝါထပ်သည့်နှစ်ကို ကဆုန်လ (ဝါထပ်သည့် နှစ်တွင် နယုန်လ) လဆန်းတစ်ရက်နေ့မှ လဆန်း ၅ရက်နေ့အထိ သာသနဝိပလ ရွှေစာသင်တိုက် နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ် မင်္ဂလာ မဟာဓမ္မသဘင်ကြီးကို ဆင်ယင်ကျင်းပသည်။

(၁) ပစ္စုပ္ပန်ကာလ

ညောင်ရွှေမြို့ သာသနဝိပလ ရွှေပရိယတ္တိ စာသင်



တိုက် ဗဟိုကျောင်းမကြီးအဟောင်းကို ရွှေ့ လှိုင်ကြူဆရာ
တော်ဘုရားကြီးနှစ်ပါး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ၁၃၇၁ ခု၊ တပေါင်း
လပြည့်ကျော် ၁၃ရက်နေ့တွင် ဖျက်သိမ်းပြီး အသစ်တစ်ဖန်
ပြန်လည် ဆောက်လုပ်နိုင်ရန်အတွက် ၁၃၇၂ခု၊ ကဆုန်လ
ဆန်း ၁၄ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် ပဉ္စကတင်မင်္ဂလာပြုလုပ်၍
ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၉ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် အုတ်
မြစ်စီ မင်္ဂလာပြုလုပ်ကာ စတင်ဆောက်လုပ်လာခဲ့ရာ ယခု
အခါ ကောင်းမွန်သလှစွာ ပြီးစီးအောင်မြင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဤရွှေ့ကျောင်းမကြီး ဆောက်လုပ်ပြီးနိုင်ရန်အတွက်
ရွှေ့ လှိုင်ကြူဆရာတော်ဘုရားကြီးနှစ်ပါးကို အကြီးအမှူး
ထားပြီး ဗဟိုကျောင်းမကြီး ဆောက်လုပ်ရေးကော်မတီအဖွဲ့
က ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြု နှိုးဆော်တိုက်တွန်းကာ ရပ်နီးရပ်ဝေး
နေ ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမတ်တို့၏ စေတနာ သဒ္ဓါတရား
ထက်သန်စွာ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းကြသည့် ဝတ္ထုငွေများကို
စုပေါင်းပြီး တောင်ကြီးမြို့ (Golden Moon) ကုမ္ပဏီလီမိတက်
တာ ဦးမောင်မောင်ညွန့်မှတစ်ဆင့် ဦးအောင်ကြည်က အနီး
ကပ် ကြီးကြပ်ကာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ညောင်ရွှေမြို့မှ
ဆင်ခြေဖုံး၊ ကျေးရွာပေါင်း(၂၇)ရွာမှ ဒကာ၊ ဒကာမများက
လည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်အားကုသိုလ်ပါဝင်ကြပါ
သည်။ ယခုအခါ ခန့်ညားထည်ဝါ၍ ဂုဏ်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ

သော ဤသာသနာပိယ ရွှေ့ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဆင်
ကျောင်းမကြီးကို သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၅၅၅ ခုနှစ်၊ ကဆုန်
သက္ကရာဇ် ၁၃၇၃ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၀ရက်၊ (၃-၁-၂၀၁၂)
အင်္ဂါနေ့တွင် ရေစက်သွန်းချ၍ လှူဒါန်းပါသည်။

သာသနာပိယ ရွှေ့ စာသင်တိုက်တွင် ခေတ်အဆင်
ဆက် စာချဆရာတော်ပေါင်း (၂၆)ပါးဖြစ်ပါသည်။ ၁၃
ခုနှစ်မှ ၁၃၄၉ခုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်နေ့အထိ အရန်ထောင်
ဆောင်ပေါင်း (၁၂)ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီးပြီ
သည်။ ထိုအဆောက်အဦများထဲတွင် မြောက်ဘက်မှ
မဟာ ဘိဇ္ဇေအထိမ်းအမှတ် ဂျိမ်းပိုလာတိုက်ကျောင်း
မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ၁၃၆၅ခုနှစ်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်
ပေါ်လွင် ထင်ရှားစွာ လာရောက်လှူဒါန်းထားပေး
သာသနာအဆောက်အဦကြီးတစ်ခုအဖြစ် ဂုဏ်ယူထင်
ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

မွေးနေ့ပွဲအခမ်းအနား

(က) သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ

ထိုအချိန်တွင် ဦးဘုန်းကြွယ်မှ လာရောက်သတင်း
ပို့လာပါသည်။

“ဆရာမျိုးရေ အနောက်ဘက်အဆောင်မှာ သတင်း



သို့ကျင်းပမှာမိလို့ ကြံခဲ့ပါဦး”

ဘုရား၊ သိမ်း၊ ကျောင်း၊ လမ်း၊ တံတား၊ ရဟန်း၊ ဆရာတော်တို့လည်းဖြစ်၊ သာသနဝိပလ ကာရီအမှုဆောင်၊ နေပြည်တော်ကြီးလည်းဖြစ်ပေသော အစ်ကိုကြီး ဦးဘုန်း၊ ဦးစီးနှင့် အစ်မကြီး ဒေါ်ခင်စိန် (U.B.K သောက်ရေသန့် စီမံကိန်း) မိသားစုတို့မှ ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒကို ခံယူ၍ ဦးစီးကျင်းပသော အသက်(၇၀)နှင့်အထက် အဘိုးအဘွား (၁၈၀)ဦးတို့အား ဂါရဝပူဇာ မင်္ဂလာအခမ်းအနားပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ အခမ်းအနားသို့ အသက်ကြီး၍ အနာရေးချို့တဲ့ကာ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော်မူပေသော ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် ဂိုးချွတ်ဖြင့် ခြေရောက် ချီးမြှင့်တော်မူပါသည်။

အဘိုးအဘွား (၂၀၀)နီးပါးခန့်ကို တစ်စုတစ်စည်း စည်း အားရပါးရ ပူဇော်ရသည်မှာ အံ့မခန်း ထူးကဲသည့် အဆိုပါကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတွက် သက်တော် ၉၀ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်တကွ ကမ္မကထ ဦးစီးကျင်းပ အစ်ကိုကြီး ဦးဘုန်းကြွယ်မိသားစု၏ ကိုယ်စား အထူး ခမ်းမြောက်လှိုက်လဲ ဂုဏ်ယူလေးစားခြင်း ဖြစ်ရပါပေ သည်။

ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပူဇော်ခြင်း သံဃာတော်များ နေ့ဆွမ်းကပ်လှူပြီးချိန်တွင် မွေးနေ့ပွဲ အနားကို စတင်ကျင်းပပြုလုပ်ရာ၌...

- ပရိသတ်အားလုံးမှ ရတနာမြတ်သုံးပါးအား ဩကာသကန်တော့ကျိုးဖြင့် ကန်တော့ကြခြင်း။
- ကျေးဇူးရှင် သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထံမှ သရဏာဂုံ သီလခံယူဆောက်တည်ခြင်း။
- ကြွရောက်လာသော သံဃာတော်အရှင်သူမြတ် အပေါင်းမှ မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ပွားချီးမြှင့်ခြင်း။
- အလှူရှင်များကိုယ်စား သာသနဝိပလကာရီ အမှု ဆောင်လူကြီးမင်းများမှ မွေးနေ့ရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး အမှုပြုသော ပင့်ကျောင်းအသီးသီးမှ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များအား လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများကို သဟတ္ထိက ဒါနမြောက် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းခြင်း။
- ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်ရှင်ဖြစ်တော် မူသော တောင်ကြီးမြို့ နဂါးပွက်ကျောင်းဆရာ

တော် ဘဒ္ဒန္တ တေဇဝန္တမှ ကျေးဇူးရှင် မွေးနေ့ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဂါရဝပြု ကျေးဇူးဆပ် သောအနေဖြင့် “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ကြပါ” ဟူသော တရားတော်မြတ်ကြီးကို ဟောကြား ချီးမြှင့်တော်မူခြင်းနှင့်

- ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေ၍ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုကြခြင်း အစရှိသဖြင့် ပါရှိပါသည်။

ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြန်လည်ကြွချီတော်မူရာ တွင် မပင်ပန်းစိမ့်သော လူငယ်အကျိုးဆောင် ဒကာများမှ ဂိုးချွတ်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီးနင်းလိုက်ပါတော်မူလျက် အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ ပင့်ချီ ဆင်းသက်ကြပုံမှာ ဝမ်းမြောက်ပီတိ သာဓုခေါ်ဆိုဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါလေတော့ သည်။

ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲ ကျင်းပခြင်း

(၂၃-၁-၂၀၁၆) စနေနေ့ မွန်းလွဲတစ်နာရီအချိန်တွင် ရပ်နီးရပ်ဝေး အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စေတနာရှင်များက ပင့်သံဃာအပါး (၆၀၀)ကျော်နှင့် သီလရှင်အပါး (၁၀၀)ကျော် တို့အား ဆွမ်းဆန်တော် အစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို ဆက်ကပ်လောင်းလှူကြပုံမှာလည်း သဒ္ဓါတရားထက်သန်မှု အပေါင်းတို့သည်ကား ရင်ဝယ်ပီတိ ဂွမ်းဆီထိသည်အထိ ကြည်နူး ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ရပါလေသည်။



အချုပ်ဆိုရသည်ရှိသော် (၁၉-၁-၂၀၁၆)ရက်နေ့မှ (၂၃-၁-၂၀၁၆)နေ့အထိ ၅ရက်တိုင်တိုင် ကြီးကျယ်စည်ကား စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပေသော ဤအလှူတော်မင်္ဂလာအောင်ပွဲ သဘင်ကြီးသည် ထက်ကောင်းကင်တစ်ခွင်မှ ဝမ်းမြောက် နမော် သာဓုခေါ်ဆိုရပေမည့် ကြီးမားသော ဂုဏ်ပူဇာပွဲတော် ကြီးတစ်ခုအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ရေးဖွဲ့ ဖော်ပြအပ်သကဲ့သို့၊ ရွှေဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်လည်း သက်တော် (၉၀)ပြည့် မွေးနေ့မင်္ဂလာမူသည် သက်တော် (၁၂၀)ကျော်တိုင်အောင် ဘာသာအကျိုး၊ သာသနာအကျိုးကို ယခုကဲ့သို့ပင် ရှေ့ ဆောင် လမ်းပြ ချီးမြှောက်ပေးတော်မူနိုင်ပါစေကြောင်းဖြင့် ဆုတောင်းဂါဝရ ကန်တော့ပန်းဆင်လျှက် ဤဆောင်းပါးကြီး ကို နိဂုံးချုပ် အဆုံးသတ်လိုက်ရပါပေတော့သတည်း။





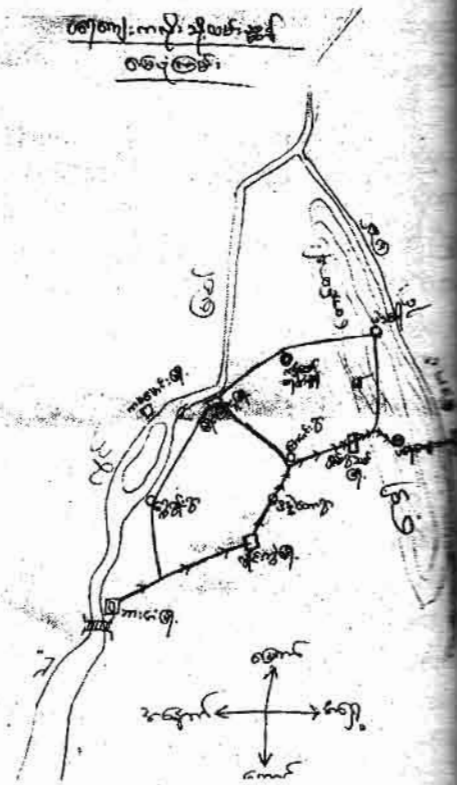
ပရေကျေးကလိုးသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့.)

(လက္ခဏာဖေဒင်ပညာ သုတေသီ)

ပရေကျေးကလိုးကို မရောက်ဘူးသေးဘဲနဲ့ ကရင်ပြည်နယ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်လို့ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်တော် ရေတံခွန်ဆိုတာက ဧရာဝတီကျွန်းကလေးပါ။ လူပုဂံသတ်သုံးလေးရာလောက်ဆိုရင် ပြည့်ကျပ်သွားပါပြီ။ ပရေကျေးကလိုးကတော့ အောက်ခြေကနေ အပေါ်အထိ ခပ်ပြေပြေလေး တစ်ပိုင်လောက်အထိ တက်သွားပြီး ရေဆော့ကစားနိုင်ကြတယ်။ စမ်းချောင်းက အရှည်ကြီး၊ လူနေအိမ်ခြေနဲ့ထေးတဲ့အတွက် ရေကလည်း သန့်တယ်။ သစ်ပင် သစ်တောထူထပ်လို့ အရိပ်အာဝါသလည်း အေးမြတယ်။ လေကောင်းလေသန့်လည်း တဖြည်းဖြည်းတိုက်ခတ်နေတယ်။ ရေတံခွန်ငယ်တွေ အဆင့်ဆင့်ရှိတယ်။ ရေကျေးဆော့ကစားနိုင်တဲ့အပြင် ခိုင်မာပါ။ ထိုးလို့ရတဲ့ ရေအိုင်တွေလည်း အဆင့်ဆင့်ရှိတယ်။ လူပုဂံသတ် ရာဂဏန်းမပြောနဲ့၊ ထောင်ဂဏန်း၊ သောင်းဂဏန်းအထိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချောင်ချောင်ချိုချို ရေဆော့ကစား အပန်းဖြေပြီး ပျော်ရွှင်စွာ နားနေနိုင်ကြတယ်။ ဓာတ်ပုံအလှတွေ၊ ဗီဒီယိုအလှတွေ၊ ဆဲလီဖီတွေ ရိုက်ကူးဖို့ ထူးခြားလှပတဲ့ ရှုခင်းတွေ အပြည့်ရှိတယ်။ ဘေးမဲ့ သက်ပယ်နယ်မြေမဟုတ်တဲ့အတွက် စားချင်ရာ စားနိုင်တယ်။ သောက်ချင်ရာ သောက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မူးယစ် ရမ်းကားလို့တော့ လုံးဝ မရဘူး။ ကေအင်(နံ)ယူ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့က ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ နယ်မြေဆိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရေကစား အပန်းဖြေလိုကတော့ ဘာအန္တရာယ်၊ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိဘူး။

“ကလိုး”ဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ စကောကရင်ဘာသာစကားဖြစ်ပြီး ချောင်း၊ စမ်းချောင်း စတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ ပရေကျေးဆိုတဲ့ စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ မသိခဲ့ရဘူး။ အဲဒီတော့ မြန်မာစကားနဲ့ ဘာသာပြန်ရရင် “ပရေကျေးချောင်း” ပေါ့။



၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလလောက်က စပြီး အဲဒီနေရာကို လူပုဂံသတ်တွေ သွားလာခဲ့ကြတယ်။ မတ်လနဲ့ ဧပြီလတွေမှာတော့ အဲဒီနေရာမှာ လူပုဂံသတ်တွေ နေ့စဉ် ရာထောင်၊ လာရောက် ပျော်ပါးဆော့ကစားကြတယ်။ လူပုဂံနဲ့ ဘာစုံ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ အနားယူ အပန်းဖြေကြတာ ကြည့်ရှုရပါ။ လှိုင်းဘွဲ့ပြီးအနီးဝန်းကျင်က လူတွေ ပိုများတယ်။ ဘာစုံပြီးက ဧည့်သည်အချို့လည်း လာကြတယ်။ အခြား ရပ်ဝေး



သူတော့ ဒီနေရာကို မသိကြသေးဘူး။ သိရင်တောင်
 သွားကြသေးဘူး။ အနက်ရောင်နယ်မြေအဖြစ် သိထားကြ
 ကို။ အခုအချိန်မှာ ကောင်အင်(န်)ယူ လက်နက်ကိုင်
 အဖွဲ့အစည်းနဲ့ တပ်မတော် အပစ်အခတ် ရပ်စဲထားတဲ့
 တွက် နယ်မြေလုံခြုံ အေးချမ်းမှု ရှိပါတယ်။

ပရေကျေးကလီးဟာ ရှမ်းရွာသစ်မြို့နဲ့ အနီးဆုံးပါပဲ။
 ရှမ်းရွာသစ်မြို့ရဲ့ အရှေ့ဘက် ငါးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးမယ်လို့
 ခန့်မှန်းရပါတယ်။ ရှမ်းရွာသစ်မြို့ဆိုတာကိုလည်း ကြားဖူးသူ
 နည်းပါးပါ။ ကရင်ပြည်နယ်ရဲ့ နယ်စွန့်နယ်ဖျားမြို့သစ်ဖြစ်နေ
 ခဲ့ပြီ။ ကြီးပြကြီးက လူတွေ မသိနိုင်ပါဘူး။ လိုင်းဘွဲ့ခရိုင်ထဲ
 ထဲတယ်။ လိုင်းဘွဲ့မြို့က အရှေ့မြောက်ဘက် ၂၄မိုင်
 ထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ကတ္တရာလမ်းသာဆိုရင် နာရီဝက်
 လောက်တောင် ကားမမောင်းရပါဘူး။ အခုတော့ မြေသား
 ဆီဆိုတော့ ကားမောင်းချိန် တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်။

မြေသားလမ်းဆိုပေမယ့် လမ်းက ကျယ်ပါတယ်။ ကောင်း
 လည်း ကောင်းပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့က လူတွေ အသွားများနေတဲ့ ကျုံထော်
 ရေတံခွန်နဲ့လည်း အပြောင့်တိုင်းရင် သိပ်မဝေးပါဘူး။ မိုင်
 နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲလို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ မဲသဝေါ-
 ရှမ်းရွာသစ် မြေသား ကားလမ်းရှိကြောင်း သိရတယ်။ မြိုင်
 ကြီးငူ-ကြာအင်းကားလမ်းကလည်း ရှမ်းရွာသစ်မြို့ကို သွား
 နိုင်တယ်။ ကတ္တရာလမ်း (သို့မဟုတ်) ကွန်ကရစ်လမ်းဆိုရင်
 နာရီဝက်လောက်ပဲ ကြာမယ်။ မြေသားလမ်းဆိုရင်တော့
 တစ်နာရီလောက် ကြာမယ်။ ဒါကြောင့် ကျုံထော်ရေတံခွန်နဲ့
 ပရေကျေးကလီးကို တစ်နေ့တည်း သွားလာလို့ ရပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့က လူတွေ သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်-
 ဘားအံ ကားမောင်းချိန် ၄နာရီ ၅နာရီလောက်ပဲ ကြာတာပါ။
 ဘားအံမှ လိုင်းဘွဲ့ကို မိနစ် ၃၀လောက်ပဲ ကြာတယ်။ လိုင်း
 ဘွဲ့မြို့က ရှမ်းရွာသစ်မြို့ကို တစ်နာရီကြာပြီး ရှမ်းရွာသစ်မြို့
 ကနေ ပရေကျေးကလီးအရောက် ၁၅မိနစ်လောက်သာ
 ကြာပါတယ်။ ပရေကျေးကလီးမှာ ယာယီ စားသောက်ဆိုင်
 လေးတွေပဲ ရှိသေးတာမို့ ကိုယ့်သားစုအလိုက် စားသောက်
 ဖွယ်ရာတွေ ချက်ပြုတ်ယူဆောင်သွားရင် ပိုကောင်းပါတယ်။
 ပရေကျေးကလီးကို ၂၀၁၆ ခု၊ မိုးရာသီမှာ သွားလာဖို့
 မကောင်းသေးပါဘူး။ ဆောင်းရာသီဆိုရင်လည်း အအေးဓာတ်
 ပိုလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ၂၀၁၇ ခု၊ နွေရာသီမှာဆိုရင်လည်း
 အအေးဓာတ် ပိုလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ၂၀၁၇ ခု၊ နွေရာသီမှာ
 ကရင်ပြည်နယ်ခရီးစဉ်သစ်အဖြစ် ပရေကျေးကလီးကိုသာ
 ရွေးချယ်ပြီး တစ်ခါတစ်ခေါက် ရောက်အောင်သွားသင့်ပါ
 တယ်။

ပရေကျေးကလီးဟာ ရေတံခွန်နဲ့ စမ်းချောင်း ပေါင်း
 စပ်ထားတဲ့ နေရာဖြစ်ပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေနဲ့
 အနီးဆုံး နေရာဟာ ပရေကျေးကလီးရဲ့ အောက်ဆုံး စမ်းရေ
 အိုင်ဖြစ်ပါတယ်။ ရေအနက် တစ်ပေမှ သုံးပေလောက်အထိ
 ပဲ ရှိတယ်။ ရေက နည်းနည်းနောက်ပါတယ်။ အဲဒီအပေါ်
 ဘက် ၁၅ ပေလောက်မှာ ရေအိုင်ငယ်တစ်ခုရှိတယ်။ ရေ
 အနက် သုံးပေက ငါးပေလောက်အထိ နက်တယ်။ အဲဒီ
 ရေအိုင်က အပေါ်ကို ပေနစ်ဆယ်လောက် ဆက်သွားရင်
 ရေအိုင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုအိုင်ထပ်ရှိပါတယ်။ အနက် ငါးပေက
 ဆယ်ပေလောက်အထိ ရှိတယ်။ ရေကြည်စိမ်းပြီး ရေအိုင်ထဲ
 မှာ ကျောက်တုံးကြီးတွေ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံထဲ
 ခုန်ချ ဆော့ကစားကြသူတွေ ပိုများတယ်။ အပေါ်ဘက်ကို



ဆက်သွားရင်လည်း အဆင့်ဆင့် ရေတံခွန်တွေ၊ ရေအိုင်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ၊ နွယ်ဒန်းကြီးတွေနဲ့ အလွန်သာယာလှပတယ်။ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ မမြင်တွေ့ဘူးတဲ့ သစ်ပင်ကြီး၊ သစ်ပင်ငယ် မျိုးစုံ၊ တောပန်း၊ တောင်ပန်းမျိုးစုံ၊ ငှက်မျိုးစုံ၊ အဆန်းတကြယ်တွေ ကြည့်လို့ မဝ။ တအံ့တသြဖြစ်ရပါတယ်။

စမ်းချောင်းတွေထဲက ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲတွေကလည်း ဖြူ-နီ-ပြာ-ဝါ-နက် အရောင်အသွေးမျိုးစုံ၊ တချို့လည်း ပြောင်ပြောင်လက်လက်နဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေလို လှလှပပမို့ ကောက်ယူချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိ

ပါတယ်။ စမ်းချောင်းနံဘေးမှာလည်း ဆေးဖက်ဝင် တိုင်ဆိုင်ဆေးပင်တွေနဲ့ သိဒ္ဓိဝင် ဂမုန်းပင်တွေ အလွန်ပေါများတယ်။ ပရေကျေးကလေးဟာ ဂန္ထီရနယ်မြေတစ်ခုပါ။ ဗိဇ္ဇာဇော်ကျီ တပည့်တွေ နေထိုင်သွားလာခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာထူးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှ ပြည်တွင်းစစ်မီးကြောင့် တိမ်မြုပ်မှေးမှိန်သွားရခြင်းပါ။ အခု ပြန်ပွင့်လင်းလာပါပြီ။

ပရေကျေးကလေးကို တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်သွားနိုင်ကြပါစေ။



👉 အနီးဆုံး ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းအတွင်းသင့်ကံကြမ္မာ 👈

သေချာမှန်ကန်တိကျသိစေရမည်

★ရပ်ဝေး(သို့မဟုတ်)ပြည်ပမှာရောက်နေသူရဲ့သတင်းကောင်းကြားရမလား၊ ★ရပ်ဝေး(သို့မဟုတ်)ပြည်ပရောက်နေသူ(သို့မဟုတ်) အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရရှိမလား၊ ★ ပညာရေးဖြေဆိုမှုအောင်မြင်မလား၊ ★ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခရီးကောင်းသွားရဖို့ ရှိလား၊ ★ သားသမီးပညာရေးကိစ္စတွေဆုံ ညှိနှိုင်းပြောဆို အကူအညီတောင်းလျှင် အဆင်ပြေ အောင်နိုင်မလား၊ ★ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မလား၊ ★ ငွေအစုအပုံ အမြောက်အများဝင်မလား၊ ★ တီ၊ ကံစမ်းမဲ ပေါက်မလား၊ ★ ပညာရေးဖြေဆိုမှု အောင်မြင်မလား၊ ★ စေ့စပ်လက်ထပ်အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ အောင်မြင် အဆင်ပြေမလား၊ ★ အလှူ-မင်္ဂလာကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေါ်မလား၊ အဆင်ပြေမလား၊ ★ ခရီးသွားရက်နီးရှိလား၊ ခရီးသွားရင် အဆင်ပြေမလား၊ ★ ခရီးသွားနေသူ ပြန်ရောက်ဖို့ရှိလား၊ ★ အကြွေးသွားတောင်းရင် အဆင်ပြေစွာ ရရှိမလား၊ ★ ချစ်သူ ရည်းစားရရှိမလား၊ ★ အနုပညာလုပ်ငန်းခရီးသွားရမလား၊ အဆင်ပြေ အောင်မြင် ကံကောင်းမလား။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့) |လက္ခဏာပေဒ်ပညာသုတေသီ|

အမှတ် (၈၄၃)၊ ဦးစိစာရလမ်း၊ ၃၄-ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊

ဖုန်း - ၀၉ ၃၀၁ ၇၈၀၇၅ / ၀၉ ၇၃၀ ၀၅၉၂၄ / ၀၉ ၅၀ ၆၂၈၄၃ / ၀၉ ၅၁ ၇၇၆၂၂
၀၉ ၂၅၂ ၃၀၆၆၇၅ / ၀၉ ၂၆၀ ၄၄၄၈၀၈ / ၀၉ ၇၉၅ ၆၀၇၄၅၅

ယုံကြည်အားကိုးဖွယ်ကောင်းပါ



ပူဇော်ဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာစန္ဒ၏သား

ဆရာဒေဝ A.G.T.I (Civil)

လက္ခဏာနှင့် နက္ခတ်ဗေဒပညာရှင်

၂၉	၁၄	၆
၈၅		၃
	၀	၈

အမှတ် ၇၅၊ မေ့မစေတိလမ်း(တော်လှန်ရေးပန်းခြံရှေ့) **Sweet Centre** နှင့် ကပ်လျက်

မြေခိုကုန်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုန်း - ၅၀၅၁၁၁၊

E.mail; sayadeva@myanmar.com.mm, Internet- <http://www.sayadeva.com>

ယနေ့နာမည်ကျော်များ မေးကြပြီ

ရုပ်ရှင်နှင့် မီဒီယိုသရုပ်ဆောင်များ၊ ဒါရိုက်တာများဖြစ်ကြသော ရန်အောင်၊
 လွင်မိုး၊ ထွန်းအိန္ဒြာမိုး၊ ဇင်ဝိုင်း၊ လှမင်း၊ စိုးသူ၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ မင်းမော်ကွန်း၊
 ဆုပိုပိုးအောင်၊ မျိုးသန္တာထွန်း၊ ဆုဆုစန္ဒီ၊ ဓာတ်ပုံရဲမြင့်လွင်၊ ရီဝေယံ၊ သင်းရနံ၊
 မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)၊ စုလှိုင်နှင့်၊ ဒါရိုက်တာမောင်ဝဏ္ဏ၊ ညီနန္ဒ၊ မေသန်းဇု၊
 သျှားညို၊ နီကိုရဲ၊ မင်းဟိန်း၊ မော်ဒယ်ပုစွန်၊ စမိုင်းလ်၊ ကိုကိုလင်းမောင်၊ ဝေဠုကျော်၊
 နှင်းဝတ်ရည်သောင်း၊ စိုးမြတ်နန္ဒာ၊ စတီရီအဆိုတော်ချစ်ကောင်း၊ ကြည်လဲ့လဲ့ဦး၊
 ဖြတ်ဟေသီ၊ မောင်ပြည့်(ပန်းဝေသီ)၊ ယမင်းကိုကို၊ ဒါရိုက်တာမီးပွား၊ ကိုဇော်
 (အာရုဏ်ဦး)၊ ဒါရိုက်တာမိုက်တီး၊ မျိုးစန္ဒီကျော်၊ ရာဇာဇနဝင်း၊ ဟေမာဇနဝင်း၊
 အိန္ဒြာကျော်ဇင်၊ မေဝင်းမောင်၊ မီးမီး(ရတနာ) Best Time Beauty Parlour ၊
 ရတနာဇင်၊ အေးဝတ်ရည်သောင်း၊ ဇင်မာဦး၊ စာရေးဆရာမ လွန်းထားထား
 (ဆေးတက္ကသိုလ်)စသော နာမည်ကျော်အနုပညာရှင်များအကြောင်း လက္ခဏာ
 ဗေဒ ဆောင်းပါးများကို ရေးသားဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သင်သည်လည်း 'ဆရာဒေဝ'ထံ မေးကြည့်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

သစ္စာမပါဘဲအိမ်ထောင် ပြုသိန်း



SUE



ပူအိုက်သော ည။
 နွေလ၏ ညတစ်ည။
 အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်
 သမီးတစ်ယောက်။
 အိမ်၏ အိပ်ခန်းထဲ၌ အကြည်
 အိပ်နေကြသည်။
 “သူ မယုံသင်္ကာမဖြစ်ဘူးလား”
 ယောက်ျား၏ အသံ။
 “ဖြစ်ပုံမရဘူး။ သူက သူ့သစ်
 ထုပ်နဲ့ သူ အမြဲရှုပ်နေတာ”
 မိန်းမက ပြောသည်။
 “သူ့မှာ ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ကုန်နေ
 ခြင်တယ်”

ယောက်ျား၏ အသံ။
 “ဒါပေါ့၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ကျွန်မ
 ချစ်တာပေါ့”
 မိန်းမ၏ အသံ။
 “ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ့်အမျိုးသမီး
 ထည်း အိပ်မက်စွန့် ရှုပ်နေတာပဲ။
 ကိုယ့်လိုအင်ဆန္ဒကို အပြည့်မဝ မပေး
 နေဘူး”

“ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ
 နဲ့ ဖြည့်ပေးသူပါ။ ကျွန်မ ငတ်နေတဲ့
 ချစ်ကို ရှင်က တိုက်ကျွေးနိုင်တယ်
 ဟေ့”

ထိုအခိုက် သူတို့နှစ်ယောက်
 ချစ်တဲ့ အိပ်နေသော ခုတင်ရှိရာ
 ထဲသို့ မီးလုံးသည် လင်းထိန်သွား
 သည်။

အခန်းဝဌ လူတစ်ယောက်ရပ်
 နေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိမ်းစိမ်းကြီး
 ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်
 နေကြ။ ငါပြောတာ နားထောင်။
 မင်းတို့ ပြောတာတွေအားလုံး ငါကြား
 သယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် တရားရုံးဖွင့်
 နှိမ့်မှာ မစိန်ရီ...မင်း တရားရုံးကို

ဦးရွှေတင်သည် သစ်စက် တွင် အလုပ်ပါး၍ အိမ်သို့ စော စောပြန်လာပြီး အိမ်နောက် ဖေးရှိ မိမိ၏ လျှို့ဝှက်အပေါက် မှဝင်လာစဉ် သူ့ဇနီးနှင့် ကောင်း တင်တို့၏ ဖြစ်ရပ်ကို တွေ့လိုက် ရခြင်းဖြစ်သည်

လာခဲ့။ မင်းနဲ့ ငါ ကွာရှင်းမယ်။ ငါ့ရှိတဲ့
 ပစ္စည်းတွေအားလုံး မင်းယူသွားနိုင်
 တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းတင်၊ မင်းနဲ့
 ငါ ခုချိန်က စပြီး ငယ်သူငယ်ချင်း
 အဖြစ်ကနေ ပြတ်တောက်သွားပြီ။
 အိပ်”

အခန်းဝဌ ရပ်၍ ထိုသို့ပြောပြီး
 နောက် ဦးရွှေတင်သည် အိမ်ပေါ်မှ
 ဆင်းသွားလေတော့၏။

ဦးရွှေတင်မှာ အသက် ငါးဆယ်
 ခန့်၊ သူသည် သစ်စက်ကြီးတစ်စက်၏
 မန်နေဂျာ၊ မစိန်ရီမှာ သူ၏ ဇနီး။ သူတို့
 တွင် သားသမီး မထွန်းကား။ သူတို့
 အိမ်ထောင်သက်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်သာ
 ရှိသေးသည်။ ဦးရွှေတင်၏ မိခင်သည်
 သူမ မကွယ်လွန်မီက သူ့သား လူပျို
 ကြီးနှင့် မစိန်ရီကို ပေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်
 သည်။

ကောင်းတင်မှာ ဦးရွှေတင်၏
 ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်
 သမား။ ဦးရွှေတင်နှင့် ဦးရွှေတင်နေထိုင်
 ရာ ဗြိတိန် ပြန်ဆိုပြီး ဦးရွှေတင် အလုပ်
 လုပ်ရာ သစ်စက်ကြီးမှ သစ်များကို

ဝယ်ယူရောင်းရာမှ လုပ်ငန်းအဆင်ပြေ
 ပြီး ဦးရွှေတင်ရှိရာ မြို့ငယ်လေးသို့
 ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးရွှေတင်မှာ သစ်စက်ဝင်း
 အတွင်းရှိ သီးသန့်အိမ်တွင် နေသည်။
 ဦးရွှေတင်၏ သစ်စက်သူဌေးမှာ ဦးရွှေ
 တင်ကို ယုံသည်။ လုပ်ငန်းအဝဝကို
 ဦးရွှေတင်ကိုသာ လွှဲထား၏။

ထိုညက ဦးရွှေတင်သည် သစ်
 စက်တွင် အလုပ်ပါး၍ အိမ်သို့ စောစော
 ပြန်လာပြီး အိမ်နောက်ဖေးရှိ မိမိ၏
 လျှို့ဝှက်အပေါက်မှ ဝင်လာစဉ် သူ့ဇနီး
 နှင့် ကောင်းတင်တို့၏ ဖြစ်ရပ်ကို တွေ့
 လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဦးရွှေတင်
 သည် သစ်စက်တွင် ညဘက် အလုပ်
 ဆင်းပြီးဆိုလျှင် နံနက် ဗိုးလင်းမှ အိမ်
 သို့ ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

သူသည် သူ၏ ဒေါသကို ချုပ်
 တည်းပြီး သူ့ဇနီးနှင့် ကောင်းတင်ကို
 ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုညက ဦးရွှေတင်သည် သစ်
 စက်ရှိ သူရုံးခန်းထဲ၌ပင် စိတ်ကို ငြိမ်
 သက်အောင် တရားနှင့် ဖြေလိုက်
 သည်။



နောက်တစ်နေ့ ၁၀ နာရီတွင်
 ဦးရွှေတင်သည် တရားရုံးသို့ သူ့ဇနီးနှင့်
 ကွာရှင်းရန် စီစဉ်မှုများ ပြုလုပ်သည်။

ဤသို့ ပြုလုပ်နေစဉ် သတင်း
 တစ်ခုကို ဦးရွှေတင် ကြားလိုက်ရသည်။
 တရားရုံးတွင်း၌ ပြောနေကြသည့်
 သတင်း။

“ဦးကောင်းတင် ပြီးရဲ့ အနောက်
 ဘက်က မြစ်ဆိပ်နားမှာ သေနေတယ်
 တဲ့”

မြစ်ဆိပ်မှာ ပြီးဆိုလျှင် သုံးပိုက်
 ကျော် လေးပိုက်နီးပါးခန့် ဝေးသွားလိမ့်။



“ဝိုးထိလို့ သေတာတဲ့”

ဦးရွှေတင်က ထိုသို့ ဆက်ကြားရပြန်သည်။ တရားသူကြီး ရောက်လာပြီ။ ဦးရွှေတင်၏ ဇနီးကတော့ တရားရုံးသို့ ရောက်မလာသေး။

ဦးရွှေတင်သည် သစ်စက်မှ သူ့တပည့်တစ်ယောက်အား သူ့အိမ်သို့ စေလွှတ်၍ သူ့ဇနီးကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာ...ဆရာအိမ်မှာ ဆရာဇနီးကို မတွေ့ဘူး”

“ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း တရားသူကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောရမှာပေါ့”

ဦးရွှေတင်သည် တရားသူကြီးနှင့် ဝင်တွေ့ပြီး ကွာရှင်းရေးကိစ္စအား သူ့ဇနီးကို ရှာတွေ့မှ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်မည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်မှာ မရှိရင် ဘယ်သွားသလဲ။ သူတို့ ထွက်ပြေးကြပုံရတယ်။ မြစ်ဆိပ်ကို ထွက်ပြေးရင်း ကောင်းတင်မြွေကိုက်ခံရပြီး သေသွားပုံပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ဟိုဟာမရော ဘယ်မှာလဲ။ အေးလေ၊ သူ့သတင်း အခု မကြားရရင်လည်း နောက်တော့ ကြားရမှာပေါ့”

ဦးရွှေတင်သည် တရားနှင့်သာ ဖြေပြီး စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထားသည်။

◆◆◆

နောက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် မြစ်ထဲ၌ မျောနေသော မစိန်ရီ၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ ရဲတို့ အလုပ်များသွားပြီး အလောင်းကို မြို့နယ် ဆေးရုံသို့ ပို့၍ စစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရသည်။

ဦးရွှေတင်သည် ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရဲစခန်းက ခေါ်၍ ထွက်ဆိုချက်များ သွားပေးရသည်။

ဦးရွှေတင်သည် အမှန်အတိုင်း



ထွက်ဆိုသည်။ သူ့ဇနီးနှင့် ကောင်းတင်တို့ ဖောက်ပြန်မှုကို သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ရပုံ၊ သူ့စိတ်ကို ချုပ်ပြီး ဇနီးအား နောက်တစ်နေ့တွင် တရားရုံးလာပြီး ကွာရှင်းရန် ပြောခဲ့ပုံ၊ ထိုညက သစ်စက်ရှိ သူ့ရုံးခန်း၌ သူရှိနေခဲ့ပုံတို့ကို ထွက်ဆိုချက်ပေးသည်။

ဤတွင် မြို့နယ် ရဲအရာရှိသည် စဉ်းစားပြီး...

“သူတို့နှစ်ယောက် ညတွင်းချင်း မြစ်ဆိပ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးကြပုံရတယ်။ လမ်းမှာ ဦးကောင်းတင် မြွေကိုက်ခံရမယ်။ သူတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ခရီးကလည်း ဝေး။ ညဘက်ဆိုတော့ လူကလည်း အသွားအလာမရှိဖြစ်ပြီး ဦးကောင်းတင်လည်း မြွေဆိပ်တက်ပြီး သေသွားမယ်။ ဒီတော့ အေစီနီရီလည်း စိတ်ညစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မြစ်ထဲဆင်းပြီး သတ်သေသွားပုံရတယ်။ ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးက အေစီနီရီအလောင်းကို ရင်ခွဲ စစ်ဆေးပြီးရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတာလား။ အသတ်ခံရပြီးမှ မြစ်ထဲ ပစ်ချခံ

ရသလားဆိုတာ အဖြေပေါ်လာမှာပေါ့ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဆရာဝန်ကြီးထံမှ မှတ်ချက်အရ အေစီနီရီသည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အသတ်ခံရပြီးမှ မြစ်ထဲ ပစ်ချခံရခြင်း မဟုတ်။

◆◆◆

ဦးရွှေတင်၏ ဇနီး အေစီနီရီနှင့် ဦးကောင်းတင်တို့၏ ဇာတ်လမ်းထိုတစ်ပတ်ကျော်ကျော်အကြာ၌ မည်သူမျှ မပြောကြတော့ပေ။

ဦးရွှေတင်သည် သူ့အပေါ်သို့ မဲကြသော ဇနီးနှင့် သူငယ်ချင်းထံ မမေ့၊ သို့သော်လည်း သူသည် ဘာသာရေးကို ပို၍အလေးထားလာလေတော့သည်။

□



ဆရာ ရွှေထွန်းဇံ (ရွှေလှော်ကား)

ဆေးဖက်ဝင် ကရဝေးပင်

ကရဝေးပင်သည် အမွှေးနံ့ ဆေးအုပ်စု၌ ပါဝင်ပါသည်။ အမွှေးငယ်အုပ်စု (၆)မျိုး၊ အမွှေးကြီး (၆)မျိုးနှင့် အနံ့ဆေး အုပ်စုတို့၌ ကရဝေးသီးသည် အဓိကနေရာ၌ ပါဝင်နေသည် ဟု တွေ့ရသည်။

ကရဝေးသည် အစာလည်း ဆေး။ ဆေးလည်း အစာ ဟု ဆိုသကဲ့သို့ စွယ်စုံ အသုံးဝင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်၌လည်း အသုံးပြုသကဲ့သို့၊ တိုင်းရင်းဆေး ဆက်စပ်ရာတွင်လည်း အလွန်ထက်မြက်လှ၏။ ကရဝေးပင် ဟု ဆေးအဖြစ် သုံးရာတွင် အသီး၊ အခေါက်၊ အမြစ်တို့ကို အသုံးပြုရ၏။

အရသာနှင့် စွမ်းရည်ဂုဏ်

အရွက်သည် စပ်၏။ ပူ၏။ အနည်းငယ် ချိုမွှေး၏။ အခေါက်၌ ကျက်သွားသောအခါ (ဝိတာဂ)၌ စပ်၏။ အသီးကို နှိပ်၏။ လေရောဂါ၊ ယားနာ၊ ညောင်းကျ၊ စအိုဝ နာကျင်မှုနှင့် သင့်မြတ်၏။ ထိပ်ကပ်နာ၊ နှလုံးရောဂါ၊ နှုတ် ချိတ်တို့၌ အသုံးပြု၏။ ချွေးထွက်စေပြီး အစာမကြေသော အဆိပ် (မန္တဝမ်းမီး) ရှိသူတို့၌ ထူးခြားစွာ ကျေးဇူးပြု၏။ ဝမ်း ချုပ်အောင်၊ ဝမ်းသက်၊ ချောင်းဆိုး၊ အအေးမိဖျားရောဂါတို့ အကျိုးပြု၏။

ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုနည်း

အစိုးအဆစ်များ ရောင်ကိုက်သော ၎င်းအရွက်ကို ခြစ်ခြေ၍ ရောင်နေသော အဆစ်ပေါ် အုပ်စည်းပေးပါက အကျိုးကင်း၏။

ဗိုက်အောင့်သော ၎င်းအရွက်ကို ဝမ်းဗိုက်နေရာ၌ စည်းပေးက ပျောက်ကင်း၏။

ဖောရောင်သော ၎င်းအခေါက်ကို ပျစ်ပျစ်သွေးလိမ်းက ပျောက်ကင်း၏။

ဝမ်းအတွင်း လေလုံးရှိသော ကြိတ်၍ အံ့စည်းပေးက ပျောက်ကင်းစေ၏။

ဘိန်းဆိပ်၊ မြွေဆိပ်သင့်သော အရွက်မှုန့်ကို ရှစ်ပဲသား သောက်က သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။

ပန်းနာ၊ ချောင်းဆိုး၊ ရင်ကျပ်ရောဂါတို့၌ ကရဝေးရွက် မှုန့်၊ ဝတ်ချင်းမှုန့်တို့ကို ဆတူရော၍ တစ်ခွက်စာ လေးပဲသား ခန့်ကို ချင်းစိမ်းရည်နှင့် ရောပြီး လျက်ပေးပါက လျင်မြန် စွာ ပျောက်ကင်း၏။

ကရဝေးပင်မှ အရွက်ကို ကရဝေးရွက်ဟု ခေါ်သော လည်း၊ အခေါက်ကိုမှ သစ်ကြပိုးခေါက်ဟု ခေါ်ကြသည်။

အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ရှမ်းပြည်နယ်မှ ထွက်သော သစ်ကြပိုးမှာ အခေါက်ထူ၏။ တရုတ်နှင့် စင်ကာပူတို့မှ ထွက်သော သစ်ကြပိုးမှာ အခေါက်အပါးမျိုးဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ကရဝေးရွက်၊ ကရဝေးသီးသည် သည်းခြေ၊ သွေးပုပ် သိုးခြင်း၊ အဆုတ်၊ ရင်ခေါင်းထဲ၌ ရှိသော ခွဲ၊ ခွဲပုပ်များကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပြီး ဝင်လေ ထွက်လေ ကောင်းမွန် စေသည်။

ကရဝေးရွက်၊ ဇီယာ၊ နံနံစေတို့ကို၍ နနွင်းနှင့် ရောနှော ပြီး ဟင်းချက်ရာတွင် အညှီအဟောက်နှင့် အဆိပ်အတောက် များကို ပျက်ပြယ်စေသည်။ အစာလည်း ကြေစေသည်။



သားအိမ်အတွင်း၌ သွေးလုံးဖြစ်ခဲ့သော် ကရဝေးသီး
မှန် နှစ်ပဲသား၊ ပိတ်ချင်းသီးမှန် နှစ်ပဲသားတို့ကို ထန်းလျက်
ပြုတ်ရည်နှင့် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်သောက်ပေးက သက်သာ
ပျောက်ကင်းစေသည်။

ကရဝေးပင် မြစ်ကို အဖုအကျိတ်နှင့် အဖောအရောင်
တို့တွင် အရက်ဖြင့် သွေးလိမ်းပါက သက်သာပျောက်ကင်း
စေသည်။

ကရဝေးဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော တိုင်းရင်းဆေးခန်းသုံး
ဆေးပုံ ဆယ်ပုံရှိပါသည်။ ထိုအထဲမှ အသုံးများပြီး စွမ်းရည်
ထက်မြက်သော ဆေးနံပါတ်(၂၉) သဗ္ဗရေယျ ဆေးစပ်ကြီး
၏ ဆေးအသုံးနှင့် ပျောက်ကင်းစေသော ရောဂါများကို ဖော်ပြ
ပေးလိုက်ပါသည်။

ရသနနှင့် ဆေးကိစ္စ

ပူစပ်၊ ဝမ်းမီးတောက်၊ အစာကြေ၊ လေသလိပ်နိုင်၊
အခိုးပွင့်၊ မီးယပ်ရောဂါတို့ကို နိုင်သည်။

ဆေးသုံးစွဲနည်း

အကြောအချင်းသို့ သွေးလေမလျှောက်၍ ထုံကျင်
ကိုက်ခဲသော်၊ လေငန်းဆွဲသော်၊ တောင်နံကြီး၊ သက်ရင်းကြီး
ရှောက်ရည်၊ ရေခွေးနှင့် သောက်ပေးပါ။ လိမ်းပေးပါ။

ခွေးငှက် အခိုးပိတ်သော် လေးညှင်းပြုတ်ရည်နှင့်
လည်း သောက်ပါ။ ကိုယ်လက် ပျော့ခွေး၊ မှိန်းအိပ်နေသူများ
ကို ခွေးတောက်မြစ်၊ ငါးရံပုလူမြစ်၊ ကြာခတ်ဝါးမြစ်၊ ခုင်း
ဂုံခါး၊ မိဿလင် တစ်ခုခုပြုတ်၍ သောက်ပါ။

အချိန်သမီးများ မွေတာထိန်/ချုပ်သော် ကွမ်းရွက်ပြုတ်
ရည်၊ ဆေးပုလဲ၊ အော်လဲ၊ သက်ရင်းကြီး၊ ငရုတ်ကောင်
တစ်ခုခုဖြင့် သောက်ပေးပါ။

ကိုယ်လက်ထုံကျင်၊ ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ သွေး
ပုပ်၊ လေပုပ်၊ ဝမ်းပုပ်ရှိ၍ အသားပွခြင်းဖြစ်သော် ပခံကော
မိဿလင်၊ ချင်းပြုတ်ရည်တစ်ခုခုနှင့် သောက်ပေးပါ။

ရက်ခြားဖျား၊ ချမ်းတုန်ဖျား၊ ငှက်ဖျားဖြစ်ခဲ့သော် နန္ဒင်
နှင့် ကွမ်းရွက်၊ ဆေးခါးကြီး ဆောင်ယထားသော် ငရုတ်ကောင်
ပြုတ်ရည်တစ်ခုခုဖြင့် တိုက်ပေးပါ။ □

ဆရာကြီးရာဇာဇော်ဝင်း (LL.B.)

နာမည်ပေးကပ်ပွန်းတပ် နက္ခတ္တဗေဒအကြားအမြင် လျှို့ဝှက်နတ်နိသောပညာဖြင့် အနာဂတ်ဟောတိန်



ရန်ကုန်မြို့(ပိတ်ရက်မရှိ)

Ph: 01-394727, 01-399426,
09-73009994, 09-5152521,
E.mail:sayagiyarzarzawwin@gmail.com

ရင်သွေးငယ်များနာမည်ပေးခြင်းကပ်ပွန်းတပ်ရက်အခမဲ့ရွေးပေးခြင်းရွေးချယ်
နာမည်လှလှလေးများရွေးချယ်ပေးခြင်းရင်သွေးငယ်များဘဝတစ်သက်တာ
စာတမ်းကုမ္ပဏီများနာမည်ရွေးခြင်းတုန်အမှတ်တံဆိပ်များအောက်ခံအရောင်
များကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲအချိန်နာရီနေ့ရက်များမြန်မာဇာတာအင်္ဂလန်ဇာတာဖြင့်
ဟောစာတမ်းအင်္ဂလိပ်ဟောစာတမ်းနိုင်ငံခြားမှမြန်မာများအတွက်နာမည်ပေး
စသည့်နာမည်ပေးပါရဂူဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။(ဥပဒေရေးရာ ၂၀၀၀
သံတမန်ဝန်ထမ်းအင်္ဂလိပ်နာမည်နှင့်မိဘနာမည်တူဖက်၍ အထူးဆောင်
ပေးခြင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များခွဲစိတ်မွေးဖွားမည့်ရက်ကောင်းရက်ခြား
နာရီနံနက်စက္ကန့်အပါအဝင်လိုအပ်သောယဉ္ဇာများUGဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင်
ဆက်သွယ်နိုင်သည်လူကြီးများအတွက်ရက်လနစ်ပိုင်းခြားထားသောဟောစာ
များ လက္ခဏာဖြင့်ဟောခြင်း ဓါတ်ပုံဖြင့်ဟောခြင်း မွေးသက္ကရာဇ်ဖြင့်ဟော
အကြားအမြင်ဖြင့်ဟောခြင်းနိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားများလိင်ကောင်းကောင်း
နိုင်ငံခြားသွားသူများမိမိရောက်သည့်နိုင်ငံတွင်အဆင်ပြေစေရန်ချစ်သူမောင်
စုံတွဲဇာတာစစ်ဆေးခြင်းအကြွေးပြန်ရစေရန်အမှုနိုင်/မနိုင်ပညာရေးထူးချွန်
မရှိအိမ်ထောင်ရေးတွင်အနှောင့်အယှက်များဖယ်ရှားပေးခြင်းရုပ်ရည်
သော်လည်းအဆင်မပြေဖြစ်နေသည်လူကြီးအပျိုကြီးများကံပွင့်အောင်
ခြင်းအိမ်ခြံကားရောင်းထွက်စေရန်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအင်းပညာပိဋက
ပညာဓာတ်ရိုက်ခတ်ဆင်ပညာများဖြင့်ဆရာထံရောက်လျှင်သင်အောင်မြင်
မည်ဟုမှတ်ပုံ(နှုတ်ဟောဥပဒေရေးရာ ၁၅၀၀၀ကျပ်)နာမည်ပေးခြင်းနှင့်ဟော
များ ဒီနေ့အပ်လျှင်မနက်ဖန်ရမည်နယ်သို့ VPLဖြင့်လည်းကောင်းဘဏ်
လျှင်ချက်ချင်းပို့ပေးမည်နယ်မှမွေးသက္ကရာဇ်နေ့ရက်လိပ်စာဖော်ပြ၍မေ့
သည်ရန်ကုန်မြို့အတွင်းနာမည်ပေးနှင့်ဟောစာတမ်းများကိုငွေကြေးပေးပို့ရမည်
မည်ဖုန်းနံပါတ်သတ်မှတ်ပါ။
အမှတ်(၁၀၉)(၉၄)လမ်းမြေညီထမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

www.burmeseclassic.com



မဟာဂန္ဓာဂုံဆရာတော် အရှင်ရနုကာဘိဝံသ ရွတ်ဆိုအဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သော ဗုံးဒဏ်ဘေးမှ လွတ်ကင်းသော ဂါထာ

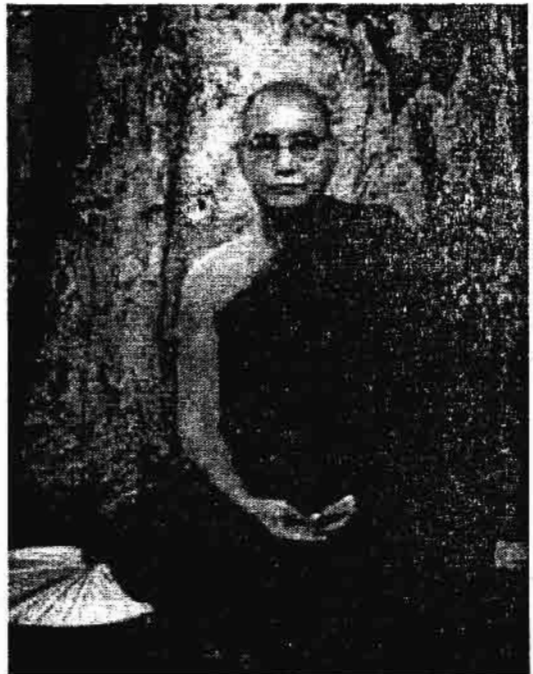
ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ)

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
အမှုပြသော မြန်မာ့တော်လှန်ရေးတပ်မတော်သည် ဖက်ဆစ်
တို့ကို ပြန်လည်တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေသလို၊ မဟာမိတ်
တပ်တို့ကလည်း ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးလျက် ရှိသည်။
အဆိုပါအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ဆုတ်ခွာနေရသည်။

မဟာမိတ် လေတပ်သည် မြန်မာပြည်တွင်းသို့ တစ်နေ့
တစ်နေ့ အကြိမ်များစွာ ဗုံးကြဲပစ်ခတ်လျက် ရှိသည်။
အဆိုပါ ဂျပန်တပ်တို့သည် မြို့ပြ လူထုကို အကာအကွယ်
ဆုတ်ခွာနေကြရာ အရပ်သူ အရပ်သားအချို့မှာလည်း
စစ်သေနတ်ထိမှန်၍ သေကြေဒဏ်ရာရရှိမှုများ ရှိ
ခဲ့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ အမရပူရမြို့လေးကိုပင် ခုနစ်ကြိမ်
ခန့်အထိ လာရောက် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ အဆိုပါအကြိမ်
အတွင်း မဟာဂန္ဓာဂုံကျောင်းတိုက်အတွင်းသို့ပင် ဗုံးတွေ လာ၍
တစ်ခါတွင်မူ ဗုံးပေါက်ကွဲ လွင့်စဉ်လာသော ဗုံးစများ
သည် ဆရာတော် အရှင်ရနုကာ ဘိဝံသ၏ အနီးအနားသို့
လာရောက်ထိမှန်ကြသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က
ဤသို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်၏။

“ငါ့မှာ သာသနာတော်ကို အရာထင်အောင် ပြုဖို့ရန်
အသိသေးလျှင် ဤလက်နက်ကြီးဘေးမှ လွတ်ပါစေ။
သာသနာပြုဖို့ရန် ကံမပါလျှင်တော့ ဤဘေးကြီးမှ လွတ်ဖို့
မမျှော်လင့်တော့ပါ” ဟူ၍ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အောက်ပါ
ဂါထာကိုလည်း ရေး၍ ရွတ်ဆို အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့ပါသည်။



သဓဇ အာဒိစ္စ ဗန္ဓုဿယ၊ ဟေသံ သာသန ကာရကော၊
ယုဒ္ဓေ ဘယာ ပပုတ္တော-မိ၊ နောဓေ နာမိ ပပုတ္တကော။
အာဒိစ္စ ဗန္ဓုဿ - နေနတ်နွယ်ပွား ဘေးတော်ဘုရား
၏ သာသနကာ ရကော-သုံးရပ်သာသနာ၊ စည်ပင်သာ
အောင်၊ ကောင်းစွာပင့်ကူ၊ မြှင့်နိုင်သူသည်။ သဓဇ ဟောသံ-
ရေးပါရမီ ပါခဲ့ပြီမို့၊ စုံညီမြတ်လေး၊ အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်သေး



အဲဒီ ယုဒ-ဥရောပနှင့် အာရှမကျန်၊ ပြည်မြန်ကို ချွန်၊
မီးဟုန်းဟုန်းစွဲ၊ ဤစစ်ပွဲ၌၊ ဘယာ- အမြောက်ဗုံးဆန်
လက်နက်ဒဏ်ဟု၊ ရန်မာန်မကောင်း၊ ဘေးအပေါင်းမ၊
ပမုတ္တောအဖို - ကံ၊ ဉာဏ်၊ လုံ့လ အသုံးချသဖြင့်၊ လုံးဝ
သန့်ရှင်းလွတ်ကင်း ရပါစေသတည်း။ နော စေ ဟောသံ -
ဗုဒ္ဓသာသနာပြုလောက်ရာတည်း၊ တာတာတော်တွင် ကံမမြင်
ပါမူကား။ နာမို ပမုတ္တကော - အမြောက်ဗုံးဆန် လက်နက်
ဒဏ်မှ လွတ်ရန် မမျှော်၊ ဘဝခန္ဓာတော် ရုပ်သိမ်း၍ အေးငြိမ်း
စွာ စံရပါစေသော်...ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့လျှင် တကယ်စစ်မှန်သော စိတ်ဓာတ်၊ တကယ်
မြင့်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်တို့ဖြင့် တကယ်အဓိဋ္ဌာန်ပြု
အလုပ်လုပ်သောအခါ တကယ်ပင် ဘေးအပေါင်းတို့မှ ကင်း
စင်လွတ်မြောက်ခဲ့ရလေသည်။ ရှေးကတို့၊ အစွမ်းသတ္တိတို့
ပါရမီတို့၊ သစ္စာတရားတို့သည် ဤနေရာမျိုးတွင် ၎င်းတို့
နေရာမှ စွင့်စွင့်ကူးကူး ထွက်ပေါ်လာကြ၏။ သူတို့သဘာဝ
အစွမ်းသတ္တိကို ထင်ထင်ရှားရှားပြတတ်ကြကုန်၏။

ဤသို့အားဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးလျှင် အမြောက်ဗုံးဆန်
တရုန်းရုန်းကြချနေသည့်ကြားက စစ်လေယာဉ်ပျံများ တဝီဝီ
ပျံဝဲနေသည့်အတွင်း စစ်မီးလျှံများ တဝင်းဝင်း၊ စစ်မီးခိုးများ
တလူလူထနေသည့် အချိန်ကာလအတွင်း ဆရာတော်သည်
ဝတ္ထုများမပျက် အနာဂတ် သာသနာအတွက် ကျမ်းစာများကို
ရေးသားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များကို မကွေးတိုင်း သာသနာရေး
ဦးစီးမှူး ဦးစိန်လှိုင်က ပြန်ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က
ကိုရင်ပေါက်စလေး ရှင်ဉာဏောဒယအဖြစ်သာ ရှိသေး၏။
စစ်အတွင်း အခြားပုဂ္ဂိုလ်များက ကိုယ်ရပ် ကိုယ်ရွာသို့
ပြန်ကြသော်လည်း ကိုရင်လေးမှာ မပြန်သေးဘဲရှိစဉ် ကိုယ်
တွေ့ကြုံရပုံလေးများကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ရာ...

“မကြာမကြာ စစ်လေယာဉ်က လာဝဲတယ်။ စစ်
သေနတ်နဲ့လည်း လှည့်ပတ် ပစ်တတ်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုး
မှာ “ကိုရင်လေး...ဗုံးကျင်းထဲဝင်”လို့ ဆရာတော်က
သတိပေးတတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဆရာတော် မှာထားတဲ့
အတိုင်း ရေးပြီးသား ကျမ်းစာ လက်ရေးမူကြမ်းဖိုင်တွေကြီး
တွေကို ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး ဗုံးခိုကျင်းထဲ ပြေးဝင်ရ
တော့တာပဲ။ ဆရာတော်စာမူတွေကို သွားလေရာ လာလေ
ရာ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ပဲ”

ဟု ပြန်ပြောပြကြားခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ဦးစိန်လှိုင်က ဆက်ပြောရာတွင်...

“တစ်ခါ ဆရာတပည့်နှစ်ပါး ဆွမ်းထိုင်စားနေစဉ်မှာ
လေယာဉ်ပျံ ဝဲပျံလာပြီး စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်တာမှာ ကိုရင်
လေးက ထပြေးမည်အပြု၊ ဆရာတော်က ကိုရင်လေး
သင်္ကန်းစကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ငါသေလို့မှ မင်းမသေ
ဘူးလားကွ။ တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ပါးတည်းရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာမှ
မကြောက်နဲ့”

ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော် အရှင်ဇနကာ ဘိဝံသသည် သာသနာပြု
ရာတွင် အသက်ကို မဝံ့ကွက်ဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား
သာသနာပြုခဲ့တော်မူသော သာသနာ့အာဇာနည် ရဟန်းတော်
တစ်ပါးအဖြစ် သမိုင်းဝင်ခဲ့သည်။ သူ ရေးစပ်ရွတ်ဆို ဟော
ခဲ့သော၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သော ဂါထာတော်တန်ခိုးကြောင့်လည်း
ဗုံးဆန်၊ အမြောက်ဆန်တို့မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်ဟုလည်း
အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူလိုက် ယူဆနိုင်ပါသည်။

မည်သို့ပင် ရှိစေ၊ မည်သို့သော လောကဓံတရား
နှင့် ကြုံတွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ အရှင်၏ အဓိဋ္ဌာန်ဂါထာအတိုင်း
မဆုတ်မဆိုင်း ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။
ဘဝမှန်တိုင်း ရိုင်းစိုင်းစွာ တိုက်ခတ်လာသည် ဖြစ်
လောကဓံ လှိုင်းတံပိုးတို့ တွန်းထိုးတိုက်ခိုက်လာသည် ဖြစ်
စေ၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးပမာ မလှုပ်မရှားအောင် ကြံကြံ
သတိတရားဖြင့် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကြားမှ ရှင်သန် ထင်ရှားခဲ့သော
အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာ ဘိဝံသ
ဟူ၍ သာသနာ့ အောင်လံတံခွန် လွှင့်ထူနိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာ
တော်အား ဦးညွှတ်ဝပ်တွား လေးစားကော်ရော် ရှိကြောင်း
ပါ၏ အရှင်ဘုရား။





၂၀၁၆ - ဩဂုတ်လ

ပြန်မာဆယ်နှစ်လပွားများအတွက် ဟောစာတမ်း

ခန့်ကျော်စွာ

တန်ခူးလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ငွေကံအထူးကောင်းသော အချိန်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရည်ရွယ်ထားသော အလုပ်ကိစ္စများ သင်တန်း၊ ပညာရေး၊ ငွေကြေးကိစ္စများ အတွက် အောင်မြင်မှုရသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ခရီးထူးများ သွားရတတ်သည်။ ရွှေ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း အဖိုးတန် သည် တန်ဖိုးတန်နှင့် ပစ္စည်းဝယ်ခြင်း ရှောင်ပါ။ အမျိုးသမီး သူစိမ်းကြောင့် နာမည်ထိခိုက်ရတတ်သည်။ အနီးအနားတွင် အန္တရာယ်များစွာရှိပါက မိမိအဝတ်ဟောင်းတစ်စုံကို ရေမျှောပစ်ပါ။ တာဝန်၊ ဝင်ငွေတိုးပါလိမ့်မည်။ ကြီးကဲသူများ ကူညီမည်။ သောသေရကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ သောသေရကံတတ်သည်။ ပစ္စည်းထွက်ကျခြင်း၊ သူခိုးခိုးခံရခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ ရက်ရှည်ခွဲနေရခြင်း၊ ခရီးဝေးသွားနေရခြင်းတို့ကြောင့် စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ် သည်။ ချစ်သူအတွက် သတင်းစကားကောင်း ကြားရမည်။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေရန်အတွက် ငါး၊ လိပ် သော ရေသတ္တဝါများကို အစာဓာတ်လုပ်ပါလေ။ ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ သွားနှင့် ပတ်သက်သော၊ ခံတွင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဆေးဝါးအညံ့ပေါ်တတ်သည်။ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံတစ်စုံ ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးအား လှူပါ။

ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်၊ ဇေတီတော်မြတ်၏ စနေထောင့်တွင် နှင်းဆီအနီ(၁၀)ပွင့် ပူဇော်ပါ။

ကဆုန်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

စိတ်ပင်ပန်းရသော အချိန်ကာလဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်တာဝန်များမည်။ ကြီးကဲသူများ အထင်လွဲခံရတတ်သည်။ အလုပ်ပြောင်း၊ အရာပြောင်းအစီအစဉ်များ ပေါ်မည်။ သင်တန်း၊ ပညာရေးအတွက် စိတ်ပူရတတ်သည်။ ချိန်းဆိုထားသောကိစ္စများ တော့လွဲ လွဲချော် ထွက်သည်။ စာရွက်စာတမ်းအထားမှား ပျောက်တတ်သည်။ မိတ်ဆွေဟောင်း၊ ဆရာဟောင်း၊ လူကြီးဟောင်းများ ပြန်ဆုံတွေ့၍ ဆုံပြန်မည်။ ခရီးထူးများ နှစ်ကြိမ်နှစ်ဆင့်သွားရတတ်သည်။ လူမျိုးခြား၊ တိုင်းရင်းသားများ အကျိုးပြုမည်။ မြေ၊ အမွေ၊ ဘာသာရေး ခရီးများ အောင်မြင်မည်။ အနီးအနားတွင် လမ်းပြင်၊ လမ်းဖို့ခြင်း အထူးပေါ်က အညံ့တွေ လွတ်ပြီမှတ်ပါလေ။ အခက်အခဲအားလုံး သိမ့်သွားပါလိမ့်မည်။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ မေတ္တာကြီးမားခြင်းကို ခံစားရပါလိမ့်မည်။ နှစ်သက် မေတ္တာကြီးမားခြင်းကို ခံစားခွင့်ရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းရမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ခြေထောက်၊ ခံတွင်း ပတ်သက်သော အညံ့ရှိပါလိမ့်မည်။ မိနပ်ဟောင်းတစ်စုံကို ညနေပိုင်းအချိန် အမှိုက်ပုံသို့ စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။

ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်၊ ဇေတီတော်မြတ်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် အုန်း(၉)ညွန့် ပူဇော်ပါ။

နယုန်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

အဆက်အသွယ်ကောင်းများ၊ သတင်းကောင်းများ ရပါလိမ့်မည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် အထူးအဆက်အသွယ်ရမည်။ ငွေကိစ္စများ ချည်ဆိုင်သွားပါလိမ့်မည်။ ငွေကိစ္စအတွက် စကားပြောလျှင် သပြေညွန့်ဆောင်ပြီးပြောပါ။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်ခြင်း အောင်မြင်မည်။ အလုပ်သစ်၊ လူကြီးသစ်၊ မိတ်ဆွေသစ် အကျိုးပြုမည်။ ညအိပ်ညည်းသည်ရောက်လာတတ်သည်။ သူတစ်ပါးအချစ်ရေး အဆင်မပြေမှုများတွင် ကြာညပ်တတ်သည်။ ရွှေ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ အပြောင်းအလဲဖြစ်မည်။ စာချုပ်၊ လျှောက်လွှာများအတွက် အချိန်စောင့်နေရတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စများ အဆင်ပြေရန်အတွက် ညောင်ရေသွန်းပြီး ဆုတောင်းပါ။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာ၊ ကြည်နူးစရာများ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ အတူတကွ ခရီးထူးများ သွားရလိမ့်မည်။ အိပ်ထူးထူးသောအချိန်ဖြစ်သည်။ (၄၊ ၆၊ ၀)ဂဏန်းများ အကျိုးပေးသည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ရေချိုးဖူးခြင်း၊ အအေးမိခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ ရုတ်တရက် ဖျားနာတတ်သည်။ ကျန်းမာဖို့ အနီရောင် ဆန်စည် ဘုရားလှူပါ။

ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်၊ ဇေတီတော်မြတ်၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ကံကော်(၉)ညွန့် ပူဇော်ပါ။



ဝါဆိုလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ကောင်းသော ခရီးဝေးများ သွားရမည်။ ကားနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ နေရာသစ် အလုပ်သစ် အကျိုးပြုမည်။ လူကြီးများနှင့် သဘောထားကွဲတတ်သည်။ အထင်အမြင်လွဲမှားခံရခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ မည်သည့် ပြဿနာမဆို ပြေလည်သွားပါလိမ့်မည်။ ပြိုင်ဘက်များကို အောင်နိုင်သွားချိန်ဖြစ်သည်။ ပရဟိတကုသိုလ် များ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများ ဦးဆောင်ရမည်။ အသင်းအဖွဲ့၏အကြီးအကဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်။ ပညာရေးကိစ္စများ သင်တန်း ကိစ္စများအတွက် အခွင့်အရေးသစ်ပေါ်မည်။ ဆရာသမားကူညီမည်။ မိသားစု စကားပြောအဆင်မပြေဖြစ်ခြင်း ရှောင်ပါ။ မိမိ ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်ချိန်ဖြစ်ပါသည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ အသစ်ဝင်မည်။ သူတစ်ပါး ကျန်းမာရေး၊ ငွေကြေးကိစ္စ ကူညီပေးရမည်။ မိမိမွေးနေ့တွင် ဆေးရုံလူနာ သတင်းမေးခြင်း ရှောင်ပါ။ ငွေကောင်းရန်အတွက် ငှက်ပျောသီးမှည့်တစ်စီး ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား လှူလိုက်ပါ။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာရသောအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်သူ၏ နားလည်ပေးမှု၊ ဂရုစိုက်မှုတို့ကြောင့် မေတ္တာပိုရချိန်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ခူး နှလုံး၊ နားနှင့် ပတ်သက်သော အညံ့များ ရှိသည်။ နားထဲသို့ ရေဝင်ခြင်း၊ အကောင်ဝင်ခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ အညံ့များ လွတ်ရန် ထီးအသစ်တစ်လက် ဝယ်သုံးလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ■ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ အင်္ဂါထောင့်တွင် ပန်းအဖြူရောင်(၁၀)ပွင့် ပူဇော်ပါ။

ဝါခေါင်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

အတိုက်အခံ၊ အပြိုင်အဆိုင်များနေချိန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ကြိုးစားရန်ကန်နေရမည်။ ရည်ရွယ်ချက်များ အတွက် အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးများမည်။ ယခုကာလတွင် ခိုက်ရန်စကားများခြင်း အထူးရှောင်ပါ။ ပြဿနာသေးသေးလေးမှ ပြဿနာကြီးသွားတတ်သည်။ မိတ်ဆွေနှင့် ရန်သူကို သံသကွဲကွဲ သိရမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ငွေကိစ္စများအတွက်ထောင့် ပြေလည်သွားပါလိမ့်မည်။ မြုပ်နေသောငွေများ ပြန်ပေါ်လာမည်။ စာချုပ်ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ စပ်တူခိုင်၊ စားသောက်ကုန်တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး အောင်မြင်မှုရမည်။ ဆရာသမား၊ ပညာရေးအလုပ် ပတ်သက်သူများ အကျိုးပြုမည်။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်းဝင်မည်။ စီးပွားတက်သော၊ ရာထူး၊ တာဝန်၊ ဝင်ငွေတိုးသော ကာလဖြစ်သည်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ ချစ်သူ၏ ငြိငြင်ခံရလိမ့်မည်။ အထင်လွဲခံရတတ်သည်။ ကြားစကားများ ရုပ်ထွေးတတ်သည်။ အဆင်ပြေရန်အတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်းဆွမ်းဘုရားလှူပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပံပတ်သက်ပြီး အညံ့ရှိသည်။ ဝမ်းပျက်ခြင်း၊ ဗိုက်အောင့်ခြင်း၊ အူရောင်ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ကျန်းမာရန် မြန်မာဆေးသုံးမျိုး ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးအား လှူပါ။

ယတြာ။ ■ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်အရပ်တွင် ရွက်လှ(၉)ညွန့် ပူဇော်ပါ။

တော်သလင်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ကံအထူးကောင်းချိန်ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်မည်။ ကြီးကဲသူများ ကူညီပါလိမ့်မည်။ ရည်ရွယ်ချက်များ အတွက် ရဲရဲတင်းတင်း ဆောင်ရွက်ပါလေ။ ဆုံနှုံးထားသော ငွေကြေးများ ပြန်ရမည်။ မသင့်မတင့် အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့သူများ ပြန်လည်သင့်မြတ်ပါမည်။ ပစ္စည်းဟောင်းများ ထွက်ပြီး ပစ္စည်းသစ်များ ဝင်မည်။ ကားကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ခရီးထွက်သွားရသော အဆောက်အအုံနေရာကိစ္စ ပြင်ဆင်ရမည်။ စီးပွားတက်သောအချိန်ဖြစ်သည်။ ငွေအဝင်ကြမ်း၊ အတွက်ကြမ်းသောအချိန် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးသူစိမ်းကြောင့် စိတ်ညစ်ရမည်။ လူရင်းမိတ်ဆွေအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆံပင်ရှည်ဖြတ်ခြင်းကြောင့် ကံအဆိုး များ ရောက်လာနိုင်သောကြောင့် ကြာဆံကြော် ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးအား လှူပါ။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ သဘောထားကွဲလွဲမှုလေးများ ရှိတတ်သည်။ မကြာခဏ စကား အဆင်မပြေဖြစ်တတ်သည်။ ချစ်သူ စိတ်ကောက်၊ စိတ်ဆိုးနေခြင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ရလိမ့်မည်။ အဆင်ပြေရန်အတွက် ခိုငှက်ကလေးများကို အစာကျွေးပြီး ဆုတောင်းပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ရေချိုးပေးခြင်း၊ အစားပေးခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရန်အတွက် ငွေခွေး သံပရာရည် ဘုရားလှူပါ။

ယတြာ။ ■ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ ကြာသပတေးထောင့်အရပ်တွင် ခံပယ်ပန်း(၉)ကုံး ပူဇော်ပါ။



သီတင်းကျွတ်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ငွေကိစ္စများ ပြေလည်သွားပါလိမ့်မည်။ ငွေအတွက် စကားပြောလျှင် သစ်ပင်ရေလောင်း၍ ဆုတောင်းပြီးမှ ပြောပါ။
သာရေးအလှူကိစ္စများ ဦးဆောင်ရပါမည်။ မြေကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ မိခင်၊ ကြီးကဲသော အမျိုးသမီးများ ကူညီမည်။
တော်တဆ ထိခိုက်မှု ကြုံရတတ်သည်။ ဂရုစိုက်ပါ။ အစိုးတန်ပစ္စည်းများ ပျက်တတ်/ထွက်တတ်သည်။ အသစ်ပြန်ဝင်မည်။
ထုပ်အသစ်စရမည်။ လျှောက်လွှာကိစ္စ၊ စာချုပ်ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားရောက်နေသူများ ဆက်သွယ်အကျိုးပြုလိမ့်
မည်။ အဆောက်အအုံဦးပြင်ဆင်ရမည်။ နေရာသစ်၊ အလုပ်သစ် စတင်ရမည်။ ရေပိုက်၊ ရေကန်ကိစ္စလုပ်ရလျှင် အဝါရောင်
ချစ်ရည် ဘုရားလှူပါ။ ပညာရေးကိစ္စ၊ သင်တန်းကိစ္စများအတွက်တော့ စိတ်ပင်ပန်းရလိမ့်မည်။ ထိက် အထူးကောင်းနေချိန်
ဖြစ်သောကြောင့် (၇၊ ၅၊ ၀)ဂဏန်းများ ပါသောထိ ကံစမ်းပါလေ။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ အလိုက်သိသော မေတ္တာစိတ်ကြောင့်
ချမ်းပါမည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ လက်ထိခိုက်မိခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ သွေးထွက်သံယိုကိန်း အနည်းငယ်ရှိသည်။ အညံ့လွတ်ရန်
နီရောင်ဖျော်ရည် ဘုရားလှူပါ။

ဩဇာ ။ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ သောကြာထောင့်တွင် သပြေ(၉)ညွန့် ပူဇော်ပါ။

တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

စိတ်ပင်ပန်းရသောအချိန်ဖြစ်သည်။ မိမိကိစ္စထက် သူတစ်ပါးကိစ္စများ ရှုပ်ထွေးနေပါလိမ့်မည်။ ငွေကိစ္စ ကြာညပ်တတ်
သည်။ အခေါ်အပြောပျက်ခြင်း၊ မိလ္လာပျက်ခြင်း ဂရုစိုက်ပါလေ။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ အထင်အမြင်လွဲမှားတတ်သည်။
ထုပ်အသစ် စတင်ရမည်။ အောင်မြင်ပါမည်။ အလုပ်ကိစ္စတွင် ငွေမြုပ်နေပါက လမုန့်နှစ်ခု ဘုန်းကြီးလှူ၍ ဆုတောင်းပါ။
မိတ္တူ ဆေးဝါး၊ စားသောက်ကုန်၊ စိုက်ပျိုးရေး စာသင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သောအလုပ်များ အထူးအကျိုးပြုမည်။ စီးပွားတက်သော
အချိန်ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးစကားပြောရလျှင် သကြားအနည်းငယ်စားပြီး ရေသောက်၍ ပြောပါလေ။ အောင်မြင်မည်။
သောအတွက်တော့ သဘောထားကွဲလွဲမှုများ ကြုံရတတ်သည်။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း အထူးဝင်မည်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်တော့ စိတ်ပင်ပန်းရခြင်းများ ကြုံရလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ အထင်လွဲမှားများကို ဖြေရှင်း
မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်ရလိမ့်မည်။ ဒေါသအမျက်၍ အဆင်ပြေရန် သီလရှင်ကို အသီးလှူပြီး ဆုတောင်းပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ သူတစ်ပါး ဆေးကုသမှု၊ အဝေးသို့ ဆေးသွားကုခြင်း ကူညီရမည်။
ဩဇာ ။ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်အရပ်တွင် အဝါရောင်ပန်း (၁၀)ပွင့် ပူဇော်ပါ။

နတ်တော်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကံ စတက်သောအချိန်ဖြစ်သည်။ အပြိုင်အဆိုင်အတိုက်အခံများကြားမှ အောင်မြင်မည်။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဆောင်
သွယ်သော ဆုံးဖြတ်သင့်သော ကာလဖြစ်သည်။ မည်သို့သော အခက်အခဲဖြစ်ပါစေ၊ အောင်မြင်သွားပါလိမ့်မည်။ အလုပ်
နိမ့် နေရာနှစ်ခုဖြစ်သည်။ အကြီးအကဲနှစ်ဦးကူညီမည်။ နိုင်ငံခြားမှ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရမည်။ အစိုးတန်ပစ္စည်းအပြောင်း
အသစ်ဖြစ်မည်။ စာရွက်စာတမ်း၊ ကတ်ပြား အထားမှား၍ ပျောက်တတ်သည်။ ကွဲကွာနေသူများ၊ မိတ်ဆွေဟောင်းများ
အကျိုးပြုလိမ့်မည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ငွေမြုပ်တတ်သည်။ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲ အထင်လွဲတတ်သည်။ သူတစ်ပါး
သေရုံ ကျန်းမာရေးကိစ္စ ကူညီရမည်။ ခရီးထူးအောင်မြင်မည်။ မိသားစုအတွက်တော့ အစိုးတန်ပစ္စည်း အပြောင်းအလဲအသစ်
အကျိုးပြုလိမ့်မည်။ ကားကိစ္စ အောင်မြင်မည်။

အချစ်ရေးအတွက်တော့ တစ်နယ်တစ်ရပ်ကွဲကွာနေခြင်းများမှ စိတ်ချမ်းသာစရာ ပြန်ဆုံလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ အထူးလက်
ဝင်ရမည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ အိပ်မပျော်ခြင်းတို့ ကြုံရတတ်သည်။

ဩဇာ ။ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ အင်္ဂါထောင့်တွင် ကံကော်(၉)ညွန့် ပူဇော်ပါ။ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေရန်အတွက်
ဘုရားနိကလေးများကို အစာဒါနပြုပါ။



ပြာသိုလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း စိတ်ချမ်းသာစရာများသာ မျှော်လင့်ပါ။ ကံတရား၏ မျက်နှာသာပေးခြင်း၊ အချိန်အခါကောင်းဖြစ်၍ ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်မည်။ အိုးအိမ်သစ်၊ နေရာအသစ်များဖြစ်မည်။ အလုပ်သစ်စတင်ခြင်း အောင်မြင်မည်။ ငွေကိစ္စများ ပြေလည်သွားမည်။ အလှူ၊ ဘာသာရေးကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ အထူး လှုပ်စစ်ပစ္စည်းဝင်မည်။ ငယ်သူ အတွက် သင်တန်းဖြေဆိုမှု လျှောက်လွှာကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ထိက်အထူးရှိပါသည်။ မွေးနေ့တွင် ပေါက်ပေါက်ပွင့် ဘုရားလှူပြီး (၃၊ ၅၊ ၈)ပါသောထိ ထိုးပါ။ ဆွေမျိုး၊ လူရင်းနှင့် အခေါ်အပြောပျက်တတ်သည်။ ဆွေမျိုး၊ မိသားစုနှင့် စကားပြော ဆင်ခြင်သင့်သည်။ စာပေ အနုပညာ၊ သီချင်း၊ ဂီတနှင့် ပတ်သက်သူများ အကျိုးပြုမည်။ မိသားစုအတွက် အိုးအိမ်အသစ်၊ ယာဉ်စက်ပစ္စည်းအသစ် လုပ်ငန်းသစ်ကိစ္စများ အထူးအောင်မြင်မည်။

အချစ်ရေးအတွက်တော့ ချစ်သူ၏ အလိုလိုက် ဂရုစိုက်မှုများဖြင့် ကြည်နူးကျေနပ်ရပါလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ဦးခေါင်း၊ အူ၊ အကြောနှင့်ပတ်သက်သော အညံ့များ ကြုံရတတ်သည်။ ရေချိုးမှားခြင်း အထူးဂရုစိုက်ပါ။

ယတြာ။ ■ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်တွင် နှင်းဆီပန်းအနီရောင်(၁၀)ပွင့် ပူဇော်ပါ။ လှူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေရန်အတွက် ကြီးကဲသော အမျိုးသမီးကြီးကို အသီးမျိုးစုံ ဒါနပြုပါ။

တပို့တွဲလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း မိမိရည်ရွယ်ချက်များအတွက် အကြီးအကဲ အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှ ကူညီ၍ အောင်မြင်မည်။ မြေကိစ္စ အမွေကိစ္စ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများ ဦးဆောင်ရမည်။ အိမ်နေရာ၊ အလုပ်နေရာပြင်ဆင်မှု၊ အပြောင်းအရွှေ့များ ပေါ်တတ်သည်။ ဆွေမျိုး ငယ်သူ၏ နိုင်ငံခြားကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ခြေထောက်ထိခိုက်မိတတ်သည်။ ရွှေ၊ လှုပ်စစ်ပစ္စည်းအသစ်ဝင်မည်။ သူ့အိုး စိတ်ညစ်ရတတ်သည်။ စာချုပ်ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ အဝေးရောက်နေသူတို့၏ သတင်းကောင်းအဆက်အသွယ် မည်။ မိသားစုအတွက်တော့ ငွေကြေးကိစ္စများ ပြေလည်အောင်မြင်မည်။ ကား၊ ယာဉ်စက်ပစ္စည်း အကျိုးပြုမည်။

အချစ်ရေးအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာများ မျှော်လင့်ထားပါ။ ချစ်သူထံမှ ဝမ်းသာစရာ သတင်းစကား မကြာခဏ ကြားရလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ သွား၊ ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ သွား၊ ခံတွင်းနှင့် ပတ်သက်သော အညံ့ရှိသည်။

ယတြာ။ ■ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ထီးနီ(၁၀)လက်ပူဇော်ပါ။ လှူမှုရေး အဆင်ပြေရန်အတွက် သီလရှင်ကို ထီးတစ်လက်လှူပါ။

တပေါင်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း နိုင်ငံခြားနှင့်ပတ်သက်သော ကံအခွင့်ထူးများ ရမည်။ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရမည်။ ဘာသာရေး၊ ခရီးထူး၊ ဘုရားဖူးခရီးထူးများ သွားရမည်။ ငွေကိစ္စများ ပြေလည်သွားပါမည်။ ငယ်သူအတွက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းဝင်မည်။ လှုပ်စစ်ပစ္စည်းပျက်တတ်သည်။ ဆွေမျိုး လူရင်းနှင့် ကြားစကားကြောင့် အထင်အမြင်လွဲမှားတတ်သည်။ လက်ထိခိုက်ခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ မင်းအစိုးရ၏ အကြီးအကဲကူညီလိမ့်မည်။ လူဝီလာနေခြင်း၊ အထူးညံ့သည်တော် ရောက်မည်။ မိမိပြောစကားများ အထူးအောင်မြင်ချိန်ဖြစ်သည်။ မိသားစုအတွက်တော့ လူမျိုးခြား၊ တိုင်းရင်းသား အထူးအကျိုးပြုကူညီမည်။ ဆိုင်၊ စပ်တူအသစ်အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းများရမည်။

အချစ်ရေးအတွက်တော့ ကြားစကားကြောင့် အထင်လွဲမှား၊ အခေါ်အပြောပျက်ခြင်းများ ကြုံရမည်။ စိတ်သောဏ္ဍာန်ကြားမှ ချစ်သူ၏ နွေးထွေး နားလည်မှု ရလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ လေထိုး လေအောင့်၊ အစားမှားခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ သူတစ်ပါးကျန်းမာရေးကိစ္စ ကူညီရမည်။

ယတြာ။ ■ ဘုရားစေတီတော်မြတ်၏ သောကြာထောင့်တွင် ပန်းအဖြူ (၁၉)ပွင့် ပူဇော်ပါ။ လှူမှုရေး အဆင်ပြေရန်အတွက် ငါးအစာဒါနပြုပါ။





သားကောင်း သမီးမြတ် ပိုင်ဆိုင်စေလိုသော်

သျှင်ထွေး (သန်လျင်)



အဘွား ဒေါ်ကြင်မှာ အသက် ရှစ်ဆယ်နီးပါးရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေး ခေါင်ခေါင်ပြည်သလို၊ ဆွေမျိုး နှစ် သာရေး နာရေးမှန်သမျှကိုလည်း မရောက်ရောက် နှစ် လာတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်း သလို၊ လူမှုရေးလည်း လစ်ဟာမှု မရှိစေသော လူကြီးသူမ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း နှောင်းမြစ်များကိုလည်း

လူငယ် လူကြီးမရွေး စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောပြတတ်သလို၊ စိတ်ရှည်စွာဖြင့်လည်း ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းတတ်သည်။ တစ်နေ့ တူမတစ်ယောက်ဖြစ်သူက သူ့သားတစ် ယောက် ပြောဆိုဆုံးမ၍မရကြောင်း၊ အလွန်ဆိုသွင်းကြောင်း ကို ပြောပြလေရာ အဘွား ဒေါ်ကြင်၏ မှတ်ချက်စကားက အတော်လေးကို မှတ်သားဖို့ ကောင်းနေပြန်၏။



“သားသမီးဆိုတာကိုလည်း အပြစ်ပြောမနေနဲ့ဦး။
ညည်းတိုတွေလည်း မိဘကောင်းဖြစ်အောင် မေတ္တာတရားနဲ့
အညီ နေထိုင်ပြုမူကြလို့လား။”

အဘွား ဒေါ်ကြင်က ဤမျှနှင့် မရပ်။ တူမဖြစ်သူကို
ထပ်ပြီး ပြောပြန်၏။

“ညည်းသားကို ကိုယ်ဝန်လွယ်တုန်းက ဘုရားမေ့၊
တရားမေ့၊ လူမှုရေးတွေ မေ့ထားပြီး လင်ရော မယားပါ
စီးပွားရေး သောင်းကျန်းနေကြတာလေ။ ကိုယ်ဝန်မရှိခင်က
လည်း လောဘဇော တိုက်တယ်။ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားတုန်း
မှာလည်း စီးပွားရေးကိုပဲ မဲနေကြတာမဟုတ်လား။ ငါ ရေး
ပေးခဲ့တဲ့ ဂါထာစာရွက်ကို ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ချောင်
ထိုးထားခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။”

အဘွား ဒေါ်ကြင်၏ စကားကို သားဆိုးအမေက
ကြာကြာ နားမထောင်နိုင်တော့ပေ။ အဘွား ဒေါ်ကြင်ကို
မသိဟန်ပြုပြီး တူမဖြစ်သူက ရှောင်ထွက်သွားလေ၏။

အဘွား ဒေါ်ကြင်နှင့် ကြုံတုန်းကြုံခိုက်မှာ တစ်ခု
မဟုတ်တစ်ခု ရအောင်ယူတတ်သော အကျင့်ကြောင့်ပင်
စပ်စပ်လိုက်ပြန်၏။

“ဘာဂါထာများလဲ အဘွား။”

“ကိုယ်ဝန်ရှိပြီလို့ စသိကတည်းက မိခင်ဖြစ်သူက
အမြဲမပြတ် ရွတ်ပွားရမယ့် ဂါထာလေ။ မွေးလာမယ့် သား
သမီးအတွက် မေတ္တာနဲ့ ရွတ်ပွားရမယ့် ဂါထာလေ။”

“ကြံတုန်းလေး ရေးပေးခဲ့ပါလား အဘွား။ သမီးလည်း
အခြားသူတွေကို ပြောပြလို့ ရတာပေါ့။”

အဘွား ဒေါ်ကြင်နှင့် ဆုံဖြစ်တိုင်း ကျွန်မအတွက်
ဗဟုသုတ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲရသည်။ အဘွား
ဒေါ်ကြင်ခိုင်းသည်အတိုင်း မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး ရေးမှတ်
လိုက်၏။

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား၍ လောကအလှ
တရားများ ပြည့်စုံကြွယ်ဝစေပါသည်။

ယော မေ အယံ ဘန္တေ
ကုစ္ဆိတော ကုမာရတော ဝါ
ကုမာရိကာ ဝါ
သော ဘဂဝန္တံ သရဏံ ဂစ္ဆတိ
ဓမ္မဉ္စ ဘိက္ခု သံယဉ္ဇူ
ဥပါသကံ တံ ဘဂဝါ
ဓာရေတု အဇ္ဈတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ
သရဏံ ဂတံ။

ဘန္တေ - အရှင်ဘုရား၊ မေ-တပည့်တော်၏။ ကုစ္ဆိ
တော-ဝမ်း၌ တည်သော၊ ယော အယံကုမာရေဝါ - အကြင်
သတို့သားသည် လည်းကောင်း။ ယာ အယံကုမာရိကာဝါ-
အကြင်သတို့သမီးသည် လည်းကောင်း။ အတ္တိ - ခို၏။
သော- ထိုသန္ဓေသားသည်။ ဘဂဝန္တံ - မြတ်စွာဘုရားထံ
သရဏံ - ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆတိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

ဓမ္မဉ္စ - တရားတော်ကို လည်းကောင်း။ ဘိက္ခုသံယဉ္ဇူ-
ရဟန်းသံဃာတော်တို့ကို လည်းကောင်း။ သရဏံ-ကိုးကွယ်
ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆတိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။ ဘဂဝါ - မြတ်စွာဘုရား
သည်။ တံ-ထိုသန္ဓေသားကို။ အဇ္ဈတဂ္ဂေ-ယနေ့ကို အစပြု၍
ပါဏုပေတံ-အသက်ထက်ဆုံး။ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာထူး
ဂတံ-ဆည်းကပ်သော၊ ဥပါသကံ - ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်
တတ်သူဟူ၍။ ဓာရေတု-မှတ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

အဘွား ဒေါ်ကြင်၏ နှုတ်တိုက်ချပေးသော ဂါထာနှင့်
အနက်ကို ကူးမှတ်ရေးသားပြီး တစ်ခေါက်ပြန်ရွတ်ပြလိုက်
သည်။

ကျွန်မ၏ ရွတ်ဖတ်ခြင်းအဆုံးမှာတော့ အဘွား
ဒေါ်ကြင်က...

“တကယ်တော့ ဒီဂါထာက ကိုယ်ရဲ့ မမြင်ရသေးတဲ့
ရင်သွေးကို သရဏာဂုံတည်သူအဖြစ် ဘုရားရှင်ထံ ဆိုက်
တည်တဲ့ မေတ္တာစကားပါပဲ သမီး။”

“မြတ်စွာဘုရား... ဘုရားတပည့်တော်၏ ဝမ်းကြွ
တိုက်တွင် တည်နေသော ကလေးငယ်သည် မြတ်စွာဘုရား
အား လည်းကောင်း၊ တရားတော်အား လည်းကောင်း၊ သံဃာ
တော်အား လည်းကောင်း၊ ကိုးကွယ်ရာအစစ်ဟူ၍ ဆည်းကပ်
ကပ်ပါ၏။ ထိုသန္ဓေသားအား ယနေ့မှစပြီး အသက်ထက်ဆုံး
သရဏာဂုံတည်သူဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ ဘုရားလို့ တိုင်ကြား
စကားပါပဲ။”

အဘွား ဒေါ်ကြင်၏ နှုတ်ထွက် စကားများမှာ မှတ်တမ်း
စရာ ပြည့်နှက်နေ၏။ သားကောင်း သမီးမြတ် ပိုင်ဆိုင်သူ
သော မိဘများအတွက် တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်သော ဂါထာတစ်ပုဒ်
ပင်ဖြစ်ပါသည်။





ဓမ္မဒါန

ကျောက်စိမ်းစေတီတော်အတွင်းရှိ
ကျောက်စိမ်းရုပ်ပွားတော်
အမရပူရမြို့နယ်၊ ဆင်ရွာမြင်းပျားကျေးရွာ



ဝေရောစနုကျောက်စိမ်းစေတီတော်

ဝင်းကိုဇော်



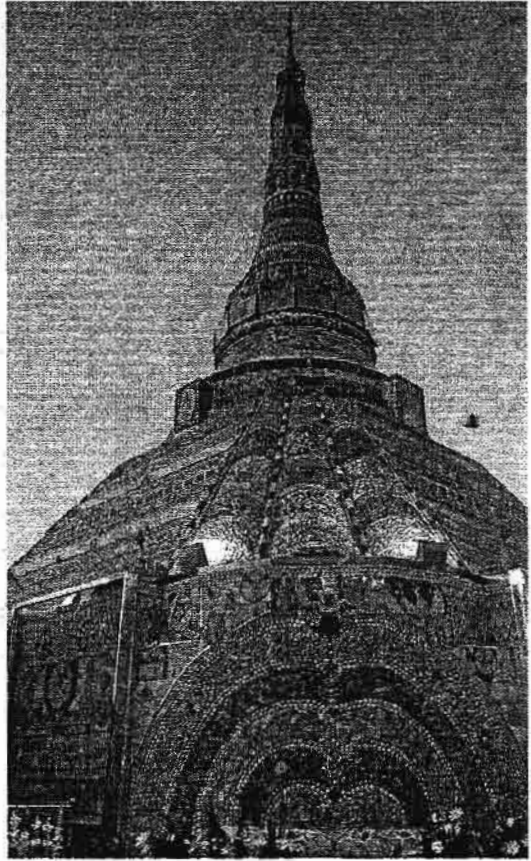
မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ် မျက်နှာတော် သစ်ချိန် အမီရောက်လိုသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့မှ သူဦးပိုင်းတွင် ထွက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်တို့သည် နံနက် အရုဏ်မတက် မီ မိုင်တိုင်အမှတ် (၃၆၀)သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီးအတိုင်း ကားဖြင့် လာခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာသို့ မရောက်မီ အတန်ငယ် လှမ်းသော နေရာမှပင် ကားလမ်းမကြီး၏ ဝဲဘက်တွင် မီးရောင်များအောက်၌ ကြည်ညိုဖွယ် တင့်တယ်စွာ တည်ရှိနေသည့် ကျောက်စိမ်းစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြင်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်စိမ်းစေတီတော်မြတ်ကို ကားပေါ်မှ လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ကြပါသည်။ ကားမောင်းသူက ကားကို အရှိန်လျှော့ကာ မောင်းနှင်ပေးသဖြင့် စေတီတော်ကို အချိန်ကြာကြာ ဖူးခဲ့ကြရသည်။ ကြည့်၍မဝ သပ္ပာယ်လှသည့် ကျောက်စိမ်းစေတီတော်သည် မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ကျောက်စိမ်းစေတီတော်တည်ထားသည့် နေရာသည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ အမရပူရမြို့နယ်၊ ဆင်ရွာမြင်းဖူးကျေးရွာဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီးမှ အနောက်ဘက်သို့ ပေ ၆၀၀၊ စစ်ကိုင်းမြစ်ငယ်ကားလမ်း

မိုင်တိုင်အမှတ် (၄၊ ၇)မှ တောင်ဘက်သို့ ပေ ၁၀၀၀ ကွာဝေးသည်။ စေတီတော်တည်ထားသည့် ကုန်းမြင့်သည် ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးအထက် ကိုးပေခန့်မြင့်သည်။ စေတီတော်တည်ထားသည့် ကုန်းမြေသည် ၅၀၀ ကျယ်ဝန်းပြီး စေတီတော်ရင်ပြင်သည် အလျားအနံ ၁၄၄၀၀၀ ၆လက်မစီ ရှိသော စတုရန်းပုံဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရှေးခေတ်ဦး ပျူခေတ်ကာလမှစ၍ ကတည်းကပင် စေတီပုထိုးများကို တည်ထားခဲ့ကြရာ ပျူခေတ်များအတွင်း တည်ထားခဲ့သော စေတီပုထိုးများထဲ၌ သရေခေတ္တရာ၊ ဗိဿနိုး အစရှိသော ပျူမြို့ဟောင်းများတွင် ယနေ့တိုင် မြင်တွေ့ကြရပေသည်။ မြန်မာများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတွင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ် များပြားသော လူမျိုးများဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ပြည်ရွာအနှံ့ မြို့ရွာကျေးလက်တိုင်းတွင် စေတီပုထိုးများကို တည်ထားကိုးကွယ်လေ့ရှိကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူများ နေထိုင်ရာ မြို့တိုင်းရွာတိုင်းတွင် လည်းကောင်း၊ တောင်စဉ် တောင်တန်းများ၌ ထိပ်များတွင် လည်းကောင်း၊ ရေလယ်ကျွန်းများတွင် လည်းကောင်း၊ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်း၊ ထုံးတဖွေးဖွေး စေတီများ၊ အရွယ်မျိုးစုံ၊ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ ဖူးတွေ့ကြရပေသည်။



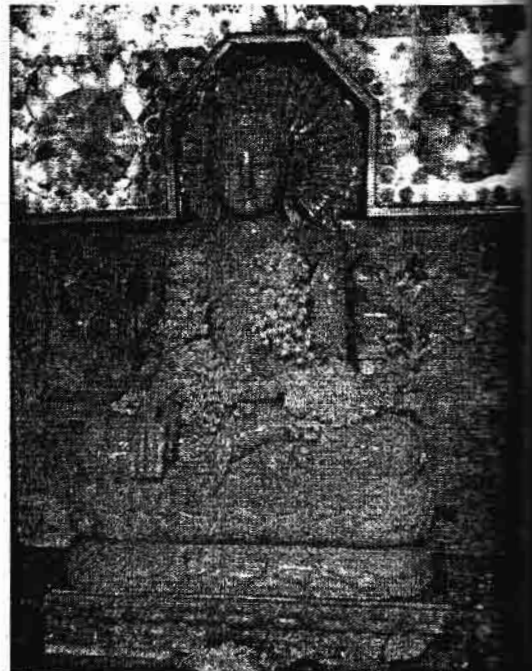
ရွှေဟင်္သာတောရ စံကျောင်းဆရာတော် ပြုစုသည့်
 ဇာတိပဋိပတ္တိသင်္ဂဟကျမ်းတွင် စေတီလေးမျိုး ဖော်ပြထားရာ
 တောရစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ပရိဘောဂစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီ
 ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော် ဓမ္မတော်များသည်
 တောရစေတီဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်များသည် ဓမ္မ
 စေတီဖြစ်သည်။ ထို့အတူပင် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်ပွားတော်
 တရားတော်များသည် ဥဒ္ဓိဿစေတီဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏
 နိဗ္ဗာန်တော်များသည် ပရိဘောဂစေတီ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်တို့၏ ကြည်ညို
 ချစ်ခင်သည့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ၊ ပဋိဝေဓ
 သာနာတော်သုံးရပ် အရှည်တည်တံ့စေရန် အရေးကြီး
 နှုတ် အခြေခံအကြောင်းတရားဖြစ်သည်။ စေတီပုထိုးများကို
 တည်ထားကိုးကွယ်သဖြင့် ရှင်လူအများ လာရောက်ဖူးမြော်
 နှိမ့်တော့လေ့ရှိကြရာ ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါ် ယုံကြည်သက်
 နှည် ဖူးပြားလာသည်နှင့်အမျှ စေတီတော်များ တည်ထား
 ကိုးကွယ်ခြင်းသည် သာသနာတော် အခွန်ရှည်စေမည့်
 ကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ စေတီပုထိုးများသည်

လာရောက် ဖူးမြော်ကြသူများ၏ စိတ်နှလုံးကို ပျော့ပျောင်း
 နူးညံ့ကာ စိတ်အာရုံကို ကြည်လင်စေသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
 များသည် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ရှိ စေတီပုထိုးများကို လိုက်လံ
 ဖူးမြော်လေ့ ရှိကြသည်။ စေတီတော်အသစ်များကိုလည်း
 အမြဲမပြတ် တည်ထားကိုးကွယ်လျက် ရှိနေကြပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ယခုအချိန်တွင် ရဟန်းသံဃာ
 (၅၅၁၅၈၇)ပါး၊ သီလရှင် (၅၅၆၀၈)ပါးသည် ပရိယတ္တိ
 စာသင်တိုက် (၁၂၃၈)တိုက်၊ ပရိပတ္တိတရားတိုက် ၇၄၆
 တိုက်တွင် သီတင်းသုံး နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း ယဉ်ကျေးမှု
 နှင့် သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ စာရင်းစာရင်းများအရ သိရှိ
 ရသော်လည်း တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ စေတီပုထိုးများသည်ကား
 မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှပေသည်။

ထိုသို့ တည်ထား ကိုးကွယ်လျက်ရှိသည့် စေတီပုထိုး
 များအနက် ဝေရောစနက္ခတ္တအမည်ခံထားသည့် ကျောက်စိမ်း
 စေတီတော်သည် မကြာသေးသော နှစ်များအတွင်း အထူး
 ထင်ရှားလာခဲ့ကာ၊ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးများ
 နေ့စဉ် လာရောက် ဖူးမြော်လျက်ရှိနေသည်။



ကျွန်တော်တို့သည် မန္တလေးမြို့သို့ ဦးစွာသွားရောက် ခဲ့ကြရာ နံနက် ၄နာရီမခွဲမီ ဘုရားကြီးဟု ခေါ်ကြသည့် မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ နံနက် မိုးမလင်းသေးသော်လည်း မန္တလေးဘုရားကြီးသည် ဘုရားဖူးများဖြင့် စည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူး မော်တော်ယာဉ်များသည် နေ့စဉ် အရုဏ်တက်ချိန် အင်္ဂုလီရောက်ကြကာ မျက်နှာသစ် ဆရာတော် ကြီးများကျင်းပသည့် ရုပ်ပွားတော် မျက်နှာသစ် တော်အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက် ကြည့်ညှိလေ့ ရှိသည် မှာ နှစ်ကာလ ရှည်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

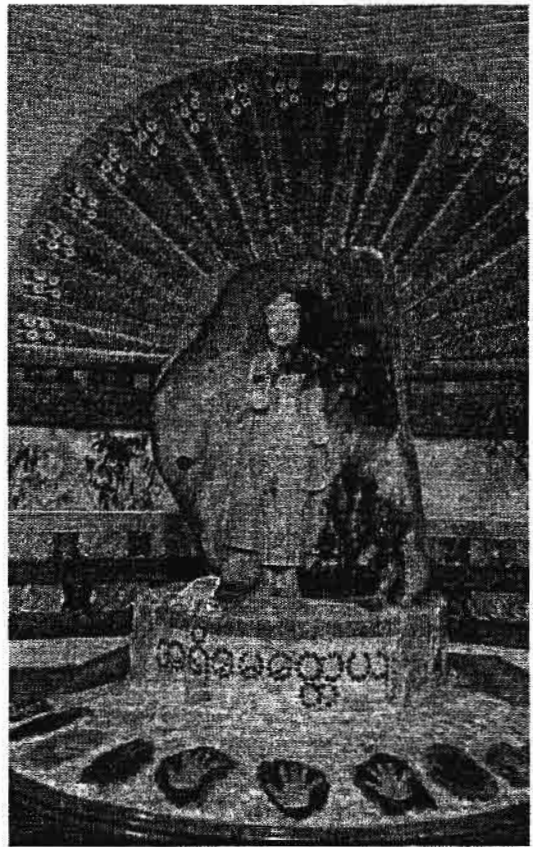
ဘုရားကြီးအနီးရှိ နံနက်စာ ရောင်းချသည့်ဆိုင်များ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုင်များသို့ မဝင်သေးဘဲ ဘုရားကြီးအနီးရှိ အများသုံး သန့်စင်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းတွင် မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် ဘုရားကြီးစင်္ကြံ အတိုင်း ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မီးရောင်များအောက်တွင် ကြည့်ညှိပပွယ်စွာ သီတင်းသုံး နေသည့် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကြည် လင်စွာ ရိုခိုးကန်တော့လျက် ပရိတ်ပဉ္စန်းများ ရွတ်ဖတ် နေစဉ် မျက်နှာသစ် ဆရာတော်နှင့် အဖွဲ့ကြွလာခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် ရုပ်ပွားတော်ကို ရိုခိုးကန်တော့ပြီး ရုပ်ပွားတော် သီတင်းသုံးနေသည့် ပလ္လင်တော်ပေါ်သို့ တက် ရောက်သွားပါသည်။ ဘေးတွင် လိုက်ပါသွားသော ကပ္ပိယ

များ ပေးသည့် ရွှေစင်ရေခွက်ထဲမှ ရေဖြင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ကို မျက်နှာတော်သစ်ပေးနေသည့် မြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော် တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအား ကြည်ညိုသမ္ဘိ ကုသိုလ်စိတ်များ စွာ ဖြစ်စေခဲ့ပေသည်။ သက်တော်ထင်ရှားရှိနေသည့် ဘုရားရှင်ကို မျက်နှာတော်သစ်ပေးနေသည့်အလား ခံနေ ကြည့်ညှိခဲ့ကြရပါသည်။

မျက်နှာသစ်တော်အခမ်းအနားကို ကြည့်ညှိခဲ့ကြ နောက် ဘုရားကြီးစောင်းတန်းအပြင်ရှိ ဆိုင်များတွင် နံနက် စားသုံးခဲ့ကြပြီး ကျောက်စိမ်းစေတီတော်သို့ လာခဲ့ကြသည့် ကျယ်ဝန်းသော စေတီတော်ပရိဝုတ်အတွင်းသို့ ဝင်သွင်း သည်နှင့် ကြီးမားသော မုခ်ဦးကို မြင်ကြရသည်။ မုခ်ဦး တွင် တင့်တယ်သပွယ်စွာ စံတော်မူသည့် စေတီတော်ကြီး ကို ဖူးမြင်ကြရသည်မှာ နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်တော် ဝယ် များစွာ စိတ်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ကြရပေသည်။

ကျောက်စိမ်းစေတီတော်၏ ဘွဲ့တော်အား ဝေရောစာ ဟု မှည့်ခေါ်သည်။ ရွှေသုဝဏ်ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာဗုဒ္ဓိ အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိက ဘဒ္ဒန္တသဒ္ဓိယက ကျောင်းမှ စေတီတော်မြတ်ထံ ဝေရောစနဘွဲ့တော်အား ဆက်ခံခဲ့ သည်။ ပါဠိဘာသာတွင် ဝေရောစန၊ ဝိရောစတိ ဟု ဝေရောစနသည် နေ၊ ဝိရောစတိသည် ထွန်းလင်းခြင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းဟု အနက်ရှိသည်။ ဝေရောစန တော်ကို မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားများနှင့် ကမ္ဘာသူ



ပူဇော်ကြသူများသည် ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်း ပြည့်စုံလျက် အေးချမ်းသာယာမှုအပေါင်း ပြည့်စုံစေရန် ဆည်းကပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စေတီတော်၏ ဘွဲ့အမည်သည် နန်းလင်းတောက်ပခြင်းအနက်ကို ဆောင်သောကြောင့် မိမိကအဖွဲ့က ဖြန့်ဝေသည့် စာစောင်ငယ်တွင် “ဘွဲ့တော် အရ အထွေထွေ အပြားပြားသော ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ အပေါင်းတို့သည် အရာရာတိုးတက်ခြင်း၊ တောက်ပခြင်း၊ နန်းတောက်ခြင်း၊ ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြား ပြည့်စုံခြင်း၊ နန်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းခြင်းနှင့် ဘိုတိုင်း တတိုင်း ပြည့်စုံခြင်း စသည့် ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ရရှိစေနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်” ဟု ရေးသားထားသည်။

ကျယ်ဝန်း သန့်ရှင်းနေသည့် စေတီတော်အဝင် ဩဇာလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြရာ ဘေး အဝန်းတွင် ပန်းဥယျာဉ်များကို တွေ့ရသည်။ ဥယျာဉ်များ အတွင်း ဘုရားဖူးများ နားနေနိုင်ရန် သစ်ပင်ပန်းမန်များကို ထူထောင် စိုက်ပျိုးထားသည်။ ဝင်ပေါက်၏ လက်ဝဲဘက်၌ ကျောက်စိမ်းတုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သောက်ရေကန် နှင့် အမျိုးသမီးများ သနပ်ခါးလိမ်းနိုင်ကြရန် ကျောက်စိမ်း

ကျောက်ပျဉ်များနှင့် သနပ်ခါးတုံးများကို ချထားပေးရာ မိန်းကလေးငယ်များ သနပ်ခါးသွေးလူးနေကြသည်ကို မြင်ခဲ့ ရပေသည်။

စေတီရင်ပြင်ပေါ်ကို တက်ခဲ့ကြပြီး စေတီတော်ကို လက်ယာရစ်တစ်ပတ် ပတ်ကြရာတွင် မုခ်လေးဘက်၌ သီတင်းသုံးနေသော ကျောက်စိမ်းဆင်းတုတော် လေးဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ပန်းတင်ခုံအတွင်း တည်ထားသည့် ကျောက် စိမ်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များသည် ဉာဏ်တော် ၃၁ လက်မမှ ၅၀ လက်မအထိ ရှိသည်။

စေတီတော်သည် ထီးတော်မပါ။ ဉာဏ်တော်အမြင့် ၇၅ ပေ၊ ၆ လက်မမြင့်၍ လုံးပတ်တော်မှာ ၁၇၆ ပေဖြစ် သည်။ ပန်းတင်ခုံသည် အလျားအနံ ၅၂ ပေ၊ ၆လက်မနှင့် အမြင့် ၁၂ ပေရှိသည်။ ထီးတော်အမြင့် ၇ပေနှင့် ငှက်ပျောဖူး အမြင့် ၈ပေ ၆လက်မ ဖြစ်သည်။ စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ် တွင် စေတီတော်တည်ဆောက်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သည့် ကျောက်စိမ်းအနုလက်ရာ ဇီဝိုင်းများကို ဘုရားဖူးများ ကြည့်၍ သဒ္ဓါပွားများနိုင်စေရန် ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ ထိုနေရာ မှပင် ကျောက်စိမ်း၏ ဂုဏ်အင်္ဂါသုံးရပ်ဖြစ်သည့် လှူးခြင်း၊



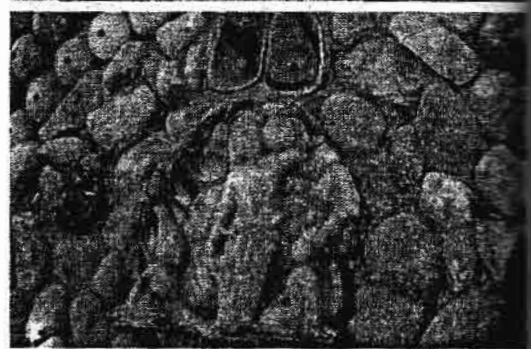
ကြာရှည်ခံခြင်း ရှားပါးခြင်းဟူသည့် ဂုဏ်ပုဒ်များကို ကျောက်စိမ်းရောင်ဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို မြင်ကြရပေသည်။

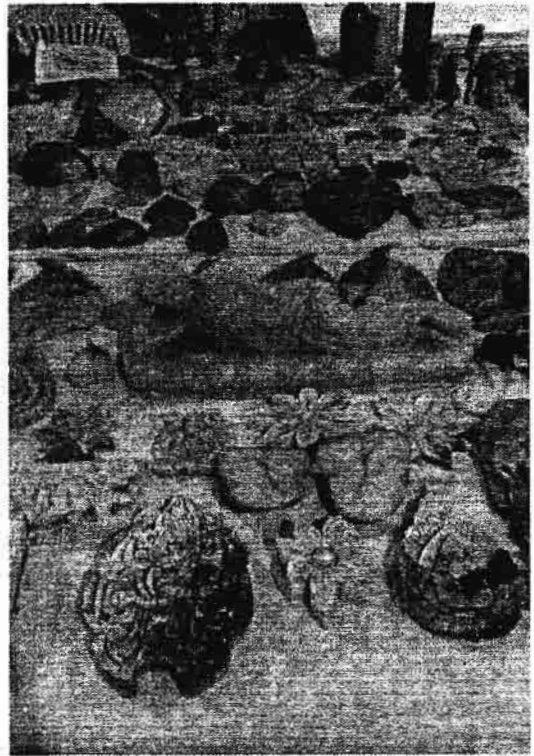
ဝေရာစန စေတီတော်ကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထိပ်ဆုံးနေရာများကို စိစစ်ရွေးချယ် ဖော်ပြပေးနေသည့် ဂင်းနပ်မှတ်တမ်းဝင်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်လျက် တည်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ခရီးသွားလုပ်ငန်းများ တိုးတက်လာရေးကို အထောက်အကူပြုရန် ရည်မှန်းထားသည်ဟု သိရှိရပေသည်။

စေတီတော်မုခ်ဦးအပါအဝင် လှေကားဘေး၊ မကန်း၊ သရက်ကင်း၊ စိန်တောင်နှင့် စေတီတော်တစ်ဆူလုံးကို မြန်မာမူ အနုလက်ရာ ကျောက်စိမ်းများဖြင့်သာ ပြုလုပ်ထားသည်။ စေတီတော်တွင် နှစ်လက်မအရွယ် ကျောက်စိမ်း ဆင်းတုတော် ငယ်ပေါင်း (၃၀၀၀၀)ကို ကပ်လှူပူဇော်ထားသည်။ ဘုရားရှင်၏ (ဖွားပွင့်ဟောစံ) သံဝေဇနိယ လေးဌာနဖြစ်သည့် ဖွားတော်မူခန်း၊ ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခန်း၊ ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောတော်မူခန်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခန်းတို့ကို မုခ်ဦးလေးခုရှိ ဥကင်တော်တွင် ကျောက်စိမ်းပန်းချီကားများဖြင့် ရေးဆွဲပူဇော်ထားသည်။ စေတီတော်ပတ်လည်တွင်လည်း ပါရမီတော် (၁၀)ခန်း၊ အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အောင်တော်မူခန်း၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်တွဲမှ အခန်းများကို ကျောက်စိမ်းပန်းချီများ ရေးဆွဲပူဇော်ထားသည်။

စေတီတော်တစ်ဆူလုံးကို ကျောက်စိမ်းအရိုင်းတုံးများနှင့် အုတ်များကို လုံးဝ အသုံးမပြုဘဲ အရည်အသွေးကောင်းမွန်သည့် နိုင်ငံတကာ ဈေးကွက်တွင် အေ၊ ဘီ၊ ဇီ၊ ဒီအဆင့်ရှိ ကျောက်စိမ်းတန်ချိန် (၁၀၀၀)ကျော်ဖြင့် တည်ထားသည်။ ဝေရာစနစေတီတော်ကို ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဖြေသန့် ပန္နက်တင်၊ တွင်းတော်ဝင်ခဲ့သည်။ မြေငလျင်ဒဏ်နှင့် လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုဒဏ်များကို ခံနိုင်ရန် ကမ္ဘာ့ခေတ်မီနောက်ဆုံးပေါ် ဆောက်လုပ်ရေးနည်းပညာများကို အခြေပြု၍ သံမဏိပစ္စည်းများကို အဓိကအမာခံ အသုံးပြု တည်ဆောက်ထားခဲ့သည်။ စေတီတော်တွင် ကျောက်စိမ်းအသားတန် (၈၅၀)ကို ဌာပနာထည့်သွင်းထားသည်။ စေတီ ငှက်ပျောဖူးတော်ကို အေအဆင့်ရှိ ကျောက်စိမ်းများဖြင့်သာ ပြုလုပ်ထား၍ စေတီတော် စိန်ဖူးကိုလည်း ကျောက်စိမ်းဖြင့်သာ ပြုလုပ်ထားသည်။

အရည်အသွေးကောင်းမွန်သော ကျောက်စိမ်းများဖြင့်သာ တစ်ဆူလုံးကို လွှမ်းခြုံထားသော ဝေရာစနစေတီတော်သည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့ရာ အချိန်တို





ထွင်း ထင်ရှားလာခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် ဘုရားဖူးပြည်သူများ လာရောက် ဖူးမြော်လျက် ရှိနေကြ သည်။

ကျောက်စိမ်းရတနာအရည်အသွေး စိစစ်ကြီးကြပ်ရေး ဘဏ္ဍာတိုင်း တန်ဖိုးဖြတ်အဖွဲ့က ဝေရောစနစ် စေတီတော်တွင် ထင်ရှားပူဇော်ထားသည့် ကျောက်စိမ်းများ၏ တန်ဖိုးသည် ချွန်ဆီနီပေါင်း (၃၃၄၆၁၇) ဒသမ (၀၃)ဟု သတ်မှတ်ပေး ထားရာ ကျောက်စိမ်းအလေးချိန်နှင့် တန်ဖိုးအများဆုံး ပူဇော် ထားသည့် စေတီတော်တစ်ဆူဖြစ်သည်။

ဤမျှ ခမ်းနားသော စေတီတော်ကြီးအား အလှူရှင် အဖွဲ့တည်ကာ လှူဒါန်းတည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အလှူရှင် များမှာ မန္တလေးမြို့မှ အေးအေးခိုင် ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီ နှင့် ရွှေလင်းမြို့မှ ဦးစိုးနိုင်နှင့် ဒေါ်အေးအေးခိုင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အလှူရှင်များသည် မိမိတို့ ၂၅နှစ်တာ စု ဆောင်းထားခဲ့သည့် ကျောက်စိမ်းတုံးများဖြင့် ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားလာမည့် ဝေရောစနစ်စေတီတော်ကြီးကို တည်ထားခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ အလှူရှင်တို့၏ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အပေါ် အာရုံရှိသည့် ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရားသည် အလွန်ကြီးမြတ်လှ သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စေတီတော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ကြ ခဲ့၍ အလှူရှင် မောင်နှံအား များစွာ မုဒိတာပွားမိခဲ့ကြပါသည်။

စေတီတော် အဝင်လမ်းမကြီး၏ ဝဲယာနစ်ဖက်တွင် အဆင့်မြင့် ကျောက်မျက်ရတနာစေတီတစ်ဆူကို ဖွင့်လှစ်ရန် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး အစိုးရ၏ စီမံမှုဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိရာ ဆောက်လက်စ သုံးထပ်ခွဲ ဆိုင်ခန်းများကို မြင်တွေ့ခဲ့ ရသည်။ ဝေရောစနစ် စေတီတော်ကို လာရောက်ဖူးမြော်ကြ မည့် နိုင်ငံတကာနှင့် ပြည်တွင်း ခရီးသွားများအတွက် ဘုရား ဖူးလာရောက်စဉ် ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝယ်ယူရောင်း ချနိုင်ရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပေသည်။

အမရပူရမြို့နယ်ရှိ ကျွန်တော်တို့ ဖူးမြင်နေရသည့် ကျောက်စိမ်းစေတီတော်နှင့် အလားတူ နွားထိုးကြီးမြို့နယ်၊ အောင်ပန်းကုန်းကျေးရွာနှင့် ကချင်ပြည်နယ် ဖားကန့်မြို့နယ်၊ ဆိုင်းတောင်ကျေးရွာများတွင်လည်း ကျောက်စိမ်းစေတီတော် တစ်ဆူစီ တည်ထားကြောင်း သိရှိရသဖြင့် သွားရောက်ဖူး မြော်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရည်အသွေး အကောင်းဆုံး ကျောက်စိမ်းများ ထွက်ရှိရာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျောက်စိမ်းစေတီတော်များ တည်ထားကိုးကွယ်ထားခြင်း ကြောင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်နှင့် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ကြည်ညို သဒ္ဓါတရားများသည် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာ ကြာမြင့်သည့်တိုင် မော်ကွန်းတည်နေမည်သာ ဖြစ်ပါပေ သည်။ □



၂၀၁၆-ဩဂုတ်လအတွက် ကံကောင်းစေမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

ဒီစာမျက်နှာဟာ စာဖတ်သူများအတွက် အကြံပြု စာမျက်နှာဖြစ်ပါတယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ မှန်တိုင်းထတဲ့အခါ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က တောင်နှင့် မြောက် လမ်းညွှန်ပြသလို၊ ဘဝအစိတ်အပိုင်းကို တစ်ထောင့် တစ်နေရာက ပုံမှန် ဖြစ်ပါတယ်။

“သင့်စိတ်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေလျှင် အရာခပ်သိမ်းလည်း သင့်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

(ရှိတ်စပီးယား)

၆

၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လ စန်းပွင့်ရက်များ

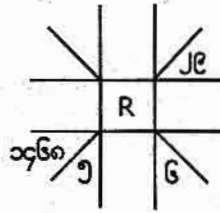
၁၊ ၂၊ ၃၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၂၀၊ ၂၁၊ ၂၉၊ ၃၀ ရက်များ	အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၄၊ ၅၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၂၂၊ ၂၃၊ ၃၁ ရက်များ	အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၆၊ ၇၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၂၆ ရက်များ	တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၈၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၇၊ ၂၈ ရက်များ	အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဇယားအတွင်းရှိ ရက်များမှာ ဆိုင်ရာ စန်းပွင့်ရက်များကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

စန်းသည် မိဿ၊ သိဟ်၊ နေရာသီများတွင် ရှိပါက အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ပြဿ၊ ကန်၊ မကာရရာသီများတွင် ရှိပါက တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ တူ၊ ကုမိ၊ မေထုန်ရာသီများတွင် ရှိပါက အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ဘန်၊ ဗြိတ္တ၊ မိန်ရာသီတွင် ရှိပါက မြောက်အရပ် စန်းပွင့်၏။ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။



လာဘ်လာဘတွေ ပွင့်လန်းဖို့



(၁၈-၈-၂၀၁၆)ကြာသပတေးနေ့သည် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။ မနက် ၂နာရီကျော်သည်နှင့် နေသိဒ္ဓိ ကပ္ပတ် ဆွတ်ဖြစ်သည်။ လာဘ်ကွက်ဟု ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မနက်ပိုင်း မဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန် ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်း၊ ကံပွင့် ထိတောက်များ၊ ဒီဝါတပတိဂါထာတော်၊ ဇယစက္ကောဂါထာတော် ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်းများ ပြုပါ။

အထူးအကြံဉာဏ်ပေးလိုသည်မှာ ထိုနေ့မနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီခွဲအတွင်း ဂုရုအခါ(ကြာသပတေးအခါချိန်)ဖြစ်သဖြင့် အထူးအဓိဋ္ဌာန်ထား ရွတ်ပွားစေချင်ပါသည်။

မဟာဝေဒဗ္ဗ မန္တန်သော် လည်းကောင်း၊ ဒီဝါတပတိဂါထာတော်သော် လည်းကောင်း၊ ရွတ်ပါဟု အကြံပြုပါရစေ။

ဂြိုဟ်ပြေ နံပြေ ယတြာ

မိမိတို့၏ မွေးနေ့မနက်ပိုင်းတွင် နီးစပ်ရာ ဘုရားတစ်ဆူဆူတွင် မိမိ၏ မွေးနံထောင့်၌ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့သည် ဆွန်ကုက္ကားအစုံတစ်စုံစီနှင့်...

- * တနင်္ဂနွေသားသမီးများသည် ဒန်းညွန့် (၆)ညွန့်လှူပါ။
 - * တနင်္လာသားသမီးများသည် ဂန္ဓမာအဖြူပွင့် (၁၅)ပွင့်လှူပါ။
 - * အင်္ဂါသားသမီးများသည် ရွက်လှ(၈)ညွန့် လှူပါ။
 - * ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများသည် နင်းဆီ(၁၇)ပွင့် လှူပါ။
 - * ကြာသပတေးသားသမီးများသည် ကံကော်(၁၉)ညွန့် လှူပါ။
 - * သောကြာသားသမီးများသည် ဝါးညွန့် (၂၁)ညွန့် လှူပါ။
 - * စနေသားသမီးများသည် အုန်းညွန့်(၁၀)ညွန့် လှူပါ။
 - * ရာဟုသားသမီးများသည် ဝါးညွန့်(၁၂)ညွန့် လှူပါ။
- ခုနစ်ရက်သားသမီးများအားလုံး သမ္ပန္နဓွေဂါထာ (၂၇)ခေါက် ပူဇော်ရပါမည်။

ရတနာ

ဤလတစ်လလုံး အနီရောင်ကျောက် (သို့မဟုတ်) ပတ္တမြား ဆောင်ပါ။ ကံကောင်းမှုကို အထောက်အပံ့ပေးပါလိမ့်။





ဥရုဝေလတောင်သို့

မောင်သာ(ရှေးဟောင်းသုတေသန)



ဂယာ မဏ္ဍိမ ဟောင်ဒေးရှင်းကျောင်းတွင် တစ်ညတာ နားခိုအိပ်စက်ပြီး နောက်နေ့နံနက်တွင် ဥရုဝေလတောင် သို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ကြရသည်။ အိပ်ရာမှ ကျွန်တော် စောစောထခဲ့ပြီး ကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်ကြည့်ရာ မြူနင်း များ ကျကာ အေးစိမ့်နေသဖြင့် အခန်းအတွင်း ပြန်ဝင်နေခဲ့ ရသည်။ နံနက် ၆နာရီတွင် နံနက်စာစားရန် ခေါင်းလောင်း ထိုးသည့်တိုင် ဂယာ၏ ဇန်နဝါရီဆောင်းသည် အေးချမ်းလှ သဖြင့် ဘုရားဖူးများ ကွေးနေကြဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘုရားဖူးထွက်ကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံး မထလိုသော် လည်း ထကြရသည်။

လွန်ခဲ့သောညက အိန္ဒိယ ရူပီးငွေလဲလိုသူများအား လမ်းညွှန်များက မြန်မာငွေနှင့် ရူပီးငွေကို လဲပေးသည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှ လဲလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုရက်များ က ရန်ကုန်တွင် ငွေလဲနှုန်းက ၁၉ကျပ် ၅၀ပြာသည် တစ်ရူပီး နှင့် ညီမျှသော်လည်း အိန္ဒိယတွင် တစ်ရူပီးလျှင် မြန်မာငွေ ၂၀ကျပ်နှုန်းဖြင့် လဲရသည်။ အိန္ဒိယတွင် ငွေအကြွေးလဲလျှင် ရူပီး ၁၀၀၀ လျှင် ၉၅၀ ရူပီးသာ ရသည်။ ငွေအကြွေဆို သည်မှာ အကြွေစေ့များမဟုတ်ဘဲ ရူပီး ၁၀တန် ငွေစက္ကူ

များကို ဆိုလိုသည်။ အိန္ဒိယတွင် တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူ ကိုသာ အများဆုံး သုံးကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဝင်ငွေနည်းသော ပြည်သူများ၏ စားသုံးစရိတ်သည် များစွာ သက်သာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဒီတီဟု ခေါ်သည့် နံပြားကို ပဲဟင်းနှင့် ဆမ်းစားရသည့် တစ်နပ်စာသည် (၁၀)ရူပီးသာ ပေးရပြီး လူတစ်ယောက်စာ ဝလင်သည်ဟု ဆိုသည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လျှင် နှစ်ရူပီးသာ ပေးရသည်။ လူတစ်ယောက် (၂၅)ရူပီးရှိလျှင် ထမင်းနှစ်နပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် သောက်နိုင်ပြီဖြစ်ရာ မြန်မာငွေဖြင့် ၅၀၀ ကျပ်သာ ကျသင့်ပေသည်။ မိမိအိမ် တွင် ချက်စားမည်ဆိုလျှင် ထိုထက်ပို၍ သက်သာမည်ဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိန္ဒိယရှိစဉ်တွင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို နှစ်ရူပီးဖြင့် မည်သည့် နေရာတွင်မှ မသောက် ခဲ့ရပါ။ အိန္ဒိယလူမျိုးများကို နှစ်ရူပီးဖြင့် ရောင်းသည့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မြန်မာများ ဝယ်လျှင် အနည်းဆုံး (၅)ရူပီး ပေးရသည်။ (၁၀)ရူပီးပေးရသည်က ချားပါသည်။ အိန္ဒိယတွင် လက်ဖက်ရည်ကို ချင်းအနည်းငယ် ခတ်ထား



မြန်မာများ ကြိုက်သူလည်း ရှိ၊ မကြိုက်သူလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါသောက် မြေအိုးပုတ်လေးများဖြင့် ထည့်သွင်းသောသံဖြင့် သောက်ပြီးလျှင် ပစ်လိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ သို့သော် ပစ်ရာ အမှိုက်ပုံး မရှိသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အနီးတွင် အိုးကွဲများကို တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ အချို့ဆိုင်များက တစ်ခါသောက် ဖော့ခွက်လေးများဖြင့် ထည့်ပေးသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်က အင်တာနက်သုံးနိုင်ရန် အိန္ဒိယ နယ်တစ်ခုကို လမ်းညွှန်များထံမှ ဝယ်လိုက်သည်။ နယ်တစ်ခုကို ရူပီး ၁၅၀ (မြန်မာငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်) ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယတွင် ဖုန်းအော်ပရေတာများ အများပြားရှိသော်လည်း Airtel က လူသုံး အများဆုံးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားခဲ့သည့် နေရာအတော်များတွင် Airtel ကြော်ငြာဆိုင်ဘုတ်များကို တွေ့ရှိရသည်။ အင်တာနက်သုံး နိုင်ရန်အတွက် တစ်ဂါဖိုက်အတွက် ရူပီးငွေ ၃၀၀ ထပ်မံရသည်။

လမ်းညွှန် ကိုပြီးက အင်တာနက် တစ်ဂါဖိုက်သည် ၁၅ ရက်အတွက် လုံလောက်မှု ရှိကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ နယ်ပြောလိုလျှင် အိန္ဒိယပြည်တွင်းပြောပါက တစ်မိနစ်လျှင် ၂ ရူပီးကောက်ခံကာ ပြည်ပကို ဆက်ပါက တစ်မိနစ် ရူပီး ၂၀ ကောက်ခံသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ မကြာမကြာ ဖုန်းမဆက် ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ ဖုန်းပြောခ ကောက်ခံရာတွင်လည်း မြန်မာပြည်မှာကဲ့သို့ ပြောချိန်ကို မိနစ်၊ စက္ကန့်ဖြင့် မဖြတ်ဘဲ

စက္ကန့်စွန်းကို မိနစ်နှုန်းဖြင့် တွက်ယူကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် နှစ်မိနစ်ကို တစ်စက္ကန့်စွန်းလျှင်ပင် သုံးမိနစ်ခ ကောက်ခံသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများသည် ခေသူများ မဟုတ်သည့်အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများထံ ဖုန်းပြောလိုပါက ဗိုင်းဘာ(Viber)များ၊ မက်ဆင်ဂျာများ (Messenger)များ အသုံးပြုကာ ပြောကြခြင်းဖြင့် တစ်မိနစ် ရူပီး ၂၀ကို ရှောင်တိမ်းကြသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဖုန်းငွေ ဖြည့်ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှာကဲ့သို့ ငွေဖြည့်ကတ်မျိုး မရှိဘဲ အင်တာနက်မှသာ ဖြည့်ကြရသဖြင့် မိမိထည့်လိုသည့် ငွေ ပမာဏကို ပေးကာ ဆိုင်များတွင် ဖြည့်သွင်းကြရသည်။ ငွေဖြည့်သည့် ဆိုင်များသည်လည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ငွေဖြည့် ကတ်များ နေရာတိုင်းတွင် ဝယ်ယူနိုင်သကဲ့သို့ နေရာတိုင်း တွင် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

အင်္ကျီထူများ၊ ခေါင်းစွပ်များ၊ လက်အိတ်၊ ခြေအိတ် များ ဝတ်ထားသည့်တိုင် အေးစိမ့်နေသဖြင့် ရေနွေးပူပူကို များများသောက်ကြရသည်။ တည်းခိုနေသည့် ကျောင်းတွင် နံနက်စာ ထမင်းနှင့် ကြက်ဥကြော်ကို ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးများ သောက်၍ စားရသည့် အရသာသည် ဗုဒ္ဓဂယာ ခရီး၏ အမှတ်တရတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါမည့် ကားကြီးနှစ်စီးက ကျောင်းမှာပင် ညအိပ်သည့်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုကားနှစ်စီးကို ခရီးစဉ် ၁၅ရက်အတွက် တေသက်



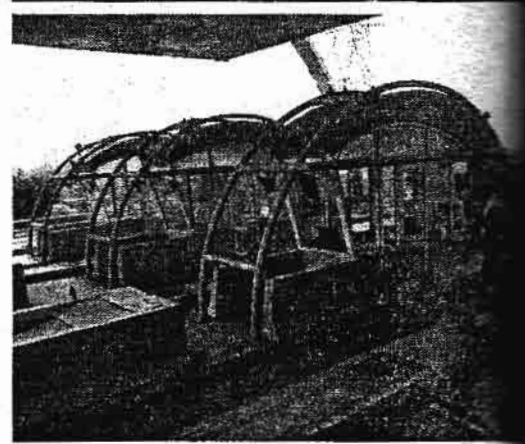
လျှောက် ငှားရမ်းထားကြောင်း ဧည့်လမ်းညွှန် ကိုပြီးက ရှင်းပြသည်။ နံနက် ဂုဏ်ရီတွင် ကားပေါ်တွင် လူစုပြုံဖြစ် သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဓုတ္တရစရိယ နေကြကုသခဲ့သည့် ဥရုဝေလတောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ နံနက် ဂုဏ်ရီထိုး ပြီဖြစ်သော်လည်း ဂယာမြို့သည် မိုးမလင်းသေးသကဲ့သို့ နေရောင်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရပါသေးချေ။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွင် ဧည့်လမ်းညွှန် တစ်ယောက်စီက ကားတစ်စီးစီးတွင် လိုက်ပါလာကြသည်။ ဘုရားဖူးများ လေ့လာသည့် နေရာတိုင်းတွင် ရှင်းပြသည့် ဦးဇင်း ဦးအဂ္ဂဝံသက ကျွန်တော်တို့ကားတွင် လိုက်ပါစီးနင်း သည်။ ဦးဇင်းလေးသည် ရန်ကုန်အနီး တွဲတေးမြို့နယ်မှ ဖြစ်ကာ ဂယာရှိ မာဂဓ တက္ကသိုလ်တွင် ပါရဂူတန်းတက် ရောက်နေသည့် စာသင်သားတစ်ပါးဖြစ်သည်။ မာဂဓ တက္ကသိုလ်သည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ရဟန်းသံဃာများ ပညာလာ ရောက်သင်ကြာသည့် တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ကာ ဂယာ မြို့အတွက်တွင် ရှိသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်တွင် ပါချုပ်ဆရာ တော် အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသအပါအဝင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ထင်ရှားသော ဆရာတော်ကြီးများ ပညာသင်ယူခဲ့ကြပြီး လက်ရှိအချိန်တွင် မြန်မာသံဃာတော် အပါး ၅၀၀ ခန့် တက်ရောက်နေကြကြောင်း သိရှိရပေသည်။

ဂယာသည် ဗုဒ္ဓအမွေအနှစ်များစွာ ကျန်ရှိနေသည့် မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်တိုင် မြန်မာနိုင်ငံမှ စာသင်သား သံဃာ တော်များသည် ဆွမ်းလောင်းမည့်သူ မရှိသဖြင့် ဆွမ်းခံထွက် ၍ မရကြဘဲ၊ မိမိတို့ သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းမှာပင် စုပေါင်း ချက်ပြုတ်ကာ ဆွမ်းကိစ္စကို စီမံကြရသည်။ ဂယာတွင် နေထိုင်ကြသူများသည် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်နှင့် အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်များသာ ဖြစ်ကြပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းများကို ရိုသေမှု ကြည်ညိုမှု မရှိပါချေ။

ဂယာတွင် နေထိုင်သည့် အိန္ဒိယ လူမျိုးသည်လည်း ဘာသာချင်း မတူပါက ညီညွတ်မှု မရှိကြပါချေ။ အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်များ ပလီတက်သည့် သောကြာနေ့တွင် ဟိန္ဒူ ဘာသာဝင်များက ဝက်သားရောင်းကြကာ၊ ဟိန္ဒူဘာသာ ဝင်များ ရှောင်ကြဉ်သည့် အဲသားကို အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် များက ရောင်းချစားသောက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းမှထွက်၍ ကားပေါ် တက်ပြီးကြသည်နှင့် ကားအတွင်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အိန္ဒိယမှ ကားများ သည် ယာဉ်မောင်းနှင့် ခရီးသည်များကို မှန်များဖြင့် အလုံ ကာရံထားရုံသာမက၊ ယာဉ်မောင်းဘေးတွင် မှန်တံခါးတစ်ချပ်





ဆောင်ထားသည်။ မှန်တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်နှင့် ကား
 နှင်း ဖည်သည့်အသံမှ မကြားရတော့ပါချေ။ ယာဉ်မောင်း
 သည်ကိုလည်း မကြားရ။ ယာဉ်မောင်းကိုလည်း မည်
 ခြေ၍ မကြားနိုင်တော့ပါချေ။ ပြောရန်ရှိပါက ကား
 နှင်းမှ နေ၍ ယာဉ်မောင်းကို လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကြ
 သည်။

ဥရုဝေလသိုသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ဈေးဆိုင်
 နှင်း မဖွင့်ကြသေးဘဲ ချမ်းချမ်းနှင့် ကွေးနေကြပုံ ရှိ
 သည်။ နာရီဝက်ပင် မကြာလိုက်ဘဲ၊ ဂယာမှ ခုနစ်မိုင်သာ
 ကွာသည့် ဥရုဝေလတောင်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။
 ဆောင်ပေါ် မတက်မီ မြေပြန့်ရှိ ကွင်းပြင်တစ်နေရာတွင်
 နေထိုင်လိုက်သည်နှင့် အိန္ဒိယ ကလေးငယ်များနှင့် လူငယ်
 များ ထားကို ဝိုင်းလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားတံခါး
 နှင်းသစ် ဦးလင်း ဦးအဂ္ဂက...

“သူတို့ရှေ့မှာ ဝိုက်ဆံအိတ် လုံးဝ မဖွင့်ပါနဲ့”
 “အထမ်းစီးမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင် မဝားပါနဲ့။ ငှားချင်
 ရင် ဆစ်ညွှန် ဒကာလေးတွေကို ပြောပါ။ သူတို့ ငှားပေး
 ပေးမယ်။ ကိုယ့်ဘာသာငှားရင် ဈေး မတန်တဆ ပြော
 မိမယ်”

“ဝိုက်ဆံတောင်းနေတဲ့သူတွေကို မပေးပါနဲ့။ တစ်
 ဆက်ကို ပေးလိုက်ရင် ဝိုင်းအုံလာလိမ့်မယ်။ ဝိုက်ဆံ
 ဆစ်တွေရင် လုတတ်တယ်”

ထသည်ဖြင့် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တို့ကို မှာကြား
 သည်။

တောင်က အလွန်မမြင့်သော်လည်း မိနစ် ၂၀နီးပါး
 တက်ကြရမည်သဖြင့် အသက်ကြီးသူအချို့ မတက်နိုင်ကြ
 ပါချေ။

ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်ထမ်းရ
 သည့် အထမ်းသမားများက ဝိုင်းအုံ ဆူညံစွာ အထမ်းငှား
 ရန် ပြောနေကြသည်။ အချို့က မြန်မာစကားအနည်းငယ်
 ပြောတတ်ပုံရသည်။ “အထမ်းစီးမလား၊ အထမ်းစီးမလား”
 ဟု မေးကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားအောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကား
 နှစ်စီးမှ လူများအားလုံးကို စုလိုက်ပြီး အထမ်းစီးမည့်သူများ
 ကို သီးသန့်စုလိုက်ပြီး လမ်းညွှန်များက အထမ်းများ ငှား
 ပေးသည်။ သို့တိုင်အောင် အထမ်းသမားများက လှယက်
 ဆူညံနေကြသည်။ ဦးလင်းက အိန္ဒိယစကားဖြင့် အော်ပြော
 လည်း မရ။

အထမ်းစီးမည့်သူများကို လမ်းညွှန်တစ်ယောက်က
 ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီးနောက် ကျန်ရှိသူများက လမ်းလျှောက်
 တက်ကြသည်။ တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အထမ်း
 သမားလေးများ လိုက်လာကြသည်။ ချမ်းအေးသော ဂယာ၏
 နံနက်ခင်းတွင် ဥရုဝေလ တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက်တွင်
 စောင်များ ခြုံကာ လက်ဝါးများ ဖြန့်လျက် ဝိုက်ဆံတောင်း
 နေသူများကို အများအပြားတွေ့ရသည်။ ကလေးငယ်များ
 နှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများဖြစ်ကြပြီး အသက် ၂၀ မှ ၅၀ကြား
 အလုပ်လုပ်နိုင်သည့် အရွယ်များကို မတွေ့ခဲ့ရပါချေ။

“ဗမာ...ဗမာ...တစ်ဆယ်ပေးပါ” ဟု မြန်မာစကား





အိန္ဒိယဆောင်ရွက်နေသည့် ရက်များတွင် ငွေထဲနှံသည့် တစ်နှစ်လျှင် ၂၀ ကျပ်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့တောင်းသည့် ငွေ တစ်ဆယ်သည် မြန်မာငွေ နှစ်ရာကျပ်သာ ရှိသဖြင့် ထည့် လိုကြသော်လည်း မထည့်ဖြစ်ခဲ့ကြပါချေ။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ရှေ့မှ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က အဘွားတစ်ယောက်က အိန္ဒိယငွေများ ကိုင်ကာ တစ် ယောက်ကို ထည့်လိုက်သည်နှင့် ကျန်သူများက ထလာကာ ဝိုင်းအံ့တောင်းနေကြသည်ကို ကိုယ်တွေ့ မြင်ခဲ့ရသည်။ အချို့ ကလည်း အဘွားကိုင်ထားသည့် ရှုစီး တစ်ဆယ်တန်အုပ်ထဲ မှ ငွေစက္ကူများကို ဆွဲယူသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဦးစင်း လေး မှာကြားချက်ကို ကိုယ်တွေ့ မြင်ကာ သဘောပေါက်ခဲ့ ရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပြေပြစ်သော တောင်တက် လမ်းအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ တောင်ထိပ်ရောက်မှ ယာဘက်တွင် မြင့်မားသော တောင်ထွင့်တန်းတစ်ခုကို မြင်ကြရသည်။

အေးစိမ့်နေသဖြင့် အနည်းငယ် မောပန်းခဲ့သော်လည်း တောင်ပေါ်ရောက်သည်အထိ ချွေးမထွက်ခဲ့ပါချေ။

“အဲဒီတောင်တွေက မနေ့က ဒကာကြီးတို့ လေယာဉ် ဆင်းတော့ တွေ့ရတဲ့ တောင်ကြီးတွေပေါ့” ဟု တောင်တက် လမ်း လက်ဝဲဘက်ရှိ တောင်ထွတ်ကို ညွှန်ပြလျက် ဦးစင်း လေးက ရှင်းပြသည်။ ဂယာလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်မဆင်းမီ ဤတောင်တန်းကြီးများကို မြင်ရသည်ကို သတိရလိုက်မိ ပါသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် မြေက ပြန့်သွားပြီး အံ့နောက် ဘက်တွင် ကျောက်တောင်အမြင့်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ခေါင်း မောကြည့်ကြရသည့် ကျောက်တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် မျောက် များကို မြင်နေရသည်။ တောင်ခါးပန်းအမြင့်ပေ ၁၅၀ တွင် အဖြူရောင် နှစ်ထပ်ဆောက်လုပ်ထားသည့် တိဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသည်။

ဒုက္ကရစရိယကျင့်ရာတောင်

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက် မီ ဥရုဝေလတော၌ ၆နှစ်ကြာ ခက်ခဲပင်ပန်းသော အကျင့် ကို ကျင့်ခဲ့ရသည်။ ဥရုဝေလသည် နေရဉ္စရာမြစ်၏ အရှေ့ ဘက်ကမ်းတွင် တည်ရှိသည်။ နေရဉ္စရာမြစ်သည် ယခု အချိန်တွင် ရေများ ခန်းခြောက်နေကာ သဲသောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေကာ မြစ်ကို ဖြတ်သန်းထားသည့် တံတားကြီးပေါ်မှ



ဖြတ်သန်းရသည်။ မဟာဗောဓိမှ (၁၈) မိုင်ကွာဝေးသည်။

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိခဲ့စဉ်က ဥရုဝေ လတောသည် တောထူထပ်နေခဲ့ဟန်ရှိသော်လည်း ယခုအခါ တွင် တောမထူတော့ဘဲ သဘာဝပေါက်ပင်များနှင့် နိုင် ပျိုးထားသော အပင်များကြောင့် တောင်ခြေတစ်လျှောက်တွင် စိမ်းစိုနေသည်။ ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် နိဗ္ဗာန် ကြီးလေးပါးကို မြင်တော်မူပြီးနောက် လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာ လျက် တောထွက်ခဲ့ပြီး ဥရုဝေလတောတွင် ခြောက်နှစ်ကြာ ဒုက္ကရစရိယအကျင့်ကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့သည်။

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ယသော်တော နှင့် ဗုဒ္ဓက နေထိုင်ခဲ့စဉ် မင်္ဂလာဥယျာဉ်သို့ လေးကြိမ်ထွက် ခဲ့ရာ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ မဟာသက္ကရာဇ် ၉၆ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် သူအိုနိမိတ်၊ တန်ဆောင်လပြည့်တွင် သူနာနိမိတ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် သူ နိမိတ်နှင့် မဟာသက္ကရာဇ် ၉၇ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင်

စာမျက်နှာ ၁၄၀-၁





ထုတ်ဝေက အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်
သွယ်သွယ်နှင့် အသားညိုညို။
အသားကျပ်က ဘဲဥပုံသဏ္ဌာန်နှင့်
အညိုအနက် ရှည်လျားလျား သူခါးက
အညိုလို ကိုင်းညွတ်နေတတ်သလို၊
အညိုလျှံ သူနှုတ်ခမ်းများကလည်း
အညိုထူ လှုပ်ရှားနေပုံမှာ ဆီမန်းမန်း
အညိုသာ ပယောဂဆရာအလား။
အညိုဖက်ကလည်း လမ်းသွားသည့်
အညိုတိုင်း ဘေးနှစ်ဖက်သို့ လွှဲယမ်းနေ
အညိုပြီး ခေါင်းကိုလည်း ဘယ်ညာ
အညိုနေတတ်သည်။

သူ့မှာမည်က "ဥဌ" လူပုံစံသာ
အမည်ကပါ ထူးခြားဆန်းပြားနေ
သူ့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို "ဥတစ်ဥ"
ခေါ်ကာ နောက်ပြောင်ကိုစယ်ကြ
သည်။ သူကတော့ သူ့ကို ဥတစ်ဥဟု
ပြောင်ပြောင်ပေးထားသည်ကို လည်း
အသိသာတက်တိုင်း အပြင်က
အသိခံချက်ထိုးကာ စ၊နောက်ခြင်း
သည်ကို လည်းကောင်း၊ ကန်တင်း
ထုတ်နေချိန်မှာ ပုခုံးဆွဲအချွတ်ခံ
သည့် ကိစ္စကို လည်းကောင်း၊ စိတ်
နီစိတ်တိုခြင်း မရှိဘဲ ကျွန်တော်တို့
ရန်နှင့် ဆုံတိုင်း ပြုံးပြီးပြီးနင်း။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်
တော်တို့ပါပဲ။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်
တောင်သားတွေပီပီ မြင်မြင်သမျှကို
အောင်ချင်နေကြသည်။ လူတကာကို
အောင်ချင် ပြောင်ချင်နေသည်မှာ
သူတော်သားဆန္ဒတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။
အညိုအထဲ ဥဌဆိုသော ဇီကောင်က
အညို ထူး၍ ထွက်နေလေတော့
အညိုအောင်ချင်၊ မကလိချင်ဘဲ ဘယ်နေ
အညိုအထဲ နောက်ပြီး သူက သူ့စိမ်းတစ်ရံ
အညိုလည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့အား
အညို သူငယ်ချင်း။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ငါး
ယောက်အဖွဲ့၊ ကျွန်တော် နိုင်ပြည့်၊
ပိုင်အောင်၊ နန္ဒ၊ ကျော်ခိုင်နှင့် ဥဌဟူ၍
ငါးယောက်ပေါင်းအဖွဲ့။ သို့ပေမယ့်
ဥဌမဟု တစ်ခြမ်းပဲဖြစ်နေရုံသာမက၊
ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် နောက်
ပြောင်သမျှကို နိုင်ခံ လည်စင်းနေရသူ။
သူကလည်း သူပဲကိုး။ ဘယ်လောက်
ပဲ နောက်နောက်၊ ဘယ်လောက်ပဲ
ချောက်တွန်းတွန်း ဒေါသထွက်။ စိတ်
မပျက်ပေါင်း။



"ဟေ့ကောင် ဥတစ်ဥ၊ မင်း
သောက်ရှက်လေးလည်း ရှိဦးကွာ။
ဘယ်နှယ် ကန်တင်းကို လာတာဖြင့်
တစ်ယောက်တည်းရယ်။ တစ်လမ်းလုံး
ပါးစပ်ကလည်း ပွစိ ပွစိနဲ့။ မသိရင်
လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောလာသလို
ပဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာတွေ
ရွတ်လာရလို့တုန်း။ မင်းကြည့်လိုက်ရင်
အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ ဆီမန်း
မန်းနေတာလား။ ဂါထာမူတ်နေတာ
လား။ တကတည်း။"

တစ်နေ့ ဟိုလေးကောင် ဖွန်
ကြောင်ထွက်နေချိန် ကျွန်တော်တစ်
ယောက်တည်း ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေ
တုန်း ဥဌရောက်လာသည်။ သူ့ပုံစံ
အတိုင်း ခါးကိုင်း၊ လက်လွှဲလျက်။
နောက်ပြီး ခေါင်းကိုလည်း ဘယ်လှည့်
ညာလှည့်နဲ့၊ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်
တွတ်။ အမူအရာက တစ်ယောက်
တည်း စကားပြောလာပုံမျိုး။

ထိုအပြုအမူကို ကျွန်တော်
မကြိုက်ပါ။ မသိလျှင် တခြားသူတွေက
အရူးဟု မြင်ချင်စရာ။ ဥဌက ထိုအပြု
အမူကို အမြဲလိုလိုလုပ်နေတတ်သည်။
ကျွန်တော်က ကြည့်မရ၍ အပြစ်ပြော
သည်အခါလည်း သူ့မျက်နှာက အပြုံး

မပျက်။ သည်တစ်ခေါက်ကျ အပြစ်
တင်ရုံတင် အားမရသဖြင့် အကြောင်း
ရင်းကိုပါ မေးပစ်လိုက်သည်။

အမှန်က ကျွန်တော် ရစ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအပြုအမူနှင့် ပတ်
သက်ပြီး ဥဌမှာ အဖြေမရှိလောက်ဘူး
ဟု ကျွန်တော်တွေ့ထားသည်။ ဟုတ်
တာပဲလေ။ သူ့ပါးစပ်က ရောဂါတစ်ခု
လို ပွစိ ပွစိဖြစ်နေသလားမှ မသိဘဲ။
ဒါမှမဟုတ် သွားရင်းလာရင်း ဂါထာ
တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုတတ်တာ သူ
အကျင့်လားမှ မသိတာ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်ထင်ထားတာတွေ တစ်ခုမှ
မဟုတ်ခဲ့။ ဥဌထံမှ ကျွန်တော် လုံးဝ
ထင်မှတ်မထားသည့် အဖြေတစ်ခု
ထွက်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော့်ဘေးနှစ်ဖက်မှာ
ကျော်ကြီးနဲ့ မော်ကြီးတို့ တစ်ဖက်
တစ်ချက်စီ ရပ်ပြီး စကားလာပြောလို့
ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို လန့်
တာနဲ့ စကားပြန်ပြောနေတာ"

"ဘာ"

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြစ်သွားခဲ့ရပြီ။

ဥဌ၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော်
အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိသည်။
သူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်နောက်နေတာ
များလား။ သူ လိမ်နေတာလား။ ဒါမှ
မဟုတ် သူ့ဝါသနာအတိုင်း တတ်လင်း
ထွင်နေတာလား။ မဟုတ်ပါ။ သူ
မျက်နှာက သူ့မှာမည် ဥဌဆိုသည်နှင့်
လိုက်ဖက်ညီလောက်အောင် ခိုးသားမူ
တို့က အထင်းသား။

"ဟိတ်ကောင်... မင်း... ရူးနေ
လား။ ကျော်ကြီးနဲ့ မော်ကြီးဆိုတာ
ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ဆိုင်ကယ်မှောက်လို့
အတူဆုံးသွားတဲ့ အမြွှာနှစ်ကောင်
မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလုပ် မင်းနဲ့



စကားလာပြောနိုင်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဟောက လိုက်သည်။ သူကမူ ထုံးစံပီသစွာ မျက်နှာမပျက်ဘဲ ခပ်တည်တည်။ ထို ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောတော့။

◆◆◆

သူငယ်ချင်း လေးယောက်ရှိ သည့်အနက် ဥဌက ကျွန်တော့်ကို အခင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်က မိသားစုထဲမှာ သားကြီး မို့ လူတကာအပေါ် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတတ်သည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်၌ မသင့်တော်တာ တွေလျှင် စေတနာပါပါ ဆုံးမ လမ်းပြ တတ်သည်။ ဥဌက ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံး။ လူ ကောင်အညက်ဆုံးဆိုတော့ ညီငယ် လေးလိုဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်က အမြင် မတော်တာ တွေတိုင်း ဟောကပ်စစ်၏။ ထိုအခါမျိုးမှာတော့ ပြောင်နောက်သည့် စိတ်နှင့် မဟုတ်ဘဲ စေတနာအရင်းခံ နှင့် ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဥဌက နားလည် ပြီး ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက် လို ခင်မင်နေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောမနာ ဆိုမနာ ရှိကြသည်မှာလည်း အလွန် မဟုတ်။ ကျောင်းတက်ချိန်တွင်သာ အတူရှိနေရခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျောင်းပြန် တော့လည်း အတူတူ။ အဆောင်နေ တော့လည်း အတူတူဖြစ်၍ တစ် ယောက်နှင့် တစ်ယောက်မှာ ညီအစ်ကို လို ခင်မင်နေကြပါပြီ။

တစ်ယောက်က စပြီဟေ့ဆို ကျန်လူအားလုံးကလည်း ဘာသော ညာသော မတွေးဘဲ လိုက်လုပ်ကြရာ ဥဌတစ်ယောက်သာ အမြဲ ဘက်ပဲ

ကျန်နေတတ်၏။ သူက ထိုသို့ သီးခြား နေလေ။ ကျွန်တော်တို့ကောင်တွေက ပြောင်ချင် နောက်ချင်လေပင်။ တစ်ခါ ကဆို ဥဌမမျှာ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် မျက်ရည်ပင် ဝဲသွားရှာသည်။

ကျွန်တော်တို့က လူငယ်တွေ ဆိုတော့ ညဘက်ဆို ယမကာကို အဆောင်ထဲမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မှီဝဲ ကြစမြဲပေါ့။ ထိုအခါ၌ ဥဌက မသောက် ပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝရံတာတွင် ထွက် ထိုင်ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဘောပင် တစ်ချောင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတတ် သည်။ ဒါကို နန္ဒ၊ ကျော်ခိုင်နှင့် ပြည့်အောင်တို့က ကြည့်မရ။ အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် သောက်ရမည်ဟု တွေးကာ ဥဌကို အတင်းတိုက်သည်။ ဥဌကလည်း ငွေတိုင်းသည်။

“သောက်စမ်းပါ ဥဌ။ မင်းက လည်း အခြောက်ကြီးကျနေတာပဲ”

အေးလေ၊ ဘာဖြစ်တုန်း။ ပျော် ပျော်ပါးပါးပေါ့။ ချစ်ပါးပါကွာ”

“ငါ့ကောင်ကြီး ခြောက်များ ခြောက်နေသလား မသိဘူး။ တစ်ခါ လောက် စမ်းကြည့်ဦးမှပဲ။ ဟီးဟီး...”

နန္ဒ၊ ပြည့်အောင်နှင့် ကျော်ခိုင်က ဥဌကို အရက် အတင်းတိုက်သည်။

“မသောက်ဘူး။ သောက်လို့ မရ လို့ပါ။ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ဥဌက ခေါင်းတခါခါနှင့် အတင်း ငြင်းသည်။

ဟိုကောင်တွေကလည်း လက် မခံ။ ပါးစပ်ထဲသို့ အတင်းလောင်းထည့် ရန် ကြသည်။ ချုပ်သူက ချုပ်သည်။ ဥဌမမျှာ ရုန်းရင်းကန်ရင်း မျက်ရည် များပင် ရစ်ဝဲနေရှာပြီ။ ကျွန်တော် သူ ကို သနားသွားသည်။ အားလုံးထဲမှာ ဥဌက လူကောင်သေးသေး၊ ကလန် ကလျားလေးမို့ ခွန်အားချည့်နေရှာသည်

ပဲလေ။ နန္ဒတို့ သုံးယောက်က ဥဌ မသောက်ချင်မှန်း သိလျက်သာနှင့် မူးမူးရူးရူးဖြင့် အတင်း အနိုင်ကျင့်နေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကောင်တွေတော့ ကြီးနိုင် ငယ်ညင်းလုပ်လွန်းနေပြီ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ... တော် တော့ကွာ။ ဥဌကမှ မသောက်ချင်တာ ကို မင်းတို့တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြ တာတုန်း။ အရက် တော်တော်ပေါနေ လား။ အလကားရတာ မဟုတ်ဘူးဘူး။ ဘယ်သူမှ မမျိုချင်တော့ဘူးဆိုရင် ငါ အကုန်မျိုမယ် ကိုယ့်လူတို့”

နောက်ဆုံး မျက်စိနောက်ထဲ သည့် ကျွန်တော်က ထဲတားလိုက်ရ သည်။ ဥဌက ကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အားထိုး တကြီးလှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မှာလည်း ဥဌကို နားလည်ရ အတွက် ခက်နေပါပြီ။

◆◆◆

ဥဌနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် ဥဌ က နတ်မောက်မြို့သားဖြစ်သည်။ သူ ကိုယ်သူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမြို့သား ဟု ကြားဝါဖူးသောကြောင့် မှတ်မိနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက စကားအတွက် နည်းသည်။ ပြောချင်သည့်အခါလည်း နန်းစတော့ပြောတတ်သည်။ မနက် မိုးလင်းတိုင်း သူများ မထခင် သူ ပြီး အိမ်သာထဲ ရောက်နေတတ်သည်။ တစ်နေ့ကို ထမင်းနှစ်နပ်သာ စားသည့် ကျန် တစ်နပ်ကို ဥပုသ်စောင့်သော ကြောင့် မစားဟု ပြောဖူးသည်။

စာရေးတာကို အလွန်ဝါသနာ ပြုကြီးသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ စိတ်ထဲ လက်ရရှိသည့်အခါတိုင်း သူရေး သည့် ဝတ္ထုများအကြောင်းကို တော်တော်အား အားပေါင်းအာရင်သန့်သန့်



ပြောပြတတ်သည်။ ဘာတွေမှန်း မသိ
မသိ ဖိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်း
နောက်ပြီး သူ ထိုသို့ပြောပြတတ်
သည်မှာလည်း ကျွန်တော့်တစ်ယောက်
တည်းကိုသာ။

“တတ်ကောင်က ကောင်းလေး
တစ်ယောက်ဗျာ၊ အကြောင်ကြောင်
တောင်လေးပေါ့။ သူ့ကို လူတကာက
နှိုင်းနှိုင်းကြတယ်။ ဝိုင်းစုကြတယ်။
လေး။ သူပုံစံကလည်း သူများ
နဲ့ နောက်ချင်စရာဖြစ်နေတာကိုး။
ပေါ့တော့။ ဒါပေမယ့် သူက သူများ
နဲ့ တူတဲ့ အစွမ်းအစတွေ ရှိတယ်။
အဲဒါတော့ တစ္ဆေတွေကို မြင်နေရ
တယ်”

“အဟတ်ဟတ်...ဟားဟား”
“ဟာဗျာ...ကိုနိုင်ပြည့်ကလဲ။
ဖြစ်လို့ ထရယ်တာတုန်း”
“ဘာ...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။
အဲဒါ့ဇာတ်လမ်းတွေက ပေါလွန်းလို့
ထဲ...ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီကောင်လေးက အစက
သူပတ်ဝန်းကျင်က တစ္ဆေတွေ
နဲ့ ကြောက်တယ်။ နောက်တော့
အိမ်သွားတယ်ပေါ့။ တချို့ တစ္ဆေ
တွေတော့ ကျွတ်လွတ်သွားတယ်။
အဲ...မကျွတ်မလွတ်တဲ့ တစ္ဆေတွေ
လည်း ရှိတယ်။ အဲဒီတစ္ဆေတွေကို သူ
နာမည်ပေးထားတယ်။ နီးစက်
တစ္ဆေ သတင်းစာတစ္ဆေ ဟန်းဖုန်း
တစ္ဆေ ကွန်ပျူတာတစ္ဆေ အိမ်သာ
တစ္ဆေ...”

“အဟားဟား...ရယ်ရတယ်
ဗျာ၊ မင်းဝတ္ထုတွေ လုံးချင်းထုတ်ဖြစ်
သွားတော့ ငါဝယ်ဖတ်မယ်။ စိတ်သာ
အေးစိတ်တိုင်း အူနာမှာပဲ”

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း
ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အခု



တောင် တစ်အုပ်ရေးလို့ ပြီးတော့မယ်။
ထုတ်မှာဗျာ၊ တကယ်။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့
တစ်နေ့ပေါ့။ အဲဒီအခါကျရင် တစ္ဆေ
တစ်ကောင်ရဲ့ အကြောင်းကို ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ်ကျ ထုတ်မယ်။ သေချာတယ်။
ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေက ကမ္ဘာကျော်မှာ
ဗျာ”

“အမလေးလေ... ကိုယ့်လူ၊
နိုင်ငံကျော်ရဲ့ ဇာတ်ပါတော့လား။ ဘယ်
နယ် ကမ္ဘာတောင် ကျော်ရဦးမယ်။ မင်း
ဝတ္ထုတွေက မြန်မာလိုရေးမှာ မဟုတ်
ဘူးလား။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးမှာမို့လား”

“ဪ...ကိုနိုင်ပြည့်ကြီးကလဲ။
ပေါက်သွားရင် သူများနိုင်ငံက လူတွေ
က ဘာသာပြန်ကြမှာပေါ့။ တရုတ်ဝတ္ထု
တွေတောင် အမေရိကန်မှာ အောင်မြင်
နေသေးတာပဲကိုး။ မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်
ဝတ္ထုတွေက သေချာပေါက် ကမ္ဘာ
ကျော်မှာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကမ္ဘာ
ကျော် စာရေးဆရာကြီးဖြစ်မှာ”

“အဟားဟား...ဟား...အေးပါ
ကွာ၊ အေးပါ။ မင်းဟာမင်းတော့ စိတ်
ကူးယဉ်လို့ အကောင်းသား”
ကျွန်တော်က ရယ်တော့ ဥရ

လည်း လိုက်ရယ်သည်။ သို့သော် သူ
စကားများက ရယ်စရာပြောနေခြင်း
မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်သိနေ၏။ သူက
အကြောင်ကြောင်နိုင်ပေမယ့် တော်
တော် အမြင်မှန်းတဲ့ ကောင်ပဲဟု
ကျွန်တော် သုံးသပ်လိုက်မိသည်။

သူက ရည်ရွယ်ချက် ကြီးသလို
အလွန်လည်း အလုပ်ကြိုးစားသူပါ။
ကျွန်တော်တို့ လေနေ၊ ပျော်နေသည့်
အချိန်မှာ သူက စာအုပ်တစ်အုပ်၊
ဘောမင်တစ်ချောင်းနှင့် အားလပ်တိုင်း
တကုပ်ကုပ်ရေးနေတတ်သည်။ သူ
ဘာတွေ ရေးနေသလဲ၊ သူ့အရေး
အသားတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာကို
ကျွန်တော်တို့ စိတ်မဝင်စား။ ထိုစဉ်က
ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားတာ အရက်၊
လမ်းသလားမှုနှင့် မိန်းကလေးများ။

ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပြော
ပြော ဥရကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။
တစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ်အတိုင်း
စကားပြောနေတတ်ရဲ့။ ထိုအကျင့်ကို
ကျွန်တော် နည်းနည်းမျှ မကြိုက်။
သို့ပေမယ့် ဘယ်လောက်ပြောပြော
သူ မမှတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝရန်တာမှာ၊
တစ်ခါတစ်ရံ စာသင်ခန်းထဲမှာ။ ယုတ်စွ
အဆုံး အိပ်ချင်မှူးတူးအချိန်ပင်။

“ဟိတ်ကောင်... တဂျီဂျီလုပ်
မနေပါနဲ့ကွာ။ ငါ ကောင်းကောင်းအိပ်
ပါရစေ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောနေသည်ကို
သူနှင့် ဘေးချင်းကပ် ခုတင်မှ ကျွန်
တော်က မသဲမကွဲကြားခဲ့ဖူးသည်။
မည်သူ့ကို ပြောသလဲ မသိ။ အခန်းထဲ
မှာ တဂျီဂျီလုပ်သူလည်း မရှိ၊ နောက်
ပြီး တဂျီဂျီအသံလည်း မကြား။



သူက တစ္ဆေ သရဲတွေကို မြင်
တွေ့နေတဲ့သူပါဟု အခိုင်အမာပြောနေ



လေပြီ။ ကျွန်တော် ဘယ်လို နားလည်
ရပါ့မလဲ။ ဥရု၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော်
စိတ်ကုန်၊ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခိုက်ကြည့်
ရင်း...

“ဒီမှာ ဥရု၊ ငါ အကောင်းပြော
မယ်။ မင်း ဝတ္ထုရေးဖို့အတွက် စိတ်
ကူးယဉ်တာလည်း ယဉ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့်
လက်တွေ့နဲ့ စိတ်ကူးကိုတော့ ရော
ထွေးမပစ်နဲ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရ
ရင် ငါ မင်းကို ခင်တယ်။ မင်းက ရိုး
သားလို့။ နောက်ပြီး အားလုံးထဲမှာ
မင်းက စိတ်ကောင်းအရှိဆုံးပို့ ငါ
စေတနာနဲ့ ပြောတာ။ အခုတောင် မင်း
ကို လူတွေက ငြောက်တစ်ကောင်လို့
မြင်နေတာ။ အေး၊ အခု မင်း ငါ့ကို
ပြောတဲ့ စကားတွေကို တခြားလူတွေ
ကိုသာ သွားပြောကြည့်၊ မင်းကို
နောက်လို့ ပြောင်လို့ ပြီးမှာမဟုတ်
တော့ဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီကိစ္စကြီးကို
ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်။ ကျောင်း
တက်တဲ့အချိန်မှာ တခြားလူတွေလိုပဲ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေ။ ရယ်
စရာရှိ ရယ်လိုက်။ ဒေါသထွက်စရာရှိ
ထွက်လိုက်။ တင်းခံမထားနဲ့။ ပုံမှန်
အတိုင်းနေ။ စိတ်ကူးယဉ်ချင်ရင်လည်း
ဝတ္ထုရေးတဲ့အခါမှ ယဉ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို သေချာ
ပြောပြသည်။ နောက်ပြောင်နေသော
ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ အသားယူ အနိုင်ပိုင်း
နေသော ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ
အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က ညီလေး
တစ်ယောက်ကို စေတနာရှေ့ထားပြီး
ဆုံးမနေသော ပုံစံမျိုးဖြစ်၍ ဥရု ငြိမ်ပြီး
နားထောင်နေသည်။ သဘောပေါက်
သွားပုံလည်း ရသည်။ သို့သော် စကား
ဆုံးသွားသည့်အခါတွင် သူက ခေါင်း
ကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး နိုင်ပြည့်။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်နေတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို မှတ်
တမ်းတင်နေတာ။ ဒီအကြောင်းတွေကို
လူတိုင်း သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတိုင်းမှ တစ္ဆေ
တွေကို မမြင်နိုင်ဘဲဥရု။ ကိုကြီး နိုင်
ပြည့် သိလား။ ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲ
မှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒီ
ကောင်ကို ကျွန်တော်က နှိုးစက်တစ္ဆေ
လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ မနက် ၅နာရီတိုင်းတိုင်း အဲဒီ
ကောင်က ကျွန်တော်ကို အချိန်မှန်
နှိုးလို့ပဲ။ နောက်ပြီး အဆောင်ရဲ့ အိပ်
သာမှာလည်း တစ္ဆေရှိတယ်။ ဟို အစ္စန်
ဆုံးက အမြဲပိတ်ထားတဲ့ အိမ်သာမှာ
လေ။ အဲဒီမှာ တစ္ဆေရှိတယ်။ အဲဒီ
အကောင်က တစ်ခါတလေ ရေဘား
တွေကို ဖွင့်ထားတတ်တယ်။ အဲ...
နောက်ပြီး သတင်းစာတစ္ဆေကတော့
အဆောင်မှာရဲ့ မိန်းမပျို။ သူက သေတာ
မကြာသေးဘူး။ မနက်တိုင်း သူ ဘယ်
က ဖတ်လာသလဲ မသိတဲ့ သတင်းတွေ
ကို ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း အော်
နေတတ်တယ်။ ဝရန်တာတစ္ဆေဆိုတာ
က ဟိုး သုံးထပ်ဆောင် ဝရန်တာက
နေ ပြတ်ကျပြီး သေသွားတဲ့ ကောင်မ
လေးလေ။ သူပေါ့။ သူက တစ္ဆေဖြစ်နေ
တုန်းပဲ။ သေတာဖြင့် ဆယ်နှစ်ရှိတော့
မယ်။ နောက် ဟန်းဖုန်း တစ္ဆေဆိုတာ
က...”

“တော်...တော်ပါတော့ ဥတစ်ဥ
ရယ်။ ငါ ယုံပါပြီ။ ဟုတ်ပြီလား။ ငါ
ယုံပါပြီ။ မင်းပြောတာနဲ့ ငါ့ဘေးမှာ
တောင် တစ္ဆေတွေ ဝိုင်းလာသလို
ခံစားလာရပြီ။ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

ကျွန်တော် ထိုသို့ တားမြစ်လိုက်
မှ သူက တဟုတ်ဟုတ် ရယ်သံပြုရင်း
မှာထားသော ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေ

သည်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်
သည်က ဥရုဟာ စိတ်မမှန်သူတစ်
ယောက်ဟူ၍ သို့ကြောင့် သူ့ကို ဇွတ်
အတင်း ပြောပြခြင်းမျိုး မပြုတော့ဘဲ
ရေလိုက် ငါးလိုက်သာ နေလိုက်တော့
သည်။

သူပြောပြသော တစ္ဆေတစ်
လမ်းများကို စိတ်မပါ လက်မပါ နား
ဆင်ပေးရသည်လည်း ရှိ၏။ တစ်
တလေကလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းသဖြင့် စိတ်ရော ကိုယ်
နားဆင်နေရသည်လည်း ရှိ၏။ မည်သို့
ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုအူကြောင်ကြောင် နှု
နမ်းနမ်း ကောင်လေးက တစ်ခါတစ်
လည်း အသုံးဝင်ပါ၏။ သူ၏ အသုံးဝင်
မှုကို စာမေးပွဲနားနီးမှပဲ ကျွန်တော်တို့
သိလိုက်ရသည်။



စာမေးပွဲနားနီးတော့ ကျွန်တော်
တို့ ပြာနေရပြီ။ တစ်ရက်မှ စာမထုတ်
သော ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ခပ်လေလေ
ကျောင်းသားများအဖို့တော့ စာမေး
ဆိုတာ အာဏာပါးကွက်သားတစ်
ကျွန်တော်တို့မှာ စာမရခြင်းဟူသော
အပြစ်ဖြင့် အာဏာပါးကွက်သား
လက်မှာ အသတ်ခံရတော့မည်။ စာမေး
ပွဲက တစ်ပတ်လို့ပြီဆိုမှ ကျွန်တော်တို့
ပြူးတူးပြတ်ဖြင့် စာကျက်ကြရန် ဖြစ်
သည်။

ဖတ်စာအုပ်ဆိုတာလည်း ထုတ်
ထဲ မရှိ။ ရေးစာအုပ်ကလည်း ထုတ်
ဝေး။ ဘာကျက်ရမလဲ မသိ။ ဆရာမ
သည် လင်ပျောက်သည့်အမှုအရာ
ပြာယာခတ်သူက ခတ်၊ မျှော့
မှိုင်သူက မှိုင်လျက်ရှိစဉ် ကယ်တင်
ပေါ်လာသည်။ သိကြားမင်း ဦး
တော့ မဟုတ်။ ဥရုဖြစ်၏။

“ရော... ဒီ...ဒီစာတွေ ရေး



...ဒီတွေတွက်။ ဒီအပုဒ်ကြီးကို အပိုင်ကြည့်ထား။ သူက အမှတ် ဆယ်ရမှာ။ ဒီပုံကိုလည်း အလွတ် ဖတ်လိုက်။ သူ့ကို ဆယ်မှတ်ပေး သေး”

ထိုသို့ဆိုကာ တစ်ယောက်ကို အုပ်တစ်အုပ်စီ ထိုးပေးသည်။ ကျွန် တော်တို့လည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိသူ ဖြစ်၍ သူပြောသမျှကိုသာ မျက်စိ နှစ် ယုံလိုက်ကြသည်။ စာမေးပွဲ အောင်မှဖြစ်မည်မို့ သူကျက်ခိုင်းသည့် အနည်းငယ်ကို အလွတ်ကျက်မှတ် ကြတာသည်။

အဟုတ်ပါပဲ။ စာမေးပွဲခန်းထဲ ဆရာမ ဥရုကို ကျေးဇူးတွေ တင်ရင်း နှုတ်ခံစိတ်ပင် ပေါက်သည်။ မေးခွန်း တွာ စာရွက်ကို သိနေသလား မှတ်ရ ဆောင် သူ ကျက်ခိုင်း တွက်ခိုင်းသမျှ တွက်တီး ကျွန်တော်တို့လည်း မှတ်မိ ထောက် ရေးချလိုက်သည်။ အနား နှစ် ထွက်တော့ အကုန် ဘယ်မှတ်မိ သေးသို့ ပေမယ့် အောင်မှတ်ရသည် တော့ သေချာ၏။

“ကျေးဇူးရှင်လေး ဥတစ်ဥ အောင်ဗျာ၊ လာပါ။ ဒီမှာ ပြုရချင် ချွန်သို့ စောင့်နေတာ”

စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းထွက် တော့ ကန်တင်းတွင် တစ်ဖွဲ့လုံးဆိုကာ ဥရုကို ပြုရကြသည်။ ဥရုကတော့ ဘာ တစ်ခုမျှ စကားမဆိုဘဲ ပြီးစိမိ။

“ပြောစမ်းပါဦး ဥတစ်ဥရ။ မင်း ဟာက ဆန်းလှချည်လား။ သူများတွေ ခမျာ တစ်အုပ်လုံးကို ဖင်ထောင်ပြီး ကျက်လိုက်ရတာ။ တချို့လည်း စပေါ့ ဆိုပြီး တလွဲကြီးပဲတဲ့။ မင်းဟာက စပေါ့ ဖြစ်ဦးတော့ ဒီလောက် ကွက်တိဖြစ် စရာလားကွ။ တစ်ပုဒ်တောင် အပို အလိုမရှိ။ အလွဲအချော်မရှိ။ ကွက် စတိပဲ။ မသိရင် မေးခွန်းထုတ်တာ မင်း ကျနေတာပဲကွာ။ ဟောဟော့”

ပြည့်အောင်က ဝမ်းသာအားရ မေးသည်။ အားလုံးကလည်း ထိုမေး ခွန်း၏ အဖြေကို သိချင်နေကြပြီ။ သို့ သော် ဥရုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြီး စိမိလုပ်နေပြီး...

“ဒီလိုပါပဲဗျာ။ အစ်ကိုတို့ မသိ ချင်ပါနဲ့”

ဟု မရေမရာဆိုသည်။ ကျွန် တော်တို့လည်း ငွတ်မမေးရဲတော့။ တော်ကြာ အတင်းမေးလို့ လန့်ဖျပ်ပြီး နှစ်ကုန် စာမေးပွဲဖြေခါနီးကျ စာတွေ မပြတော့လျှင် ခုကွ။



တတိယနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် နှစ်စဉ် နှစ် တိုင်း ဥရု၏ ကျေးဇူးတော်ဖြင့် စာနည်း နည်းကျက်ကာ အမှတ်များများရ၍ နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ခဲ့ကြသည်မို့ ဥရု ကို အရင်လို စဟယ် နောက်ဟယ် မပြုတော့ဘဲ ဖူးဖူးမှတ်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဥရုကို ကဏ္ဍ ကောစ မပြုဘဲ သူ့အကြိုက်အတိုင်း လိုက်နေခဲ့သည်။ သူပြောသမျှ နားဆင် ပေးခဲ့သည်။ တစ်နေ့ သူက လျှို့ဝှက် ချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဖွင့်ဟ လာပြန်သည်။

“ကိုကြီး နိုင်ပြည့်၊ ကိုကြီး သိချင် နေမုန်းသိလို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပြ မယ်”

“ဘာကိုတုန်းက ဥရုရ”
“စာမေးပွဲမေးခွန်းတွေ ဘယ်လို လုပ် ကွက်တိရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်း လေ”

“ဪ...အေး။ သိချင်တာပေါ့။ သိချင်တယ်ကွာ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုကြီး ပဲပဲမယ်လို့တော့ မထင် ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အမှန်အတိုင်းပြောပြတာပါ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပြပါနဲ့ နော်”

“အာ...စိတ်ချ၊ စိတ်ချ။ ဘယ် သူ့ကိုမှ ပြောမပြဘူး။ စာတွေကိုလည်း မင်းမှာထားတဲ့အတိုင်း ငါတို့အဖွဲ့ပဲ သိ တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြဘူး။ မင်းကို လည်း ယုံပါတယ်ကွာ။ ပြောမယ့်သာ ပြောစမ်းပါ”

“ဟုတ်၊ ပြောပြပါမယ်။ အဲ... အဲဒါ နွယ်နွယ်ပြောပြတာ”

“နွယ်နွယ်... အလဲ... ကောင်မလေးနာမည်ပါလား။ ဘယ်သူ လဲ၊ မင်းရည်းစားလား။ သူက ဘယ်လို



စာအုပ်ကိုဖတ်ရှုရန် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည့်အခါ တွေ့မြင်လိုက်ရ သည့်အရာကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွား ခဲ့ပြီ။ အထဲတွင် စာလုံးများ မရှိဘဲ ပလာပြင်ကြီး၊ အံ့ဩလွန်း သည့်စိတ်ဖြင့် ကျန်စာအုပ်များကိုလည်း ဆွဲလှန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ အုပ်ငါးအုပ်လုံး နာမည်သာပါပြီး အထဲမှာ ပလာနတ္ထိ။

လုပ်ရတာတုန်း ငါချစ်ရဲ့ သမီးထား”

“အာ...မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုကြီး နိုင်ပြည်က စွတ်ပြောတော့တာပဲ။ နွယ်နွယ်ဆိုတာ ကိုကြီးကို တစ်ခါပြော ပြဖူးတယ်လေ။ သုံးထပ်ဆောင်က ပြုတ်ကျတဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ။ သူ ပေါ့”

“ဟေ...”

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ သူက အတည်ပေါက်ကြီး ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အင်း... အင်းဟူ၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် မဖြစ်နိုင်တာဆိုပြီး ခေါင်းခါ ငြင်းရမလား။ ကြောင်တောင်တောင် ကြီးဖြစ်နေဆဲမှာပဲ ဥငှာက...

“ကိုကြီး မယုံဘူးဆိုတာ ကျွန် တော်သိပြီသားပါ။ ဟန်ဆောင်မနေပါ နဲ့။ နောက်ပြီး စိတ်လည်း မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ ခင်စရာဆိုလို့ ဒီအဖွဲ့ပဲ ရှိတဲ့ဥငှာ။ မေးခွန်းတွေ ရတဲ့အခါကျ ကိုကြီးတို့ကို ပေးမှာပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး သူက ထုံးစံ အတိုင်း စာအုပ်လေးကို ကိုင်၊ ဘော ပင်လေးကို လက်ကြားညှပ်ပြီး ဝရန် တာသို့ ထွက်သွားလေသည်။ သူ့ကိုယ် သူ တစ္ဆေတွေနှင့် ခင်မင်နေတာပါဟု မကြာခဏ ပြောပြတတ်သော ဥငှာ ဆိုသည့် ကောင်လေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားလည်၍ မရခဲ့ပါချေ။ သေချာတာ တစ်ခုက သူဟာ သူများ နှင့် မတူဘဲ တစ်ယူထူးခြားနေတာတော့ အမှန်။



တစ်နေ့။

ထိုတစ်နေ့ကို ကျွန်တော် မမေ့။

ထိုနေ့က နောက်ဆုံးနှစ် စာမေး ပွဲကြီး အပြီးတိုင် ဖြေဆိုပြီးသည့်နှစ်။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အပြု

ကဲမည်ဟု တွေးထားကြသည်။ မိန်း ကလေးတွေနှင့်ပါ ရှုပ်ထွေးပစ်လိုက်မည်။ ကေတီဖို့ မာဆတ်တို့ကိုပါ သွားမည်။ ညလုံးပေါက် ဖိုလင်းသည်အထိ ကေါ်လီ လိုဗ်ပစ်မည်ဟု အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးဝါး နေကြသည်။ လုပ်မည်ဆိုလည်း လုပ် ချင်စရာပဲလေ။ ကျောင်းကြီးပြီးသွားပြီမို့ နောက်နေ့တွေကျ ကျွန်တော်တို့အား လုံး ခွဲခွာကြရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ငွေးရပ်မြေအသီးသီးသို့ ပြန်ကြရတော့မည်ပဲလေ။

“ဟိတ်ကောင် ဥငှာ၊ မင်း ဒီလို မလုပ်နဲ့ကွာ။ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ဟိုရောက် မှ အအေးထိုင်သောက်ချင် သောက် နေ။ လာပါကွာ”

နန္ဒက ငွတ်ခေါ်သည်။ ဥငှာကမူ ငြင်းလည်း မငြင်း၊ အင်းလည်း မအင်း၊ ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ခါနေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ဥငှာရာ။ ငါတို့က မင်းကို မဟုတ်တာတွေ လိုက်လုပ်ခိုင်း ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင် ရုံပါ။ ဟိုရောက်လို့ စိတ်ညစ်ရင်လည်း မင်းဟာမင်းပြန်။ ငါတို့ အဆောင်အထိ တက္ကစီဌာပေးလိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီ လား”

ကျွန်တော်ကပါ ဆွယ်တရား ဟောသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ရီဝေဝေ မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ အကြည့်များကို တွေ့လိုက်ရသည့် အခိုက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ် သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲပါပဲ။ ဥငှာတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝေးရာဆီသို့ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွား တော့မလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ အကြည့်များထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပါနေသလိုလို။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းတော့ ကျွန်တော် မသိ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်

သွားမိတာတော့ သေချာ၏။

“ကိုကြီး နိုင်ပြည်၊ ခဏ... ခဏလိုက်ခဲ့ဦး”

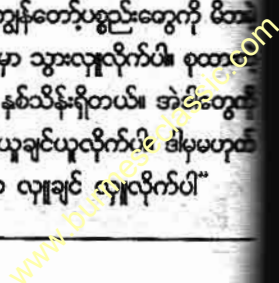
သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းထိ ဆွဲကာ တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း တုန်ယင်သော စိတ် တို့ဖြင့် သူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာ ၏။ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုခံစားချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန် တော် နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဟိုကောင် တွေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံ ပေးစားရင်း နေရာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ သေချာတာတစ်ခုက ဥငှာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရ သည်ကို သူတို့ ခံစားမိပုံမရ။

“ဘာပြောမလိုလဲ ဥငှာ၊ မင်း မလိုက်ချင်လည်း မလိုက်နဲ့လေ။ မင်း မျက်နှာက မကောင်းပါလားကွာ။ နေ ရော ကောင်းရဲ့လား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုကြီး သေချာနားထောင်ပါ။ ဘာမှလည်း ထင် မမေးပါနဲ့။ ကျွန်တော့်သေတ္တာထဲမှာ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ် ငါးအုပ်ရှိတယ်။ ပုံးလေးထဲ ထည့်ပြီး ဝတ္ထုစာအုပ်များလို ရေးထားတယ်။ အဲဒီပုံးကို ကိုကြီးယူပါ။ အဲဒီစာအုပ် တွေကို ကိုကြီး တတ်နိုင်တဲ့ တစ်နေ့ ကျရင် လုံးချင်းထုတ်ပေးပါနော် ကိုကြီး”

“နော်...နေပါဦးကွာ။ ဘာဖြစ်တဲ့ မင်း...”

“ပြန်မမေးပါနဲ့ ကိုကြီး နိုင်ပြည်၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ဆွေမျိုးခေါ် ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေကို မိဘ၊ ကျောင်းမှာ သွားလှူလိုက်ပါ။ စုထား ပိုက်ဆံ နှစ်သိန်းရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ကိုကြီး ယူချင်ယူလိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားမှာ လှူချင် လှူလိုက်ပါ”





“မင်း...မင်း ဘာတွေ ပြောနေလို့လဲ ဥရ”

“မမေးပါနဲ့။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် မငိုချင်ဘူး ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်တဲ့ ဆုံးမဖူးတာဆိုလို့ ကိုကြီးပဲ ချီးမွမ်း ကိုကြီးက သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အစ်ကိုအစ်ယောက်လိုပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဥရ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာပြီး အထိပ်ထိပ်စီးကျလာသည်။ နောက်ထပ်ပြော ညာမပြောနှင့် ကျွန်တော်အရာမှ ချခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဟိတ်ကောင် ဥရ...ဥရ” သူ့နောက်ကို ကျွန်တော် ပြေးထိတ်သွားရန် ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် ကျန် သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော်ခံစားချက်ကို နားမလည်ဘဲ အတင်းဆွဲထားကြသည်။ သူတို့က ထည်း ဥရအပေါ်မှာ တစ်မျိုးမြင်ပြီး စိတ်တို စိတ်ဆိုးနေကြသေးသည်။

“အလကားကောင်၊ ဂေါက်သီး၊ သူ့ပလေစေ”

“ဟုတ်ပါ။ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ အနပ်ပြန်ပြီး ဝတ္ထုရေးမလို့ နေမှာပေါ့။ သောက်ရူး”

စသည်ဖြင့် အားမနာပါ အပြစ်တင် ပြောဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆွဲထားကြ၏။

သူတို့ကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်၏။ သူတို့က ဥရကို အူကြောင်ကြောင်ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ မြင်ထားကြသည်ပဲလေ။ ဥရနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် နားလည်ကြသည်မှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်သာ ဥရကိုယ်တိုင် ပြောပြဖူးသဖြင့် သူ

အကြောင်းကို အတော်အသင့် သဘောပေါက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဥရသည် အလွန်လျှို့ဝှက်လွန်းသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါပေ။

ထိုတစ်ညလုံး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး လျှောက်ပတ်ကာ ကဲကြသည်။ သီချင်းတွေ ဆို၊ အရက်တွေ သောက်၊ ကလပ်တွေ တက်၊ မာဆတ်တွေ ဝင်ပြီး မိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းများ ငွတ်အတင်းခေါ်၍သာ လိုက်ပါသွားရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ ဘာကြောင့် မုန်းမသိ၊ ဥရအတွက် စိုးရိမ်နေမိ၏။ ပူပန်နေမိ၏။

“ဒီကောင်က ဘာဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိလို့ ငါက ပူနေရတာလဲ” ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိုသို့ နှစ်သိမ့်နေပေမယ့် ရင်တွေ ပူနေဆဲ။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်သာ။ ဥရက ကျန်းမာရေး ခေါင်ခေါင်မြည်။ တစ်ဆောင်တည်း။ တစ်ခန်းတည်း သုံးနှစ်လုံးလုံး တွဲလာခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိသည်။ သုံးနှစ်လုံးစဉ်း တစ်ခါမှ မဖျားဘူးသူ။ လက်ကုန်ပြောရသော် ချောင်းဆိုး၊ နာစေးသည်ပင် မရှိ။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒီကောင်က အမြဲတမ်း အူကြောင်ကြောင်၊ သူပြောဖူးတဲ့ တခြားအကြောင်းတွေကလည်း မဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ။ ဒီတစ်ခါလည်း ဇာတ်လမ်းဆင်သွားတာပဲ နေမယ်။ ရူးနမ်းနမ်းလေးပါ။ ငါကလည်း သူ့စကားထဲမှာ မြောပါသွားစရာလား။ အဆောင်ပြန်ရောက်ရင် ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်နှာလေးနဲ့ မျှော်နေမှာ မြင်ယောင်သေး”

စိုးရိမ်နေသည့်စိတ်ကို ထိုသို့ ချေပ တွန်းလှန်လိုက်ပြီး အားလုံးနှင့်

ရောနှောကာ ကျွန်တော် ပျော်ဝင်သွားတော့သည်။



မနက် မိုးအတော်လင်းမှ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ပြန်ရောက်ကြသည်။ အားလုံးက မူးမူးဝေဝေနှင့် သာဓဇ္ဈယိုင်ဖြစ်နေလေပြီ။ အဆောင်ပေါက်ဝ ရောက်သည်နှင့် အဆောင်မှူးက ကျွန်တော်တို့ကို ဆီး၍ဆူသည်။ ကြည့်ရတာ အဆောင်မှူးက တစ်ညလုံး ပျောက်နေသည့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို စောင့်နေရသည့်ပုံမျိုး။

“ဟိတ်ကောင်တွေ...မင်းတို့ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာကြတာလဲ” “ဘာဖြစ်လို့တုန်း ဖေကြီးရ။ သားတို့က နောက်ဆုံးရက်မို့ ပျော်နေတာပါဗျ”

စကားတတ်သူ နန္ဒက ခွဲလိုက်သည်။ ခါတိုင်းဆို နန္ဒ ထိုသို့ခွဲလိုက်လျှင် အဆောင်မှူး ပြူးသွားနေကျ။ သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ အဆောင်မှူး၏ မျက်နှာက စောစောကအတိုင်း ညှိမိုင်းနေဆဲ။ ညှိုးရောနေဆဲ။ ကျွန်တော်ရင်တွေ ဆူပွက်သွားရပြီ။ သဘောကောင်းပြီး အမြဲလိုလို ပြူး၍ ကြည့်လင်နေတတ်သော အဆောင်မှူး၏ မျက်နှာက ယခုများတော့ ညှိုးရောနွမ်းလျလို့။

“ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း၊ တစ်ညလုံးလည်း ဖုန်းခေါ်လို့ မရဘူး။ မင်းတို့...မင်းတို့ကွာ...”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦး” ဝိုမလိုဖြစ်နေသည့် အဆောင်မှူးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်စိတ်တို့ ယောက်ယက်ခတ်သွားပြီး “အလောတကြီး လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းအားလုံးကတော့ အဖြစ်မှန်ကို မရိပ်မိသေး၍ ပြီးစိန်နှင့် ကျော်



ခိုင်က ကြောက်ဟု ခပ်တိုးတိုးရေ
ရွတ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို တံတောင်ဆစ်
နှင့် တွန်းသည်။ အဆောင်မှူး၏
မျက်နှာအနေအထားနှင့် ပတ်သက်ပြီး
စိုးရိမ်ပူပန်နေသူဟူ၍ ကျွန်တော်တစ်
ယောက်သာ ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း။ မင်းတို့
သူငယ်ချင်း...မင်းတို့သူငယ်ချင်း ဥဇာ
အခု ဆုံးပြီးကွ”

“ဗျာ...”

“ဘာ...”



“ဘာရယ်... မဟုတ်တာဘဲ။
မနောက်ကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဟာ...ဟာ...မ...မဖြစ်နိုင်
တာ”

ထိုအခါမှပဲ အားလုံး အာမေဇိတ်
သံပေါင်းစုံထွက်ကာ အံ့သြလွန်း၍
ကြောင်စိစိကြီးဖြစ်သွားကြရသည်။ ထို
အဖြေကို မဝံ့မရဲတွေးထင်ထားမိသော
ကျွန်တော့်မှာလည်း မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲ
ပြည့်တက်လာသဖြင့် အံ့ကို တင်းတင်း
ကြိတ်ထားမိ၏။

အဆောင်မှူးက ကျွန်တော်တို့
လေးယောက်၏ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး
သက်ပြင်းရှည်ကြီး ရှိုက်လိုက်သည်။
နောက် အဖြစ်အပျက်ကို တစ်လုံးချင်း
ပြောပြလေသည်။

“အဆောင်ကို ပြန်အလာမှာ
ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာကွ။
ဦးဇော်ပြတ်သွားတယ်ဆိုလား။ ဆေးရုံ
ကို ချက်ချင်းပို့လိုက်တာပါ။ ငါလည်း
လိုက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...ဒါပေ
မယ့် မကြာပါဘူးကွာ။ ဆုံးတာပါပဲ”

အဖြစ်အပျက်က မထင်ရက်
စရာ။ မနေ့ညနေကတင် အကောင်း
ကြီး၊ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခွာသွားသည့်
ဥဇာတစ်ယောက် ယခုများကျ ဆိုင်
ကယ်ပေါ်က ပြုတ်ကျ၍ ဆုံးရှာပြီတဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ ယုံပင် မယုံနိုင်။
အဆောင်မှူးကိုယ်တိုင် ပြောပြ၍သာ
ယုံလိုက်ရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုကိစ္စ
ကို အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုအဖြစ်နှင့်သာ
ပျောက်ကွယ်သွားစေချင်သည်။ အိပ်ရာ
မှ နိုးထသည့်အခါ “ဪ...ဒါဟာ
အိပ်မက်ပါလား”ဆိုသည့် အတွေးမျိုး
ဖြင့် ကျွန်တော် ပြီးခွင့်ရချင်သည်။ သို့
သော်လည်း အဖြစ်မှန်ကို ပျောက်ဖျက်
၍မှ မရနိုင်ဘဲ။

ဥဇာသေဆုံးသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်
သက်၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ်စီ
ကိုယ်ငှ ကိုယ်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်လို
မဆုံးကြ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့
သာ လျှောက်မမည်ဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ သို့
မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လည်
သည့်နောက်သို့ ဥဇာကို မရရအောင်
အတင်းခေါ်သွားခဲ့လျှင် သူသေချင်မှ
သေမည်ဟု တွေးမိကြသလို၊ ဆိုင်
ကယ်သမားကို ဆဲသူကလည်း ဆဲ
သည်။ ကျော်ခိုင်က ဆိုင်ကယ်သမား
အားလုံးကို သွားရိုက်မည်လုပ်၍
မနည်းဆွဲထားရသေးသည်။ အဆောင်
တစ်ခုစီ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်
အသံဖြင့် ပွက်ပွက်ညှပ်နေခဲ့ပြီး။

အဆောင်မှူးက ဦးစီးပြီး ဥဇာကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်
ကြသည်။ တစ္ဆေများကို မြင်နေရသည်
ဟု ပြောတတ်သော၊ အမြဲတမ်း ပါးစပ်
ပွစိပွစိဖြင့် ဆီမန်းမန်းနေတတ်သော၊
လမ်းသွားလျှင် ခါးကိုင်ကိုင်၊ လက်
တယမ်းယမ်းသွားတတ်သော၊ ပိန်
ညှော်ညှော် ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် လူရိုး
လေးသည် ယခုတော့ ကောင်းပြတ်ရာ
ဘုံတဝှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အနားယူသွားခဲ့
ပါပြီ။



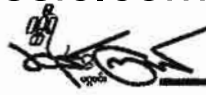
ဥဇာ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အမှန်

ပင် သူ၌ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိ။ သူ
ပစ္စည်းပစ္စယများကို လာယူမည့်သူ မရှိ
နတ်မောက်ဇာတ်သားဟု ပြောသော်
ငြား။ နတ်မောက်မှာ သူ့ကို သိသူမရှိ။
အာကာသဂြိုဟ်တစ်ခုမှ ရောက်လာ
သည့်အလား။ သူ့ဇာတ်လမ်း၊ သူ့
နောက်ကြောင်းသည် ဝေဝါးလွန်းနေ၏။
နောက်ဆုံး သူ့မှာခဲ့သည့်အတိုင်း သူ
ပစ္စည်းများကို မိဘမဲ့ ကျောင်းသို့ လှူ
ဒါန်းလိုက်သလို၊ သူ စုဆောင်းထား
သော ပိုက်ဆံများကိုလည်း ဘုရားတွင်
လှူပေးလိုက်သည်။ စာအုပ်များကိုမူ သူ
မှာတမ်းခြွေခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်
ယူထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ဥဇာနှင့် ပတ်
သက်ပြီး အံ့အားသင့်စရာတို့မှာ ထိုမှ
ဖြင့် မပြီးဆုံးနိုင်သေး။ ဥဇာ၏ အသုဘ
အပြီး၌ သူငယ်ချင်းအားလုံး အင်္ဂါဖြင့်
လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း
ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ မန္တလေးသို့ ပြန်
လာခဲ့ပြီးနောက် အားလပ်လည် တစ်နေ့
၌ ဥဇာ၏ ဝတ္ထုစာအုပ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်
မိသည်။

ပုံးထဲ၌ ဥဇာပြောခဲ့သည့်အတိုင်း
စာအုပ်ငါးအုပ်ကို တွေ့ရသည်။ စာအုပ်
များက စာမျက်နှာ လေးရာပါသော
ကတ္တူစာအုပ်များဖြစ်သည်။ စာအုပ်များ
ကို ကြည့်ရင်း ဥဇာကို သတိရမိသည်။
ဥဇာ၏ ဆန္ဒကို တစ်နေ့ကျ ဖြည့်ဆည်း
ပေးမည်ဟု ကျွန်တော်တွေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်လည်း
အားနေသည်နှင့် သူ့အရေးအသားကို
အလွမ်းပြေ ဖတ်ကြည့်ဦးမှဟု တွေး
ကာ ကတ္တူစာအုပ်ငါးအုပ်ထဲမှ အပေါ်
ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်
သည်။ စာအုပ်အမည်က “ဦးဇော်
တစ္ဆေ”တဲ့။ ဥဇာပြောခဲ့ဖူးသော မနက်
စောစော အိပ်ရာလာဦးလေ့ ရှိသည့်



တောင်လမ်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။
“ဟင်...”

စာအုပ်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည့်
အခိုက် ကျွန်တော် အံ့သြသွားရသည်။
အဖေနှင့် ပတ်သက်သည့် နားလည်ရ
အောင်သာ ကိစ္စများက ပြီးမပြီးနိုင်။
စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရန် ဆွဲဖွင့်
လိုက်သည့်အခါ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်
အကြောင်း ကျွန်တော်မျက်လုံးအစုံ
ဖြူဖျတ် ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရပြီ။ အထဲ
မှာ စာလုံးများ မရှိဘဲ ဗလာပြင်ကြီး၊
ပြာရောင်သည့်စိတ်ဖြင့် ကျန်စာအုပ်
ကိုလည်း ဆွဲလှန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။
အမှတ်အသားအရင်းအနှစ်မှာ ဗလာနတ္ထိ။



BURMESE CLASSIC

“ဘယ်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
ကျွန်တော် တအံ့တဩရေရွတ်
ညည်းတွားလိုက်ရင်း စာအုပ်အမှတ်အသားကို
အဖေ့ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ကာ ထို
အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဉာဏ်မီ
အထောက် စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။
ဥဒုသည် ကျွန်တော်တွေးထင်
အထောက်သို့ စိတ်မမှန်သော လူတစ်
ယောက်ဟု ဆိုရအောင်ကလည်း
အံ့သြတစ်ရံ အူကြောင်ကြောင်နိုင်
သည့်က လွဲ၍ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်
ယောက်တည်း ပါးစပ်လှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်
နေတတ်သည်က လွဲ၍ သူ့ကိုယ်သူ
အစွဲ သရဲတွေကို မြင်တွေ့နေရသူဟု
ခံယူနေရသည်က လွဲ၍ အခြား မူ
အုန်သောအချက်များ မရှိသဖြင့် အရူး
သူ ထင်ရခက်သည်။ နောက်ပြီး ဉာဏ်
မီတစ်ယောက်လည်း သူများထက် သာပြီး
ဉာဏ်မှာလည်း ထူးချွန်သေးသည်။
ဥဒုနှင့် ပတ်သက်လျှင် တချို့
အိစ္ဆာတို့သည် ထူးဆန်းနေတတ်သည်။
ဥဒုအဆိုရသော် စာမေးပွဲမေးခွန်းကိစ္စ
ဖြစ်သည်။ ပါချုပ်၏ သမီးနှင့် ရင်းနှီးနေ

လိုပါဟု စွပ်စွဲရအောင်ကလည်း ဟိုလို
ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ မဆိုထားနှင့်၊ သူ့၌
သူငယ်ချင်းဆိုလို ကျွန်တော်တို့ လေး
ယောက်မှလွဲ၍ တခြားမရှိ။
နောက်ပြီး ဥဒုသည် ထိုနေ့က
သူ့သေဆုံးမည့်ကို သိရှိနေဟန်တူသည်။
ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ကာ မှာစရာရှိတာ
မှာပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ဥဒုကဲ့သို့
ခပ်အေးအေး၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီး
လူရိုးတစ်ယောက်ဟာ သတ်သေစရာ
အကြောင်းရှိမည်မထင်ပါ။ ဆိုင်ကယ်
ပေါ်မှ ပြတ်ကျခြင်းသည် မတော်တဆ
ဖြစ်ရပ်ဟု ဆိုပေမယ့် ထိုကိစ္စကို သူက
တင်ကြိုသိရှိနေခြင်းလား။ မည်သို့
နားလည်ရပါ့မလဲ။
အဆိုးဆုံးကတော့ စာအုပ်ထဲမှ
စာလုံးများ၊ ဥဒုသည် စာပေအပေါ်၌
အလွန်ဝါသနာထက်သန်သူမုန်း ကျွန်
တော်တို့ လေးယောက်လုံး သိသည်။
သူသည် အားလပ်ချိန်တိုင်း စာရေးနေ
တတ်သည်။ ဤစာအုပ်များ၌ သူ စာ
ရေးနေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့

မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု
များကျ စာအုပ်ထဲမှာ စာလုံးများ မပါ
လား။ စာသားတို့ ပျောက်ဆုံးနေ၏။
စာအုပ်တွေပဲ မှားထည့်ထားမိ
တာလား။ တကယ်ရေးထားတဲ့ စာအုပ်
တွေက လူလိုက်တဲ့အထဲ ပါသွားတာ
များလား။
သူများနဲ့ မတူတဲ့ ဥဒုကပဲ စိတ်
မမှန်သူဖြစ်နေလို့ မင်မထွက်တဲ့ ဘော
ပင်နဲ့ပဲ ရေးခဲ့လေသလား။
ဒါတွေမှ မဟုတ်၊ ဥဒုပြောပြော
နေတဲ့ မမြင်အပ်တဲ့ သတ္တဝါတွေကပဲ
ဥဒုကို ခေါ်ဆောင်သွားရုံသာမက၊ သူ
အိပ်မက်များကိုပါ ဖျက်ဆီးသွားလေ
ရောသလား။

ဤသို့ တောင်စဉ်ရေမရ စဉ်းစား
ခန်းဝင်နေခဲ့ရာမှ အဖြေတစ်စုံတစ်ရာ
ပေါ်ထွက်မလာဘဲ အတွေးဝက်ပါထဲ
တစ်လည်လည်ဖြစ်နေသောကြောင့်
ကျွန်တော်မှာ ခေါင်းတို မူးဝေလာရ
သဖြင့် ဥဒုနှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေး
စတိုကို ဖြတ်တောက်ကာ သက်ပြင်း
ရည်ကြီးကိုသာ ရွက်လိုက်မိတော့
သည်။





စာမျက်နှာ ၁၂၈ မှ ဆက်



BURMESE CLASSIC

ရဟန်းနိမိတ်တို့ကို မြင်တော်မူခဲ့သည်။ နိမိတ်ကြီးလေးပါး ကို မြင်တော်မူပြီးနောက် အလောင်းတော်သည် “ယနေ့ပင် ရဟန်းပြုအံ့”ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ တောထွက်ခဲ့ပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိရှိထားကြပြီးဖြစ်ပေသည်။

အလောင်းတော်သည် အနော်မာမြစ်အနီး အနုပိယ သရက်တောတွင် သီတင်းသုံး နေထိုင်ကာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြွခဲ့သည်။ အလောင်းတော်သည် ကာလာမ အနွယ်ဝင် အာဠာရ ရသေ့ထံတွင် လည်းကောင်း၊ ဥဒက ဂိုဏ်းဆရာကြီး ဥဒက ရသေ့ထံတွင် လည်းကောင်း၊ ယင်း တို့ သိရှိထားသော မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ် ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးနှစ်ဦးထံမှ အကျိုးထူး မရသဖြင့် သေနန်းတံ၊ ဥရုဝေလတောသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဥရုဝေလတောကို တရား အားထုတ်ရမည့်အရပ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ပဉ္စဝဂ္ဂိုဠ်းပါးဖြစ်လာကြမည့် အလုပ်အကျွေးငါးယောက် သည် အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်းပြုကာ တော်ထွက် သွားပြီဟု ကြားသိကြပြီးနောက်၊ ဥရုဝေလတောသို့ လိုက် လာခဲ့ကြကာ အလောင်းတော်အား ဝတ်ကြီး ဝတ်ယေပြု

လျက် အလောင်းတော်အနီးအပါးတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အလောင်းတော်သည် ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ ခုက္က စရိယအကျင့်ကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့သော်လည်း ဘုရား ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မမူခဲ့ပါချေ။ အလောင်းတော် သည် ခုက္ကရစရိယကို တစ်ဖက်စွန်းရောက်သည့် ကွင်း၌ ဖြစ်သဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရှိနိုင်မည်မဟုတ် ကြောင်း သုံးသပ်ဆင်ခြင်ခဲ့ကာ ပထမဈာန်ကို အခြေတည် လျက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး သေနန်းတံ၊ ဝင်ကာဆွမ်းခံလျက် ရရှိသော ဆွမ်းများကို ဘုဉ်းပေး ဆုံး ဆောင်ပြီး မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို မျှတစေခဲ့သည်။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ဇွန်ခွာပြီ

အလောင်းတော်အား ဥရုဝေလတောတွင် အမြဲဖြင့် အလုပ်အကျွေးပြုနေကြသည့် ပဉ္စဝဂ္ဂိုဠ်းငါးယောက်က ရဟန်း ဂေါတမသည် ပစ္စည်းလာဘ်လာဘပေါများရန် ကြံစည် နေလေပြီဟု ယူဆကြကာ အလောင်းတော်ထံမှ အလုပ်အကျွေး ခဲ့ကြသည်။ အလောင်းတော်များ ခုက္ကရစရိယကျင့်ကြံ



ကုန်တော်တို့သည် အလုပ်အကျွေး ရဟန်းတို့
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အလောင်းတော်များထံမှ
သွားလေ့ရှိသည် ဘုရားရှင်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း ပဉ္စ
မာသော်လည်း ဗာရာဏသီ၊ မိဂဒါနတောသို့ ထွက်ခွာသွား
ကြသည်။ ထိုနေ့သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၇ ခုနှစ်၊ တန်ခူး
လဆန်းဖြစ်သည်။

ပဉ္စဝဂ္ဂီများ မရှိတော့သည့် အလောင်းတော်သည်
ဥရုဝေလတောမှာပင် မိမိတစ်ပါးတည်း တရားဆက်လက်
ထုတ်ခဲ့ရာ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ရက်ညတွင် မြင်မက်
အိပ်မက်များအရ မိမိသည် ဘုရားစင်စစ် ကေနိဖြစ်
သည်ကို သိရှိသဖြင့် ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင်
ဥရုဝေလတောင်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဥရုဝေလတောင်ခါးပန်းဆီသို့
သော်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ခါးပန်းနေရာသည် မြေပြန့်
အေးနေရာဖြစ်နေသည်။ မြေပြင်မှ ကျောက်လျှောက်ကား ၁၃ထပ်
သို့ တက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမြေပြန့်နေရာ
သို့ တောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားခဲ့ကြရာ ကျောက်
တောင်ကြီးတွင် ဝင်ပေါက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ကြရ
သည်။ နှစ်ပေသာသာသာ ကျယ်၍ ခြောက်ပေမြင့်သော
အပေါက်ကလေးအတွင်းသို့ တစ်ဦးချင်း ဝင်ရောက်ကြရ
သည်။ အတွင်း၌ ၁၅ပေပတ်လည် နီပါးရှိမည့် လိုဏ်ထဲသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုလိုဏ်သည် အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထ
အသား ခုက္ကယစရိယကျင့်ခဲ့သည့် လိုဏ်ဂူဖြစ်သည်။ လိုဏ်
အတွင်း၌ ခုက္ကယစရိယကျင့်နေသည့် ဘုရားရှင်ရုပ်ပွား
သော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားရှင် ရုပ်ပွားတော်ကို ရှိခိုး
အောင်ပြီးနောက် ခေတ္တမျှ တရားထိုင်ကြပါသည်။ အချို့က
သည်း ပြန်ထွက်သွားကြသဖြင့် လိုဏ်အတွင်း ဦးမြင့်ဆွေ၊
ဦးစင်ရွှေနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သာ ကျန်ရှိနေခဲ့
သည်။ ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြုလျက် အလောင်းတော် မိနစ်
ခြောက်ခုခန့် ခုက္ကယစရိယကျင့်ခဲ့သည့် လိုဏ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့
သည် မိနစ်ကြာအောင်ပင် မထိုင်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ မွန်းကျပ်မှု
တို့ ကြာရှည် မခံနိုင်ကြဘဲ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ရပါ
သည်။ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိပြီး လေဝင် လေထွက်
နှုန်းပါးသည့် ဂူငယ်အတွင်း ဘုရားရှင်သည် ပင်ပန်းဆင်းရဲ
ထွန်းသည့် အကျင့်ကို ကာလရှည်ကြာစွာ ကျင့်ကြံခဲ့နိုင်
ခြင်းကို လေးမြတ်ကြည်ညိုစွာ အာရုံပြုလျက် ကျွန်တော်
တို့ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ဘုရားဖူးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိ



လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်စောင်းပေါ်ရှိ ဓမ္မာရုံ
အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ခေတ္တနားနေခိုက် ဦးစင်းလေး ဦးအတွက်
ခုက္ကယစရိယကျင့်ခဲ့ပုံများကို ရှင်းပြခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်
အုန်းခနဲအသံနှင့်အတူ ဘုရားဖူးများ ရုတ်တရက်သံသယဖြစ်သွား
သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ကြည့်မိကြပါသည်။ ဦးစင်းလေး
က...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ တောင်ပေါ်က မျောက်က ကျောက်
တုံးပစ်ချတာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တောင်ထိပ်သို့ မော့ကြည့်
လိုက်ရာ မျောက်များကို မြင်နေရသည်။

“အောက်မှာ လူစုစုတွေ့ရင် မျောက်တွေက ကျောက်
တုံးတွေ ပစ်ချတတ်တယ်။ သတိထားရတယ်”

ဟု ဦးစင်းလေးက ဆက်လက်ရှင်းပြခဲ့သည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မထိသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရ
ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဓမ္မာရုံမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင်
ဓမ္မာရုံအနီးတွင် အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ဦးသည် စားပွဲတစ်လုံး
ခင်းကာ စားပွဲပေါ်တွင် ဓာတ်ဖူးများနှင့် စတီးခွက်ငယ်များ
ချထားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်
တက်လာစဉ်က သူ့ကို သတိမမူခဲ့မိပါ။ လူများ ထွက်လာ
သည်ကို မြင်သောအခါ ထိုအမျိုးသားက ဓာတ်ဖူးထဲမှ ရေ
နွေးများကို စတီးခွက်များအတွင်းသို့ ငဲ့နေသည်ကို မြင်ရ
သည်။ ထိုသူက ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့်
ရေနွေးသောက်ရန် ပြောသဖြင့် အေးချမ်းသော ရာသီဥတု
အောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရေနွေးခွက်များ ယူကာ သောက်
ခဲ့ကြခြင်းကို အမှတ်ရမိပါသည်။ အေးချမ်းနေသဖြင့် ရေနွေး
သောက်ရသည်မှာ အရသာရှိလှသည်။ ရေနွေးသောက်ပြီး
နောက် ဦးမြင့်ဆွေက ၁၀ ရူပီးတစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ရာ





ထိုသူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာယူလိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို “ဗွဲ့ သရဏံ ဣဿိ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံး သဘော ကျသွားပါသည်။ အခြား ရေနေ့သောက်သူများကလည်း ရှမ်းအကြွများ ပေးကြသဖြင့် သူလည်း အတော် အဆင် ပြေသွားသည်။

ဦးဇင်းလေး ဦးအဂ္ဂက...

“သူက ပိုက်ဆံပေးပေး မပေးပေး ရေနေ့တိုက်နေ တာတဲ့။ ဗမာတွေကတော့ သောက်ပြီးရင် တစ်ဆယ် နှစ်ဆယ် ပေးကြတာပါပဲ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေကြတာပေါ့”

ဟု ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် တောင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လမ်းလျှောက်ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ နေထွက်လာသည့် တိုင်အောင် ရာသီဥတုက အေးမြနေသဖြင့် ချွေးမထွက်ဘဲ တောင်အောက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ဝန်းကျင်က ဗုဒ္ဓဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားသည် ဘုရားမဖြစ်မီ ခက်ခဲပင်ပန်းသည့် ဒုက္ခရုစရိယ ၆နှစ်ကြာ ကျင့်ခဲ့သည့် ဥရဝေလတောင်ကို ပြန်လည်မောကြည့်ခဲ့ကြပြီး ရပ်နားထားသည့် ကားများဆီ သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ တည်းခိုသည့်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြ ပြီး နေလယ်စာစားပြီး ဗာရာဏသီသို့ ခရီးဆက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဗာရာဏသီသို့

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုသည့်ကျောင်းကို ရောက်ရှိပြီး အထုပ်အဝိုးများ ပြင်ဆင်ကြရသည်။ ဗာရာဏသီသို့ ခရီး ဆက်ကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းမှာပင် ထမင်း ခပ်သုတ် သုတ်စားပြီး ကားများပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ဗာရာဏသီသည် ဂယာမြို့၏ အနောက်ဘက်တည့် တည့် (၁၅၇)မိုင် ကွာဝေးသဖြင့် ည ဝိုးမချုပ်မီ ရောက်ရန် ဂယာမှ စောစောထွက်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း လမ်းညွှန်များ က ပြောထားကြသည်။ ပြင်ကြဆင်ကြ၊ စားကြသောက်ကြ ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ရောက်ချိန်တွင် မွန်းလွဲ တစ်နာရီ ကျော်နေပြီဖြစ်သည်။

ဂယာမြို့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကျွန်တော်တို့ လိုက် ပါလာသော ကားနှစ်စီးသည် မြို့အနောက်ရိုးရိုးသို့ မောင်း နှင်ကာ ဂယာမြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ မကြာမီမှာပင် ကျယ်ဝန်းသော အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့

ကြသည်။ ထိုလမ်းမကြီးသည် ဂယာမှ ဗာရာဏသီသို့ သော လမ်းမကြီးဖြစ်ပြီး ကျယ်ဝန်း ပြောင့်တန်းနေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကားများ သွားလာနေကြပြီး ပြည်ပနိုင်ငံထုတ် ကားများကို လုံးဝနီးပါး မတွေ့ရဘဲ အိန္ဒိယနိုင်ငံထုတ် ကား များသာ မြင်နေရကြောင်း သတိထားမိပါသည်။

ကျွန်တော်က ကားပေါ်တွင် ပါလာသော လမ်းညွှန် ကိုအားပေါ်ကို မေးကြည့်မိပါသည်။

သူသည် အိန္ဒိယတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဟု လေးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည်။ မုံရွာသားဖြစ်ကာ နီးဖြစ်သူက တမူးသူဖြစ်သည်။

သူ၏ ရှင်းလင်းပြောကြားချက်အရ အိန္ဒိယနိုင်ငံထုတ် ပြည်ပကားများကို မသုံးကြဘဲ ပြည်တွင်းထုတ် ကားများသာ အများဆုံး သုံးကြကြောင်း သိရှိရသည်။ အနီးကပ် ကန်သတ်မှု မရှိသော်လည်း မိမိနိုင်ငံထုတ် ကားများကိုသာ သုံးကြသည်ဟု သိရှိရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အိန္ဒိယတွင် ရှိနေစဉ် ထုတ် များအတွင်း မြန်မာပြည်တွင် သုံးစွဲနေကြသည့် လင်ဆင်၊ မာစီဒီ၊ ဘီအမ်ဒီဗလျူ၊ စသော တန်ဖိုးကြီး ကားများ မဆိုထားနှင့် ပရိဘောဂစ်များကိုပင် တစ်စီးမျှ မမြင်ခဲ့ရ ချေ။ နယူးဒေလီတွင် ပြေးဆွဲနေသည့် အတားယာဉ်များ သည် အားလုံး တစ်ပုံစံတည်း။ တစ်ရောင်တည်းဖြစ်ကာ သုံးဘီးကားများသာဖြစ်သည်။ ဂယာတွင် ပြေးဆွဲနေသည့် အတားယာဉ်များသည်လည်း ဆိုင်ကယ် တက္ကစီများသာ ဖြစ် သည်။ အဝေးပြေး လမ်းပေါ်တွင် အိမ်သုံးကားများကို ထူး မတွေ့ရဘဲ ကုန်တင်ကားများကိုသာ တွေ့ရှိနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဝေးပြေး ခရီးသည်တင် ကားများ တွေ့ရှိရသည်။

“အိန္ဒိယမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေနဲ့ ခရီးသွားတာ အလွန် နည်းတယ်။ မီးရထားနဲ့ပဲ သွားကြတာ များတယ်။ ချင်းသား သူတွေလည်း မီးရထားစီးတာပဲ။ မီးရထားက အလွန် သုံးလေးဖို့ရှိပြီး သူဇနဲ့ သူ သတ်မှတ်ထားတယ်။ မြို့ မီးရထားကွန်ရက်က အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံလုံး ပြန့်ကျယ်နေ တော့ တော်တော် အဆင်ပြေတယ်”

ဟု ကိုအားပေါ်က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသည့် ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ကားသည် ကုန်းကျော် ထွက် ကြီးတစ်ခေါင်သို့ တက်ရောက်ချိန်တွင် တံတားအောက် အိမ်ခြေတိုက်တာများကို မြင်နေရသည်မှာ အဆင်ပြေ နိုင်သကဲ့သို့ ရှည်လျားလှသည်။



အတန်ကြာတော့မှ ကားက ပြေပြန်သို့ ပြန်လည်
 ရောက်ရှိသွားခဲ့ချိန်တွင် မြို့တစ်မြို့လုံးကို ကျော်ဖြတ်ကာ
 ကျွန်ကျော် တံတားရှည်ကြီးတည်ဆောက်ထားမှုန်း သီလိက်
 သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ အဝေးပြေး လမ်းပေါ်ရှိ မြို့ရွာ
 များစုတွင် မြို့ရှောင်လမ်းများ ဖောက်လုပ်လေ့ မရှိဘဲ
 ကျွန်ကျော် တံတားရှည်ကြီးများကို မြို့ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ
 ဆက်လုပ်လေ့ရှိကြောင်း သတိပြုခဲ့မိသည်။ မြို့ရှောင်
 လမ်းအတွက် မြေကြီးကို အသုံးပြုရန် မလိုအပ်တော့သဖြင့်
 ဆောင်ရွက်သော အစီအမံတစ်ရပ်ဟု ယူဆမိပါသည်။

ဂယာမှ ဗာရာဏသီသို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်
 နှင် အဝေးပြေးလမ်းဟု ဆိုသော်လည်း ရွာစဉ်များ အဆက်
 ဖြတ်ခြင်း မရှိပါချေ။ လမ်းမကြီးနှင့်အပြိုင် ကတ္တရာလမ်း
 များ ကွန်ကရစ်လမ်းများကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။ လမ်းဘေး
 မြေကွေ့များမှ သွားလာနေကြသည့် ဆိုင်ကယ်များ သွားလာ
 နေသည်ကို မြင်ရသည်။ အဝေးပြေး လမ်းမပေါ်တွင်
 ဆိုင်ကယ်မောင်းခွင့်မပြုဘဲ ယင်းလမ်းများပေါ်တွင် မောင်း
 နေကြသည်ဟုဆိုရာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ရန်ကုန်-ယန္တရေး အမြန်
 လမ်းမကြီးကို သတိရမိခဲ့ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လောင်စာဆီ ရောင်းသည့်
 ဆိုင်များကို တွေ့ရှိရချိန်တွင်လည်း ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံ
 သို့ သတိရမိပါသေးသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဆီဆိုင်များသည်
 ဆီသွားထည်ဝါမှုများ ကောင်းသကဲ့သို့၊ ဝန်ဆောင်မှုများ
 သည် ကောင်းမွန်ကြောင်း သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။ နယ်စားမှ
 လောင်စာဆီဆိုင်များသည် မိမိတို့ဆိုင်တွင် ဆီဖြည့်သူများ
 အား ရေသန့်ဖူးများ ပေးခြင်း၊ ရေနွေးတိုက်ခြင်း၊ ပူအိုက်ချိန်
 နှင့် စနစ်တကျများ ပေးခြင်း စသည့် ဝန်ဆောင်မှုများကို
 ပြုနေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ လောင်စာဆီအရောင်းဆိုင်များသည်
 နှင်ပြောင်ထဲတွင် အစိုးအကာမရှိသည့် ဆီပန်းများကိုသာ
 ဖြစ်သည်။ ဆီဝယ်မည့်ကားက ပန်းဘေးတွင် ရပ်လိုက်
 နှင် ဆီထည့်မည့်သူက ဦးထုပ်ဆောင်းကာ ရောက်လာပြီး
 ဆီဖြည့်ပေးသည်။ ရုံးခန်းကျဉ်းလေးက အနောက်ဘက်တွင်
 ဖြစ်နေသည်။ ကျသင့်ငွေကို ဆီထည့်ပေးသူအား ပေးလိုက်
 နှင် နာမည်ဖြစ်သည်။

လမ်းတွင် မိသားစု စားသောက်ဆိုင်ဟု ရေးထားသည့်
 ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ခေတ္တဝင်ရောက်ရပ်နားကာ လက်ဖက်ရည်
 သောက်ကြပါသည်။ ဆိုင်ကို အတန်အသင့် ကောင်းမွန်
 ဆောင် ပြုလုပ်ထားသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆိုင်များကဲ့သို့

ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်စားသုံးသူများ အသုံးပြုရန် သန့်စင်ခန်း
 များ မရှိပါချေ။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ သုံးသည့် သန့်စင်ခန်းကျဉ်း
 လေးတစ်ခုရှေ့တွင် တန်းစီစောင့်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို အံ့သြ
 မိခဲ့ပါသည်။

“အိန္ဒိယမှာ သန့်စင်ခန်းကို မြို့တွေမှာပဲ သုံးကြတာ
 ဗျ။ နယ်တွေမှာက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အရင်က တောတွေ
 မှာလိုပဲ တောထိုင်ကြတာပဲ”

ဟု ကိုအားပေါ်က ရှင်းပြချိန်တွင် ကျွန်တော်ငယ်
 စဉ်က အညာကျေးလက်ရွာတစ်ရွာသို့ စီးပွားရေးစစ်တမ်း
 ကောက်ယူရေး လုပ်အားပေးလိုက်ခဲ့ရုံကို သတိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး
 နှစ်ယောက်လည်း ပါလာခဲ့ရာ၊ ရွာတွင် သန့်စင်ခန်းမရှိသဖြင့်
 ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းမလေးများ ဇုကွတွေခွဲကြရပါသည်။
 မြို့တွင် နေသည့် မိန်းကလေးများသည် မည်သို့ တောထိုင်ရ
 ကြပါမည်နည်း။ တောထိုင်သည်ဆိုသည်မှာ ရွာရှိ ယောက်ျား
 လေး၊ မိန်းကလေးများသည် ငှက်မလင်းမီနှင့် ငှက်မချုပ်မီ အချိန်
 များတွင် ရွာအပြင်ထွက်ကာ လယ်ကွင်းများ၊ ချုံများကြား
 တွင် အလေးအပေါ့သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ဆရာက ရွာလူကြီးကို
 အကျိုးအကြောင်းပြောတော့မှ ရွာထိပ် ဘုန်းတော်ကြီး
 ကျောင်းတွင် ရှိသော ယိုင်နဲ့နဲ့ အိမ်သာတစ်လုံးကို သူငယ်ချင်း
 မိန်းကလေးများ သုံးကြရပါသည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့
 သည် ကျွန်တော်တို့ကို မရှက်နိုင်ဘဲ သူတို့ကိုစွဲ ဆောင်ရွက်
 နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်သွား
 ကာ စောင့်စေခဲ့ပါသည်။ ယခုခေတ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင်
 တောထိုင်သည့် အလေ့အထသည် မရှိသလောက် နည်း
 သွားပြီဖြစ်သော်လည်း အိန္ဒိယတွင် ယနေ့တိုင် ကျင့်သုံးဆဲ
 ဖြစ်ကာ ခရီးသွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် တောထိုင်
 နေသည့် အမျိုးသားများကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

တစ်နေ့ကုန်နီးပါး မောင်းနှင်လာခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့
 ကားသည် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ညနေစောင်းတွင် ရောက်ရှိခဲ့
 သည်။ တည်းခိုမည့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက်
 ရန် ဗာရာဏသီမြို့ကို အရှေ့မှ အနောက်ဘက်အဆုံးထိ
 ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ပင် ကားကျပ်သဖြင့်
 ဗာရာဏသီမြို့ကို အချိန်အတော်ကြာအောင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရ
 ပြီး မြို့အပြင်ရှိ ဗာရာဏသီဘုန်းတော်ကြီးသို့ ရောက်ရှိချိန်
 တွင် ငိုးချုပ်စ ပြုပြီဖြစ်ပါသည်။





ဆု တောင်း ပြည်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓရီပေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီဒါ(မြန်မာပြည်)

- ▷ ယတြာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ▷ ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- ▷ နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့ ဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဗေဒင် ☎ - ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး 📠 - ၀၉-၃၁၀၂၂၈၆၊ ၀၉-၂၅၀၃၆၁၅၄၁

ရောဂါဆင်းရဲခြင်းကင်းဝေးအောင် “ဘုန်းကြွယ်” ဆေးကိုသောက်

ဆရာကြီး ဒေါ်လှလှကြွယ် ၏

ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းမှန်ဆေး



ဖောမိတိုင်းရင်းဆေးဝါးကုမ္ပဏီလီမိတက်-2011Y 008995

ပင်ရင်း - ဘုန်းကြွယ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး - အမှတ်(၉၆)၊ ခရေပင်လမ်း၊ ၂/(က)ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန် - ဖုန်း - ၀၁၆၃၅၅၀၃၊ ၀၉ ၇၃၁၇၈၄၅၂ ၊ ၀၉ ၄၄၈၀၂၁၅၂၅



၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လအတွက်

နာမက္ခရာဆန်း အထူးဟောစာတမ်း

(ဂမ္ဘီရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc))

တနင်္ဂနွေအက္ခရာ

(အ၊ အာ၊ ဣ၊ အိ၊ အီ၊ ဥ၊ ဥ၊ ဧ၊ ဩ) စသည့် "အ"အသံထွက်နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် အကြံအစည်အောင်မြင်ပြီး လုပ်ငန်းနေရာဌာနပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အသစ်ပြုလုပ်တိုးချဲ့ခြင်း ကြုံမည်။ ဤတွင်ပြည်ပခရီးဝေးသွားလာရမည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနှင့် လမ်းခွဲရမည်။ အိမ်ခြံမြေရောင်းထွက်မည်။ ဆိုင်၊ အိပ်စွမ်း တပည့်လက်အောက်ငယ်သားဝင်ရောက်လာမည်။ ခင်ပွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။ သားသမီး ညာရေးအတွက် စိတ်ပူရမည်။ မိဘအကြီးအကဲကျန်းမာရေး စိတ်ပူရမည်။ ဇနီးမောင်နှံ၊ မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် အတူတကွ ဘုရားဖူးခရီး၊ အပျော်ခရီးထွက်ရမည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို တနင်္ဂနွေနှင့် ကြာသပတေးနေ့ရက်၊ နေ့နံတို့ကို အောင်၍ ပြုလုပ်ပါ။ ထိပါသနာပါက (၄၆၊ ၆၄)ဂဏန်းတွဲရှာထိုးပါ။

အောင်ကျီးပြုယတြာ - သရက်သီး(၁၀)လုံး ဘုရားကပ်လှူပြီး လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။

တနင်္လာအက္ခရာ

(က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င)နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မိမိပြုလုပ်နေကျအလုပ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်ကိုင်နေသင့်သည်။ ဝန်ထမ်းဆိုပါက အနီးရအိမ်နီးတာဝန် ပြောင်းရွှေ့ရမည်။ ပညာရေး၊ စာမေးပွဲ၊ အင်တာဗျူးတို့တွင် အပြိုင်အဆိုင် အခက်အခဲကြုံတွေ့ရမည်။ မိတ်ဆွေ၊ ဆရာမနှင့် သဘောထား ကွဲလွဲနေမည်။ ရွှေရတနာပစ္စည်း၊ သားသမီးရတနာတို့ ဝင်ကိန်းရှိသည်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်း ဆင်ရွက်ရမည်။ မိမိနေအိမ်သို့ ဘုရားရဟန္တာပုံတော်၊ ရုပ်ပွားတော် ကြွလာပါက ကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်သည်။ တောင်နှင့် ခြောက်အရပ်မှ နတ်၊ လာဘ် ဝင်မည်။ အနီရောင်၊ အပြာရောင်ပစ္စည်းဝင်လာပါက လက်ခံမထားသင့်ပါ။ ချစ်သူနှင့် ယာယီ ခြာနေရမည်။ ထိထိုးလိုပါက ဗုဒ္ဓဟူး၊ ရာဟုသားသမီးနှင့် စပ်ထိုးပါ။

အောင်ကျီးပြုယတြာ - မွေးနေ့တိုင်း ခရေညွန့် (၆)ညွန့်လှူပြီး လောကဗိဇ္ဇဂုဏ်တော်ကို ပုတီးစိပ်ပါ။

အင်္ဂါအက္ခရာ

(စ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ အကြံအစည် ရည်ရွယ်ထားတာတွေ အောင်မြင်မည်။ ဤအဆိုင် အတိုက်အခံလည်း ကြုံရမည်။ တပည့်လက်အောက်ငယ်သား၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ခင်ပွန်းတို့ထံမှ အကျအညီရ ခံရမည်။ အမျိုးသားဆိုပါက ဇနီးနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးထူးခံစားရမည်။ သားသမီးနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။ အကြီးအကဲကျန်းမာရေး စိုးရိမ်ရမည်။ ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော ခရီးသွားရမည်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်း ရောက်ရှိလာမည်။ နှစ်ထပ်မှ လက်ဆောင်ရမည်။ အန်ဆီးပါသော အစားအစာစာရောင်ပါ။ ခေါင်းမူး၊ အာရုံကြောနှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာခံစားရ ခံမည်။

အောင်ကျီးပြုယတြာ - မွေးနေ့ထောင့်တွင် နှင်းဆီပန်း(၁၀)ပွင့်လှူ၍ လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။



ဗုဒ္ဓဟူးနံအက္ခရာ

(ဃ၊ ဇ၊ ထ၊ ဇ၊ ဋ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် ကံတတာ ပွင့်လန်းလာမည်။ အကြံအစည်ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မည်။ ငွေအစုစိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည့် ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေးသွားလာရမည်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့်ဆက်နွှယ်သော လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ရမည်။ ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆား၊ ဝိန်း၊ ဆိုင်ခန်း အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေမည်။ စာပေကိတအနုပညာလုပ်ငန်း အောင်မြင်မည်။ သားသမီး လက်အောက်ထမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကူညီထောက်ပံ့မှု ရမည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ အိမ်ထောင်ဖက် ပတ်သက်၍ စီးပွားရေး အဆင်ပြေမည်။ အတွင်းရန်၊ အိမ်တွင်းရေးရန်လည်း ပေါ်တတ်သည်။ ချစ်သူနှင့် စကားများနေရသည့် ထိပါသနာပါက (၄)အစ၊ (၆)အဆုံး၊ (၆)အစ (၄)အဆုံး ထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြု ယတြာ - ရှင်သီဝလီ ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား သစ်သီးနှင့် ရေတော်ကပ်လှူ၍ လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။

ကြာသပတေးနံအက္ခရာ

(ဃ၊ ဇ၊ ထ၊ ဇ၊ ဋ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မိမိပြုလုပ်နေကျအလုပ်၊ စီးပွားရေး ပုံမှန်ဆက်လုပ်နေတာ ပိုကောင်းသည်။ ဝန်ထမ်းဆိုပါက ရာထူးနေရာပြောင်းရွှေ့ကိန်းရှိသည်။ စုပေါင်းစပ်တူရှယ်ယာအလုပ် ပြုလုပ်နိုင်သည်။ တောင်အရပ်၊ မြောက်အရပ်မှ စုတ်လာဘိဝံသ စာပေကိတအနုပညာလုပ်ငန်း အောင်မြင်မည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ ပညာဘာသာရေးကိစ္စ အားနည်းနေသည်။ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု မပျက်မကွက်ဆောင်ရွက်ပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေးသွားလာရမည်။ သင်္ဘောလုပ်ငန်း၊ ရေလုပ်ငန်း၊ အဆင်ပြေမည်။ ရေလမ်းခရီးသွားလာရမည်။ သားသမီးပညာရေးအတွက် ငွေကုန်မည်။ မိဘအကြံအကျွန်းမားရေး စိုးရိမ်ရမည်။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ရေသန့်ဘူး၊ လောက်သေညွန့်၊ ရှောက်သီးသုပ်၊ ရေကသစ်ညွန့်တို့ကို အဆင်ပြေသလို လှူဒါန်းရေသံပုတီးဆောင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

သောကြာနံအက္ခရာ

(ဃ၊ ဟ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် အကြံအစည် ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုစိုက်ဝင်မည်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရမည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေး သွားလာရမည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမား၊ မိသားစုမျိုး ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ အလှူအတန်းပြုလုပ်ရမည်။ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်း၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ အဝတ်အထည်၊ အလှကုန်တို့ စသည့် ဗုဒ္ဓဟူးနံနှင့် ဆိုင်သော ပစ္စည်းများ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မည်။ အကျိုးပြုမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်၍ သဘောကောင်း ကြားရမည်။ ပညာရေးကိစ္စ ညံ့နေသည်။ အတွေးအခေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်မှားတတ်သည်။ ချစ်သူအတွက် စိတ်ပူရမည်။ ထိပါသနာပါက (၄၆၆)ပါသော ထိလက်မှတ်ကို ရွေးထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကလေးများအား ရေသန့်ဘူးနှင့် သကြားလုံး ပေးဝေလိုက်ပါ။

စနေနံအက္ခရာ

(တ၊ ထ၊ ဇ၊ ဇ၊ ဋ၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြား၊ အစိုးရနှင့် ဆက်နွှယ်သော လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရမည်။ လုပ်ငန်းနှစ်ခုပြုလုပ်ခြင်း တာဝန်နှစ်ခုယူရခြင်း ကြုံမည်။ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းတို့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရမည်။ အိမ်ခြံမြေနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုပြဿနာကြုံရတတ်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူး သောကြာသားသမီးထံမှ အကူအညီရမည်။ တနင်္ဂနွေနှင့် ကြာသပတေးနံ သတိထား ရှောင်ပါ။ သွေးနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါ၊ ဦးခေါင်း အာရုံကြောဝေဒနာ ခံစားရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက် ခရီးထွက်ရမည်။ မိသားစု ခရီးသွား၊ အပျော်ခရီးထွက်၊ ဘုရားဖူးခရီးသွားရမည်။ ကွဲကွာနေသော ချစ်သူနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ ထိပါသနာပါက (၃၄၆)ပါသော ထိလက်မှတ်ကို ရွေးထိုးပါ။

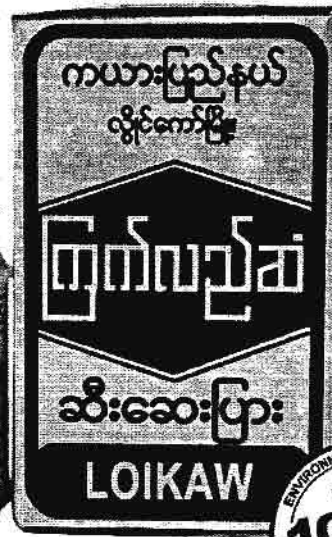
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် နင်းဆီပွင့်(၁၀)ပွင့်၊ သစ်သီး(၁၀)လုံး ကပ်လှူ၍ လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။



ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ် ကန္တရဝတီ ဆေးတိုက်

ကြက်လည်ဆံ ဆီးဆေး

Vitex-Penduncularis



ဆုံးစွဲနိုင်သောရောဂါများ

ဆီးချို၊ ဆီးကျောက်တည်

ဆီး(နီ၊ဝါ၊လွန်၊နည်း၊များ)ခြင်း၊

ဆီးမထိန်းနိုင်ခြင်း၊ ဆီး(ကျဉ်၊အောင်)

ဆီးပူညောင်းကျ၊ဆီးကြောင်၊မျက်စိ

မှန်ပြာဝေခြင်း၊ သွေးတိုး၊ဇက်ကြော

တက်၊အသည်းရောင်အသားဝါ

ရောဂါများအတွက်သက်သာစေပါသည်။

ဆိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်

TMR 007860 (1114)

ဝင်ရင်း-ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ်၊ကန္တရဝတီဆေးတိုက်၊အမှတ်-၇၄၁၊ဓနသိဒ္ဓိလမ်း

(ခ)ရပ်ကွက်၊မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း ၀၉ ၅၁၄၀၁၈၉ ၊ ၀၉ ၄၂၀၀၀၇၀၈၅

Diseases to be applied

Diabetes,urine-stone, urine (red, yellow, excess,minimization, miximization),uncontrollable urine, urine (tingling, cramping), heating,dimming eyes due to urine, hypertension, nape pain, hepatitis can be relieved.

TMR 007860 (1114)

Source-741, Dana Theikdi street, Ward 8, Mayangone Township, Yangon, Myanmar, Ph: 095140389/09420007085

ခါတိုင်း သင်္ကြန်ကျော်မှ ရေနန်း
တတ်သော်လည်း ယခုနစ်မူ သင်္ကြန်
မကျခင်မှာ ရေတွင်းတို့ ရေနန်းလေပြီ။
အလုပ်မှ ခွင့်ယူပြီး ရွာကို တစ်ခေါက်
ပြန်ဖြစ်သည်။ နွေဦး၏ သရုပ်သည်
ရန်ကုန်မှာထက်ပို၍ ဒီအရပ်မှာ ပီပြင်
နေပြီ။ အရွက်လဲထားသော မန်ကျည်း
ပင်တို့သည် ဖက်ဖူးရောင် ရွက်နု
ကလေးများနှင့် ငယ်ရုပ်ဆင်နေကြ၏။
ဒန်သလွန်သီးနှံလေးများသည် အပင်
မှာ တိုးလိုးတန်းလန်း။ သရက်ကင်း

အကြွေတို့မှာ တွန့်လိပ် သွေ့ရော်နေ
သော ရွက်ခြောက်တို့ကြား၌ အစိမ်းရင့်
ရောင်ဖြင့် ထင်ရှားနေသည်။ နှင်းကြွင်း
တို့ ကျပြဖြစ်သည့် နွေဦးမနက်မှာ

သရက်ကင်းကလေးတွေ နှင်းခိုက်
ရဟန်တူပါသည်။

နေရောင်မလာမီအထိ အေး
နေတတ်သော်လည်း နေထွက်သည့်



မောင်စိန်ဝင်း

(၃ ဝါးလွန်း)

နန်းနန်း



နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း အပူက
လာတတ်၏။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ အိမ်
တွင်းက အိမ်ပြင် မထွက်ရအောင် နေ
က ပြင်းသည်။ အိမ်မကြီး၏ နောက်
ဘက်မှာ ကပ်၍ချထားသော အင်ဖက်
မိုးအဖီလေးထဲမှာ နေရသည်က အပူ

သက်သာသလို ထင်ရ၏။ အကာမဲ့
သော အဖီလေးထဲသို့ နောက်ဖေး
သရက်တန်းမှ သရက်ပိုးတွေ ဝင်လာ
တတ်ပြီး လူကို ကိုက်သည်ကတော့
အခံရခက်စရာပင်။

အိပ်၍လည်း မရ၊ စာဖတ်၍



လည်း စိတ်မပိတော့သည့်အခိုက် ဦးကြီး တို့အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့၏။

ဒီလို နွေနေ့လယ်မျိုးမှာ ရွာက လူတွေ အိမ်မှာ မနေတတ်။ အိမ် နောက်ဖေး တလင်းမှာ ကနားဖျင်းနယ် အင်ဖက်မိုး တဲကြီးထိုး၍ တဲကြီး အတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတတ် သည်။ မနက်စောစော နှစ်နာရီလောက် က အိပ်ရာထပြီး တောထဲသွားကာ အင်ဖက်ကောက်၊ ထင်းခုတ်လျက် ဆယ်နာရီဝန်းကျင်မှာ ပြန်ရောက်ပြီး မနက်စာစားကြ၊ သောက်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် အိမ်ပေါ်မှာ မနေတော့ဘဲ တဲကြီးထဲသို့ ရောက်ကြ၏။ မနက်က ခုတ်လာသော ထင်းတွေကို တစ် တောင်သာသာ ထင်းပိုင်းကလေးတွေ ရအောင် ဖြတ်ကြသည်။ မိန်းမများ ကလေးများက မနက်က ကောက်လာ သော အင်ဖက်(အင်ရွက်)များကို အင် ဖက်ပျစ်ခြင်းအလုပ်လုပ်ကြသည်။

ဦးကြီးတို့ခြံဘက် ကူးပြီး အိမ် နောက်ဖေး တဲကြီးဆီသို့ လာခဲ့မိသည်။ တဲထဲရောက်တော့ ထင်းဖြတ်နေသော ဦးကြီးကို တွေ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ပူနေပြီလား။ ဒီနှစ် က နည်းနည်းပိုပူတယ်ကွ”

ထင်းဖြတ်နေရင်းက သူ့ကို မြင် ပြီး ဦးကြီးက လှမ်းပြော၏။

ဦးကြီး၏ဘေးမှာ အင်ဖက်ပျစ် နေသော ဦးကြီး၏ဝန်း ဒေါ်ကြီးက သူ့ ကို “...သည်။

“... ရေခဲခွေးကြမ်းပူပူလေး သောက်လိုက်”

သူ့ကို လှမ်းပြောနေသော ဒေါ်ကြီးဘေးရှိ ထင်းတုံးကြီးပေါ်မှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီနှစ်တော့ ဦးကြီးက နေ ကောင်းတယ်နော် ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်ကြီးကို လှမ်းပြောလိုက် သည်။

“နင့်ဦးကြီး ဒီနှစ် ဘာမှကို မဖြစ် ဘူး”

“မနှစ်က ကျွန်တော်ရောက် တော့ ဦးကြီး အိပ်ရာထဲမှာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဦးကြီးက စားမကို ဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး သူ့ ဘေးလာထိုင်သည်။

ပြီးတော့ ဝှဲထားသော ရေခဲခွေးကို မော့သောက်လိုက်၏။

“ခါတိုင်း ငါကလည်း ချူချာတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဟိုရောဂါ ထထလာလို့ အိပ်ရာထ နေရတာ”

“ဟုတ်သားပဲ။ ဦးကြီးမှာ လိပ် ခေါင်းရောဂါရှိတာပဲ”

ဦးကြီးကို ကြည့်ရင်း သူ သတိရ ကာ ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီရောဂါအကြောင်း မပြော စမ်းပါနဲ့ဟယ်။ တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာ”

ဒေါ်ကြီးပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ကြီး မျက်နှာဆီ ဦးကြီးက တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်သည်။

“တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတာကွ။ ထိုင်လို့လည်း မရ သွေးက တစက်စက်နဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ များ ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်နေမှ သက်သာသလိုပဲ”

ဦးကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသည်။

“မနှစ်က မင်းလာတော့ ငါ အဲဒီ ရောဂါထပြီး အိပ်ရာထ ရောက်နေတာ လေ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိ တယ်။ ဆေးရုံမှာ တက်ဖြတ်ဖို့ ကျွန်တော်တောင် အကြံပေးခဲ့သေး တာပဲ။ အခု ဆေးရုံတက်ဖြတ်လိုက်လို့ ဦးကြီး ပျောက်သွားတာမဟုတ်လား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ”

သောက်ပြီး ရေခဲခွေးကြမ်း ဖန် ကန်ကို အောက်သို့ ဒေါက်ခနဲချလိုက် ဦးကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“နင့်ဦးကြီးလား။ ဆေးရုံမှာ ထထ ဖြတ်မှာ။ ဆေးရုံဆို ကြောက်လွန်း လေးသေး”

ဒေါ်ကြီးက မဲ့ရဲ့ရင်း ပြောလိုက် သည်။

“ဒီဆို ပြန်ဟဆေးနဲ့ ပျောက် သေး ပေါ့။ ဟုတ်လား ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြော လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဒီအကြောင်းပြောရင် ခါ သိပ်အံ့သြသွားမယ်။ သိလား”

သူ့ပခုံးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ် လှမ်းပြောလိုက်သော ဦးကြီး၏ မျက်နှာ ကို အကြည့်ရောက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးကြီး”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။

“မင်းတို့ ခေတ်လူငယ်တွေ ဘဲ ပညာတတ်တွေက ယုံချင်မှ ယုံတာ”

“မြန်မာဆေး စွမ်းတာ။ ကျွန်တော်တို့က ဘာလို့ မယုံရတာ ဦးကြီးရ”

“ဒါက ရိုးရိုးဆေးမဟုတ်ဘူး။ ဦးကြီးဆက်မည့်စကားကို စွင့်ထားလိုက်မိပြန်သည်။

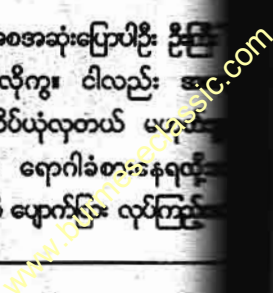
“အိပ်မက်ရ ဆေးဟဲ့”

ဒေါ်ကြီးက လှမ်းအကြောင်း ဒေါ်ကြီးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိပြန် သည်။

“မင်း အခုပဲ အံ့သြနေပြီလား လား”

“အစအဆုံးပြောပါဦး ဦးကြီး”

“ဒီလိုကွ။ ငါလည်း အကြံပေး တော့ သိပ်ယုံလှတယ် မဟုတ်ဘူး ကိုယ်က ရောဂါခံစားနေရတိုင်း ပျောက်လို့ ပျောက်ပြီး လုပ်ကြံတာ





သုံးလေးရက်ပဲ လုပ်လိုက်ရတယ်
ဆင်ရင်း၊ ချက်ချင်း ယူပစ်သလို
ချွတ်သွားတာ။ အံ့ရော... အံ့ရော၊
အဲဒီ ဘာမှပြန်မဖြစ်တော့ဘူး။”

“နေပါဦး ဦးကြီးရဲ့ ဆေးက
သယ်လိုတာလဲ”

“မင်းကြီးတော်ကြီးရဲ့ အစ်ကို၊
ဆိုတာက ရွာက၊ မင်း သိတယ်မဟုတ်
ဘူး”

ဦးကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ
သည်။

“အေး၊ အဲဒီ ဦးသာမောင်ကို
ရွာက လူတွေက ပုတီးရှူး တရားထိုင်၊
ဗုဒ္ဓ၊ စိပ်ပြီး စိတ်ကြောင်နေတာလို့
ရွာက ရွာသားတွေ ထင်နေကြတာ
ပေါ့လည်း အသိပဲ။ တစ်နေ့တော့ သူ့ကို
အိပ်မက်ထဲမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
ထ လာပြီး ဆေးနည်းပေးတယ်တဲ့။
အဲဒီဆေးနဲ့ လိပ်ခေါင်းကုစား။ ပိုက်ဆံ
တောင်းရဘူး။ ပေးသလောက်ပဲယူ၊
ပေးနိုင်ရင်လည်း အခမဲ့ ကုရမယ်လို့
ပြောတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သူကလည်း အဲဒီ
ဆေးနည်းနဲ့ ငါ့ကို စမ်းပြီးကုကြည့်တာ”

ဦးကြီးစကားကို မယုံချင်စိတ်ဖြစ်
သော်လည်း အမှန်ပင်၊ သံသယတွေများ
မျက်နှာပေါ်တွင် မထင်အောင် ဘာသာ
သတိထားနေလိုက်မိ၏။

“ဆေးက ဘာနဲ့ ဖော်ထားတာလဲ
ဦးကြီး”

“ထန်းပင်က ကြွေကျတဲ့ ထန်း
နို့အခြောက်ကို မင်းသိတယ် မဟုတ်
လား”

ဒေါ်ကြီးက လှမ်းမေးလိုက်၏။

“သိတယ် ဒေါ်ကြီး”

“အေး၊ အဲဒါကို ပြာချထားတာ
တော့ တွေ့တယ်။ ကျွန်တာတော့ ဘာ
တွေပါလဲ ငါ မသိဘူး။ မေးလည်း
ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်ကြီးက စကားဆက်သည်။

“အဲဒီဆေးမှုန့် မီးခြစ်ဆံခေါင်း
လောက်ကို အုန်းဆီလေးနဲ့ ဖျော်ချင်
ဖျော်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဆေးချည်း
ပဲသက်သက် လက်မှာတို့ပြီး လိပ်ခေါင်း
ကို လိမ်းပေးရတယ်ကွ။ မဟုတ်ဘူး။ မစပ်
ဘူး။ တစ်နေ့ကို သုံးခါလောက် လိမ်း
ပေးပြီး သုံးလေးရက်ကြာတော့ လိပ်
ခေါင်းလည်း ဝင်သွားတော့တာပဲ။ ပြန်
လည်း ထွက်မလာတော့ဘူး။ သွေး
အကျလည်း ရပ်သွားတယ်”

ဦးကြီးမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း
ဦးကြီးစကားကို နားထောင်နေလိုက်မိ
သည်။

“နင့်အပေါင်းအသင်းတွေ ဘာ
တွေအတွက် လိုချင်ရင် ယူသွား။ ငါ့ဆီ
မှာ ဆေးအပိုရှိသေးတယ်”

ဟု ဒေါ်ကြီးက ပြောပြန်သည်။
လိုလိုချင်ချင် မရှိသော်လည်း
အားနာပါးနာဖြင့် ဒေါ်ကြီးပေးလိုက်
သော အဆိုပါ ဆေးအမှုန့် ပင်နီဆီလင်
ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို အိမ်အပြန်မှာ
ထည့်ယူလာခဲ့ရတော့၏။

ပြာမှုန့်များနယ် ညီညစ်ညစ်
ဆေးအမှုန့်ကလေးများကို မယုံကြည်
နိုင်သလို ငုံ့ကြည့်ဖြစ်သေး၏။



“အဲဒါပဲ ဂျပ။ မင်း ပြောလိုက်
လေ။ သုံးကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့
မင်း လာယူပေါ့”

—ရုံးခန်း စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်နေ
သော သူငယ်ချင်း ဂျပကို လှမ်းပြော
လိုက်သည်။ ဂျပက သူ့လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍ စက်ရုံသို့ ချောက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူ့စက်ရုံမှူးက ခွင့်ယူထား
သဖြင့် သူ့အလုပ်များအကြောင်းပြော
ရင်းက သူ့စက်ရုံမှူးမှာ လိပ်ခေါင်း

ရောဂါဖြစ်နေသောကြောင့် ဆေးရုံ
တက်မြတ်ရမည့် အကြောင်းပါလာ၏။
စကားစပ်မိရင်းက ရွာက ဦးကြီး၏
ဆေးအကြောင်း စကားရောက်သွားကာ
ဂျပကို သူပြောပြလိုက်သည်။

“အေးကွ။ ငါပြောပြလိုက်မယ်။
ငါ့စက်ရုံမှူးကလည်း ဆေးရုံတက်မြတ်
ရမှာ အရမ်းကြောက်နေတယ်။ မင်း
ဆေးကို သုံးကြည့်ချင် သုံးကြည့်လိမ့်
မယ်ထင်တယ်”

ပြန်ခါနီးမှာ နှုတ်ဆက်ရင်း ဂျပ
က ပြောသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဂျပ ဖုန်းဆက်
သည်။ သူ့စက်ရုံမှူးကို ပြောပြသည့်
အခါ စက်ရုံမှူးက စိတ်ဝင်စားကြောင်း
ဆေးကို စမ်း၍ သုံးကြည့်ချင်ကြောင်း
ပြောသည်ဟု ဆို၏။

“ငါ ညနေ မင်းအိမ်ကို ဝင်ခဲ့
မယ်။ မင်း ဆေးကို အဆင်သင့်လုပ်
ထားကွာ”

ဟု မှာသည်။

ညနေ ရံဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်
တော့ ရွာက ပါလာသော ဆေးပုလင်း
လေးကို စားပွဲအံ့ခွဲထဲက ရှာပြီးထား
လိုက်၏။

ဂျပဝင်လာတော့မှ ဆေးပုလင်း
ထဲမှ ဆေးကို ခွဲပေးရင်း ဆေးအသုံးပြု
နည်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ပြောလိုက်ရ
သည်။

ဂျပ ဆေးယူသွားပြီးသည့်နောက်
မှာ ဒီဆေးကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖြစ်
လာတော့၏။ ဒီဆေး တကယ်စွမ်းမစွမ်း
ကို သိချင်စိတ်ကလေးဖြစ်လာသည်။

ဦးကြီးတုန်းက တိုက်ဆိုင်လို့
ပျောက်သွားတာလားဆိုသည့် သံသယ
တွေကို ယခုတစ်ခါ ဂျပ၏ စက်ရုံမှူး
ပျောက်မပျောက်ဆိုတာနှင့် တိုင်းတာ
နိုင်ပြီဟု ထင်၏။ မြန်မာစိန္တနွေးဆေး



ဆရာတစ်ဦးထံမှ ရသောဆေးဖြစ်ပါက သံသယဝင်စရာ လိုမည်မဟုတ်သော်လည်း။ ဆေးအကြောင်းကို ဘာမှ နားမလည်သူတစ်ဦး၏ အိပ်မက်အရ ဖော်စပ်ထားသော ဆေးဖြစ်သဖြင့် တကယ်စွမ်းမစွမ်းကို သိချင်နေစိတ် ပြင်းပြပြန်သည်။

“ငါ့စက်ရုံမှူး အလုပ်ပြန်ဆင်းပြီ ကွ။ မင်းကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် လို့ ပြောခိုင်းတယ်။ သူလည်း လာတွေ့ လိမ့်မယ်။ မင်းဆေးက သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲတဲ့။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း တစ်နေ့ သုံးခါလောက်၊ လေးရက်လည်း လုပ်ပြီးရော တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတာပဲတဲ့။ အခုတော့ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး ပြောတယ်”

ဆေးယူသွားပြီး ငါးရက်မြောက် နေမှာ ဂျပ ဖုန်းဆက်သည်။

သူ့စက်ရုံမှူး၏ ရောဂါမှာ ဦးကြီး၏ ဆေးဖြင့် ပျောက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားရသည်မှာ အမှန်ပင်။

အိမ်ရောက်တော့ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ ပစ်ထားသော ဆေးပုလင်းလေးကို ထုတ်ယူလျက် ဘုရားစင်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်မိသည်။



နောက်တော့ ဒီဆေးပုလင်းကို ပို၍ ယုယနေမိပြန်သည်။ ‘လျော့၍ လျော့၍သွားသော ဆေးမှုန့်ကလေးများကို ကြည့်လျက် ကုန်သွားမှာကို တွေးကြောက်စိုးပူနေပြန်၏။

ရုံးပေါ်က ရုံးအုပ်ကြီး ဦးကြင်၊ ဂျပတို့လမ်းထဲက ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဈေးထဲက သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ အဖေ၊ အားလုံးလိုလိုပင် ဒီဆေးဖြင့် လိပ်ခေါင်းရောဂါပျောက်ကင်းကုန်ကြလေပြီ။

မိမိမှာ ရောဂါမရှိသော်လည်း

ရောဂါရှိသူများ မိမိဆေးဖြင့် ပျောက်ကင်းကြောင်း သိရတော့ ကြည်နူးရပြန်သည်။

ဦးကြီး၏ ဆေးကို အံ့ဩစွာဖြင့် ယုံကြည်နေမိ၏။

“မင်း အလုပ်ထွက်တော့၊ ပြီးရင် လိပ်ခေါင်းအထူးကုဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်တင် ကုစားပါလားကွ”

ဂျပက တွေ့တိုင်း နောက်သည်။

“ဘာပြောပြောကွာ၊ ငါတော့ အဲဒီဆေးကို ယုံသွားပြီ။ ဒီတစ်ခါ ရွာပြန်ပြီး အဲဒီဆေးနည်းမေးထားရမယ်။ အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ မြန်မာ့ဆေးနည်းတစ်နည်း မတိမ်ကောသွားအောင်ပေါ့၊ ပြီးတော့ နီးစပ်ရာ ဇုက္ခဖြစ်တဲ့ လူတွေကိုလည်း ကူညီလို့ ရတာပေါ့ကွာ”

“ငါ့အတွက်လည်း ဆေးတစ်ပုလင်းဝယ်ခဲ့ပါကွာ။ မင်းလိုပဲ ဆောင်ထားရအောင်”

ဂျပကလည်း မှာသည်။ ဒီဆေးကို ဂျပလည်း ယုံကြည်နေလေပြီ။



နောက် မကြာမီ ရွာကို ရောက်တော့ ဦးကြီးနှင့် ဒေါ်ကြီးကို ဆေးစွမ်းထက်ပုံကို ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ဒေါ်ကြီး...ညနေ ဟိုဘက်ရွာသွားပြီး ဆေးနည်းမေးပေးပါဗျာ။ ဉာဏ်ပူဇော်ခဖြစ်ဖြစ် တောင်းသလောက်လည်း ကန်တော့ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ လောလောဆယ်အတွက်လည်း ဆေးနှစ်ပုလင်းလောက် ဝယ်ခဲ့ပေးစမ်းပါ”

ဒေါ်ကြီးကို အပူကပ်ရတော့၏။

ညနေရောက်တော့ တစ်ဖက်ရွာကို ဒေါ်ကြီးထွက်သွား၏။ သူ့အစ်ကိုအကြီးဆုံးမို့ ဒေါ်ကြီးပြောလျှင် ဖြစ်မည်ဟု တွေးထားသည်။ ဒေါ်ကြီး၏ အစ်ကိုကြီးမိသားစုမှာ နွမ်းပါးကြသူများမို့ ဆေး

နည်းပြောပြပြီး ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပြီးပြီး မြက်မြက်ရလျှင် ကျေနပ်ကြမှာပဲဟု တွေးနေမိပြန်သည်။

ညနေ နေဝင်ရီတရောမှာ ဒေါ်ကြီးပြန်ရောက်လာ၏။

“အဆင်ပြေရဲ့လား ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်ကြီးက စကားမပြောသေးဘဲ ခေါင်းပေါင်းထားသော ပုဆိုးအနွမ်းကလေးကို ဖြုတ်သည်။ ပြီးတော့ ပုဆိုးစတင်ဖက်ဖြင့် ယပ်ခတ်သလို ခတ်နေပြန်သည်။

“ပြော...ပြောချင်ပါဘူးဟယ် ပြီးမှ ဒေါ်ကြီး စကားစမ်း”

“ရော...ဆေးနှစ်ပုလင်း၊ နှင်းဆီ၊ လိုက်တဲ့ ငွေတစ်ရာလည်း ငါ့ဆယ်ယူထားလိုက်တယ်။ နှင်က ပြီးရသူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေထံ ဒါနုပြု အလကား ကုပေးတာပြောလို့ အဲဒီနှစ်ပုလင်းတောင် ပေးလိုက်တာထဲ”

ဒေါ်ကြီးက ဆေးပုလင်းနှစ်ထုပ်နှင့် ငွေငါးဆယ်ကို လှမ်းပေးရင်း စကားဆက်၏။ ဆေးနှစ်ပုလင်းဝယ်ခဲ့ပါပြီ ပြီး ငွေတစ်ရာ ဒေါ်ကြီးကို ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ဆေးနည်းကရော”

“အမယ်လေး... သူ့ဆေးနည်းပေးဖို့ ဝေးသေးတယ်။ ဆေးပုလင်းတောင်မှ စီးပွားဖြစ် ကုစားတဲ့သူဆို သူ မပေးဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ အိပ်မက်မှာ သူ့ကို ဒီဆေးနဲ့ စီးပွားမရှာသူမှာထားတယ်တဲ့။ သူက မင်းကို ဆေးဆေးနည်းရောင်းလိုက်ရင် ဆေးထုပ်စွမ်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောထိုက်တယ်”

ဒေါ်ကြီးစကားကို နားထောင်သက်ပြင်းရှည်ကို ချလိုက်မိသည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့



အောင်ပုလင်းပေးရင်း ပြောပြလိုက်

“ဒါဆို ဒီအဘိုးကြီး ဆုံးသွားရင်

အသေနည်းတော့ ပျောက်ပြီပေါ့ကွာ”

ဂျပန်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြော

သည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာ

မလဲ”

ဟု ဂျပန်ကို ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

နောက် တစ်လလောက်အကြာ

မှာ ရွာက လူကြုံတစ်ဦး အိမ်ရောက်

လာသည်။ စကားပြောကြရင်း ဦးကြီး

အိမ်ထဲမှာ အိပ်နေကြောင်း ရောက်

သွား၏။

“မင်းဒေါ်ကြီးရဲ့အစ်ကို ဦးသာ

အောင်ကြီးလေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊

ဒီ ဂုဏ်စိပ် တရားထိုင်နေတဲ့ အဘိုး

ကြီး...”

“သိတယ်လေ၊ သူ့ဆေးတောင်

ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိသေးတယ်”

“အေး၊ အဲဒီအဘိုးကြီး ဆုံးသွား

ပြီ”

“ဆုံးသွားပြီ၊ ဟုတ်လား”

ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားတော့

သည်။

အတွေးထဲမှာတော့ အဖိုးတန်

အောင်လက်ကို ဖော်စပ်သည့် နည်း

နည်း ဦးသာမောင်နှင့်အတူ ပျောက်

ဆုံးသွားပါလားဟု တမ်းတကြေကွဲ

မိတ်ဖြစ်နေမိပြန်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားစင်ပေါ်မှ ဆေး

အောင်လေးကို ပို၍ပို၍ ယုယနေမိပြန်

လာသည်။

နောက်ဆို အဲဒီဆေးကို ဘယ်လို

ထပ်မရနိုင်တော့ပါလားဆိုသော

အသံဖြင့် ဆေးကုန်သွားမှာကိုလည်း

ပြောနေမိတော့၏။



“သွေးတွေ အရမ်းကျတယ်

ဆရာ၊ ဘယ်လိုမှ ဆက်လုပ်လို့ မရလို့

ထိုင်နေတာ”

အလုပ်ထဲ လျှောက်လှည့်စဉ်

ထိုင်နေသော ကိုကြည်အေးကို တွေ့

တော့ ကိုကြည်အေးက ဆီးပြောသည်။

“လာဗျာ၊ ရုံးခန်းထဲ လိုက်ခဲ့”

ဟု ကိုကြည်အေးကို ခေါ်လာ

ခဲ့၏။

သူ့စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်ရင်း

ကိုကြည်အေးက သူ့လိပ်ခေါင်းရောဂါ

အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သွေး

တစက်စက်ကျနေပြီး ထိုင်၍ မရ

ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ အောင့်၍ပင်

နေတတ်ကြောင်း ကိုကြည်အေးက

ပြောသည်။

“စောစောကမှ မသိတာဗျာ၊

ကျွန်တော့်မှာ ဆေးရှိတယ်”

အစချီပြီး ဦးကြီး၏ ဆေး

အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“လုပ်စမ်းပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်

တော့်ကို ကုပေးစမ်းပါ”

ဆေးအစွမ်းကို ညွှန်း၍အဆုံးမှာ

ကိုကြည်အေးက အားတက်သရော

ပြောသည်။ ကိုကြည်အေး၏ ပါးလှ

ညိုမည်း ခြောက်သွေ့နေသော ခန္ဓာ

ကိုယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း

ကို ချမိပြန်သည်။

“စိတ်ချ ကိုကြည်အေး၊ မနက်

ဖြန်က စပြီး ခင်ဗျား ဆေးသုံးကြည့်၊

ကျွန်တော် ဆေးယူလာခဲ့မယ်။ အလုပ်

ထဲမှာပဲ ဆေးလိမ်းပေါ့ဗျာ”

“အလုပ်ထဲမှာပဲ လုပ်ရမှာပဲ

ဆရာရေ၊ အိပ်မှာကတော့ ခွင့်ယူနေ

လို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့

စားရမှာ ဆရာရဲ့ ရှောင်တခင်ခွင့်က

လည်း ကုန်ပြီ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ဟု ကိုကြည်အေးကို ပြန်ပြော

လိုက်မိသည်။

“သွေးကျတာတော့ ရပ်တယ်

ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် မပျောက်ဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုကြည်အေးရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတဲ့

အတိုင်းရော လုပ်ရဲ့လား”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ဆရာ”

စဉ်းစားစရာဖြစ်သွား၏။

သည့်အရင်က လူတွေဆို သုံး

လေးရက်ဖြင့် ပျောက်သည့်ဆေးက

အခု ကိုကြည်အေးကျမှ တစ်ပတ်

ကျော်ပြီ၊ မပျောက်။

ဆေးကို နှမြောသော်လည်း

ကိုကြည်အေးကို ပျောက်စေချင်သော

စေတနာဖြင့် ဆေးဆက်ပေးနေမိပြန်

သည်။

နှစ်ပတ်ကျော်လောက် ဆေး

လိမ်းသော်လည်း ကိုကြည်အေးရောဂါ

မှာ အလျဉ်းပျောက်သွားသည် မရှိ။

သက်သာသွားရုံ၊ သွေးရပ်သွား

ရုံသာရှိသည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက် သွေး

ရပ်သွားပြီး သွေးတွေ ပြန်ကျလာပြန်

သည်။ လိပ်ခေါင်းကလည်း တစ်ရက်

ဝင်သွားပြီး နောက်တစ်ရက် ပြန်ထွက်

လာဖြစ်နေ၏။

“ဆရာဆေးက မစွမ်းတာတော့

ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်

တစ်ခု သတိထားမိပါတယ်။ ဆရာဆေး

သုံးခဲ့တဲ့ အရင်လူတွေက အဲဒီဆေးသုံး

တဲ့ ရက်တွေမှာ အိပ်ရာထဲမှာ သက်

သောင့်သက်သာ နားနေကြမှာ ဆရာ

ရဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့က ပင်ပင်ပန်းပန်း

လုပ်ကြရတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ။

ကျွန်တော်က အိပ်ချိန်က လွဲရင်

အငြိမ်နေရတာမှ မဟုတ်တာ”

ကိုကြည်အေးကကားကြား...



အတွေးထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။
 ကိုကြည်အေးက ဆေးလိမ်းထားပေ
 မယ့် အလေးအပင်ကို နေ့တိုင်း မနေရ
 သည့်အလုပ်သမား။ တစ်နေ့လုံးလိုလို
 အလုပ်ကြမ်းလုပ်၍ လှုပ်ရှားနေရသူ။
 ငြိမ်သက်စွာ အနားယူနိုင်သူ မဟုတ်၍
 သွေးပြန်ကျလေသလား တွေးမိသည်။
 “ခင်ဗျား ခွင့်ယူပြီး နားလိုက်ပါ
 လားဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုကြည်အေး
 က သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။
 ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို
 တွန့်၍ ပြုံးရင်း...

“ဆရာကလည်း သိသားနဲ့၊
 ကျွန်တော် ခွင့်ယူရင်လည်း အိမ်မှာ
 နားရတာမှ မဟုတ်တာ”

လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့
 ဘဝမှာ နားတယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး
 ဆရာရယ်ဟု ကိုကြည်အေး ပြောရာ
 သည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ
 သက်ပြင်းကိုသာ ချိမ့်ပြန်၏။

ကိုကြည်အေး၏ အခန်းထဲက
 ထွက်ရန် ပြန်လှည့်စဉ် သွေခြောက်
 ဝိန်လိုသော ကိုကြည်အေး၏ ကိုယ်
 ခန္ဓာကို ငေးကြည့်ရင်း မိသားစု ဆယ်
 ယောက်လောက်၏ တာဝန်ကို ယူနေရ
 သော ယောက်ျားပါလားဟု အံ့ဩစွာ
 တွေးမိပြန်သည်။

နောက်တစ်လလောက်အကြာမှာ
 ကိုကြည်အေးကို ဆေးပင်စင်ပေးလိုက်
 ပြီဟု သိရ၏။

ခဏခဏ ချူချူပြီး လိပ်ခေါင်းမှ
 သွေးတွေ အဆင်းများလျှင် အားနည်း
 မူးဝေတတ်သောကြောင့် ဖုလုံရေး
 ဆေးခန်းသို့ သွားနေရာမှ ခုတော့ ဆေး
 ပင်စင်ယူရလေပြီ။



ပင်စင်ယူသွားပြီး လေးလ

လောက်ကြာတော့ ကိုကြည်အေး ဆုံး
 ပြီဟု ကြားသည်။

အိပ်ရာထဲမှာ သုံးလေးရက်
 လောက်လဲပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကိုကြည်
 အေး ဆုံးသွားပြီဟု ကြားရ၏။

ကိုကြည်အေး အသုဘပို့သည့်
 နေ့က ရောက်သော်လည်း ကိုကြည်
 အေး၏ မိန်းမနှင့် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့။
 ကလေးများကို ဖက်ရင်း ငိုယိုလောင်
 မြိုက်နေသော အပူသည်၏ ဒုက္ခကို
 ကြည့်ရင်းသာ စက်ရုံသို့ ပြန်ဖြစ်ခဲ့
 သည်။

ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်မှာ ဖိတ်
 သော်လည်း အစည်းအဝေးနှင့်မို့
 မရောက်ဖြစ်တော့။ နောက်တော့
 ကိုကြည်အေးကို မေ့သလိုဖြစ်သွား
 တော့သည်။ လိပ်ခေါင်းရောဂါဖြင့် သွေး
 တွေ အကျများပြီး ကိုကြည်အေး ဆုံး
 သွားလေသလားဟုတော့ တွေးမိသေး
 သည်။

လခထုတ်သည်ရက် စက်ရုံ
 ဘဏ္ဍာရေသို့ ရောက်သည်။ လခထုတ်
 ပြီး ပြန်အလုပ်မှာ...

“ဆရာ”

ဟု နှုတ်ဆက်လို ကြည့်လိုက်
 တော့ ကိုကြည်အေး၏ မိန်းမဖြစ်နေ
 သည်။ ကိုကြည်အေးအိမ်ကို သုံးလေး
 ခေါက်ရောက်ဖူးသူမို့ ကိုကြည်အေး
 မိန်းမနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေသည်။

ကိုကြည်အေး အသုဘချစဉ်က
 ရောက်ကြောင်းပြောရင်း ကလေးတွေ
 အကြောင်း မေးမိသည်။

“နေပါဦး၊ ကိုကြည်အေးက
 ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးရတာလဲ”

ဟု ပြန်လှည့်ရန် ပြင်ရင်းက
 မေးလိုက်၏။

“ပန်းနာပေါ့ ဆရာရယ်”

သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ကိုကြည်အေး

၏ မိန်းမက တိုးတိုညင်ညင်ပြောလိုက်
 သည်။ သူ့နားထဲမှာ အထူးအဆန်း
 တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို နားကြား
 များ မှားသွားသလားအတွေးဖြင့်...

“ဘယ်လို...ဘယ်လို”

ဟု ထပ်မေးလိုက်မိပြန်၏။

“ဆရာတပည့် ပန်းနာနဲ့ သေတာ
 လို့ ပြောတာပါ ဆရာ”

ကိုကြည်အေးမှာ ပန်းနာရှိတာ
 ကို မိမိ မသိပါလား။ ကိုကြည်အေး
 လိပ်ခေါင်းရောဂါရှိတာသာ မိမိ သိ
 လိုက်၏။ မိမိဆေးနှင့် ကုသပေးတာ
 ပြန်သတိရနေပြန်သည်။

“ဆေးပင်စင်ပေးလို့ အလုပ်
 နားခိုင်းပေးမယ့် သေသာသေသွား
 ဆရာတပည့် တစ်ရက်မှ အိမ်မှာ မနေ
 ရပါဘူး ဆရာရယ်။ အိမ်သာတွင်းထဲ
 တဲအလုပ်၊ ခြံစည်းရိုးကာတဲအလုပ်
 ပြောက်သောက်လုပ်ပြီး ကျွန်မတို့
 ရှာကျွေးသွားရှာပါတယ်။ သေခါနီး
 သုံးရက် အိပ်ရာထဲ လဲတဲ့အချိန်က
 ရှိပါတယ်”

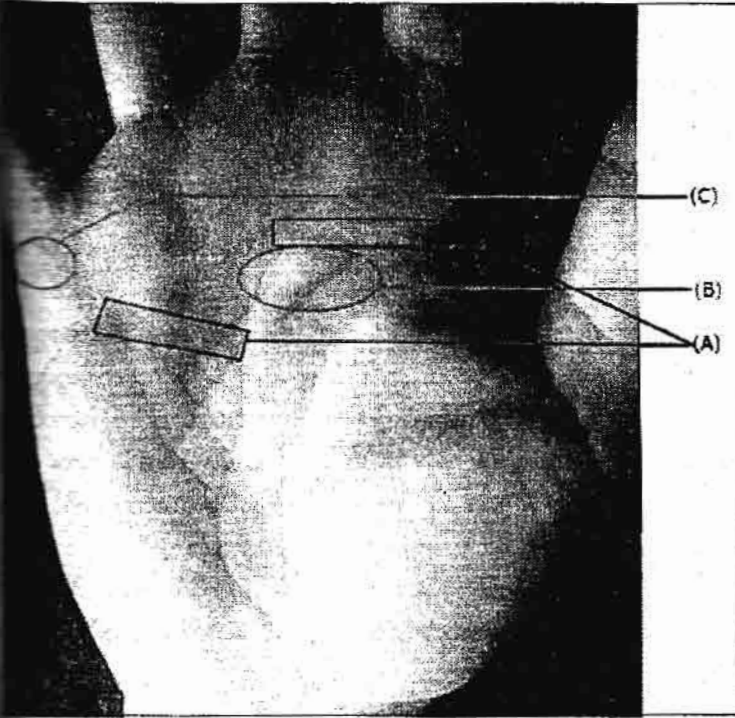
ကိုကြည်အေးမိန်းမ စကား
 သည် နားမှ ကြားရုံသာ မဟုတ်။ နား
 သားသို့ စိမ့်ဝင်စူးနှစ်လေပြီ။

“သွားမယ် ဆရာ”

ဟု နှုတ်ဆက်သွားသော
 ကိုကြည်အေး မိန်းမကို ခေါ်ငြိမ်း
 လိုက်မိသော်လည်း အတွေးမှာ ပန်းနာ
 ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်နေမိပြန်၏။

ချောင်းဆိုး ပန်းနာ မဖြစ်နိုင်
 တွေးရင်း ရုံးပေါ်က ဆင်းလိုက်သည့်
 အလုပ်ခွင်ထဲမှာ အပန်းတကြီး
 ကိုင်နေကြသော သူတပည့်တွေ
 လျှောက်ကြည့်နေရင်း ပန်းနာ
 စကားကို နား၌ ကြားယောင်မိ
 ၏။





အခွံကြီး ဖြစ်နေပြီ

ဆရာရန်လင်း(ပြည်)

ဆရာကို ကျွန်မ ခုမှ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးပေမယ့် တကယ်
ဆို သွေးရင်း သားရင်းလို သဘောထားပြီး ပြောရဦးမယ်။
ကျွန်မတို့ မိန်းမသားဆိုတာ စိတ်ဓာတ်နုနယ်ပါတယ်။ တစ်ခါ
ဆရာမှာ အပေါ်ယံက မာကျောချင်ယောင် ဆောင်နေရပေ
မယ့် ဝမ်းနည်းတတ်တဲ့ စိတ်၊ အားငယ်တတ်တဲ့ စိတ်တွေ
ဖြစ်ပေါ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ့စာ
တည်း ကိုယ်ဘဝအတွက် အားကိုးရာဖို့ ယူတာပေါ့ ဆရာ။
ဆိုသလိုယောက်ျားကို အားကိုးချင်တယ်။ ယုံကြည်မှု ရှိတယ်။
ဆိုသလိုအပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်ဘဲ တစ်ဘဝလုံး စောင့်ရှောက်
သွားမယ်ထင်လို့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်။ သူတို့အပေါ်မှာ ယုံ
ကြည်မှု ရှိလို့ပဲ ကိုယ်ရဲ့ မိသားစု၊ ကိုယ်ရဲ့ အသိုက်အမြုံ
ဆိုသလို မိဘမောင်နှမတွေကို စွန့်ခွာပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။

ဆရာ စိတ်ဝင်စားမယ်၊ ပြီးတော့ အချိန်ရမယ်ဆိုရင်
ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ပြောပြချင်
အိတ်တယ်။ ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ ကျောင်းဆက်
ဆက်ဖြစ်ဘူး ဆရာ။ ဒါပေမယ့် အဝေးသင်တက္ကသိုလ်
ဆက်ပြီး ဘွဲ့တော့ ရအောင်ယူခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ အလုပ်
ဆပ်စက်၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ပေါ့။ မပြေလည်တဲ့ မိသားစုရဲ့
အဆတ်နေရေးကို တစ်ထောင့် တစ်နေရာက ဝိုင်းကူပေးခဲ့
ရပါတယ်။ ကျွန်မ အဝေးသင် ဒုတိယနှစ်ရောက်တော့ အဖေ
အိမ်ဆွေတစ်ယောက်က ကူညီဆက်သွယ်ပေးလို့ ဝန်ထမ်း

ဘဝဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မက ဝန်ထမ်းအလုပ်ကို ဝါသနာမပါ
ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖေက “သမီး...ဝန်ထမ်းဆိုတာ မချမ်း
သာနိုင်ပေမယ့် လစာလေးတော့ ပုံမှန်ရတယ်။ ဝိုးခေါင်
ရေကူး မရှိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံမှန် ဝင်ငွေလေးနဲ့ ဘဝရပ်
တည်လို့တော့ ရပါတယ်။ ခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ်တော့ နေရမှာ
ပေါ့။ ပြီးတော့ အဖေတို့ မျက်စိမိတ်သွားသည့်တိုင် ငါ့သမီး
လေးမှာ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ဆိုတော့ စိတ်ချနိုင်ပြီ” လို့ ပြော
ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အဖေဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့အနေနဲ့
သူတို့ရှာပေးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရင်းက နေပြီး ဝန်ထမ်းဘဝ
ရောက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း နင်းကြ၊ ဖဲကြ၊ ထိုးကြ၊
နှက်ကြတာကို ကိုယ်တိုင်ခံစား နားလည်ခဲ့တယ်။ တချို့ဆို
ရင် အထက်လူကြီးရဲ့ မယားငယ်ခံပြီး လူကြီးရဲ့ အချိန်အဝါနဲ့
သူတို့ ဒုက္ခမျိုးစုံပေးတာကို ခံရဖူးတယ်။ တချို့ကလည်း
လူကြီးကို အနားကပ်ဖူးပြီး နေရာရအောင်ယူ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်
ကို အကုန်သိမ်းပြီးတော့ လူကြီးနဲ့ ဝေစား မျှစားလုပ်၍
အချင်းချင်းကျတော့ ဒုက္ခမျိုးစုံပေးတဲ့သူတွေနဲ့လည်း ဆက်
ဆံခဲ့ဖူးပြီ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရုံးသွားရ
တာတောင်မှ ကြာတော့ ကြောက်လာတယ်။ ကိုယ်တွေက
လည်း လူကြီးနား ကပ်ပြီး မဖားတတ်၊ ပြီးတော့ နေထိုင်နည်း



ပါး ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်း ချက်ပြီးတော့လည်း မျက်နှာ
မလုပ်နိုင်။ ခန္ဓာကိုယ်လုံး ရင်းပြီးတော့ မယားငယ် မယား
မြှောင် အဖြစ်မခံနိုင်တော့ ကိုယ်က ဘေးရောက်နေတော့
တယ်။ အဲဒီတော့ နေပါစေ၊ ငါ့လစာ ပုံမှန်ရရင် ပြီးရောဆို
ပြီး အေးရာအေးကြောင်းပဲ နေတော့တယ်။

ရလာတဲ့ လစာလေးထဲကမှ မောင်လေးတွေ၊ ညီမ
လေးတွေအတွက် ကျောင်းစရိတ်၊ ကျူရှင်စရိတ်မျှခံရသေး
တယ်။ ကျူရှင်ကလည်း မထားလို့ မရဘူး ဆရာ၊ ဆရာမ
တွေကလည်း သူတို့ဆီမှာ ကျူရှင်မတက်ရင် ကလေးတွေ
ကို နှိမ်ချင်တယ်။ အဲဒီတော့ မရှိပေမယ့် အချို့အစုံခံပြီး
ကျူရှင်ထားရသေးတယ်။ တခြား ဝေယျာဝစ္စတွေကလည်း
အများကြီးပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်မမှာ အိမ်ကို ငဲ့နေတာနဲ့
အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းလည်း
မရပ်တည်နိုင်ဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်ခဲ့ရတဲ့သူက
လည်း မစောင့်နိုင်ဘူးလေ။ “မင်း ပြေလည်တဲ့နေ့မှ အတူ
နေရမယ်ဆိုရင် ဘိုးဘွားရိပ်သာရောက်သွားလိမ့်မယ်” ဆိုပြီး
တော့ ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ပြုသွားတယ်လေ။

ကျွန်မလည်း ကလေးတွေ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်
ကိုယ်စီရမှ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြု
တော့ အသက်က ၃၆နှစ်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားက
ကျွန်မထက် ဆယ်လေးနှစ်တောင် ငယ်တယ် ဆရာ။ ကိုယ့်
အပေါ် နားလည်မှု ရှိရင် ပြီးရောဆိုပြီးတော့ လက်ထပ်ခဲ့
တယ်။

အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် သုံးလေးနှစ်တော့ မဆိုးပါ
ဘူး။ ဘယ်ဆိုးမလဲ ဆရာရယ်။ ကျွန်မက ရှာကျွေးနေရ
တာကိုး။ ကျွန်မမှာ ရုံးအလုပ်တစ်ဖက်ပြီးလျှင် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ရဲ့ အထည်ဆိုင်က အထည်တွေကို ခေါက်ပြန်
ပေးယူပြီး ရောင်းရတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့
အစ်ကိုက “မင်း ဒီလိုလုပ်နေလို့ မရဘူး၊ မင်းကို ငါ ကား
တစ်စီးဝယ်ပေးမယ်။ အဲဒါကို မောင်းပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ကို
နည်းနည်းချင်း ပေးသွား။ ကြာလာရင် မင်းအပိုင်ဖြစ်ပြီ” လို့
ပြောပြီးတော့ ကားအသစ်တစ်စီးဝယ်ပေးပါတယ်။ ကား
အသစ်လေး ရလာတော့ မြောက်ကြွမြောက်ကြွနဲ့ပေါ့။ ပြီး
တော့ သူ့အစ်ကိုက ကပ္ပလီတစ်ခုနဲ့ချိတ်ပြီး အလုပ်သွင်း
ပေးတယ်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်မောင်း၊ ဒီရိုင်ဘာလည်း လုပ်
တော့ ကားအတွက်လည်း ပိုက်ဆံရတယ်။ လူအတွက်
လည်း ပိုက်ဆံရလာတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစု အဆင်ပြေ
လာတယ်ပေါ့ ဆရာ။

နောက်တော့ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်မယောက်ျား
ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲတော့တာပဲလေ။ သူ့ကို
သူ သူငွေသားစတိုင်နဲ့ပေါ့။ ကျွန်မယောက်ျားက ကြာသည့်
ကြားတယ်။ ပြီးတော့ ဟိတ်ဟန်လည်း ထုတ်တတ်တယ်။
သူ့ကို အထင်ကြီးအောင်လည်း ပြောတတ်တော့ တိုတ
ကောင်မက သူ့ကို အထင်ကြီးတာပေါ့။ ကျွန်မလည်း ခေါ်
ပါဘူး။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ပြောဆိုလာတော့မှသာ သိ
တာ။ ကျွန်မက သူ့ကို အိမ်ပြန်လာပါ။ ဒီမှာ ရသရွေ့
နဲ့ လုပ်ပါ။ ကျွန်မတို့ကို ပစ်မထားပါနဲ့။ ကလေးတွေမျှစ်
ကို ကြည့်ပါလို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောတာတောင်
ဘူး။ အိမ်ကိုလည်း လစဉ် ငွေမပို့နိုင်တော့ဘူးလေ။ ခေါ်
ကြာ ကားပြင်ရလို့၊ တော်ကြာ ဘာဝယ်ထည့်ရလို့နဲ့ အချို့
မျိုး အကြောင်းပြုပြီးတော့ နေတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့အစ်ကို
ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာထင်
သူ့အစ်ကိုက သူ့ကို မူဆယ်ဘက်ကို သွားဆိုပြီး ချိတ်
လိုက်တယ်။ သူ့အစ်ကိုကို ကြောက်တော့ သွားရတယ်
ဟိုကောင်မနဲ့ ဝေးတော့ ဝေးသွားပေမယ့် ဖုန်းအဆင်
အသွယ်တော့ ရှိမှာပေါ့ ဆရာရယ်။

နောက် သိပ်မကြာပါဘူး။ မူဆယ်ဘက်မှာ ကောင်
လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပြန်တယ်ဆိုပြီး သတင်းရ
တယ်။ အဲဒီသတင်းကလည်း သူ့အရင် ကောင်မက
ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်ပြောလို့ သိရတာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်
ယောက်ျားကို ဖုန်းဆက်ပြီး “နင် လွန်လှသည်လား၊ နင်
သားမယားရှိတယ်ဆိုတာကို သတိရသေးရဲ့လား၊ နင်
လာပြီ။ ဒီလောက် ဖြစ်နေရင် ငါ့ကို ကွာပေးပါလို့
တော့ ကျွန်မယောက်ျားက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။
ကွာမပေးနိုင်ဘူး။ အခုလိုလုပ်ရတာက ငါ နင်တို့တွေ
တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်ဖို့ လုပ်ရတာ။ နင်သိရဲ့လား
အခု ကောင်မလေးက အရင်ဟာမလို မဟုတ်ဘူး။ အ
ဟာမက ငါက ပေးကျွေးနေရတာ။ အခု ကောင်မလေး
ဘောစိဟဲ့ ဘောစိ။ သူ့မှာ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်
ငါ သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် နင်တို့ သားအမိကို အခုထက်
ပိုပေးမယ်။ နင်တို့ကိုလည်း တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ နေနိုင်
ငါ အပီချိုင်မှာပါ။ အေး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ငါက ငါ့
ငါ လူပျိုကြီးလို့ ပြောထားတယ်။ နင်တို့ ပီပီရီရီ
ငါ့ကိုလည်း ဖုန်းမဆက်နဲ့။ ငါကပဲ နင်တို့ဆီကို ဘေး
အေး၊ နင်တို့ဆီက ပေါက်ကြားလို့ ဟိုက သိသွားရင်
နင်တို့ကို သတ်မယ်” လို့ ခြိမ်းခြောက်လာယ် ဆရာရယ်။



ကျွန်မယောက်ျားအကြောင်း ကျွန်မ သိပါတယ်။
 ကျွန်မ ယောက်ျားက လက်ကြောမတင်းဘူး။ ချမ်းတော့
 ချမ်းသာချင်တယ်။ ယောက်ျားပိုင်းလုံးလေး။ ဒါပေမယ့် ဆရာ
 ခုန့် ကျွန်မ ခံစားကြည့်တော့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့
 ဆာလေးက ဟိုတုန်းကတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာပါတယ်။
 အခုတော့ စီးပွားပျက်ပြီး ခုကွရောက်နေတာလို့ သိရတယ်။
 ကျွန်မယောက်ျားက အပိုင်ဆိုပြီး ချိုင်လိုက်တာ အခုတော့
 ဘိုတာမက အခွံကြီးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မကတော့ ပေယျာ
 ထက်ထားလိုက်ပြီး သူဟာသူ နေချင်သလို နေပေတော့
 ဆိုပြီး ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုအရင် ကောင်မက
 ဆာ လိုက်သွားပြီး ပြဿနာရှာမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘာ
 ဆာဆက်ဖြစ်မယ် မသိဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ ဘာဆက်
 ဖြစ်နိုင်လဲဆိုတာ သိရရင် တော်ပြီ။ အဲဒါ ဆရာပြောပေး
 တော့ ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေရာ သူမ၏ လက္ခဏာကို
 ကြည့်ရှုရလေတော့သည်။

သူမ၏ လက္ခဏာပါ အကြောင်းအရာတို့မှာ
 အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်တော့၏။

(၁) နှလုံးသားလမ်းကြောင်း လမ်းခွဲနှစ်ကြောင်းသည်
 နေပြီဟန်၊ တနင်္ဂနွေပြီဟန်တို့၏အောက်မှ စတင်ခွဲထွက်

လာပြီးနောက် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းဘက်သို့ စိုက်ဆင်းသွား
 ခြင်း။ (A) သည် အိမ်ထောင်ရေးတွင် စိတ်ဆင်းရဲရတတ်ခြင်း။
 အိမ်ထောင်ဘက်၏ ဖောက်ပြန်မှုတို့ကို တစ်ကြိမ်ထက်မက
 တွေ့ ကြုံရတတ်ခြင်း။ အိမ်ထောင်ဖက်ကြောင့် အမျိုးမျိုး
 အဖုံဖုံ စိတ်ဆင်းရဲရတတ်ခြင်းကို ပြဆိုသည်။

(၂) ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းပေါ်မှ ကျွန်းကြီး (B) ဆုံး
 ဖြတ်ချက် မပြတ်သားခြင်း။ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားတတ်ခြင်း။
 ကံကို ရိုးမယ်ပွဲပြီး ပုံချတတ်ခြင်း။ သူတစ်ပါးကို အမှီသဟဲ
 ပြုလိုတတ်ခြင်း။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ကိုးစားမှု အားနည်း
 တတ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်တတ်သည်။

(၃) လက်သန်း၏ အောက်ဘက် ဗုဒ္ဓဟူး ဂြိုဟ်ခုံပေါ်
 တွင် နှစ်ခွဲဖြစ်နေသော အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်း (C)
 သည် အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းခြင်း။ အိမ်ထောင်ရေးတွင်
 ရန်အတိုက်အခံဖြစ်ရတတ်ခြင်း။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် မိမိ၏
 အိမ်ထောင်ဖက်သည် အားကိုးအားထား မပြုရတတ်ခြင်းတို့
 ကို ပြဆိုသည်။

(လက္ခဏာနှင့် အကြောင်းအရာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ
 သည်။)



ဆရာ အောင်မြင့်မြတ် (အနန္တမေတ္တာ)

- ➡ သင့်ရဲ့ ကံကြမ္မာကောင်း၊ မကောင်း?
- ➡ အချစ်ရေး
- ➡ အိမ်ထောင်ရေး
- ➡ စီးပွားရေး
- ➡ ငွေရေး ကြေးရေး
- ➡ အလုပ်အကိုင်
- ➡ ကျန်းမာရေး

.....စသော အချက်အလက်များကို ဟောပြော အကြံပေးသည်။ လိုအပ်သော ယတြာအစီ
 အမံများ ရွက်ဆောင်ပေးသည်။

➤ လိုအပ်ပါက ဆက်သွယ်ပါ ◀

၀၉-၂၂၂ ၈၀၇ ၇၆၂



ဆေးစွမ်းထက်သော အခါးသီးနှံနှစ်မျိုး

အောင်ဆန်းလင်း (ဘီ-အေ)

၆

ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ ဟူသော သမုတ္တန်တရား
လေးပါး မှန်ကန်ညီညွတ်မှုမရှိသောအချိန်တွင် လူတို့သည်
ယောက်ျား-မိန်းမမဟူ ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်ကြလေသည်။
ထိုအခါ ပျောက်ကင်း သက်သာရာ ဆေးဝါးတစ်စုံတစ်ရာကို
ရှာဖွေပီပဲကြရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိနေထိုင်ရာအနီးဝန်းကျင် လက်
တစ်ကမ်းမှာပင် အဆင်သင့်ရှိနေသော အစွမ်းထက် ဆေးပင်
၏ အသုံးဝင် ထိရောက်ပုံကို အကြောင်းမသိသဖြင့် မသုံးစွဲ
လိုက်ရသည်လည်း ကြုံရတတ်သည်။

ဆီးချို သွေးချိုရောဂါဟူသည်ကား ယနေ့ခေတ် လူသား
တို့ကို ကျား-မ မရွေး အတော်စုကွပေးတတ်သော ရောဂါ
တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဤရောဂါရရှိက အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသ
ပျောက်ကင်းသည်လည်း မရှိ။ ရောဂါမတိုးအောင် ထိန်း
ထားရသော ဆေးဝါးမျိုးသာ ရှိသေး၏။ ထို့အပြင် အစား

အသောက်ကိုလည်း အထူးဆင်ခြင် သတိထားရလေသည်။
ထိုအခါမှသာ အသက်ရှည် နေထိုင်ရေးအတွက် အဆင်သင့်
ချောမွေ့နိုင်လေသည်။

လူတို့နေထိုင်ရာ နေအိမ်ခြံစည်းရုံးများတွင် အထူး
ပေါက်ရောက်လေ့ရှိသော ကင်းပုံသီးအခါးသည် ဆီးချို
သွေးချိုရောဂါကို နိုင်လေ၏။ ကင်းပုံသီးအချိုခေါ် ရိုးရိုး
ပုံသီးကို ရွေးများတွင် ဝယ်ယူရရှိလွယ်ပြီး ချက်ပြုတ်
တတ်ကြသည်။ ကင်းပုံသီးအခါးကိုတော့ ဝယ်ယူရရှိ
မလွယ်ကူပါ။ ကင်းပုံသီးအခါးသည် ချက်ပြုတ်နည်းတော်
လျှင်တော့ အခါးဓာတ်အရသာ ပြင်းသောကြောင့်
သောက်ချိန်တွင် အခက်ကြုံရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကင်းပုံသီးအခါးကို ချက်သုံး
ထောင်လိုက် လေးစိတ်စိတ်၍ ဆားနှင့်နယ်ပြီး ဆယ်ရင်း
စိမ်းထားပါ။ ပြီးလျှင် ရေစင်အောင် ဆေးကြောပါ။ ထိုနည်း



အနုပညာရှင်နှင့် ရောနှောပြီး ဆီပြန် ကြော်ချက်ချက်စားပါ။
အရသာထူးပြီး ဆီးချို သွေးချိုကို ကောင်းစွာ ကျဆင်းစေ
ကြောင်း တွေ့ရှိရပေလိမ့်မည်။

အမှန်စင်စစ် ကင်းပုံခါးသီးသာမက၊ အရွက်၊ အညွန့်
ထိုက်လည်း သုံးစွဲစားသောက်က ဆေးစွမ်းထိရောက်စေပါ
သည်။ ကင်းပုံခါးသီးတုံးချိန်တွင် ကင်းပုံခါးရွက်ကို ရေစင်
ဆောင် ဆေးပြီး ကြိတ်ခြေ၍ ရရှိသော သတ္တုရည်ကို သောက်
ခြင်းဖြင့်လည်း ဆီးချို သွေးချိုကျစေပါသည်။

ကင်းပုံအညွန့်များကို ကြော်စားခြင်း၊ ပြုတ်၍ အတို
အမြှုပ်အဖြစ် စားခြင်းတို့ဖြင့် ဉာဏ်ရှိသလို စားသုံးသင့်
သည်။ ကင်းပုံသီးကသာ ခါးသော်လည်း အရွက်အညွန့်
သည် အခါဓာတ်မရှိ။ ကင်းပုံရိုးနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။



သွေးတိုးရောဂါရှိထားသူသည် သွေးတိုးစေသည့် အငန်
အရသာကသော အစားအစာကို အထူးသတိထား ရှောင်ရ
သည်မှာ ထုံးစံဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဝမ်းချုပ်ခြင်း၊ အညောင်း
ထိုင်ခြင်း၊ အအေးမိခြင်း သုံးမျိုးဆုံမိသွားချိန်တွင် လေဖြတ်
ခြင်း လေဖြန်းခြင်း ကြိုရတတ်သည်။

လေဖြတ်ခံရပြီဆိုလျှင်ကား ဘဝသည် အသက်ရှင်
ထွက်က သေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးပညာအလိုအရ ဦးနှောက်
ပိုင်းဆိုင်ရာမှ သွေးကြောများ ပိတ်ဆို့ ပြတ်တောက်သွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းရှိ ခြေ
ထက်များ လှုပ်ရှားမရတော့ခြင်း၊ မျက်စိ၊ နှုတ်ခမ်းတို့ ရှေ့
စောင်းကာ စကားမပြောနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

လေတစ်ကြိမ်အဖြစ်ခံရလျှင်ပင် လူတို့သည် မူလ
အတိုင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန် ကျန်းမာလာဖို့ ခက်ခဲလှသည်။
ထေ့မတစ်ကြိမ် လေဖြတ်ခံထားရသူအတွက် ဒုတိယနှင့်
တတိယအကြိမ် ထပ်မံ ဝင်လွယ်သလို၊ ပိုမိုဆိုးရွားသွားခြင်း
နှင့် အသက်သေဆုံးခြင်းအထိ ဖြစ်နိုင်သည်။

လေဖြတ်ခံထားရသူတစ်ယောက်သည် အိပ်ရာထဲ
တုံ့လုံးလုံး၍ မနေသေးဘဲ၊ လမ်းလျှောက်လို့ ရနေသေးလျှင်
ငွေမကုန်ရဘဲ သဘာဝ သီးနှံတစ်မျိုးဖြင့် အလွယ်ဆေးကု
ပြီး ပြန်လည်ကျန်းမာနိုင်ပါသည်။

ထိုသီးနှံကား လူတို့နေအိမ်ခြံစည်းရိုးဝန်းကျင်မှာပင်
သဘာဝအလျောက် အလေ့ကျ ရှင်သန်ပေါက်ရောက်လေ့
ရှိသော သပွတ်ခါးသီးဖြစ်သည်။

သပွတ်သီးရိုးရိုးသည် ဈေးမှ ဝယ်၍ရပြီး သပွတ်ခါး

သီးကား ရရန် မလွယ်ကူပါ။ အခါဓာတ်လည်း အလွန်ပြင်း
ထန်သည်။

ထို့ကြောင့် သပွတ်ခါးသီးအစိမ်း ဆယ်လုံးခန့်ကို
လင်ပန်းတစ်ချပ်တွင် ထည့်ပြီး လေဖြတ်ခံရသူ၏ ခြေ
ထောက်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်နှင်းချေပေးပါ။ သပွတ်ခါးသီး ကြေမှု
သွားပြီး အမြှုပ်များ ထွက်လာချိန်တွင် နှင်းချေနေသူ၏
အာခံတွင်းထဲတွင် အလိုလို အခါဓာတ်ရရှိလာပေလိမ့်မည်။
ထိုအခါ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စကားမပြောနိုင်သူသည် အသံ
ထွက်၍ စကားပြောနိုင်လာကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။
နှင်းချေနေသော ခြေထောက်သည်လည်း မူလအတိုင်း
ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာနိုင်ပါသည်။

(စာရေးသူ၏ နေအိမ်တွင် သပွတ်ခါးသီးပင် မရှိသော်
လည်း ကင်းပုံသီးအခါးပင်များတော့ ပေါများစွာ ရှိနေပါသည်။
လိုအပ်သူများ (ဖုန်း- ၀၉ ၇၉၅၂ ၁၂၇၂၀ သို့ ဆက်သွယ်
ပါ။)

နောက်တစ်ခုက လေဖြတ်ခံရ၍ စကားမပြောနိုင်သူ
လူနာ၏ လျှာကို စပါးကြီးသည်းခြေဖြင့် ကုသသော ဆရာမှ
ဆွဲပေးခြင်းဖြင့်လည်း သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

တောအရပ်ဒေသတွင် စပါးကြီးသည်းခြေကို ရှာဖွေ
ရတတ်သော်လည်း မြို့ကြီးများတွင်တော့ အလွန်ရှားပါးလှ
သည့်အပြင် အတုဖြစ်နေကာ ဆေးချက် မထိရောက်ဘဲ
ဖြစ်သည်ကို စာရေးသူ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ ကိုယ်
တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။

ထို့ကြောင့် စပါးကြီးသည်းခြေ ရရှိက စစ်မစစ် သိ
နိုင်ရန် လက်ဖဝါးထဲတွင် ထည့်ပြီး လက်ခုံကို လျှာနှင့်
တိုက်ကြည့်ကာ အခါဓာတ်ကို ကောင်းစွာ ခံစားရသည်ဟု
ဆိုပါသည်။ စပါးကြီးသည်းခြေရောင်းသူက သူတို့ပစ္စည်းကို
ဖောက်ကြည့် စမ်းသပ်မည်ဆိုက မကြိုက်ကြပေ။





ဂန္ထီရ ဆန် : ကြယ်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၆-ဩဂုတ်လ

အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်

ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း

သက်နှင်းဆွေပုလ္လိး။

➤ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

အပြောင်းအလဲတချို့ ကြုံတတ်တယ်။ ကောင်းတဲ့ အပြောင်းအလဲပါ။ အပြောင်းအလဲမှန်သမျှကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လက်ခံလိုက်ပါ။ ဘဝဆိုတာ ပြောင်းလဲခြင်း ရေစီးထဲမှာ ရှင်သန်နေကြရတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ တိုးတက်မှုတွေ ကြုံမယ်။ ဒီလပိုင်းအတွင်း ငွေများစွာ ဝင်တတ်တယ်။ ကားကိစ္စ၊ အိုးအိမ်ကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ အခွင့်အူးကြုံတတ်ချိန်ပါ။ အစစ ကံကောင်းနေပါတယ်။ နာရီလိုမျိုး စက်ပစ္စည်းတစ်ခုခုပျက်ရင် လွှင့်မပစ်ပါနဲ့။ ပြင်ပြီး သုံးပါ။

ယတြာ။ ။ နံနက်စောစော နေအိမ်ဘုရားဆောင်မှာ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီး ကောင်းမှုတွေ ပြုပြီး အမျှဝေဝေပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၅ ၊ ၂ ၊ ၃) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



►တနင်္လာသားသမီးများ

ဒီလက ကံတတာမြင့်မားနေတဲ့ ကာလပါ။ ဒါပေမယ့် အစားများတတ်၊ စကားများတတ်လို့ ဆင်ခြင်ပါ။ နောက်ကျော နှစ်ခဲတာ၊ ရင်ဘတ်အောင်တာ ကြုံတတ်တယ်။ စိတ်ဖိစီးစရာတွေ၊ စွပ်စွဲပုတ်ခတ် ပြောဆိုလာတာတွေ ကြုံခဲ့ရင် စိတ် ညှပ်ပေးလိုက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်အောင်နေပါ။ ငွေအထူးဝင်တတ်တယ်။ သူတစ်ပါးက မကောင်းမြင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးဝင်လာရင် သင့်စိတ်က ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေတတ်တဲ့ အဲဒီအတွေးတွေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါ။

ဩဝါဒ်။ ။ ဘုရားတစ်ဆူရဲ့ အင်္ဂါထောင်မှာ နှင်းဆီနီ (၈)ပွင့် လှူဒါန်းပူဇော်ပါ။

စိတ်စမ်းရန်။ ။ (၂၊ ၄၊ ၈) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

►အင်္ဂါသားသမီးများ

ဒီကာလက အလုပ်ကိစ္စ၊ ငွေကိစ္စ၊ ခရီးကိစ္စတွေ အထူး အဆင်ပြေတတ်ချိန်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတစ်ပါးက နှစ်ကို မတရား စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုလာတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူများကိစ္စတွေဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ ဒီ အချိန်က နေတတ်အောင် နေပါ။ စကားများတတ်တယ်။ အစားလည်း မှားတတ်တယ်။ ငွေကံ အထူးပွင့်နေတယ်။ အထူးအတန်းနှစ်ခု ပြနိုင်မယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူတစ်ပါးရဲ့ အကြံဉာဏ်ထက် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် သုံးစွဲသင့် တယ်။

ဩဝါဒ်။ ။ နံနက် အိပ်ရာထ သောက်တော်ရေနစ်ခွက်လှူပြီး ဘုရားဝတ်ပြုပါ။

စိတ်စမ်းရန်။ ။ (၁၊ ၀၊ ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

►ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ဒီလပိုင်းက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မျိုးပါ။ အများစုရဲ့ မျက်နှာသာပေးတာ၊ အရေးပေးတာတွေ အထူးပွင့်ရမယ်။ သိပ်ပြီး လာဘ်ရှင်လာမယ်။ ဒီလထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုတာမျိုးကိုတော့ ခံရတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကောင်းနေချိန်ပါ။ ငွေရေးကြေးရေးမှာ နှုတ်မလွယ်မိပါစေနဲ့။ လက်မလွယ်မိပါစေနဲ့။ အတိအကျပစ္စည်း ဝင်တတ်ပါတယ်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အထူးသာယာနေမယ်။

ဩဝါဒ်။ ။ အိမ်မှာပဲ မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ရွတ်ပွားပြီး မေတ္တာဖြန့်ဝေပေးပါ။

စိတ်စမ်းရန်။ ။ (၅၊ ၁၊ ၃) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

►ကြာသပတေးသားသမီးများ

မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှုလေးတွေ ကြုံပြီး တိုးတက်မှု ကြုံတတ်ချိန်ပါ။ သင့်အခန်းထဲမှာ အသေးစား မြိုင်မြိုင်လဲမှုလေးတွေ ကြုံတတ်တယ်။ အလုပ်အတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကြုံတတ်ချိန်ပါ။ ပြီးတော့ မျက်စိအောင့်တာ၊ အစာအိမ်အောင့်တာလေးတွေ ဖြစ်တတ်လို့ ဂရုစိုက်ပေးပါ။ ဒီလထဲမှာ ငွေကြေးကိစ္စ ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ပါ။ ဒီလထဲမှာ ငွေများစွာ ဝင်တတ်တယ်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမယ်။

ဩဝါဒ်။ ။ ဆွမ်းခံကြတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်အား ဘိန်းမှန် ကောင်းကောင်းနှစ်ချပ် တရိုတသေလောင်းလှူလိုက်ပါ။

စိတ်စမ်းရန်။ ။ (၁၊ ၄၊ ၆) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



➤သောကြာသားသမီးများ

ထူးထူးခြားခြား စိတ်ချမ်းသာရမယ့် လပါ။ ဘဝအတွက် စိတ်ကူးသစ်တွေ တွေးဖြစ်မယ်။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး အထူးကံကောင်းနေတယ်။ သူများတကာတွေနဲ့ တရင်းတနှီးပြောဆိုရင်း အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ရမယ်။ အစစအရာရာ တိုးတက်ခွင့်ကြုံမယ့် ကာလပါ။ ပိုက်ဆံအကုန်အကျများစရာလေးတွေတော့ ရှိတဲ့အတွက် ချွေတာလိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ငွေဝင်မယ်။ ကျန်းမာရေးမှာ ဆီးကို ဂရုစိုက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်းမာချမ်းသာမယ့် အချိန်ဖြစ်တယ်။

ယတြာ။ ။ နံနက်စောစောထပြီး မောရသုတ်ပရိတ်တော်ကို ကျကျနန ပူဇော်လိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁၂၄၂၆) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤စနေသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ စိတ်ဒွိဟဖြစ်စရာတွေ ကြုံလာတတ်တယ်။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုသာ ထိထိမိမိလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် နေလိုက်ပါ။ ဘေးစကားတွေကို အာရုံမပြုပါနဲ့။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ ငွေကို ချွေတာပါ။ မိသားစုမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာလေးတချို့ ကြုံတတ်တယ်။ ဘာမှ အထွေအထူးအညံ့မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းထား တာနဲ့ အစစ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေမယ်။

ယတြာ။ ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို တစ်ဆယ့်ရှစ်ခေါက်တိတိ ပူဇော်ပြီး ဘုရားရှိခိုး နှစ်သက်ယူလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၉၂၂၀) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ရာဟုသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ စိတ်မဖိစီးအောင်နေဖို့ လိုပါတယ်။ ကတိပေးထားမိတာတွေ ကတိမပျက်အောင် ဂရုစိုက်ပေးပါ။ စကားအပြောအဆို ချီသံပါ။ အဲဒီလို နေထိုင်ရင် လူကြီးသူမတွေက ချီးမြှင့်မြှောက်စားတာ ခံရမယ်။ အခွင့်အလမ်းတွေ ပွင့်လင်းမယ်။ ငွေကိစ္စ စိတ်ဖိစီးရတာလေးတွေ ကြုံလာတတ်ပေမယ့် မုချ ပြန်ပြီးအဆင်ပြေသွားမှာ သတင်းကောင်း ကြားရမယ်။ မိသားစုကိစ္စမှန်သမျှ နှုတ်ဆိတ်ပြီး နေလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုရားမှာ အင်္ဂါထောင်မှနေပြီး အနီရောင် ပန်းတစ်စည်းနှင့် ဆီမီးလေးတိုင် ပူဇော်ကာ ကျကျနန ဘုရားဝတ်ပြုပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၄၂၅၀) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ -
သက်နှင်းဆွေ နေ

(ဇန်နဝါရီ ၇၃၀၂၅၀၀ ၊ ၀၉ ၇၉၇၉၃၄၄)



⊕ နက္ခတ်ပညာကို မယုံကြည်သူများအား
ယုံကြည်လာအောင် မလုပ်ပါ။

⊕ ယုံကြည်နေသူများကိုသာ
အကျိုးရှိအောင် စွမ်းဆောင်ပါမည်။

အာကာသ နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင် ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

- ▲ စီးပွားရေး
- ▲ လူမှုရေး
- ▲ အိမ်ထောင်ရေး
- ▲ ငွေရေးကြေးရေး
- ▲ ကျန်းမာရေးအထွေထွေ နှင့်
- ▲ နာမည်ပေး၊ ခွဲစိတ်ရက်ရွေး
- ▲ ရက်မြတ်မင်္ဂလာရွေးချယ်မှု

တစ်နှစ်စာ ဟောစာတမ်း မှာယူနိုင်သည်

ဖုန်း - ၀၉ ၂၅၀ ၂၇၃၆၈၇



SUE HTET SONG



“ညောင်ကုန်းရွာ”

ကွင်းကြီးဘူတာ၏ အနောက်
တစ်ခေါ်လောက်တွင် ရှိပါ၏။
ထိုအထဲတွင် လူ ဆယ်ဖက်မျှ ကြီးမား
ပြီး စေတနာအတိုင်း ညောင်ပင်ကြီး
အောက်တွင်ရှိနေပါသည်။ ထိုညောင်
ပင်ကြီးသည် လမ်းလယ်၌ ရှိနေသဖြင့်
အခြားခွဲထားသော လမ်းကဲ့သို့
ညောင်ပင်အောက်မှ ဖြတ်သွားရပါ
သည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ ရှေ့ဘက်တွင်
အလွန်ကျယ်လေးရှိပြီး၊ ထိုကျယ်ဝန်း
သော ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင်
အလွန်အမင်းအောက်မှ ဖြတ်သွားရပါ
သည်။ ညောင်ပင်ကြီး၏ ရှေ့ဘက်တွင်
အလွန်ကျယ်လေးရှိပြီး၊ ထိုကျယ်ဝန်း
သော ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင်
အလွန်အမင်းအောက်မှ ဖြတ်သွားရပါ
သည်။

မြို့ရေရောက်လျှင် ဝါးနက်၊ ဝါးပိုး၊
အလောင်း၊ ထီးရိုး၊ ဝါးမျိုးစုံပေါက်နေ
သည့်အပြင် သစ်ပင်ကြီးများဖြစ်သော
ကျွန်း၊ သရက်၊ မန်ကျည်း၊ စမ်း၊ ထိန်
သစ်၊ မဲလီများ ရောနှောကာ သဘာဝ
အတိုင်း ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပါ၏။ ထို
သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တွင် ဗျိုင်းဖြူ၊ ဗျိုင်း
အောက်၊ တင့်ကျိုး၊ ဩရော၊ စစ်စလီ၊
အလောင်းကပ်၊ ခရုစုပ်၊ ငှက်ကျား၊ ချိုး၊
အလောင်း၊ ဆက်ရက်မှမကျန် အော်
မြဲ ဖတ်ကြနှင့် ဆူညံနေသော အသံ

မျိုးစုံကို ကြားရသည်မှာ ကွင်းကြီး
ဘူတာမှပင် ဖြစ်သည်။

ခြံကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ပြို
ပျက်နေသော စေတီကြီးတစ်ဆူနှင့်
စေတီနဲ့ ဂူဟောင်း ခွဲမရနိုင်တော့သည့်
စေတီယောင်ယောင်၊ ဂူယောင်ယောင်
အုတ်ကျိုးအုတ်ခဲများစွာကိုလည်း တွေ့
ရပါသည်။ ထိုခြံကြီးသည် ၁၅ ကေ
လောက် ကျယ်ဝန်းပါသည်။

ထိုခြံကြီး၏ အလယ်လောက်
တွင် ခြံပိုင်းရှင် ဦးဘီဒိုကြီးသည် သမီး
ဖြစ်သူ မကြည် ဆိုသူနှင့် အတူနေ
ထိုင်ပါသည်။ ထို ဦးဘီဒိုကြီးသည်
အသက်အားဖြင့် (၈၀)ဝန်းကျင်၊
အသားညိုညို၊ အရပ်ပုပု၊ ဗိုက်ရှည်နှင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးနီမင်ကြောင်များ၊
ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များနှင့် ပြည့်နက်
လျက်ရှိသည်။ ပုဆိုး ခါးပုံစည်းသူ၊
အင်္ကျီပွေ့ လည်တိုဝတ်သူ၊ တဘက်
ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းတတ်သူ ရှေးဆန်
သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။
စိတ်အလွန်တိုသူ၊ သတ္တိရှိသူလည်း
ဖြစ်ပါသည်။

ထို ဦးဘီဒိုကြီးမှာ စာရေးသူ၏
အအိမ်ယောက်ျား ဦးစိန်မောင်ကြီး၏
အစ်ကိုအရင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘကြီး

ဦးစိန်မောင်၏ ရှင်ပြု ရဟန်းခံအလှူပွဲ
မှာ စာရေးသူနှင့် ဦးဘီဒိုကြီး ဆုံခဲ့ရပါ
သည်။ ဦးဘီဒိုကြီးက မုဆိုးဝိုကြီးဖြစ်
သည်။ ဦးဘီဒိုကြီးက စာရေးသူ သိချင်
သော သူ့ခြံကြီးအကြောင်းကို ပြောပြ
ခဲ့ပါသည်။

“ဘကြီးက ခေါင်းကြီးရိုးသား
ဇာတိကွ။ ဘကြီး ခုနေတဲ့ ခြံကြီးက
အင်္ဂလိပ်ခေတ်က စစ်စခန်းဆောက်ပြီး
အင်္ဂလိပ်တွေ နေခဲ့တဲ့ နေရာကြီးကွ။
နောက်ပြီး ဗိုလ်တဲကြီးလို ဟီးနေတဲ့
အိမ်ကြီးလည်း ဆောက်ထားတယ်။
အင်္ဂလိပ်တွေက အမြောက်တွေ၊ မိန်
ပြောင်းတွေ လက်နက်မျိုးစုံထားပြီး
ခံတပ်သဘောမျိုးလည်း ရှိတယ်။ သူ့
ကျွန်ဘဝရောက်နေတဲ့ တို့ဗမာတွေ
ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ တိုင်းပြည်
မှာ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တွေ၊
လူစွမ်းကောင်းတွေ ပေါ်လာကြတယ်။
အဲဒီတော့ ဂျပန်စစ်တပ်တွေ ရောက်
လာပြီး အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျပန် စစ်ဖြစ်ကြ
တယ်။ ဟိုးတုန်းက ကျွဲကြီးတို့ တောင်
တိုတို့ ဆိုတဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေပေါ်က
နေ မကြာမကြာ စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်
တယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ အိမ်တိုင်း ဗုံး
ခိုကျင်း ထားရတယ်။ လေယာဉ်သံ
ကြားတဲ့အခါ ဗုံးကျင်းထဲ ဝင်နေရ
တယ်။ ဂျပန်လေယာဉ်က ပစ်ချလို
အင်္ဂလိပ် လေယာဉ်တွေ ပျက်ကျကျန်
ကြတယ်။ ဆိပ်ဖူးနီမှာ တစ်စီး၊ ယိုး
ဒယားဘက်မှာ တစ်စီးကျတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဆက်ပြောပါ
ဦး”

“ငါတို့က မင်းတို့အရွယ် မရှိ
တရိုမိကွ။ ဟိုပြေး ဒီပြေး ပြေးနေရ
တယ်။ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူးကွ။
မနက်ဆို ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် စမ်းကြည့်
ရတဲ့ အချိန်ကာလမျိုး၊ ဒီနေ့ ငါ မေးသ

ဟိုလွန်ခဲ့သော အတိတ်က ရှေးလူကြီးများ ပြောပြခဲ့သော
ဤညောင်ကုန်းရွာမှ ခြံကြီးရှင် ဘကြီး ဦးဘီဒိုအစ်ယောက်
သေပြီးနောက် သူ၏ သမီးမှ အမွေဆက်ခံကာ ထိုခြံထဲတွင်
နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဘကြီး၏ နာနာဘာဝ မိတ်ဆွေ
များက ဘာကိုမှ မနှောင့်ယှက်၊ မဟန့်တားခဲ့ပေ...။



သေးပါလားလို့ သက်ပြင်းချရတဲ့ ခေတ်
ဆိုကြီးကွ။ ဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျပန် စစ်
ဖြစ်ကြတော့ ခုခံတပ်ကြီး ဂျပန်လေ
ယာဉ်က စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်တော့
အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်တွေ ပြိုကျပျက်စီး
ပြီး ပြာကျသွားတယ်။ မိသားစုလိုက်
သေကြရတယ်။ ဒီနေရာကို အင်္ဂလိပ်
သင်္ချိုင်းလို့ ခေါ်တယ်ကွ။ ခုထိ ဂျပန်
ဂျပန်တွေ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ဆက်ပြောပါ
ဦးခင်ဗျာ”

“အေး၊ ဂျပန်ခေတ် ဘကြီးတို့
အရွယ်ရောက်ချိန်မှာ ဘကြီးတို့ ကိုး
ကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တုတ်ပြီး
စားပြီး ဆေးတွေ ထိုးထားတဲ့ အစွမ်း
ကြောင့် ဘကြီးတို့ ကိုယ်ရွာကို ကာ
ကွယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ မီးရှို့တဲ့သူတွေကို
သုတ်သင်နိုင်ခဲ့တယ်။ မျိုးချစ် ရဲဘော်
တွေပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

“ဘကြီး အိမ်ထောင်ကျပြီး ခု
နေတဲ့ အုတ်တိုက်မှာ လာနေတယ်။
ဘကြီးတို့အမေရဲ့ ဇာတိပေါ့။ ဒီမှာ
စစ်ဘေး စစ်အော်ထိထားတဲ့ ရွာတွေ
က လူတွေလည်း စုနေကြတယ်။
ဘကြီးတို့ ကိုယ်အိမ်နဲ့ နေ
ကြဖို့ နေရာရှာကြတယ်။ ဘကြီးက
ခုနေတဲ့ နေရာကို ရွေးလိုက်တယ်။
လယ်လုပ်ရင်လည်း နီးတယ်။ ငါးရှာ
လည်း နီးတယ်။ နောက်ပြီး ဘူတာနဲ့
လည်း နီးနီးလေးဆိုတော့ အဲဒီနေရာ
ကို ရွေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း
ဒေါ်ကြီးက ခေါ်မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မရတာလဲ
ဘကြီးရဲ့”

“ကြောက်လို့ကွ။ ဒီနေရာက
အင်္ဂလိပ်သင်္ချိုင်းဆိုလို့ကွ။ အဲဒီတော့
ဘကြီးက တစ်ယောက်တည်း လာပြီး



ချုံ့ရှင်း မြက်ခုတ် အားလုံး ရှင်းပစ်ရ
တယ်။ အုတ်ကျိုး အုတ်ပွဲတွေကြားက
မြွေဟောက်၊ မြွေပွေး ကင်းအပြင် စပါး
ကြီးမြွေတွေလည်း တွေ့တယ်။ ဘကြီး
က ဂါထာရွတ်ပြီး သူတို့ကို နေစရာ
ပေးလိုက်တယ်။ မင်းတို့က ဟိုညောင်
ပင်မှာ နေကြ၊ ငါက ဒီနေရာမှာ နေ
မယ်လို့ ပြောပြီး မေတ္တာပို့ပေးလိုက်
တယ်”

“သွားနေကြလား ဘကြီး”

“အေးကွ။ နောက်ရက်မှာ မြွေ
တွေ့ မတွေ့တော့ဘူး။ မြွေတွန်သံ
လည်း မကြားရတော့ဘူး”

“တယ်ဆန်းပါလား ဘကြီးရဲ့”

“ကိုယ့်က မေတ္တာထားပြီး သူ
တို့ကို မသတ် မရိုက်တော့ သူတို့က
မေတ္တာတုံ့ပြန်တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဘကြီး
ခြံထဲမှာ တဲအိမ်ဆောက်ပြီး ခြံစည်းရိုး
ကာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥစ္စာစောင့်
တို့၊ နာနာဘာဝတို့က သစ်ကိုင်းဆွဲ
လုပ်၊ ချိုးချ၊ ခုန်ချ၊ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်နဲ့
ခြောက်တယ်ကွ။ ဘယ်လောက်
ကြောက်စရာကောင်းသလဲဆိုရင်
တစ်ကိုယ်လုံး ရဲနေတဲ့ လူနီကြီးက
ပုဆိန်လိုလိုအရာကို ကိုင်လို့ကွ။
ဘကြီးကို သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး

ရိုက်မယ်ဟန် ပြင်လိုက်တယ်။ အောင်
လည်း ဆောင်တယ်။ ဘကြီးက “မင်း
ကို ငါ ဘာမှ မဆင်ယင်ပါဘူး။ မင်း
နေလို့ ရတယ်။ ငါ မင်းကို မေတ္တာ
မပျက်ဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ
ဘကြီးကို အင်္ဂလိပ်လို ရော၊ ရောပြီး
အော်တယ်။ အဲဒီမှာ ဂါဝန်ရွတ်
ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ အမျိုးသမီး
မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့ ဘကြီးကို ထစ်
ညှိုးထိုးပြီး ကြည့်တယ်။ ဘကြီး
လုံးဝ မကြောက်ဘူး။ သူတို့မှာလည်း
လက်နက်ကိုင်တွေက အများကြီး
ခြံတစ်ခုလုံး ချထားတယ်။ အိပ်မက်ထဲ
မှာမို့ပေါ့ကွာ၊ အပြင်မှာဆို မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ပြောလို့
ခင်ဗျ”

“ဘကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက
အရက်သောက်တယ်ကွ။ မူးမူးနဲ့ တစ်
တလေ ကလော်ဆဲလိုက်တယ်။ ဒီ
တော့ ဘကြီးကို အမြဲတမ်း ရိုက်မယ်
ပုတ်မယ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ခံရတယ်။
မသောက်တဲ့နေ့ဆို ဘုရားစာရွတ်၊
ဘုရားဂုဏ်တော်ပွားလိုက်ရင် အဲဒီ
ကောင်းကောင်းအိပ်ရတယ်။ အဲဒီ
ဘကြီးက သူတို့ကို နိုင်တဲ့ဆေး
ဆိုပြီး အရက်မသောက်ဘဲ နေကြ
တယ်။ ကောင်းကောင်းနေလို့ရတယ်။
ဒါပေမယ့် တခြားရွာတွေကို သွား
အခါကျရင်တော့ သောက်ဖြစ်တယ်။
ဒါပေမယ့် အိမ်ရောက်ရင် အမှူးကြီး
ဘုရားရှိခိုးအိပ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘကြီး
မိန်းမကိုယ် ခေါ်ပြီးနေလိုက်တော့တယ်။

“အဲဒီအခါမှာရော ခြောက်
လား”

“ပထမညမှာ ငယ်သံပါအေး
စူးစူးဝါးဝါးနဲ့ အော်ကြတယ်။ ဘကြီး
မိန်းမလည်း နေစရာမရှိဘူး။ သူတို့
သူ့ကို ဘုရားစာရွတ်၊ ငါ့ထားရွာ



သူရာရှိခိုး အိပ်ခိုင်းတယ်။ ဘကြီး
ထည်း ရှိခိုးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူလည်း
နေရဲတာတယ်။ ဘကြီးက ငါးရှာပြီး
ငါးခြောက်လှန်းထားရင် ပျောက်၊
ချောက်သွားတယ်။ ထမင်းခြောက်လှန်း
ထည်း ပျောက်သွားတယ်။ ဘကြီးက
ကြောက်တော့ “ကဲ...မင်းတို့ ငါနဲ့
အတူနေမယ်ဆိုရင် ငါကျွေးတာကို စား
မို့တို စောင့်ရှောက်ကြ” ဆိုပြီး တစ်နှစ်
ဆို နှစ်ကြိမ် အဲသား တစ်ယောက်ချက်
နဲ့ ဆန်တစ်ပြည်ချက် ကျွေးတယ်”

“ဟာ...ကြောက်စရာကြီးပါ
ဏေဗျ”

“မင်းတို့ မှတ်ထား။ သူတို့က
နာတာဝံတွေ။ အငတ်အပြတ်တွေ
ဗျ။ ခိုင်းလို့ ရတယ်။ သူတို့ကို အစာ
အာရုံနဲ့ နေလို့ရတယ်။ အရက်သမား
အရက်ကျွန်ခံသလိုပေါ့ကွာ။ သောက်
ရင် ဘာမဆိုခိုင်း လုပ်တယ်ကွာ။ မင်း
ဆိုရော သောက်တတ်လား”

“မသောက်တတ်ပါဘူး ဘကြီး”

“မင်းတို့ ဘကြီးခြံထဲကို တစ်
ခါလောက် လာခဲ့ပါလား”

“မလာရဲဘူးဗျ။ ကြောက်စရာ
ဗျ”

“မင်းတို့က သရဲဘောကြောင်
တာပဲကွာ။ ဟားဟား...ဟား...။ ဒါ
ပေမယ့် ဟောဒါ ငါ့တူ၊ ငါ့ညီသည်ဆို
ပြီး ပြောထားရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။
ဒီလိုနဲ့ကွာ။ နောက်တော့ အဆင်ပြေ
သွားတယ်။ ခြံကာစရာလည်း မလို
တော့ဘူး။ ခြံထဲမှာ ဘူးတို့၊ သခွားတို့၊
ထီးတို့၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ စိုက်
ထားတယ်။ ဘာမှ မပျောက်စေရဘူး။
ထယ်ထဲမှာ ထားတဲ့ ထယ်ထွန်းကို
ထည်း ဘယ်သူမှ မခိုးရဲဘူး။ ဟန်ကျ
လိုက်တာကွာ။

နောက်တော့ ဘကြီး သမီးလေး

တစ်ယောက်ရလာတယ်။ အဲဒီကလေး
ကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ပုခက်
ထဲ ထည့်ထားရင် ရယ်ကော မောကာ
နဲ့ ပုခက်လှုပ်တယ်။ အကောင်တော့
မမြင်ရဘူးကွာ။ ဘကြီးလည်း လယ်
သုံးဧကလောက် စိုက်၊ ခြံကလေးစိုက်
နဲ့ နေလာခဲ့တာ။ နောင်တော့လည်း
သူတို့ ကူညီတယ်ထင်ပါတယ်။ ခြံ
ပေါက်ရင်း ငွေဒဂါးပြားတွေကို မကြာ
မကြာ ရတယ်။ လှူလည်း လှူ၊ စား
လည်း စားဆိုတော့ သူတို့လည်း
ကျေနပ်နေမှာပေါ့။ သူတို့ကိုလည်း
ဘကြီးက အမျှဝေ မေတ္တာပို့တယ်
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး ပြောပါဦး
ခင်ဗျ”

“ဟေ့ကောင်ရေ...နောက် ရင်း
နီးလာကြပြီး နှစ်တွေလည်း ကြာလာ
ရော အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို
ဝေခွဲမရဘူး။ ငွေအိုးတွေ ပေးတယ်
ကွာ။ ဘကြီးလည်း ရောင်းတာ ရောင်း၊
ချွန်တာ ချွန်၊ လှူ၊ စားပေါ့ကွာ။ သူတို့
ကို အမျှအတူနဲ့ဝေ၊ ဒီလိုနဲ့ ခြံထောင့်



မှာ အိုကလေးနဲ့ ရွှေပုတီးစေ့ (၁၈)လုံး
ရလိုက်တယ်။ မင်းဘကြီး စိန်မောင်ကို
ရောင်းလိုက်တယ်။ ဘကြီးက လူရွတ်
ကွာ။ မရှိ ရောင်းမှာပဲ။ နောက်တစ်ခါ
ကျောက်ဖြူလက်စွပ်တစ်ကွင်းရတယ်
ကွာ။ အဲဒါက မအုန်းဆီမှာ။ လက်စွပ်
တွေ၊ ရွှေဒဂါးတွေကို မကြာမကြာ
ရတယ်ကွာ။ ဘကြီးက ပိုက်ဆံပြတ်လို့
ညည်းလိုက်တယ်ဆိုရင် ခြံထဲက ငွေ
ဒဂါးပြားတွေ ရတယ်ကွာ။ ဟန်တော့
အဟန်သားလား။ ဟဲဟဲ...”

“သူတို့ကို မြင်ရသလား ဘကြီး”

“အေး၊ သူတို့က ကမ္မဇိဒ္ဓိ ရှိ
တော့ ပြရင်လည်း ရတယ်။ မပြရင်
လည်း ရတယ်ပေါ့ကွာ။ ဘကြီးက
တော့ သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်နေပြီဆိုတော့
မမြင်ချင်မှ အဆုံးပဲ။ အိုကွာ...
ကြောက်စရာရုပ်ကြီးတွေပါ။ တို့ လူ
တွေလို မဟုတ်ဘူး။ အေး၊ ဥစ္စာစောင့်
ကတော့ လှမှ လှ၊ ချောမှ ချော၊ မင်း
တို့လို ကာလသားတွေဆိုရင် ကြိုက်
ကြမှာကွာ။ ဟားဟား...ဟား”

“ဘကြီး ခုရော ရသေးလား။
ဥစ္စာစောင့်မကိုရော တွေ့သေးလား”

“မနှစ်က ည ဘကြီး ဆွဲကြီး
တစ်ကွဲရတယ်ကွာ။ အသုတ်က ဘကြီး
ရဲ့ညီ ပန်းထိမ်ဆရာ မောင်အုန်းခင်ဆီ
မှာ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဘုရားကြီး
တည်တုန်းက သွားလှူလိုက်သေး
တယ်။ ဥစ္စာစောင့်မတွေကတော့ ညနေ
နေဝင်ခါနီးမှာ မကြာမကြာတွေ့ရတယ်
ကွာ။ မင်းတို့ မှတ်ထား။ ဘကြီးတို့ လူ
လောကမှာ ပိုနေတဲ့ ပရလောကသား
တွေ၊ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူဇွဲဟာ
နာနာဘာဝဆိုတဲ့ မတည်မြဲ လှုပ်ရှား
သွားလာပြီး ဘဝသစ်ရောက်ဖို့ ရှာနေ
တယ်။ မသေခင်က ပြုတဲ့ ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်ကြောင့် သူပြုသမျှ ခံစားနေ



ရတယ်။ မယုံမရှိနဲ့ ဘကြီးက လက်
တွေ့ ခြင်္သေ့ ဘကြီးခြံထဲမှာ အင်္ဂလိပ်
တစ္ဆေလို ကောင်မျိုး ဂျပန်လို ကောင်
မျိုးတွေ ရှိတယ်ကွ။ သူတို့က တို့
ဘုရားကို ကိုးကွယ်တဲ့သူတွေ မဟုတ်
တော့ ခုထိ မကျွတ်သေးဘူး။ ဘာလို့
လဲဆိုတော့ ဘုရား မကိုးကွယ်တော့
သာမ မခေါ်နိုင်ကြဘူးမဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဘကြီးရဲ့ ဘယ်
ကျွတ်မှာလဲ”

“ဘကြီးကတော့ သူတို့ကိုလည်း
မနောင်ယုက်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုလည်း
မနောင်ယုက်ရဘူး။ ဒါကြောင့် သူစည်း
ကိုယ့်စည်းနဲ့ နေတာကွ။ အဲဒါ
အကောင်းဆုံးပဲ။ ခုဆို ဘကြီးအသက်
ရှစ်ဆယ်ကျော်လာပြီ။ နေခဲ့တဲ့ အနှစ်
ခြောက်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ဘကြီး
ခြံထဲက နာနာဘာဝတွေက ဘကြီး
အမျိုးတွေ ဖြစ်သွားပြီကွ။ ခင်ရာ ဆွေ
မျိုးကွ။ ရွှေရိုးမှ မျိုးတော်တာ မဟုတ်
ဘူး။ ခု သူတို့က ရှိတဲ့ ရွှေတွေ ငွေ
တွေကို ဘကြီးကို ပေးကြတယ်။ ဒီ
တော့ ဆွေမျိုးအရင်းကြီးတွေပေါ့ကွာ၊
မဟုတ်ဘူးလား။ ဟားဟား...ဟား”

“ဘကြီးက ဘာမှကို မကြောက်
တော့ဘူးလား။ သတ္တိခံကြီးပဲ”

“ဘကြီးက တစ္ဆေ သရဲ နာနာ
ဘာဝတွေ၊ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ပရ
လောကသားတွေ၊ ဥစ္စာစောင့်တွေ ရှိ
တယ်ဆိုတာကို ယုံတယ်ကွ။ နတ်ကို
တော့ လက်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် မြင်
လည်း မမြင်ဖူးဘူးကွ။ ဘကြီးအိမ်ရှေ့
က ညောင်ပင်ကြီးမှာ ရုက္ခစိုးကြီး ရှိ
တယ်။ မမြင်ရပေမယ့် မကြာခဏ မီး
ရောင်တွေရတယ်။ သူက သူတော်
ကောင်းကြီးဖြစ်မှာပါ။ ဘကြီးလည်း
ရေတို့၊ ပန်းတို့၊ ဆီမီးတို့ကို ထွန်းပေး
တယ်ကွ။ ခုတော့ ရွာထဲက လူတွေ

လာပြီး ပူတော်ကြတယ်။ ဒီတော့ မေတ္တာ
ပို့၊ မေတ္တာနဲ့ နေပေါ့ကွ။ ဒေါသနဲ့ တုံ့
ပြန်ရင် စေတနာပျက်ကြပြီး ရန်ငြိုးပဲ
ဖြစ်မယ်ကွ။ ကုသိုလ်မရ၊ အကုသိုလ်
ဖြစ်မယ်။ မေတ္တာထားတာ အကောင်း
ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီးရယ်”

“ကဲ...ဒီလောက်ဆို ဘကြီး
ဘဝအကြောင်း ခြံကြီးအကြောင်း မင်း
တို့ သိပြီပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

“နောက် ကြုံတော့လည်း
ဘကြီး ထပ်ပြောပြမယ်”



ယခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း လေး
ဆယ်ကျော်က ပြောခဲ့သော အတိတ်
က စကားလုံးများ ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။ ငွေ
ရတုသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ ပြောပြခဲ့သော
ဘကြီး ဦးဘီဒိုကြီးနှင့် ဘကြီး ဦးစိန်
မောင်တို့ ညီအစ်ကိုတင်မက၊ ဒေါ်လေး
တို့ မိသားစုအကြီးအကဲတွေလည်း
ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်ကြပေပြီ။

ဟိုး လွန်ခဲ့သော အတိတ်က
ရှေးလူကြီးများ ပြောပြခဲ့သော ဤ
ညောင်ကုန်းရွာမှ ခြံကြီးရှင် ဘကြီး
ဦးဘီဒိုတစ်ယောက် သေပြီးနောက်
သူ၏ သမီးမှ အမွေဆက်ခံကာ ထိုခြံ
ထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်
ဘကြီး၏ နာနာဘာဝ မိတ်ဆွေများက
ဘာကိုမှ မနောင်ယုက်၊ မဟန်တားခဲ့
ပေ။ ပစ္စည်းဟောင်း ရွှေတိုရွှေစ၊ ငွေစ
တွေကိုတော့ တစ်ကြိမ်မှ ရတယ်လို့
မကြားဘူးပါ။

ယခုတော့ ခြံအို ခြံပျက်ကြီးလို
အပင်ကြီးတွေလည်း အိုခဲ့ကြပြီ။ သစ်
ခြောက်ပင်ကြီးတွေလည်း သေခဲ့ရပြီ။
ရောဆိုတာ သတ္တဝါတွေအားလုံးနှင့်

သက်ရှိ အပင်တွေကိုလည်း ဘာမှ
ချမ်းသာပေးသူ မဟုတ်။ မရဏထံသို့
အတင်းပို့နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ခြံ
ခြင်း ပျက်ခြင်း၏ သဘောဖြစ်ပေသည်။
အပျက်သဘောအရ သက်ရှိသတ္တဝါ
မှန်သမျှ မမြဲသော အနိစ္စနှင့် ကြုံရမည်
မှာ မလွဲပါ။ ရှောင်ကွင်းလို့ မရ၊ တိမ်း
ရှောင်၍ မလွတ်။

ထို့ကြောင့် ဤ လူ့ဘဝ ခဏ
တာလေးမှာ သတ္တဝါတိုင်းအပေါ် အခြေ
အလုန် မေတ္တာထားလျှင် ထိုမေတ္တာ
တရားက တုံ့ပြန်သော အရောင်သည်
ဖြူစင်ဝင်းလဲ့လျက် ကူညီကြပေမည်။

ဤ မကျွတ်မလွတ်သော နာနာ
ဘာဝတွေကိုပင် ကလဲ့စားမချေ အပိုင်
မယူ၊ မေတ္တာမပျက် နေထိုင်ဆက်ဆံ
လာသူအဖို့ ကောင်းသော ကူညီခြင်း
ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းသာ တုံ့ပြန်ခဲ့ပေ၏။
ထိုကား မေတ္တာ၏ အကျိုးတရားဖြစ်
သည်။

သို့အတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြား
ခဲ့သည့် ရန်သူကို မေတ္တာနှင့် တုံ့ဖြန်
ခြင်းသည် အောင်မြင် အစွမ်းထက်
သော ဆေးလက်နက်တစ်ခုပင် ဖြစ်
တော့သည်။





ဖိုးသူတော် ဦးရွှေဝနှင့် ဇမ္ဗူဒိပ်နိမိတ် အောင်အတိတ်

ခန့်ကျော်စွာ

မိုးဦး လေဦး မိုးသက်မှန်တိုင်းတို့ကြောင့် ပေခင်းရေ၊ ဗန်ဒါပင်ကြီးသည် အကိုင်းများ ကျိုး၍ ကျလာပါလေ၏။ ဦးရွှေဝက တစ်နေ့လုံး အရိပ်ခိုခဲ့ရသော ထိုဗန်ဒါပင်ကြီးကို ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်က ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန် ဖြစ်...

“ဆရာရေ...ဗန်ဒါပင်ကြီးတော့ အကိုင်းတွေ ကျိုး ချန်ပြီ။ တစ်နေ့လုံး သူ့အရိပ်ခိုခဲ့ရတာ စိတ်မကောင်း ထောင်ဖြစ်မိပါရဲ့”

ဟု ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့တို့ကို သံယောဇဉ်ကြီးသော ဇနီးသည်က ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ် ထည်း စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်ရင်း မိုးသက်လေပြင်းများ ဖြစ်သက်သွားသောအခါ အကိုင်းများ ကျိုးကြေ၍ မရှုမလှ ဖြစ်နေသော ဗန်ဒါပင်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း...

“အေးကွယ်၊ သင်္ခါရပေါ့ ရှင်မရယ်။ ဖြစ်ဖျက်သဘော သိကွာ”

ဟု တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်စဉ် မိုးရေများ စွတ်စွတ် နီနေသော ကျွန်ုပ်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှ စိတ်မနှံ့ရှာသော အရူး ထလေး မောင်တစ်ယောက်သည် အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ထိုကျေးဇူးတင်စရာသော ဗန်ဒါပင်ကြီးကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း နုတ် ပြင်ဆင်ပါလေတော့၏။ ဓားမထိုးကြီးတစ်ချောင်းနှင့် အသွန်ခွန်စိုက် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေသော မောင်တစ်ယောက် ကြည့်၍ ဇနီးသည်က တွေးတွေးဆဆဖြင့်...

“ကြည့်...ဆရာရေ၊ အရူးက တမူးသာတယ်ဆိုတာ ဒါဖြစ်မယ် ဆရာရေ။ ဘယ်သူမှ မိုးထဲရေထဲ ခုတ်ဖို့ ရှင်းဖို့ စိတ်မကူးမိကြတုန်း။ မောင်တစ်ယောက် လူလိုသူလိုပါလားဗျို့” ဟု ပြောလိုက်ရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောနေလေ ၏။

ထိုအချိန် ကျွန်ုပ်တို့အနီးအနားသို့ မယောင်မလည် ရောက်လာသော တပည့်ကလေး မောင်ကံထူးသည် ခေါင်း ကို တပျင်းပျင်းကုတ်လိုက်ရင်း...

“လူလိုသူလိုလေးဖြစ်အောင် သစ်ပင်လေး သွားရှင်း လိုက်ဦးမယ် ဆရာမရေ။ တော်ကြာ အရူးလောက်တောင် အသုံးမကျတဲ့ကောင် ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အနီးသီးခွဲလျှင် သုံးလေရှိသော ဓားမကြီးကို ယူ၍ အရူး တမူးနှင့်အတူ ဗန်ဒါပင်ကို ကူညီ ခုတ်ထွင်ပါလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စီးကရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဖွာရှိုက်ရင်း မောင်ကံထူးနှင့် မောင်တမူးကို အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ငေး ကြည့်နေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြေးစည်သံ တစ်ခုကို ထူးထူးခြားခြား ကြားလိုက်ရပါလေတော့၏။ မောင်ကံထူးလည်း ကြေးစည်သံ ကြားလိုက်သည်နှင့် အဝေး သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဆရာရေ...ဖိုးသူတော်ကြီးတော့ မှန်တိုင်းနဲ့ လွင့်ပါ လာလားမသိဘူး၊ ဟိုမှာ ရောက်လာပြန်ပြီဗျို့”



ဟု ပြောလိုက်ရင်း ဗန်ဒါပင် ခုတ်ထွင်နေသည်ကို ရပ်လိုက်ပါလေတော့၏။

“အေး၊ မောင်ကံထူးရေ... ဗန်ဒါပင်ခုတ်တာ ခဏ ထားပြီး သံပရာရည်အဖျော်ဆရာလေး ခဏလုပ်လိုက်ဦးကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်သောအခါ -

“ဒီလောက် မိုးတွေ အေးနေတာဆိုရင်တော့ သံပရာ ရည်အဖျော်ဆရာက ဉာဏ်ရှိမှ ဖြစ်မယ်ဗျ။ ရိုးရိုးဖျော်လို့ မရဘူးဗျ။ ရေနွေးပူပူနဲ့ ဖျော်ရလိမ့်မယ်ဗျ”

ဟု အရှူးကလေး မောင်တမူးက ကျွန်ုပ်၏ တပည့် မောင်ကံထူးကို ဆရာလုပ်ပါလေတော့၏။

“အေးပါ... အေးပါ တမူးရယ်။ မင်း စိတ်ချမ်းသာရင် တိုင်းပြည် အေးချမ်းပါတယ်။ ရေနွေးနဲ့ ဖျော်လိုက်ပါမယ် ကွာ”

ဟု မောင်ကံထူးလည်း ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောခဲ့ပြီး ဗေဒင်ခန်းထဲ သို့ ပြန်ဝင်လာလေ၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီး ဒီအချိန်ကွလာတာဆိုတော့ မိုးရေ တွေ စိုနေမှာပဲ ဆရာရေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တုန်းက အဓိဋ္ဌာန် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဝိတ်ဖြူတွေ လျှာလိုက်ရင် ကောင်းမယ်နော်”

ဟု ဇနီးသည်က တွေးတွေးဆဆ ပြောပါလေ၏။ ထိုစကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားသွားသော မောင်တမူး က -

“ကျွန်တော်လည်း ရေတွေ စိုနေပါတယ် အန်တီ ဆရာမရယ်။ သစ်ပင်ရှင်းမပေးတဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးတောင် ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပေးပါဗျ။ အရှူးလုပ်ရ တာ ခေတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ ဖိုးသူတော်လုပ်ရတာကမှ ကောင်းဦးမယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် အနီးသို့ ရောက်လာသော ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကြေးစည်ကို အသံကျယ်ကျယ်ထု လိုက်ပါလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း မိုးရေအနည်းငယ်မျှ စွတ်စိုခြင်းမရှိသော ဖိုးသူတော်ကြီးကို တအံ့တသြဇေးကြည့် ရင်း...

“ရှင်မရေ... ငါတို့ထင်ထားသလို၊ ဖိုးသူတော်တော့ မိုးစိုမလာဘူးကွ။ တယ်ထူးသကား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သောအခါ မည်သို့ မည်ပုံ ကြားသွားသော မောင်တမူးက...

“ဆရာကြီးကတော့ ပြောတော့မယ်။ မိုးမစိုတာဟာ မိုးမစိုတာပါပဲ။ တယ်တော့ မထူးလှပါဘူး။ ထူးတာကတော့

ဖိုးသူတော်ကြီးအတွက် ဝိတ်ဖြူတွေဆိုတာ မောင်တမူး ရလိုက်ပြီ မှတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း...

“မှန်သကဲ့၊ ကောင်းကလေးရေ။ မိုးမစိုတာဟာ မိုးမစို တာပါပဲ။ ငါ့အတွက် ဝိတ်ဖြူတွေကို ယူလိုက်ပြီး ဖိုးသူတော် လေးသာ ဝတ်လိုက်ပေတော့ဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကြေးစည်အား အသံကျယ် ကျယ် ထုလိုက်ပြန်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ကြုံတောင်ကြုံခဲ့ ကြုံရောက်လာသော ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးရွှေဝကို ခရီးဦးကြို ပြု၍ ဗေဒင်ဟောခန်း၏ ဘုရားခန်းရှေ့တွင် နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်ပါလေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း ကြေးစည်တနောင်နောင်ဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ပြီးနောက် မောင်ကံထူး လက်စွမ်းပြထားသော သံပရာရည်ကို တစ်ပုံ သောက်လိုက်ပြီးနောက်...

“အေး၊ ဗေဒင်ဆရာရေ... အကြောင်းအထူးကြီး ခို လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဇမ္ဗူဒိပ် နိမိတ်စကားလေး ပြော ချင်လွန်းလို့ လာခဲ့တာကွ။ ကြားဖူးမှာပါလေ။ ဇမ္ဗူဒိပ် လက်ျာတောင်ကျွန်း ဩဘာနိမိတ်ထွန်းဆိုတာလေ”

ဟု ပြောလာသဖြင့် ဇနီးသည်က...

“ဟုတ်ကဲ့၊ အတိတ်နိမိတ်ဆိုတာ တကယ်ရှိတာပဲ ဦးသူတော်ကြီးနဲ့ စာတွေ ပေတွေထဲမှာလည်း ဖတ်ဖူးပါ တယ်။ ဒါနဲ့ ဦးသူတော်ကြီးက ဘာအတိတ်နိမိတ်တွေ အကြောင်း ပြောပြမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သောအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကြေး စည်ကို နောင်ခနဲ ထုလိုက်ရင်း ဗေဒင်ဟောခန်းရှေ့ရှိ အမှ တမူး ခုတ်ထွင်နေသော ဗန်ဒါပင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုး လိုက်ရင်း...

“ဒီအနီးအနားက နိမိတ်ကိုပဲ စ.ပြောရတော့မှာပဲဟေ့။ မြဲမြံသာ မှတ်ထားပေတော့ကွာ။ ကိုယ်အိမ်ခန်း၊ ဆိုင်ခန်း အလုပ်ရုံးခန်းအနီးအနားဝန်းကျင်မှာ သစ်ပင်ကြီးကြီးတွေ ခုတ်ပြီ၊ ချိုင့်ပြီ၊ လှဲပြီဆိုရင်၊ လေတွေ မိုးတွေ တိုက်လို့ ကျိုးပြီ၊ ပဲ့ပြီဆိုရင် နိမိတ်မကောင်းဘူးကွ။ မြန်မာစကား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အညွန့်ချိုးခံရတယ်ဆိုတာထေ အေး၊ အဲဒီနိမိတ်ပဲကွ။ ကိုယ်နာမည်ဂုဏ်သတင်းတွေ လုပ်ငန်းစီးပွားတွေ အညွန့်ချိုးခံရတဲ့၊ အဖျက်ခံရတဲ့ အခြေအနေတွေ ရောက်လာတတ်တယ်။ အဲဒီ နိမိတ်ချိုး လွတ်ဖို့အတွက်တော့ လွယ်ပါတယ် ဗေဒင်ဆရာရယ်။



နတ်ကြီးကျောင်း (သို့မဟုတ်) ဘုရားစေတီပရဝဏ်
အသီးသီးနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ရေသွန်း
ထားပြီးတော့ နိမိတ်ဆိုးချေ၊ ကုသိုလ်ပြုရတယ်ကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် သံပရာရည်တစ်ခွက်ကို မော
ဏ်လိုက်ပါလေ၏။

“အမလေး...တော်ပါသေးလို့ ဆရာရယ်။ တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖိုးသူတော်ကြီး ရောက်လာပေလို့သာပေါ့။
ဥပုသ် ရပ်ကွက်ထဲ ဆွမ်းတန်းကြနေတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ
ဆင်းသုံးတဲ့ အောင်မြေဗိမာန် စာသင်တိုက် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းက အသီးသီးနေတဲ့ ဇာနည်ပင်ကြီးတွေကို ရေသွား
ထားရမယ်နော်။ နိမိတ်ဆိုးတွေ ပျောက်အောင်လေ
ဆရာ”

ဟု တပည့်ကလေး မောင်ကံထူးက ဖိုးရိမ်တကြီး
အတက်သရော ပြောလိုက်သောအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက
ဏာလက်စ သံပရာရည်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ရင်း...

“အေး၊ စကားကြိုတုန်း ပြောရဦးမယ်ကွ။ ဖန်ခွက်
ဆို့ ဖန်းကန်တို့၊ မုန်တို့ ကွဲတာလည်း နိမိတ်ဆိုးပဲနော်။
သောထား ကွဲလွဲတာတွေ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်တာတွေ၊ အိမ်
ဆောင် ပျို့ကွဲတာတွေ၊ အခေါ်အပြောပျက်တာတွေ ဖြစ်
တာတော့မယ် နိမိတ်ဆိုးကွ။ အဲဒီလို ကြုံရင်လည်း လွယ်
တယ် ဗေဒင်ဆရာရယ်။ ကွဲတဲ့ ဓာတ်တွေ ပျောက်ပြီး
ဆိုင်တဲ့ ဓာတ်တွေ ရောက်လာအောင် ကောက်ညှင်းပေါင်း
ဆီဆုပ်၊ သောက်တော်ရေချမ်းတစ်ခွက်ကို ဘုရားလှူရ
တယ်ကွ။ နိမိတ်ဆိုးတွေ ပြေပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ
ပျက်ပေါ့ကွာ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက စကားဆက်စပ်၍ ပြောလိုက်
ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်က...

“အမလေး...မှန်လိုက်တာ ဦးသူတော်ကြီးရယ်။
ဆိုတစ်နေ့က ကြောင်တစ်ကောင်တိုးပြီး ပန်းကန်၊ ဖန်ခွက်
တွေ ကွဲသွားတာ၊ နောက်နေ့လည်း ရောက်ရော အိမ်မှာ
ထားတွေ များကြတော့တာပဲလေ။ ကောက်ညှင်းပေါင်း
ထား မနက်ဖြန် ဘုရားလှူဦးမှပါ ဦးသူတော်ကြီးရယ်”

ဟု ထောက်ခံစကားဆိုပါလေ၏။

“ဇိထက် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ရောက်
ထား၊ ဝင်လာပြီဆိုရင်၊ ပြီးတော့ မီးဖိုခန်း ပြင်ဆင်ဆောက်
ဆင်ရင် အပူဓာတ်တွေ ဝင်တဲ့ နိမိတ်ကွ။ တယ်လီဖုန်းတို့၊
ချစ်သေတ္တာတို့၊ မီးပူတို့၊ လျှပ်စစ်ပေါင်းအိုးတို့ဆိုတာ
လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေပေါ့ကွ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဝင်လာရင် အပူ

ဓာတ်နိမိတ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ငွေပူ ကြွေးပူ၊ သားပူ
သမီးပူ၊ ရောဂါပူ စတဲ့ အပူတစ်မျိုးမျိုးဝင်တော့တာပေါ့။
အဲဒီ အပူဓာတ်နိမိတ်တွေ အေးသွားအောင်တော့ ရေခဲပါတဲ့
အအေးလေး ဘုရားကပ်လိုက်ရုံပါပဲကွာ။ လွယ်ပါတယ်
ဗေဒင်ဆရာရယ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ပြန်ရာ တပည့်
ကလေး မောင်ကံထူးက...

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော်က ဟန်းဆက်အသစ်ကလေး
ဝယ်မှာဆိုတော့ ဝယ်ပြီးရင် အပူဓာတ်နိမိတ်လွှတ်အောင်
ရေခဲပါတဲ့ အအေးလှူရမယ်ပေါ့။ ကြိုသိလိုက်ရတာ
ကျေးဇူးပဲ ဦးသူတော်ကြီးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စီးကရက်ကို မီးညှို့ဖွာရှိုက်လိုက်
ရင်း...

“ဦးသူတော်ကြီး ပြောတာတွေက လူတိုင်းနဲ့ သက်
ဆိုင်တာပဲ။ လူတိုင်းလည်း မကြာခဏ ကြုံတွေ့နေရတဲ့
နိမိတ်တွေပဲ။ အဆိုးတွေ ပျောက်ပြီး အကောင်းတွေ
ရောက်အောင် လုပ်ရတာလည်း လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီ
တော့ လူတိုင်းသိပြီး ဆောင်ရွက်လိုရအောင် ဖိုးသူတော်
ဦးရွှေဝနဲ့ ဓမ္မဒိပ်နိမိတ် အောင်အတိတ်” လို့ ခေါင်းစဉ်
တပ်ပြီး ဆောင်းပါးလေးတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဗန်ဒါပင်ကို ခုတ်ထွင်ပြီး
သွားသော မောင်တမူးသည် ဗေဒင်ဟောခန်းသို့ ရောက်
လာပြီး...

“ဆောင်းပါးရေးတာတော့ နောက်မှ ရေးဗျာ။ ပိတ်ဖြူ
တွေ ပေးမယ်ဆိုတာတော့ အခုပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်။
အရူးဘဝက သိပ်မသာယာတော့ ဖိုးသူတော်လေး ဝတ်ပြီး
ဖိုးသူတော်ကြီးနောက် လိုက်သွားတော့မယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးရွှေဝက
ကြေးစည်ကို တနောင်နောင်ထုလိုက်ပြီးလျှင် သာဓုအကြိမ်
ကြိမ်ခေါ်ဆိုလိုက်ပါလေတော့သတည်း။





ကမ္ဘာ့ဆန်းကြယ် စာအုပ်စင်

သုတအံ့

သုစိတ်ကြိုက် သုဝတ္ထုတိုများ

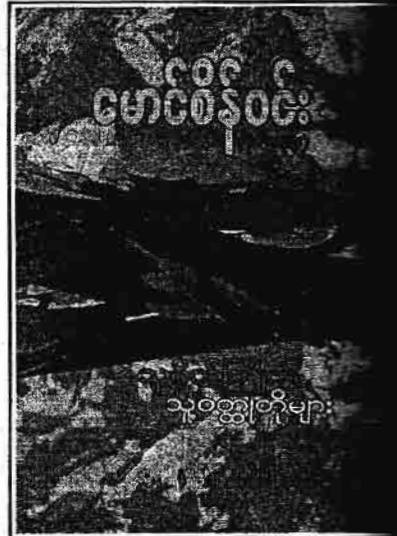
မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ထွက်ရှိလာပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကတော့ ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ကိုယ်တိုင် သုစိတ်ကြိုက် သူကိုယ်တိုင်ရွေးသိထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အချစ်ရဲ့ တောတွေ၊ ခေတ်ရဲ့ သဘောတွေ၊ အဖြစ်အပျက်အမောတွေထဲက နေပြီး စုစည်းတင်ဆက်ထားတဲ့ ဆရာ မောင်စိန်ဝင်းရဲ့ လက်ရာကောင်းလက်ရာ သန့် ရသဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဝတ္ထုတိုပေါင်း(၄၅)ပုဒ်ပါဝင်ထားပြီး ဆရာပရိသတ်များအနေနဲ့ စိတ်ကြိုက် အားပါးတရ ဖတ်ရှုသိမ်းဆည်းနိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

“အနိန္ဒမာစာပေ” အတွက် Union Publishing House က ဖြန့်ချိပေးထားပြီး စာအုပ်တန်ဖိုးမှာ (၄၅၀၀)ကျပ်ဖြစ်တယ်။



နိဗ္ဗာန် ပါရဂူ

ဆရာကြီး ပါရဂူ ရေးတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ပြန်ထွက်ရှိလာပါတယ်။ “စိတ်ကူးချိုချို” က စီစဉ်ထုတ်ဝေခဲ့တာပါ။

- နေရာအနှံ့အပြားမှာ အပြောအဆိုအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပြုအမူအားဖြင့် လည်းကောင်း တရားမှုကို ဖြန့်ဖြူးပါလော့။

- လောဘလွှမ်းနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြားတွင် လောဘကင်းနပ်စေလိုက်လော့။

- ဒေါသလွှမ်းနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြားတွင် ဒေါသကင်းစွာ နေလိုက်လော့။

- အပြစ်မကင်းသည့် လိုချင်တပ်မက်မှု လောဘတရားမှ ကင်းလွတ်နေသည့် စိတ်ရှိသူသည် ဘဝ၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကို ကျော်လွှားသွားနိုင်ကြောင်း။

နိဗ္ဗာန်ကို ဖတ်ပြီး သင့်ရဲ့ စိတ်၊ သင့်ရဲ့ ဘဝ၊ သင့်ရဲ့ ကံတို့ကို မြှင့်တင်နိုင်ကြပါစေ။

ဆရာကြီး၏ ဓမ္မစာပေလက်ရာကို တန်ဖိုးထားပြီး ဖတ်ရှုပါရန် တိုက်တွန်းလိုက်ရပါတယ်။

စိတ်ကူးချိုချိုက ထုတ်ဝေထားပြီး တန်ဖိုးမှာ (၂၂၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။



တာဝရ မီးရထားသံလမ်းများ

မိုးဗင်မော်



ဆရာ မိုးဗင်မော်မှာ ကဗျာရေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကဗျာရေးသူ
 ဝတ္ထုရေးတော့ စကားလုံးတွေက သိပ်သည်းလှပ ဆန်းသစ်နေ၏။
 အထူးအထူးအသို စကားလုံးအစပ် ပွယောင်းယောင်းဖြစ်နေ၏။
 တကယ်တော့ ဆရာ မိုးဗင်မော်၏ ဝတ္ထုများက သူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့
 လူများအကြောင်းကို သူ နားလည်သလို ရေးဖွဲ့ပြထားသော လူများ
 အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

ကိုမိုးကြီး၊ လိမ္မော်ရောင် ဒရပ်မာ၊ ထိုင်နေသော မိန်းမ၊ နတ်ရေကန်၊
 နွယ်ဦးရေ၊ ကိုချော၊ ကျော်ကြီး၊ အို...နင်းဆီ...မင်း၊ ဖျားနေပါလား၊ ဆေးရုံလမ်း၊ မွန်းလိုက်ဆိုတာတာ၊ လှသန်း
 နွယ်ဖြင့် ဝတ္ထုတို(၁၁)ပုဒ်ကို စုစည်းထုတ်ဝေထားခြင်းဖြစ်သည်။
 လူကိစ္စ၊ အနုပညာကိစ္စ၊ ကဗျာကိစ္စ၊ ဝါကျအခင်းအကျင်းကိစ္စများကို စကားလုံး ဆေးစက်များဖြင့် ဆရာ မိုးဗင်မော်
 ရှင်းဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
 နင်းဆီဖြူစာပေတိုက်က စီစဉ်ထုတ်ဝေထားပြီး တန်ဖိုးမှာ (၂၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်သည်။

အစွမ်းထက် ပရိတ်ဂါထာတော်များ

ကြံတိုင်းအောင်



ဆရာ ကြံတိုင်းအောင် စုစည်းပူဇော်ထားသည်။ ကျန်းမာချမ်းသာ
 ဘေးရန်ကွာ အစွမ်းထက် ပရိတ်ဂါထာတော်များစာအုပ်ထွက်ရှိလာသည်။
 ကိုယ်နှင့်မကွာ၊ သွားလေရာ ယူလိုရသော အိတ်ဆောင်စာအုပ်အရွယ်အစား
 ဖြစ်သည်။ စာပေနန်းတော်က စီစဉ်ထုတ်ဝေထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပရိတ်တော်များနှင့် ပရိတ်တော်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နည်းများကိုပါ လမ်း
 ညွှန်ပေးထားသည်။ ပါဠိအသံထွက်များနှင့်အတူ လူတိုင်းအတွက် ပရိတ်များ၊
 ဂါထာများ၊ ပတ္တနန်းများ၊ ပုတီးစိပ်နည်းများကို စနစ်တကျပြုစုပေးထားပါသည်။

မိမိဝန်းကျင်၊ မိမိအိမ်၊ မိမိမြို့ရွာအတွက် ကျရောက်လာနိုင်သည့် ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရန်၊
 ဆယ်သုံးပါးမှ ကျော်နိုင်သူ များ ဖြစ်စေရန် ပရိတ်၊ ဂါထာ၊ မန္တန်တော်များကို ရွတ်ဖတ်ပွားများသင့်ကြောင်း အကြံပြုထားပါ
 သည်။

တန်ဖိုးမှာ (၁၅၀၀)ကျပ်ဖြစ်သည်။





၁၃၇၈ ခုနှစ် ဆန်းကျင်ဂြိုဟ်အဟော

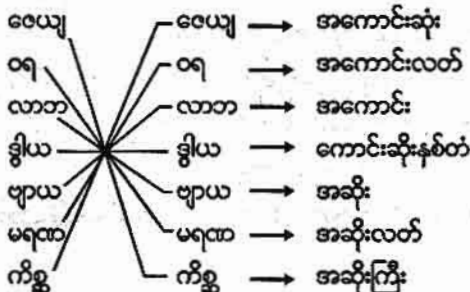
ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

များစွာသော ဗေဒင်အဟောပညာရှင်များထဲမှ ဆန်း
ဟု ဆိုအပ်သော ပညာရှင်မှ လာသည့် ဆန်းကျင်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်နိုင်ခြေအဟောများကို ဂန္ထိရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း စာဖတ်
ပရိသတ် ဝိသနာရှင်များအတွက် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

မူလ နာမက္ခရတိုင်နှင့် ကောဇာ နာမက္ခရတိုင်တို့ကို
ယှဉ်တွဲ၍ ကြည့်ရာမှ ဆန်းကျင်ဂြိုဟ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု
ဥပဒေသ ရှိသည်ကို အောက်ပါအတိုင်း သိရှိနိုင်သည်။

ဆန်းကျင်နေပုံ

မူလနာမက္ခရတိုင် ကောဇာနာမက္ခရတိုင် အကျိုးကျေးဇူး



ဤနှစ်သည် မဟာဘုတ် (၆)ကြွင်းနှစ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာ
သက္ကရာဇ် ၁၃၇၈ ခုနှစ်ကို (၇)ဖြင့် စားလျှင် အကြွင်း(၆)
ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှ (၁)ကို နတ်လျှင် (၅)ရသည်။ ထို (၅)သည်

ဇေဋ္ဌဂြိုဟ်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် မဟာဘုတ်အ
အတွက် နာမက္ခရတိုင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကောဇာ နာမက္ခရတိုင်
(၅)မှ စ၍ အောက်သို့ ဝေယျ၊ ဝရ၊ လာဘာ၊ ခွါယ၊ ဗျာယ၊
မရဏ ကိစ္ဆ ဟူ၍ အစဉ်အတိုင်းချရမည်။ ပြီးမှ မိမိ
မဟာဘုတ်အကြွင်းဂြိုဟ်အတိုင်း ချထားသည့် မူလ နာမက္ခ
တိုင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ အကောင်းအဆိုးကို ချိန်ဆရမည်
သည်။ ထိုကဲ့သို့ အကောင်းအဆိုးသိခြင်းဖြင့် ၁၃၇၈ ခုနှစ်
အတွင်း ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်တို့ကို သိလာနိုင်ကာ၊ မြင့်
ပြောင်းလဲ ယတြာချေခြင်းဖြင့် ကောင်းမျိုးများ ရောက်
ဆုံးကျိုးများကို ကာကွယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

အောက်တွင် မဟာဘုတ်အကြွင်းအလိုက် အဆင့်
သင့်ဖြစ်အောင် တွက်ချက် ယှဉ်တွဲပြထားပါသည်။

မဟာဘုတ် (၁)ကြွင်းသမားများ

၁၃၁၀၊ ၁၃၁၇၊ ၁၃၂၄၊ ၁၃၃၁၊ ၁၃၃၈၊ ၁၃၄၅၊
၁၃၅၂၊ ၁၃၅၉၊ ၁၃၆၆၊ ၁၃၇၃၊ ၁၃၈၀ ခုနှစ်များသည်
(၁)ကြွင်းသမားများဖြစ်၍ ၁၃၇၈ ခုနှစ်၌ တနင်္ဂနွေအထက်
စား ဆန်းကျင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်တွင် အကြီးအကဲအရာရှိ
နှင့် ပတ်သက်၍ ကြည့်ဆက်ဆံပါ။ အကြီးအကဲအရာရှိ
ခြင်း ခံရကိန်းရှိသည်။ မိခင်၊ ဖခင်အုပ်ထိန်းသူတို့၏ ကျန်း



ထို ဂရုစိုက်ရန် လိုသည်။ အလုပ်တွင် ရန်ပေါ်မည်။
အကျိုးမရဘဲ အထူးဂရုစိုက်ရမည်။ မိသားစုအတွင်း
(အထူး) အုပ်စုအတွင်း မပျော်ပျော်ရှိမည်။ အလုပ်ပြောင်း
ရတတ်သည်။

ယတြာ

မွေးနေ့ထောင့်တွင် မွေးနေ့မနက်၌ အပန်းပန်းတစ်ညွန့်၊
အလင်းတိုင်တစ်တိုင်၊ အမွှေးတိုင်တစ်တိုင်၊
အနံ့လုံးတစ်လုံးတို့ကို လှူဒါန်းပြီး လိုရာ ဆုတောင်းပါ။

မဟာဘုတ် (၂)ကြွင်းသမားများ

၁၃၀၄၊ ၁၃၁၁၊ ၁၃၁၈၊ ၁၃၂၅၊ ၁၃၃၂၊ ၁၃၃၉၊
၁၃၄၆၊ ၁၃၅၃၊ ၁၃၆၀၊ ၁၃၆၇၊ ၁၃၇၄ ခုနှစ်ဖွားတို့သည်
မဟာဘုတ် (၂)ကြွင်းသမားများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည်
အတွင်း ခုနစ်အတွင်း၌ ကြာသပတေးအကောင်းစား ဆန်း
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤနှစ်တွင် မိမိလုပ်သမျှ အများအယွင်း
ပြုမည်။ အတွေးအကြံတို့သည် အစွန်းထွက်နေလိမ့်မည်။
အဆွေးခေါင်သည်ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။ ပညာရေးသမားများ
အဆင်အခံများ ကျော်ဖြတ်ရလိမ့်မည်။ မြေ၊ အမွေ စသော
အရာတို့နှင့် ပြဿနာပေါ်နိုင်သည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ
နှင့် လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့် လည်းကောင်း
သတိထား ဆက်ဆံရမည်။ မိန်းမကိစ္စ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်
နိုင်သည်။ မောဟပိုးလွှမ်းနေမည်။

ယတြာ

မွေးနေ့တွင် ကြာသပတေးထောင့်၌ တံခွန်ကုက္ကား
အဖြူရောင်တစ်စုံ၊ သပြေပန်းတစ်ညွန့်၊ အလင်းတိုင် ငါးတိုင်၊
အမွှေးတိုင်ငါးတိုင်၊ ပဲဆွမ်းငါးပွဲလှူဒါန်းပါ။ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။

မဟာဘုတ် (၃)ကြွင်းသမားများ

၁၃၀၅၊ ၁၃၁၂၊ ၁၃၁၉၊ ၁၃၂၆၊ ၁၃၃၃၊ ၁၃၄၀၊
၁၃၄၇၊ ၁၃၅၄၊ ၁၃၆၁၊ ၁၃၆၈၊ ၁၃၇၅ ခုနှစ်ဖွားတို့သည်
မဟာဘုတ် (၃)ကြွင်းသမားများ ဖြစ်သည်။ ၁၃၇၈ ခုနှစ်
အတွင်း ငွေရေးကြေးရေးအခက်အခဲကြုံတတ်သည်။ ဝင်ငွေ
ထက် ထွက်ငွေများနေမည်။ စုဆောင်းမိရန် ခဲယဉ်းမည်။
ငွေချေးခြင်း သတိထားပါ။ ခရီးတိုများ အသွားအလာ
ဆင်ခြင်ပါ။ မိခင်ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကားမောင်းခြင်း

သတိထားပါ။ ခွေးကိုက်ခံရတတ်သည်။ အချစ်ရေးတွင်
အဆင်မပြေဖြစ်တတ်သည်။ ခြေထောက် အင်္ဂါရာရတတ်
သည်။ အထူးသဖြင့် ၁၃၇၈ ခုနှစ်အတွင်း ငွေရေးကြေးရေး
သာ သတိထားပါလေ။

ယတြာ

မွေးနေ့မနက် တနင်္လာထောင့်တွင် တံခွန်(၁၅)လုံး၊
လှူဒါန်း၍ သပြေညွန့်(၁၅)ညွန့်နှင့်အတူ အလင်းတိုင်(၁၅)
တိုင်၊ အမွှေးတိုင်(၁၅)တိုင် လှူဒါန်းပြီး လိုရာ ဆုတောင်းပါ။

မဟာဘုတ် (၄)ကြွင်းသမားများ

၁၃၀၆၊ ၁၃၁၃၊ ၁၃၂၀၊ ၁၃၂၇၊ ၁၃၃၄၊ ၁၃၄၁၊
၁၃၄၈၊ ၁၃၅၅၊ ၁၃၆၂၊ ၁၃၆၉၊ ၁၃၇၆ ခုနှစ်ဖွားတို့သည်
မဟာဘုတ် (၄)ကြွင်းသမားများဖြစ်သည်။ ၁၃၇၈ ခုနှစ်
အတွင်း ၎င်းတို့သည် သောကြာဂြိုဟ် ဆန်းကျင်လက်ဖြစ်နေ
ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးသွားလုပ်ငန်းများ အဆင်မပြေ
ဖြစ်တတ်သည်။ သွေးတိုး၊ သွားကိုက်၊ အသည်း၊ သွေးနှင့်
ပတ်သက်သော ရောဂါများ သတိထားပါ။ ဘုရားဖူးခရီးပျက်
တတ်သည်။ အလှအပနှင့် ဇိမ်ခံစွမ်းများ ပျက်တတ်သည်။
အထူးသဖြင့် အလှအပရေးရာကိစ္စရပ်များကြောင့် ငွေကုန်
ကြေးကျများခြင်း၊ ရောဂါရခြင်းရှိမည်။ အမျိုးသမီးများ မိန်းမ
ရောဂါ သတိထားရမည်။ အမျိုးသားများ သားမယားနှင့်
စကားအခြေအတင်များရတတ်သည်။

ယတြာ

မွေးနေ့မနက်တွင် သောကြာထောင့်၌ သပြေပန်းများ၊
ဝေဆာနေအောင် လှူဒါန်းပါ။ ဘုရားတွင် ခေါင်းလောင်းလှူ
ပါ။ သို့မဟုတ် လိုအပ်သူကို ကြေးစည်လှူပါ။ လိုရာ ဆု
တောင်းပါ။

မဟာဘုတ် (၅)ကြွင်းသမားများ

၁၃၀၇၊ ၁၃၁၄၊ ၁၃၂၁၊ ၁၃၂၈၊ ၁၃၃၅၊ ၁၃၄၂၊
၁၃၄၉၊ ၁၃၅၆၊ ၁၃၆၃၊ ၁၃၇၀၊ ၁၃၇၇ ခုနှစ်ဖွားတို့သည်
၁၃၇၈ တွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်အဆိုး ဆန်းကျင်မှု ရှိသည်။ ထို့
ကြောင့် ဤနှစ်ထဲတွင် စိတ်တိုစရာများနှင့် ပြဿနာနေလိမ့်
မည်။ အရာရာ စိတ်ရှည်ဖို့ လိုသည်။ စက်ပစ္စည်းအဝင်
မတော်။ အထူးသဖြင့် အဟောင်းအနွမ်း စက်ပစ္စည်းများ
အဝင် မတော်ပေ။ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊ ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်



ထောင်နိုင်သော သို့သော် စိတ်ညစ်စရာများကြားမှ ပျော်ရွှင်စရာများလည်း တွေ့ပါလိမ့်မည်။

ယတြာ

မွေးနေ့တွင် အင်္ဂါထောင့်၌ ဆီဆမ်း ဆားပြုး ဆွမ်းသုံးပွဲလှူပါ။ တံခွန်ကုက္ကားအနီရောင်တစ်စုံ ထည့်လှူပါ။ နှင်းဆီသုံးပွင့်လှူ၍ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။

မဟာဘုတ် (၆)ကြွင်းသမားများ

၁၃၀၈၊ ၁၃၁၅၊ ၁၃၂၂၊ ၁၃၂၉၊ ၁၃၃၆၊ ၁၃၄၃၊ ၁၃၅၀၊ ၁၃၅၇၊ ၁၃၆၄၊ ၁၃၇၁၊ ၁၃၇၈ ခုနှစ်ဖွားတို့သည် ၁၃၇၈ ၌ စနေဒွါယ ဆန်းကျင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မီးလောင်ခြင်း၊ ဓာတ်လိုက်ခြင်း၊ အပူရည်လောင်ခြင်း စသည့် အဖြစ်အပျက်များ မဖြစ်ပေါ်အောင် ဂရုစိုက်ပါ။ အမှုဖြစ်တတ်ပြီး အမှုနိုင်ရတတ်သည်။ မရှောင်လင့်ဘဲ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ငွေဝင်နိုင်သည်။ ထိပေါက်ခြင်း၊ ကောက်ရခြင်း၊ တစ်မျိုးတစ်ဖုံရခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ငွေရနိုင်သည်။ နတ်မနိုင်သည်။ ထင်ပေါ်လာနိုင်မည်။ တရားရှာပါက တရားရနိုင်သည်။ ဤနှစ်သည် အခက်အခဲပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သလို၊ အောင်ပန်းဆင်နိုင်ပါသည်။ နေအိမ်တွင် ကိုယ်ဝန်သည် အမျိုးသမီး ရှိလာနိုင်သည်။ အပူနာရောဂါ၊ အကျိတ်နာရောဂါ သတိထားပါ။

ယတြာ

မွေးနေ့နံနက်တွင် ရဟန်းသံဃာကို သင်္ကန်းလှူပါ။ သီလရှင်ကို ရေစစ်လှူပါ။ သူတောင်းစားကို ငွေလှူပါ။ သက်စေ့ ငါးလွှတ်ပါ။ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။

မဟာဘုတ် (၁)ကြွင်းသမားများ

၁၃၀၂၊ ၁၃၀၉၊ ၁၃၁၆၊ ၁၃၂၃၊ ၁၃၃၀၊ ၁၃၃၇၊ ၁၃၄၄၊ ၁၃၅၁၊ ၁၃၆၅၊ ၁၃၇၂၊ ၁၃၇၉ ခုနှစ်တို့သည် မဟာဘုတ် သုညကြွင်းသမားများဖြစ်သည်။ ၁၃၇၈ ခုနှစ်၌ ဗုဒ္ဓဟူး ဆန်းကျင်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ရာထူးတက်မည်။ လုပ်ငန်းတိုးတက်မည်။ မြှောက်စားခြင်း ခံရမည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတို့အတွက် ကောင်းသတင်းကြားရမည်။ အဆက်အသွယ်ကောင်းရမည်။ အကျိုးပေးသော သားသမီးရမည်။ သို့မဟုတ် သားသမီးအကျိုးပေးမည်။ ရွှေဝင်မည်။ ဆွယ်သည်လာမည်။ လေရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါ၊ ခရီးကြောင့်ရသော ဥပဒ် သတိထားရမည်။ နေအိမ်တွင် အလှူလုပ်ရတတ်သည်။

ယတြာ

မွေးနေ့တွင် ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်၌ ရေလှူပါ။ ဘုရားကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်ပါ။ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လက်ဖက်ခြံ ဆွမ်းကပ်ပါ။ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။

ဤတွင် ၁၃၇၈ ခုနှစ်အတွင်း ခုနစ်ရက်သာသနီဆူအကျိုးရစေခြင်းအကျိုးရာ ဆန်းပညာကို အခြေခံထွက်ရှာဖွေတွက်ချက် အကြံပြုပေးရပါသည်။ ယုံကြည်စွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ကောင်းကျိုးများ မလွဲမချွေ ရရှိနိုင်မှာဖြစ်ပါကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။



ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက



အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ် (ဝဲ)(၃၁)လမ်း၊ (အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း ၀၉-၅၃၂၇၄၆၂

★ ၁၀၀၀ အမျိုးသမီးတို့၏ အချစ်ရေး ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ★

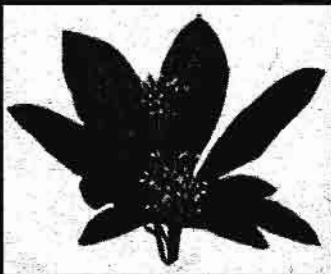
ဇာတ်အောင်မပြေဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ရေး အမြန်ဆုံး ပြန်လည်အောင်မြင်စေဖို့၊ ဇာတ်အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသော (သို့မဟုတ်) အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသော ချစ်သူက မိမိထံကို အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံး ပြန်လုပ်စေဖို့၊ ဇာတ်ချစ်သူနဲ့ အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံး ပြန်ရဖို့၊ ဇာတ်ချစ်သူက မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်ခင်စွဲလမ်း သစ္စာရှိနေစေဖို့၊ ဇာတ်မိမိနဲ့ ချစ်သူကို နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုး များက အမြန်ဆုံးသဘောတူကြည်ဖြူ လက်ခံလာစေဖို့၊ ဇာတ်ချစ်သူနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရဖို့၊ ဇာတ်ပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက်လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့၊ ဇာတ်ပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေသော ချစ်သူ အမြန်ဆုံး ပြန်လာစေဖို့ ၊ (အရေးကြီးရင် အမြန်လာခဲ့ပါ)

● အိမ်ထောင်ရေးရှုပ်ထွေး ဖောက်ပြန်နေသူနဲ့ မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမြန်ဆုံး မုန်းတီးပြတ်စဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား စေဖို့၊ ● နောက်ကွယ်မှာ ခြေမများတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ခြေငြိမ်အိမ်ခြံစေဖို့ ● မိမိပြောစကား သူ့အပေါ် အောင်မြင်ပြီး သူ့ရှာဖွေ ရရှိသမျှ ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းများ မိမိထံ အကုန်ပြန်အပ်နှံစေဖို့ ● တကျက်ကျက် ရန်မဖြစ်ရတော့ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးအောင်မြင် သာယာပျော်ရွှင်စေဖို့...

ဆရာမ ဒေါ်နှင်းသူကဦး (အမျိုးသမီးသီးသန့်)
(လက္ခဏာပေဒင် ယတြာအစီအရင်)

တိုက် (၄၀)၊ A-2 ၊ ပထမထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ ၄၁-ရပ်ကွက်၊ မြောက်အင်္ဂုမြို့နယ်။
ဖုန်း - ၀၉ ၅၀ ၉၃၈၉၁၊ ၀၉ ၇၃၁ ၄၇၀၂၄၊ ၀၉ ၂၅၀ ၇၇၃၆၃၆

ဝမ်းချုပ်၊ လေချုပ်၊ သွေးတိုးနေလျှင်
ဆရာဦးရွှေထွန်းဇံ (ရွှေလှော်ကား)ရဲ့



ဘုမ္မရာဇာ
အမှတ်တံဆိပ်

ဝမ်းပွန်ဆေး ကျွေးကန်ကြည့်ပါ။

ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ် -
တဆဝက(စာနယ်ဇင်း) ၀၀၁/၀၁၁၅

ဆေးသောက်ပြီး ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်ရစ်ခြင်းမရှိ
နုံးချည့်အားယုတ်ခြင်းမရှိ ယုံကြည်စွာ သုံးစွဲပါ။

ဆေးတစ်ခါသောက် (၃) ပြားမှ (၅) ပြား (၃)ရက် တစ်ကြိမ် သောက်သုံးနိုင်သည်။

ပဇိရဦး - ရွှေလှော်ကားဆေးတိုက်၊ အမှတ်(၉)၊ လှော်ကားလမ်း၊ ၁၆-ရပ်ကွက်၊
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ဖုန်း- ၀၉-၇၃၀၆၁၂၁၈၊ ၀၉-၇၉၉၂၄၅၇၂၃

အလင်း
အလင်း
အလင်း





ကိုးခန့် မိုးချွန်းသံကို ကြား
ဆိုက်ရသည့်အခါ အောင်ကြီးတို့ သုံး
ဦးသား ကောင်းကင်ကြီးကို ဆတ်ခန့်
ဆွဲကြည့်လိုက်မိကြသည်။ အနက်
ဆူင် ကောင်းကင်ကြီးပေါ်တွင် တိမ်ညို
ဆူင်ကြီးများက ပျော်ရွှင်မြူးတူးကာ
ဖြာထွား၍ နေလေ၏။ လျှပ်စီးများက
ဆူင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကောင်း
ဆူင်နေရာအနံ့တွင် ဟိုမှ သည်မှ
ဆူထူးလျက် ရှိနေလေသည်။ အေးမြ
သော မိုးရေစက်များ မကြာမီ အချိန်
ဆိုအတွင် အညာတာကင်းခဲ့စွာ သွန်းချ
ဆော့မည်မှာ သေချာနေပါသည်။

ထိုအချင်းအရာကို တွေ့လိုက်ရ
ဆူညံအခါ အောင်ကြီးက...

"ဟာ... မိုးတွေရွာတော့မှာပဲ။
အယ်နာရီရှိပြီလဲ ဝင်းဇော်ရ"
ဝင်းဇော်က လက်မှ နာရီကို
ဆန်းကတန်း ကြည့်လိုက်ပြီး...

"မိနာရီတောင်ခွဲနေပြီ အောင်
ကြီး"

"ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူးဟေ့။
အဲဒီ ပြန်ရမှာ အဝေးကြီးကွ"

မိုးကျော်က စိုးရိမ်တကြီး ဆို
ဆိုက်သည့်အခါ အောင်ကြီးနှင့် ဝင်း
ဇော်ပါ အပြန်ခရီးအတွက် ရင်လေး
ဆွဲကြလေတော့သည်။ ခြေကျင်ပြန်
ဆူညံ အပြန်ခရီးက ဂုဏ်ကျော်၏။
နီကာလည်း သဲကြီးမဲကြီးရွာမည်မှာ
ဆူဆူသလောက် ရှိနေသောကြောင့်
ဆူညံအဖို့ ထင်သည့်အချိန် ပြန်
ဆောက်နိုင်မည်မှာတော့ သေချာ
သလောက် ရှိနေပါသည်။

"ကဲ... ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့
ကြတော့ကွာ။ ပြန်ကြမယ်။ ယောက်ျား
ဆွဲပဲ ရောက်ချင်တဲ့ အချိန်မှ ရောက်
အံ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟုတ်တယ်

မလား။ လမ်းမှာ မိုးအရမ်းမရွာဖို့ကိုပဲ
ဆုတောင်းရမယ်ဟေ့"

"ဒါက ထားပါတော့ အောင်ကြီး
ရာ။ ငါတို့က ပြန်မယ်သာ ပြောတယ်။
လင်းလင်းရှင်းရှင်းမဟုတ်ရင် လမ်းမှတ်
မိပါ့မလား။ ငါတို့ ဒီလမ်းခရီးနှင့်က
သိပ်ရင်းနီးတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ည
အမှောင်ကြီးပြန်လို့ ငါတို့ လမ်းတွေ
မှားကုန်ရင် ခုကွရယ်။ နယ်ကလည်း
ကိုယ်နယ်မဟုတ်ဘူးနော်"

"ဟာ... မပြန်လို့မှ မရတာ။ ဒီ
အတိုင်းဆို ငါတို့ ဘယ်မှာ သွားအိပ်မ
လဲ။ စားစရာမရှိ၊ ခိုရာ တဲမရှိနဲ့။ ပြန်
မှကို ဖြစ်မှာလေကွ"

"အေး။ ဟုတ်တယ်။ ပြန်ကြမယ်
ကွာ။ အိမ်မှာ မိန်းမတွေလည်း စိုးရိမ်
နေလေမယ်။ ကဲ... ပစ္စည်းသိမ်းကြ
မယ်။ ပေါက်တူးတွေ၊ ကော်(ဂေါ်)တွေ
တော့ ဒီမှာပဲ မြေထဲ မြှုပ်ပြီး ဖွက်ခဲ့ကြ
တာပေါ့ကွာ။ အလုပ်မှ မပြီးသေးတာ။
မနက်ဖြန်လည်း လာရဦးမှာပဲ။ အိမ်
ကို ပြန်သယ်မနေနဲ့။ လေးတယ်ကွ"



မိုးအရှိန်ကြောင့် အမှောင်
ထုက တစ်စတစ်စတိုး၍ လွှမ်း
ခြုံလို့လာနေပြီဖြစ်ရာ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦးပင် သဲကွဲ ခြင်း မရှိတော့
ပေ။ အဆက်မပြတ်ရွာသွန်းနေ
သော မိုးစက်ဖြူဖြူလေးများ
ကိုမူ အမှောင်ထဲတွင် တွေ့မြင်
နေရ၏။



"မိုးတော့ ကောင်းမှာပဲဟေ့။
အဆောင်းမပါ ဘာမပါ ငါတို့ သုံး
ယောက်တော့ ကြည့်ကောင်းဦးမှာပဲ"

ဤသို့လျှင် သုံးဦးသား မြေတူး
လက်စ ပေါက်တူး။ ကေါ်နှင့် အခြား
သော လက်နက်ပစ္စည်းများကို တူး
လက်စ မြေစာပုံကြီးထဲတွင် မြှုပ်ခဲ့ကြ
ပြီး အပြန်လမ်းခရီးကို သုတ်ခြေတင်
ခဲ့ပါတော့သည်။

တကယ်တော့ အောင်ကြီးတို့
အဖွဲ့ ဤနယ်သားတွေ မဟုတ်ကြပါ။
အောင်ကြီးတို့ ဇာတိက မြန်မာနိုင်ငံ
အလယ်ပိုင်း။ မန္တလေးမြို့ဘက်က ရွာ
သားများဖြစ်ကြလေသည်။ နွေပေါက်
သည့်အခါ တစ်နယ်တစ်ကျေးဖြစ်
သည့် ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ လမ်းခင်းရန်
အဆက်အသွယ်ဖြင့် ရောက်ခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ လမ်းခင်းသမားများ၏
ထုံးစံအတိုင်း လမ်းခင်းရာ နေရာတွင်
တဲထိုးနေထိုင် ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး
လမ်းခင်းအလုပ်ရှိသည့် နေရာသို့
ပြောင်းရွှေ့ကာ နေထိုင်ကြရလေသည်။

အလုပ်ရှိသည့်နေရာ သွားရ
သောကြောင့် နေရာတစ်နေရာတွင်
နေရချိန်က သိပ်မကြာပေ။ အမြဲလိုလို
နေရာအသစ်ကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်နေ
ရသည်က များ၏။ တစ်နေ့လုံး လုပ်ခဲ့
သော်လည်း ယခု မိုးဦးရောက်သည့်
အချိန်ထိ အလုပ်က မပြတ်သေးသဖြင့်
မိမိတို့ ဇာတိနယ်သို့ အခုချိန်ထိပင်
မပြန်ရသေး။

ယခုသည်လည်း ရှမ်းပြည်နယ်
တောင်ပိုင်းရှိ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့တွင်
လမ်းခင်းရန်အတွက် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့
ရပြန်လေသည်။ အဖွဲ့သားများအား
လုံးက လမ်းခင်းရာနှင့် နီးသော နေရာ
တွင် လုပ်ကိုင်ကြသော်လည်း အောင်
ကြီးတို့ သုံးယောက်မှာ အလုပ်ရှင်၏



စေခိုင်းမှုအရ နေထိုင်ရာ နေရာနှင့် ၇ မိုင်ကျော်လောက် ဝေးသော နေရာမှ လမ်းဘေးတစ်ခုတွင် ရေနုတ်ပြောင်း လာတူးနေရခြင်းဖြစ်လေ၏။

လမ်းခင်းရန်ရှိသော နေရာတွင် လိုက်လံနေထိုင် လုပ်ကိုင်ရသည်ဖြစ် သောကြောင့် နေရာက အမှန်မရှိပေ။ တစ်ခါတလေတွင် ကျော့ရွာနှင့် နီးသော နေရာတွင် နေရသော်လည်း တစ်ခါ တလေတွင်မူ လူသူမနီးသော တော ထဲတွင် နေရသည်လည်း ရှိလေသည်။

ယခု အောင်ကြီးတို့ သုံးယောက် နေသော နေရာသည်လည်း လူသူမနီး သော တောထဲတွင်ဖြစ်၏။ ပြို့နှစ်ပြို့ ဆက်သွယ်ထားသော တောင်ပေါ်လမ်း လေးကို ခင်းရသည်ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းခင်း၍ ရောက်သော နေရာတွင် စခန်းချ၍ နေထိုင်ကြရခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ဘေးပတ်လည်တွင် ရွာများ ရှိသော်လည်း အောင်ကြီးတို့ နေသော စခန်းနှင့်မူ အတော်လေး ဝေးလှပါလေ သည်။

ယနေ့အဖို့ အောင်ကြီးတို့မှာ အလုပ်ရှင်က ထိုရေနုတ်ပြောင်းတူး သည်ကို အပြတ်ပေးထားသောကြောင့် သုံးဦးသာ ငွေရရှိရေးအတွက် လောဘ တကြီးဖြင့် ကြီးစားပမ်းစား တူးနေကြ ရမှာ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်သွားမှန်း မသိ လိုက်ပေ။ ယခု မိုးရွာခါနီး မိုးချုန်းသံ ကြားသည့်အခါမှ အိမ်ပြန်ရန် သတိရ ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အောင်ကြီးတို့ ယခု စခန်းချထား သော နေရာသို့ ပြောင်းလာသည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ယခု မြေတူးရာ နေရာကိုမူ ယနေ့မှ အလုပ် ရှင် လိုက်ပြု၍ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး တူးခဲ့ကြ ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အလာတွင်မူ အလုပ်ရှင် သူဌေး၏ ကားဖြင့် လာ၍



အဆင်ပြေခဲ့သော်လည်း အပြန်ခရီး အတွက်မူ လမ်းပင် သိပ်မမှတ်မိချင် တော့ပါပေ။ တောင်ပေါ်ဒေသ၏ ထုံးစံ အတိုင်း တောင်ကွယ်သောကြောင့် နေက စောစောဝင်ပြီး စောစောမှောင် တတ်လေသည်။

သုံးဦးသား လုပ်လက်စ အလုပ် များကို သိမ်းပြီးပြန်လာစဉ် သိပ်မကြာ လိုက်သောအချိန်၌ မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလေတော့သည်။ တောရိပ် တောင် ရိပ်ကို အစိုပြုပြီး ရွာသောကြောင့် မိုး ရေစွက်များက သာမန်ထက် ပိုအေး လျက်ရှိလေသည်။ မိုးကလည်း တော တောင်မိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မျက်စိ ပင် ဖွင့်၍မရနိုင်လောက်အောင် သဲကြီး မဲကြီးရွာလေသည်။

အဆောင်းအကာ မပါခဲ့သော ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖတ်ဖတ်စို အောင် ရွှံ့ကုန်လေသည်။ သုံးယောက် သား မိုးသည်းထဲဝယ် ထမင်းချိုင့်များ ကို ကိုယ်စီ ပိတ်၍ စကားပင် မပြော နိုင်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ခပ်သွက် သွက်လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေကုန် နေပူထဲတွင် အလုပ်လုပ်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်က မိုးရေစက်များနှင့် ထိတွေ့သည့်အခါ

စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် အေးလျက်ရှိလေသည်။ နေခင်းက ထွက်ထားသော ချွေးနှင့် မိုးထိသည့်အခါ ချွေးနံ့က နံ့ဖောင့် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဖတ်ဖတ်စိုအောင် ရွှံ့နေသော ပုဆိုးများကြောင့် ထမ်း လျှောက်၍လည်း မကောင်းပေ။ ထို့ ကြောင့် လှမ်းသလောက် ခြေထုန်း တိုင်းက ရှေ့သို့ ထင်သလောက် မရောက်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် သုံးဦးသား ထမ်း လျှောက်ရင်း ပုဆိုးကို ပေါင်ရင်းအထိ တိုအောင် သိမ်းဝတ်လိုက်လေ၏။ မိုးကတော့ လင်းဖို့ အရိပ်ယောင်ထင် မပြင်သေးပါ။ အေးစက်လွန်းသော မိုး ရေများကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းကာ ဇူးများပင် ကိုက်ခဲ၍လာလေ သည်။ ခရီးက ယခုမှ တစ်ဝင်ထင် မကျိုးချင်သေး။

မိုးအရှိန်ကြောင့် အမှောင်ထုထဲ တစ်စတစ်စ တိ၍ လွှမ်းခြုံလို့ ထူထောင် ပြုဖြစ်ရာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးပင် သဲထဲ ခြင်း မရှိတော့ပေ။ အဆက်မပြတ်ရွာ သွန်းနေသော မိုးစက်ဖြူဖြူလေးများ ကိုမူ အမှောင်ထဲတွင် တွေ့မြင်နေရ၏။

သုံးဦးသား အတွေးကိုယ်စီဖြင့် သုံးမိုင်နီးပါး တိတ်ဆိတ်စွာ ထမ်း လျှောက်လာကြရာ ဝင်းဇော်မှ...

“အေးလိုက်တာများ၊ စခန်းကြီး ရောက်ဖို့ကလည်း အဝေးကြီးလိုတော့ တယ်။ ဒါနဲ့ အောင်ကြီးနဲ့ မိုးကျော်စ ငါတို့ အလာတုန်းက ဒီလမ်းဆုံ ရွာလေး ဘာလေးများ မမြင်ခဲ့ဘူးလား ကွ”

“မမြင်ပါဘူး၊ မင်းက ဘာထုတ် မလို့လဲကွ”

“ဪ... တကယ်လို့ မသိရင်လည်း ခဏဝင်နားပြီး သောက်ကြည့် အောင်ပေါ့ကွာ။ အေးပြီးတော့ ပြေး

www.burmeseclassic.com



ချွန်းတယ်”

“ငါတို့တော့ ဘာရွာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး ဝင်းဇော်ရေ၊ ရွာတွေလို့ကတော့ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ဝင်ပြီးသောက်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဒီလောက်အေးတာ အရက်သောက်မှ ပြေမှာကွ”

အောင်ကြီး၏ စကားကို ဖိုးအောင်က...

“ဟုတ်ပဗျာ၊ ပြောရင်းတောင် သောက်ချင်လာပြီ။ ဒီအချိန် အရက် သောက်ရလို့ကတော့ ကောင်းလိုက်သေး ဖြစ်ချင်း”

“ဟားဟား...ဟား”

သုံးဦးသား ပြောရင်း သဘောကျစွာ အားပါးတရ ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသေးတော့သည်။

ဤသို့လျှင် သုံးဦးသား စကားသုံးများ ထပ်မံ တိတ်သွားပြီး အတွေးတိုက်စီးဖြင့် ဆက်လျှောက်လာကြပြန်သည်။ တစ်နေကုန် လုပ်ထားသော အလုပ်အော်ကြောင့် ညောင်ညာကိုက်သလို နေ၏။ ခြေလှမ်းများသည်လည်း အမြည်းဖြည်း နေ့၍လာပါသည်။

သဲကြီးမဲကြီးဖြင့် ကျေနပ်အားရစွာ ရွာသွန်းပြီးသောအခါ မိုးမင်းကြီး အနည်းငယ် တိတ်သွားလေသည်။ အမှောင်ထုကြီးကလည်း ထင်ထင်ရှားရှား လွှမ်းခြုံလို့ထားပြီဖြစ်သည်။ နှစ်သွားသည်နှင့် လေအေးများက အလှူတိုက်လာပြန်လေသည်။ မိုးပွဲသေးများကား အဆက်မပြတ် ကျဆင်းနေဆဲဖြစ်၏။

အောင်ကြီးတို့ ထိုလမ်းခရီးကို အထူးအကြိမ် သွားဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်အညီ ထိုလမ်းခရီးနှင့်လည်း မရင်းနှီးချေ။ အလာက ကားနှင့် လာခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းကို သိပ်မှတ်မိချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် လမ်းမများ

အောင်လည်း ကရိုက် သွားနေရပါသည်။

ဤသို့လျှင် သုံးဦးသား ကြီးစားလျှောက်လာရင်း လမ်းခရီးတစ်ဝက် လောက်ရောက်သည့်အခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ မီးရောင်များကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မီးရောင်များနှင့်အတူ ဆိုင်းသံများ၊ လူသံများကိုလည်း အဝေးမှနေ၍ ဆူညံစွာ ကြားနေရပါသည်။ ပွဲတစ်ခုပုံစံဖြစ်ပါ၏။

ထိုမြင်ကွင်းများအား မြင်လိုက်ရသော အောင်ကြီးတို့အဖို့ အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွားကြလေတော့သည်။ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ထားသော ဗိုက်ကလည်း တပျိုအော်ကာ ဆာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုနေရာသို့ သူတို့၏ ခြေလှမ်းများ ပြိုင်တူ ဦးတည်မိကြလေသည်။

“ပွဲထင်တယ်နော်၊ ရှေ့က”

“ဟုတ်လောက်တယ်။ ငါတို့တော့ ကံကောင်းတာပဲဟေ့။ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ပွဲဝင်ကြမယ်ဗျာ။ အဲဒီမှာ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ကြတာပေါ့။ နှမ ခရီးက တစ်ဝက်ကျော်ကျော် လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ အေးဆေးပေါ့ကွာ”

“ငါတို့ အလာက ဒီပွဲ ရှိတာကို မမြင်လိုက်ဘူးနော်”

“ဪ... ဒါကတော့ ငါတို့က ကားနဲ့ အမြန်သွားတာပဲကိုးကွ။ မမြင်မိတာဘဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဤသို့လျှင် သုံးဦးသား ပွဲခင်းထဲသို့ တဖျော်တပါး ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ပွဲကား အတော်စည်လေ၏။ စောစောက မိုးရွာထားသော်လည်း လူတွေက တစ်ယောက်မှ အဝတ်တွေ ဖုံးနေကြပါ။ ဇော်ကြီးတို့ သုံးယောက်သာ အဝတ်ရေစိုများဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ ပွဲခင်းထဲ

တွင် မီးများ လင်းထိန်လျက် ရှိပါသည်။ ရွာလေပွဲများပီပီပင် လူများမှာ အားလုံး ခပ်နွမ်းနွမ်း အဝတ်အစားများဖြင့် အရောင်မထွက်ကြပါ။ သို့သော် သူ့အရပ်နှင့် သူတော့ ပျော်နေကြသည်မှာ ကြည့်နူးစရာပင်။

ပွဲခင်းက ပြောလောက်အောင်တော့ မကျယ်ပါ။ တီးလုံးသံ၊ လူသံတွေက ဆူညံလျက် ရှိပါသည်။ ပွဲခင်းတွင် အကြော်ဆိုင်များ၊ အသုပ်ဆိုင်များ၊ မြောက်များစွာ ရှိသည်။ လူတွေက များလွန်းသောကြောင့် တိုးဝှေ့ကာ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ အောင်ကြီးတို့ ထိုသူများနှင့် တိုက်မိသည့်အခါ ထိုသူတို့သည် အောင်ကြီးတို့အား မျက်လုံးစိမ်းကြီးများဖြင့် အေးစက်စက်ကြည့်ကြ၏။ အောင်ကြီးတို့မှာ ထိုသူများနှင့် အကြည့်များ ဆုံလိုက်သည့်အခါ ဘာရယ်မသိ အလိုလို ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထသွားရလေသည်။

ဒေသစိမ်းဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူများ ရန်လုပ်မည်ကိုတော့ အောင်ကြီးတို့ ကြောက်မိပါလေသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ကြီးတို့ သုံးယောက်သား လူမကွဲစေရဲပါပေ။ လူတိုးရလွန်းသောကြောင့် အောင်ကြီးတို့ အဝတ်များပင် ခြောက်စ ပြုလာလေသည်။

ဤသို့လျှင် အောင်ကြီးတို့ သုံးယောက်သား အရမ်းချမ်းနေပြီး ခြေထောက်များ မသယ်ချင်လောက်အောင် ညောင်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့သို့ ဆက်တိုးမနေတော့ဘဲ တွေ့ရာ အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကြပြီး အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် အခဲကြက်များ မှာကာ သုံးဦးသား စကားတပြောပြောဖြင့် စတင် သောက်လိုက်ပါတော့သည်။

ဝမ်းထဲ အရက်ဝင်သွားသည့်



အခါ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားလေသည်။ တစ်ပုလင်းကုန်သွားသည့်အခါ မှာတော့ ညောင်းညာကိုက်ခဲသည့် ဇစ်ကလည်း ယူထုတ်လိုက်သည့် အလား ပျောက်စင်သွားလေသည်။ အောင်ကြီးတို့ သုံးယောက် ပင်ပန်း၍ လား မသိ။ တစ်လုံးသောက်လိုက်သည် နှင့် အတော်လေး မူးသွားလေသည်။ အရင်က သောက်နေကျ ဝါရပ်ကြီးများ ဖြစ်သည်မို့ အရက်တစ်လုံးကို တစ်ယောက် အနိုင်သောက်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ယခုအခါ သုံးယောက် တစ်လုံးအား မူးလွန်းနေလေသည်။ အောင်ကြီးတို့ မူးနေပေမယ့် သောက်လို့ မဝသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကို အရက် နောက်တစ်လုံး နှင့် အကြော်စုံတစ်ပွဲ ထပ်မှာလိုက်လေသည်။ ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ ပုံစံသည်လည်း ရွံတတ်သူများဆို စားမည်မဟုတ်။ ရုပ်မှာ နေလောင်ထားသော မျက်နှာမည်းကြီးဖြင့် ဆိုးသွမ်းလှလေသည်။ နှစ်ရှည်လများ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီက ချေးများ အလိမ်းလိမ်းဖြစ်ကာ အရောင်ပင် မထွက်ချင်တော့။

အကြော်နှင့် အရက်လာချပေးသည့်အခါ ဇော်ကြီးတို့လည်း အနည်းငယ် မူးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးအား စကားစမိခဲ့လေသည်။

“အစ်မကြီး... ဒီရွာက ဘာရွာလို့ ခေါ်လဲဗျ။ ပွဲကရော ဘာပွဲလဲ။ နှစ်တိုင်း လုပ်တာလားဗျ”

ဇော်ကြီး၏ စကားကို ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒီရွာက ငါတို့နေတဲ့ ရွာပါ။ ပွဲက နှစ်တိုင်း ဒီအချိန်ဆို ကျင်းပနေ

ကျပဲ။ ဒါက ငါတို့ရွာရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ပွဲတော်ပါ”

“ပွဲက ဘယ်နှရက်လဲ”

“ဒီတစ်ညတည်း”

ဤသို့လျှင် စကားကြောပြတ်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ဘုရားဝတ်ဆင် ပြန်ဖြေကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ အောင်ကြီးတို့သည်လည်း ချာပေးသော အကြော်ကို တစ်ယောက် တစ်ချပ် ကောက်ဝါးလိုက်ပြီး ချေးအလိပ်လိပ်တက်နေသော ပုလင်းထဲမှာ အရက်ကို တစ်ယောက် တစ်ခွက်ငဲ့ကာ တစ်လုံးလဲအောင် ထပ်သောက်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

မူးလာသည်နှင့်အညီ စကားလုံးများက သွက်လာပြီး ဝါးလာ၏။ အသံတို့သည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာကာ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး သူတို့ သုံးယောက်ပဲရှိသလို ထင်ခဲ့မိလေ၏။ တစ်ပုလင်းလဲလိုက် ထပ်မှာလိုက်ဖြင့် ပုလင်းများပင် တော်တော်ကုန်သွားချေလေပြီ။ ဤအချိန်၌ စောစောက ပင်ပန်းခြင်းတော့ သူတို့ထံမှာ အလျဉ်းမရှိတော့ပါ။ အဝတ်များလည်း နဂိုအတိုင်း ခြောက်ကပ်ကုန်ပြီး ဖိုးများလည်း လင်းရှင်း

သွားခဲ့လေပြီ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြယ်များက ဖွေးလျက်။

အောင်ကြီးတို့ သုံးယောက်သား ထိုညအဖို့ အိမ်သို့ ပြန်ရန် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့လေပြီ။ မူးလွန်းသောကြောင့် ဖိုးကျော်ဆို ဘေးတွင် တပေါပေါထိုးအန်လို့ နေလေသည်။ အောင်ကြီးနှင့် ဝင်းဇော်ကလည်း စာမပေါ်တွင် မှောက်လျက်သားဖြစ်နေ၏။ ခေါင်းပင် မတ်မတ် မထောင်နိုင်တော့ဘဲ ဂက်ကျီနေလေပြီ။ ထိုည အိမ်ပြန်ဖို့ သူတို့ထံတွင် စိတ်ကူး မရှိတော့ချေ။ မည်သည့်နည်းနည်းလည်း အိမ်သို့ မပြန်နိုင်တော့သည်မှာ သေချာလို့ ချေလေသည်။

အောင်ကြီးတို့က အလုပ်ကြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရသော အထုပ်ကြမ်းသမားများပီပီ အရက်ကို အရင်ကတည်းက သောက်နေကျဖြစ်သော်လည်း ယခုလောက် တစ်ခါမှ မူးသွားပေ။ အဘယ်ကြောင့် နီည ဇီလော၏ မူးသည်ကို အောင်ကြီးတို့ မစဉ်းစားနိုင်ပါချေ။ နေ့ခင်းက အလုပ်ပင်ထဲထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်မည်ဟုသာ တွေးတောမိကြလေသည်။

အောင်ကြီးတို့ သတိမထွက်

အန်စဉ် ထွက်လာကြသော အမည်းရောင် အခဲသေးသေးလေးများကိုကြည့်ပြီး သူတို့ သုံးယောက်လုံး လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့စွာလေသည်။ ထို့နောက် လေအစုတစ်ချက်တွင် အပုပ်နံ့ထည့်ဟောင်စွာ နှာခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် သုံးဦးသား ကြက်သီးပြန်းပြန်းထအောင် ကြောက်ရွံ့သွားလေတော့သည်။



သေးသော်လည်း မူးလွန်းသည့် အရှိန်ကြောင့် မည်သို့မျှ ခေါင်းမထောင်နိုင် ဝါချေ။ ထလိုက်လျှင် လဲကျမည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သိနေပါသည်။ ဆိုင်ရှင်က ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လားလေ။ အောင်ကြီးတို့ စားပွဲခုံပေါ်တွင် ခုတ်ပျက်ဆင်းပျက် အိပ်နေကြသော်လည်း လာပြောခြင်း မရှိပါ။ ပိုက်ဆံ ထာတောင်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ သူ့အထုပ်များကိုသာ သူ လုပ်နေလေသည်။

အောင်ကြီး၊ ဝင်းဇော်နှင့် ဖိုးဇော်တို့သည်လည်း မဝီပြင်သော စားများကိုပင် စိုးတိုးဝါးတားပြောခြင်း မရှိတော့ဘဲ နေရာမှာတင်သာ အိပ်ရာအလား နစ်မြိုက်စွာ အိပ်စက်လိုက်ကြလေတော့သည်။



ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေ၏။ အိပ်တန်းမှ ထကြကုန်သော ငှက်တို့သည် ဆူညံစွာ ပျံနေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ပင်ကြီးများ၏ အရွက်များတွင် တွဲနေသော မိုးရေစက်အကြွင်းအကျန်များက နံနက်ခင်း လေပြည့်လေးများ၏ ညင်သာစွာ တိုက်ခတ်မှုနှင့်အတူ တစ်စက်ချင်း တစ်စက်ချင်း အောက်သို့ စင်ကျနေလေသည်။

မောက်လျက် အိပ်နေသော ဝင်းဇော်၏ နားရွက်တည့်တည့်သို့ မိုးစက်တစ်စက်ကျသွားသည့်အချိန်တွင် ဝင်းဇော် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာခဲ့လေသည်။ နစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ထားသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ တစ်ချက်သမ်းလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို လာထိနေသော မြက်ပင်များကြောင့် မျက်နှာယားသည့် ခုံစံဖြင့် မျက်စိမဖွင့်သေးဘဲ မျက်နှာ

ပြင်တစ်ခုလုံး ကုတ်နေပြန်လေ၏။ ငှက်ကလေးများ၏ အော်သံနှင့် အတူ လေတစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းပင့်တိုက်သည့်အခိုက်တွင် ဝင်းဇော်တို့ အိပ်နေကြသော သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ မိုးရေစက်များက တမင်ခါချလိုက်သည်အလား။ ဝေါခနဲ မိုးရွာသလို စဉ်ကျကုန်လေရာ ဝင်းဇော်၊ အောင်ကြီးနှင့် ဖိုးကျော်တို့ သုံးယောက်လုံး၏ ကျောကုန်းပေါ်သို့ ကျကုန်လေသည်။ ထိုအခါတွင်တော့ သုံးဦးသား အိပ်နေရာမှ ပြိုင်တူနီးလာခဲ့လေတော့



သည်။ ပထမဦးဆုံး နီးလာသူက ဖိုးကျော် ဖြစ်၏။

ဖိုးကျော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အိပ်ချင်မှုတူးမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်မိလေသည်။ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီဖြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးက လင်းလက်လျက် ရှိလေသည်။ ဖိုးကျော် ပထမဆုံး မြင်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းက ငိုတိုးငေါက်တောက် ထောင်နေသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ပိန်းပိတ်အောင် ရှုပ်ထွေးနေသော ချုံနွယ်များဖြစ်လေသည်။ ဖိုးကျော် မျက်စိကို ပြန်မှိတ်လိုက်ပြီး မနေ့

ညက သူတို့ သွားလာခဲ့ပုံများနှင့် ယခုနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် မြင်ယောင် စဉ်းစားမိခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မနေ့ညက သူတို့ ပွဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်များကို ပြန်လည် အမှတ်ရလာခဲ့ပြီး ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုပတ်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ်ရာဖြစ်လို့ နေသည်။ ဖိုးကျော် ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆက်မိန်းနေကြသော ဇော်ဝင်းနှင့် အောင်ကြီးကို နှိုးမည်အပြုတွင် တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် လှုပ်နှိုးမည့် ကံများပင် တွန့်ဆုတ်သွားခဲ့လေသည်။ အောင်ကြီးနှင့် ဝင်းဇော်တို့ မောက်အိပ်နေသော နေရာသည် မနေ့ညကလို စားပွဲခုံပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ အုတ်ဂူပျက်ဟောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဖိုးကျော် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ခြေလက်များ တုန်ယင်ကာ ဝင်းဇော်နှင့် အောင်ကြီးကို ကမန်းကတန်း လှုပ်နှိုးလိုက်မိလေသည်။

“အောင်ကြီး၊ ဝင်းဇော်၊ ထ... ထ... ထကြပါဦးကွာ။ မြန်မြန်ထပါဦး”

အောင်ကြီးနှင့် ဝင်းဇော်တို့သည်လည်း ကပြကာယာ ထလာကြပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေ့လိုက်ရချိန်၌... ဟာ... ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ”

“ငါတို့ သင်္ချိုင်းပျက်ကြီးဆီကို ရောက်နေကြတာ အောင်ကြီး။ မနေ့က ငါတို့ရောက်နေတဲ့ ပွဲနေရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... မယုံနိုင်လိုက်တာကွာ၊ ငါတို့ ဒီနေရာကိုမှ မလာခဲ့တာ။ ငါ...”



ဒါဆို ငါတို့ မနေ့ညက ဒီသင်္ချိုင်းပျက် ဆီမှာ သောက်စားခဲ့ကြတာပေါ့”

ဝင်းဇော်၏ စကားအဆုံးတွင် သုံးဦးသား မနေ့ညက သောက်စားခဲ့ သည့် မိမိတို့ အရက်မူးပြီး မောက်အိပ် ခဲ့သောနေရာကို ပြင်တူကြည့်မိကြ လေသည်။ ထိုနေရာကား အုတ်ဂူ ဟောင်းပျက်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ရေအိုး အကွဲစများက မရူမလု စုတ်ပြတ်လျက် ပြန်ကျ၍နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တွင်မူ မနေ့ညက မြင်ခဲ့ရသော မြင် ကွင်းများ တစ်ခုမှ မရှိတော့ပါ။ အို ဟောင်းနေသော သင်္ချိုင်းပျက်ကြီးက နေထွက်ခါနီး မနက်ခင်း အလင်းရောင် အောင်တွင် အကျဉ်းတန်ခွာ ငြိမ်သက် လို့ နေလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍အပြီး တွင် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်၍ အဖြေကို နှုတ်ဆိတ်စွာ ရှာမိခဲ့လေ သည်။ ထိုစဉ် ဖိုးကျော်က ...

“ငါတို့ မနေ့ညက သောက်စား ခဲ့တာတွေက အမှန်တကယ်ပဲ။ ငါတို့ ဘာတွေကို သောက်ခဲ့စားခဲ့ကြလဲ မသိ ဘူးနော်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖိုးကျော်က အာခေါင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ အန်သည် အခါ ကျန်နှစ်ယောက်ကပါ လိုက်အန် ကြလေသည်။ အန်စဉ် ထွက်လာကြ သော အမည်းရောင် အခဲသေးသေး လေးများကို ကြည့်ပြီး သူတို့ သုံး ယောက်လုံး လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့သွား လေသည်။ ထိုနောက် လေအရေ တစ်ချက်တွင် အပုပ်နံ့က ညီဟောင် စွာ နှာခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာသော ကြောင့် သုံးဦးသား ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထအောင် ကြောက်ရွံ့သွားလေတော့ သည်။

“ဒီအတိုင်းဆို ငါတို့ မကောင်း

ဆိုးဝါး ပရလောကသားတွေနေရာကို ရောက်ခဲ့ကြတာကွ။ မနေ့ညက ပွဲက လည်း သူတို့ ဖန်ဆင်းထားတာပဲ ဖြစ် ရမယ်။ ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ဆက်နေဖို့ မသင့်တော့ဘူး။ သွားကြမယ်။ ဒီနေရာ က ခွာကြမယ် လာ...လာ”

ဤသို့လျှင် သုံးဦးသား သွက် လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုသင်္ချိုင်း ပျက်ကြီးဆီမှ ခွာခဲ့ကြလေသည်။ အပုပ် နံ့က ထွက်လာသည့်တိုင် တော်တော် နှင့် မပျောက်သေးပေ။ အောင်ကြီးတို့ သုံးယောက်မှာ သင်္ချိုင်းပျက်အထဲထိ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်နေလေသည်။ အထဲမှ ထွက်လာသော်လည်း တော် တော်နှင့် အပြင်သို့ မရောက်နိုင်ကြပါ ပေ။ တချို့နေရာများတွင် သစ်ကိုင်း တချို့က အုတ်ဂူများပေါ်သို့ ကျိုးကျ ကာ လမ်းပိတ်နေ၏။ လူသေမြုပ်ထား သော ကျင်းတချို့မှာ တောခွေးများ ယက်ထားသောကြောင့် ကျင်းများ ပေါက်နေပါသည်။

ကျင်းပေါက်များထဲမှာ လူရိုးစု များကိုလည်း အတိုင်းသား မြင်တွေ့ နေရသည်မှာ ကျောချမ်းဖွယ်ဖြစ်လေ ၏။ ထိုနေရာမှ အမြန်ခွာချင်နေသည် ဆိုကာမှ လမ်းက တော်တော်နှင့် ရှာ မတွေ့ပေ။ အောင်ကြီးတို့ သုံးယောက် လုံး မနေ့ညက မည်သို့ ဒီနေရာကို ရောက်ရှိခဲ့သည်ကို စဉ်းစား၍ မရခဲ့ သလို၊ မည်သည့်လမ်းက လာခဲ့သည် ကိုလည်း စဉ်းစားမရနိုင်ခဲ့ပါ။

တော်တော်နှင့် လမ်းမသို့ မရောက်ဘဲ တောထဲတွင်သာ တလည် လည်ဖြစ်လိုနေပါသည်။ ဤသို့လျှင် ခြေဦးတည့်ရာ လမ်းကို ရွေးချယ် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ လမ်းမပြုဖြူး ကြီးကို မြင်မှ သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့လေ တော့သည်။

လမ်းမသို့ ရောက်တော့ သုံး ဘား မိမိတို့ လာခဲ့သော သင်္ချိုင်းပျက် ကြီးကို ပြန်ကြည့်မိကြလေ။ လမ်းမနှင့် အတော်အဝေးမှာ မြေ ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။ မည် သို့မည်ပုံ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရုံ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်ခဲ့ပါပေ။ မနေ့ညက လာခဲ့သော လမ်းတစ်လျှောက်ထဲမှ ယခု လမ်းမကြီးကဲ့သို့ ညီညာပြန့်ပြန့် သော လမ်းလေးသာဖြစ်လေ၏။ ထို လမ်းတွင် ပွဲတစ်ခုကို တွေ့၍ သူတို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး အရက်ဝင်သောက်ကာ မူးမူးနှင့်မို့ မပြန်နိုင်တော့ဘဲ ထိုအရက် သောက်ရာ နေရာတွင် မှောက်ချခဲ့ သည်ကို သူတို့ သုံးယောက်လုံး ကောင်းစွာ မှတ်မိကြပါသည်။

သုံးဦးသား ကြုံခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများကို စဉ်းစားဆင် ချင်ကြကုန်သေးသော်လည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထကာ စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ မနက်စောစော ရွှေးဒီးဒီးကျအောင် စခန်သို့ သုတ်သုတ် တင်ခဲ့လေတော့သည်။

မနေ့ညက တွေ့ခဲ့ရသော သည်ကား အရက်ရောင်သူချိုင်းပျက် ပရလောကသား အမျိုးသမီးပြောသော သူတို့ရွာရဲ့ နှစ်ပတ်လည် ပွဲတော် ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ အောင်ကြီး မှားလည်ခဲ့ပါသည်။

သင်္ချိုင်းပျက် ပရလောကသား ရွာကြီး၏ ပွဲတော်ညအား အောင်ကြီး တို့ မည်သည့်အခါမှ မေ့နိုင်တော့ချေ မဟုတ်ပါချေ။





ဘဝတစ်သက်တာ ကံကြမ္မာဇယား

မောင်တင်ကြွယ် (ပြည်)

တစ်နေ့ ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီးမှ ပုတီးစိပ်ပြီး မြန်းတော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဆရာတပည့် နှစ်ဦး ဝင်ဖြစ်သည်။ အချိန်က နံနက် ၈နာရီသာသာပဲ ရှိသော်လည်း ဆိုင်ထဲမှာ စားပွဲလွတ် သီးသန့်မရှိ။ တစ်ဝိုင်း ခြံယောက်စ၊ သုံးယောက်စ ရှိနေသည်။ ခေါင်းရင်းဘက် ဆရာစင်အောက် စားပွဲမှာ ဆရာ မြတ်ဟိန်း နေရာယူထားသည်။ သူကပင် လှမ်းခေါ်နေ၍ သူ့စားပွဲသို့ ကျွန်တော်နှင့် ဆင်နွှဲဖြင့်တို့ သွားထိုင်ဖြစ်သည်။ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ ခြံယောက် မလာမီ အတော်စောစောကပင် ရောက်ရှိနေပုံ ဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ခွက်မှာ လက်တစ်လုံးခန့် နှစ် ကျွန်တော့်သည်။ မောင်စိုးဖြင့်က သူနှင့် ကျွန်တော် ထွက် ပေါ့ဆိပ် နှစ် ရုတ်တစ်ပွဲဟု စားပွဲထိုးအား လှမ်းမှာ

ဆရာ မြတ်ဟိန်းက စာရွက်လိပ်တစ်ခုကမ်းပေးသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဇယားတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ဇယား၏ အစွယ်ကို ကျွန်တော် မသိ။

“ဒါ ဘာဇယားလဲ ဆရာ”

ဟု မေးရသည်။ ဆရာက...

“ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကံကြမ္မာအခြေပြ ဇယားလေ”

ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စား၍...

“ကြည့်ပုံ ကြည့်နည်းလေး ရှင်းပြပေးပါဦး ဆရာ”

ဟုပင် ပြောရတော့သည်။

“ဒီလိုမျိုး ကိုတင်ကြွယ်ရဲ့ ဒီဇယားရဲ့ အောက်ခြေမှာ အသက်နှစ်လို ရေးထားတယ်။ အသက် (၁)နှစ်ကနေ ၁၂နှစ်အထိ တစ်တန်းစီနဲ့ အတန်းကိုးတန်းရှိတယ်။ လူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ပြောင်းလဲနေတယ်။ အသက် (၁၂)နှစ်ပြည့်ရင်တော့ မူလ (၁)နှစ်သားရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ (၁၃)နှစ်သားကံကြမ္မာ သွားတူနေတယ်။ ဒီဇယားမှာ

ခင်ဗျားတွေ့လိမ့်မယ်။ ၁နှစ်၊ ၁၂နှစ်၊ ၂၅နှစ်၊ ၃၇နှစ်က တူတဲ့ နှစ်တွေဗျ။ အဲဒီလိုပဲ ၄၉၊ ၆၁၊ ၇၃၊ ၈၅၊ ၉၇ တွေကလည်း (၁)နဲ့ အတူတူပဲဗျ။ ဒါက အသက်ကို ပြတာပါ။

နောက် ဇယားအစွန်မှာ အကွက်သုံးကွက်ကို တွေ့လား။ အဲဒါက ကောင်း၊ သင့်၊ ညံ့ကို ပြတာပါ။ အဲဒီကောင်း၊ သင့်၊ ညံ့ကိုပဲ လေးပိုင်းထပ်ပြီး စိတ်ထားတယ်။ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ က အညံ့၊ ၅၊ ၆၊ ၇၊ ၈က သင့်၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂ က ကောင်းလို့ ဆိုလိုတာပါ။ အညံ့ပိုင်းမှာ (၁)အောက်မှာ (၀)ဆိုတာ ရှိနေတယ်။ ဒီဇယားမှာတော့ ထည့်ပြမထားဘူး။ အဲဒါက အညံ့ဆုံး ရာနှုန်းပြည့်လို့ မြင်ရမယ်။ ဇယားမှာ မူလနေရာက နေပြီး အထက်ကို ပြရင် အကောင်း၊ အောက်ကို ပြရင် အညံ့၊ ကြည့်ရတာ လွယ်ပါတယ်”

ဟု ဆရာက ပြောသည်။ မောင်စိုးဖြင့်ကတော့ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဝင်မမေး။ ဇယားကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ဇယားကို လက်ထောက်ကြည့်မိသည်။

ဆရာက ကျွန်တော် နားမရှင်းမှာစိုး၍ အသေးစိတ် ထပ်ရှင်းပြန်သည်။

“(၀)ရာနှုန်းပြည့်အညံ့က (၁)ကို အတက်ပြရင် အညံ့နည်းနည်းလျော့သွားတယ်ဗျ။ (၂)ဆိုရင် ပိုလျော့သွားမယ်။ (၃) (၄)ဆို ပိုပိုလျော့သွားမယ်။ အညံ့က ငါးပိုင်းရှိလို့ (၀)ဆိုရင် တစ်ရာရာခိုင်နှုန်း၊ (၁)မှာဆိုရင် ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ (၂)မှာဆို ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ (၃)မှာ လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ (၄)မှာ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအညံ့လို့ ခွဲခြားသတ်မှတ် သိရမယ်။

နောက် အတက်နဲ့ပဲ ပြောဦးမယ်။ (၅) ၆၊ ၇၊ ၈က အသင့်ပိုင်းမဟုတ်လား။ မျှင်းက (၀၊ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄) က နေပြီး (၅)ကို ရောက်ရင် သင့်တော့ သင့်ပဲ။ နည်းနည်းသင့်



တာ။ သင့်တယ်ဆိုရလေးပဲ ရှိတယ်။ (၅)က နှစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်း၊ (၆)က ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ (၇)က ခုနစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်း၊ (၈)က တစ်ရာရာခိုင်နှုန်း။ သင့်လို့ ယူဆရမယ်။ ကောင်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲဗျို့။

ကျွန်တော့်ကံကြမ္မာဇယားမှာ မွေးစနှစ် (၁)နှစ်မှာ အညွှန်း(၂)တွင် တွေ့ရသည်။ ညွှန်တော့ ညွှန်သည်။ ရာနှုန်းပြည့်အညွှန်းမဟုတ်။ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ညွှန်သည်။ (၂)နှစ်သားသင့်(၅)နေရာတွင် ရှိ၍ အညွှန်းမှ လွတ်သည်ဆိုရလေး။ နှစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းသင့်သည်ဟုသာ ဆိုနိုင်သည်။ (၃)နှစ်သားမှာ သင့်(၈)နေရာတွင် ရောက်သွား၍ ရာနှုန်းပြည့် သင့်ဟု ဆိုရမည်။ နောက် (၄)နှစ်သားရောက်တော့ ကောင်း(၁၀)နေရာကို ထိုးတက်သွားသည်။ ၇၅ရာခိုင်နှုန်း ကောင်းပြီလို့ သတ်မှတ်၍ရသည်။

သို့သော် (၅)နှစ်သားအရောက်မှာ အညွှန်းသို့ ထိုးဆင်းသွားသည်။ (၂)နေရာမှာ ရောက်သွားသည်။ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအဆိုဟု ဆိုရမည်။ (၆)နှစ်သားမှာ အကောင်း(၁၀)သို့ ထောင်တက်သွားသည်။ အကောင်းတော့ အကောင်း။ အပြည့်အဝကောင်းခြင်းမဟုတ်။ (၁၀)နေရာမှ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအကောင်းသာဖြစ်သည်။ သည့်နောက် အခြေပြမျဉ်းက ထိုးဆင်းသွားပြန်သည်။ အသက် (၇)နှစ်၊ (၈)နှစ်မှာ အညွှန်း(၁)နေရာတွင် နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်ပြနေသည်။ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အဆိုချည်း ကြုံသည်။

(၉)နှစ်သားမှာ အညွှန်း(၃)နေရာတွင် ရှိနေ၍ အညွှန်းလေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သည်။ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် အညွှန်းကြုံသည်။ (၇)နှစ်သား၊ (၈)နှစ်သားထက်စာရင် (၉)နှစ်သားက အညွှန်းလျော့သည်။ လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိသည်။ အညွှန်းတစ်ဝက်သက်သာသွားသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သည့်နောက် (၁၀)နှစ်သား သင့်(၅)နေရာ၊ (၁၁)နှစ်သား သင့်(၇)နေရာ အသီးသီးတိုးတက်လာသည်။ (၁၂)နှစ်သားရောက်တော့ သင့်ရာမှ ကောင်းလာသည်။ သို့သော်လည်း (၉)နေရာမှ ကောင်းသည်ဆိုရုံကလေး။ အကောင်း နှစ်ဆယ်ငါးရာနှုန်းသာ ရှိသည်။ (၁၃)နှစ်သားအရွယ်ကား အညွှန်းနှစ်နှင့် ပြန်ကြုံရပြန်သည်။

ကျွန်တော့် ကံကြမ္မာဇယားမှာ အညွှန်းနှစ်တွေ၊ အညွှန်းရာခိုင်နှုန်းတွေက များသည်။ သင့်နှစ်တွေက မဆိုးလှ။ အကောင်းကလည်း နှစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်း၊ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ ခုနစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိပြီး ရာခိုင်နှုန်းပြည့်တော့ မကောင်းခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ကံကြမ္မာဇယားမှာ ပြ

ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၊ ကြုံခဲ့ဖူး၍ ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်နှစ်မှာ ဘာဖြစ်မည်ကို ကြိုသိနိုင်သည်။ ညွှန်ဆင်ခြင်၍ ကောင်းလျှင် ဘာလုပ်မည် တွက်ဆနိုင်သည်။

“ဆရာရေး... ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်တော့ အာဆီနီးပါး တိုက်ဆိုင်နေလို့ ရာနှုန်းပြည့် မှန်တယ်လို့ပဲ ဝန်ခံတယ် ဆရာ။ ဘယ်လိုတွက်ရတယ်၊ ဇယား ဘယ်လိုဆွဲတယ်ဆိုတာလည်း သင်ပြပေးပါဦး ဆရာ”

ဟု ကျွန်တော်က တောင်းဆိုရသည်။ ဆရာကထည့်ပညာဖြန့်ဝေချင်သူမို့ မမြင်းဘဲ အောက်ပါအတိုင်း တွက်နည်းကို သင်ပေးသည်။

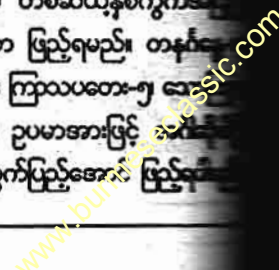
ကံကြမ္မာဇယားတွက်နည်း

တွက်လိုသူ၏ မွေးဖွားသက္ကရာဇ် နှစ်၊ လ၊ နေ့ (ကြီးသက္ကရာဇ်)ကို မူတည်ရမည်။

လူတစ်ဦး၏ မွေးသက္ကရာဇ်နှစ် ဂဏန်းလေးလုံး (၁၂)ဖြင့် စားပါ။ စားကြွင်းကို မှတ်သားထား၍ တွက်နည်းဇယားငယ်၌ မွေးနှစ်အစက္ကတွင် ဖြည့်ပါ။ ဆိုလိုသည်မှာ စားကြွင်းဂဏန်းသည် (၀)ဖြစ်လျှင် အစဉ်အတိုင်းဖြည့်လေ။ (၀၊ ၁၊ ၂၊ ၃-----၁၁)အထိသာရှိမည်။ တစ်နည်းဖြင့် စားကြွင်း(၄)ဆိုပါလျှင် (၄)မှ စထည့်သော် (၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇၊ ၈၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၁၃)ဟူ၍ တစ်ဆယ်နှစ်တွက်ဖြည့်အောင် ဖြည့်ရမည်။ ကျန် အကြွင်းရသူများထည့်ထိုးနည်းအတိုင်းပင် ဖြည့်ရပါမည်။

မွေးလအက္ခရာတွင် ထည့်ရန်မှာ တစ်နှစ်တွင် ဆယ်နှစ်လရှိ၍ မွေးနှစ်ဖြည့်သကဲ့သို့ပင် ဖြည့်ရပါမည်။ ရာတွင် မွေးလကို ဂဏန်းအဖြစ် ယူရာ၌ မွေးထည့်နတ်တော်လဖြစ်သော် (၁)ဟု ရေးသွင်းရပါမည်။ ဖြေ(၂)၊ တပို့တွဲ(၃)၊ တပေါင်း(၄)ဟုသာ ရေတွက်လဲထုတ်ရမည်။ အသေစိတ်ပြရသော် တန်ခူး(၅)မှ ကဆုန်(၆)၊ နတ်(၇)၊ ဝါဆို(၈)၊ ဝါခေါင်(၉)၊ တော်သလင်း(၁၀)၊ သီတင်းကျွတ်(၁၁)၊ တန်ဆောင်မုန်း(၁၂)ဟု သတ်မှတ်၍ မွေးအစက္ကရာဇ်မှ တစ်ဆယ်နှစ်ကွက်ပြည့်သည်အထိ ဖြည့်ထိုးရပါမည်။

မွေးနေ့ကွက်ဖြည့်ရာမှာ တစ်ဆယ်နှစ်ကွက်အပြည့်ဖြည့်ရန် မလို။ ခုနစ်ကွက်သာ ဖြည့်ရမည်။ တနင်္လာ-၂၊ အင်္ဂါ-၃၊ ဗုဒ္ဓဟူး-၄၊ ကြာသပတေး-၅၊ စနေ-၆၊ စနေ-၇ ဟု ဖြည့်ရမည်။ ဥပမာအားဖြင့် ၁၈၇၅-၃-၄-၅-၆-၇-၈-၉ ဟု ခုနစ်ကွက်ပြည့်အောင် ဖြည့်ရမည်။





တွက်နည်းဇယားကွက်ငယ်တွင် သက်ဆိုင်ရာ မွေးနှစ်၊ မွေးလ၊ မွေးနေ့ဂဏန်းတို့ ဖြည့်သွင်းပြီးလျှင် အစအဆုံး ထောင်လိုက် သုံးကွက်ပေါင်း၍ စုစုပေါင်းနေရာတွင် ထည့်သွင်းပါ။ ထည့်သွင်းရာတွင် (၁၂)မပြည့်လျှင် ရရှိသည့် ခြေခြင်းအတိုင်း ဖြည့်၍ (၁၂)ဖြစ်လျှင် (၀)ဟု ထည့်ပါ။ (၁၂)ကျော်လျှင် (၁၂)ဖြင့် စား၍ အကြွင်းကိုသာ ထည့်ရပါမည်။

ကံကြမ္မာဇယား ဖြည့်သွင်းရေးဆွဲနည်း

အခြေပြ ဇယားကို ဥပမာပြ ရေးဆွဲထားသည့်အတိုင်း အောက်လွတ်ဖြင့် ကူးယူရေးဆွဲပါ။ ဇယား၏ အောက်ခြေတွင် အသက်နှစ် (၁)နှစ်မှ (၁၂)အထိ၊ (၁၃)မှ (၂၄)အထိ၊ (၂၅)မှ (၃၆)အထိ စသည်ဖြင့် အသက်(၁၀၈)အထိ ရေးဆွဲထားပါသည်။ အသက်နှစ်အပေါ်တွင် အောက်ဆုံးမျဉ်းကို (၁)သတ်မှတ်၍ (၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄)အညွှန်းပိုင်း၊ (၅၊ ၆၊ ၇၊ ၈)အညွှန်းပိုင်း၊ (၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂)အကောင်းပိုင်းဟု ပိုင်းခြားထားပါသည်။

တွက်နည်းဇယားပုံစံငယ်မှ အစအဆုံး အကွက်စုစုပေါင်း ဂဏန်းနှင့် အသက်နှစ် (၁)နှစ် ထောင်လိုက်နှင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ဆုံရာတွင် ကြက်ခြေခတ် (သို့မဟုတ်) ဝလုံး ဖြစ်ပါ။ အဲဒီလိုနဲ့ (၂)နှစ်၊ (၃)နှစ် စသည်ဖြင့် တွက်နည်းက အပေါင်း ဂဏန်းတစ်ကွက် တစ်နှစ်နဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ်ကွက် ဖြည့်အောင် အမှတ်အသားပြုပြီးရင် (၁)နှစ်က စတက်ရင် ဆင်း၊ ဆင်းရင် ဆင်း၊ မျဉ်းဆက်ဆွဲရပါမည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဆရာက ကျွန်တော့်ကို တွက်နည်း၊ အသက်အမှတ်အသားပြု မျဉ်းဆွဲနည်းကို သင်ပေးပါသည်။

စိတ်ပါဝင်စားသူများ ကိုယ်တိုင်တွက်ချက်၊ ဇယားသွင်းရာတွင် ကျွန်တော်၏ ၁၃၁၂ ခု နယုန်လ၊ အင်္ဂါနေ့နံပါတ် ၁၁ ရက်တွက်ပေးသည့်ပုံစံကို ဥပမာအနေဖြင့် ပြန်လည်တွက်ပြသထားသွင်းပြပါမည်။

၁၃၁၂ + ၁၂ ဆိုလျှင် ၄-ကြွင်းပါမည်။ (မွေးနှစ်တွင် ၁၂)

မွေးလ နယုန် - ၇ (မွေးလကွက်တွင် ဖြည့်)
 မွေးနေ့ အင်္ဂါ - ၃ (မွေးနေ့ကွက်တွင် ဖြည့်)
 ထောင်လိုက်အစအဆုံး အကွက်တွင် ၄၊ ၇၊ ၃ တို့ ဖြည့်။ ပေါင်းလိုက်သော် (၁၄)ရမည်။ (၁၂)ထက်ပိုနေ၍ ၁၂ဖြင့် စားသော် (၂)ကြွင်းပါမည်။ စုစုပေါင်းအကွက်တွင် ၂တို့ ရေးသွင်းပါ။ အလားတူပင် နောက်အကွက်များကို

သုအကွက်နှင့်သူ တစ်ကွက်စီ ထည့်ပါက တွက်နည်းဇယား ပြီးပါပြီ။ ဤဇယားမှ စုစုပေါင်းအကွက်အစ (၁)အကွက်ရှိ ဂဏန်းမှာ (၂)ဖြစ်၍ (၁)နှစ် အသက်နှစ် ထောင်လိုက် ကန့်လန့်ဖြတ် ဆုံရာတွင် အမှတ်အသားပြထားပါ။ နောက် အကွက် (၂)ကန့်လန့်ဖြတ်မျဉ်းသည် (၅)နေရာဖြစ်၍ အသက်နှစ် (၂)နှစ်နေရာ ထောင်လိုက်ဆုံရာတွင် အမှတ် အသားပြပါမည်။

ဤသို့အားဖြင့် သုံးအကွက်ရှိ ဂဏန်း(၈)ကို အသက် နှစ် (၃)နှစ်တိုင်နေရာ၊ လေးအကွက်ရှိ ဂဏန်း(၁၁)နှင့် (၄)နှစ် ဆုံရာတွင် ထည့်ပါမည်။ ထို့နောက် ငါးအကွက်ရှိ ဂဏန်းမှာ (၂)ဖြစ်နေ၍ (၅)နှစ်တိုင်၏ (၂)နေရာတွင် ထည့်ရ ပါသည်။ ခြောက်အကွက်ရှိ ဂဏန်းမှာ (၁၀)ဖြစ်၍ အသက် နှစ် (၆)နှစ်တိုင်ဆုံရာတွင် အမှတ်ပြပါသည်။ ဇယားကွက် ငယ် (၇)နှင့် (၈)နေရာမှာ (၁)ဂဏန်းချည်းဖြစ်နေ၍ အသက် နှစ်တိုင် (၇)နှစ်၊ (၈)နှစ် ဖြတ်မျဉ်းနေရာ၌ (၁-၁)နေရာကို သာ ထည့်သွင်းပါသည်။

အသက်နှစ်တိုင် (၉)နှစ်တွင် (၃)နေရာ၊ (၁၀)နှစ်တွင် (၅)နေရာ၊ (၁၁)နှစ်တွင် (၇)နေရာ၊ (၁၂)နှစ်တွင် (၉)နေရာ အမှတ်အသားပြပါသည်။ သည့်နောက် အမှတ်အသားအရ ဆက်မျဉ်းများ ရေးဆွဲသည်။ ဤတွင် ဇယားဖြည့်ရေးဆွဲပြီး၍ ပူးတွဲပါ ပုံအတိုင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ကံကြမ္မာ ဇယားတွင် ကျွန်တော်သည် အသက်(၁)နှစ်နှင့် (၅)နှစ်မှာ အညွှန်း (၂) နေရာ၊ အသက် (၇)နှစ်နှင့် (၈)နှစ်မှာ အညွှန်း (၁-၁)နေရာ၊ (၉)နှစ်တွင် အညွှန်း(၃)နေရာဖြစ်ပြီး အသက်(၁၀)နှစ်တွင် သင့်(၅)နေရာ၊ အသက်(၁၁)နှစ်တွင် သင့်(၇)နေရာ၊ အသက်(၁၂)နှစ်တွင် ကောင်း(၉)နေရာတို့ဖြစ်သည်။

ရောက်ဆဲအသက် (၆၄)မှာ ကျွန်တော် ကောင်းပြီး ၆၅နှစ်မှာ ညံ့မည်။ ၆၆မှာ ပြန်ကောင်းမည်။ ၆၇၊ ၆၈ ကား ကောင်းပါဦးမည်ဟု ကြိုတင်တွေ့မြင်ရသည်။ ညံ့လျှင် ဘာလုပ်မည်၊ ကောင်းလျှင် ဘာလုပ်မည်ဟုတော့ စဉ်းစား ရသည်။ စာဖတ်သူလည်း ဤဇယားမျိုး ရေးဆွဲချိန်ဆကြည့် စေချင်ပါသည်။ သင့်အသက် ဘယ်လောက်မှာ ညံ့မည်၊ သင့်မည်၊ ကောင်းမည်ကို ဇယားက ပြပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုချင် ပါသည်။

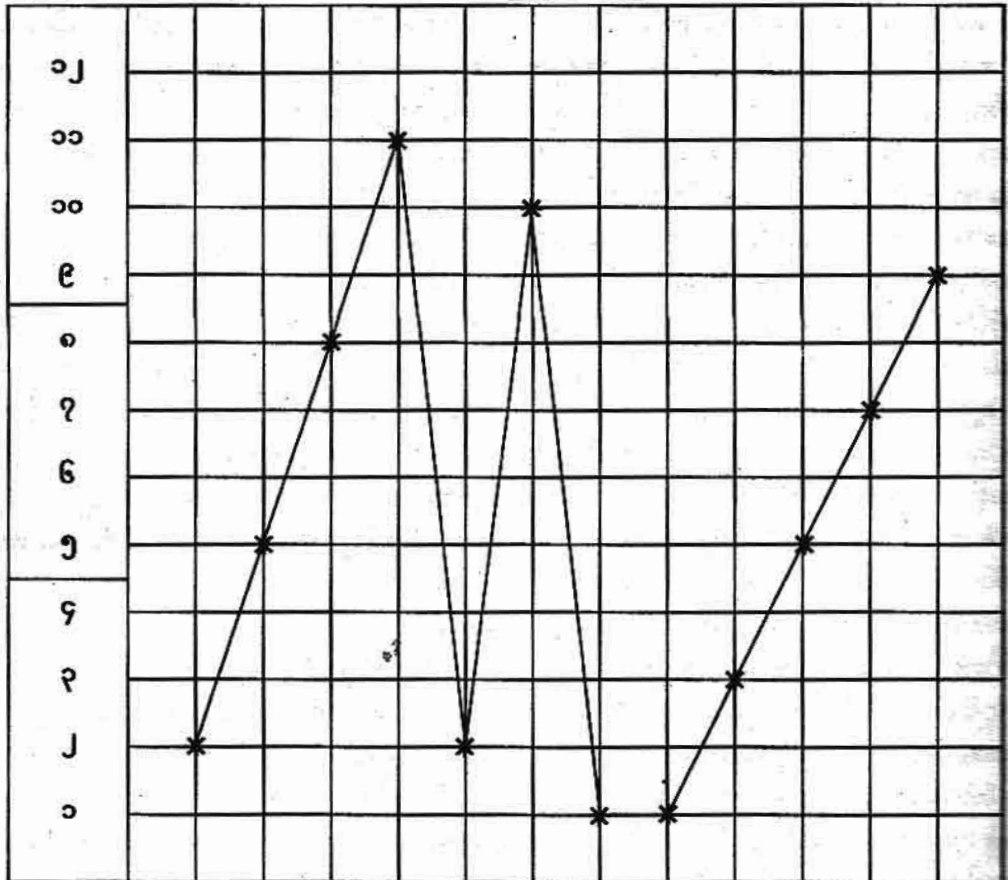




တွက်နည်းယေား

မွေးနှစ်	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅
မွေးလ	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	၁၈
မွေးနေ့	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	-	-	-	-	-
သုံးတန်းပေါင်း	၂	၅	၈	၁၁	၁၄	၁၇	၂၀	၂၃	၂၆	၂၉	၃၂	၃၅

ဘဝတစ်သက်တာ ကံကြမ္မာအခြေခံ ယေား



အသက်နှစ်

၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂
၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	၁၈	၁၉	၂၀	၂၁	၂၂	၂၃	၂၄
၂၅	၂၆	၂၇	၂၈	၂၉	၃၀	၃၁	၃၂	၃၃	၃၄	၃၅	၃၆
၃၇	၃၈	၃၉	၄၀	၄၁	၄၂	၄၃	၄၄	၄၅	၄၆	၄၇	၄၈
၄၉	၅၀	၅၁	၅၂	၅၃	၅၄	၅၅	၅၆	၅၇	၅၈	၅၉	၆၀
၆၁	၆၂	၆၃	၆၄	၆၅	၆၆	၆၇	၆၈	၆၉	၇၀	၇၁	၇၂
၇၃	၇၄	၇၅	၇၆	၇၇	၇၈	၇၉	၈၀	၈၁	၈၂	၈၃	၈၄
၈၅	၈၆	၈၇	၈၈	၈၉	၉၀	၉၁	၉၂	၉၃	၉၄	၉၅	၉၆
၉၇	၉၈	၉၉	၁၀၀	၁၀၁	၁၀၂	၁၀၃	၁၀၄	၁၀၅	၁၀၆	၁၀၇	၁၀၈

References



ဤသို့ ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၇၇၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း ခရစ်သက္ကရာဇ်အရ (၂၅-၂၀၀၈)နေ့ ညပိုင်းတွင် ကမ္ဘာကျော် နာဂစ်မုန်းတိုင်းကြီး မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းသို့ ဖွေခဲ့၏။ လူသေဆုံးမှု သိန်းဂဏန်းရှိခဲ့သည်။ ရှင်သန်ကျန်ရစ်သူတို့လည်း ဘေးအပေါင်း၊ ရန်အပေါင်း၊ ကပ်အပေါင်းကို ခါးစည်းခံခဲ့ရသည်။ ၎င်းကောဇာနှစ်အတွင်းမှာပင် အိမ်၊ မြေ၊ ဈေးများ ကမောက်ကမ ၈ ဖြစ်သည်။ ယခုတိုင်အောင်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ထိုစဉ်က မြန်မာ(၅-၅)ဂြိုဟ်တွဲသည် နမူနာပုံပါအတိုင်း (ဘင်္ဂ-ဘင်္ဂ)ပက္ခမိနေခဲ့ပါသည်။ အလားတူပင်၊ နောက် မရှေးမနှောင်းမှာပင် (၁၂-၅-၂၀၀၈)နေ့ တရုတ်ပြည်ကြီးတွင် လူအသေအပျောက်များပြားသော ငလျင်ကြီးလှုပ်သည်။ ထိုအခါ ပက္ခမိသော မြန်မာ၏အဖော်တရုတ်၏ ငယ်နာမည်သည် အဘယ်ပက္ခမိနေ၍ ဤသို့ဖြစ်ရသနည်းဟု ရှာဖွေစူးစမ်းကြည့်သော် မတွေ့ရ။ မတွေ့ရသဖြင့် ဩဇာ... မြန်မာတွေကသာ တရုတ်လို ခေါ်ကြတာ။ သူ့အမည်က ကမ္ဘာမှာတော့ “ချိုင်းနား”ပဲဟု တွေးရင်း ကောဇာမဟာဘုတ်လေးကို လှမ်းငဲ့စောင်းကြည့်သော်လည်း ဘာမျှမဆိုင်။ သည်လိုဖြင့် ပက္ခမိခဲ့သည်မှာ မည်သို့ကြီးပါလိမ့်ဟု တွေးနေလျက်မှ အဖြေတစ်ခုရသည်။ ၎င်းမှာ သူ့လူမျိုးက သူတိုင်းပြည်ကို သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ထားသော (စိန) Sina ဆိုသောအမည်ပင် ဖြစ်တော့၏။ တစ်နည်းတရုတ်ပြည် နာမည်ပင်ဖြစ်သည်။ နမူနာပုံတွင် (စိ-န)(၃-၀)သည် ရာဇနှင့် သိုက် ပက္ခမိနေသည်ကို ရှုပါလေ။

သည်လိုဆိုတော့လည်း မှန်သားပါလားဟု ဂုဏ်ယူဝင်ကြားနေစဉ်မှာပင် ထပ်မံတွေးတောမိသည်မှာ ဤကိစ္စသည် မိမိတစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း၏ အကြောင်းကျားထင်မြင်ချက်များ ဖြစ်နေမည်လား။ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်ဖြစ်နေမည်လားဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်စရာ အထောက်အထား ရှာဖွေခဲ့ရာ၊ ယခုအခါ ခုနစ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ မြန်မာကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၇၇၇ ခုနှစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ရှေ့ နမူနာပုံစံတွင် ၁၇၇၇ ခုနှစ်၏ မဟာဘုတ်သည် ၁၇၇၀ ခုနှစ် မဟာဘုတ်နှင့် ထပ်တူဖြစ်ပါသည်။ တိုက်ဆိုင်ကြည့်စရာ အထောက်အထားရှာဖွေ၍ ကောင်းသောနှစ်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။ စစ်ဆေးကြည့်ပါစို့။ ရှေ့တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော မြန်မာ(၅-၅)နှင့် စိန(၃-၀)နိုင်ငံများသည် ၁၇၇၇ ခုနှစ်အတွင်း မည်သည့်ပက္ခ(ကိစ္စဆိုး)များ ဖြစ်ပွား

ခဲ့သည်ကို စစ်ဆေးရန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ မြန်မာ(၅-၅)နိုင်ငံတွင် ကိစ္စဆိုးအတော်များများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို အများက မြင်တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။ ယင်းတို့မှာ ရွေးကောက်ပွဲဆိုင်ရာ မဲစာရင်းကိစ္စများ၊ မဲပေးခြင်းနှင့် မဲရေတွက်ခြင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများ၊ အာဏာတည်ပြောင်းရေး သည်းထိတ်ရင်ဖို့ဖွယ်ရာ ကိစ္စ၊ မြေယာကိစ္စ၊ ကျောင်းသားကိစ္စ၊ အလုပ်သမားကိစ္စများအပြင် နိုင်ငံရေး၊ မစပ်ဆိုင်သော သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုးများ(အပူသီး၊ ဖြစ်သဖြင့် အကျယ်မဖော်ပြတော့ပါ) စသည့် ပဋိပက္ခများ ဖြစ်ကြပါသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် စိန(၃-၀)နိုင်ငံတွင်ရော။

၎င်းနိုင်ငံတွင်လည်း ကြမ်းတမ်းသော ကိစ္စဆိုးများ ထိုကာလအတွင်း မကြာခဏ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရပါသည်။ ဥပမာ - လူအသေအပျောက် အနည်းဆုံး အများသာ ကွာသော ပေါက်ကွဲ မီးလောင်မှုများ၊ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ မှားယွင်းမှုများ၊ ဓားကိုင် ရမ်းကားမှုများသည် ထူးကျော်အောင် ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ သိမ်မွေ့သော ကိစ္စဆိုးများလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ အလွန်ဆိုး၏။ ဥပမာ - တောင်ထူရပ်ပင်လယ်အရေးအခင်း၊ ကမ္ဘာကို လွှမ်းမတ်ခဲ့သော ကိစ္စ၊ အနေဖြင့် ရယ်ယာဈေးကွက်အပါအဝင် တရုတ်စီးပွားထိုင်းမှိုင်းကျဆင်းခြင်းသည် ထိုနှစ်အတွက် ၎င်းနိုင်ငံ၏ အထိအနာဆုံးကိစ္စကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ စီးပွားရေးထွက်ကြီးဟု သုံးနှုန်းကြ၏။ ပက္ခမိခဲ့သည်ဟု ယူဆပါသည်။

နိဂုံးအနေဖြင့် တင်ပြလိုသည်မှာ ဤဆောင်အဓိက ဆိုလိုသော အကြောင်းရင်းဖြစ်သည့် လူ၊ တိုက်ပြဌာန၊ လုပ်ငန်းများဆိုင်ရာ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်များကို အနည်းဖြင့် ဟောဆိုရာတွင် သက်ဆိုင်ရာ သက်ရှိ သက်မဲ့၏ ရှေးဦးဆုံး နာမည်(ဝါ)ငယ်နာမည်များ ရှိမရှိ သေဆုံးသိရှိပြီးမှသာလျှင် ဟောကြားသင့်ပါသလား။ သို့မဟုတ်လည်း စာရေးသူ ဉာဏ်မမီသောကြောင့် ဤသို့ ကိုယ်ကိုယ်ရာနေမိပါသလားဆိုသည်ကို ပညာရှင်များက ဆေးပြ ဝေဖန်ညွှန်ကြားပေးနိုင်ရန် မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းဆိုရပါသည်။

□

ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး (B.sc)

အောင်ကောင်းမြ(သာကေတ)

ဗေဒင်+လက္ခဏာ နဝင်းစီးယတြာပညာရှင်

- ဘဝတစ်သက်တာဆောင်ရန်၊ ရွှေောင်ရန်များ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းကိစ္စအဆင်ပြေစေရန် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ယတြာ။
- တစ်နှစ်တာဟောစတမ်းရေးပေးခြင်း၊ ကလေးအမည်ပေး၊ ဆိုင်၊လုပ်ငန်းအမည်ပေးခြင်း။
- ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အတွက် နဝင်းချေပေးခြင်း၊ နဝင်းစီးယတြာပြုလုပ်ပေးခြင်း။

ဟောခန်းလိပ်စာ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီး၊ တောင်မြောက်လမ်းဆုံ အနီး၊ ပြည်လုံးချမ်းသာမြို့ဦးစေတီတော်၊တောင်ဘက်မုခ်၊
(တိုးကြောင်းလေးဘူတာအနီး)။

ဟောပြောအချိန် နံနက်(၁၀)နာရီမှ၊ ညနေ(၄)နာရီ၊

ရပ်ဝေးမှလာမည်သူများ ဝန်-မဂ္ဂ ၁၂၀၀၄၇၀၆၉ သို့ ကြိုတင်ဆက်သွယ်ပြီး ဟောပြောခန်းများ ယတြာများပို့ပါသည်။

“ဘာပဲပြောပြော

အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းဖို့ပဲ လိုပါသည်”

ဆရာ နေလင်းအောင် (တွံတေး)

ကောဇာဂြိုဟ်အစီးအနင်း

အဟောပညာရှင်နှင့် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဆန်းပညာဖြင့်

ဟောသည်။

မှတ်ချက်အရ၊ ညောင်ပိုင်း၊ ပိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး၊ ကန်သာလမ်းထိပ်၊ တွံတေးမြို့၊ ဖုန်း-၀၉ ၂၅၄၂၆၇၀၃၆၊ ၀၉ ၇၉၉၂၇၅၅၉

သတင်းပုံရိပ်များ

မောင်ဝေအေး

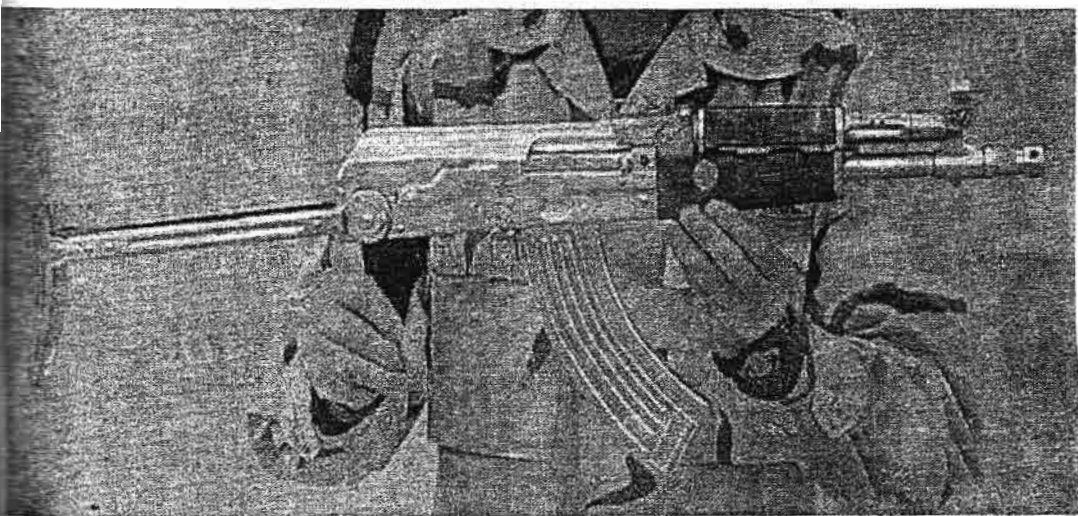
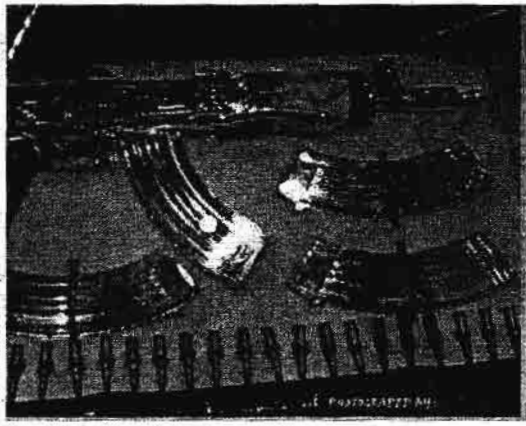
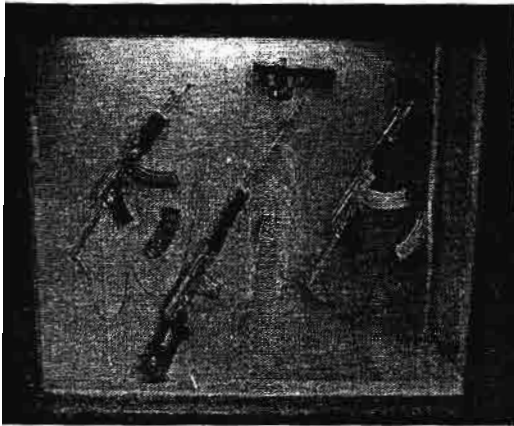
ဒီတစ်ပတ် သတင်းပုံရိပ်တွေကတော့ လူမှုကွန်ရက် မှာ တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေကို အဓိကထားပြီး ပြန်လည်ဝေမျှပေးထားပါတယ်။



ပထမဆုံး ဖော်ပြချက်တဲ့ သတင်းပုံရိပ်ကတော့ မြစ်ရသူများအဖို့ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားများစေတဲ့ မြင်ကွင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
Dr. Nilar Kyawt Ko ဆိုသူအနေနဲ့ သူ ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့



လျှပ်တစ်ပြက်မြင်ကွင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ငြိမ်ထည်ထားတဲ့ ပုံရိပ်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့ သံဃာတော်တစ်ပါးရဲ့ ဓာတ်ပုံမှာ ကျီးငှက်က နားရင်း လိုက်ပါသွားတဲ့ ကြုံတွေ့မှုမြင်ကွင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

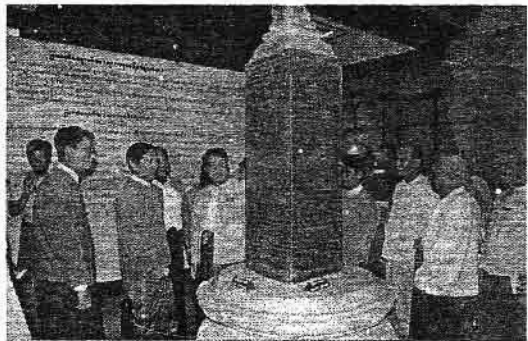
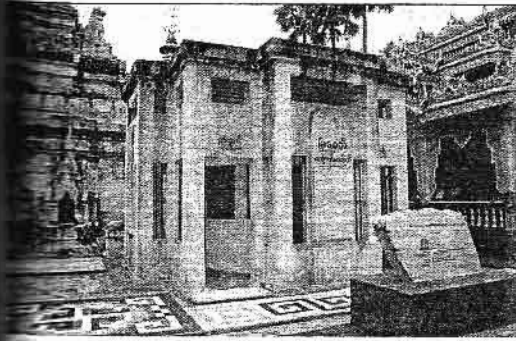


ဒုတိယ သတင်းပုံရိပ်ကလည်း Facebook: စာမျက်နှာ ပေါ်မှာ မှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ သတင်းပုံရိပ်တွေပဲ ဖြစ်ပါ
အာဏာရှင် ဆခပ်ဟူမိန်ကို လူတိုင်းနီးပါး သိကြမှာ ပါ။ အမေရိကန်က ဦးစီး ဦးဆောင်ပြုပြီး ဆခပ်ဟူမိန်ကို
ဆက်ရဖမ်းမိခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကန်တို့ ရှာဖွေသိမ်းဆည်းမိ တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဆခပ်ဟူမိန် ပိုင်တဲ့ ရွှေတုံးတွေနှင့်အတူ
လုပ်ထားတဲ့ သေနတ်တွေကိုပါ သိမ်းဆည်းမိခဲ့ပါတယ်။ ဖမ်းမိတဲ့ ရွှေတန်ချိန်က 20 trillion တန်ချိန်ရှိပါတယ်။



တတိယသတင်းပုံရိပ်ကတော့ မုံရွာ၊ ကျောက်ကုန်း ဆုတောင်းပြည့် ရွှေဂူနီစေတီတော်မြတ်ကြီးရဲ့ ထီးတော်နှင့် စိန်ဖူးတော်တွေမှာ ရောင်ခြည်တော် ကွန့်မြူးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပုံဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသတင်းကြောင့်ပဲ ငွန်လ ၁၇ရက်နေ့မှာ ဘုရားဖူးများဖြင့် အထူးစည်ကားနေခဲ့ပါတယ်။





စတုတ္ထမြောက် သတင်းပုံရိုက်ကတော့ မြစေတီ(ရာဇ ကုမာရ)ကျောက်စာ ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းအမွေအနှစ် (MOU) အရင်းဝင်တဲ့ သတင်းပုံ ဖြစ်ပါတယ်။

ထိုသို့ စာရင်းဝင်နိုင်ရန်အတွက် ၂၀၁၄၊ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့က တာဝန်ရှိသူများအနေနဲ့ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတာပါ။ ပုဂံမြို့ဟောင်းရှိ မြစေတီကျောက်စာဟာ အေဒီ ၁၂ ရာစု၊ သမိုင်းဆိုင်ရာ ထင်ရှားစေတဲ့ စာပေအထောက်အထား ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောက်စာတိုင်ကို ပျူ၊ မွန်၊ မြန်မာ ပါဠိတို့ဖြင့် မျက်နှာစာလေးဘက် ရေးထိုးထားတဲ့ ကျောက်စာဖြစ်ပါ သေး။



ပဉ္စမမြောက် ဖတ်မိလိုက်တဲ့ သတင်းကတော့ ထိုင်း မြန်မာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာလေးပါ။ ထိုင်းနိုင်ငံ ရွှေလမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကလေးကို လမ်းဘေးမှာ နေတဲ့ ခွေး တစ်ကောင်က ကိုက်ချီကယ်တင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကလေး အရွယ်ရောက်လာလို့ သာသနာ့ဘောင်ဆီ ဝင်တဲ့ ဓာတ်ပုံ ဆွဲကို ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။



မောင်မြတ်မောင်

< စို ဖ် က ခေ ခေ >

အနုပညာဝိသုတေသန

တည်းဖြတ်တောထဲမှာ ဖြစ်
သည်။ ထိုနေ့က မုဆိုး သုံးယောက်
စလုံး ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။
မွန်းမတည့်မီအချိန်တွင်ပင် ဒရယ်
တစ်ကောင်၊ ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်နှင့်

ရှဉ့်ပေါ် ခြောက်ကောင်တို့ကို ရလိုက်
သည်။
ရှဉ့်ပေါ်တွေကတော့ တည်း
ဖြတ်မရောက်မီ တောလမ်းတစ်
လျှောက် စော့ကိုင်း၏ ခူးလေးလက်

ချက်နှင့် တစ်ချက် တစ်ကောင်ဆိုသလို
ပင်။ အမှန်က စော့ကိုင်းက ဂန္ဓိဝဏ္ဏီ
ပစ်ချင်သူမဟုတ်။ လမ်းတွင် တင်စင်
က...
“ဆရာ လောဂျိန်၊ ချေးခါးဟင်



အထဲမှာ မျောက်ချေးခါးတို့၊ ဒရယ်
ချေးခါးတို့ ချေးချေးခါးတို့ကို ကျွန်တော်
တို့ စားဖူးကြတယ်နော်”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီ ရှဉ့်ငပေါချေးခါးဟင်းရော
စရာ စော့ဂျိမ်း စားဖူးလား”

ကျော်စိုးက...

“မင်းကွာ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ
အထွက်ပြောနေပြန်ပြီ။ မျောက်တို့၊
ချေးခါးတို့၊ ဒရယ်တို့က အကောင်ကြီးတွေ
အား တစ်ကောင်ရရင် ချေးခါးဟင်း
ဆန်နပ်စာရတာပေါ့။ မင်း ရှဉ့်ငပေါ
အထွက် ပိစိကလေးတွေ။ ချေးခါးဟင်း
ဆယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“တကယ်ပြောတာ ကျော်စိုးရ။
ဒီ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ဖောင်ကြီး
ဆတ်ကနေ ကျောင်းလာတက်တဲ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခန်း
ဆည်း အတူနေဖူးတယ်။ သူက မုဆိုး
အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ ငါကလည်း
မင်းတို့နဲ့ အမဲလိုက်ဖူးတော့ စကား
ပြောရတာ အဆင်ပြေသွားတယ်။ ပဲခူး
နယ်ထဲမှာ ရှဉ့်တွေက အရမ်းပေါတော့
တစ်ခါတလေ တောကောင်ပစ်လို့ မရ
တဲ့အခါ ငါးမရရင် ရေချိုးပြန်မယ်ဆိုတဲ့
သဘောနဲ့ ရှဉ့်တွေ ပစ်လာတယ်တဲ့။
အရောက်ရင် ရှဉ့်ချေးခါးဟင်း ချက်
အရတာ တယ်ကောင်းဆိုပဲ”

စော့ဂျိမ်းက...

“တင်ဝင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။
ဒီဆည်း ကြားဖူးတယ်။ ရှဉ့်ငပေါက
အကောင်သေးလို့ အလုပ်ရှုပ်လို့ မစား
ကြတာပါ။ တို့ တည်းမြောင်တောထဲ
ကလည်း ရှဉ့်ငပေါတွေ ပေါပါတယ်။
အချင်းရင် အခုကတည်းက ပစ်သွား
ကြတာပေါ့ကွာ”

ဤသို့ဖြင့် တည်းမြောင်
အရောက်တွင် ရှဉ့်ငပေါ ခြောက်ကောင်

လောက်ကို ရလိုက်သည်။ တည်း
မြောင်ဆိုသည့်အတိုင်း တည်းပင်များ
အရမ်းပေါသော တောဖြစ်သည်။
တည်းမျိုး ကောင်းလို့ပဲလား။ မြေ
ကောင်းလို့ပဲလား မသိ။ တည်းသီး
များကို ပြုတ်၍ သွားရေစာလို စားကြ
သည်။ မုဆိုးများ တည်းမြောင်ထဲတွင်
အမဲလိုက်ပါက ရိက္ခာထည့်သွားစရာ
မလို။ ဝါးဆစ်ထဲကို ရေထည့်၍
တည်းသီး ပြုတ်စားလိုက်ရုံပင် ဖြစ်
သည်။

စော့ဂျိမ်းက တည်းမြောင်ထဲ
ရောက်သည်နှင့်...

“ကဲ...တို့ လူခွဲလိုက်ရအောင်။
ဘာကောင်ရရ တစ်ကောင်ကောင်ရရင်
တို့ ဒီထယ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပြန်ဆုံ
ကြမယ်။ ငါက သတ်သတ်သွားမယ်။
မင်းတို့နှစ်ယောက်က သတ်သတ်သွား။
သတ်ရုံပဲစေနော်။ ဒီတောထဲမှာ ဟင်း
မျိုး(ကျား) မရှိပေမယ့် တောဝက်တွေ
က အရမ်းပေါတယ်။ လေတိုက်တာ
ကိုလည်း သတ်ထား”

စော့ဂျိမ်းက အရှေ့ဘက်ကို
ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျော်
စိုးက ဆန့်ကျင်ရာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့
သည်။ တည်းပင်များကို မှီလို ပေါက်
နေ၍ တည်းသီး နူးလိုသူများက စိတ်
ဝင်စားကြသော်လည်း တောကောင်များ
ရှိ၍ တော်ရုံ လူများ မလာရောက်ကြ
သော တောဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်
တည်းမြောင်တောသို့ မဝင်မီ တော
စပ်တွင် အလွန်ကြီးမားသော ထယ်
ပင်ကြီး သုံးပင်ရှိသည်။ ထိုထယ်ပင်ကြီး
သုံးပင်မှ သရဲခြောက်တတ်သည်။
လိုက်ခွဲတတ်သည်။ အနောင်အယုက်
ပေးတတ်သည်ဆိုသောကြောင့်လည်း
လူများ အလာနည်းတာလည်း ဖြစ်ဟန်
တူသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အဖွဲ့
ကတော့ သုံးလေးခါလောက် လိုက်ဖူး
၍ အမဲများ ရတတ်သောကြောင့် ယခု
တစ်ကြိမ်ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

တောက ကုန်းတန်းဖြစ်သည်။
အပင်ကြီးများ ရှိသော်လည်း အောက်
ခြေတွင် ဥနဲပင်၊ မြရာပင်ပုပုကလေး
များက ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ကွဲနေကြ
သည်။ လေက ငြိမ်နေသည်။ သစ်ရွက်
လှုပ်တာကိုပင် မတွေ့ရ။ နာရီဝက်
လောက် တောထဲ ဝင်လာသည်အထိ
တော်ကောင်ကြီးကြီးမားမားကို တစ်
ကောင် တစ်မြီးမှ မတွေ့ရ။ ရှဉ့်တို့၊
တောကြက်တို့၊ ယုန်တို့ကတော့ ဟိုမှ
သည်မှ ဖြတ်ပြေးနေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးတို့ တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်ကြသည်။ ချွေ(ဂျီ)ဟောက်သံဖြစ်
သည်။ အရှေ့တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းမှ
လာသော အသံဖြစ်သည်။ အသံအနေ
အထားအရ သိပ်မဝေးသော နေရာမှ
ဖြစ်သည်။ ကျော်စိုးက သူ ကိုင်လေ့
ကိုင်ထရှိသော ပွိုင့်တူးတူး(ကျည်မာ)
ထည့်ထားသော သေနတ်ကို အသင့်
ပြင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က
လည်း စော့ဂျိမ်းကိုင်သော နှစ်လုံးပြူး
(ကိုးလုံးကျည်) သေနတ်ကို အသင့်
လုပ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခြေသံ
လုံလုံဖြင့် တက်လာကြရင်း ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှ မြင်နေရသော တည်းပင်ကြီး
တစ်ပင်နှင့် ကိုက် သုံးဆယ်ခန့်အကွာ
ကို ရောက်လာသည်။ ဝေါင်း...ဝေါင်း
နှင့် ဟောက်သံပေးနေသော အသံက
ထိုအပင်ကြီးအောက်မှ ဖြစ်သည်။ ဥနဲ
ပင်အပုကလေးများကို ကွယ်၍



တဖြည်းဖြည်းတက်လာကြရင်း ကိုက် နှစ်ဆယ်လောက်အကွာကို ရောက်လာ ပြီဖြစ်သည်။

အပင်အောက်တွင် ဘာကောင်မျှ မတွေ့ရ။ ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်နှင့် ကိုက် ဝါးနေသော အသံကိုတော့ ကြားနေရ ဆဲ။ ဥနဲ့ပင်ချုံကလေးကို အကာ အကွယ်ယူ၍ ကြည့်နေဆဲမှာပင် တညင်းပင်အကွယ်မှ ခေါင်းထွက်လာ ကာ ငုံ့ကာ ငုံ့ကာဖြင့် တညင်းသီး အကြွေများကို စားနေသော ချေတစ် ကောင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ် ကိုယ်လုံး ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုအတူ တညင်းပင်အကွယ်မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တညင်းသီးကောက်စားရင်း ထွက်လာ သော ဒရယ်တစ်ကောင်း။

နှစ်ကောင်စလုံး အေးဆေးစွာ စားနေကြဆဲဖြစ်သည်။ ယခုအခြေ အနေအတိုင်းဆို ပစ်ကွင်းက ကောင်း နေဆဲ။ တော်ကြာ တညင်းပင်အကွယ် ကို ပြန်ဝင်သွားလျှင် ခက်မည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော်က ကျော်စိုးကို လက်ကုတ်ကာ ထွက်လာသော ဒရယ်ကို ပစ်ရန်နှင့် ကျွန်တော်က ချေ ကို ပစ်ရန် ထိုးချိန်လိုက်ကြသည်။

“ဒိန်း...ဟောင်း”

ဟူသော အသံက ပြိုင်တူလို ထွက်သွားသော်လည်း ကျွန်တော့်ဆီမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကိုးလုံးကျည်က သားကောင်ဆီ မရောက်မီ ချေက ရှေ့ ကို ခြေထောက်ကွေး၍ ခေါင်းစိုက်ကျ သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မှဆိုး သည် မောင်းကို နှိပ်၍ ကျည်အထွက် နှင့် ကျည်ကျရောက်တော့မည့် သား ကောင်၏အကွာအဝေးကို စိတ်တွက် နှင့် မှန်းလိုရသည်။ သားကောင်ကို ကျည်ထိသွားလျှင်လည်း လက်တွင် စီးနေသလို အရသာမျိုး ခံစားရသည်။



ယခုအခြေအနေက ကျွန်တော် ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်က သား ကောင်ကို မထိမီ တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂကြောင့် ချေကောင်သည် ခေါင်းစိုက်ကျသွားသည်ပျူ။ ကျော်စိုး က သူပစ်လိုက်သော ဒရယ်ကို ထိမှန် သွားသောကြောင့် ပွဲသိမ်းပစ်ခတ်ရန် လဲကျပြီး အကြောဆွဲနေသော ဒရယ် ရှိရာသို့ အပြေးထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းစိုက်စိုက်ကျ နေသော ချေရှိရာသို့ ထမည်အလုပ် တွင် တညင်းပင်အကွယ်မှ ထွက်လာ သော စောဂျိမ်း။

“ဟာ...”

“ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ ချေနားကို ရောက်တော့ လက်ပြင်တွင် မြားတန်းလန်းနှင့် ချေက တစ်ချက် အကြောဆွဲလိုက်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သော ကိုးလုံးကျည် က လည်ပင်းတွင် တစ်ချက်၊ ပေါင်တွင် တစ်ချက် ရှပ်ထိရုံသာ။ သေလောက် သော ဒဏ်ရာများမဟုတ်။

ချေရသွားသော ဒဏ်ရာက စောဂျိမ်း၏ ဒူးလေးကြောင့်ဖြစ်သည်။ တညင်းပင်၏ တစ်ဖက်အကွယ်တွင် ရောက်နေသော စောဂျိမ်းက သူ၏ သားကောင်အဖြစ် ချေနှင့် ဒရယ် နှစ် ကောင်အနက် ချေကို ပစ်မှတ်ထား လိုက်သောကြောင့် သူနှင့် ကျွန်တော်

ပစ်မှတ်ချင်း လာတူနေသည်။ ထင် ဖက်အကွယ်တွင် သူရောက်နေ ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကလည်း မသိ။ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့ ရှိနေရန် မသိ။ သို့သော် ပစ်ချိန်က စက္ကန့်တိုင်း လောက်သာ စောဂျိမ်း ဦးသွားခြင်း ဖြစ် သည်။ စောဂျိမ်းက...

“ချီးပုပဲ ချိန်းထားတာကျနေတာ ပဲ။ ပစ်မှတ်က လာဆုံနေတယ်။ ငါ့ လည်း တညင်းပင်အကွယ်ကို ရောင်း နေလို့ပေါ့။ နို့မို့ရင် ဒီကောင်ကျည်က ငါ့ဆီ ရောက်လာနိုင်တယ်။ ကံကောင်း လို့သာပေါ့ကွာ။ ငါလည်း တော်ထော် လှည့်လာတာ။ သားကောင်တွေက ဒီနေရာပဲမို့ ကံကောင်းပြီဟာ ဆိုပြီး ချောင်းလာတာ။ ကဲ...အခု ဒီအောက် မှာပဲ ခဏနားကြရအောင်ကွာ”

ကျော်စိုးက...

“ခဏနားတုန်းမှာ မစားဘူးလို့ ရှဉ့်ချေးခါးဟင်းလေး လုပ်ကြရအောင် ဗျာ”

စောဂျိမ်းရော၊ ကျွန်တော်ကလဲ ထောက်ခံလိုက်သောကြောင့် ကျော်စိုး က ဝါးဆစ်သွားခဲ့တယ်။ စောဂျိမ်း က သူ အမဲလိုက်ရာတွင် သယ်သွား လေ့ရှိသည့် အိတ်ကြီးထဲမှ နှင်း ဆာ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်တို့ကို ထုတ်ကာ ရှဉ့်ငပေါများကို ချေးခါးလုပ်ရန် ဖုတ် နေတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန် တော်ကတော့ မီးပွေး၊ ရေခပ်ရသည့်

ထို့နောက် ဝါးပိုး ဝါးဆစ်ခွက်ထဲ တွင် နှင်း၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် တို့နှင့် နယ်ကာ ခုတ်ထစ်ထားသော ရှဉ့်ချေးခါးများကို ထည့်လိုက်သည့် စောဂျိမ်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သင်္သေ ကာ တောထဲကို လျှောက်သွားခဲ့ သည်။

ပြန်လာသောအခါ လက်ထဲထည့်



အိမ်နံ့တစ်ခုကို ကိုင်လာသည်။ စော
အောက်လာချိန်တွင် မျောက်ချေး
အိမ်က ဝါးပိုးခွက်ထဲတွင် တစ်ပွက်
နံ့စွတ်တောင် ပွက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဒါက ကမလင်းရွက်ကွ။ ချဉ်
အရသာရှိတယ်။ ဒါကတော့
ဆောက်ချင်း။ သားကောင်တွေကို
ဆွတ်ရင် အညှိနံ့ပျောက်တယ်။ အဲဒါ
တွေကို လုံးခြေပြီး ထည့်လိုက်ကွာ”

ဝါးပိုးခွက်ကို ဝါးပိုးရွက် ဖုံး၍
ဆောက်ကနေ မီးထိုးပေးလိုက်သည်။

ဆောက် ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် မွှေး
ခြင်သော အနံ့က ထွက်လာသည်။

အိမ်ခွက်ကို ခဏမျှ အအေးခံထား
ဆီတံပြီး ဟင်းခပ်စရာ ငွန်းမရှိသော
ကြောင့် လက်နံ့ပင် နှိုက်ကာ ဟင်း
ချဉ်ကို တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ
ဆွသောက်လိုက်ကြသည်။ ကောင်း
ဆီတံတဲ့ အရသာ။ ရှားရှားပါးပါး ရှဉ့်
ချဉ်ဟင်းကို အခုပဲ စားဖူးကြတော့
သည်။

စားသောက်ပြီးနောက် တညင်း
အောက်တွင် တုံးလုံးပက်လက်
ချဉ် ခေတ္တခဏ ထမင်းလုံးစီလိုက်ကြ
သည်။ ခဏအကြာ စောဂျိမ်းက...

“နေလည်း စောင်းပြီ။ မင်းနဲ့
အတူတူက ဒီချေကို ဝါးလုံးလှီးပြီး ရှေ့
တစ်ယောက်၊ နောက် တစ်ယောက်

ထမ်းသွား။ ဒီကောင်က အကောင်ကြီး
တယ်။ နှစ်ယောက်မှ ဖြစ်မယ်။ ငါက
တော့ အကောင်ငယ်တဲ့ ဒရယ်ကို
ထမ်းလာခဲ့မယ်။ ဒါပေမယ့် လောလော
ဆယ် တညင်းသီး တက်ခူးလိုက်ဦး
မယ်။ တညင်းသီး မီးဖုတ်ကို ငါသိပ်
ကြိုက်တာကွ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ရွာ
ကို ပြန်နင့်”

“စောဂျိမ်းတစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်ပါ့မလား။ တောထဲက ထယ်ပင်
တွေက နာမည်ကြီးတယ်နော်”

“အောင်းမလေးကွာ၊ ကြောက်
တတ်ရင် မဆိုးတောင် လုပ်မစားဘူး။
မင်းတို့ သွားနင့်ကြ။ ငါ့မိန်းမကိုတော့
တောကောင်ရလာတယ်။ အဆင်သင့်
သာ လုပ်ထားလို့ ပြောလိုက်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချေ
တစ်ကောင်ကို ဝါးလုံးနှင့် လှိုထမ်းကာ
ရွာကို ရောက်လာသည်။ မုဆိုးသည်
အမဲရလာလျှင် ရွာကို ပြန်လာခြင်း
သည် ထူးဆန်းလှသော အကြောင်း
အရာတော့ မဟုတ်ပါချေ။ သို့သော်
စောဂျိမ်းက နွှောက်တွင် တညင်းသီး
ခူးရင်း ကျန်နေခဲ့သည်ကတော့ ထူး
ဆန်းနေပါသည်။



စောဂျိမ်းသည် တညင်းသီးကို
အိတ်တစ်လုံးနှင့် အပြည့်ရသောအခါ

အပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထို့
နောက် ဒရယ်ကောင်ကို ပခုံးပေါ်တွင်
တင်ကာ တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်
လာခဲ့သည်။

နေကလည်း အတော်စောင်း
လာပြီဖြစ်သည်။ တောစပ်သို့ အရောက်
တွင် ညီအစ်ကိုမသိတသီအချိန်ပင်
ရောက်နေပြီ။ ရှေ့တွင် ထယ်ပင်သုံးပင်
က မည်းမှောင်နေအောင် အုပ်ဆိုင်း
လျက်ရှိသည်။ ထယ်ပင်နားရောက်မှ
ကျော်စိုးတို့ ပြောလိုက်သော စကားကို
သတိရလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း
စောဂျိမ်းက ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။

ထယ်ပင်၏ သဘာဝက နဂို
ကတည်းက အရွက်များက နေပြောက်
မထိုးအောင် အုပ်ဆိုင်းနေတတ်သည်။
ထိုသို့ အုပ်ဆိုင်းနေရသည့်အထဲ ဖိုက
လည်း ချုပ်လာပြီဖြစ်၍ ထယ်ပင်
အောက်တွင် မှောင်မိုက်နေသည်။
ပထမ ထယ်ပင်အောက်ကို လွန်၍
ဒုတိယ ထယ်ပင်အောက်အရောက်
တွင် ပခုံးပေါ် ထမ်းလာသော ဒရယ်
က ပို၍လေးလာသလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။ စိတ်က ထင်လို့ပဲ ယူဆကာ
ဆက်လျှောက်လာသည်။ သို့သော်
နောက်ကနေ လှမ်းဆွဲလိုက်သလို ခံစား
လိုက်ရပြန်သည်။ စောဂျိမ်းက နောက်
ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှ
မတွေ့။

သို့နှင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့
သည်။ တတိယ ထယ်ပင်နားအရောက်
တွင် တုံ့ခနဲ ဆွဲလိုက်ရာမှ ရှေ့ကို
ဆက်လျှောက်၍ မရတော့။ စောဂျိမ်း
ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဒရယ်ကောင်
ကို ပခုံးပေါ်မှ အောက်ကို ပစ်ချလိုက်
ပြီး...

“ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ငါ့ကို ဆွဲ
တာ”

စောဂျိမ်း အခုမှ သဘောပေါက်သွားသည်။ စောစောက
ပြန်အလှန် ဆွဲနေကြရင်း “ပြစ်...ပြစ်” ဆိုတဲ့ အသံတော့
ကြားလိုက်သား။ ဒါကြောင့်မို့ ဒရယ်က ပေါင်တစ်ချောင်းလုံးကို
အထဲလိုက်ရတော့ စောဂျိမ်းကိုယ်ပေါ် သွေးတွေ တရဟောကျလာ
စာဖြစ်မည်။



ပေ ငါ့ဆယ်လောက်အကွာတွင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုက ရပ်နေ သည်။ လူပုံသဏ္ဌာန်ဟုတော့ ထင်ရ သည်။

“မင်းလားကွ၊ ငါ့ကို ဆွဲတာ”

ဘာမျှ ပြန်မပြော။

“ငါက မင်းတို့ကို ကြောက်မယ် ထင်လို့လား။ ဒီတစ်ခါ ဆွဲကြည့်၊ ငါနဲ့ တွေ့မယ်”

စောဂျိမ်းက ဒရယ်ကောင်ကို ပန်းပေါ် ထမ်းတင်လိုက်ကာ ပြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ လျှောက်လာရင်း နောက်ကနေ တဖုန်းဖုန်းနှင့် ပြေးလိုက် လာသံ ကြားရသည်။ အနားရောက် လာသည်နှင့် စောဂျိမ်းက လှည့်၍ ကန်ထည့်လိုက်သည်။ “ဗုန်းခနဲ”မြည် သံပင် ကြားလိုက်ရသည်။ ကြည့်လိုက် တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မတ်တတ် ရပ်ကာ ကြည့်နေသော မည်းမည်း သဏ္ဌာန်။

“သတ္တိရှိရင် လာခဲ့လေကွာ။ ဒီ တစ်ခါတော့ ခြေထောက်နဲ့ မကန် တော့ဘူး။ ခူးလေးစာမိပြီသာမှတ်”

စောဂျိမ်းက ဒရယ်ကောင်ကို ပန်းပေါ်မှ ချကာ ခူးလေးကို မောင်းတင် ၍ ပြားတံတပ်လိုက်သည်။ မည်းမည်း သဏ္ဌာန်ကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ရပ် ကြည့်နေဆဲပင်။ စောဂျိမ်းကလည်း အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ-

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

မည်းမည်းသဏ္ဌာန်က မြေကြီး ပေါ်တွင် ချထားသော ဒရယ်ကောင် ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဪ... အတော့ ဘယ်ရမလဲ ကွ။ ငါလည်း ဒါကို လိုချင်လို့ မုဆိုး လုပ်လာတာ။ လိုချင်ရင် ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ရှာစားပေါ့ကွ။ အချိန်ကုန်တယ် ကွာ”

စောဂျိမ်းက စိတ်မရှည်တော့ ဟန်ဖြင့် ဒရယ်ကောင်ကို ထမ်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်က လိုက် လာသံတော့ မကြားရ။ သို့သော် ပန်း ပေါ်မှ ဒရယ်ကောင်ကို နောက်ကနေ လိုက်ဆွဲနေမှန်း သိလိုက်သည်။ စော ဂျိမ်းကလည်း အတင်းပြန်ဆောင်ဆွဲ ကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“မြစ်... မြစ်... မြစ်”

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ ဘာသံလဲတော့ မသိ။ မိုးက လည်း ချုပ်နေ။ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေ သောကြောင့် စိတ်တိုတိုနှင့် ဆောင် ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်သည် အထိ လိုက်လာသံ မကြားရတော့ပေ။ စောဂျိမ်းလည်း ရွာကို ရောက်ချင်စေ နှင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် လျှောက်လာခဲ့ သည်။

ရွာထိပ်ရောက်တော့ စောဂျိမ်း အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ရေချိုးထား သလို စေးထန်းထန်းဖြစ်နေမှန်း သိ လိုက်သည်။ အိမ်ကို ရောက်ချင်စေ နှင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာရင်း အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ စောဂျိမ်း မိန်းမက မီးခွက်တစ်လုံးကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာပြီး...

“ဟယ်... စောဂျိမ်း နှင့် အဏ်ရာ ရလာသလား”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟ”

ဟု ဆိုကာ ဒရယ်ကောင်ကို အောက်ချလိုက်သည်။

“ဘာမှသာ မဖြစ်တယ်၊ နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်ကြည့်ပါဦး။ သွေး တွေချည်းပဲ”

“အေး၊ ဟုတ်သားပဲ။ အခုမှပဲ ကြည့်မိတော့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လျှောက်လာရင်း အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်း

လုံး စေးထန်းထန်းဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီလောက် သွေးတွေ အများကြီးထ”

“ဟဲ့... စောဂျိမ်း နှင့်ဒရယ် ကောင်ကလည်း ပေါင်တစ်ချောင်း ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ပေးလိုက်လို့လဲ”

စောဂျိမ်း အခုမှ သဘောပေါက် သွားသည်။ စောစောက အပြန်အလှန် ဆွဲနေကြရင်း “မြစ်... မြစ်” ဆိုတဲ့ အသံတော့ ကြားလိုက်သား။ ဒါကြောင့် မို့ ဒရယ်က ပေါင်တစ်ချောင်းလုံး အဖဲ့ခံလိုက်ရတော့ စောဂျိမ်းကိုယ်လည်း သွေးတွေ တရဟောကျလာတာဖြစ် မည်။ စောဂျိမ်းက...

“ခွေသုတောင်းစား၊ မပေးတော့ ဆိုတာတောင် မရရအောင် ယူသွား သေးတယ်”

“စောဂျိမ်း... ဘယ်သူ ယူသွား လို့လဲ”

“နှင် မသိပါဘူးဟာ။ စောစောက ကျော်စိုးနဲ့ တင်ဝင်း လာသွားသေး တယ်မဟုတ်လား။ ဒီကောင်တွေ ည လာဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ လာမယ်လို့ ဆိုတဲ့ သွားသေးတယ်။ ရပ်တစ်လုံးထည့် ယူလာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ သူ့ကို မှာ ထားတဲ့ ချေချေးခါးဟင်္သာလေး ချက်ပြီးသွားပြီ”

“အေး၊ ကောင်းတယ်။ ရော့၊ ခုတည်းသီးတွေ မီးဖုတ်လိုက်။ သူ့နဲ့ နှစ်ယောက်လာမှ ဒရယ်ပေါင်တစ်ခု လိုက်ရတဲ့ ရယ်စရာအကြောင်းကို ပြောပြမယ်။ အဲဒီတော့မှ လည်း နားထောင်”

ဪ... တော်တော် ကောင်းတဲ့ စောဂျိမ်း၊ ပရလောက နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရတာကိုတော့ စရာအကြောင်းလေးတဲသေး

www.burmeseclassic.com



(၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ)

၁၂-ရပ်သိခွင့်နှင့် သင်္ကေတရောင်

တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်

မိသားစုသိ

(မတ်လ (၂၁) ရက်မှ ဧပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း)



ARIES

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ကိစ္စရပ်များကို စိတ်ဝင်စားနေချိန်။ လသာခိုက် ဗိုင်းငင်သင့်သည်။ ရုပ်တွေ့မှုများစွာ ကြုံရတတ်သည်။ အကျပ်အတည်းကို တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသင့်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် အားလုံး အဆင်ပြေ ကောင်းမွန်နေသော်လည်း ပြောင်းရွှေ့မှုက မကောင်းတတ်ပါ။ ပညာရေးကြောင့် ချီးကျူးပြောဆိုမှု ခံရလိမ့်မည်။ သင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတစ်ပါးကို ချီးကျူးပြောဆိုရန် နှောင့်နှေးခြင်း၊ ဝန်လေးခြင်း မဖြစ်ပါစေနှင့်။ ရပ်ဝေးဒေသ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားဆက်သွယ်သွားလာသည့် ခရီးသွားကိစ္စ စိတ်နှလုံးအေးငြိမ်းမှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ အမေ (သို့မဟုတ်) ညီအစ်ကိုမောင်နှမများအတွက် ကျန်းမာရေးနှင့်ဆိုင်သော သောကကြုံရတတ်၏။ အချစ်ကံဇာတာကောင်းသည်။

- တီထိုးသင်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ။
- အချစ်ရမည့်ဂဏန်း - (၄)အစ (၂)အဆုံး၊ (၃)အစ (၆)အဆုံး။
- ဩ - သီလရှင်များကို ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆားနှင့် ငွေကြေးလှူဒါန်းပါ။

ဗြိသိကသိ

(ဧပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း)



TAURUS

ကောင်းကင်ဆန်သော အဆင့်မြင့်လိုသည့် အတွေးသစ်ရရှိတတ်ချိန်။ တောင်ထိပ်ရောက်ရန်၊ တောင်အောက်မှ တက်လှမ်းဖို့ရန် လို၏။ ကံတရားက တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်ပြောင်းလဲဖို့ရန် မလွယ်ပါ။ ကြိုးစားသည်ထက်မက တိုးပွားကိန်းတော့ ကြုံမည်။ လုပ်ငန်းသစ်၊ လုပ်ငန်းဟောင်းက နှစ်မျိုးစလုံး အကျိုးပေးမှု ကြုံရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးသင့်၏။ မထင်မှတ်သော ဝေဒနာမျိုး ကြုံရတတ်သည်။ ချစ်သူ၏ ဝေဖန်အပြစ်တင်မှု ရုတ်တရက်ခံရလိမ့်မည်။ အချစ်ကံသင့်သော်လည်း အပြစ်က မဟန်ပါ။

- တီထိုးသင်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ။
- အချစ်ရမည့်ဂဏန်း - (၄)အစ (၂)အဆုံး၊ (၃)အစ (၆)အဆုံး။
- ဩ - မွေးနေ့တွင် တစ်နေ့တည်း ဘုရားသုံးဆူ ဖူးကာ ရတနသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ဇမ္ဗူသိ

(မေလ (၂၁) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)



GEMINI

တည်ငြိမ်အေးဆေးမှု အားနည်းနေချိန်။ ကံပြောင်းလဲမှု မရှိတတ်ပေ။ လုပ်ငန်းသစ် ပြောင်းလဲလိုခြင်း၊ ခရီးထွက်လိုခြင်းများ ကြုံမည်။ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုများကြောင့် လူသိများခြင်း၊ လာဘ်ရှင်ခြင်း၊ ဂုဏ်ကျက်သရေတိုးခြင်း ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ပြဿနာအခက်အခဲရှိရာ ဖြေရှင်းရ လွယ်ကူပေလိမ့်မည်။ ကြီးပွားလမ်းအောင်မြင်လမ်းရှိစေမည့် အခွင့်အရေးကောင်းကြုံမည်။ မေတ္တာစိတ်ကြောင့် အောင်ပွဲရရှိပေလိမ့်မည်။ ဖြစ်ချင်သောအရာကို ဖြစ်နိုင်သည့်နေရာက စတင်လုပ်ကိုင်နေပေလိမ့်မည်။ အတွေး၊ အမြင်၊ အသိမှန်ကန်နေလိမ့်မည်။ အိုးအိမ်ပြောင်းရွှေ့လိုသော်လည်း ပြောင်းရွှေ့လျှင် အဆင်ပြေမှု မကြုံနိုင်ပေ။ ဝက်ကြောတက်၊ ခေါင်းလေးဝေဒနာမျိုးခံစားရတတ်သည်။ အချစ်စိတ်ကူးအိမ်မက်ကလေးက လှတ

- ရိုနေလိမ့်မည်။
- တီထိုးသင်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- အချစ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၇)အဆုံး၊ (၂)အစ (၁)အဆုံး။
- ဩ - ကလေးများကို ပေါက်စီနှင့် နွားနို့တိုက်ကျွေး၍ ကုသိုလ်ဒါနပြုပါ။



ကရကဏ်ရာသီ



CANCER

(ဇွန်လ (၂၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၁) ရက်အတွင်း)

ရွှေလျားနေသော တိမ်တိုက်များကို မောကြည့်မိတတ်ချိန်၊ လိုချင်သည့်အကြောင်းရင်း၊ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မဆိုင်သည့်ကိစ္စ လုပ်ဆောင်နေပေလိမ့်မည်။ ဖြစ်ချင်သည်ကို ဖြစ်နိုင်သည်က စပြီးလုပ်ဆောင်၏။ တွေးတောပါ။ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါ။ တက်ကြွလန်းဆန်းစွာ ဆောင်ရွက်ပါ။ အံ့ဩစရာကောင်းသည့် ကံတရားနှင့် ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝ မရှိတော့သည့် စီးပွားဥစ္စာများ ပြန်လမ်းစကြမည်။ အခြေအနေသစ်ကြောင့် အမြင့်သို့ လှမ်းချင်သည့် ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မှု ကြုံမည်။ ဝန်းကျင်သစ်၊ မိတ်ဆွေသစ် အကျိုးပြုမှု ကြုံမည်။ ပညာရေးကံ အထူးကောင်း၏။

ဗီရိယကို နှစ်ဆတိုးကာ ကြိုးစားလိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းသည်ထက် ကောင်းမွန်စေရန် ဆေးလိပ်နှင့် အရက်သောက်သုံးမှုကို ဝေးဝေးရှောင်ပါ။ သင်လည်း မသောက်ပါနှင့်။ အချစ်ရေးညွှန်း၍ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်တတ်လမ်းနှင့် ကြုံမည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၁)အဆုံး (၄)အစ (၇)အဆုံး။

ယတြာ - အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ သီလခံယူပြီး မုန့်လုံးရေပေါ် (၂၇)လုံး ကပ်လှူပူဇော်ပါ။

သိဟ်ရာသီ



LEO

(ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်အတွင်း)

စံပယ်ပူလေးလို ဖြူစင်အေးမြ မွှေးပျံ့ချိန်။ ကံကောင်း၏။ နွဲ့နွေးပျော်ပျော်သည့် ဖယောင်းလေးသဖွယ် ပုံသွင်းရ လွယ်ကူနေလိမ့်မည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်း အေးအေးချမ်းချမ်းကြုံမည်။ တွေ့တော်လက်မခံနှင့်။ တက်ကြွမှုကို လက်ခံလိုက်ပါ။ ကြီးကဲသူ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကူညီမှုနှင့် ကြုံမည်။ လူကြီးဆရာသမားများထံ အကြံဉာဏ်တောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပါ။ ဆရာသမား၊ လူကြီးမိဘတို့ ပေးအကြံဉာဏ်ကို လက်ခံသင့်က လက်ခံလိုက်ပါ။ သင့်အရည်အချင်း ထက်မြက်တောက်ပလာစေမည်။ ပညာရေးအနေဖြင့် တိုးတက်မှုရရှိရန် အမြဲကြိုးစားဖို့ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး

ကောင်းမွန်စေရန် မတည့်သည့်အစာကို ရှောင်ပါ။ မရှောင်နိုင်ပါလျှင် နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် လျော့စားပါ။ အချစ်မာယာမှုနှင့် ပြစ်တင်ဝေဖန်မှုကို ခံရလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ လှည့်စားမှုကို ခံရတတ်၏။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၄)အစ (၇)အဆုံး (၉)အစ (၃)အဆုံး။

ယတြာ - မွေးနေ့တွင် ယောဂီဝတ်ကို ငွေကြေးနှင့် ဆေးဝါးလှူဒါန်းပါ။

ကန်ရာသီ



VIRGO

(ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်တတ်ချိန်။ အတွေးစိတ်ကူးများနေမည်။ မိမိ ဘာလုပ်ချင်၊ ဘာလိုချင်နှင့် ဝေဝါးနေလိမ့်မည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ရန် ကြန့်ကြာမှုများ ကြုံမည်။ အံ့ဩစရာ ကံတရားများ ကြုံရတတ်၏။ လက်ရှိ မိမိရောက်နေသည့်နေရာမှ အောက်ခြေသို့ ပြန်လျှောက်နေကြောင်း သတိဆန်းစစ်မိလိမ့်မည်။ အထက်သို့ ပြန်မြင့်ရန် အခက်အခဲများကြားမှ ကြိုးစားပါ။ ဆင်ခြင်တုံတရား စနစ်တကျ ကြိုးစားပါက ကြိုးစားသည့် ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မည်။ ပညာရေးတွင် တိုးတက်မှု မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါ။ ကျန်းမာရေး မပြောပလောက်ပါ။ နေပူထဲ သွားလျှင်

ဦးထုပ်၊ ထီးဆောင်းရန် လိုအပ်ပါသည်။ အချစ်ကံကောင်း၏။ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးရမည့်သူနှင့် အနေနီးစပ်ခွင့် ကြုံမည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၁)အဆုံး (၈)အစ (၅)အဆုံး။

ယတြာ - စေတနာရှိသူတစ်ဦးကို စေတနာရှိသလောက် ငွေကြေးဒါနပြုပါ။



(စက်တင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

လှိုင်းပေါ်က လှေကို စီးခွင့်ပေါ်ချိန်။ ကံတရားက သင့်ဘက်မှာ ရှိမနေတတ်ပါ။ ဘဝသည် စိတ်ကူးယဉ် ထားသည်ထက် ပိုမိုရှုပ်ထွေး ခက်ခဲနေလိမ့်မည်။ ရိုးရှင်းတိကျပြီး လုပ်ဆောင်မှု မှန်ရန် အထူးလိုက်။ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရ။ လှုပ်လေ မြုပ်လေအခြေအနေနှင့် ကြုံရတတ်၏။ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှုတချို့က မြန်ဆန်လွန်းနေမည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ပြောင်းလဲမှုနှင့် ကြုံရတတ်သည်။ စကားပြောရာတွင် လောကြီး ပြီး မြန်မြန်ပြောဆိုမှုကို ရှောင်ပါ။ တစ်ဖက်သား စကားကို အလေးအနက်ထား နားထောင်သင့်၏။ ရင်းနှီးထားသူတို့နှင့် ပိုမိုရင်းနှီးမှု ကြုံမည်။ စကားနည်းနည်း တရားမြဲမြဲလုပ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေး ထောင်သည်ထက် ကောင်းစေရန် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ဦးကို ဆေးဝါးနှင့် မှန် လျှာခြမ်း ဒါနပြုပါ။ စွန့်စားမှုများ ပြုလုပ်ရပါလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၄)အဆုံး၊ (၂)အစ (၁)အဆုံး။
- ထကြာ - လူကြီးမိဘအသက်ဂုဏ်ဝါကြီးသူများ၏ ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ကာ ကုသိုလ်ယူပါ။



(အောက်တိုဘာလ (၂၃) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ခေါက်ရှာငှက်ပျံ လောကဓံနှင့် ကြုံတွေ့ရချိန်။ ကံနိမ့်၊ ကံမြင့်မှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ အရာရာကို လွယ်လင့် တကူ မရရှိတတ်ပေ။ ထူးဆန်းသော ကံတရားကြောင့် မအူမလည်ပြဿနာရပ်အချို့နှင့် ကြုံတွေ့ ရတတ်သည်။ ပြိုင်ဆိုင်မှုမျိုးစုံနှင့် ကြုံရတတ်သည်။ ဒုက္ခအခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ပြီးမှ အောင်မြင်မှု ဖန်တီးနိုင်မည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားရမှာတော့ သေချာနေပါသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းပြောက်ပြား စွာထဲက စစ်မှန်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတစ်ဦးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမည်။ ရပ်ဝေးဒေသ၊ ပြည်ပ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားလာမှုကိစ္စ အကြံတူသည့် ရန်သူများကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲ အောင်မြင်မှုကို တည်ဆောက် ရမည်။ ပညာရေးက သင့်၏။ သူတစ်ပါးအပ်နှံသည့် ပစ္စည်းကို လက်မခံသင့်ပေ။ အနက်ဖြစ်က လာဘ်ပိတ်တတ်၏။ အနီရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်ဖြစ်က ကျန်းမာရေး ရုတ်တရက်ကြုံမည်။ အချစ်ရေးက တွေ့သူ မချစ်၊ ချစ်သူကို ရှာမတွေ့ဖြစ်နေမည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၃)အဆုံး၊ (၆)အစ (၁)အဆုံး။
- ထကြာ - အောင်သင့် အောင်ထိုက်သော အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိစေရန် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးသက်စေ့စိပ်ပါ။



(နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ခရုကို ခါးတောင်းကျိုက် လိုက်ဖမ်းနေချိန်။ အံ့ချော်လွဲမှားနေမည်။ ပျင်းရိသည့်အမှုအကျင့်ကို တွန်းလှန် ပစ်လိုက်ပါ။ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်လျှင် မလုပ်ရ မနေနိုင်သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်သွားမည်။ အောင် မြင်မှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကား ကြိုးစားအားထုတ်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။ လုံးဝဆုံးရှုံးမည်ဟု ထင်မှတ်မှော်လင့် ထားသော စီးပွားဥစ္စာများ ပြန်ရဖို့ရှိသည်။ ငြိမ်မနေနဲ့။ တက်တက်ကြွကြွထလုပ်လိုက်ပါ။ ပြဿနာ အသေးအမွှားကို ပုံကြီးချဲ့လုပ်ကိုင်ပြောဆိုမှုများ ကြုံမည်။ လောဘကို လျော့လိုက်ပါ။ လောဘကြောင့် သောကပိုပါလိမ့်မည်။ နှုတ်ဖွားခြင်းကြောင့် ငွေကြေးဥစ္စာအချို့ဆုံးရှုံးမှု ကြုံမည်။ ပညာရေးတွင် အခြား သူများထက် ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်မှု ကြုံမည်။ ရပ်ဝေးဒေသ၊ ပြည်ပနိုင်ငံရပ်ခြားဆက်သွယ်သွားလာသည့်ကိစ္စ ဖို့အဆင်ပြေသည့်အခြေအနေသစ်တစ်ရပ်ကြုံမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ရေခဲရေ ရေခဲပါသည့်မှန်စားသုံးမှုကို ရှောင်ပါ။ ခေဝ မကြာခဏသောက်သုံးပါ။ အချစ်ရေးတွင် ချစ်သည်က တစ်မျိုး၊ ဖြစ်လာသည်က တစ်မျိုး ကြုံမည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၆)အဆုံး၊ (၀)အစ (၃)အဆုံး။
- ထကြာ - အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ သီလခံယူပြီး အဖြူရောင်ပန်းများများ ကပ်လှူပါ။

www.burmeseclassic.com



မကာရရာသီ

CAPRICORN

(ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၉) ရက်အတွင်း)

အောင်မြင်မှုသောကမ်းကို လှမ်းမြင်နေရချိန်။ အံ့သြစရာကောင်းသည့် အောင်မြင်တိုးတက်မှု ကြုံတွေ့ရမှာ အသေအချာဖြစ်၏။ မိမိလုပ်ငန်းတာဝန်အပေါ် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စူးစူးရှရှာ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်ဆောင်လိုက်ပါ။ အောင်မြင်မှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်မှာ မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားအားထုတ်မှုပင်ဖြစ်သည်။ စေတနာကောင်းမှ ကံကောင်းပေလိမ့်မည်။ ကြိုးစားမှုက သင့်ကို အောင်မြင်မှုသောကမ်းသို့ အရောက်ပို့ပေးလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးကိစ္စအတွက် အတူနေသူတို့နှင့် စိတ်ဝင်စားမှု ကြုံမည်။ အချစ်ရေးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် တိကျပြတ်သားနေပေလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၄)အဆုံး၊ (၁)အစ (၇)အဆုံး။
- ယတြာ - မွေးနေ့မှာ သီလခံယူပြီး ဓမ္မစကြာတရားတော်မြတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။



ကပ်ရာသီ

AQUARIUS

(ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်အတွင်း)

သကာလိုလို၊ တမာလိုလို အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံရတတ်ချိန်။ အကြံတူ ရန်သူများကြားမှ ခက်ခဲသော ကြိုးစား ဆောင်ရွက်နေရတတ်သည်။ မလုပ်မီ စဉ်းစားပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက် သေချာလျှင် မဆိုင်သော ချက်ချင်းထလုပ်လိုက်ပါ။ လောကတွင် မည်သည့်အရာမှ အချောင်မရနိုင်ပေ။ အောင်မြင်မှုကို သွားရာလမ်းမှာ ဖြတ်လမ်းမရှိပေ။ ဇာတိအခက်အခဲကို ရင်မဆိုင်ဘဲနှင့် မည်သည့် အောင်မြင်မှုမှ မရရှိနိုင်ပေ။ အောင်မြင်မှုက သင့်ထံ အလိုအလျောက်ရောက်ရှိလာရန် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။ ဇာတိအခဲကို ကျော်လွှားပြီး အောင်မြင်မှုထံသို့ သင့်က အရောက်သွားလိုက်ပါ။ အသိဉာဏ်တစ်ဆင့် ဖွင့်လှစ်လုပ်ကိုင်လျှင် သကာကဲ့သို့ ချို့သော အောင်မြင်မှုနှင့် ကြုံတွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ရောဂါဘယ ကင်းရှင်းနေပေလိမ့်မည်။ အအေးမီး၊ ချောင်းဆိုးလောက်တော့ ကြုံရပေလိမ့်မည်။ အချစ်ရေးမှာ ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုက တစ်ပွေတစ်ပိုက် မနိုင်မနင်းနိုင်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၇)အစ (၂)အဆုံး၊ (၁)အစ (၄)အဆုံး။
- ယတြာ - အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ နံနက်စောစောတွင် သီလခံယူပြီး ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။



မိန့်ရာသီ

PISCES

(ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

မှန်တစ်ချပ်ရေကို ရပ်ကြည့်မိတတ်ချိန်။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည်သုံးသပ် ဝေဖန်နေမိမည်။ မိမိ၏ အားသာချက်၊ မိမိ၏ အားနည်းချက်များကို ပြန်လည်သုံးသပ်နေမည်။ မိမိဘဝအတွက် အားကိုးရာ အစစ်အမှန်က ဘာသာတရားဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက် နားလည်ခွင့်ရရှိမည်။ အတွေးသစ်ကို အကောင်အထည်လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် လုပ်ငန်းကိစ္စ အဆင်ပြေ ချောမွေ့သွားမည်။ အလွဲလွဲအချွန် ချော်ဖြစ်နေသည်များ ကုန်ဆုံးခွင့် မြင်သည်။ ပညာရေးမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်မှု ရရှိမည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းသည်ထက် ကောင်းမွန်စေရန် ရေချိုး ခေါင်းလျှော် ဆင်ခြင်ပါ။ အအေးမခံပါနှင့်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၃)အဆုံး၊ (၈)အစ (၄)အဆုံး။
- ယတြာ - ဘိုးဘွားမိဘ ဆရာသမားတို့ကို တရားစာအုပ်များ ပေးလှူပါ။





မင်းဟိန်းခိုင်

နှုတ်ဆက်သွားတာလား သူငယ်ချင်း

ကျွန်တော်သည် ဟင်းဘတ်
အိတ်ကြီးကို အောက်ဆင့်မှာ ချလိုက်
သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်က ချွေးကို

လက်ကိုင်ပစ်ပြင်သုတ်ရင်း လက်ပတ်
နာရီကို ကြည့်သည်။ ညနေ ၄နာရီ
ကျော်နေပြီ။

“ဟင်...အစ်ကိုကြီး”
အိုးပုတ်ကလေးများဖြင့်
ကစားနေသော ညီမလေးက ဆတ်



ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး မေးပြောပြော သည်။

“အေး၊ အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်က လာတာလေကွယ်။ အမေနဲ့ မဖေတို့ ကော။ မောင်ဝင်းတင်လည်း မတွေ့ ပါလား။”

“အဖေ ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး။ အမေက အစ်ကိုကြီး လာ မယ်ဆိုတာသိလို့ ရွာထဲ ငါးဝယ်ဖို့ သွားတယ်။ အစ်ကိုလေး ဝင်းတင်က ဘောလုံးကန်ဖို့ သွားတယ်”

“စာမေးပွဲရော ဖြေနိုင်ကြလား ကွယ်”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အစ်ကိုလေးက ဒီနှစ် ရှစ်တန်း၊ သမီး စာ လေးတန်း၊ သမီးတို့က ကိုယ်ရွာ ကျောင်းမှာ ဖြေရတယ်။ အစ်ကိုလေး တို့က ဆယ်တန်းသမားတွေနဲ့ အင်းမြို့ သွားဖြေရလို့ တစ်နေ့ကပဲ ပြန်ရောက် တာ။ ဒီနေ့ မော်တော်နဲ့ ဆယ်တန်း သမားတွေလည်း ပြန်ရောက်ကြတော့ ဖော်လို ပြောတယ်”

ကျွန်တော်သည် အိုက်စပ်စပ် နို့နေသဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး မထိုင် ချင်သေး၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဟင်းလင်း ခွင်းပြီး တဖူးဖူးနှင့် လေမှုတ်သည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်များကို ကြည့် ခုန်း တစ်အိမ်ကျော်က ကျောင်းမောင် ဆို ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လျက် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

ကျောပေးချပ်နေ၍ ကျောင်း မောင် ကျွန်တော့်ကို မြင်ဟန်မတူပေ။

ကျောင်းမောင်က ကျွန်တော့်၏ အဆင့်သို့ဝယ်ချင်းဖြစ်သည်။ အိမ်နား နီးချင်းဖြစ်သလို တစ်တန်းတည်းလည်း ကျောင်းတက်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဖက်

မိဘများအချင်းချင်းလည်း ရင်းနှီးပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြသည်။ နှစ်ဖက် မိဖုရားမှာ သားသမီးမတင်သော ဖြစ်အင် ချင်းလည်း တူကြသည်။

(ဤ အလျဉ်းသင်၍ ကျောင်း မောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ နှစ်ဖက် မိဘများအကြောင်း စသည်ကိုလည်း အနည်းငယ်မျှ ဖော်ပြလိုပေသည်။)

ကျွန်တော်တို့ မိဘများမှာ သား သမီးမွေး သေချည်းဖြစ်ခဲ့ကြသလို၊ သူတို့မိဘများလည်း အဘယ်ကြောင့် ရယ်မသိ။ ထိုအတိုင်း မွေးသေချည်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့မိဘများမှာ ကျောင်းမောင်၏ အစ်မကို မွေးဖွားရာ တွင် (သားသမီးတင်စေရန်/ ဘီလူး မစားနိုင်စေရန်ဟု အသိယ ယုံကြည် ချက်ဖြင့် ဘာသာရေးနှင့်နွယ်ပြီး) “သူတော်မ” (ဖွားသီလ)ဟု အမည် ပေးပြီး သူကိုလည်း မွေးပြီးသည်နှင့် “ကျောင်းမောင်” (ဘုန်းကြီးကျောင်း သား)ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိဘများမှာလည်း ကျွန်တော့်အထက် အစ်ကို၊ အစ်မ သုံးယောက်အထိ သေဆုံးသွားဖူး၍ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားလာရာတွင် ကျောင်းမောင်တို့ မိဘများ သားသမီး တင်စေရန် အမည်ပေးသည်နည်းကို မှီသည့်အပြင်၊ ထိုထက်ပင် ပိုထွင်ပြီး ကျွန်တော်ကို မွေးဖွားပြီးသည်နှင့် ရေ ချိုး၊ အနီးဖြင့် ပတ်ကာ ဆန်ကောမှာ ထည့်၍ လမ်းမပေါ် ချပြီး ဘီလူးစာ ကျွေးသည်ဟု ဆိုသည်။

“အို... ဘီလူးအပေါင်းတို့ ငှက်သား ကို စားချင်ရင် အခုလာစားကြ။ အခု မစားရင် မနက်ဖြန် ရှင်ပြုတော့မယ်။ မစားရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငှက်သားကို စားချင်တဲ့ ဘီလူးတွေ အခုလာစားကြ

ပါကုန်လော့...”

ထိုကဲ့သို့ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် အိမ် ပေါ်သို့ ပြန်ယူလာကာ ချက်ချင်းပင် ဝတ်နီပတ်ပြီး ရှင်ပြုသည်ဟု ကင်ပွန်း တပ်ကာ နာမည်ကိုလည်း “ကိုရင် လေး”ဟု ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် “ကိုရင်လေး” ဟု သော အမည်သည် အသက်ကလေး ရလာလျှင် အခေါ်ရခက်မည်ဟု ယူဆ ကာ နောက်နေ့တွင် မွေးနေ့ပြုလုပ်၍ ကျွန်တော့်ကို ခြံလမ်းဝမှာ ချထားပြီး မွေးနေ့ပွဲသို့ ကြွလာကြသော ဆရာ တော်များအား ကျော်ခိုင်းလေသည်။ ထို့နောက် ဘုန်းကြီးများ ကျော်သွား ကြသည်ကို အဖွဲ့ဖြင့် “ဘုန်းကျော်”ဟု အမည်တစ်မျိုး ထပ်ပေးကြပြန်သည် အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြကြသည်။

ထိုနာမည်နှစ်မျိုးလုံးကို ခေါ်လာ ကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် “ဘုန်းကျော်” ဟူသော အမည်သာ အခေါ်များကြ၍ ယခုအခါတွင် ကိုရင်လေးဟု ခေါ်သူ နည်းသွားပြီး ဘုန်းကျော်ဟူသော ခေါ်နေ ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အဖုံဖုံအမျိုးမျိုးပြုလုပ် ၍ ကျွန်တော် အသက်ရှင်လာသော ကြောင့် သားသမီးတင်ပြီဟူသော သဘောဖြင့် ကျွန်တော့်အောက် မွေး လာသော ညီလေးကို မောင်ဝင်းတင်ဟု အမည်ပေးကာ တတိယမြောက် မွေး ဖွားလာသော ညီမလေးကိုလည်း စိတ် ချရပြီ။ သားသမီး မသေတော့ဘူး။ အောင်မြင်ပြီဟူသော သဘောဖြင့် “မအောင် မယာ”ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြ သည်။

(ဘီလူးရန်ကို ကြောက်ရွံ့ပင် ထင်သည်။ သားသမီးသုံးယောက်လုံး ၏ အမည်နာမများကို ခပ်ကြီးကြီး



ခပ်အိုအိုချည်းပေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တချို့ သားသမီး မတင်သော မိဘများမှာ သားသမီးတင်စေရန် အတွက် အဘိုး၊ ဦးကြီး၊ အဘွား၊ ဒေါ်ဒေါ် စသည်ဖြင့် နာမည်အိုများကို ပေးကြသည်လည်း ရှိသည်။ တချို့မှာ မွေးဖွားပြီးစကပင် ဦးတပ်ပြီး ဦးသန်းကျော်၊ ဦးလှကျော်၊ ဦးသာထွန်း/ဒေါ်မြင့်၊ ဒေါ်တင့် စသည်ဖြင့်၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ အသက်ရလာသော အခါ နာမည်ရှေ့က ဦးနှစ်လုံး၊ ဒေါ်နှစ်လုံးဖြစ်နေတတ်သည်ကိုလည်း တွေ့ဖူးသည်။

ထို့နောက် နွားလားအောင်၊ ဆင်ထီးအောင်၊ ဘီလူး၊ သရဲလေး စသည်ဖြင့် နာမည်ပေးကြသည်ကိုလည်း တွေ့ဖူးသည်။ ထိုကဲ့သို့ နာမည်အို၊ နာမည်ရင်း၊ နာမည်ရိုင်းများကို မှည့်ပေးထားလျှင် သားသမီးတင်သည်။ ဘီလူးမစားတော့ဟူသော အယူအအဆကိုလည်း လက်ခံ ယုံကြည်ကြသည်။)

ထိုကဲ့သို့ ကျောင်းမောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အဖြစ်များ တူလာကြ၍ပင် မိဘချင်း ပိုမိုရင်းနှီးကြသလို၊ သားသမီးချင်းလည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်။ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် အရေးကြုံလျှင် ကြံသလို ကူညီစောင့်

ရှောက်ခြင်း ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းလည်း ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းမောင်မှာလည်း အသက်ချင်း မဆိုစလောက်သာ ကွာပြီး ကျောင်းမောင်က ကျွန်တော်ထက် ဆယ်ရက်မျှသာ ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူငယ်တန်းကပင် အတူတကွ ကျောင်းတက်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် (ကျွန်တော် ရှစ်တန်းအောင်ပြီး) ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ မန်းဆရာကြီး ဦးစံရွှေထံတွင် ဗိသုကာ ပညာရပ်များကို လိုက်သင်ရင်း ရန်ကုန်ကို ရောက်သွားသည်။ ကျောင်းမောင်က ကျောင်းဆက်တက်ရင်း ဆယ်တန်းအောင်ကာ ကျောင်းဆရာဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော် ဗိသုကာပညာရပ်များကို သင်ယူရန် ရန်ကုန်ကို ရောက်သွားသည့်အချိန်မှ ကျောင်းမောင်နှင့် မတွေ့ ဖြစ်ကြတော့ပေ။ ထိုအချိန်က လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး မကောင်းသေးသောကြောင့် ရန်ကုန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်ပြည်နယ်သည်လည်း အဝေးကြီး ဝေးနေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် င်နစ်အတွင်း ယခုနှင့်ဆိုလျှင် ရွာကို သုံးခေါက် ရောက်သော်လည်း ပထမအခေါက်

ရောက်လာရာတွင် ကျောင်းမောင် ဆယ်တန်းဖြေနေသည်ဟု သူ့ဖခင်ကြီးက ပြောပြသည်။ နောက်အခေါက်တွင်လည်း ကျောင်းဆရာလုပ်ရန် ဆရာဖြစ် သင်တန်းတက်နေသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ကျောင်းမောင်နှင့် မတွေ့ ဖြစ်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ယခု သူငယ်ချင်း ကျောင်းမောင်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုလို၍ သူတို့အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်... မောင်ဘုန်းကျော်မိလား။”

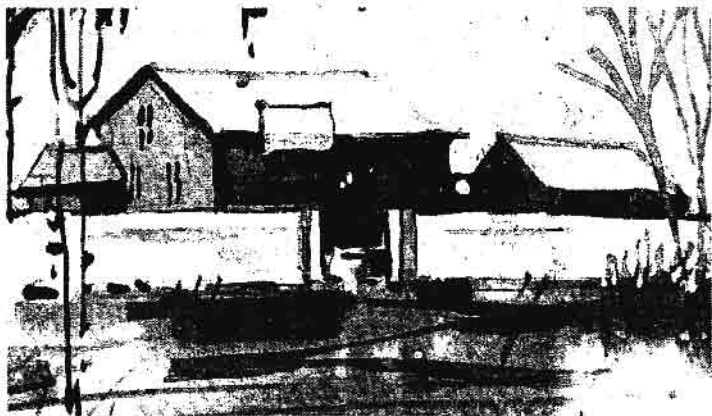
ကျောင်းမောင်၏ အစ်မ၊ မထူတော်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ မထူတော်က ခြံဝင်းဝန်း၊ စဉ့်အိုးကြီးမှာ ရေချိုးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ရပ်တန့်သွားသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ထဘီရင်လျားနှင့် ရေချိုးနေသည့်အနားမှ ဖြတ်မသွားလို၍ သူတို့အိမ်ရှေ့မှာပင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်မ သူတော်၊ ကျွန်တော် ခုတင်က ကျောက်ဖြူလိုင်းဘုတ်နဲ့ ပါလာတာပါ။”

ကျွန်တော် သူတို့ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ကျောင်းမောင်ကို မတွေ့ရပေ။

“အေး၊ ဒီနေ့ ကျောက်ဖြူလိုင်းဘုတ်က စောသားပဲ။ ခါတိုင်းဆို ခုလောက်နဲ့ ကျောက်ဖြူလိုင်းဘုတ် မရောက်သေးဘူး။ ဒီတော့ နင် ရန်ကုန်က လေယာဉ်နဲ့ ကျောက်ဖြူကို ထွက်ပြီးမှ ခု ဘုတ်စီးလာတာလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မ သူတော်၊ ရန်ကုန်က တောင်ကုတ်ကို ကားနဲ့ တောင်ကုတ်က ကျောက်ဖြူသဘောနဲ့ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ကျောက်ဖြူ အမ်းလိုင်းဘုတ်နဲ့ ထွက်





လာတာပါ။

“ဪ... ဪ... ဒီတော့ နင် ရန်ကုန်မှာ ပန်းရန်သင်နေတာ အုတ်တိုက်တွေ ဘာတွေ ဆောက်တတ်နေပြီလား။”

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းက မြန်မာမှု ဗိသုကာ ပညာရပ်ပါ အစ်မသူတော်။ ဘုရားတည်း၊ စေတီတည်း၊ တံတံပန်းလုံး စတဲ့ ဗိသုကာပညာရပ် ချီးပါ။ ဒီအထဲမှာ အစ်မသူတော် ပြောတဲ့ အုတ်တိုက်ဆောက်တာလည်း ပါတာပေါ့။”

“ဪ... ဒီတော့ နင် အဲဒါတွေကို တတ်ခဲ့ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဆရာခိုင်းတာတော့ အားလုံးလုပ်တတ်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ထက်ခွဲဆရာအဖြစ်တော့ မရသေးပါဘူး။”

မသူတော်က ရေကို ဖိမ်ခံချိုးရင်း ပြောနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်မိသည်။ အမှန်က အိမ်ရှေ့ခြံထဲဝန်းတွင် ရေချိုးမည့် နေရာကို အုပ်မထားသင့်ပေ။ ယောက်ျားလေး နှုတ်အတွက် အိမ်ရှေ့မှာ ရေချိုး၍ ဘာမျှ မပြောသာသော်လည်း မိန်းမလေးများအဖို့ မသင့်တော်ဟု ဆိုရသည်။

ယခု ကျွန်တော်က ထဘီ ရင်အောက်မှ ရေချိုးနေသော မသူတော်၏ အနားမှ ဖြတ်သွားရမည်ကို အားနာ၍ ခြံတံမှာ ရပ်နေမိသော်လည်း မသူတော်မှာ ဘာမျှမဖြစ်သလို ရေကို ဖိမ်ခံ၍ ချိုးနေလေသည်။ တောသူများ ခိုသည်ဟု ဆိုရမည်လား။ အသည်အထိ ဆိုရမည်လား မပြောတတ်ပေ။

“နင် အခု တပည့်အဖြစ်နဲ့ လုပ်နေရတာ ဝိုက်ဆံရသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဆရာကြီးက စားဖို့

နေဖို့ ပေးထားပြီး တစ်နေ့ ငါးကျပ်လည်း ပေးပါသေးတယ်။”

ကျွန်တော် မသူတော်ကို ကြည့်သည်။ မသူတော် အဝတ်ခြောက်လဲနေသည်ကို မြင်နေရသည်။ ထို့နောက် တဘက်ကို ရင်မှာ လွှမ်းလိုက်ပြီး...

“နင် အလုပ်ဝင်စက တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ခွဲပဲ ရတယ်ဆို မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ အလုပ်ဝင်စတုန်းက ဘာမှမတတ်သေးဘူးလေ။ မဆလာဖျော်၊ အုတ်ခဲထမ်းအဆင့်ပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ကျပ်ခွဲပဲ ရတာပါ။ အခု ဆရာကြီး ခိုင်းတာအားလုံး လုပ်တတ်လာလို့ တဖြည်းဖြည်း နေ့တွက်တိုးလာတဲ့ သဘောပါ။”

“တစ်နေ့ ငါးကျပ်ဆို မဆိုးပါဘူး။ မိမောင်လေး ကျောင်းမောင်မှာဆို ဆယ်တန်းအောင်၊ အောင်သင်ပြီး ဘာစရိတ်မှ မငြိမ်းဘဲ မူလတန်းပြ ကျောင်း ဆရာလုပ်နေတာတောင် တစ်လ (၁၉၅)ကျပ်ပဲ ရတာ။ အိမ်ကို တစ်လ၊ တစ်ရာတောင် အနိုင်နိုင် ပို့နိုင်တယ်။ နင်မှာ ပညာတတ်လာပြီး နောက်ဆို နေ့တွက်လည်း တိုးလာဦးမယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ တဖြည်းဖြည်းတော့ တိုးပါတယ်။ လက်ခွဲလုပ်ရတဲ့ အချိန်ထိ သာဆိုရင် တစ်နေ့ကို (၂၀)ထိတောင် ရပါတယ်။”

မသူတော်၏ အမေ၊ ဒေါ်သိန်းညို အိမ်နောက်ဘက်မှ ထွက်လာပြီး မသူတော်၏ အနားမှာ ရပ်သည်။ မသူတော်က သူ့အမေကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး ကျယ်ပြန့်သော အမူအရာဖြင့် အိမ်ပေါ်ကို တက်သွားသည်။ ဒေါ်သိန်းညိုက...

“မောင်ဘုန်းကျော် ပညာကောင်းကောင်းတတ်လာပြီထင်တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အချို့က ကျွန်တော်

ဆရာကြီး ခိုင်းတာတော့ အားလုံးလုပ်တတ်နေပါပြီ။”

“အေးအေး၊ ဝမ်းသာတယ်။ နင့်အဖေ ဝေထွန်းဦး စောက်ကြားကြီး၊ နင် ဘုရားတည်နေတုန်း ရိုက်ပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံ ငါ့လာပြီ၊ ဒီမှာ အစ်မညို၊ ကျွန်တော့်သား ဘုရားတည်တတ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဘုရားအဖဖြစ်ပြီလို့နဲ့”

ကျွန်တော် သဘောကျပြီး ပြုံးမိသည်။ အချီးညိုလည်း ရောယောင်ပြီး ပြုံးသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အမေ ရွာထဲမှ ပြုံးပြီးရှင်ရှင်လျှောက်လာနေလေသည်။ အနားသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်တော်ပုန်းကို ဖွဖွလေးဖက်ပြီး မေးသည်။

“သားကြီး... ပင်ပန်းလာပြီလား။ သားကြီး ရှေးပို့လိုက်တဲ့ စာအရ ဒီနေ့ လိုင်းဘုတ်နဲ့ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ အမေ ရွာကြားထဲ လျှောက်ပြီး ဟင်းလိုက်ရှာနေတာ။ ဘာမှတော့ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မရပါဘူး။ ငါးခြောက်လေးပဲ။ မနက်ဖြန်မှ အမေ တပ်တောင်ကို ဈေးသွားပြီး သားကြီး ကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းလျာတွေကို ချက်ကျွေးမယ်။”

ကျွန်တော်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ်သည်။

ဒေါ်သိန်းညိုက ပြုံး၍စွာဖြင့် ကြည့်နေပြီး ပြောသည်။

“ဟဲ့... ကြာညိုဝင်း။ နင့်သား နင့်ထက် အရပ်ရှည်နေပြီနော်။”

“ရှည်မှာပေါ့ အစ်မညိုရဲ့၊ အဖေတုသားပဲ။”

“အေး၊ သူ့အဖေ ဝေထွန်းဦးတို့ သူ့ဘထွေး ထွန်းချေတဲ့လို ဒီကောင်လည်း လူသန်ကြီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်။”

“သူတို့အဖို့က လူသန်ကြီးလို့



တွေပဲလေ။

ဟု ပြောကာ အမေက ကျွန်တော်နဲ့ ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းသည်။ ထို့နောက် အမေနှင့် သား အိမ်ဘက်ကို စကားတပြောပြောဖြင့် ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ အိမ်မှာ ဆွေမျိုးများနှင့် ရွာသူရွာသားအတော်များများ ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှ ရောက်နေသည်ကို သိ၍ လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

ရောက်နေကြသည့် လူအားလုံးပင် ရန်ကုန်အကြောင်းကို ကျွန်တော်အား မေးသကဲ့သို့ မေးပြီး ရွာအကြောင်း၊ ဆွေမျိုးများအကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းများအကြောင်း စသည်များကို ပြောသကဲ့သို့ ပြောပြကြသည်။ တချို့ကလည်း ကျွန်တော် သင်ယူနေသော ဗိသုကာပညာရပ်များအကြောင်းကို မေးသကဲ့သို့ မေးကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့မေးကြသည်ကို ပြန်လည်၍ ပြောပြသည်။

ထိုအချိန်က တောရွာများမှ ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးသူ ခပ်ရှားရှားဟု ဆိုရမည်။ ယခု ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ (၆)နှစ်တိုင် နေထိုင်ပြီး ဗိသုကာပညာရပ်များ သင်ယူလုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်လေရာ ရွာသူရွာသားများအဖို့ အထူးအဆန်းသဖွယ်ဖြစ်ကာ အထင်ကြီးမည်ဆိုလျှင်လည်း ကြီးချင်စရာဖြစ်နေသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်က ရွာကို နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ်မျှသာ ရောက်နိုင်၍ ရောက်တိုင်းလည်း သုံးလေးမျှသာ နေ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့အား စုံစမ်းစစ်မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆွေမျိုးများနှင့် သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော်အား အောက်မေ့ပြီး သတိရနေကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။



ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မိဘမွေးချင်းများနှင့် တတိရွာကို အောက်မေ့တတ်သော သဘောရှိသည်။ ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ အိမ်နှင့် ခွာပြီး ဆရာကြီး၏ထံတွင် အလုပ်ဝင်စက တတိရွာနှင့် တစ်မနက်ခရီးမျှသာ လှမ်းသော ဘုရားတစ်ဆူမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်းပင် အိမ်ကို လွမ်း၍ သုံးလေးရက် တစ်ကြိမ်ပြန်လာကာ မိဘနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများအား လာတွေ့နေခဲ့ရဖူးသည်။

ထို့နောက် တစ်နှစ်ခွဲအကြာတွင် ဆရာကြီးနှင့်အတူ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားရာတွင်လည်း သုံးလေးနှစ်မျှ အထိ မိဘမွေးချင်းများနှင့် တတိရွာက သူငယ်များကို အောက်မေ့၍ ငိုမိလှမတတ် အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ရွာကို အလည်လာ၍ ကြုံတုန်းဆုံခိုက်တွင် ဆွေမျိုးမိဘနှင့် ရွာသူ ရွာသား သူငယ်ချင်းများက သူတို့အကြောင်းနှင့် ရွာအကြောင်းများကို ပြောပြကြသလို၊ ကျွန်တော်ကလည်း ရန်ကုန်အကြောင်း သင်ယူနေဆဲ ဗိသုကာပညာရပ်ကြောင်းများကို ပြောပြရင်း ငိုချစ်သွား

၍ ရေခိုးခိုကာ ညနေစာကို ရေနံမီးခွက်ထွန်းပြီးသာ စားသောက်ရလေသည်။

ညနေစာစားသောက်ပြီးနောက်လည်း ငါးခြောက် မီးဖုတ် ဆီဆန်သုန်ဖြင့် ရေခွေးမြည်းရင်း ကျွန်တော်ရန်ကုန်အကြောင်း၊ သူတို့က ရွာအကြောင်း စသည်များကို ဆက်လက်အတော် ညဉ့်နက်သည်အထိ ပြောဆိုနေကြသေးသည်။

သူတို့က ကျွန်တော်ပြောပြသော ရန်ကုန်အကြောင်းကို အထူးအဆန်းသဖွယ်ဖြစ်နေကြသလို၊ သူတို့ပြောပြကြသော ဆွေမျိုးများအကြောင်းနှင့် သူငယ်ချင်းများအကြောင်း၊ ရွာအကြောင်းသည်လည်း ကျွန်တော်အဖို့ မည်သည့်အခါမျှ ငိုအံသွားဖွယ်မရှိပေ။



“အမလေး... အဖြစ်ဆိုးလှချင်လား၊ ငါ့သားရဲ့”

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ ထန်သွား၏။ ထို့နောက် ထထိုင်လိုက်သည်။

“ငါသေပါတော့။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ မသေနိုင်တာလဲ။ ငါ့သားသမီးတွေ ဆုံးနေတာကို ငါ မမြင်ချင်တော့။ သေမင်း ငါ့ကိုသာ လာခေါ်ပါတော့”

ကြီးသိန်းညို၏ အော်ငိုသံ၊ အများဖြစ်ကြပါလိမ့်။ နားမလည်နိုင်ကြကား ကျွန်တော်လည်း ခေါ်ကြံသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စောင်းဘေးဘက် ပုံချထားခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆည်ခနဲထွက် ရေနံမီးခွက်ထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရပြီး အမေနှင့် အဖေတို့ကို ရလေ။ အမေနှင့် အဖေတို့လည်း ကြီးသိန်းညို၏ အိမ်ကို လျှောက်သွားကြ



ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်မှ ခုနဆင်းပြီး ကြည့်လိုက်တုန်း အိမ်ဘက်ကို ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့သည်။ အမေနှင့် အဖေကို ကြီးသိန်းညို၏အိမ်မှာ တွေ့ရသည်။ အခြားလူများလည်း ဆယ်ဆယ်ကျော်မျှ ရောက်နေကြသည်။ မိန်းမကြီးများက ကြီးသိန်းညိုကို ဆယ်ပဲပြီး ပြုစုပေးနေကြသည်။ မသူ့ဆက်က ခြေရင်းဘက်မှာ ထိုင်ပြီး အခွပ်ခွပ်နှင့် ငိုနေသည်။

“ဒီရေအကျန့် လိုက်လာတာဆိုတာ မော်တော်သမားက ခရမ်းကျွန်းသောင်အကြောင်းကို မသိလို့ဖြစ်မယ်”

“မသိတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ မော်တော်က တပ်တောင်နဲ့ အမ်းကို ခိုင်းဆွဲနေတာပဲ။ ဒီဖြစ်ကြောတစ်ချက်က သဲသောင်တွေအကြောင်းကို သိရမှာပေါ့။ သက်သက် သတိထား မထီလေးစား စွတ်မောင်းလိုတာပဲဖြစ်မှာ။ ခရမ်းကျွန်းသောင်ကြော သဲခဲဟာ လုံးဘက်ကို ဆွယ်ချွတ်နေတယ်လေ။ အဲဒီအဆွယ်ကို ချိတ်ဘဲ ဖြတ်မောင်းလို့ မောက်တာပေါ့။ ဒီရေက အကျဆိုတော့ မော်တော်လည်း အတော်လေးပဲ မြန်နေသိမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မှောက်ပြီးနောက် မော်တော်တောင် သုံးလေးပြန်လောက် ခြေသွားတယ်လို့ ခုတင်က အောင်ကျွန်း ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမျှနားမလည်ပေ။ သူ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြောနေကြသည့်အထဲတွင် မော်တော်တော်သည်ဟုသာ သိနေရပြီး ကြီးသိန်းညို ငိုနေသည်နှင့် ဆက်စပ်၍ မသိလည်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး မေး

ကြည့်လိုက်သည်။

“အဖေ... ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“မော်တော်မှောက်လိုတဲ့”

“ဪ... ဘယ်က မော်တော်လဲ အဖေ”

“အမ်းမော်တော်ပေါ့။ အမ်းက ပါစင်ဂျာ မော်တော် တပ်တောင်သို့ အလာ ခရမ်းကျွန်းသောင်အဆင်းမှာ မှောက်လိုတဲ့”

“ဟာ... ဒါဆို မောင်ဝင်းတင်တို့ စာမေးပွဲသမားတွေလည်း ဒီနေ့ မော်တော်နဲ့ ပါလာကြမှာဆိုတော့ သတင်းဘယ်လိုရသလဲ”

“မောင်ဝင်းတင်တို့ ကျောင်းသားတွေက ရေကျသန်တဲ့ လူငယ်တွေဆိုတော့ ရေရှိတာလောက်သာ ရှိပြီး ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် လူသေ၊ လူပျောက် ဘယ်နှယောက်ဆိုတာ ချက်ချင်း မသိရသေးခင် သတင်းပေးအဖြစ် တစ်ရွာ တစ်ယောက်သာ ပြန်ခိုင်းပြီး ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးကို တပ်တောင် ရဲစခန်းမှာ ခဏခေါ်ထားတယ်လို့ ခုတင်က ပြန်ရောက်လာတဲ့ ရွာတောင်ပိုင်းက အောင်ကျော်ညွန့်က ပြောပြတယ်”

“ဒါဆို ဦးလေးကျော်ညွန့်လည်း မော်တော်မှောက်တာမှာ ပါသလား”

“ပါတာပေါ့။ ဒီကောင်က တစ်လ

သုံးလေးခေါက်လောက် အင်း ဆန်တင် ငိုနေတာပဲ”

ဦးလေး အောင်ကျော်ညွန့်ကို မေးကြည့်လျှင်တော့ သတင်းအပြည့်အစုံသိနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ဦးလေး အောင်ကျော်ညွန့်က လူအုပ်ထဲမှာဖြစ်နေ၍ မမေးဖြစ်ပေ။

“ကျောင်းမောင်တို့ ဖီးလာကြတဲ့ မော်တော်က ခုန့်ဆို မှောက်တာ သုံးကြိမ်တောင် ရှိပြီဆိုတော့ မောင်းတဲ့ အကောင် အသုံးမကျလို့ပဲ။ တစ်ကြိမ် မှောက်တုန်းကတည်းက အမှတ်သညာ ကြီးကြီးထားရမှာပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပဲ ပြန်ဆည်လိုက်၊ ပြန်မောင်းလိုက်နဲ့၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် နောက်လည်း မှောက်ဦးမှာပဲ”

ဟု ရွာသူကြီးက ဒေါသသံကြီးဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဒီညနေ လေးနာရီလောက်က မှောက်တာဆိုတော့ ခရမ်းကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်က မြစ်ဖျားကျလို့ မြစ်ပေါက်လည်း ကျဉ်းတဲ့အတွက် အလောင်းတွေကို အချိန်မီ ရှာဖွေပြီး ဆယ်ယူလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ အခု မင်းလာတုန်းကလည်း လူအတော်များများ အလောင်းတွေကို လိုက်ဆယ်နေကြလို့ ကျောင်းမောင်အပါအဝင် အလောင်းသုံးလောင်းကိုသာ ရှာလို့

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကိုယ်ထင်ပြပြီး နှုတ်ဆက်သွားသော သူငယ်ချင်း ကျောင်းမောင်ကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း နှုတ်ဆက်ခွင့် မကားပြောခွင့်မရှိပင် မရလိုက်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းမောင်အတွက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ရလေသည်။



မရသေးတာဆို”

ဟု ရွာသူကြီးက ဦးလေးကျော် ညွန့်အား မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျောင်းမောင် ဟာလည်း မော်တော်မှောက်တုန်းက ကူးခတ်လို့ ကမ်းကို ရောက်ပြီးနေမှ မြုပ်လိုက်၊ ပေါ်လိုက်ဖြစ်နေကြတဲ့ သူ တပည့်လေးအချို့ကို လိုက်ဆယ်ရင်း ကသာ ကျောင်းမောင် ရေနစ်ပြီး ဆုံး သွားတာပါ”

ဟု ဦးလေး အောင်ကျော်ညွန့် က သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်ကို စိတ် မကောင်းစွာဖြင့် ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှ သာ၍ ပင် နားမလည်ဖြစ်သွားရလေသည်။ တအံ့တဩလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ညနေ ၄နာရီကျော်လောက် မှာ ကျောင်းမောင်ကို သူတို့အိမ်ရှေ့ မှာ မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်လား။ ယခု ကျောင်းမောင် မော်တော်မှောက်၍ ဆုံးသွားပြီတဲ့။

ကျွန်တော် တစ်အောင်ကြာမျှ တွေ့ဆုံနေမိပြီး အဖေအနား ကပ်သွား ကာ တိုးတိုးလေး မေးကြည့်ပြန်သည်။

“အဖေ- အခု ကျောင်းမောင် အိမ်မှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်က ရှိမှာလဲ။ မော်တော် နှစ်လို့ ဆုံးသွားကြတဲ့အထဲမှာ ကျောင်း မောင် ပါသွားတယ်ဆိုတာ အခုပဲ အောင်ကျော်ညွန့် ပြောနေတာ မကြား ဘူးလား။ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ။ သွား အိမ်ကို ပြန်အိပ်ချေ စမ်း”

ကျွန်တော် သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း လည်း မသိဖြစ်သွားရသည်။ သေဆုံး သွားသော လူတစ်ယောက်ကို မကြာ

ခင်လေးကမျှ မြင်လိုက်ရသည်ဟူသော စကားထပ်ပြောရမည်မှာလည်း မဖြစ် နိုင်သကဲ့သို့ပင် ရှိနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခဏမျှ ငေးကြောင်နေခဲ့ပြီး လူအုပ်နားမှ ခွာ လာခဲ့သည်။ ခြံပြင်သို့ ရောက်လျှင် ရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ အိမ်ထဲကို ကြည့်မိ ပြန်သည်။

ကျောင်းမောင်ကို မတွေ့ရပေ။ သားစောကြောင့် ရင်ဘတ်ကို ထုလိုက်၊ ငိုလိုက်နှင့် ကြီးသိန်သည့် တက်သွား၍ အမျိုးသမီးကြီးများက ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေ ကြသည်ကိုသာ တွေ့နေရလေသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲရောက်ပြီး နောက်လည်း ထိုအကြောင်းကို စဉ်း စားသည်။ ယခု ဦးလေး အောင်ကျော် ညွန့် ပြောပြနေသည့်အတိုင်းသာဆို လျှင် ကျောင်းမောင်သည် ရေနစ်၍ သေဆုံးသွားပြီးနောက် သရဲလိပ်ပြာ အဖြစ်ဖြင့် အိမ်ကို ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှ ရောက်နေသည်ကို မြင်၍ ကိုယ်ထင်ပြကာ သရဲလိပ်ပြာတို့၏ သဘောအရ နှုတ်ဆက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသလား။



ထိုကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သေဆုံးသွားသူတို့သည် စိတ်စွဲရာ အတိုင်း ဖြစ်တတ်၊ ရောက်တတ်သည် ဟု ကြားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျောင်းမောင်သည် ငြိမ့်ယိ၊ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ(အခန်းစောင့်တာဝန်) ပြီးဆုံး ပြီးနောက် အိမ်ပြန်လာဆဲတွင် မထော် တဆ မော်တော်မှောက်ကာ သေဆုံး သွား၍ ချက်ချင်းပင် စိတ်စွဲရာအတိုင်း သရဲလိပ်ပြာအဖြစ်ဖြင့် အိမ်ကို ရောက် လာလေသလား။ ကျွန်တော် စိတ် မကောင်းစွာဖြင့် စဉ်းစား၍ မရအောင် လည်း ဖြစ်နေမိသည်။

သို့သော်လည်း ဒီအကြောင်းကို အခြားလူများအား ပြောပြ၍ ယုံချင်း ယုံကြံပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ထင် ကျောင်းမောင်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တူ မြင်လိုက်ရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တူ ကိုယ်ထင် ပြီး နှုတ်ဆက်သွားသော သူငယ်ချင်း ကျောင်းမောင်ကို မြင်လိုက်ရသော် လည်း နှုတ်ဆက်ခွင့်၊ စကားပြောခွင့် ပင် မရလိုက်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မှာ ကျောင်းမောင်အတွက် စိတ် မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ရလေသည်။

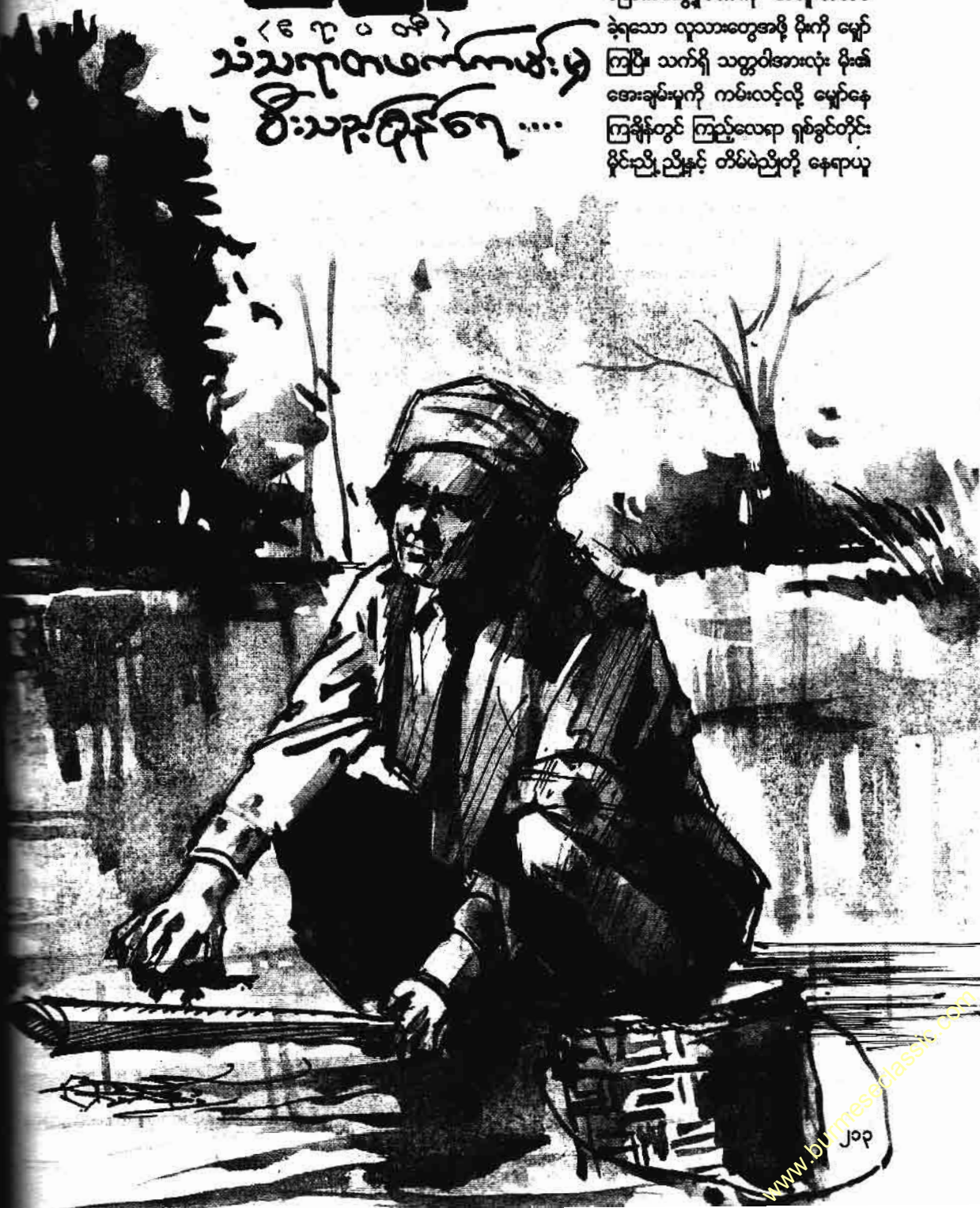
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျောင်း မောင်အား မြင်တွေ့လိုက်ရသည် အကြောင်းကို သူမိခင်နှင့် အစ်ကို သူတို့အား သွားပြောပြ၍လည်း အထူး ပြေဖွယ်မရှိပေ။ ကျောင်းမောင်အတွက် ကြေကွဲ ခံစားနေကြရသည့် သားက ကို ဝိုမိုတိုးပွား လောင်မြိုက်နေသော မှ တစ်ပါး အခြား ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့။



၆၀၁

(၆၇၀၀၈)
သံသရာတမကမ္ဘာမှ
စီးသည့်ရိပ်ရောင်....

လမြတ် ကဆုန်ကို ကျော်လွန်
၍ နယုန်လသို့ ကူးပြိုဆိုသည်နှင့်
သဘာဝ တရားက စည်းချက်မှန်မှန်
မိုးသံပေး၍ ရာသီအကူး၏ အဖွင့်
နိဒါန်းကို စခဲ့ပြီ။ နွေကာလ၏ ပူပြင်း
ခြောက်သွေ့မှုဇာတ်ကို အလူးအလဲခံ
ခဲ့ရသော လူသားတွေအဖို့ မိုးကို မျှော်
ကြပြီး သက်ရှိ သတ္တဝါအားလုံး မိုး၏
အေးချမ်းမှုကို ကမ်းလင့်လို့ မျှော်နေ
ကြချိန်တွင် ကြည့်လေရာ ရှစ်ခွင်တိုင်း
မိုင်းညို ညိုနှင့် တိမ်မဲညိုတို့ နေရာယူ





ပြီးချိန်တွင် အနောက်တောင်ထောင့် ဆင်သော မိုးသည် အုန်းအုန်းထ ရွာ သွန်းပြီးလာခဲ့သည်။

မိုးမျှော် ဖားသတ္တဝါတို့ အော်ဟစ် ပျော်မြူးကြလေ၏။ မိုးသံနှင့် ဖားလက်တက်သံတို့ ရောယှက်၍ မိုးဦး ဂီတသံစဉ်ကို ညီပေးနေချိန်၊ ပုစဉ်း ရင်ကွဲသံတို့မှာလည်း အားဖြည့်ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

လယ်သမားတို့ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြပြီး ပျိုးခင်းစိမ်းစိမ်းတို့ လေသိမ်းရာ ယိမ်း၍ မိုးရေစက်တို့ကြား ဝင်ထည်လျက်ရှိသည်။ လယ်ထွန်ဆင်းသူ၊ လယ်ကန်သင်းခတ်သူ၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ဝင်သူတို့နှင့် လယ်ကွင်းပြင်ဝယ် လူသံတို့ ဝေစည်၍နေသည်။ နွားအော်သံ၊ နွားငေါက်သံတို့ဖြင့် စည်ကားနေသော အခါသမယဖြစ်သည်။

လယ်ယာရှိသူများ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြချိန်တွင် လယ်ယာမရှိသူများက ကပ်ပါးလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရသည်။ ထိုအထဲတွင် ကိုမျိုးအေးတို့ မိသားစုလည်း ပါသည်။

ကိုမျိုးအေးတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်လယ်မရှိ၊ နွားမရှိ၊ ကြံရာကျပ်နဲ့လုပ်ကိုင်စားကြရသည်။ ငယ်စဉ်ကတော့ ကိုမျိုးအေးက မြို့မှာ နေသူ။ အငွေမတန်းအထိ အတန်းပညာနေဖူးသည်။ မိသားစုတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ အစ်မလေးယောက်ရှိသည်။ သားတစ်ယောက်ပဲ ပါ၍ မိဘတို့ အလိုလိုက်ပြီး ချစ်ကြသည်။ ဘာအလုပ်မှ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရသော ကိုမျိုးအေးမှာ အတန်းပညာမှာလည်း ပါရမီမပါခဲ့။ ရှစ်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ပြီး အေးအေးလူလူ နေခဲ့ရသော်လည်း အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်တော့ မိဘများလည်း အရွယ်ရခဲ့ပြီး အစ်မများလည်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့

သည်။ စီးပွားရေးလည်း ယိုင်လာခဲ့သည်။

ကိုမျိုးအေး အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြင်ရတော့၏။ အပေါင်းအသင်းတစ်စုမှ အဆွယ်ကောင်း၍ စပါးစက်၌ အလုပ်ရသည်။ အလုပ်ကြမ်း စပါးထမ်းအလုပ်ကို ခပ်သွယ်သွယ်နဲ့နဲ့ ကိုမျိုးအေးက သိပ်မလုပ်နိုင်။ ဝမ်းရောမို့ အားတင်း၍ လုပ်ရသည်။

အလုပ်မှာ အဆင်မပြေသော်လည်း အချစ်ရော အဆင်ပြေခဲ့သည်။ စပါးစက်မှာ စပါးထမ်းသမ မနဝေနှင့် ဆုံသည်။ မနဝေက လင်သေ မုဆိုးမ၊ အရွယ်ရောက်သော သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ အသက်က လေးဆယ်ဝန်းကျင်။ ကိုမျိုးအေးနှင့် ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့် ကွာသည်။ ဘဝကခေသော်လည်း ရုပ်ရည်လေးရှိသော မနဝေမှာ အရွယ်က တင်တင်၊ ခပ်တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်မို့ ကိုမျိုးအေးမှာ နှစ်ပါး ဂဟေဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ချစ်မိပြီဆိုတော့လည်း မခွဲနိုင်မခွာရက်။ မုဆိုးမ၊ သားတစ်ယောက်ရှိခြင်း၊ ပြစ်ချက်မှာ အချစ်အတွက် ခလုတ်မဖြစ်ခဲ့။ မိဘများပင် မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ နှစ်ဦးသဘောတူ ညားခဲ့သည်။



ဒီလိုနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်လာခဲ့သည်မှာ သားလေး “ပေါက်ကျော်” ပင် လေးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မနဝေကို တန်ဖိုးထား ချစ်ခဲ့သော ပေါက်ကျော်ကိုလည်း တုန်နေအောင် ချစ်ရာသူ ဖြစ်သည်။ အချစ်တွေ ပေါသော်လည်း ဆင်းရဲတွင်းက ခပ်နက်နက်၊ ဝမ်းရော အလျဉ်းအောင် မနည်းကြိုးစားရှာကြရ၏။

ဒီနှစ် ပေါက်ကျော်ကို ကျောင်းထားရတော့မည်။ သားက ကျောင်း

တက်ဖို့ တပူဆာဆာ၊ လိုအပ်သမျှ လိုချင်သမျှ ဖခင်ကို ဝယ်ပေးချင်တောင်းဆိုထားသည်။ သား၏ ဆန္ဒအား ကိုမျိုးအေး မပယ်ရှားလို၊ ချီကြောင်းလည်း မပြောချင်။ သားထေးအား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒမှာလည်း ကိုမျိုးအေး ရင်ထဲ အပြည့်ရှိနေသည်။ သားလေး၏ ဘာတိုးတက်ရေးအတွက် ပညာရေးဆို စဉ်အစမှာ ချောမွေ့စေလိုသည်။

မနဝေမှာလည်း အလုပ်ချစ်၊ ကောက်စိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း လယ်တွေက ထွန်နေဆဲမို့ ခုန်လိုနေသေးသည်။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်နီးလာလေလေ မနဝေ စိတ်ညစ်လေလေ၊ လက်ထဲမှာ တပ်ပြာမှ ချီအိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူ ကိုမျိုးအေးလည်း အလုပ်က မရှိ၊ မိုးရွာ၍ ချီစက်တွေမှာလည်း နားထားရသည်။

“ဖေဖေကြီး ... သား ကျောင်းတက်ရတော့မယ်။ ကျောင်းဝတ်စုံလေး ပေးတော့လေ။ စာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးမယ်ဆို၊ သူများတွေက စာတွေဆယ်လို၊ သားမှာ ကျောက်သင်တန်းကျောက်တံရှိရင် ဝလုံး၊ ကကြီး ဆရာရေလို့ ရပြီ။ သား စာသင်ချင်သလို ဖေကြီးရယ်”

တွတ်တီးတွတ်တာနှင့် သားစကားလေးများက ကိုမျိုးအေးရင်အပ်နှင့် ဆွသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ဆင်ခြင်စုက္ခကို စိတ်နာသည်။ ပျော့ညံ့နေမဖြစ်တော့။ အလုပ်ရွေး၍ မရတော့သေးသားအတွက် ဖခင်တစ်ယောက်မှာ အားအင်တွေ အပြည့်ရှိသင့်သည်။ တွေးမိလာသည်။

“ဖေဖေကြီး... ဟိုဘက်က နီတွတ်ကလေး သူ့မှာ ကျောင်းပေးမိုးကာဝယ်ပြီးပြီတဲ့။ လာကြည့်



အယ်၊ ဝိုးကာအင်္ကျီလေးက လှတော့ ထူသား ဖြေကြီးရဲ့။ သူ့အဖေက ဝယ် ပေးတာတဲ့။ သားကတော့ ဖြေကြီး အယ်ပေးလည်း သူ့လို မကြွားပါဘူး။ ကြွားဝါတာ မကောင်းဘူးလို့ ဖြေကြီး ပြောထားတယ်လေ။

“အေးပါ သားလေးရယ်၊ ဖြေကြီး ခြံစားပါ့မယ်”

ကိုမျိုးအေး ကတိတွေ အလွယ် ပေးတော့ ပေါက်ကျော်လေး ပျော်သွား ရှာသည်။ မနုဇ္ဈက သက်ပြင်းရှိက် ထွက်...

“ကိုမျိုးအေးရယ်၊ ဘယ်လိုကြံရ တဲ့၊ ကျွန်မတို့လည်း ဆင်းရဲလိုက်တာ နော်”

“ကဲ... ညည်းမနေပါနဲ့ မနုဇ္ဈ ရယ်။ ကိုမျိုး ကြံပါမယ်။ ကျွန်တော် လေ သားလေးကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ် စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပေါက် ကျော်ပြီး ကျော်ကြားစေလိုတဲ့ စိတ် နဲ့ ပေါက်ကျော်လို့ ပေးခဲ့တာ။ ကျွန် တော် ငယ်စဉ်က မိဘက ပညာပေး ပေးမယ် ယူရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ နံ့သာတဲ့ ဘဝမှာ ဆင်းရဲခြင်းအနက်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ကြုံတွေ့နေရပြီ။ ကျွန် တော်သားကို ကျွန်တော်လို လှဆင်းရဲ ဖြစ်စေရဘူး။ ကျွန်တော်သားလေး ဆယ်တန်းအောင်ရမယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုမျိုးအေးရယ်။ အခု လောလောဆယ် ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲကို ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီည သာထူးတို့နဲ့ အစိုက်ထွက်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ တစ်ခါမှ မရှိက် ဘူးဘဲနဲ့”

“မိုးရွာလို့ ထွက်တဲ့ ဖားကို စုတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး ပလိုင်းထဲထည့်တာ ဘာခက်လို့”

“အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း သာထူး တို့ ကိုရင် သာခင်တို့ ငိုလေးထွန်းတို့ နဲ့ လိုက်”



သာထူး ဆိုသည်က မနုဇ္ဈ ပထမ အိမ်ထောင်နှင့် ရသည့်သား။ အသက်က နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်၊ ငယ်စဉ် က ပညာမသင်ခဲ့ရ။ လယ်ထွန်း၊ ပျိုး နတ်၊ ဖားရှာ ငါးရှာလုပ်၍ ဝင်ငွေရှာ တတ်သည်မှ လွဲ၍ ဗဟုသုတလည်း မရှိရှာ။ စီးပွားရေးအမြင်ကလည်း မရှိ တော့ ဝမ်းဝရံ ရှာဖွေစားသောက်ဖို့က လွဲလို့ ဘာမှမလုပ်တတ်ပေ။ စိတ်ရင်း လေး ကောင်းရှာသည်။ ရိုးသားသည့် ဂုဏ်ကလေးက ရှိသည်။ သာထူးမှာ ဖခင်ဆုံသွားတော့ အမေ မနုဇ္ဈနှင့် အတူတကွ လုပ်ကိုင်စားသောက်သည်။ မနုဇ္ဈက ကိုမျိုးအေးနှင့် နောက်အိမ် ထောင်ထူတော့လည်း ဆိုးသည်။ ကောင်းသည် ဘာမျှမပြော။ မိခင်အား ဝေဖန်သမှု မပြုလို။ သူ့အလုပ် သူလုပ် ၍ အပြစ်ကင်းအောင် နေတတ်သည် က သာထူး၏ ဉာဏ်ကောင်းပင် ဖြစ် သည်။

ပထွေးနှင့် မယားပါ သားက အသက်သိပ်မကွာသဖြင့် အတူနေ၍ မသင့်မြတ်မည့်စိုးသောကြောင့် မနုဇ္ဈ ၏အစ်မက သာထူးအား သူ့လယ်တွင် သူရင်းငှားလုပ်စေသည်။ အလီမွာနှင့် သီးခြားနေစေသည်။

ပထွေးနှင့် မယားပါသားဟူသော နာမည်ဆိုးတွေနှင့် ဆုံဆည်းကြပေမယ့် ကိုမျိုးအေးနှင့် သာထူးမှာ ပတ်ဝန်းကျင် ထင်သလိုဖြစ်မလား။ သင့်သင့်မြတ် မြတ်နှင့် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသည်။ အပေါင်း အသင်းတွေက သာထူးကို မြှောက်ထိုး ပင့်ကော်လုပ်၍ ပထွေးဟူသော နာမည် ဆိုးကို အခြေခံပြီး သွေးကွဲစေသည်။

“ဟေ့ကောင်... သာထူး၊ မင်း ပထွေးနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား။ မင်းအမေ ကို နိုင်ရင် မခံနဲ့နော်။ ခံချ သိလား။ ပထွေးဆိုတာ နှိပ်ထားမှကွ။ ဘယ် ရာဇဝင်မှာမှ ပထွေးဆိုတာ မကောင်း ဘူး”

ထန်းတော၊ အရက်ဆိုင်လို နေရာမျိုးတွေမှာ မြှောက်ပင့် ကုန်းချော ရန်တိုက်ပေးတတ်သော ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုးကို သာထူး ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ အလီမွာဖြင့် သာထူး ဖြေရှင်းတတ်ခဲ့ သည်။ ကိုမျိုးအေးအပေါ်လည်း စိတ် မကွက်။ သူ့အမေလို အမေအရွယ်ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းသင်း ရှာဖွေကျွေးမွေးနေတာ သူ့အသိ။ ရှေး ရေစက်ကို သူ့ကြောင့် အမည်းစက် မတင်စေလိုပါ။ သူ့အပေါ်လည်း ညီ ငယ်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာ သူ အသိ။

ကိုမျိုးအေးရော၊ သာထူးပါ ထန်းရည်၊ အရက်အနည်းငယ်သောက် တတ်ကြသော်လည်း ရန်မရှိ။ ကမ္ဘာ ရာဇဝင်စာရင်းမှာတော့ ပထွေးနှင့် မယားပါသား ရန်သူဖြစ်ကောင်း ဖြစ် မည်။ သာထူးတို့ မိသားစုမှာတော့ သံယောဇဉ်ကို အခြေခံသည်မို့ အမုန်း မရှိ။ လူမှုရေးတွင် အဆင်ပြေသော် လည်း စီးပွားရေးချိုးတဲ့မှုကြောင့် သောကက သံယောဇဉ်ကို ဝါးမျှီခံ ထားရသည့်အဖြစ်မို့ သူတို့ မိသားစု ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှု နည်းပါးခဲ့ရ၏။

မိုးဦးကျ ရာသီဖြစ်၍ လယ်ရှိသူ များ လယ်လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြသလို၊ သာထူးတို့လို ကပ်ပါးသမားများက လည်း လယ်ရှိသူများကို မှီ၍လုပ်ကြ ရသည်။ ပျိုးနတ် ကောက်စိုက်အလုပ် အပြင်၊ တခြားအလုပ်များ မရှိ။ ထို့ကြောင့် နေအခါ သူတစ်ယောက်



လယ် အကူးဆင်း၍ ညအခါ ဖားရိုက်၊
ငါးရှာကြရသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ
ဖြစ်၍ တောရေ၊ မြစ်ရေလာချိန်တွင်
ကြွက်လိုက်၊ ကြောင်လိုက်လုပ်ကြပြီး
မြွေတွေပါကလည်း မရှောင်ကြပေ။
လယ်ကွင်းထဲမှ မုဆိုးများဟုပင် ခေါ်ဆို
ရလောက်သည်။

◆◆◆

နေ့လယ်က မိုးကြီးကြီးရွာထား
၍ ညတွင် ဖားထွက်ရိုက်ရန် သာထူး
တို့ ပြင်ကြပြီ။

ဒီည ကိုမျိုးအေးလည်း လိုက်ရန်
အသင့်။ နဖူးစည်း ဘက်ထရီမီးကို
သာထူးက ငှားပေးထားသည်။ ည
မှောင်စပါးတော့ ညစာစားအပြီး မနု
ဝေက လက်နှိပ်မီး၊ ပလိုင်၊ တုတ်မှ
အစ ဆေးပေါ့လိပ်ပါမကျန် အသင့်ပြင်
ထားပေးသည်။ မိုးရွာပြီးစဉ် လယ်
ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး ဖားအော်သံတို့က
ပုစဉ်ရင်ကွဲသံနှင့် ညဉ့်ငှက်သံတို့ကို
ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။

မိုးဦး သံစဉ်တို့ကို နားဆင်ရင်း
ဖားရိုက်ကြရာ ကိုမျိုးအေးသည်ပင်
ဖားတော်တော်များများ ရလာ၍ စား
လောက်ရုံမက၊ နဖူးစည်း ဘက်ထရီ
မီးလေးပင် အပိုင်ဝယ်လိုက်နိုင်သည်။

ဖားရိုက်ရသည့် အရသာကို
ကိုမျိုးအေး တွေ့ခဲ့ပြီ။ လယ်ကွင်းတွင်း
မှ ညမုဆိုးကြီးတစ်ဦးပမာ ပြုံးလို့
ပျော်လို့။ နောက်ရက်တွေ ဒီလိုသာ
ရပါက သားလေး ပေါက်ကျော် ပူဆာ
သမျှ ဝယ်ပေးနိုင်သော ဖခင်တစ်
ယောက်၏ ပီတိကို အပြည့်အဝခံစား
နိုင်ပေလိမ့်မည်။ မနုဝေကလည်း ပျော်
တပြုံးပြုံး။ ပေါက်ကျော် ကျောင်းအပ်
ဖို့ လမ်းစရခဲ့ပြီ။

မိသားစုတစ်ခုလုံး ပြုံးပျော်ဖို့
အတွက် လည်စင်းပေးနေရသော မိုးဦး

ကျ ဖားသတ္တဝါလေးများကို ရေခွေး
ပျောရင်း မီးကင်ရင်း မနုဝေမှာ သီချင်း
တအေးအေးနှင့်။

ဖားလည်ရောင်းရင်း သား
အတွက် လွယ်အိတ်ဝယ်ရန် မနုဝေ
စိတ်ကူးမိသေး၏။

◆◆◆

နောက်ညများတွင်လည်း မိုးက
ဆက်တိုက်ရွာသည်။ မိုးလဲမိုးမဟုတ်
၍ မီးကို မတိုးသော်လည်း မိုးရေစက်
တို့၏ အေးချမ်းမှုကို မက်မောသော
ဖားတို့ သံပြိုင်ဟစ်၍ လယ်ကွင်းပြင်၌
မြူးတူးကြပြန်သည်။

မြို့တွင်း လမ်းမီးတိုင်များအောက်
၌လည်း ပုရစ်ကောက်ရန် လူအများ
စုဝေးနေကြသည်။

“ဖေကြီး... ပုရစ်ကောက်မယ်၊
ပုရစ်ကောက်မယ်”

ရေသန့်ဘူးအလွတ်တစ်လုံးနှင့်
လူစုစုမြင်ရာ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပူဆာ
နေသော ပေါက်ကျော်ကြောင့် ဖားရိုက်
ထွက်ရန် ပြင်နေသော ကိုမျိုးအေးမှာ
မနေသာတော့ပြီ။ ညီငယ်ကို အလို
လိုက်သော သာထူးကလည်း ပုရစ်
ကောက်ရန်ပြောသဖြင့် သားအဖ
နှစ်ယောက် လမ်းမီးတိုင်အောက်
ရောက်တော့ ရပ်ကွက်တိုင်းမှာ လူ
စည်စည်ကားကားဖြစ်နေရ၏။

လောက၌ ပျောက်ဆုံးနေသော
ကိုယ်ချင်းစာတရားကို ကိုမျိုးအေးကိုယ်
တိုင် မေ့ထား၍ ပုရစ်ကောက်ကြသည်။



“ဖေကြီး... ဒီမှာ ပုရစ်အကြီး
ကြီး ဖမ်း... ဖမ်း”

“အေးပါကွဲ ပေါက်ကျော်ရာ မင်း
လည်း ဖမ်းလေ။ ဟောဒီလို ဖမ်းရ
တယ်”

“ဟော တစ်ကောင်၊ ဟော
တစ်ကောင်၊ ဟေး... ဖေကြီးသင်ဇေး
လို သားလည်း ပုရစ်ဖမ်းတတ်ပြီ၊ ဖယ်
ဖေကြီး၊ သား ဖမ်းမယ်။ နောက် ပုရစ်
ကောက်ရင် ဖေကြီး မလိုက်နဲ့၊ သား
ဖမ်းတတ်တယ်။ သတ်ပစ်လိုက်မယ်
နော် ဖေကြီး။ ကဲကွာ... ကဲကွာ”

“အေး၊ ဒါမှ ဖေကြီးသားကွာ
ပုရစ်လည်း ဇက်ကို ပြတ်ရော၊ သား
က သတ္တိရှိသားပဲ”

ပေါက်ကျော်က ပျော်လို့၊ ဖခင်
က ချီးမွမ်းလိုက်၍ သူ၏ အောင်မြင်မှု
အတွက် ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲလုပ်နေသည်။

ရေသန့်ဘူးတွင်းမှ ပုရစ်သတ္တဝါ
တို့၏ ကုတ်ခြစ်သံကို နားဝင်ပီယရှိသူ
နားဆင်ရင်း သားအဖနှစ်ယောက် ဆီ
ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အသင့်စောင့်နေသော မနုဝေက
ရေလုံအတွင်းသို့ ရေသန့်ဘူးခွံများ
အတွင်းမှ ပုရစ်များကို ခါထုတ်နေ
သည်။ ဘူးအတွင်းက အသက်ရှူမိတ်
၍ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေသော ပုရစ်
သတ္တဝါများ ဘူးအတွင်းမှ အထူ
အယက်ထွက်ကြပြီး အသက်ဝဝ မရွံ့
နိုင်မီ ရေထဲ၌ နစ်မြုပ်သွားကြပြန်သည်။

မနုဝေ လုပ်ကိုင်နေပုံကို ကိုမျိုး
အေးက ခဏရပ်ကြည့်နေပြီးမှ သာထူး
မီးလေးထွန်းတို့နှင့် ဖားရိုက်ထွက်ခဲ့
သည်။

“ကိုမျိုးအေး... ဆေးပေါ့လိပ်
လေးလိပ်ယူသွား”

“ရတယ် မနုဝေ၊ ကျွန်ုပ်တို့
နှစ်ယောက်ပဲ ယူသွားမယ်။ ဘေးထေး



ပေါက်ကျော်...မေကြီး ဟားအများကြီး
စိုက်ခဲ့မယ်၊ သိလား။ မနဝေ...သား
လေးကို အစားဝအောင် ကျွေးနော်။
အဲဒါ ကျန်းမာပြီး ဉာဏ်ကောင်းမှာ”

“ဟေ့...မျိုးအေးရေ၊ မှာတမ်း
နွဲ့လို မပြီးတော့ဘူးလား။ ငါ့အေးအေး
နဲ့ လယ်ကွင်းက ဟားတွေ ခေါ်နေပြီ
ထွဲ့”

“လာပြီဗျို့...လာပြီ။ ကျွန်တော်
သားအတွက် ပိုက်ဆံလိုနေတာဗျ။
ကျွန်တော်သားကို ကျွန်တော်က
ဆယ်တန်းအောင်အောင် ထားမှဗျ။
သိလား”

“ကဲ...ကိုမျိုးအေးရယ်၊ သွား
မိ၊ စောင့်ရတဲ့သူတွေ အားနာစရာ။
ဆေးလိပ်ယူသွားနော်။ မိုးရွာရင်
ဆေးလိပ်ဖွာတော့ အချမ်းလုံတယ်။
ဆို...ဗီမှာ မိုးကာ။ အပြေတွေကို
စထားတယ်။ ယူသွား။ ရှင် ပြန်လာ
ရင် ထမင်းကြမ်းစားဖို့ ပုရစ်ကြော်
ထားလိုက်မယ်နော်”

မိုးကာစ ပတ်၍ ထွက်သွား
သော ခင်ပွန်းကို ကြည့်၍ မနဝေ စိတ်
ကောင်းပါ။ ဆေးလိပ်ပါ ခြီးခြံချွေတာ
သော ခင်ပွန်းကို သနားစိတ်နှင့် ဝိုင်
တွေသွားစဉ် ပုရစ်ကြော်စားရန် ပူဆာ
နေသော သား ပေါက်ကျော်အသံကြား
မှ စိတ်ပြောင်းသွားခဲ့သည်။

ရေလုံအတွင်းမှ ရေမွန်းနေ
သော ပုရစ်များကို ပေါက်ကျော်က
တစ်ကောင် နှစ်ကောင် ရေတွက်သည်။
အဝေက ပုရစ်များကို ခေါင်းဖြတ်၊ ခြေ
ဖြတ်နှင့် တစ်ကောင် နှစ်ကောင်ရေ
ရင်း ကိုင်နေသော်လည်း တစ်သက်
နှစ်သက်ဟု ရေတွက်ရန် သတိမရပါ
လေ။

ဆင်းရဲခြင်းက အသိတရားကို
နုကွယ်ထားသည်လား။ အသိတရား

များ ပျောက်ဆုံးနေ၍ ဆင်းရဲတွင်းနက်
လေသလား။ ကံကြမ္မာ၏ စေစားရာ
လေလားဟု မနဝေ မတွေးတတ်ခဲ့ပါ
လေ။



ကိုမျိုးအေးတို့ လူစု ရွာပြင်
လယ်ကွင်းသို့ ရောက်တော့ မိုးက ဖွဲ့ဖွဲ့
ပဲ ရွာသည်။ အရင်ညကလောက် ဟား
မတွေ့ရ။ ခပ်ပါးပါးပင်။ ဟားအော်သံ
ကြားရာ မုန်းဆလိုက်ရင်း ကိုမျိုးအေး
နှင့် သာထူး အောက်ကျင်းဘက်သို့
ရောက်လာသည်။

အောက်ကျင်း လယ်တွေ ရေ
ဝင်စ ပြနေသည်။ မိုးက ဇီရက်အတွင်း
လွှတ်ကောင်းနေတော့ တောရေကျပြီ
ဖြစ်၍ တောရေနှင့် ပါလာမည့် ကြွက်
ကိုလည်း သတိထား ကြည့်ရသည်။
ကြွက်ရလျှင်လည်း တွက်ခြေကိုက်
သည်။ ကြွက်လိုက်ရင်း ရောပါလာ
တတ်သည့် မြွေဆိုးများကိုလည်း ဂရု
ပြုရသည်။

တောရေ၊ မြစ်ရေကြီးသည်
သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်နေ
ရသော သတ္တဝါများအချင်းချင်း သူဦး
လျှင် သူ မဆို။ ကိုယ်ဦးလျှင် ကိုယ်
မဆိုဆို မိမိ သားကောင်မဖြစ်ဖို့ အရေး
ကြီးသည်။

ဦးလေး မိုးထွန်းတို့နှင့် လူစုကွဲ
သွားသည်။ တစ်ခေါ်လောက်ဆီမှ
ဘက်ထရီ မီးရောင်တို့ကို ဝင်းခနဲ
လက်ခနဲ မြင်နေရသည်။ ညအချိန်
လယ်ကွင်းထဲ လူတော်တော်များများ
ရောက်နေပုံရသည်။ နဖူးစည်း ဘက်
ထရီမီးရောင်က ပိုးစုန်းကြူးများ ပျံ
သန်းနေသည့်အလား ရှိနေ၏။ ညဉ့်
က နက်လာတော့ ပို၍ တိတ်ဆိတ်
လာသည်။

ကန်သင်းရိုးတစ်ခုမှာ ကိုမျိုးအေး

နှင့် သာထူး ဆုံသည်။

“သာထူးရေ...အခြေအနေ”
“ပါးတယ်ဗျ”

“အေး၊ ငါလည်း တွက်ခြေ
မကိုက်သေးဘူး။ အော်သံကြားပြီး ဟား
မတွေ့ဘူးကွ”

စကားပြောအပြီး လူစုကွဲသွား
ပြန်သည်။

သူ့အာရုံနှင့် သူ ကိုမျိုးအေးမှာ
စိတ်စောနေပုံရသည်။

သာထူးလည်း ကွင်းတစ်ခုလုံး
တောင်လျှောက်၊ မြောက်လျှောက်
လျှောက်သွားရင်း ကိုမျိုးအေးကို မေ့
သွားသည်။ ရွာနှင့် တော်တော်လှမ်း
ခဲ့သည်။ မိုးက သည်းလာသည်။ ဟား
အော်သံ တကွပ်ကွပ်မြည်လာပြန်သည်။
သာထူး ရထားသံလမ်းနားရောက်လာ
တာ သတိထားဖြစ်သည်။ ဘယ်တူတာ
လဲဟု မုန်းဆနေမိသည်။ စောင်းတန်း
အင်္ဂုပ္ပတာတ မဟုတ်။ လရောင်
ဝိုးတဝါးအောက်မှာ တံတားတစ်စင်းမှ
မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

သာထူး မြို့ကွင်း တံတားနား
ရောက်နေမှန်း မုန်းဆမိလာသည်။ သူ့
မှာလည်း ဟားတော်တော်များများရနေ
ပြီ။ သူတစ်ယောက်တည်း နယ်ကျော်၊
ကွင်းကျော်လာပြီဟု တွေးမိပြီး ကိုမျိုး
အေးကို သတိရဖြစ်သည်။

လယ်ကွင်းတစ်ပြင် ဝေဝိုက်ကာ
ကြည့်မိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဘက်
ထရီမီးကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။
သူနှင့် ထက်ကြပ်မကွာ ကိုမျိုးအေး
လိုက်လာတာပဲဟု သိလိုက်သည်။ မီး
ရောင်က လယ်ကန်သင်းရိုးနှင့် နီးကပ်
လျက် မြင်လိုက်ရသည်။ လယ်ကန်
သင်းပေါ် ထိုင်နားနေခြင်းလားဟု ထင်
လိုက်ရင်း မီးရောင်မြင်ရာသို့ ခြေလှမ်း
တို့ ဦးတည်လိုက်သည်။



မီးရောင်လက်လက်မှ နေရာ
မရွေး သာထူး စိတ်လက် မကြည်
မသာဖြစ်လာသည်။ မသိစိတ်၏ လုံ
ဆော်မှုဖြင့် ခြေလှမ်းသွက်သွက်
လျှောက်ဖြစ်သည်။ အနီးသို့ ရောက်
တော့ ဘက်ထရီမီးရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်
ရသည်မှာ ကိုမျိုးအေး လယ်ကန်သင်း
ပေါ် လဲကျနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ...ကိုမျိုးအေး၊ ဘာ...
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုးရိမ်တကြီး ပြေးသွားတော့
ကန်သင်းရိုးပေါ် ခေါင်းတင်၍ မိန်းနေ
သော ကိုမျိုးအေးက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်
သည်။

“သာ...သာထူး၊ ငါ...ငါ
အကောင်ရည်ကို နင်း...နင်းမိလို့၊
အား...ဟင်းဟင်း”

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ၊ နယ်ပိုင် ကွင်းပိုင်
အရှင်တို့ ကယ်တော်မူပါ”

သာထူး ထိတ်လန့်သွားစဉ်
ရထားသံလမ်းပေါ်မှ စကားပြောသံ
တချို့ကို ကြားလိုက်ရ၍ အကူအညီ
တောင်းကြည့်ရာ လူလေးဦး ရောက်
လာပြီး ကိုရင် သာခင် မီးလေးထွန်းတို့
ဖြစ်နေ၍ သာထူး အားကိုးတကြီးနှင့်
အော်မိတော့သည်။

“အမလေး...မီးလေးရေ၊ ကိုမျိုး
အေးကို မီးထိလို့၊ ကယ်ပါဦး”

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ၊ သာထူး မအော်
နဲ့၊ ဒါမျိုးက အပူတတ်တယ်”

အားလုံး ပူပန်စိတ်ဖြင့် ကိုမျိုး
အေးအား တစ်လှည့်စီ ထမ်း၍ သူ
တို့ ရောက်နေရာနှင့် အနီးဆုံး စန္ဒီ
တိုက်နယ်ဆေးရုံသို့ ပို့ကြလေသည်။
အချိန်က ည ၂နာရီရှိပြီ။ ကိုမျိုးအေး
မှာ သတိကောင်းစွာ မရတော့ပြီ။

“သားလေး ပေါက်ကျော်ကို
ကျောင်းထားရမယ်။ သားလေး ကြီး

စားနော်။ ကျွန်တော့်သား ဆယ်တန်း
အောင်ရမယ်ဗျ။ ဒါ ကျွန်တော့်တာဝန်
ဗျ”

သတိမရှိတော့သော ကိုမျိုးအေး
မှာ ယောင်ရမ်းကာ စကားများ ပြော
ရင်း သာထူး၏ ပန်းပေါ်ဝယ် အသက်
ဝိညာဉ်ချုပ်ခဲ့၏။ သာထူး ဖြေမဆည်
နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကိုမျိုးအေး၏ မိဘများထံ
အကြောင်းကြား။ မိခင် မနဝေထံ
သတင်းပို့နှင့် သာထူးတစ်ယောက်
ကိုမျိုးအေးအပေါ် ထားမိသော သံ
ယောင်ဉ်၏ အပူမီး တောက်လောင်ခဲ့
ခဲ့ရသည်။ ကိုမျိုးအေး၏ အလောင်းအား
စန္ဒီဆေးရုံမှ မိဘများနေအိမ်သို့ ပြန်
ခေါ်ခဲ့ကြရသည်။

ချစ်လင်ပြန်အလာကို ပုရစ်
ကြော်နှင့် ထမင်းကြမ်းကျွေးရန် ရေနံဆီ
မီးတိုင်လေးနှင့် စောစီစွာ နီး၍ ထိုင်နေ
သော မနဝေမှာ ဆက်အိပ်၍မရအောင်
နှောင့်ယှက်သော အိပ်မက်ဆိုးတို့ကို
ပြန်တွေးနေမိရသည်။ သားလေး ပေါက်
ကျော်ကတော့ အပူပင်ကင်းစွာ အိပ်
ပျော်နေသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အပူ
တပြင်း ရောက်ချလာသော သား
သာထူး၏ သတင်းစကားတို့ကြောင့်
မနဝေ ရင်ဆို့ရလေပြီ။ လင်ကံဆိုးသော
မနဝေထံ ကိုမျိုးအေး ဘယ်သောအခါ
မှ ပြန်မလာနိုင်တော့ပြီ။

ငါးနှစ်အရွယ် ပေါက်ကျော်က
ဘာမှ မသိ။

အသက်ကုန်နေသော ကိုမျိုး
အေး၏ မိုးရေစိုနေသည့် အင်္ကျီအိတ်
တွင်းမှ အစီခံသာသာ ဆေးလိပ်တို
လေးကို တွေ့ရ၍ မိဘတို့ ရင်ကွဲရလေ
ပြီ။ နမတွေ့အလယ်မှာ တယုတယ
ချစ်ခဲ့ရသော်လည်း ဘဝအကျိုးပေး
နည်းလှသော ကိုမျိုးအေးမှာ သား

ကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုဖြင့် မရထား
မင်းထံ လည်စင်းပေးခဲ့ရလေပြီ။

မှဆိုမှ သားကောင်တစ်ဖြစ်ထဲ
သွားသော ကိုမျိုးအေး၏ ခန္ဓာမှာ
တစ်ခဏချင်းပင် ပွ၍ ပွ၍ ဖောင်းကား
လာနေသည်။

မနက်လင်းချိန်မှာ ရပ်သွင်မီ
ပြင်တော့ပြီ။ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ပြာနံနက်
မျက်နှာပြင်မှာ ညီမည်းလျက် ချပ်တို
ကြီးပမာဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံး နှာ
ခေါင်းဟူ၍ ပုံပန်းမရတော့ပြီ။ သွေးဗျစ်
ညိုတို့ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် စီးကျနေ
သော နေရာတို့အား နား၊ ပါးစပ်ထူ
မှန်းယူရသည့်အဖြစ်။

အစွဲအလမ်းနှင့် ဘဝကျေးဇူး
ကိုမျိုးအေးမှာ မကျွတ်လွှတ်ရှာ။ ငါး
အိမ်နှင့် ဝန်းသားအိမ် လူးလားခေါင်
တံသွားလာနေသည်ဖြစ်၍ ကိုမျိုးအေး
ပြိတ္တာဘဝရောက်နေမှန်း မနဝေ
ရိပ်စားမိသည်။



ကံဆိုးသော မိခင် မနဝေ
သာထူး ပစ်မထားနိုင်။ ညီငယ်သော
ကိုလည်း သနားစိတ်ဖြင့် အချစ်ရှိ
သည်။ မိခင်တာဝန်က သူ့အပေါ် ခြိမ်း
ကိုမျိုးအေး၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကထည်
သူပုန်းပေါ် ရောက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ငါးနှစ်
နှင့် တစ်လှည့်ပြန်နေပေးရသည်။

“အားမလယ်ပါနဲ့ အမေ၊ သား
ပါတယ်။ ပေါက်ကျော်ကို သူ့အား
ဆန္ဒအတိုင်း သား ကျောင်းထားပါ။
ဆရာ၊ ဆရာမများက ထာဝရ
နှင့် ကူညီကြပါသည်။

သာထူး၏ မျက်ရည်၊ မနဝေ
ရှိုက်သံနှင့် ရင်းသော ပေါက်ကျော်
ကျောင်းအပ်ပွဲမှာ အခြေမထူခဲ့
ကျောင်းဝတ်စုံဖြင့် ပေါက်ကျော်
ပျော်လို့။



“ဒါ ငါ့အဖေဝယ်ပေးတဲ့ ကျောင်း
ထပ်ကံကွ၊ ပြီးတော့ ငါ့အဖေက ပုရစ်
ခမ်းတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တယ်ကွ၊
သီတာ။ ဒီည ဝိုးလာရင် ငါ ပုရစ်ဖမ်း
ပြေးမယ်၊ သီတာ။”

သူငယ်ချင်းများအလယ် ဖခင်၏
ထမ်းပြမားမှုကြောင့် ပေါက်ကျော်
အမှားပြုမည်ကို မနုဓေ စိုးရိမ်သည်။

◆◆◆

မကျွတ်လွတ်သော ကိုမျိုးအေး
တို့ သာထူးတို့ ခဏခဏတွေ့နေရ
သည်။ ဆေးလိပ်မီး ရဲခနဲနေအောင်
စွဲပြန်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြော၍
အော်ခိုင်း၊ အမျှခေ၍လည်း မရ၊ မြင်ရ
အတူကြရစေ။

နှစ်တွေ ကြာလာတော့ နွေအခါ
နှင့် ဆောင်းမှာ ကိုမျိုးအေးကို အားလုံး
စာ မပေးပျောက်ပျောက်ဖြစ်လာသည်။

မိုးရာသီရောက်လျှင်တော့ သတိ
ရစမြဲ၊ ပို၍ မမေ့သည်က သာထူး။
မိုးဦးကျရောက်၍ ဖားအော်သံကြား
လျှင် ကိုမျိုးအေးကို အတွေးထဲမှာ
မြင်လာသည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်လာ
သည်။ အိပ်မက်တွင်းမှာ ပေါ်လာသည်။

“သာထူးရာ...ငါ့ကို အမျှမဝေ
မိန့်ဦး၊ နင်လည်း မနင်ပါနဲ့၊ ငါ့သား
လေးကို ငါ ကြွေးဟောင်းဆပ်စရာကျန်
နေသေးတယ်၊ ငါ အနားက စောင့်
ရှောက်ပါရစေကွာ”

“ခင်ဗျားက ဘဝခြာသွားပြီလေ။
ဘယ်လို စောင့်ရှောက်မှာလဲဗျာ”

“ရတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့
နားတော့ ကပ်လို့ မရဘူးပေါ့၊ မင်းက
နေတစ်ဆင့် ကူညီလို့ ရတယ်ကွ
သာထူးရ”

“ဗျာ...ဘယ်လို၊ ကျွန်တော်က
အစ်ဆင့်၊ ဟုတ်လား၊ ဟာ...ခင်ဗျား
စာ တစ္ဆေလေ၊ ကျွန်တော် ကြောက်

အိပ်မပျော်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် အသံ။ သားသမီးအပေါ် အစွဲအလမ်းနှင့်ဘဝကူးသည့်တိုင် မေတ္တာမပျက်သော ကိုမျိုးအေး။ ဖားပလိုင်းနှင့် ငါးပလိုင်းကိုတွေ့တော့ သာထူး ကိုမျိုးအေးကို သနားသည့်စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ဝံ့မိသည်

တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ သာထူးရာ။ ငါ
မင်းကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူး။ ကူညီမှာ
ပါ။ ငါက မင်းလက်ထဲမှာ ဘဝကူးခဲ့
တာ။ ငါ့အသိမှာ မင်းကို စွဲသွားခဲ့တာ
ရယ်၊ ဘဝဟောင်းက ပစ္စန်းဆက်ရှိခဲ့
တာရယ်ကြောင့် မင်းနဲ့ ဆက်သွယ်လို့
ရတာပါ။ အိပ်မက်က တစ်ဆင့်ပေါ့၊
တစ်ခါတစ်ရံ လက်တွေ့ပေါ့ကွာ”

“ဟာ...ကြောက်တယ်...
ကြောက်တယ်”

သာထူး အိပ်ရာမှ လန်နီးတော့
ချွေးတချို့နှင့် ရင်တုန်ပန်းတုန်၊ စိတ်
ကြောင့် အိပ်မက်ခြင်းဟု ဖြေတွေး
တွေးရသည်။

◆◆◆

သို့သော် အိပ်မက်ပြီး နောက်ည
မှစ၍ ဖားရိုက် အလွန်ကောင်းသည်။
မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
ရွှေ့ရှင်လာခဲ့သည်။ ပေါက်ကျော်
ကျောင်းအပ်ဖို့ မပူပင်ရ။

ဤသို့ အဆင်ပြေလာခြင်းကို
ကိုမျိုးအေးနှင့် ပတ်သက်၍ဟု မတွေး
မိသေး။ အိပ်မက်ကိုလည်း ဂရုမပြုခဲ့။
တစ်နှစ်လုံး မမက်ဘဲ၊ မိုးဦးကျမှ အိပ်
မက်က မက်သည်။

ပေါက်ကျော်ပင် မူလတန်းလွန်
ခဲ့သည်။ သာထူးက ဖားရှာ ငါးရှာ၍
ဝင်ငွေဖြောင့်ဆဲခို ကျောင်းစရိတ် ဖူလုံ
သည်။

တစ်ည ဖားရိုက်ထွက်ရန် ပြင်ဆဲ

မိုးကောင်းနေ၍ သာထူး အိပ်ထွက်
ပျင်းပျင်းနှင့် အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် သာထူး... ထ၊
မင်းကလည်း အိပ်လိုက်တာ။ အောက်
ကျင်းမှာ မြစ်ရေနဲ့ ငါးပါလာတယ်ကွ။
မင်းထောက်ထားတဲ့ ကိုင်းတွေမှာ ငါးရဲ့
တွေ့ မိနေတယ်။ မြူးထဲမှာလည်း
ခေါင်းပွတွေ၊ ငါးမျက်ဆန်နီတွေ မိထား
လို့ ငါ လူမနီးအောင် စောင့်ကြည့်နေ
ရတယ်ကွ”

သာထူး၏ အိပ်ရာနံဘေးမှ နေ၍
လာပြောနေသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် လန်နီး
လာခဲ့သည်။ ည ၁၀နာခိုထိုးပြီးခဲ့ပြီ၊ မိုး
က ရွာဆဲ။ မိုးရေထဲမှာပင် လယ်ကွင်း
ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိပ်မက်ကို ဟန်လုပ်မေ့ကာ ရဲ့
ဆေးတင်၍ ဖားရိုက်နေရသော်လည်း
နောက်ကျောက မလုံချင်။ သို့သော်
ဖားရော ငါးရော တော်တော်များများရ
လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်မက်ကို
ပေါ့ပေါ့တွေး၍ မရတော့။ ကိုမျိုးအေး
စောင့်ရှောက်နေခြင်းဟု သတိထားမိ
လာသည်။ ထိုအကြောင်း မိခင် မနုဓေ
ကို ပြောပြရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း
ဝေဒနာအသစ်ဖြစ်မည်ကို ဖွင့်မပြော
ဖြစ်။

မိုးလေးထွန်းကတော့ အိပ်မက်
ကြောင့် ဖြစ်သည့်စိတ်ဟုဆိုကာ တရား
ဟောသည်မို့ နောက်တော့ ဘယ်သူ့



ကိုမှ သူ့အိပ်မက်အား မပြောဖြစ်တော့
ပေ။

◆◆◆

ဒီလိုနှင့် ပေါက်ကျော် အဋ္ဌမ
တန်းအရောက်မှာ သာထူး သရက်
တောရွာမှ မိခင်နှင့် အိပ်ထောင်ကျခဲ့
သည်။

မနုဓမ္မာလည်း လက်ရုံး
တစ်ဖက်ပြတ်သလို ခံစားရသည်။
ရာသီခိုနဲ့ ပွဲစားတွေမှာ ကောက်ညင်း
ကျည်တောက်ရောင်းရင်း အသက်
ဆက်ခဲ့ရသည်။ သာထူးကလည်း ပစ်
မထားပါ။ သို့ပေမယ့် ကြာတော့ ခွေးမ
မြဲမြင်မည်စိုး၍ သားအိမ် နှစ်ယောက်
စွေးရောင်းရ၏။

ပေါက်ကျော် ကျောင်းစရိတ်မှာ
တော့ မပူပင်ရပါ။ သာထူးက တာဝန်
ယူသည်။

သာထူးက ဟား၊ ငါးရာရာတွင်
ဆရာကြီးဖြစ်နေသည်။ စီးပွားရေး
ချောင်လည်လာသည်နှင့်အမျှ သာထူး
၏ စိတ်၌ ကိုယ့်အေး၏ ကူညီစောင့်မ
မှုကို ပို၍ လက်ခံလာမိရလေသည်။
လက်မခံလိုလည်း မဖြစ်။ ကြုံရုံက
လည်း အဆန်းသာ။ ဒီအဖြစ်ကို
သာထူး မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

“စွပ်...စွပ်...စွပ်”

လယ်ကန်သင်းရိုးတစ်လျှောက်
ဟာရိုက်ရင်း မြေထောင်ထားရာ အောက်
ကျင်း လယ်ကွက်ဆီသို့ သွားနေသော
သာထူး၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာနေ
သော ခြေသံ။ ရေဗွက်တို့ကို နင်း၍
လျှောက်လာနေပုံရသည်။ သာထူး
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ ဘာမှ
မတွေ့။ မိုးက ခပ်ကျကျရွာနေသည်။
လမိုက်ညမဟုတ်သော်လည်း မိုးမှောင်
နေ၍ ကြယ်ရောင်ပင် မရှိ။ ဟိုးဝေးဝေး
မှာတော့ ဟားရိုက်သွာတချို့၏ မီးရောင်

ကို မြင်နေရသည်။ ရွာနှင့်က အလင်း
ဝေးခဲ့ပြီ။ လယ်ကွင်းစပ်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီး
က အမှောင်ထဲမှာ ငြိမ်လျက် ရပ်နေ
သော မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်လို
သာထူး အာရုံမှာ ထင်မြင်လာနေ၏။

ကြောက်ရွံ့စိတ် ရုတ်တရက်
ပေါ်လာစဉ် ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က
ဂီး...ဂီးဟု အော်လျက် ခေါင်းပေါ်မှ
ဖြတ်သွားသည်။ ကျောစိမ်းရုံမက၊
ကြက်သီးပါ တဖြန်းဖြန်းထမိစဉ်
နောက်ပြန်လှည့်ရန် စဉ်းစားမိလိုက်
သည်။ “စွပ်...စွပ်...စွပ်” နှင့် နောက်
မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာသော ခြေသံ
ကလည်း သာထူးနှင့် အနီးကပ်ဆုံးမှ
ကြားလာနေရသည်။ တစ္ဆေအခြောက်
ခံရပြီဟု အတည်သိလိုက်သည်။ ရှေ့
လည်း မတိုးရဲ၊ နောက်လည်း မဆုတ်
သာ။ အကျဉ်းအကျပ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်
နေရစဉ် “ကွပ်...ကွပ်” မြည်သံကျယ်
ကြီးနှင့် ဟားကြီးတစ်ကောင်အား မီး
ရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ အာရုံ
ပြောင်းသွားပြီး ကြောက်စိတ်ပါ ပေါ်
သွားရလေသည်။

“ဟားက တော်တော်ကြီးသည်။
လယ်ကွင်းအစပ်တွင် မိုး၏ အရသာကို
တမေ့တမော ခံယူနေပုံရ၏။ မီးကို
ဟားဆီသို့ တည်မတ်စွာ ခိုနံ၍ တုတ်နှင့်
ရိုက်ရန် အားယူလိုက်စဉ် နောက်မှ
တုတ်ကိုင်လက်အား ဆောင့်ဆွဲလိုက်
သလိုဖြစ်သွားရပြီး လူပါ နောက်သို့
ခြေလှမ်းဆုတ်မိလျက်သွားဖြစ်သွား
သည်။ ဟန်ချက် ပျက်သွား၍ လွတ်
သွားသော ဟားကြီးကို နှမြောတသစွာ
ကြည့်မိရာ ဟားကြီးနေရာ၌ မြွေ
ဟောက်ကြီးတစ်ကောင်အား ပါးပြင်းမိုး
လျက် သာထူး တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘုရား...ဘုရား”

သာထူး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားရ

လေသည်။ ခြေတစ်လှမ်းတိုးမိပါက
မလွယ်။ စိတ်လေးစွာဖြင့် နောက်ပြန်
လှည့်ပြီး အိပ်ပြန်ခဲ့သည်။ မိန်းမကိုယ်
မပြောဖြစ်။ စိတ်ပူမည်စိုး၍ ဖြစ်သည်။

အိပ်ပြန် အိပ်ပြီး ပျော်လှပျော်ဆင်
တွင် တစ်စုံတစ်ရာ၏ နှိုးသံကြောင့်
ထထိုင်လိုက်စဉ် ကိုယ့်အေးက သူ့
အိပ်ရာခေါင်းရင်း၌ ရပ်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“သာထူးရေ...ထပါဦးကွ။ မင်း
လန့်သွားလား။ မင်း ကံကောင်းလို့ပေါ့
ကွာ။ ငါ စိတ်မချလို့ မင်းနောက်ထ
လိုက်လာတာ။ ဒီကောင်တွေ လက်မြို့
တော့မလို့။ မင်း ကံကြီးတာလည်း ခါ
တာပေါ့။ မင်းပြန်သွားတော့ ဒီကောင်
ကြီးကို ငါ တော်တော်တီးခဲ့ရတာ။
အခု ငါလည်း မနိုင်လို့ ပြေးခဲ့ရတာ
ကွ”

“ဟင်...ကိုယ့်အေး၊ ဘာ...
ဘာကောင်တွေလဲ”

“အဲဒါ အဲဒီ လယ်ကွင်းမှာ
ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ နေတဲ့ သရဲကြီး
လယ်စောင့်ကြီးပေါ့ကွာ။ သူ့ဝင်ကြီး
ကုန်ခါနီးလို့ လူစားလဲချင်လို့ မင်း
လှည့်စားတာကွ။ မင်းတွေတာ အ
အစစ်မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်အေးရယ်၊ ကျေးဇူးပြု
လိုက်တာဗျာ။ ခင်ဗျား ကယ်တော့
သာပဲဗျာ”

◆◆◆

သည်လိုနှင့် ပေါက်ကျော်
ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သာထူး
သားအိမ်က ပေါက်ကျော်အား ရွာ
ရန် စီစဉ်ကြသည်။ သာထူးက ထာ
ရာ၍ ဝင်ငွေကောင်းသဖြင့် တွေ့
သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အေး
ကျေးဇူးမကင်းဟု သာထူး ယုံကြည်
သည်မို့ ကျေးဇူးရှင် ကိုယ့်အေး



ရှင်ပြုပွဲ အမျှအတန်းပေးဝေလေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုည အိပ်မက်တွင် ကိုမျိုးအေးက...

“သာထူး...သာထူး”

“ဟာ... ကိုမျိုးအေး၊ ဒီနေ့ခင်ဗျားသား ရှင်ပြုတယ်၊ အမျှဝေတယ်လေ။ ခင်ဗျား သာဓုခေါ်ရဲလား”

“သာထူးရယ်... ငါ့ကို အမျှမပေးပါနဲ့ဦး။ ငါ့မှာ ဆပ်စရာ ဝင့်ကြွေးတွေ ကျန်နေသေးတယ်။ မင်းတို့ လှူနိုင်တာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေ ကြွလာတော့ ငါ့မှာ ပြေးလိုက်ရတာကွာ။ ငါ့ကို မနှင်ပါနဲ့ကွာ၊ နော်”

ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောနေသော ကိုမျိုးအေး၏ ရုပ်သွင်မှာ ညှိုးနွမ်းနေသည်။ သာထူး သနားနေမိသည်။ သားရှင်ပြုပွဲမှာပင် သာဓုခေါ်နိုင်ဘဲ အစွဲအလမ်းကြီးသော ကိုမျိုးအေး၏ မေတ္တာ။

ဒီအဖြစ်တွေက အကောင်အထည်လည်း ပြစ်ရာမရှိ။ သူတကာဖွင့်ပြောလည်း ကိုယ်ပဲ အရှုဖြစ်တော့မည်။ အိပ်မက်ကို အသက်သွင်းသူအဖြစ် လောင်ရယ်ကြပေလိမ့်မည်။ တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော သာထူးမှာသာ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်။ မျိုးသိပ်ခဲ့ရသော နှစ်တွေကလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ စိတ်ကူးယဉ် ယုံတမ်းစကား ပြောသူအဖြစ်လည်း လူတကာအလယ်မှာ လောင်ရယ်မခံလိုတော့ပါ။

◆◆◆

ဒီလိုနှင့် ပေါက်ကျော်ပင် ဆယ်တန်းရောက်ခဲ့ပြီ။ ပေါက်ကျော်မှာ ဖခင်၏ ရုပ်သွင်ကို မမှတ်မိနိုင်တော့။ အမေ မနုဓဝေပင်လျှင် သောကတွေ အနည်ထိုင်ခဲ့ပြီ။

ကျောင်းကြီးတွေ ဖွင့်တော့မည်။

မိုးဦးကျတော့မည်မို့ ကိုမျိုးအေး ရောက်လာဦးတော့မည်။

မိခိုင်က ယောက်ျားကလေး မွေးသည်။ သာထူး ကလေးအဖေဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မိခိုင်က ကလေးငယ်နှင့်မို့ သာထူးညဘက် အိမ်လည်မထွက်ဖြစ်တော့ပါ။ အမေအိမ်ဘက်သို့လည်း ညဘက်မရောက်ဖြစ်။

ဒီညတော့ နေ့လယ်က ထောက်ထားသော ကိုင်းတံတွေကို ဖြုတ်ရဦးမည်။ အိပ်ပျော်စအချိန်မှာပင် မိုးက ဝန်းခနဲ ရွာချသည်။ မိုးသံ၏ နောက်မှာ ခေါ်သံတစ်ခုက ကပ်ပါလာသည်။

“သာထူး...သာထူး”

“ဟင်”

“မင်းငါးတွေကို လူခိုးဖို့ ကြံနေတယ်။ သွားဖြုတ်”

အိမ်ဘေး ငါးထရံနားမှ ကြားရသော အသံ။ မိခိုင်တို့ သားအမိ အိပ်ပျော်စ ပြနေပြီ။ သာထူး အိပ်ခန်းတွင်း ဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ငါးထရံနားကပ်၍ တီးတိုးပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုမျိုးအေး ခင်ဗျားရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား တခြားအချိန်တွေမှာ ဘယ်ရောက်နေလဲဟင်”

“ငါပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေ အတွက် ငရဲခံနေရတယ်ကွာ။ သေခါနီး စိတ်အစွဲအတွက် ဝင့်ကျွေးခံနေရတယ်။ ငါ...ငါ ကျွတ်ချင်ပါပြီကွာ”

“ခင်ဗျား သာဓုခေါ်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းပါ။ ခင်ဗျားသားလေး ဒီနှစ် ဆယ်တန်းရောက်နေပြီဗျ”

“မင်းပဲ ဂရုစိုက်ပေးပါကွာ။ မင်းမြှိုးတန်းကို ရောက်ရင် ငါး ပလောင်းတစ်လုံး၊ ဟား ပလောင်းတစ်လုံးကို တွေ့

လိမ့်မယ်။ ရောင်းချပြီး ကျောင်းအပ်နော်”

အိပ်မပျော်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် အသံ။ သားသမီးအပေါ် အစွဲအလမ်းနှင့် ဘဝကူးသည့်တိုင် မေတ္တာမပျက်သော ကိုမျိုးအေး။

ဟားပလောင်းနှင့် ငါးပလောင်းကို တွေ့တော့ သာထူး ကိုမျိုးအေးကို သနားသည့်စိတ်ဖြင့် ပျက်ရည်ဝဲမိသည်။ သာထူး အပြန်မှာ မနိုင်မနင်းနှင့် သယ်ဖို့ အခက်တွေ့နေရလေသည်။

“သာထူး...မင်း ရှေ့က သွား။ ငါ နောက်က သယ်ခဲ့မယ်”

အကောင်အထည် မတွေ့ရဘဲ ကြားရသည့် အသံ။ နှစ်တွေ ကြာညောင်းသော်လည်း သာထူးနှင့် မစိမ်းသော အသံ။ ကြောက်စိတ်လည်း မဖြစ်မိ။

ရှေ့မှ ပလောင်းလွယ်၍ သာထူးထွက်လာတော့ နောက်မှ ရေသံတစ်စွပ်စွပ်နှင့် လိုက်ပါလာသည်။ ရွာထိပ်ရောက်တော့ ဖိုးအေးတို့လူစုနှင့် တွေ့သည်။

“အဲမယ်...သာထူး၊ ကြည့်စမ်း။ အဖော်ရတော့ ငါတို့တောင် အသံမပြဘူး။ ငါးတွေ ရလှချည်လား။ သာထူးတော့ သေရင် တစ်ပွဲပေးရတော့မယ် ထင်တယ်ဟေ့”

“ဟာ...မင်းတို့ကလည်း လုပ်ပြီ။ ဘယ်က အဖော်လဲ”

“မင်းနောက်က လူပေါ့။ ငါးပလောင်းထမ်းလို့။ မင်းယောက်ဖ မိခိုင်မောင်လား”

“ဟေ... အေး၊ ဒွေးကွာ”

သာထူးက ပြီးပြီးရော အလျဉ်စလိုဖြေရင်း ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ရွာထဲက ခွေးတစ်အုပ်က ဝိုင်းဟောင်းကြသဖြင့် ခဲဖြင့် ထုခဲ့ရသေးသည်။ မနုဓဝေ



တို့အိမ်ရှေ့အရောက် တံခါးကို လက် နှင့် ပုတ်၍ နှိုးရသည်။

“အမေ...အမေ”

“ဟာ...ကိုကြီး သာထူး၊ လာ ...လာ၊ သား တံခါးဖွင့်ပေးမယ်”

အချိန်က ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီ၊ ပေါက်ကျော် မအိပ်သေး၊ လျှပ်စစ်အား သွင်း မီးအုပ်ဆောင်းလေနှင့် စာကျက် နေသည်။ ဒီကောင် စာတော့ ကြိုးစား သားဟု တွေးမိပြီး ကျေနပ်သွားရသည်။ အမေအိမ်ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပလိုင်းတွေ တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့... သာထူး၊ ဖားတွေ ငါး တွေ ရလှချင်လား။ နောက်က ဘယ် သူလဲ၊ အိပ်ပေါ်တက်လေ၊ ရေနွေး ကြမ်းသောက်ဦး”

အိမ်ရှေ့မှ ခွေးတစ်ကောင် စူးစူး ငါးငါး ထိုးဟောင်းနေ၍ ပေါက်ကျော် က လေးခွနှင့် ပစ်လွှတ်နေသည်။ သာထူး အမေစကားကြောင့် ရင်နာ သွားရသည်။ နောက်က လူက အမေ ချစ်လင် ကိုမျိုးအေးဟု ပြောလျှင် ယုံမည်မဟုတ်။ အချိန်တွေက ကုစား ပေးခဲ့၍ အပူတွေ ငြိမ်းနေသော အမေ ကို ပြန်လည်တူးဆွလိုစိတ် မရှိ။ သူ ကြံနေရသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းအတွက် ရရှိ လာသော ဝေဒနာကို သူသာ ခံလိုက် တော့မည်။

စွဲလမ်းခြင်းတဏှာအား ကိုမျိုး အေးကို ကြည့်၍ သာထူး ကြောက်မိ ပါပြီ။ အကုသိုလ်မျိုးဆက်တွေ ဆက်၍ မမျိုးလိုတော့ပြီ။ ဖားရှာ၊ ငါးရှာအလုပ် ကို စွန့်လွှတ်တော့မည်။ သမာဓာဇီဝ အလုပ်နှင့်သာ အသက်မွေးတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချရင်း လှည့်အတွက် တွင်း...

“သာထူး...ငါးတွေ ဖားတွေ ခွဲ ယူသွားလေ”

“မယူတော့ဘူး အမေ၊ မနက် ကျရင် ရောင်းပြီး ပေါက်ကျော်ကို ကျောင်းအပ်လိုက်ပါ။ ပိုတာတွေကို အမေယူထား။ သားလည်း နောက်နေ့ က စပြီး လက်သမားအလုပ်ပဲ လုပ် တော့မယ်။ ညီလေး... ဒီနှစ် နှစ်ချင်း ပေါက်အောင်အောင် ကြိုးစားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီး သာထူး” လိမ္မာသိတတ်နေသော ပေါက် ကျော်ကို ကိုမျိုးအေး မြင်တွေ့ရ၍ ကျေနပ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း အမေ အိမ်မှ ပြန်ခဲ့သည်။ သာထူး မျက်ရည် ကျနေသည်။ သာထူးနောက်မှ ကိုမျိုး အေး၏ ပိညာဉ်ကရော ခံစားမှု ရှိ၊ မရှိ ဘယ်သူပြောနိုင်ပါမည်လဲ။



ပေါက်ကျော် ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်သောနေ့တွင် မိသားစုအားလုံး ပျော်ခဲ့ကြရသည်။ ပေါက်ကျော်မှာတော့ ပျော်ဖွယ်ရာ မရှိ၊ တက်ကြွ ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ဘဝရည်မှန်း ချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ စိတ်ကူးရလှလေတွေကို စိ်ခြယ်လို့။

“အမေသားလေးက သိပ်တော် တာပဲ။ ကဲ...သားလေး၊ ဘာစားချင်လဲ ပြော၊ ဒီမှာ သားလေး ကြိုက်တဲ့ ပုရစ် ကြော်နဲ့ ထမင်းစားလိုက်ဦး”

“ဟင့်အင်း အမေ၊ သား မစား ချင်ဘူး။ နနယ်တဲ့ ဒီသတ္တဝါလေးတွေ မှာ ဘဝရည်မှန်းချက် ပျောက်နေတယ် အမေ၊ ဝိသုဒ္ဓါကြီးလို သဘာဝ နေအိမ် ကနေ အပြင်လောကကို ထွက်လာပါ တယ်။ စာနာသနားစိတ် မရှိသူတွေ ကြောင့် အသက်ဆက်ရှင်ဖို့တောင် သူတို့မှာ အခက်တွေ့ကြရတယ်။ သား သူတို့ကို သနားတယ် အမေ၊ သား ဘဝမှာ လမ်းမပျောက်ချင်ဘူး အမေ”

“ဪ...ညီလေးရယ်၊ ပညာ

တွေ တတ်တော့ အသိအလိမ္မာတွေ တိုးနေပေါ့”

ပေါက်ကျော် ဆယ်တန်းအောင် ၍ အလှူတစ်ခုပြုလုပ်သည်။ ကိုမျိုး အေးအား ဖိတ်ပြီး အမျှဝေခဲ့သည်။ သာထူးမှာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း။

“ကိုမျိုးအေးရယ်... ခင်ဗျားရဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ သား ပညာ တတ်ခဲ့တာပါ။ အသိတရားတွေ တိုး လို့ လိမ္မာလိုက်တာများ၊ ခင်ဗျား မြင်စေ ချင်ပါတယ်”

နည်းသားအတွင်း၌ တိတိဆီ ရင်း သာထူး ငိုနေမိသည်။ ထိုည အိပ်မက်တွင်းမှာ တွေ့လိုသော်လည်း ကိုမျိုးအေး ပေါ်မလာပါ။ အဖွဲ့အထင်း တွေက ကျွတ်လွတ်ပြီး ဘဝထူး ကောင်းပြီ ထင်၏။ မတွေ့မမြင်ရတော့ ပိုပြီး တွေ့ချင်လာသည်။ ကိုမျိုးအေး ကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးသည်။ တစ်ဖန် စိတ်နှင့် ကိုမျိုးအေးဟု အော်ခေါ် သည်။ သာထူး၏ ဟစ်ခေါ်သံကြောင့် ကလေးငယ်ကို နှိတ်ကုန်နေရာမှ ထိုင်စာ လုပ်နိုးသည်။

“ကိုသာထူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ ဒီနေ့လူတို့ အလှူကို စိတ်ချွတ် အိပ်မက်မက်ပြန်ပြီလား”

သာထူးမှာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း ပေါင်းစည်းထားသည့် မျက်ရည်တွေနှင့် သံသရာတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သည့် တိုင် စုန်ရေလို စီးဆင်းခဲ့သော ကိုမျိုး အေး၏ မေတ္တာအတိမ်အနက်ကို နှုတ် ဆရင်း အိပ်ပျော်ခဲ့သော်လည်း သာထူး ၏ အိပ်မက်အတွင်းသို့ ကိုမျိုးအေး ရောက်မလာခဲ့ပါတော့ချေ။

သာထူးကတော့ မိုးဦးကုန်း တိုင်း အတိတ်တစ္ဆေက နှုတ် ခြောက်လှန့်ပြီလေ။





ထူးဆန်းထွေလာ ဤကမ္ဘာ

မောင်လင်းအောင်



နလုံးလှပိုင်ရှင်

ဤပုံလေးမှ ကျွန်ုပ်တို့များစွာ သင်ယူနိုင်သည်။
 ထလေးငယ်သည် စားစရာ ဘာဆိုတာမျှ မရှိသော်လည်း
 သူထံ ချိုချင်လုံးလေး နှစ်ခုရသည့်အခါ ဓာတ်ပုံဆရာကို
 ချီချင်လေးတစ်ခုလှမ်းပေးသည်။ စားစရာ ဘာမျှမရှိသည့်
 အခြေအနေတွင် မိမိထံရှိသည့် ချိုချင်လေးနှစ်ခုကို တစ်ခု
 ချွေပေးသည့် ကလေးငယ်လေး၏ စိတ်ဓာတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့
 အတုယူဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ ငယ်ပင် ငယ်သော်လည်း
 ဟိုက်ချင်းစာစိတ်၊ မျှဝေခံစားစိတ်အပြည့်ရှိသည့် ကလေး
 ငယ်လေးသည် ဝိသမ လောဘသားတို့ ပြည့်နှက်နေသည့်
 ကမ္ဘာလောကကြီးကို ကောင်းကောင်းကြီး အသိပညာတစ်ခု
 ပေးနေသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။



မေတ္တာသည်သာ

အဘိုးအို၏ အသက်သည် (၁၀၀)ပြည့်ခဲ့ပြီ။ အဘွား
 အိုကား ၉၃နှစ်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က သူတို့နှစ်ဦး၏
 မင်္ဂလာဆောင်ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ အချစ်မေတ္တာသည်
 မည်သည့်အခါမှ အိုမင်းသွားသည် မရှိပေ။

ဉာဏ်ကောင်းလွန်းသူ

၁၉၈၇ ခုတွင် လူတစ်ဦးသည် အော်လာ နှစ်သိန်းခွဲဖြင့်
 အမေရိကန် လေကြောင်းလိုင်း၏ ပထမတန်းလက်မှတ်ကို
 တစ်သက်တာ စီးနင်းခွင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူ
 သည် လေယာဉ်ခရီးစဉ်ပေါင်း တစ်သောင်းအထက် စီးနင်း
 အသုံးပြုခဲ့ပြီး သူ၏ လေယာဉ်ခရီးစဉ် စရိတ်စုစုပေါင်းမှာ
 အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၂၁)သန်းဖိုးအထက် ကျော်လွန်ခဲ့
 သည်။ အမေရိကန် လေကြောင်းလိုင်းက သူ၏ တစ်သက်
 တာ ခရီးသွား လက်မှတ်ကို ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ရုတ်သိမ်းခဲ့
 သည်။





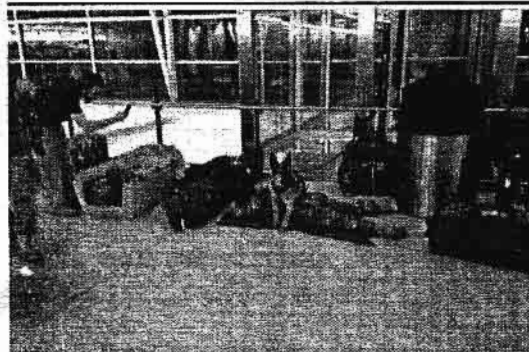
အချစ်၏ စွမ်းအား

၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ဦးသည် သူ၏ ချစ်ဇနီးကို တွေ့ဆုံနိုင်ရန်အတွက် အိန္ဒိယမှ ဆွီဒင်သို့ စက်ဘီးနင်း၍ ခရီးသွားခဲ့သည်။ သူသည် အိန္ဒိယမှ ဆွီဒင်သို့ ရောက်ရန် လေးလတာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံ ရှစ်နိုင်ငံကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ အချစ်၏ တန်ဖိုးစွမ်းအားကား ကြီးမားလှသည်။



ဆွာဇီလန်အမျိုးသားဝတ်စုံ

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအစည်းအဝေးပွဲကြီးတွင် ဆွာဇီလန်နိုင်ငံမှ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများ ရိုးရာ အမျိုးသားဝတ်စုံဖြင့် တက်ရောက်နေပုံဖြစ်သည်။



ဒိန်းမတ်ကျောင်းသား

ဒိန်းမတ်နိုင်ငံတွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းတက်လျှင် ကျောင်းတက်ခံ ဟူ၍ အစိုးရထံမှ အကြေးငွေရရှိကြသည်။ ဤနိုင်ငံရှိ ကျောင်းသားများကတော့ ကားအကောင်းစား စီး၍ ကျောင်းတက်ကြပြီး မုန့်ဖိုထည်များများရကြသည်။ ဒိန်းမတ်နှင့် သိပ်တော့ မခြားနားပါ။



ပင်လယ်ကို မြင်သောအခါ

ဆင်သားပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ပင်လယ်ကြီးပထမဦးဆုံးအကြိမ် စတင်မြင်တွေ့ဖူးချိန်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ လူးလိမ့်ဆွေကစားနေပုံဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကို ချစ်မြတ်နိုးပုံ ရသည်။

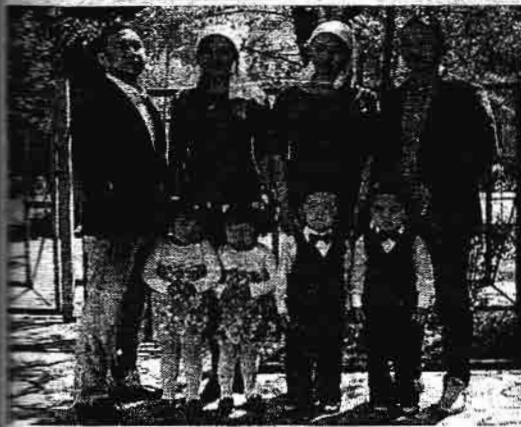
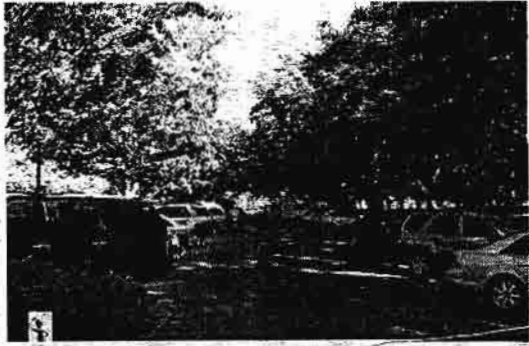


သစ္စာရှိလှစွာသော

သခင် စစ်သား အိပ်ပျော်နေသည်ကို သစ္စာရှိစွာ ရှောက်ပေးနေသော စစ်တပ်ခွေးတစ်ကောင်ကို ထောက်တစ်ခုတွင် အမှတ်မထင် တွေ့ရှိခဲ့ရလေး ဖြစ်သေးသည်။

မေ့နေကြသူများ

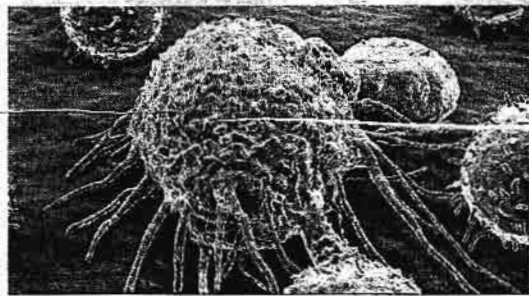
မည်သူမဆို အပင်ရိပ်အောက်တွင် ကားရပ်လိုကြသည်။ ခေတ္တခဏ နားခိုလိုကြသည်။ သို့သော် မည်သူ့ဆန္ဒတစ်ယောက်မှတော့ အိပ်ဖို့ သစ်ပင်စိုက်ရန် စိတ်ကူးအိုပေ။ မေ့လျော့နေကြသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သစ်ခုတ်ဆောင်းစားရန်ကား မမေ့ကြပေ။



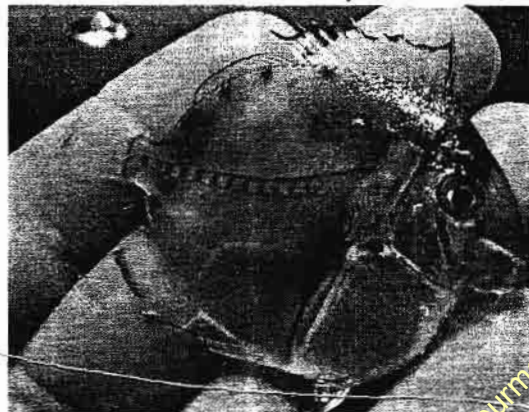
အမြှာသံသရာ

အမြှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် အမြှာညီအစ်မနှစ်ဦးကို ထက်ထပ်လိုက်ရာ အမြှာလေးများ ထပ်မံ မွေးဖွားခဲ့သည်။ အမြှာသံသရာလည်ခြင်းပေလော။ ထူးဆန်းပေစွ။

ကင်ဆာ
သင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ခုခံစွမ်းအားစနစ်သည် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်စေနိုင်သော ဆဲလ်ကို နေ့စဉ် ဖျက်ဆီးပစ်နေရသည်။ အကယ်၍သာ ထိုဆဲလ်ကို ခုခံအားစနစ်က မဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ပါ။ ကင်ဆာရောဂါ စတင်ဖြစ်ပွားပြီဖြစ်သည်။ လူတိုင်း သတိထားရန် လိုပေသည်။



ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်သော ငါး
နယူးဇီလန် ရေပိုင်နက်အတွင်း၌ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖောက်ထွင်း၍ မြင်နိုင်သော ငါးအကြည်တစ်မျိုးကို ဖမ်းမိခဲ့ဖူးသည်။



ခရမ်းပြာငှက်

ခရမ်းရောင်အဆင်းရှိသော ထူးဆန်းသည့် ငှက်စုံတွဲ ဖြစ်သည်။



တောင်အာဖရိက၏ အလှ

တောင်အာဖရိကနိုင်ငံရှိ သဘာဝအလှအပဖြင့် ပြည့်
နက်နေသော နေရာတစ်နေရာဖြစ်သည်။



ရှေးဟောင်း တက္ကသိုလ်ကြီး

အောက်ဖို့ဒ်(Oxford University) တက္ကသိုလ်ကြီး
သည် အင်ပါယာထက်ပင် ပို၍ ရှေးကျလေသည်။



ပိရမစ်အပေါ် နင်းကျခြင်း

ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် အီဂျစ် ပိရမစ်ကြီးများအပေါ် ဆီနှင့်
ကျဆင်း ဖုံးလွှမ်းနေပြန်သည်။ ထိုအဖြစ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့
၁၁၂ နှစ်အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပိရမစ်တစ်ခု
ဖုံးလွှမ်းလောက်အောင် နင်းကျခြင်းဖြစ်သည်။



အအိပ်ကြီးသူ

အာတိတ်ပင်လယ်ဖျံကြီးတစ်ကောင် ရုရှားနိုင်ငံ
ဆိုင်ရာ ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
နေပြန်သည်။ ဘယ်လောက်များ အိပ်ရေးပျက်ထား
မသိ။



ဂျက်ဆီကာ

သင်၏ အသိမိတ်ဆွေများထဲတွင် ဂျက်ဆီကာ (Jessica) ဟူသော အမည်ပိုင်ရှင် ရှိပါသလား။ ရိုတ်စပီးယား (Shakespeare) သည် သူ၏ နာမည်ကျော် ပြဇာတ် "ဗင်းနစ်မြို့ ကုန်သည်ကြီး (Merchant of Venice)" တွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုရန် ဂျက်ဆီကာ (Jessica) ဟူသော အမည်ကို တီထွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဈေးပေါသော ရဲတိုက်များ

ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ရဲတိုက်ပေါင်း (၈၀၀) ကျော် ရောင်းချန် ရှိနေသည်။ အချို့သော ရဲတိုက်များသည် ဩစတြေးလျ နိုင်ငံရှိ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းပါသော တိုက်ခန်းအိုများထက်ပင် ဈေးပေါ၍နေသေးသည်။ ထူးဆန်းပေစွ။



အေးချမ်းသော တောင်ကြား

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ Lauterbrunnen တောင်ကြား ဒေသလေး ဖြစ်သည်။ အချိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ကျဆင်းနေသော ရေတံခွန် ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းဖြင့် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းလေး။ မျက်စိတစ်ဆုံး စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပြင်ကြီး၊ ဖိုထိ မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများနှင့် ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်၊ ထိုသဘာဝအလှများကား ဘယ်ပန်းချီရေး၍ ပီပေအံ့နည်း။



နွေဦးအလှ

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နွေဦးအလှ ပုံရိပ်ကို ဓာတ်ပုံဆရာ Hidenobu Suzuki က မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးထားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ ရောင်စုံပန်းများ ပွင့်၍ အလှကျက်သရေဆောင်သော နွေဦး၏ အလှစစ် ပုံရိပ်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။



လန်ဒန်

လန်ဒန်မြို့ကြီး၏ အလှကို အပေါ်ပေါ်မှ ရိုက်ကူးထား
ပုံဖြစ်သည်။



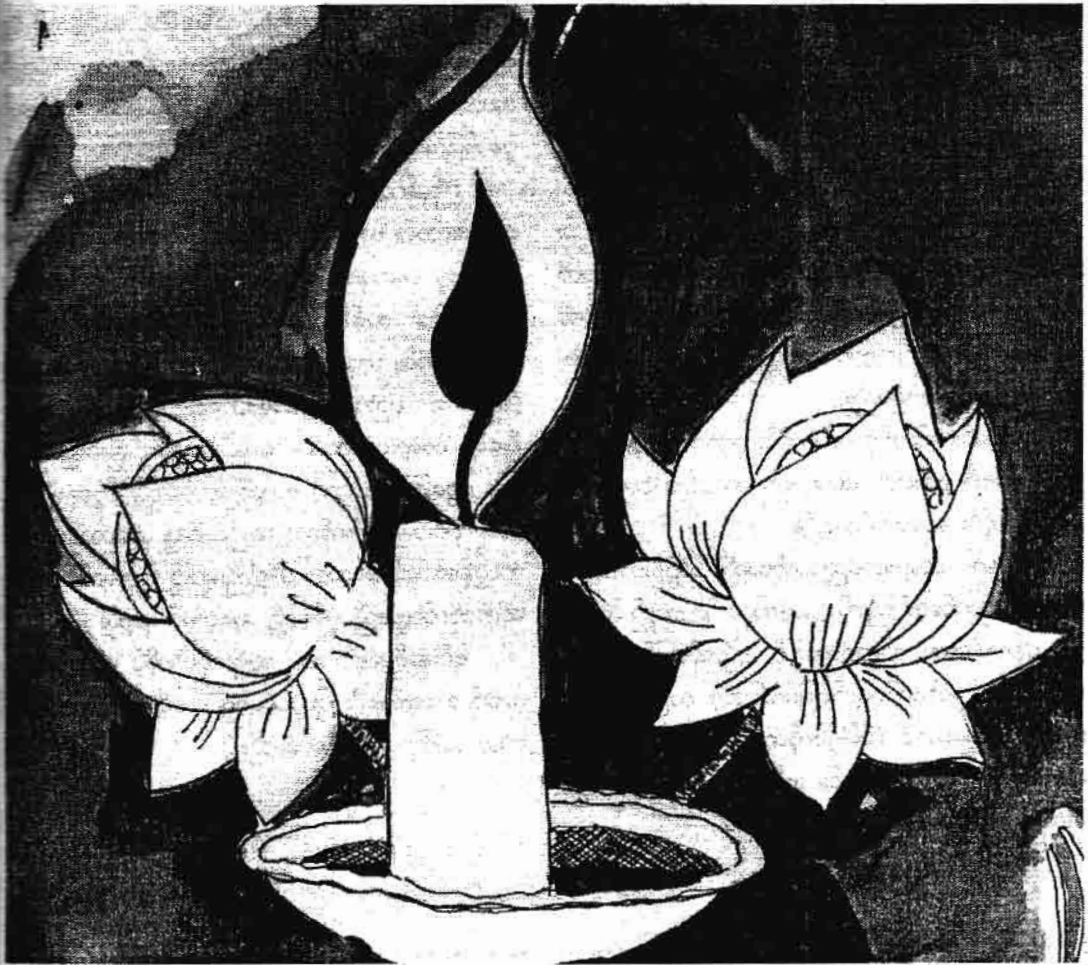
ဂန္ထိရလက်စွပ်

ဤလက်စွပ်သည် နိုင်နိုဆော့၏ အရိုး ဥက္ကာခဲနှင့်
ရွှေကို သုံးမျိုးပေါင်းစပ်၍ ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။



နော်မန်ဒီ

နော်မန်ဒီကမ်းတက်အောင်ပွဲအပြီး မြင်တွေ့ရသည့် ရှားပါးမြင်ကွင်းဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။



ဉာဏ်တော်သုံးပါး ပူဇော်နည်း

သစ္စာဝါဒီ ဆရာ မြတ်စောလင်း

လူတို့၏ အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားနိုင်သော ယတြာအများစု ရှိရာတွင် ဗုဒ္ဓ၏ နှုတ်ကပတ်တော်တို့ဖြင့် မြဲလုပ်စီရင်သော ယတြာများလည်း ရှိပေသည်။ မြတ်စွာ ဘုရား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ပထမ ညဉ့်ဦးယံ၌ ရှေးဘဝထိုထိုက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကိစ္စများကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်နိုင်သော ပုပ္ဖနိဝါသဉာဏ်တော်ကို ရရှိခဲ့၏။ ဒုတိယ သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် စကြာဝဠာတစ်တိုင်းကို ထိုးဖောက်၍ မြင်နိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်ကို ရရှိခဲ့ပေသည်။ တတိယ မိုးယောက်ယံအချိန်တွင် အာသဝေါတရားလေးပါးတို့၏

ကုန်ရာဖြစ်သော အာသဝက္ခယဉာဏ်တော်ကို ရရှိပေသည်။

ထိုသို့သော ဗုဒ္ဓဘုရား ရရှိခဲ့သော သုံးပါးသော ဉာဏ်တော်မြတ်အား အလင်းတိုင်ထွန်းညှိ ပူဇော်ရန် ဇိနဒီပံ(သို့ မဟုတ်) ရတနာဒီပံ (သို့မဟုတ်) မဟာဒီပံဟူ၍ ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဤအလင်းတိုင်ကို ပူဇော်ရာတွင် ဖယောင်းအဖြူတိုင်(နာရီတိုင်)ဟု ခေါ်သော ဖယောင်းတိုင်တွင် သံချွန်တစ်ခုခုဖြင့် လည်းကောင်း၊ မင်ကုန်သော ရေးပြီးသား ဘောလံပင်အချွန်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖယောင်းတိုင်၏



အောက်ခြေမှ အထက်သို့ ပထမ “ဥပဗ္ဗေဒနိဿိတဏှာတော်”
 စိန္တ စိန္တေတိ အဟံဝဗ္ဗေဒနိ”ဟူ၍ ရေးရမည်ဖြစ်၏။ ၎င်း
 အလင်းတိုင်ကို ညဉ့်ဦးယံဖြစ်သော ဂုဏ်ရီနှင့် နာရီဝန်းကျင်
 တွင် လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ “ဥ ဗိဗ္ဗေဒနိဿိတဏှာတော်”
 စိန္တ စိန္တေတိ အဟံဝဗ္ဗေဒနိ”ဟူ၍ ရေးရမည်။ ၎င်းအလင်း
 တိုင်ကို ညသန်းခေါင်ဖြစ်သော ၁၂ နာရီဝန်းကျင်တွင် လည်း
 ကောင်း၊ တတိယ “အာသဝက္ခယဉာဏ်တော်” စိန္တစိန္တေတိ
 အဟံဝဗ္ဗေဒနိ”ဟူ၍ ရေးရမည်။ ၎င်းအလင်းတိုင်ကို မိုးသောက်
 ယံဖြစ်သော နံနက် အရုဏ်တက်ချိန် ၄ နာရီနှင့် ၅ နာရီကြား
 တွင် ထွန်းညှိပူဇော်ရမည်။

အလင်းတိုင်တစ်ခု ပူဇော်တိုင်း ၃၇ ခေါက်(သို့မဟုတ်)
 (၁၀၈)ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရမည်။ အလင်းတိုင်တစ်တိုင်
 ပူဇော်ပြီးတိုင်း ဆုတောင်းရမည်။

ဥပမာ- ဘုရားတပည့်တော်သည် ညဉ့်ဦးယံအခါ၌
 ပုဗ္ဗေဒနိဿိတဏှာတော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည် ဘုရား
 ၏ မှန်ကန်သော သစ္စာစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့်၊
 ယခုကဲ့သို့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊
 ဘုရားတပည့်တော်၏ (မိမိဖြစ်လိုရာတို့ကို ပြည့်စုံစွာ ပြော
 ပါ) ကိစ္စများ ရက်ပိုင်းအတွင်း၊ နာရီပိုင်းအတွင်း ထူးခြားစွာ
 အောင်မြင်ပါရစေဟူ၍ ဆုတောင်းရမည်။

ဘုရားတပည့်တော်သည် ညဉ့်ဦးယံအခါ၌ ပုဗ္ဗေဒနိဿိ

ဉာဏ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ သန်းခေါင်ယံအခါ၌တွင်
 စက္ခုဉာဏ်တော်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ မိုးသောက်ယံတွင်
 အာသဝက္ခယ ဉာဏ်တော်ကို လည်းကောင်း ရွတ်ဖတ်
 ပူဇော်ခြင်းအမှု ပြုခဲ့ပါသည် ဘုရား။

ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့်
 လည်းကောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရသော ကုသိုလ်စံ
 ကောင်းမှု စေတနာတို့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်စေတီ
 ကြီးသုံးပါး၏ တန်ခိုးရှိစွာ အာနဘောတော်တို့ကြောင့်
 လည်းကောင်း၊ ယခု ဘုရားတပည့်တော် ကြံတွေးနေရာ၌
 (စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ မင်းရေး၊
 စိုးရေး၊ တရားတဘောင် အချုပ်အနှောင် မှခင်းပြဿနာ
 များ၊ ငွေကြေးကိစ္စများ) စသည်ဖြင့် မိမိကြံတွေးနေရာ၌
 အကြောင်းအရာများကိုသာ ထည့်သွင်း၍ ဆုတောင်းရမည်။
 အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စကြီးများ၌ သုံးရက် သို့မဟုတ်
 ဆက်တိုက်ထွန်းညှိ ပူဇော်၍ ဆုတောင်းရမည်။

၎င်းအစီအရင်အား ဆရာကိုယ်တိုင် လိုအပ်သော
 အခါ၌ အရေးတကြီး ပြုလုပ်စီရင်၍ လက်တွေ့ အောင်မြင်
 သော ယတြာပင် ဖြစ်ပေသည်။

□

ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက



အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ် (ဝဲ)(၃)လမ်း၊(အထက်)
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း ၀၉-၅၁၅၄၂၆၂



ကုန်းဘူတာ
ဦးမိုးမိုး



“သရဖီလမ်း”ဟု အမည်ပေးထားသည့် ရုပ်ကွက်ထဲမှ ဇီလမ်းသည် အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများ ပေါများပြီး ပြည့်စုံကြသည့်သူအများ စု၍ နေထိုင်ကြသည်။ ဟိုဘက်လမ်း၊ သည်ဘက်လမ်း နှစ်လမ်းက လူစုံ၊ အလွှာစုံ၊ စရိုက်စုံကြသည့်သူများ ရှိကြသည်။

ထိုသရဖီလမ်းထဲမှ “ရွှေသင်္ဘော” ဟု ခြံစည်းရိုး အုတ်တံတိုင်းကာပြီး ခြံတွင် ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့် ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်၊ သစ်ပင်မျိုးစုံနှင့် လှပသစ်လွင် ခန့်ထည်သည့် တိုက်ကြီးရှိသည်။ အနားမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာပြုကြသူများက တစ်ခါသွား လှည့်ကြည့်သလို ဆယ်ခါသွားလျှင်လည်း လှည့်ကြည့်ကြသည်ပင်။

တိုက်အိမ်ကြီးက ကြီးမားခန့် ထည်သလို ထိုတိုက်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြသူများကလည်း အချောအလှ လူရည်သန်များ ဖြစ်ကြသည်။

ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က အသက်အပိုင်းအခြားကို ခန့်မှန်းရလျှင် သုံးဆယ်စွန်းစွန်းရှိမည်။ နောက်တစ်ယောက်က နှစ်ဆယ်ကျော်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၊ တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်အနေအထား၊ ရှိလှမှ ဆယ်ကိုး၊ ဆယ်ရှစ်လောက်ပဲ ရှိကြမည်။ အသားအရေ ရုပ်ဆင်းအရ

ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေဟုလည်း သိသာသည်။ လူကြီးမိဘများကိုတော့ ခြံဝန်းထဲမှာပင် မိုးတိုးမတ်တတ် မြင်ဖူးကြသည်။ လူရွယ်လူငယ် လေးယောက်ကိုတော့ လမ်းထဲမှာလည်း အသွားအလာမြင်ဖူးကြသည်။ ခြံဝန်းထဲတွင်လည်း နေထိုင် လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို မြင်ဖူးကြသည်။ ကားအကောင်းစားကြီးနှစ်စီး အဝင်အထွက်ပြသည်မှာ လူကြီးတွေ အသွားအလာပြခြင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု ဘေးဝန်းကျင်က သိနေကြသည်။ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး၊ ကားလေး တစ်စီးက ငယ်သူတို့အတွက် မှန်း သိသာပါသည်။

တိုက်အိမ်ကြီးကို အပြင်ပန်းက ကြည့်လျှင် အေးဆေး ချမ်းမြေ့သော မိသားစုပိုင် တိုက်ကြီးဟုပင် ထင်ကြမည်။



“ကိုကိုလေး...ဘွားသီကို သွားကြည့်ပါဦး။ ဘာတွေ အော်နေလဲ မသိဘူး။ မမနှင်းအိတော့ ရှိတယ်”

“ဟဲ့...ပြီးရောပေါ့ဟာ။ သူ့ဘွားအေကို သူလုပ်ပေးပေါ့”

ခွေနှောင်းသူက အစ်ကိုလတ်ကို ဘွားအေကြီး အော်ဟစ်နေသည်ကို ပြောပြရာ နှင်းအိဦး လုပ်ပေးနေသည်ဆို၍ သွားမကြည့်ဘဲ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခွေနှောင်းသူကပါ

နောက်မှ လိုက်ဆင်းလာသည်။

ဒေါ်သီက သူတို့၏ အဘွားဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဆောင်မြ၏ မိခင်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ဆောင်းမြ၏ ယောက်ျား ဦးဘဇော်က ရတနာဆိုင်တွင် ထိုင်ပေးရသည်။ ထို ရတနာဆိုင်ကလည်း ဒေါ်သီ၏ ဆိုင်ဖြစ်သည်။ စိန်ပွဲစား ဒေါ်ဆောင်မြက ဦးဘဇော်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်ပိုင်း ဒေါ်သီက ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့သဖြင့် သမီးနှင့် သမီးကို စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကို လွှဲပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးသော ဦးဘဇော်စည်းစိမ်တို့က ဒေါ်သီ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများသာဖြစ်သည်။

အဘွား ဒေါ်သီကို အနီးထပ် ပြုစုသည်က မြေးမ နှင်းအိဦးဖြစ်သည်။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သော ကြည်ရွှေအောင်က ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်ပြီး ဘွားအေကြီးကို ဂရုစိုက်သည်။ မျိုးတင့်သူနှင့် နွေနှောင်းသူတို့ မောင်နှမကတော့ ဘွားအေကြီးအနားကို သိပ်မကပ်ကြပေ။ ဒါကလည်း မျိုးတင့်သူနှင့် နွေနှောင်းသူတို့ မောင်နှမကို ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးရွှေမှန်က...

“အငယ်ကောင်ရော၊ အငယ်ရော မင်းတို့ ဘွားအေရဲ့ အမွေကို မမျှော်လင့်နဲ့ကွ။ မန္တလေးမှာ ဦးမင်းတို့ ဘိုးအဘဘက်က အမျိုးတွေ့ခဲ့ပေးထားပြီးသား”

“ဟင်... ဦးလေးမှန်ကထည့် အဖေနဲ့ အမေတို့ ထိုင်နေတဲ့ ရတနာဆိုင်က အဖေ၊ အမေတို့ သဘောပဲဟာ”

“ဟာ...အဲဒါက အစွန်အဖျားကွ။ ငါပြောတာ နောက်တော့ မင်းသိလာမှာပါ”

ဟု ပြောထားသည်။

သရဲ အစရှိသည်တို့ကို မြင်တွေ့ရန် လွန်စွာမှ ခဲယဉ်းလှသည်။ မြင်တွေ့ ကြုံဆုံရသည်မှာ အကြောင်းဆက်ရှိနေခြင်း၊ လူတွင် ကံနိမ့်ပါး၍ တွေ့ရခြင်း၊ သရဲ တစ္ဆေတို့က ကျွတ်တန်းဝင်ရန် နီးကပ်၍ အသိပေးခြင်းတို့ ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။



သူတို့အဖေရဲ့ ညီ ဦးလေး ဦးရွှေ
မွန်က အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးဘကျမ်း၏
ဇနီးနှင့် စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကို ဝင်
ရောက် စွက်ဖက်လို ရမည်ဟု တွက်
ထားသူဖြစ်သည်။ အိပ်မက်မယ့် အိမ်က
သမက် ဦးဘကျမ်းနှင့် ဦးရွှေမွန်တို့
သွေးရင်းသည်။ သွေးကွာသည်ဆိုခြင်း
ဆို သိထားသူဖြစ်၍ ခြံနှင့် အိမ်အလုပ်
ထားမောင်းခြင်းအလုပ်များကို လုပ်ခိုင်း
သည်တွင် ဦးရွှေမွန်က လုံးဝ မကျေ
နပ်ပေ။ အစ်ကို ဦးဘကျမ်းကပါ...

“အေးကွာ...ရွှေမွန်ရာ၊ မင်းက
ထူးရင်းဆိုတော့ စိတ်ချရအောင် ငါ
အာကွမကြီးက ပြောတာနေမှာပါကွ”
“ဟာ... အစ်ကို ဘကျမ်းကလဲ
ဇနီး ခြံအလုပ်တို့ ဒရိုင်ဘာအလုပ်တို့
ဆို မလုပ်နိုင်ဘူးဟေ့။ ဆိုင်မှာ ဝိုင်းထိုင်
ပေဆိုင်ရင် ဟုတ်သေးတယ်။ ဒီအတွေး
ကြီးက ခွဲခြားတာပါဟေ့”

ဦးရွှေမွန်က သူ့ရဲ့ မကျေနပ်ချက်
ဆို ဖွင့်ပြောပေမယ့် ရွှေနှင့် ကြေးကို
ဖင် မခွဲတတ်သူ၊ ပညာအရည်အချင်း
ထူထည်း မရှိ။ အလုပ်တစ်ခုကို
အောက်ချပြီးလည်း လုပ်ချင်သူမဟုတ်
ပေ။ အိပ်မက်မယ့် ဦးရွှေမွန်က ဗိဇ္ဇာဆရာ
အစ်ဦး၏ တပည့်ခံဖူးသည်။ ထိုဆရာ
နှင့် နယ်စုံရောက်ဖူးသည်။ သင်္ချိုင်း
အတော်များများကိုလည်း ရောက်ဖူးခဲ့
သည်။ ဆရာထံမှ ပညာမတောက်
အခေါက်ကို နည်းယူ မှတ်သားထား
သည်။ သည်တော့ ဆရာကြီးစိတ်
ပေါက်နေသူဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်သော မျိုးတင့်သူနှင့်
အောင်ဆန်းတို့ မောင်နှမကို အိမ်နီးနှင့်
သွေးကွဲအောင် ပြောဆိုသည်။

“ငါတို့နဲ့ တူမကို ဦးလေးမွန်က
အတန်နဲ့ ပြောတာ။ အိမ်က ဖုတ်ဝင်
နေတာကွ”

“ဗျာ...ဖုတ်ဝင်နေတယ်”
“ဟင်...ဖုတ်၊ ဟို...သရဲပေါ့”
“အင်း...အင်း တူမလေး နွေ
နောင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ သရဲကပ်
နေတာ။ ဖုတ်တို့၊ ပြိတ္တာတို့၊ မှင်စာတို့
တစ္ဆေတို့ဟာ အတူတူပဲပေါ့”
“ဟင်း...အဲဒါကိုများ ကိုကိုကြီး
နဲ့ မမ နှင်းအိတ်က ကိုယ်မိ ရင်မိ
လုပ်နေကြတယ်”

နွေနောင်းသူက ပြောရင်းနှင့်
ကြက်သီးများပင် ထပြီး အစ်ကို
မျိုးတင့်သူအနားကို တိုးကပ်မိသည်။
အိမ်သို့မှ အသက်အရွယ်ကြီး၍
ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသည်။ အဲဒါကို
အစ်ကိုနှင့် မနီတို့အား ဦးရွှေမွန်က
အိမ်သို့ကို ပယောဂဝင်နေသည်ဟု ပြော
သည်။ ဦးဘကျမ်းနှင့် အိမ်ဆောင်းမြတ်
က မယုံကြည်ကြပါ။

“ရွှေမွန်ရာ...ငါ့ယောက္ခမကြီးက
ဘုရား တရားအလုပ်လည်း လုပ်တယ်။
အလှူဒါနလည်း မတွန့်တိုဘူး။ စိတ်
စေတနာပါ ဖြူစင်တယ်။ ချမ်းသာ
တယ်ဆိုပြီး မာန်မာနလည်း မရှိဘူး။
မင်းကွာ၊ အဲဒါကို မြဲ ယထိပါစေနဲ့။ မပြော
ပါနဲ့။ နောက် ကလေးတွေကိုလည်း
တွေ့ကရာ မပြောနဲ့ကွာ။ မင်းဟာမင်း
နေတတ်သလို နေကွာ”

ဦးရွှေမွန်က သူ အဲဒီလို ပြော
တာကို အလေးအနက်မထားသဖြင့်
အခံရဆိုသလို အတွေးလည်း ကျယ်
ပြန့်သွားသည်။

“အင်း...ကိုဘကျမ်းက ငါ့ကို
သူညီအရင်းမဟုတ်တာရယ်။ နှစ်ဝမ်း
ကွဲ သုံးဝမ်းကွဲလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ စပ်
နိုင်မှ တော်တဲ့ အမျိုးသမီးဆိုပြီး
ဥပေက္ခာပြုတာပဲ။ အေးလေး၊ ရွှေမွန်
အကြောင်းကို သိမှာပါ”



နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊
သရဲ တစ္ဆေ ပြိတ္တာတို့သည် လည်း
ကောင်း၊ လူတို့နှင့် ဘုံတဝခြားသော
လောကသားများ ဖြစ်ကြသည်။

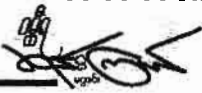
ထို သရဲ အစရှိသည်တို့ကို မြင်
တွေ့ရန် လွန်စွာမှ ခဲယဉ်းလှသည်။ မြင်
တွေ့ ကြုံဆုံရသည်မှာ အကြောင်း
ဆက် ရှိနေခြင်း၊ လူတွင် ကံမိမ့်ပါး၍
တွေ့ရခြင်း၊ သရဲ တစ္ဆေတို့က ကျွတ်
တန်းဝင်ရန် နီးကပ်၍ အသိပေးခြင်းတို့
ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ခြောက်လှန့်သည်ဆိုရာတွင်
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်ရ
ပြီး အနံ့(အပုပ်နံ့)ပေး၍ ခြောက်လှန့်
ခြင်း၊ အနီးဝန်းကျင်တွင် ရှိသော အရာ
ဝတ္ထုများ၏ လှုပ်ရှားမှု၊ အသံမြည်မှု၊
အရောင်အဆင်းတို့ကို ပြု၍ ခြောက်
လှန့်မှုတို့ ပြုသည်။

နေရာဒေသ ကြမ်းတမ်းခြင်း၊
ပတ်ဝန်းကျင်နေရာဒေသမှာ နာမတူတာ
ဟု ခေါ်သော သရဲ တစ္ဆေ ပြိတ္တာ၊
ဖုတ်၊ စုန်း၊ ကဝေ စသည်တို့ မှီခိုနေ
ထိုင်၍ရခြင်း၊ သီးသန့်ခေါ်ယူထားခြင်း၊
ကြားဖူး နားဝနှင့် လက်တည့်စမ်းခြင်း၊
အကြောင်းဆက်ရှိ၍ ပတ်သက်ခြင်း၊
အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးစေလို၍ ဖန်တီး
ထားခြင်းများကြောင့် ထို သရဲ ပြိတ္တာ၊
တစ္ဆေတို့က ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်သည်။



အိမ်သို့၏ ကျန်းမာရေးက
တစ်နေ့တခြား ပို၍ ဆိုးဝါးလာသည်။
ဆရာဝန်များက ရင်းနှီးသူများ ရှိသလို
အဆက်အသွယ်များကြောင့်လည်း
အထူးကုများ၊ ပါရဂူများကပါ လာ
ရောက် ကြည့်ရှုပေးကြသည်။ ဦးဘကျမ်း
နှင့် အိမ်ဆောင်းမြတ်ကလည်း ဂရုစိုက်
၏။ အိမ်သို့၏ ပြေး ကြည့်ရှုအောင်နှင့်
နှင်းအိမ်ခြံတို့ကလည်း ဘွားအောက်



အချိန်ပြည့် ပြုစုကြသည်။

ဘက်ပေါင်းစုံမှ ပြုစု ကုသနေ ရင်းမှပင် ဧဒီသီမှာ တစ်နေ့တခြား ပြု၍ ဆိုးဝါး ကြမ်းတမ်းလာသည်။

“ငါ...ငါ ဘာမှလည်း မစားရ သေးဘူး။ ဟဲ့...ငါ့ကို အမဲသား ချက် ကျွေးစမ်း”

“အယ်... ဘွားဘွားက နေ ကောင်းတုန်းက ခြေလေးချောင်းသား မစားဘဲနဲ့”

ဧဒီသီက ငယ်စဉ်ကပင် ခြေ လေးချောင်းသားကို ရှောင်ကြည့်ခဲ့သည်။ ယခု ကုန်းဟရေမကောင်းမှ အမဲသား ကို တောင့်တနေ၍ အားလုံးက အံ့သြ နေကြသည်။

ဧဒီသီ၏ အသိပိတ်ဆွေများ၊ ဧဒီဆောင်းမြန် ဦးဘဂျွမ်းတို့၏ အသိ ပိတ်ဆွေများက...

“ဒီအတိုင်း မရဘူးနဲ့ တူတယ်။ ဆရာကောင်းကောင်းရှာပြီး ပြုကြည့်ပါ လား။ အခုက ဆရာဝန်လည်း စုံနေပြီ”

“ဟုတယ်၊ ဒါဆိုရင် ပယောဂပဲ ဖြစ်မှာ”

“ပယောဂ...ဟုတ်လား”

“ဘာ ပယောဂလဲဟင် ကိုကို ကြီး”

“ကိုကိုကြီးလည်း မသိပါဘူး ညီမလေးရ”

မောင်နှမ နှစ်ယောက်မှာ ဘွား အေကို ပယောဂဆို၍ အတွေးခက်ပြီး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ဦးဘဂျွမ်း က စင်ကာပူတွင် သွားရောက်ကုသရန် ပင် စီစဉ်သည်။

ကာယကံရှင်များက ဒီလိုအချိန် တွင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဇေဝ ဝေါဖြစ်တတ်သည်။ သူပြော ငါပြော တွေကိုလည်း နားယောင်တတ်သည်။ ဒါကလည်း စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲ၍ ဖြစ်



ခြင်းပင်။ ယခုပင် ဧဒီသီမှာ ဖုတ်ဝင်နေ သည်။ အမှောင့် ပယောဂ ပူးကပ်နေ သည်။ မလိုသူက စီးပွားပျက်၊ လူ ခုက္ခရောက်အောင် အတိုက်လုပ်ထား သည်ဟု ပြောကြသည်။

တစ်ည ဧဒီသီကို အနီးကပ် ကြည့်နေသော ကြည်ရွှေအောင်က ခဏလေး အောက်ဆင်း၍ ဖုန်းဆက် သည်။ နှင်းအိငြိမ်းက ရေချိုးခန်းကို ဝင်သည်။ ထိုအချိန် ဧဒီသီ၏ အခန်း ထဲမှ...

“ဝန်း...”

“ခိုင်း...ခန်း...ခန်း”

“ဝေါ...”

ဆူညံသော အသံများက ဆက် တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘုရားရှိခိုး နေကြသော ဦးဘဂျွမ်းနှင့် ဧဒီဆောင်းမြ တို့က ဘုရားကို ဦးချပြီး ဘုရားခန်းထဲ မှ အပြေးအလွှားထွက်လာကြသည်။ အောက်ထပ် ညောင်ခန်းထဲတွင် တီဖွဲ့ ကြည့်နေသော မှီတင်သူနှင့် နွေနှောင်း သူတို့က အိမ်အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့် ပြီး တီဖွဲ့တက်ကို မျက်နှာပြန်လှည့်ထား လိုက်ကြသည်။

ကြည်ရွှေအောင်က ဧဒီသီ အခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်သွား သည်။ အဘွား ဧဒီသီကို မိခင်ကြီး ဧဒီဆောင်းမြက ဖက်ထားသည်။ ဦးဘ

ဂျွမ်းက ယပ်ခတ်ပေးရင်း လက်ထပ် ဖက်ကို ကိုင်ထားသည်။

“သားကြီးကို အဘွားအမေတို့ ဂျီတယ် ထင်တာ။ သမီး နှင်းအိငြိမ်း”

“အမေ...သားက ဖုန်းထားဦး ဆင်းပြီး စကားပြောတာ။ ညီမလေး ဂျီတယ်”

နှင်းအိငြိမ်းက အပြေးအလွှား အခန်းထဲကို ဝင်လာသည်။

“ဟင်...အဖေ၊ အမေ၊ အဘွား ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ သမီး အိမ်... အိမ်သာသွားတာ”

ဦးဘဂျွမ်းက ဖြစ်တာကို ဖြေကြား ပြီး စိပ်ပုတီးကို ဧဒီသီ၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲပေးလိုက်သည်။

ဧဒီသီ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ရှေးခေတ် ဝေဒနာကြောင့် အရိုးပေါ် အရေထဲ သာရှိပြီး ဝန်းခိုင်းမြည်အောင် ဖည်းတဲ သို့ လုပ်သည်ကို သိချင်နေကြသည်။ ဧဒီသီက သတိရလာပြီး မျက်လုံးဖြူ၍ အခန်းထဲမှ သမီး သမက်နှင့် ခြေရာ ကို စုံအောင် လိုက်ကြည့်ပြီး...

“အဟီး...ဟင်းဟင်း...ငါ့လည် ပင်းက ဟာကို ဖြုတ်ပေး...ဖြုတ်ပေး”

လည်ပင်းမှ စိပ်ပုတီးကို ဖြုတ် ခိုင်းနေသည်။ ဦးဘဂျွမ်းက ယောဇနာ ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်၍ စဉ်းစားနေ သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်။

“အမေလည်ပင်းက ဘာမှ မပါဘူး။ စိပ်ပုတီးလေး ဆွဲပေးထားလား။ အဲဒါ သားရဲ့ စိပ်ပုတီးလေး။ အမေ ပုတီးယူမလား”

ဧဒီသီက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လည်ပင်းက ပုတီးကိုသာ ဖြုတ်ခိုင်း သည်။ အခြေအနေ အံ့တော်ဆိုးနဲ့ ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ သမီးဖြစ်သူ ထားသည်ကိုလည်း ရုန်းကန်နေ၍ တစ်ညလုံးပင် ဘယ်သူမှ မအိပ်



သလို၊ ဒေါ်သီမှာလည်း လူးလိမ့်အော်ဟစ်နေသည်။ ဒေါ်ဆောင်းမြစ် မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ဝေသိ၍ နှင်းအိငြိမ်းကတော့ မျက်ရည်များ ဝါပြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေသည်။

ဒေါ်သီမှာ ညက တစ်ညလုံး အိပ်ရတဲ့ လူးလိမ့်အော်ဟစ်၍ နံနက် ဖိုင်းအထိ မငြိမ်မသက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ဆောင်းမြစ်လည်း ရတနာဆိုင် ဓမ္မဋ်နိုင်း၊ ဦးဘဂျမ်းလည်း ဘယ်မှ ဆွားဘဲ ရှိနေသည်။ ကြည်ရွှေအောင်က အပြင်ထွက်သွားသည်။ နှင်းအိငြိမ်းက အဘွား၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အိမ်အကူများ လုပ်ပေးသော နံနက်စာ အဆာပြေကို စားကြပေမယ့် စားဖြစ်ရုံပင်။ ဒေါ်သီက မျက်လုံးပြူး၍ သာ ကြည့်နေသည်။

ကြည်ရွှေအောင် ပြန်ရောက်လာပြီး ညည်းသည့် သုံးယောက်ပါလာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားပြီး ယောဂီရောင် တိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုးကလည်း ယောဂီရောင်ဖြစ်သည်။ ထည်ပင်းတွင် စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးကို ဆွဲထားသည်။ ညည်းခန်းထဲမှ ဆိုဟပေါ်တွင် ထိုင်ရန် နေရာပေးပြီး အဖေနှင့် အမေကို သွားပြောရာ ဒေါ်သီက...

“ဟဲ့...ကြည်ရွှေအောင်၊ နင်က ဇီကို နှင်ထုတ်မလို့ ဆရာခေါ်လာတယ်၊ ဟုတ်လားဟဲ့”

“ဗျာ...ဘွားဘွား”
“ဟင်...”
“ဟာ...”
“အယ်...”

ဒေါ်ဆောင်းမြစ်တို့ မိသားစုမှာ ဒေါ်သီ၏ အပြောကြောင့် ဗျာ၊ ဟင်၊ ဟာဟူ၍ ဖြစ်ကုန်ကြပြီး ဒေါ်သီမှာ ခြေကြီး ကြည်ရွှေအောင်ကို ဘယ်သောအခါမှ နာမည်မခေါ်သလို စကား

ကိုလည်း မာမာတင်းတင်း မပြောဘူးခဲ့ပေ။ မြေး သားဦးဖြစ်၍ တုန်နေအောင် ချစ်သည်။ နှင်းအိငြိမ်းကိုပါ အလွန် ချစ်သည်။ အခြေအနေတွေက မထင်မှတ်သလို ဖြစ်ကုန်သည်။

ယောဂီဝတ်နှင့် ညည်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပုပ္ဖိုး ဆရာအေးဟု ဆိုသည်။ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းရှင် ဦးနောင်တိုးတို့ မိသားစု ကိုးကွယ်သော ဆရာကြီးဖြစ်သည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို လာရောက် ဖူးမြော်ရင်းမှ အခွင့်သင့် လမ်းကြူ၍ ဦးနောင်တိုး၏ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် အင်ဂျင်နီယာလုပ်နေသော ကြည်ရွှေအောင်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ဒေါ်သီ၏ အဖြစ်ကို သိခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သား ပြောပြလို့ သိရပါတယ်။ ဦးနောင်တိုးကိုရော၊ ဇီက ဆရာကြီးကိုပါ ကျွန်မအမေကို အခုလို လာကြည့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာကြီးအနေနဲ့ သင့်တော်သလို ကုသပါ။ လိုအပ်တာကိုလည်း မိန့်ကြားပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန် ဇီမှာ တစ်ညတော့ နေရမယ်။ ဘုရားခန်းမှာ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ ရေချိုးတို့ အသင့်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်”
အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြီး ဒေါ်သီကို ကြည့်၍ ဘုရားခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဦးနောင်တိုးနှင့် ကားမောင်းသူတို့က ပြန်သွားကြသည်။ ဆရာကြီးက ဘုရားခန်းထဲတွင် တစ်ညလုံး ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်ခြင်းများ ပြုပြီး မေတ္တာဂိုအမျှဝေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်သီမှာ...

“ဟဲ့... ငါပြန်မယ်၊ မနေဘူး၊ ငါ့ကို လွှတ်”

“အမေကလည်း ဘယ်သွားမှာလဲ။ ဇီမှာ အမေ့မြေးတွေလေ”

“မသိဘူး၊ မလိုချင်ဘူး၊ ငါ့ကို လွှတ်။ သွားမယ်... သွားမယ်”

ဒေါ်သီမှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ “သွားမယ်၊ ငါ့ကို လွှတ်” ဟူ၍သာ ပြောနေသည်။ နံနက်စာစားရင်းနှင့် ဆရာကြီး ပုပ္ဖိုး ဆရာအေးက...

“ကဲ... ဇီကိစ္စကို ဒီညပဲ အပြီး အပြတ်ရှင်းပေးပါမယ်။ ဟိုရက်က လူနာ ဝေဒနာရှင်ကို စိပ်ပုတီးဆွဲပေးလိုက်တာ အတော်ကောင်းသွားတယ်။ ထိန်းထားသလိုဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါက ဘုရားတန်ခိုး၊ တရားတန်ခိုး၊ သံဃာတန်ခိုးပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပြောပြချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာကြီး”
“ပယောဂ ဆိုတာ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်”

“အင်း... ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့ ပယောဂက တစ်မျိုးတည်းဖြစ်မယ်။ ပယောဂဆိုတာ သွေးပယောဂ၊ လေပယောဂ၊ အပ ပယောဂနဲ့ လူပယောဂဆိုပြီး ရှိတယ်။ အဲဒါမှာ သွေးပယောဂနဲ့ လေ ပယောဂကို ကုရတာ လွယ်တယ်။ အဲဒါတွေက သွေးလေရောဂါ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်လို့ပဲ။ အဲ... အပ ပယောဂကျတော့ ကုတဲ့ ဆရာက သစ္စာသမာဓိ အကျင့်စရထာရှိမှ ကုလို့ရတယ်။ အဲ... လူ့ ပယောဂကျတော့ နည်းနည်းရှုပ်ထွေးတယ်။ အကုရလည်း ခက်တယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မိခင်မှာ ဖြစ်နေတာက အပ ပယောဂနဲ့ လူပယောဂ နှစ်ခုယှဉ်ပြီးဖြစ်နေတာ။ ဒီညမှာ အပ ပယောဂကို အပြီးရှင်းလင်းပေးပါမယ်။ ညဆိုတာက အပုပ်ချိန်လေ။ ကျုပ်သိတာလေး တစ်ခုပြောပြမယ်။ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဖုတ်၊ ဗြတ္တာ...ရဲ့။



အခြောက်အလှန့်ကို မခံချင်ဘူး။
နောက်တစ်ခုက ကိုယ်ကပဲ ကြောက်
လန့်လို့ ဖြစ်ဖြစ်ပေ။ ရတနာသုံးပါးနဲ့
သီလစောင့်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး
ကာကွယ်မှုပါပဲ။ အဲဒါဟာ အပ
ပယောဂကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းတစ်မျိုး
ပဲ။ ပြီးတော့မှ ဆရာစစ်၊ ဆရာမှန်နဲ့
ကူး၊ အဲ...လူ ပယောဂကျတော့
ကိုယ့်မိသားစုပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြေ
ရှင်းကြပေါ့။ ဟုတ်လား။”

ဦးဘဂျမ်းက အရိပ်အမြွက်ကို
သိလိုက်ပေမယ့် ဖေါ်ဆောင်းမြက
ရိုးရိုးရောဂါဝေဒနာနှင့် ပယောဂ တွဲ
သည်ဟုပဲ သဘောပေါက်သည်။

ကြည်ရွှေအောင်နှင့် နှင်းအိငြိမ်း
တို့က အဘွားနားမှ မခွာကြပေ။ မျိုး
တင့်သူနှင့် နွေနှောင်းသူတို့ မောင်နှမ
က ခပ်ဝေးဝေးမှ အကဲခတ်ကြည့်ကြ
သည်။ အားလုံးရဲ့ အရိပ်အကဲကို
တစေ့တစောင်းကြည့်နေသူက ဦးရွှေ
မှန်ဖြစ်သည်။ အများထဲလည်း ဝင်
မရော။ အနားလည်း မကပ်။ အခြေ
အနေကို ကြည့်နေသည်။

ည၏ အလှည့်ရောက်လာတော့
နေ့အလင်းရောင်က ပျောက်ကွယ်သွား
ရသည်။ သို့ပေမယ့် နေနဲ့ ညကို ရွှေ
သင်္ကဟ တိုက်အိပ်ကြီးက သိပ်အမှု
မထားပေ။ ထွန်းထားသော မီးအလင်း
ရောင်တို့က နေကို အန်တုနေ၍ပင်
ဖြစ်သည်။

တိုက်အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းထဲ
တွင် အမွှေးတိုင်၏ အငွေ့နှင့် ရနံ့တို့
က လွင့်ပျံ့နေသလို၊ ဖယောင်းတိုင်
အလင်းရောင်ကလည်း အရောင်ကူ၍
လင်းပေးနေသည်။

ဒေါ်သီကို ဦးဘဂျမ်းနှင့် သား
ကြည်ရွှေအောင်တို့က ပွေ့ချီ၍ ဘုရား
ခန်းရှေ့ကို ခေါ်လာကြသည်။

ဖေါ်ဆောင်းမြ နှင်းအိငြိမ်း မျိုးတင့်သူ၊
နွေနှောင်းသူတို့ အားလုံးလည်း ဆရာ
ကြီး ပုပ္ဖိုး ဆရာအေးအနားတွင် ထိုင်
နေကြသည်။ အောက်ခံ အခင်းနှင့်၊
ခေါင်းအုံးတို့ဖြင့် ဒေါ်သီကို သက်သက်
သာသာ ချထားပေးသည်။ ဒေါ်သီအနေ
အထားက မလှုပ်ရှားနိုင်လို့ မလှုပ်ဘဲ
ငြိမ်နေသည့်သဘော။ မျက်လုံးအကြည့်
ကတော့ ပွဲကြမ်းလိုသည့် သဘော
ဆောင်ပြီး အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထား
သည်။ ဒေါ်သီကို ကြည့်၍ မျက်ရည်
ကျနေကြသည်က ဖေါ်ဆောင်းမြနှင့်
နှင်းအိငြိမ်းတို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကဲ၊ အချိန်လည်း လင့်ပါ
တယ်။ ကာယကံရှင်လည်း အနှောင်
အဖွဲ့ခံနေရသလို၊ လူပယောဂကြောင့်
အနီသဟဲပြုနေရတဲ့ အပပေတလည်း
ကျဉ်းကျပ်ပါတယ်။ ကဲ...ရှပ်လုံးပေါ်
အောင်တော့ မေးစမ်းပါရစေ။ မှန်မှန်
ကန်ကန်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဟုတ်
လား။”

ဒေါ်သီက ပက်လက်နေနေရင်း
မှ ငေါက်ခနဲဆို ထထိုင်လိုက်သည်။
ကြည်ရွှေအောင်နှင့် နှင်းအိငြိမ်းတို့က
တွဲကူရန် လက်လှမ်းလိုက်ပေမယ့်
ဒေါ်သီက ထိုင်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။
ဆရာကြီးက...

“ကဲပါဗျာ၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ၊ ဒီမှာ
ပတ်သက်တဲ့ အဆက်အနွယ်နဲ့
ရောက်ရှိပြီး အရမ်းကြီး ခုကွမပေးတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါလည်း
အချိန်မကျသေးလို့ မသောင်းကျန်းတာ
မှန်း ကျုပ်က သိပါတယ်။ ကဲ...ကဲ၊
ပြောစမ်းပါဦး။”

“ဟားဟားဟား... ကျုပ်က
လယ်ဝေး လမ်းမတန်းက ဓားပြ
လုံးတင်၊ ကျုပ်ကို ဆရာယောင်က
ခေါ်လာတာ။ အဲဒီပစ္စည်းက အခန်းထဲ

မှာ ရှိတယ်။ ကိစ္စပြီးရင် ပြန်ပို့မယ်ဆို
ပြောတယ်။ ကျန်တာ ကျုပ် မသိဘူး။
ဘာမှ မစားရရင် ဒီအဘွားကြီးဆို
နည်းနည်းလှုပ်ပေးလိုက်ရဲ့ပဲ။ သူ့ခြေ
နှစ်ယောက်က လိုတာ အားလုံးထုတ်
ပေးတယ်။ စားချင်တာ ကျွေးတယ်၊
တစ်နေ့က ဟိုလူပေါ့၊ စိပ်ပုတီး ထာစွပ်
ပေးလို့ ကျုပ် ဒုက္ခဖြစ်နေတာ။
ဟင်း...အဲဒီလိုသာ မဟုတ်ရင် ဒီ
ဒေါ်သီက နှစ်ယောက်တော့ ခေါ်သွားမှာ”
“ဟာ...”

“ဟင်...”
“ဒါ...သရဲ”

အားလုံးက မျက်လုံးပြူး မှုတ်
ဆန်ပြူးနှင့် ပြောကြသည်။ လှေထား
ထိပ်မှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသူကို ထုန်း
မြင်လိုက်သော မျိုးတင့်သူနှင့် နွေ
နှောင်းသူတို့က ဦးလေးမှန် ဘာနဲ့
မတက်လာဘဲ လှည့်သွားလဲဟု ဆွဲ
နေကြသည်။ ပွဲက ကြမ်းကြမ်းတမ်း
တမ်းနှင့် ဝန်းခိုင်းမကြဘဲ ပြီးသွားသည်။
ဒေါ်သီအခန်းထဲမှ သွေးစွန်းနေသော
အဝတ်နှင့် ပတ်ထားသည့် မြေကြီးကို
ရှာတွေ့လိုက်ရသည်။

ကိစ္စများ ရှင်သွားပြီး ပြန်ကြည့်
နှင့် သွေးစွန်းသော အဝတ်ကို ယှဉ်းစား
ပြီး လယ်ဝေးသွား ကားလမ်းဘေးတွင်
ကြည်ရွှေအောင်နှင့် မျိုးတင့်သူ
အဖော်နှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ကားနှင့် သွား
၍ စွန့်ပစ်လိုက်သည်။

ကြည်ရွှေအောင်တို့ လယ်ဝေး
ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ညနေ
တွင် ဒေါ်သီမှာ အိပ်လျက်နှင့် ဆုံး
သွားလေတော့သည်။





ဦးခေါင်းကိုက်ခဲ့ခြင်း



နာခေါင်းရောဂါအတွက်

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

ခေတ်မီ ဆေးဝါးသိပ္ပံပညာများ တိုးတက်ထွန်းကားလာသည်မှာ လူသားတို့ ကျန်းမာ အသက်ရှည်ရေးအတွက် ထွန်းစွာမှ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ သို့သော် အချို့သော ရောဂါဝေဒနာအတွက် အနောက်တိုင်း ဆေးဝါး ဆေးပညာများနှင့် ခက်ခဲနက်နဲစွာ ကုသသော်လည်း မပျောက်ကင်းဘဲ မြန်မာ့ရိုးရာတိုင်းရင်းဆေးပညာ ဆေးဝါးများနှင့် ငွေကျန်ကြေးကျသက်သာစွာ ပျောက်ကင်းသွားတာတို့လည်း တွေ့မြင်သိရှိရရာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ အရာရှိတစ်ယောက်မှာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က မကြာခဏ ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ခဲပြီး ထိုင်းမှိုင်း လေးလံကာ၊ မကြာခဏလည်း နှာစေး နှာပိတ် နှာခေါင်း အနံ့မသိ၊ အနံ့မရသော ဝေဒနာများကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။ အနောက်တိုင်း ဆေးဝါးများကို စား၊ ရှူ လိမ်းပါသော်လည်း မပျောက်ပါ။ ဆရာဝန်၊ ပါရဂူများနှင့် ပြုပါသော်လည်း ငွေကြေး လွန်စွာကျန်ကျပြီး ရောဂါမှာ သက်သာသလို ဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ပေါ်လိုက်နှင့် သံသရာလည်နေပါသည်။ အချို့ကလေး လူပန်း ငွေပန်းဖြစ်ပြီး တစ်မိသားစုလုံး စိတ်ဆင်းရဲကြရပါသည်။

ထိုဝေဒနာကို နှစ်နှစ်ကျော်၊ သုံးနှစ်ခန့် ခံစားပြီးချိန်တွင် ကျေးလက်မှ ရှေးမြန်မာဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့် ကြုံတွေ့ရပြီး ဆေးပင်တစ်မျိုးတည်းနှင့် သုံးပတ်အတွင်း လက်တွေ့ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ယနေ့အချိန်ထိ ခေါင်းကိုက်၊ လေးလံခြင်း၊ နှာစေး နှာပိတ်၊ နှာခေါင်းအနံ့မသိ၊ အနံ့မရခြင်းတို့ လုံးဝ မဖြစ်တော့ပါ။

၎င်းဆေးပင်မှာ လူတိုင်းသိသော အမွှေးအမြိုင်ဖြစ်သည့် ပင်စိမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပင်စိမ်းရွက် လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ကို ရေစင်အောင် ဆေး၍ ကြိတ်ခြေကာ၊ အရည်ညှစ်ပြီး ထိုအရည်ကို နှာခေါင်းဝတွင် ခဏခဏဆွတ်၍ ရှူပေးရသည်။ ထိုအပြင် ပင်စိမ်းရွက်ခြောက်ကို မှန်အောင် ထောင်း၍ အဝတ်ပါးနှင့် ထုပ်ကာ နှမ်းရှုပ်၍လည်း ရှူပေးရသည်။ ထိုအခါ ခေါင်းကိုက်၊ ဇက်လေး၊ နှာစေး နှာပိတ်၊ နှာခေါင်းအနံ့မရခြင်းများ လက်တွေ့ ပျောက်ကင်းသက်သာသွားစေပါသည်။

□



ကျောက်ပျက်နှာနှင့် ကျောက်လိပ်

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)

(လက္ခဏာပေဒေပညာသုတေသီ)

ဆံပင်ကို ထောင်ပြီးပြီး ပုံသွင်းထားတဲ့ စတိုင်မျိုး။ မျက်ခုံး၊ မျက်စိ၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ မေးရေ၊ နားရွက် အစရှိတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ လူတစ်ယောက်မျက်နှာမျိုး။ အထူးသဖြင့် ခေတ်လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ တော်တော်တူပါတယ်။ သဘာဝ ကျောက်တုံးတစ်တုံးက လူကြီး လက်ဖဝါးသာသာ လျှောက် အရွယ်အစားရှိပါတယ်။ ပိုင်ရှင်က “ကျောက် မျက်နှာ” လို့ အမည်ပေးထားတာပါ။ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသူ

တိုင်း လာဘ်ပိတ်၊ ငွေဝင်နည်းပါး၊ ထွက်ငွေများ၊ စီးပွားရေး အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေ၊ ပူလောင်သောကတော့ များပြီ လို့ မလိုချင်ကြဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပိုင်ရှင်အဆင့်ဆင့်ပြောင်းပြီး ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တာပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နေအိမ်ဆည်းက အတွင်း မှန်စီရိုအောက်ဆုံးအဆင့်ထောင်မှာ ကျောက်မျက်နှာကို ထောင်ထားတယ်။ သူ့ကို တွေ့မြင်သူတိုင်း အံ့ကြ ထိတ်လန့်ကြတယ်။



အဲဒီ ကျောက်မျက်နှာမှာ ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာပြီး ကတည်းက ကျွန်ုပ်မှာလည်း အလုပ်အကိုင် စီးပွားရေး အဆင်မပြေ၊ အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေ၊ ကျွန်ုပ်အလုပ်မှာ လူမလာ၊ ငွေမဝင်၊ ကုန်ကျငွေများ၊ စီးပွားကျ၊ ကိုယ်စိတ် ဆင်းရဲရာတွေ ဆက်တိုက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ငြိမ်မွေ့တဲ့ ကျောက်မျက်နှာလို့ ကျွန်ုပ်ဇနီးက နာမည်သစ် ပေးထား တယ်။ ကျောက်မျက်နှာရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ဟာ ကရင်ပြည်နယ် ဒေသကြီး မြဝတီခရိုင်ကပါ။

ကျောက်မျက်နှာက ပေးတဲ့ ဒုက္ခသောကတွေကို နှစ်လ၊ သုံးလလောက် ခံစားပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ထံကို လိပ် သတ္တဝါနဲ့ တူလွန်းလှတဲ့ သဘာဝ ကျောက်တစ်တုံး ထပ် ရောက်လာတယ်။ ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်ခရိုင်အတွင်း နေ ထိုင်သူက မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိပ်နဲ့ တူတဲ့ ကျောက်တုံးကို “ကျောက်လိပ်”လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ဦးခေါင်း၊ ခြေ၊ လက်တွေကို အခွံကြားထဲမှာ ဝက်ဝင်နေတဲ့ လိပ်သတ္တဝါနဲ့ တူတာပါ။ ကျောက်နုနီပိုင်းမှာ အကွက်တွေ မရှိဘဲ ပြောင်ချောနေတာမို့ စင်းချောလိပ်အမျိုးအစားနဲ့ တူ နေတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းကတော့ တကယ့် လိပ်အစစ်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းနဲ့ အလွန်အလွန်တူတယ်။ ကျောပိုင်းနဲ့ ဝမ်းဗိုက် တို့ရဲ့ ကြားမှာ ဖြူဝါရောင်အရစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း ပတ် ထားသလို တွေ့ရတယ်။

ကျောက်လိပ်က သူပိုင်ရှင်ကို မကြာခဏ အိပ်မက် ပေးတတ်တယ်။ သူ့မူလပိုင်ရှင်ကို ငွေဝင်၊ လာဘ်ရွှင်၊ စီးပွား တိုးတက်၊ အဆင်ပြေ၊ ကံကောင်းအောင် များစွာ အကူ အညီပေးခဲ့ကြောင်း သိရပါတယ်။ လာဘ်ပွင့်တဲ့အတွက် ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျောက် လိပ်က အိပ်မက်ပေးတဲ့အတွက် မပေးချင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အိမ်ကို ထာပိုသွားရတာပါ။ အဲဒီ ကျောက်လိပ်ကလည်း လူကြီး ထက်ဖဝါသောသာအရွယ်လောက် ရှိပါတယ်။ အလေးချိန်က တော့ တစ်ပိဿာကျော် နှစ်ပိဿာလောက် ရှိလိမ့်မယ်။

အဲဒီ ကျောက်လိပ်ကို ကျွန်ုပ်အိမ် ဆွေခန်းထဲက မှန်ခိုအောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ကျောက် မျက်နှာနဲ့ နီးနီးမှာပါ။ ထူးခြားချက်ကတော့ ကျောက်လိပ် ရောက်လာပြီးကတည်းက ကျွန်ုပ်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေ ပြန် အဆင်ပြေလာတယ်။ လူလာ ငွေဝင်၊ လာဘ်ရွှင်၊ စီးပွား တက် ဖြစ်လာတယ်။ အိမ်တွင်းရေးလည်း အဆင်ပြေ သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြန်ရလာတယ်။ ကျောက်မျက်နှာ ကြောင့် ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခသောကတွေ ငြိမ်းအေးလာခဲ့ပါ

ဟယ်။

ကျွန်ုပ် မနက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်လေ့ ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်မျက်နှာက အာရုံထဲ ဝင်လာပြီး သူ့ကို ဘယ်မှာ ပြောင်းထားပေးပါ၊ ဘာလုပ်ပေးပါ၊ ဘယ်လိုထားပါ ဆိုတာတွေကို အာရုံမိတ် ထင်အောင် တောင်းဆိုတတ်ပါတယ်။ အလားတူ ကျွန်ုပ် က ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်လေ့ ရှိပါတယ်။ ည အိပ်ပျော်ချိန် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျောက်လိပ် က သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ ပြောင်းထားပါ၊ အလုပ်ပေးပါ၊ ဘယ်လိုထားပါဆိုပြီး အိပ်မက်ပေးတတ်ပါတယ်။

ကျောက်မျက်နှာနဲ့ ကျောက်လိပ်တို့က အာရုံမိတ် ပေးတာတွေ၊ အိပ်မက်ပေးတာတွေကို ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက် ပေးလိုက်တဲ့အခါ တူခြားတဲ့ အကျိုးရလဒ်တွေကို ချက်ချင်း ရတတ်ပါတယ်။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ သူတို့ကို အတူထားလို့ မရဘူး။ ကျောက်မျက်နှာကို အခန်းတစ်ခုထဲ က ဘုရားစင်ပေါ်မှာ မှောက်ထားပေးပြီး၊ သိမ်ဝင်ပုတီး နှစ်ကုံးကို စက်ပိုင်းပုံ နှစ်ခေါက်လုပ်ပြီး ပုတီးစည်းပိုင်းထဲမှာ ကျောက်မျက်နှာကို ထားရတယ်။

ကျောက်လိပ်ကိုတော့ ငွေဖလားထဲမှာ ထည့်ပြီး ရေ မြှုပ်ရုံ ထည့်ထားရတယ်။

ဒီလောကကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မသိနိုင်တာတွေ၊ မသိ သေးတာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သိပ္ပံနည်းကျ ဖြေရှင်း ပေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သူများ ယုံကြည်တာ၊ မယုံကြည် တာထက် အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးတွေကို လက်တွေ့ အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုတတ်ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတာပါ။



အိမ်ရာ



ScLE

H/ET

Auric

J90



သို့ မေးတာပါ။

ထိုမိတ်ဆွေ၏ ရိုးစင်းလွန်သော မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်ုပ် ရုတ်ခြည်း အဖြေပေးရန် ဆိုင်းငံ့သွားမိချေသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေသည် ပရလောကကို လုံးဝ ယုံကြည်သူ မဟုတ်မှန်း ရှေးဦးမဆွေကပင် ကျွန်ုပ် သိရှိထားခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အေးဗျာ၊ မိတ်ဆွေ မေးခွန်းက မေးသင့် မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု ပါ။ အမေးရှိမှတော့ အဖြေဆိုတာ ရှိ ရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေ မေး တဲ့ ပရလောကသားတွေကို ကျုပ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုစုက ခက်နေ တယ်”

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် ထိုမိတ် ဆွေသည် ခေါင်းကို အလိုလိုမတ်သွား ပြီး ကျွန်ုပ် ဆက်ပြောမည့် စကားကို ငဲ့လင့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ဒါဆို ကိုရင် ပရလောကသား စာမူတွေ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ် သိချင်တယ်ဗျာ”

“အင်း ... ပရလောကသားဆို လို့ ကျုပ်တို့အတွား ပြောခဲ့တဲ့ စကား နဲ့ပဲ အစချို့ပြီးပြောရမှာ။ ဒီလိုဗျာ။ ကျုပ် တို့ ငယ်ငယ်က နေဝင်ဆည်းဆာ အချိန်၊ တောသဘာဝ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် ကျုပ်တို့ အတွားက ကျုပ်တို့ ကလေးတွေကို အိမ်အပြင်ကို မထွက်ခိုင်းဘူးဗျာ။ အိမ် ထဲမှာပဲ နေစေချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရင်၊ လင်းစမ်း ပါဦး”

“ဒီလိုဗျာ။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဆို မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်တဲ့ ပရလောကသား တွေ မြူးထူးပျော်ပါး ကျက်စားတတ်ချိန် မို့ ကျုပ်တို့ ကလေးတွေကို အန္တရာယ် ပေးမှာစိုးပြီး ကျုပ်တို့အတွားက အိမ်

ပြင်ကို မထွက်ဖို့ တားမြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီ အဖြစ်ကို ကျုပ်က ခဏခဏကြိုရ တော့ သိချင်မိတဲနဲ့ ကျုပ်အတွားကို စပ်စုမေးကြည့်မိတယ်။ အတွားက “ဟဲ့... နင်တို့ ကံမြင့်ချိန်ဆို ဘာမှမဖြစ် ဘူး။ ကံနိမ့်ချိန်နဲ့ ကြုံရင် မကောင်း ဆိုးဝါးတွေနဲ့ ကြုံရတတ်တယ်” လို့ ပြော တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့က ကလေးပီပီ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ သိချင်လို့ အတွား မသိအောင် နွားရိုင်းသွင်းချိန် ဆို အိမ်အပြင်ကို ခိုးထွက်ပြီး ကြည့် ရတာ အမောပဲ”

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် ထိုမိတ် ဆွေက အံ့အားသင့်သွားသည့် မျက်နှာ ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ကာ...

“ဒါဆို အဲဒီ ပရလောကသား တွေနဲ့ ကိုရင် တွေ့ခဲ့လား။ ပြီးတော့ ကံနိမ့်တဲ့သူကို ခြောက်လှန့်ပြုစား တတ်တယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား ကိုရင်”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ဟုတ်ပါ။ အဲဒီ ပရလောကသားတွေဟာ မကောင်း သော အမြင်၊ အနံ့၊ အသံတွေနဲ့ ခြောက်လှန့်တတ်ကြတာ။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကံ နိမ့်တဲ့သူဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ် တို့ ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်း လေးငါး ယောက်စုပြီး ညနေစောင်းကတည်းက ခြံကြီးတစ်ခြံထဲက ကောက်ရိုးပုံကြီးမှာ တူတူပန်းတမ်းကစားနေကြတာ။ အဲဒီ လို တူတူပန်းတမ်း ကစားရင်း ကျုပ် သူငယ်ချင်း စံတင် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်”

“ကိုရင်သူငယ်ချင်း စံတင် ပျောက်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဘယ် လိုကြောင့် ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ လင်းစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်တို့ သူငယ်ချင်း လေးငါးဦး

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ထံသို့ မမျှော် ထင်ဘဲ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပြုန်းစားကြီး ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းသည် ထိုမိတ်ဆွေအတွက် အိမ် ရှင်ပီပီ ဆွဲဝတ်ကျေအောင် ဆွဲခံရ လေသည်။ ကျွန်ုပ် ဆွဲခံပြီး ပဋိသန္ဓရ စကားကို ဦးလင့်စွာ ဆိုမိလေသည်။

“မိတ်ဆွေက မလာစဖူး ကျုပ်ဆီ တို့ လာတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းထူး နို့ထာပြီး တူတယ်။ လိုရင်းကို ပြော စင်ဆီဦးဗျာ”

“ပြောရမှာပေါ့ ကိုရင်ရယ်။ ပြော ချင်လွန်းလို့ ကိုရင်ဆီ တကူးတက ထာခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ပြည်ခြည်း မေါ့ ဟဲဟဲ”

ထိုမိတ်ဆွေသည် သူ့သီအိုင်း ထဟဲဟဲရယ်မောကာ ကျွန်ုပ်အခန်း ထဲရှိ စာအုပ်များကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုပြီး ...

“ကိုရင်က ပရလောက အကြောင်းတွေ ရေးနေပါလား။ စာအုပ် တွေထဲမှာလည်း တွေ့တွေ့နေရလို့ ထိုရင်စာတွေကို ဖတ်နေရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ပရလောကသားတွေရဲ့ ဘဝကို စိတ် ဝင်စားမိလို့ ရေးနေရတာပါ”

ကျွန်ုပ်စကားသံကို ကြားလိုက်ရ ခဲ့ ထိုမိတ်ဆွေသည် ကျွန်ုပ် မျက်နှာ ထို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြီးနေသည်။ ပြီး စကားဆက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုမှတော့ မထင်ပါနဲ့ ထိုရင်ရယ်။ ကျုပ်ကို မေးခွန်းလေး တစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ။ ကိုရင်ရေးနေတဲ့ စာမူတွေက တကယ် ပရလောကသား တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့၊ ကြုံခဲ့ဖူးလို့ ကိုယ်တွေ့ ရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဆင့် စကားနဲ့ ရေးတာလား။ အဲဒါ သိချင်



တူတူပုန်းတမ်း ကစားနေရာက ပြန်ဆုံ
တော့ စံတင်ကို မတွေ့ရလို့ ဝိုင်းရှာကြ
တယ်။ စံတင် ပုန်းစရာဆိုလို့ ကောက်
ရိုးပုံကြီးတစ်ပုံရဲ့ ရှိတာ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တို့ စံတင်ကို ဘယ်လိုရှာရ၊ ခေါ်
ခေါ် ထူးသံလည်း မကြားရတော့ဘူး။
နောက်ဆုံး စံတင်ရဲ့ မိဘတွေဆီ သွား
ပြောပြီး ရှာတော့မှ စံတင်ကို ပြန်တွေ့
ရတာ။

“စံတင်က ဘယ်မှာ ပုန်းနေတာ
လဲ ကိုရင်”

“ကျုပ်တို့ အတူကစားနေတဲ့
ကောက်ရိုးပုံကြီးပေါ်မှာပဲ တက်ပုန်းနေ
တာ။ ကျုပ်တို့ ရှာတာလည်း ဒီ
ကောက်ရိုးပုံကြီးအနံ့ ခြေရာထပ်ခဲ့တာ။
နောက်မှ ကျုပ် စံတင်ကို မေးကြည့်
တော့ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ရှာနေတာ တွေ့
တယ်။ ခေါ်နေတာလည်း ကြားရတယ်။
ဒါပေမယ့် သူ ထူးလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေ
တာတဲ့”

“ဒီအဖြစ်က အတော်ဆန်းတယ်
လို့ ပြောရမှာပဲ ကိုရင်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မိတ်ဆွေရယ်။
ဒီအဖြစ်က ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ ကျုပ်တို့
ကစားတဲ့ လေးငါးယောက်ထဲမှာ
စံတင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ အဲဒါ မကောင်းဆိုးဝါး
တွေ ဝှက်ထားတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်စကားသံကို နားထောင်ပြီး
မိတ်ဆွေသည် အတွေးနယ်ချဲ့နေဟန်
တူသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စကားတစ်ခွန်း
မှ မဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည့်
မိတ်ဆွေကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်လိုက်
မိသည်။

“အင်း... ကိုရင်ပြောတဲ့ အဖြစ်
က ကျုပ်အဖို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေမိ
တယ်ဗျ”

“စဉ်းစားစရာပေါ့၊ မိတ်ဆွေရယ်။

ဒီအဖြစ်က ကျုပ်ဘဝမှာ ပထမဆုံး
လက်တွေ့ မျက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်
ပဲဗျ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ဆက်ပြောစရာ
တွေ ကျန်သေးတယ်။ ဒါတွေကလည်း
မိတ်ဆွေ မယုံကြည်နိုင်စရာတွေ ဖြစ်
လာမှာ မလွဲဘူးဗျ”

“ပြောစမ်းပါ ကိုရင်ရော၊ ကျုပ်ကို
အားမနာပါနဲ့။ ကျုပ်ကလည်း ပရ
လောကကို စူးစမ်းလေ့လာနေတာ
ကြာပြီ”

“ကောင်းပါဗျာ၊ ကောင်းပါ။ ခု
ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ပြောပြမှာက ကျုပ်
ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်
တွေထဲက တချို့တစ်ဝက်ကို ပြောပြ
မှာပါ။ ပရလောကသားတွေနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး အခြား ကိုးကားစရာ၊ ရည်
ညွှန်းစရာတွေ အများကြီး ရှိပေမယ့်
ကျယ်ပြန့်လွန်းလို့ ကျုပ် မပြောပြတော့
ပါဘူး။ ကျုပ် ကြုံဆုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ပဲ
ပြောပြမှာပါ။ မိတ်ဆွေသဘောကရော”

“ကိုရင်ရယ်... ကိုရင်လည်း
ကျုပ်အကြောင်းကို သိပြီသားပဲ မဟုတ်
လား”

“ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်
ဆွေကို စကားဆက်လိုက်မိလေသည်။

“နောက်ထပ် အဖြစ်ကတော့
ကျုပ်ရဲ့ တူတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောရ
မှာ။ ကျုပ်တူက အတားကားမောင်းနေ
တာ။ တစ်နေ့ ကားမောင်းပြီး ဖိုးချုပ်လို့
အိမ်ပြန်အလာ၊ အိမ်ရှေ့မှာ မမျှော်လင့်
ဘဲ မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လို့
ရိုက်သတ်မိတယ်။ မြွေကြီးကို ကျုပ်တူ
ရိုက်သတ်ပြီး မကြာဘူး၊ ရောဂါခွဲတော့
တာပဲ”

“ရောဂါ...ဟုတ်လား ကိုရင်။
ဘာရောဂါခွဲတာလဲ”

“ရောဂါကတော့ ဆန်းတယ်လို့
ပဲ ပြောလို့ရတယ်။ ကျုပ်တူရဲ့ လည်

ပင်းကြီးက တစ်နေ့တခြား ကြီးကြီး
လာတာ။ သမားတော်အစုံနဲ့ ဆေး
ကုသပေးမယ့် မရတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး
ကောက်ချက်ချရမှာက ကလဲ့စာချေ
ခြင်း ခံရတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“ဗျာ... ကလဲ့စားချေတာ ခံရ
တယ်၊ ဟုတ်စ”

“အဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ရထား
မယ် မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်တူ ဝေဒနာခံစား
ရင်း အိပ်မက်မက်ခဲ့တာက အိပ်မက်
ထဲမှာ မြွေကြီးတစ်ကောင်က သူ့နား
ကို ပေါက်တာလို့ ဆောဇာပြောတာ”

“ဒါဆို မြွေကြီးက အိပ်မက်
အတိုင်း ပေါက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောရမှာ
ပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တာတော့ ရှိတယ်
မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်တူ သေတော့ ဘယ်သူ
မှ အမှတ်မထားမိကြဘူး။ ကျုပ်က သူ
ပြောခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ကို မယုံလို့ စူးစမ်း
ကြည့်တော့ သူ့နားမှာ မြွေအစွယ်ရာ
လေးကို တွေ့ရတာ”

“အင်း... ကိုရင်ကတော့ ဂန္ဓီရ
စာရေးဆရာပီပီ ကျုပ်ကို အတွေးခေါ်
အောင် ဆွဲခေါ်နေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ကျုပ် ဆွဲမခေါ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေ
ရယ်။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူ၊
ကာယ်လို့ အပါယ်လေးဘုံရှိတယ်
မဟုတ်လား။ ပရလောကသားဆိုတာ
မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်တဲ့ ဘုံသားတွေ
သူတို့မှာ ရှိတဲ့ ကမ္မဒိတ္တိနဲ့ အခြား
အနံ့၊ အသံတွေနဲ့ ခြောက်လှန့်နိုင်ကြ
တာ မဟုတ်လား”

“ဆက်ပါဦး ကိုရင်ရယ်။ ကျုပ်
မိတ်တော့ နည်းနည်းငင်စားသလိုဖြစ်
မိတယ်”

“မိတ်ဆွေလည်း စာဖတ်လို့
တစ်ဦးမဟုတ်လား။ စာတွေသုံးမှာ အ
လောကနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပျားထူးဆန်း



“နန်း ဖြစ်ရပ်တွေကို ဖတ်ဖူးမှာပေါ့”

“ဖတ်ဖူးပါတယ် ကိုရင်ရယ်။

အဖေက ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း

တဲ့ အဖေအထစ်ကလေးရှိနေလို့ မေးရ

အဖေ ကိုရင်ရေ”

“နောက်တစ်ခုပြောရဦးမယ်။

ကျုပ် ဝန်ထမ်းဘဝက ကျုပ်အိမ်သူရဲ့

အထိ တောရွာကို အလည်တစ်ခေါက်

အောက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ တောကို

အောက်တော့ ညနေစောင်းနေပြီ။ အိန်

ကျုပ်တို့ စားဖို့ ကြက်သားချက်တာ

ပေါ့။ ကျုပ် ထမင်းစားပြီး အိပ်ရာဝင်

အိပ်အချိန်။ အိပ်ခန်းထဲကနေ ကျုပ်

အိပ်ခန်းထဲက အံ့တကြိတ်ကြိတ်နဲ့

အောက်ခတ်သံကို ကြားရလို့ ကျုပ်

အည်း မသင်္ကာလို့ မေးကြည့်တော့

ကျုပ်မျက်နှာကို မျက်ထောက်နီကြီးနဲ့

အူထိုးဝါးကြည့်ပြီး မြို့က ဧည့်သည်

တွေလာလို့ ကြက်သားဟင်း စားချင်

တာကို မကျွေးလို့ စိတ်ဆိုးနေတာတဲ့။

ကျုပ်လည်း သတိရပြီး ဘုရားရှိခိုး

အတ္တသုတ် ရွတ်ဆိုပြီး ရေမန်းတိုက်

မှ မညှိထွက်သွားတာ”

“ကိုရင်စကားထဲမှာ ဘယ်က

ညှိက ဝင်လာရတာတုန်း။ မညှိဆို

တာ ကိုရင်ခယ်မလေး နာမည်လား”

“မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေရဲ့။ ကျုပ်

ပြောတဲ့ မညှိဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက

ကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ပရလောက

သားပဲ။ ကျုပ်ခယ်မလေးကို ဝိညာဉ်ပူး

ထပ်ပြီး ပြောတာ”

“အဲဒါ မညှိအကြောင်း ဆက်

စမ်းပါဦး ကိုရင်”

“ဒီလိုဗျ။ အဲဒီ မညှိဆိုတဲ့

မိန်းကလေးက သူယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်

ပြီး ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းကို လှေနဲ့

ထားတာ။ ချောင်းအလယ်ရောက်မှ

ဆရာပေါ်ကနေ ချောင်းထဲ ခုန်ဆင်းပြီး

အစိမ်းသောဘဝနဲ့ သေခဲ့တာ”

“အဲဒါ မညှိက မကျွတ်မလွတ်

သေးတဲ့ ပရလောကသားဖြစ်နေတာ

ပေါ့။ ဟုတ်လား ကိုရင်”

“အဲဒါသာ စဉ်းစားကြည့်တော့

မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်ရောက်သွားမှ မညှိ

မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝရောက်နေမှန်း

သိရလို့ သူယောက်ျားက ကောင်းမှု

ကုသိုလ်ထပ်ပြုပြီး အမျှဝေရတယ်။

မညှိ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေတာ

က သူသားလေးကို ဘဝခြားနေတာ

တောင် အစွဲအလမ်းမပြတ်နိုင်ဘဲ

ဝိညာဉ်တွယ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ပဲ မိတ်ဆွေ”

“အဲဒါ မညှိဘဝက သနားစရာ

ပါလား ကိုရင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေ။ ကံ

တရားဆိုတာ အတိတ်ကံနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကံ

ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့

အတိတ်ကံကို ပြုပြင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ။

ကိုယ်လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘဝမှာ

ပြန်အကျိုးပေးတတ်စမြဲပဲ။ မညှိဘဝ

ကို ကြည့်လေ။ လူ့ဘဝက စွဲလမ်းခဲ့တဲ့

အစွဲအလမ်းကြောင့် မကျွတ်မလွတ်

နိုင်ရှာဘဲ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် မိတ်

ဆွေသည် စိတ်ပါဝင်စားလာဟန်တူ

သည်။ လက်ထဲတွင် မီးစွဲနေသော

ဆေးလိပ်ကိုပင် မသောက်နိုင်ဘဲ

ကျွန်ုပ် ရှေ့ဆက်မည့် စကားကို ငဲ့လင့်

နေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦး

အကြောင်းပါ။ အဲဒီ မိတ်ဆွေက ကျုပ်

လို စာမရေးသော်လည်း စာဖတ်နာသူ

ဗျ။ သူဖတ်သမျှ စာတွေထဲမှာ ကောင်း

နိုးရာရာတွေဆို နှုတ်ငုံနီးပါး ကျုပ်နဲ့

တွေ့တိုင်း ရွတ်ဆိုပြောတတ်တာ။ ဒါပေ

မယ့် အဲဒီမိတ်ဆွေက ဝေဒနာတစ်ခုနဲ့

ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာတယ်။ ကျုပ်လည်း

ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကွယ်လွန်တော့ စိတ်

မကောင်းဖြစ်နေမိတာ။ တစ်နေ့ ကျုပ်

မိတ်ဆွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျွတ်

မလွတ်ဘဲ ခြောက်လှန့်နေတဲ့ သတင်း

ကို ကြားတော့ ကျုပ် အတော်ကြီး

အံ့ဩသွားမိတယ်”

“သူမိသားစုက သူ့အတွက်

ကောင်းမှုကုသိုလ်မပြုဘူးလား ကိုရင်”

“ပြုပါသကောလားဗျာ။ အဲဒီ

မိတ်ဆွေ ကွယ်လွန်ကတည်းက သူ

အတွက် ရည်စူးပြီး အလှူရေစက်

လက်နဲ့မကွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိသားစု

တွေက လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

သူ မရရှာဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ အဲဒါ

ကြောင့်လား မသိဘူး။ မကျွတ်မလွတ်

ရှာတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေက မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်စား ဝိညာဉ်

ပူးကပ်ပြီး ပြောပြခဲ့တာ”

“ဘာတွေများ ပြောခဲ့လဲ ကိုရင်။

စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ပါလား”

“စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်

စဉ်းစားမိသလောက် ပြောရရင် ကျုပ်

မိတ်ဆွေ လက်တွေ့ရောက်နေရတဲ့

ဘဝက အလွန်သနားစရာကောင်းတဲ့

ဘုံဘဝဖြစ်နေတာ”

“နေပါဦး ကိုရင်ရဲ့။ ကိုရင်ပြော

တဲ့ သနားစရာဘဝကို ကိုရင်မိတ်ဆွေ

တကယ်ရောက်နေတာလား”

“ပရလောကသားဘဝ ရောက်

တယ်လို့ ပြောရမှာပဲဗျ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ

ဝိညာဉ်ပူးကပ်တဲ့ မိန်းကလေးက စာ

မတတ် ပေမတတ် အရပ်သူလေးပါ။

သူပြောတာက ခုံလိုပါပဲဗျာ။ အဓိက

ကတော့ သူဇနီးသည်ကို စိတ်မချနိုင်

ဘဲ သူဇနီးနောက်က အမြဲတမ်း လိုက်

နေတာတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ရောက်ရှိနေ

တဲ့ နေရာကိုလည်း ပြောသေးတယ်။

ပင်ပန်း ဆင်းရဲလွန်းလို့ ကုသိုလ်ဒါနပြု

www.burmeseclassic.com



ပေးဖို့ပါ။ ကျန်ရစ်တဲ့ မိသားစုက သူ့ အတွက် ရည်မှန်းပြီး ကုသိုလ်ပြုပေမယ့် ဘဝစိတ် မကြည်လင်ဘဲ အမျှဝေလို သူ အမျှမရတဲ့ အကြောင်းပါတယ်။

“အဆို သူ့ကို ဘယ်လို ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပေးရမှာလဲ ကိုရင်”

“အဓိကကတော့ ကွယ်လွန်သူ အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုတဲ့အခါ စိတ်ဘဝင်နလုံး ကြည်ကြည်သာသာနဲ့ ပြုပေးဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျခဲ့တာ အမှန်ပဲဗျ”

“ကိုရင်စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျခဲ့တာကို လင်းစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုဗျ။ ပြန်းစားကြီး အတားခန္ဓာ ဝိညာဉ်ဝင်ပူးပြီး ကျုပ်မိတ်ဆွေကိုယ်စားပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ် အစက တစ်မျိုးမြင်မိတယ်။ မိတ်ဆွေပဲ စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ။ ပရလောကသားဆိုတာ ဖုတ်၊ တစ္ဆေ မှင်စာ၊ ပြိတ္တာ၊ သရဲ၊ ဘီလူးတို့ ပါဝင်နေကြတာ မဟုတ်လား။ ခု ကျုပ်မိတ်ဆွေ မဟုတ်ဘဲ အခြား ပရလောကသား တစ်ဦးဦးက ဝင်ကပ်ပြီး ပြောရင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“ကိုရင်ပြောသလို ဖြစ်နိုင်တာ ဝေါ့ဗျာ”

“အိပေမယ် ကျုပ် မကျခဲ့တဲ့ စိတ်ဘဝင် ကျခဲ့တယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝိညာဉ်ပူးကပ်ခြင်း ခံရတဲ့ မိန်းကလေးက ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ ပြောဟန် ဆိုဟန်၊ နေပုံ ထိုင်ပုံနဲ့ သတ္တန်တူပြီး ကျုပ်ကို ခဏခဏ ရွတ်ဆိုပြနေကျ စာတွေကို ရွတ်ပြနေတော့ ကျုပ်တောင် အတော်လေး အံ့ဩသွားမိတယ်။ မိတ်ဆွေ စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ။ ဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေက ဆွေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခုမှ

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား။ အဲဒီကတည်းက ကျုပ်မိတ်ဆွေက စာစကားတွေ ပြောပြီး သူ့မိသားစုကို သူလိုတဝ မရောက်အောင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါးကို မမေ့မလျော့ဖို့ ပြောပြီး ဝိညာဉ်ထွက်သွားခဲ့တာပဲ။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မိတ်ဆွေ စဉ်းစားကြည့်စမ်းဗျာ”

ကျုပ်စကားသံကြောင့် မိတ်ဆွေသည် ကျုပ်ကို တစ်ခွန်းတစ်ပါးအမျှ စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးညှို့ ဖွာဖိုက်နေလေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ပရလောကသားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်တွေထဲမှာ ရေးနေသူဆိုတော့ မိတ်ဆွေကို ယုံကြည်ပါလို့ မပြောလိမ့်ဘူး။ အိပေမယ် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ကျင်လည်ကြကုန်တဲ့ သတ္တဝါ ဝေနေယျတွေ ဆိုတော့ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဆန်းတွေက အနတ္တမ ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အိန္ဒြေကိုလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ကြသူတွေ ရှိခဲ့သလို၊ မကြုံတွေ့ခဲ့သူလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာတွေဖြစ်တဲ့ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုပြီး ပြောမပြနိုင်တဲ့ အဖြစ်တွေတောင် ရှိသေးတယ်ဗျ”

ကျုပ်သည် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီး စကားဖြတ်ကာ ရှေ့တွင် ရှိနေသည့် ရေနွေးကြမ်းခါးခါး တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်မိလေသည်။ ကျုပ် မိတ်ဆွေသည် ကျုပ်ကိုပင် စကားမဆိုနိုင်ဘဲ စဉ်းစားတွေးတောနေဟန်တူသည်။ ပြီးမှ ကျုပ်ကို ကြည့်၍...

“ကိုရင် ပြောပြတဲ့ အဖြစ်တွေ

က စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ခက်နေတာက...”

ကျုပ်မိတ်ဆွေက စကားပြောဆိုရင်း ပြတ်တောက်သွားသည့်အတွက် ကျုပ်က စကားဆက်မိလေသည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့ နှလုံးသားအတွင်း အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုပါ။ ကျုပ်ကတော့ ဘဝသံသရာခရီးမှာ လက်ဆုပ် လစ်ကိုင်ပြုစရာမရှိတဲ့ ပရလောကကို ဆုံကြည့်တယ်။ ပရလောက ရှိတယ်ဆိုတာကလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့တဲ့ ပေတဝတ္ထုတွေ ရှိခဲ့တယ်။ မိတ်ဆွေ၊ ပရလောကနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ ဘဝတဏှာ အစွဲအလမ်းကြောင့် ရောက်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေပဲ မိတ်ဆွေ၊ အကြောင့် ဒါနု၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသော ဓမ္မအလိုအရ တဏှာအစွဲအလမ်းများ ကင်းပြတ်ဖို့ စေတနာတရားပွားများပြီး သမာဓိ ထူထောင်ပြီး ဖို့ကလည်း ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်။ ပြီးတော့ ပရလောကဆိုတာ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာဆိုတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ပေမယ့် အနံ့ပေး ဝင်ရှုခြောက်လှန့်ကြတယ်ဆိုတာကလည်း အကူအညီတောင်းကြတဲ့ ပရဟိတတွေပါ”

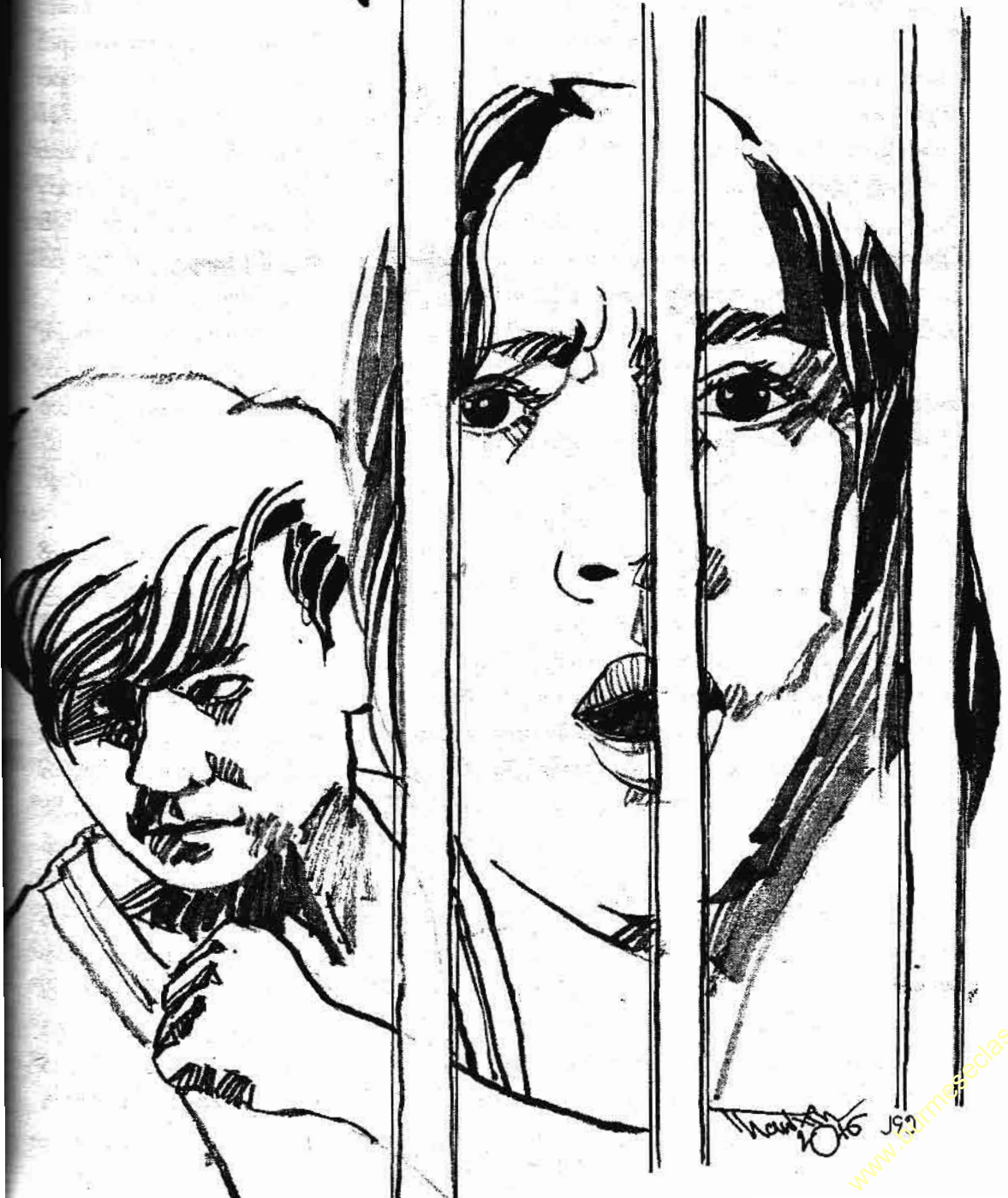
“ကိုရင် ပြောပြလို ပရလောကသားတွေအကြောင်းကို သိရတာ ထူးစိတ်ဘဝင်ကျသွားမိပါတယ်။ ကဲ... အချိန်လည်း လင့်နေပြီ။ ကျုပ် ဆိုဆက်စရာရှိသေးလို့ ကျုပ်ကို ပြန်ပြပါ”

ကျုပ်မိတ်ဆွေသည် ကျုပ်၏ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။



အိုးဝေဝေ

ဝေဝေဝေ
မေ့မေ့



1946 J92



ရာသီတွေ အလီလီပြောင်း ရွက်ဟောင်းတွေ ကြွေ၊ ရွက်သစ်တွေ ဝေခဲပြီပေါ့။ နှစ်တွေများစွာ ကျော်လွန်ပြီး (၁၀)နှစ်တာ ကာလကို ရောက်ရလေပြီ။ ပြစ်မှုကြွေးကို သွေး၊ ခွေးတွေနဲ့ ပေးဆပ်ပြီး လူ့ဘောင်လောကကို စွန့်ခွာကာ၊ ဘုရားရဲ့ ဓမ္မရုပ်အောက်သို့ ခိုလှုံကာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် ယောဂီတာဝဖြင့် ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်မည်ဟု တွေးတောရင်း ဘဝသစ်ဆီသို့ ပထမဦးဆုံး ခြေလှမ်းတို့ စတင်လေပြီ။

အတိတ်ဆိုတဲ့ အရိပ်ဆိုးက မေ့ပျောက်လို့ မရပေ။ အကြောင်းမှာ မိမိပြုခဲ့သော ကာယကံဟာ မိမိရဲ့ နောက်သို့ အရိပ်ပမာလိုက်၍ ခြောက်လှန့်နေသလိုပင်။

တစ်ချိန်က အလှအပ အပျော်အပါးကို မက်မောခင်တွယ်မိ၍ သူချစ်ကို မရှာဘဲ ကိုယ်ချစ်ကို ရှာခဲ့မိတဲ့ အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရတာ ယနေ့ထက်တိုင် မေ့မရနိုင်ပါ။

ကျွန်မ၏ အမည်က မသီတာ။ အသက်က (၂၀)နှစ်။ အဖေနာမည်ဦးမုတ်။ နေရပ်က ဟင်္သာတမြို့ပါ။ မိဘများက သမီးလေးကို တစ်ဘဝလုံး ရေလို အေးမြပါစေချင်ပြီး မသီတာလို့ နာမည်မှည့်ပေးမယ် သီတာရေလို မအေးဘဲ နေဆယ်စင်းမက ပူလောင်ရပါတယ်။



ဘဝရဲ့ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းအောင်မြင်သော ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှာ ရင်ဝယ် ပြောမပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာပီတိတွေနှင့် နေအိမ်မမောနိုင်အောင် အပြေးလှမ်းခဲ့သည်။ အခြား မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မိခင်ကို တွေ့တော့မှ ...

“အမေ... သမီး ဆယ်တန်းအောင်တယ်။ တူးဒီပါတယ် အမေ။ သမီး ဟင်္သာတ တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မယ်။ သမီး စိတ်ကူးတွေ၊ အိပ်မက်တွေ တကယ်ဖြစ်လို့ ဝမ်းသာတယ်”

ဟု မိခင်အား သိုင်းဖက်ကာ ရေပက်မဝင်နိုင်အောင် စကားတွေပြောကာ မိခင်၏ ရင်ဝယ် ကိုယ်ကို အပ်နှင်းထားလေ၏။

ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဝေဆာနေတဲ့ သမီးကို ထွေးပွေ့ရင်း ...

“အေးပါ သမီးရယ်။ သမီးတက်ချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်ကို တက်ရပါစေမယ်။ သမီး ဘွဲ့ရ ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ အမေတို့ဘက်က အစစအရာရာ ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးမယ်နော် သမီး”

ဟု အားပေးစကားပြောပေးမယ် မပြောမည်တဲ့ မိမိတို့ရဲ့ စီးပွားရေးကြောင့် မိခင်ကြီးမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့် တိတ်တခိုး ငိုကြွေးလျက်ပင်။ ရစ်ပိုင်း၍ ကျလာသော မျက်ရည်စကို ဖယ်ခွာရင်း သမီးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

နယိုရစ်ပိုင်းပြီး ဖွံ့ဖြိုး ထွားကြိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် သမီးကို ကြည့်ပြီး မိဘများမှာ ရင်မောရပေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့တာ ခွေးထွက်များမှ ရလာတဲ့ ငွေကြေးက မိသားစုဘဝအတွက် စားဖို့သာ ပြည့်စုံသလောက်ပင်။ ကာယကို အားကိုးပြီး ရှာဖွေရလာတဲ့ ငွေကြေးပမာဏက နည်းတော့ ဝမ်းဝပေမယ့် ကိုယ်အလှအတွက်တော့ မပြည့်စုံပေ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ဆွေမျိုးအသိုင်း အဝိုင်းထဲမှာ ပညာတတ်တစ်ယောက်၊ ဘွဲ့ရတစ်ဦးဟု လက်မထောင်၊ မော်

ကြွားရန် အစားအသောက်ကို ခွေတာပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ရပေဦးမည်။ မိဘများ၏ ထားရှိသည့် စေတနာစကား ပြောပြ၍ မကုန်နိုင်ပါ။



တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မသီတာသည် အလှအပများ ပြင်ဆင်ပြီး ပထမနှစ်ကို စတင်၍ ကျောင်းတက်ရလေပြီ။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက်၍ ပညာသင်ကြားကြသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများမှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ပို၍များလာလေ၏။ ချစ်သော ကြွယ်ဝသော ကျောင်းသူများကလည်း အပြိုင်အဆိုင် အလှချင်းယှဉ်ကာ ခိုင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရွှေငွေတို့ကို သူ့ထက်မီသာ၍ ပြင်ဆင်သုံးစွဲကြ၏။

ထိုအထဲမှာ မျက်နှာငယ်သူထမသီတာ။ ဘဝကို အနှံ့မပေးဘဲ ပညာရေးကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ကြိုးစားဆင်ယူနေသော ကျောင်းသူများစွာလည်း ရှိကြသည်။ မသီတာမှာ ထိုအထဲတွင် ပါဝင်၏။

သို့သော် မသီတာ၏ အလှတို့ ယစ်မူပြီး ပိုးပန်သူတွေလည်း ရှိသည်။ ပညာရှာချိန်တွင် ကြင်ယာရှာသူတို့လည်း ပါ၏။ ဘယ်လိုပင် ချဉ်းကပ်သော်လည်း အချစ်ရေးကို ဦးစားမသေးခဲ့ပါ။ ပြောသမျှ စကားတွေကို အလီစွာ သုံး၍ ငြင်းပယ်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်မှာလည်း များစွာပင်ရှိ၏။ အနေအထိုင် ပီရိပြီး စာကိုသာ အလေးထားတတ်သူ မသီတာမှာ နေအိမ်နှင့် ကျောင်းကျောင်းနှင့် နေအိမ်သာ သွားလာတတ်၏။ အပေါင်းအသင်းနည်းနည်း ပညာကိုသာ အဓိကထား၏။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်လည်း အထည်အစိတ် တစ်ခုတွင် အရောင်းစာရေးဝင်ချောင်လုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်စရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ်



အတွက် ဆွေးတာ စုဆောင်းပြီး မိဘများကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီပေးလေသည်။

ဒီလိုနှင့် နှစ်များစွာကို ကျော်လွန်ပြီးသောအခါ မျှော်လင့်ထားသော ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိကာ၊ မြန်မာစာဖြင့် ဘွဲ့လက်မှတ်တစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ရရှိခဲ့လေသည်။ ဘွဲ့နှင်းသတင်းခန်းမထဲတွင် ဖြေဆိုသည့်နိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ရည်တွေကို သုတ်ကာ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ယူခဲ့သည်။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် အောင်နိုင်သူတို့၏ အပြီး ဖြင့် ရှေးဆက်လျှောက်လှမ်းရမည့် ဘဝခရီးအတွက် အတွေးမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

မိဘများကို ပြန်လည် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရသဖြင့် ရင်ဝယ် ပီတိအတိုင်း မသိ ဖြစ်ရ၏။ အိုမင်းနေသော မိဘများကို ဘုရားသွား ကျောင်းတက် အလုပ်ကိုသာ ဦးစားပေးရန်နှင့် အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို မိမိကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ရသည်ကိုပင် ပျော်နေသည်။



မိဘများကို ဦးထိပ်ထားပြီး ပြုစုခဲ့သော်လည်း ကျောင်းဆရာမလေး မသီတာမှာ ရှေးဘဝက ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံပါလာသည်နှင့်အမျှ ကံဆိုး မိုးမှောင်ကျရန် မိမိဘဝထဲသို့ ကိုလွင်ဦးဆိုသည့် သူဌေးသား တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

အဖြူအစိမ်း ကျောင်းဝတ်စုံလေးဖြင့် လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်ရှင် မသီတာကို အမှတ်မထင်ဆုံတွေ့လိုက်ရချိန်တွင် ကိုလွင်ဦးဆိုသော သူဌေးသားရင်ထဲ မိုးကြိုးတစ်စင်းပစ်ခတ်ခံရသည်အလား နှလုံးသွေးတွေ ဆူပွက်ကာ ရင်ဝယ် လှုပ်ခတ်ခံစားခဲ့ရသည်။

တမိန်းမိန်းခနဲနေသည့် ရင်အာရုံ

ကို လက်ဖြင့် ဖိကာ မိမိမျက်ဝန်းအိမ်အတွင်းမှ အလှိုင်ရှင် နတ်မိမယ်လေးကွယ်ပျောက်မသွားစေရန် ခြေစုံရပ်၍ ငေးငိုင်းကြည့်နေမိသည်။

နှလုံးသား၏ တောင့်တမှုကို စိတ်အစဉ်က ဆောင်ရွက်ရလေသည်။ နတ်မိမယ်လေးရှိရာအရပ်သို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လာရောက် စောင့်ကြည့်ရသည်က နေ့ရက်များစွာပင်။

မိဘများက စီးပွားရေးတောင့်တင်းသူများလည်း ဖြစ်၊ တစ်ဦးတည်းသောသားလည်း ဖြစ်သောကြောင့် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ထားလေရာ၊ အပေါင်းအသင်းများတော့ အများတွေကို မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ငွေကို လိုသလောက် တောင်းပြီး ရလာသမျှကို အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပျော်ပါးသောက်စားနေသူ ကိုလွင်ဦးသည် မသီတာကို တွေ့လိုက်ရချိန်တွင် အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားခဲ့ရလေသည်။

အချစ်ဆိုသည့် အရာသည် အလွန်ပင် ဆန်ကြယ်၏။ မိမိနှစ်သက်မြတ်နိုးသူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပြီဆိုလျှင် အတားအဆီးများ ဘယ်လိုပင်ရှိနေပါစေ၊ စွန့်စားမှုတွေ ရှိကြစမြဲပါ။

ကိုလွင်ဦးသည် မသီတာ၏ အချစ်ကို ရရှိရန် နည်းမျိုးစုံ သုံး၍ ချဉ်းကပ်လေတော့သည်။ ဘယ်လိုပင် ခွဲသန်ပါစေ၊ မိဘနှစ်ပါးအား မပစ်ရက်သူ မသီတာမှာ ချိုသာသော စကားများဖြင့်သာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ကိုလွင်ဦးကလည်း စားလည်း၊ အိပ်လည်း၊ သွားလည်း၊ အိပ်စက်ဖြင့် နေမရ ထိုင်မရဖြစ်ရသည်။

ထိုကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ အကြံပေးမှုကြောင့် မိဘများကို ဖွင့်ပြောပြီး မသီတာတို့ နေအိမ်သို့ လူကြီးစုံရာဖြင့် လာရောက် တောင်းရမ်းလေသည်။

မသီတာ၏ မိဘများကလည်း သမီးကညာ အခါမလင့် ဆိုစကားအရ ကောင်းစားစေချင်သော စိတ်နှင့် သဘောတူ ကြည့်ဖြူစွာ လက်ခံခဲ့လေသည်။

မသီတာက နည်းမျိုးစုံ သုံး၍ မိဘများအား ငြင်းပယ်ရန် ပြောပြသော်လည်း မိဘများက သမီးလေးရဲ့ ရှေ့ရောက်အေးရအောင် စီစဉ်ရတာပါ။ အဖေအဖေတို့မှာ နောက် နေရာမှ တစ်နှစ်နှစ်နှစ်ပေါ့။ မိဘတွေ မျက်စိကွယ်သွားရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာကို စိတ်မချနိုင်ပေ။ ဒါကြောင့် မိဘတွေ စကားကို နားထောင်သော သမီးအလိမ္မာလေးအဖြစ် လက်ခံပေးပါဟု ပြောလာတော့လည်း မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ကိုလွင်ဦး၏ တောင်းခံမှုကို လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

နှစ်ဖက် မိဘများနှင့် လူကြီးစုံရာရှေ့တွင် မင်္ဂလာရက်ကောင်း သတ်မှတ်ပြီး အပြန်လမ်းတွင် အတိုင်းမသိ ပျော်နေသူက ကိုလွင်ဦးပါ။ မိမိတစ်ဖက်သောအရာကို ရလာပြီဆိုတော့ မပျော်ဘဲ မနေနိုင်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးနေတစ်နေ့သို့ ရောက်လာမည့်အရေးကို တွေးကာ သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ပါး သောက်စားနေ၏။



မင်္ဂလာလက်ထပ်ရက်နေ့တွင် မသီတာမှာ အလှပဆုံး သတို့သမီးဝတ်စုံလေးဖြင့် ပြင်ဆင် ခြယ်သထားသော်လည်း ရင်ထဲဝယ် ကြိတ်၍ ငိုနေရသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြပေ။

သတို့သမီး၏ လက်ကို တွဲကာ ဧည့်ပရိသတ်များရှေ့တွင် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ လျှောက်လှမ်း နှုတ်ဆက်နေသူက ကိုလွင်ဦးဖြစ်သည်။

ဂုဏ်နေ မပြည့်စုံလို့ သမီးလေး



၏ မင်္ဂလာအညွှန်းပွဲကို ကန်တော့ခဲ
မလာနိုင်သူ မိဘတွေရဲ့ ရင်ထဲတွင်
ဘယ်လို ခံစားနေရသည်ကို မည်သူမျှ
မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်ပေ။ သမီးဖြစ်သူနှင့်
ခွဲရတော့မည်ဟုသိလိုက်ရချိန်မှာ ရင်ဝယ်
ကြိတ်၍ ပူဆွေးသောကဖြစ်ရသည်။

◆◆◆

သူဌေး၏ ချွေးမဖြစ်ရသည်ဟု
အများအပြားတွင် တွေးထင်နေရပေ
မယ့် မသီတာ၏ ဘဝမှာ ပုံပြင်ထဲက
မဗေဒကဲ့သို့ပင်။ ရန်သူများ၏ ဝိုင်း၍
ထိုးနှက်သည့်ဒဏ်ကို ခံနေရရှာသည်။

ကျောင်းဆရာမအလုပ်က ထွက်
ခိုင်းပြီး အိမ်ကြီး၏ အောက်ခြေသိမ်း
အလုပ်များကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆောင်
ရွက်ခဲ့ရသည်။

ဘီလူးတစ်ကောင်သည် ဘယ်
လိုပင် ဟန်ဆောင်ထားပါစေ၊ အချိန်
ကြာတော့လည်း သူ့အလိုလို ပေါ်လာ
ခဲ့လေသည်။

အပေါင်းအသင်းကို ခင်မင်ပြီး
အရက်သေစာသောက်စားသော ခင်ပွန်း
သည် ကိုလွင်ဦး ပြန်ချိန်ကို စောင့်၍
တံခါးဖွင့်ပေးရသည်။ အမှူးလွန်လျှင်
တွဲ၍ ခေါ်ရ၊ ထမင်းခူးခပ်ကျွေးရနှင့်။
ဒီကြားထဲ သူ့ အလိုမကျလျှင် ပါးရိုက်
ခံရသေးသည်။ လက်သီးနှင့် ထိုးတာ
လည်း ခံရသည်။

သို့နှင့် ရက်မှ လသို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့လေသည်။

ဒီကြားထဲ ယောက္ခမဖြစ်သူတွေ
ကလည်း နှုတ်ကတော့ ချိုးပြီး အတွင်း
စိတ် မကောင်းတော့ ကလေးမယူရန်
ပြောလာ၏။ ကိုလွင်ဦး၏ မိသားစုဝင်
ဖြစ်သော်လည်း မိသားစုအဖြစ် အသိ
အမှတ်ပြုခြင်း မခံရ။ ဒါတင်မကသေး
မိဘများကို ထောက်ပံ့ငွေပေးချိန်တွင်
မကြည်ဖြူ အိမ်ဖော်တစ်ဦးကဲ့သို့ ထား

ကာ ဆက်ဆံခံရသဖြင့် မသီတာ၏
ရင်ဝယ် မအေးချမ်းပေ။ မိဘများထံ
သွားချင်ပေမယ့် မသွားခိုင်း၍ မသွားရ။
ဦး၍ သွားပြန်တော့လည်း မိဘများနှင့်
ကြာကြာမနေရ။ မတွေ့ရနှင့်။ မိဘများ
စိတ်ချမ်းသာစေရန် မသားသား၍ ပြောရ
သည်က များသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့
စိတ်ညစ်မှုတွေဟာ ရင်ထဲ၌ အဆိုင်အခဲ
သဖွယ် တွယ်ကပ်လာလေပြီ။ ဩဇာ-
ငါ့ရဲ့ ဘဝပေးကံက ဆိုးခဲ့လို့သာဟု
ဖြေသိမ့်ရသည့် အကြိမ်က မနည်းပါ။

◆◆◆

မသီတာ၏ ပေါက်ကွဲသည့် နေ့
ရက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ တစ်နည်း
အားဖြင့် ကံဆိုးတယ် ခေါ်မလား။ ကံ
ကောင်းတယ် ဆိုလေမလား မသိ။

တစ်နေ့ကုန် အိမ်ဟာဟီရက်စွာ
တွေ ဆောင်ရွက်ရသူမို့ စိတ်မော၊
လူပင်ပန်းနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ ပြန်
အလာကို စောင့်နေစဉ် ကိုယ်ခန္ဓာ၏
နှုန်းနှယ်မှုကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
မှေးစက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

“ထိုအချိန် လွင်ဦးမှာ အရက်
အမှူးလွန်ပြီး လျှာလေး အာလေးနှင့်
အော်ခေါ်သော်လည်း မကြားမိ။ တံခါး
အား “အုန်း...အုန်း...”ဟု ထုနှက်
တော့မှ လန့်နိုးပြီး အပြေးတစ်ဝိုင်းဖြင့်
တံခါးဖွင့်ကာ ယိုင်ထိုးနေသော ကိုလွင်
ဦးကို ထိန်း၍ အိပ်ရာဆီသို့ တွဲခဲ့သည်။
မိမိတို့ အခန်းထဲသို့ အရောက်
တွင် ကိုလွင်ဦးမှ ဆဲဆိုကာ ရိုက်နှက်
လေသည်။

မသီတာသည် မျက်ဝန်းအိမ်
အတွင်းမှ အန်ကျီလာသော မျက်ရည်စ
တို့ကို သုတ်ဖယ်ရင်း ရင်ဝယ် မျိုးသိပ်
ခဲ့ရသည့် ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲကာ
ဒေါသစိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် နာ

ကြည်းချက်တို့၏ ထွက်ပေါက်တစ်ခု
အဖြစ် အိပ်ရာပေါ်တွင် အရက်ရှိတတ်
ကာ အိပ်ပျော်နေသူ ကိုလွင်ဦးအား
မီးဖိုချောင်မှ ယူလာသော ကြက်သွန်
လုံးသည် ဓားချွန်အား လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် စုံကိုင်ကာ မျက်စိစုံတိုက်၍ ရင်ဆုံ
ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ အချက်ပေါင်းများ
စွာ ထိုးစိုက်လိုက်လေတော့သည်။

မသီတာ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်
ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး သတ်ရချိန်ဝယ် သွေးဆိုင်
အတွင်း အသက်ဆုံးသွားသူ ကိုလွင်ဦး
ကို ကြည့်လိုက်၊ သွေးများ ပေ၍ ကိုင်
ထားသော ဓားကို ကြည့်လိုက်နှင့်
အတန်ကြာစွာ မှတ်တက်နေမိ၏။

မိမိပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက်
တရားဥပဒေအရ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရပေ
မည်။

◆◆◆

ပြစ်မှုကျွေးကို ချွေးသွေးတို့ဖြင့်
ဆပ်နေရချိန်အတွင်း မိဘများမှာလည်း
သမီးစိတ်နှင့် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်
ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

လူ့ဘဝတွင် အရာရာ ကောင်း
အောင် နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ရှေ့ဘဝ
ရဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတွေ ပါထား
တော့ ဖြစ်ချိန်တန်လို ဖြစ်ပြီး ပျက်ချိန်
တန်၍ ပျက်ရပေသည်။

ပြစ်မှုမှ လွတ်မြောက်သောနေ့
တွင် မိမိကျူးလွန်ခဲ့သည့် ကာယစစ်၊
ဝစိကံ၊ မနောကံတွေအတွက် ခြေ
ပျောက်စေရန်နှင့် ဝင့်ကြွေးများ နှိုး
လျှင် ကျေပါစေရန်အတွက် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆုံးမသော
တရားဓမ္မများတွင် မွေ့လျော်ကာ
မေတ္တာ ကရုဏာရှေ့ထား၍ စိတ်အဆင့်
ကို ပြုပြင်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားပွားများ
စစ်ကိုင်းတောင်ရှိသို့ အရောက်သွား
ရပေတော့သတည်း။ □



မြရာပင် မောင်တင်ယုံ တစ္ဆေနှင့် ရင်ဆိုင်သူ

အခါတစ်ပါးသော် ကျွန်ုပ်
မောင်ဖိုးစီသည် သင်္ကြန်အလုပ်ပိတ်
ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်ရှည်အတွင်း နုလွင်
ရဟန်းဝတ်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုး
စီ၏ အဘိုး ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်
သည် ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းအရပ်၊
ရွှေတိဂုံဘုရားအရှေ့ဘက်မုခ်၊ ကြား
တောရခေါ် ကားလမ်းကြီးတစ်ဖက်
နံဘေး မျက်နှာစာပေါ်ရှိ ကျောင်းတွင်
သီတင်းသုံးတော်မူလေ၏။

ထိုကျောင်းတွင် ကျွန်ုပ်မိခင်
ဒေါ်အုန်းသင်၏ မောင်တော်စပ်သူ
ကျွန်ုပ်ဦးလေးတော်က တိုက်အုပ်ဆရာ

တော်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးစီတို့
သားချင်း ခြောက်ယောက်ထဲတွင်လည်း
ညီအငယ်ဆုံးဖြစ်သူသည် ထိုကျောင်း
တွင်ပင် ငယ်စဉ် ကလေးအရွယ်
ကတည်းက ရှင်ပြု ကိုရင်ဝတ်ခဲ့လေ
သည်။ ကိုရင်ဘဝဖြင့် အသက် ၂၀
အရွယ်အရောက်တွင် ဆရာတော်မှပင်
သိမ်ဝင်း၊ ပဋ္ဌင်းတက်စေခဲ့တော့သည်။
ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုကျောင်း၌ပင်
နုလွင် ရဟန်းဝတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုကျောင်းကြီး၏ အနောက်
ဘက်တွင် တစ်ထပ် ကျောင်းဆောင်
တစ်ဆောင်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးလေး တော်စပ်
သူ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားသည်
သက်တော်အားဖြင့် (၈၄)နှစ်ကျော်
(၈၅)နှစ်အတွင်း၊ ဝါတော် (၆၅)ဝါ
အရောက်တွင် ကိုယ်တစ်ပိုင်း လေ
ဖြတ်ပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့်
ထိုအနောက်ဘက် တစ်ထပ်ကျောင်း
ဆောင်တွင်သာ သီတင်းသုံး နေထိုင်
တော်မူ၏။

ဆရာတော်အား အနီးကပ် ပြုစု
ကြကုန်သော ကျွန်ုပ်ဦးစိုးတော်စပ်သူ
တိုက်အုပ်ဆရာတော်နှင့် ညီတော်စပ်
သူ ဦးပဋ္ဌင်းတို့သည်လည်း ထို



အနောက်ဘက် တစ်ထပ်ကျောင်း
ဆောင်တွင်ပင် သီတင်းသုံး နေထိုင်
ကြကုန်လေသည်။

သင်္ကြန်အခါတွင်း ဌာနဆိုင်ရာ
နှင့် အခြား နယ်ဝေးနှင့် ဗဟန်းအရပ်
မှ ဒုလ္လဘ ရဟန်းတို့သည်လည်း
နှစ်ထပ် ကျောင်းဆောင်ကြီး၏ အပေါ်
ထပ်တွင် မနေကြဘဲ အောက်ထပ်
တွင်သာ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သီးသန့်
မှတ်သားပြီး သီတင်းသုံး နေထိုင်ကြ
လေကုန်၏။

ကျွန်ုပ်ကတော့ တစ်ဦးတည်း
လွတ်လွတ်လပ်လပ် စာပေ ကျမ်းဂန်
များကို ဖတ်လိုသည်က တစ်ကြောင်း၊
ထိုကျောင်းကြီးအပေါ်ထပ် ဘေး
ပြတင်းပေါက်များမှ လေးဆူဓာတ်ပုံ
ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို အတိုင်း
သား ဖူးမြင်ရသည်က တစ်ကြောင်း။
တစ်ပါးတည်း အေးအေးလူလူ အဓိ
ဌာန်ဝင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ရှုမှတ်နေလို
သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့်
ကျောင်းကြီးအပေါ်တွင်သာ တစ်ပါး
တည်း နေလိုကြောင်း အဘိုး ဆရာ
တော်ဘုရားအား လျှောက်ထားလိုက်
လေသည်။ ဆရာတော်ကလည်း ခွင့်ပြု
သဖြင့် ကျောင်းကြီးအပေါ်ထပ်သို့
ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ကျောင်းကြီးအပေါ်ထပ် ခေါင်း
ရင်းတွင် မှန်လုံတုရားခန်းကြီး၌ အလွန်
တရားမှ ကြည်ညိုသပ္ပာယ်တော်မူသော
ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ပဉ္စဝဂ္ဂ ငါးပါး
အား တရားဦး မွေ့စကြာဟောနေသည့်
ဆင်းတုတော် ပုံတော်များကို ဖူးမြင်ရ
လေသည်။

ထို မှန်ချပ်ကြီးများ ကာရံ
အခန်းလုံးပြည့် ဘုရားစင်တော်ကြီး၏
ရှေ့အတွင်းဘက်ကပ် နံရံတစ်နေရာ
တွင်တော့ ရှေးခေတ် ကျွန်းသား ပွတ်

လုံးတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခုတင်
အကြီးကြီးတစ်လုံး ချထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ထိုခုတင်ကြီးသည် ခြင်
ထောင်တိုင်များ မပါသော်လည်း
မဟော်ဂနီရောင် ဖိတ်ဖိတ်ပြောင်လက်
နေသည်။ လူ သုံးလေးဦးခန့်လည်း
တက်အိပ်လို့ ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်မောင် ဦးပဉ္စင်း
က ကျွန်ုပ်အား ထိုခုတင်နားသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားပြီး “ဦးငင်းကြီး ဒီခုတင်မှာ
သာ ကျိန်းစက်ပါ”ဟူ၍ မှာကြားသွား
သည်။

သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်က ကျောင်း
ကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာစာနံရံ နံဘေးကပ်
ပြတင်းတံခါးပေါက်တွေ ဖွင့်ထားသည့်
ပြတင်းတံခါးဘောင်နှင့်လည်း လည်
ပယ်ညီသည့် ရှေ့နောက် တန်းစီခင်း
ထားသော ခုတင်လွတ် ခုနစ်လုံး၏
အလယ်တည့်တည့် ခုတင်ကိုသာ ရွေး
ချယ်နေရာယူခဲ့လေတော့သည်။

ထိုခုတင်သည် ကျွန်းသားအစစ်
အမှန်ဖြစ်ပြီး ပေါ်လစ်ရောင် ဝါဝါထိန်
ထိန်နှင့် တပြောင်လက်လက်ဖြစ်သည်။
တကယ် နာသစ်စက်စက် ခုတင်တစ်
လုံးလည်းဖြစ်ပြီး အပေါ်ဘက် ခြင်
ထောင်ချိတ် တိုင်တို့မှာလည်း အဆင်
သင့်ဖြစ်သည်။

အသစ်စက်စက် ခုတင်ဟု ဆိုရ
ခြင်းမှာ ထိုခုတင်၏ ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက် ခုတင်ဘောင်ထက်တွင် ဝိုင်း
ဝိုင်းစက်စက် အဖြူရောင် သင်္ဘော
ဆေးတို့ဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်လှတင်၊
အသက် ၇၂နှစ်မှ လူ့ဒါနသည့်ဟူ
သော စာတန်းကို တွေ့ရသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ဧပြီလ ၄ရက်နေ့က ကွယ်
လွန်သူအတွက် လူ့ဒါနသွားသည်
ဆိုတော့ ဒီကနေ့က ဧပြီ ၁၂ရက်၊
သင်္ကြန်အကြိုနေ့ဖြစ်သဖြင့် တစ်ပတ်

သာ ရှိသေးသည်။

ထိုခုတင်ပေါ်မှ အပြင်သို့ ကြည့်
လျှင် ရွှေတိဂုံဘုရားကိုလည်း ဖူးမြင်ရ
သည်။ ဘုရားဖူးသွား လူအများနှင့်
စက်ဘီး ဆိုက်ကား၊ မော်တော်ကားများ
ကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။ ကွမ်းယာ၊
ဆေးလိပ်၊ အအေး၊ ကြာဆန်ကြော်၊
ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကလေးကစားစရာ
အရပ်စုံရောင်းသည့် ဈေးဆိုင်များကို
လည်း တွေ့မြင်နေရသည်။ ပြတင်း
တံခါးမှ လေဝင် လေထွက်နှင့် အလင်း
ရောင်ကိုလည်း တိုက်ရိုက်ရရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထို
ခုတင်ကို ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။



ကျွန်ုပ်သည် ညဉ့်ချမ်းအခါသို့
ရောက်သည်နှင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး
ကို အာရုံပြု ဖူးမြော် ပူဇော်သည်။ ထို့
နောက် တင်ပျဉ်ခွေထိုင် မွေ့စကြာ
တရားဦးဟောသည့် ဘုရားဆင်းတု
တော်ရှေ့ ထိုင်ပြီး ဆီမီး ပန်း ရေချိုးတို့
ကပ်လျှံ ပူဇော်သည်။ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်၊
တရားဂုဏ်တော်၊ သံဃာဂုဏ်တော်
တို့အစ သရဏသုံးဆောက်တည့် ဂုဏ်
တော်ရွတ်ဖတ်၊ ပဋ္ဌာန်း မွေ့စကြာသုတ်
တော်များ ရွတ်ဖတ်၊ သမ္မုဒ္ဓေ အစရှိ
သော ဂါထာတော်များကို ရွတ်ဖတ်
ပူဇော်သည်။ ထို့နောက် ဝေနေယျ
သတ္တဝါဟူသမျှကို မေတ္တာပို့ အမျှဝေ
ပါသည်။ သူတစ်ထူးတို့မှ မေတ္တာစို့
အမျှဝေသည်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ဆို
ပါသည်။ ထို့နောက်မှ ဒေါ်လှတင်၏
အမည်ကမ္ပည်းထိုးထားသော ခုတင်ပေါ်
သို့ တက်၍ ကျိန်းစက်တော်မူပါသည်။



ကျွန်ုပ် ထိုခုတင်ပေါ်သို့ တက်၍
ကျိန်းစက်သည်ရှိသော် ပထမတော့



တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံသည့် ဝေဒနာ
ထို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကြမ်းပိုးနှင့်
ပိုးမွှားကောင်ကလေးများ ရှိသည်
အထင်နှင့် မီးဖွင့်၍ ရှာသော်လည်း
မတွေ့ရပါ။ အောက်ခင်း ဖျာနှင့် အိပ်
ရာခင်းတို့မှာလည်း အသက်စက်စက်
ဖျာသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်ယား
ယံနေခြင်းကတော့ ပျောက်မသွားပါ
ချေ။

မည်သို့ပင် ယားယံနေစေကာမူ
ဟိုဘက်လိုမ်း၊ သည်ဘက်လိုမ်းနှင့်
ညဉ့်လယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အိပ်
ပျော်သွားရလေတော့သည်။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွား
သည်တွင် ခုတင်တိုင်ခြေမှစ၍ တရိပ်
ရိပ် တလိပ်လိပ်ဖြင့် ရေတက်လာနေ
သည်ကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။
တဖြည်းဖြည်းတက်လာနေသော ရေ
တို့သည် ခုတင်ဘောင်တန်းကို ကျော်
ပြီး ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးအား ဖုံးလွှမ်း
သွားလေသည်။ ခုတင် ခြင်္သေ့တိုင်
ထက်ဝက်အထိရောက်သောအခါ ရပ်
သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်အိပ်စက်နေသည့် ခုတင်
တစ်နေရာစာ ကွက်ကွက်ကလေးသာ
ရေလျှံတက်နေပြီး ကျန်နေရာများတွင်
ပကတိအတိုင်း ရှိနေသည်ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အလှမွေးငါး
မှန်လုံ ရေကန်အတွင်း ကျရောက်နေ
သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အသက်
ရှူကျပ်ပြီး ဘယ်လိုမှ နေမရတော့
သဖြင့် ဇူးဇူးဝါးဝါးနှင့် ထအော်ပြီး အိပ်
ရာမှ အတင်းကုန်းရုန်းထရလေတော့
သည်။ ထိုအခါ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပြီး
မိမိနေရာနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အားလုံး
ကို ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ
အားလုံး ပကတိအတိုင်း ရှိနေသည်

ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း
သက်နိုး၍ ပြန်ကျိန်းစက်လိုက်သည်။
သို့သော် ရေတို့သည် ပထမအတိုင်း
တရိပ်ရိပ်ဖြင့် တက်လာလေတော့
သည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း
တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း မကျိန်း
စက်ရဘဲ ဝှေးလင်းသွားခဲ့တော့သည်။

ထိုအဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်က စိတ်မှာ
ဘယ်လိုမှ မထင်ဘဲ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့
ပင် သဘောထားနေခဲ့သည်။

နောက်နေ့တွေ သင်္ကြန်အကျ
အကြွတ်နေ ညများတွင်လည်း ထို
အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်ည၊ နှစ်ည၊ သုံးည
တိုင်အောင် ဆက်၍ ဆက်၍ ဖြစ်နေ
သည့်အခါ ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် သံသယ
အခြေတည်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်
မောင်ပဉ္စင်း ကျောင်းကြီးအပေါ်ထပ်သို့
တက်လာသည့်အခါ...

“ဦးငင်းရာ... အဲဒီ ခုတင်က
ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ တပည့်
တော် တက်ကျိန်းတာ ပျော်သွားခါစပဲ
ရှိသေးတယ်။ ဟောဒီ ခုတင်တိုင်ခြေက
နေ ရေတွေဟာ တရိပ်ရိပ်တက်လာပြီး
တပည့်တော်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။
တပည့်တော်လည်း ရေတွေ မွန်းပြီး
လန့်လန့်နိုးလာရတယ်”

ဟူ၍ လျှောက်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဦးပဉ္စင်းကြီးက အဲဒီ
ခုတင်ပေါ် ဘာဖြစ်လို့ သွားကျိန်းရတာ
လဲ။ ဟို ခုတင်ကြီးပေါ်မှာပဲ ကျိန်း
ပါလို့ တပည့်တော် အသေအချာမှာခဲ့
ပြောခဲ့သားပဲ။ ဒီခုတင်က ဟိုတစ်လော
ကမှ သေသွားတဲ့ ဒကာမကြီးက
မကျွတ်မလွတ်သေးလို့ နေမှာပေါ့။
ခုတော့ သူ့နေရာ သွားလုတက်ပြီး အိပ်

နေသလိုဖြစ်တော့တာကို။ အဲဒီ ခုတင်
တွေအားလုံးက အသုဘ ပြင်ထားတဲ့
ခုတင်တွေချည်းပဲ”

ဟု ကရုဏာ ဒေါသောနှင့်
မာန်ပြော ဆူပြော ပြောလေတော့သည်။

ဒီတော့မှ ကျွန်ုပ်လည်း အတော်
တုန်လှုပ်ပြီး အကြောက်ကြီး ကြောက်
မိလေတော့သည်။



သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓဘာ
ရဟန်းအဖြစ်မှ သက်န်းချွတ် လူဝတ်
မလဲမီအထိ နောက်နေ့ညများတွင်
လည်း ထိုခုတင်ပေါ်၌သာ ကျိန်းစက်
မြဲ ကျိန်းစက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညစဉ် ပြုနေကျ
အတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ဂါထာတော်များ
ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
ဘာဝနာရုမတ်၊ ထို့နောက် စည်းချ
ဂါထာတော်များ ရွတ်ဖတ်၊ နောက်ဆုံး
မေတ္တာဂီ အမျှဝေ၊ အထူးသဖြင့် ပြီးခဲ့
သော ဧပြီလ ၄ရက်နေ့က ကွယ်လွန်
အနိစ္စရောက်ခဲ့ရသော ထိုခုတင်ပိုင်ရှင်
ကွယ်လွန်သူ ခေါ်လှတင်အား သီးသန့်
နာမည်ခေါ်၍ မေတ္တာသုတ်ရွတ်၊ အမျှ
ဝေ၊ သာဓုခေါ်စေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ သင်္ကြန်
အတက်နေမှစ၍ ကျွန်ုပ် လူဝတ်
ကြောင်မလဲမချင်းအထိ ကိုယ်ယားယံ
ခြင်းနှင့် စိတ်နှလုံး မသာမယာဖြစ်ခြင်း
ရေတွင် နစ်မြုပ် မွန်းကျပ်ခြင်းတို့ကို
လုံးဝ မခံစားရတော့ပေ။

ညစဉ် ညတိုင်း ထိုကဲ့သို့ ခေါ်လှ
တင်အား မေတ္တာဂီ အမျှဝေသဖြင့်
ဘယ်လို အနောင်အယုက်၊ ဘယ်လို
အိပ်မက်ဆိုးမျိုးမှ မမက်မပြုတော့ဘဲ
ချမ်းသာခြင်းသုခ၊ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာ
အပြည့်အဝဖြင့်သာ ကောင်းစွာ ကျိန်း
စက်နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။ □



ခုနစ်နေ့သားသမီးများ အကြံအစည်မှန်သမျှ အောင်မြင်စေရေး ကုသိုလ်ကံစွမ်းဖြင့် ဓာတ်ဖွင့်ပေး

ဂမ္ဘီရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည် ရွှေတိဂုံစေတီ
တော်မြတ်ကြီးသို့ ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးရင်းဆိုသလို
ရောက်ရှိသွားသည်။

ပထမတစ်ကြိမ်တွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်အနီးတစ်ဝိုက်
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရန် နေရာထူးများအကြောင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။
မြန်မာပြည်မှာသာမက၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာပါ ထင်ရှားကျော်ကြား
တန်ခိုးထွားသော ဘုရားကြီးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံး စိတ်
ဝင်စားကြသည်။ လက်တွေ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါက လက်
တွေ့ အကျိုးထူးများ ခံစားရပါသည်။ ကျန်ရှိသော ထူးခြား
သည့် နေရာများကို ဆက်လက်လေ့လာလျက်ရှိပါသည်။

ဘုရားမှအပြန် မဟာဝိဇယစေတီတော်သို့ ဝင်သည်။
မဟာဝိဇယစေတီတော်သည် ရွှေတိဂုံစေတီနှင့် အနီးကပ်ဆုံး
မှာ ရှိပေမယ့် ဘုရားဖူးလည်း မစည်ကား။ ထူးခြားမှုလည်း
မရှိပါ။ ဂေါ်ပကတွေကတော့ ဆိုင်ခန်းက တိုးတောင်း၊ အခန်း
လွှတ်လျှင် လေလံပစ် လုပ်နေကြသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ
ကာမူ၊ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဘုရားစေတီနှင့် နောက်မှ
တည်ထားကိုးကွယ်သော စေတီ ကွာခြားတာတော့ ထင်
ရှားပေသည်။ မြတောင်ညိုဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့
“သူခိုးဘုရား မထင်ရှား” ဟု နိမိတ်ဖတ် ဟောခဲ့ဖူးသည်။

မဟာဝိဇယသို့ ရောက်သောအခါ ဘိုးဘိုးဆောင်အနီး
ဗေဒင်ဟောခန်းမှ ဆရာ ထက်ဦးလှိုင်ထံ ဝင်သည်။ ၎င်းမှ
စာရေးသူအား စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ
သစ်တံခါးဆရာတော် ရေးသားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။
မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူဖြူလွင်မှလည်း သစ်တံခါးဆရာတော်
၏ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို စာရေးသူအား လက်ဆောင်ပေး
သည်။ ထိုထိုစာအုပ်များမှ ခုနစ်နေ့သားသမီး အကျိုးရှိသော
အကြောင်းအရာကို ရွေးချယ်ကာ ပြန်လည်ရေးသား ဖော်ပြ
ပေးပါမည်။ စာရေးသူနှင့် မိတ်ဆွေအချို့ လက်တွေ့ ဆောင်
ရွက်ကြည့်ရာ အကြံအစည်အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ခေါင်းစဉ်မှာ “ကုသိုလ် ကာမာဝစရ” ဟု ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ဦးစွာပထမ ဘုရားရှိခိုး၊ နမောတဿ သုံးကြိမ်
ရွတ်ဆိုပြီး တစ်သက်တာ သရဏဂုံဆောက်တည်ပါ။

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ
သမ္ဗုဒ္ဓဿ (သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုပါ။)

ဇီဝိတ ပရိယန္တိတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဇီဝိတ ပရိယန္တိတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဇီဝိတ ပရိယန္တိတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။



ဒီတဲာ် ပရိယတ္တိတံ - အသက်ထက်ဆုံးထိတိုင်အောင် ဗုဒ္ဓ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ- ဆည်းကပ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဒီတဲာ် ပရိယတ္တိတံ - အသက်ထက်ဆုံးထိတိုင်အောင် ဓမ္မံ-တရားတော်မြတ်ကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ- ဆည်းကပ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဒီတဲာ် ပရိယတ္တိတံ - အသက်ထက်ဆုံးထိတိုင်အောင် သံယံ - သံဃာတော်မြတ်ကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ငါးပါးသီလခံယူပုံ

ဣမံ ပဉ္စသီလံ သိက္ခာပဓံ သမာဓိယာမိ၊ အာမာတန္တပါ အရှင်ဘုရား။ (အတိုနည်းဖြစ်သည်။ အလုပ်များမှ အတိုနည်း သုံးပါး)

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး လင်္ကာ

ဘုရား ဗုဒ္ဓါ ပစ္စေကာ - ပေးကမ်းတတ်စွာ ပုဂ္ဂလ။
ရဟန္တာနှင့် သာဓကော - ဆယ်ဖြာ ခင်ပွန်းပ။
မိဘဆရာ ရိသေစွာ - ခင်ပွန်းဆယ်မျိုး ဦးနှိမ်ကျိုး။
တစ်ဖြာ တရားပြ - ကောင်းကျိုးချမ်းသာရ။
မိမိပြုလုပ်နေကျ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု မပျက်မကွက်
ဆောင်ရွက်ပါ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်
ထားမာစရ ဖြစ်နေပါသည်။

ကုသိုလ် ကာမာဝစရကံစွမ်းဖြင့် တတ်စွင့်ပုံ

* တနင်္ဂနွေသားသမီး အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် အတွက် ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ဖြောင့်အချိန်တွင် ဘုရား တစ်ဆူဆူ၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်မှ နေပြီး ပဉ္စပွတ်ခေါ် ကြာသပတေးနံသင့် မေဠိပန်း သို့မဟုတ် ပျဉ်းမညွန့် ပေါက် နံနံဖြူ ပိန်းပန်း တစ်မျိုးမျိုးကို (၁၀)ပွင့် / (၁၀)ညွန့်စီနှင့် အထောင်းတိုင် သက်စေ့ကို အရိမေတ္တာယူဘုရားအား ရည် နှုပြီး လှူပါ။ “အရဟံသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်” ကို ပုတီး(၁၀)ပတ် စိပ်ပွားပြီး သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ်များကို အမျှဝေပါ။ မိမိ ထီးထားတောင့်တသော အကြံအစည် ထူးခြားစွာ အောင်မြင် ထိသည်။

* တနင်္လာသားသမီးများ အကြံအစည်အောင်မြင်စေ ရန်အတွက် သောကြာနေ့နံနက် ဖြောင့်အချိန်တွင် ဘုရား တစ်ဆူဆူ၏ အရှေ့ဘက်က နေပြီး သပြေညွန့် (၁၀)ညွန့်၊

သင်္ဘောသီးတစ်လုံးဖြင့် ကာကုသန် မြတ်စွာဘုရားကို ရည်စူး ပြီး လှူဒါန်းပါ။ “သုဂတော သိဒ္ဓိအောင်” ကို ပုတီး(၁၀)ပတ် စိပ်ပွား၍ သမ္မာဒေဝ နတ်များကို အမျှပေးဝေပါ။ ထူးခြား သော အောင်မြင်မှုကို ရရှိပါမည်။

* အင်္ဂါသားသမီးများ အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် အတွက် စနေနေ့နံနက် ဖြောင့်အချိန်တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ ၏ အရှေ့တောင်ဘက်က နေပြီး ထီးနီ၊ တံခွန်(၁၀)ခုကို စိန္တာမုနိဘုရားကို ရည်စူး၍ လှူပါ။ “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ သိဒ္ဓိအောင်” ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ကာ သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ် နတ်ကောင်းများကို အမျှပေးဝေပါ။ အထူးအောင်မြင်ပါမည်။

* ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက် အကြံအစည်အောင် မြင်စေရန်အတွက် တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ဖြောင့်အချိန်တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ တောင်ဘက်အရပ်က နေပြီး အုန်းဆွမ်း အုန်းပန်း (သို့မဟုတ်) အုန်းညွန့် (၁၀)ညွန့်ကို ဝိပဿီ ဘုရားအား ရည်မှန်းပြီး လှူပါ။ “ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော သိဒ္ဓိ အောင်” ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပွားပြီး သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ် နတ်ကောင်းများကို အမျှဝေပါ။ ထူးခြားစွာ အောင်မြင်ပါ မည်။

* ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက် အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန်အတွက် တနင်္လာနေ့နံနက် ဖြောင့်အချိန် တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ အနောက်ဘက်အရပ်က နေပြီး ကံ့ကော်ညွန့် (သို့မဟုတ်) ကြံညွန့်(၁၀)ညွန့်ကို ပဒုမ ဘုရားအား ရည်မှန်းပြီး လှူပါ။ “လောကဝီရု သိဒ္ဓိအောင်” ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပွားပြီး သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ် နတ် ကောင်းများကို အမျှဝေပါ။ ထူးခြားစွာ အောင်မြင်ပါမည်။

* သောကြာသားသမီးများအတွက် အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန်အတွက် အင်္ဂါနေ့နံနက် ဖြောင့်အချိန်တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ မြောက်ဘက်အရပ်က နေပြီး ဆီးသီး (၁၀)လုံး (သို့မဟုတ်) ဇော်စိမ်းညွန့် (၁၀)ညွန့်ကို သုမန ဘုရားအား ရည်မှန်းပြီး လှူပါ။ “အနတ္တရော ပုရိဿ ဓမ္မ သာရထိ သိဒ္ဓိအောင်” ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပွားပြီး သမ္မာ ဒေဝ နတ်မြတ် နတ်ကောင်းများကို အမျှဝေပါ။ ထူးခြားစွာ အောင်မြင်ပါမည်။

* စနေသားသမီးများအတွက် အကြံအစည်အောင် မြင်စေရန်အတွက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ဖြောင့်အချိန်တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ မြောက်ဘက်အရပ်က နေပြီး ရဲပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝါညွန့်၊ ရွက်လှညွန့် တစ်မျိုးမျိုး (၁၀)ညွန့်ကို နာဒရတရား အား ရည်မှန်းပြီး လှူပါ။ “သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ သိဒ္ဓိ



သလိပ်ကျပ်ခဲ၍ အသက်ရှူကျပ်သော်

လူစွမ်းမြင့် (နတ်မောက်)

မိုးရာသီ၊ ဆောင်းရာသီများတွင် အေးသော အစာများ၊ အဆီအအိမ်များ စားမိလျှင် အခွံသလိပ်များ ပွားပြီး အသက်ရှူလမ်းကြောင်း လေပြွန်တွင် သလိပ်များ ပိတ်ဆို့ကျပ်ခဲ့ပြီး အသက်ရှူကျပ်ခြင်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ သလိပ်ပန်းရောဂါဟု လည်းကောင်း၊ ပန်းနာ ရင်ကျပ်ဟု လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ပြောဆို သုံးစွဲကြပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဝက်သား၊ ထောပတ်၊ မြေပဲဆန်၊ ဘဲသား စသည့် အေးပိတ်သော အဆီအအိမ်များကို စားမိလျှင် လူတိုင်းလိုပင် သလိပ်ပျက်ခဲ့သော ရောဂါ၊ အသက်ရှူမဝသော ရောဂါဖြစ်တတ်ပါသည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သလိပ်ကျပ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ အောက်ဖော်ပြပါ မြန်မာရိုးရာ အိမ်တွင်းလက်ဖြစ်ဆေးကို အမြန်ဆုံး ပြုလုပ်ပေးလိုက်ပါ။

ဆေးပြုလုပ်နည်းမှာ ချင်းတက်အစိုကို ထုထောင်း၍

သတ္တုရည်ညှစ်ယူပါ။ ထို့အတူ ကြက်သွန်နီဥကိုလည်း အခွံသင့်၍ ထုထောင်းပြီး သတ္တုရည်ညှစ်ယူပါ။ ထို့နောက် ထိုချင်းတက်ရည်နှင့် ကြက်သွန်နီရည်တို့ကို ဟင်းသောက်ခွန်းတစ်ခွန်းစီ ယူ၍၊ ပျားရည် ဟင်းသောက်ခွန်းတစ်ခွန်းနှင့် ရောမွှေပြီး တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ လျက်ပေးပါ။ ထိုအခါ သလိပ်များ ပျော်ဆင်းပြီး ချောင်းဟန့်တိုင်း သလိပ်ထွက်လာပါလိမ့်မည်။ သလိပ်အိတ်ပါ ပြုတ်ထွက်ပြီး အသက်ရှူချောင်၍ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မည်။

မည်သည့် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမှ မရှိဘဲ သလိပ်ကျပ်ခဲ့သည့်အခါတိုင်း အလွယ်အသာပြုလုပ် သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

□

အောင်"ကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပွားပြီး သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ် နတ်ကောင်းများကို အမျှဝေပါ။ ထူးခြားစွာ အောင်မြင်ပါမည်။

တစ်ကြိမ်၊ တစ်ပတ်တည်း လှူရုံဖြင့် မအောင်မြင်နိုင်ပါ။ လေးငါးပတ် ဆက်လုပ်ပါက အဆင်ပြေ အောင်မြင်စေသည်။ ပဉ္စပွတ်ဆိုသည်မှာ နှောင်းဖြစ်သည်။

၅	ပဉ္စပွတ်(နှောင်း)-ပျဉ်းမ၊ မေမြို့
၂	
၆	
၁	မွေးနံ
၄	
၀	
၃	

ကံစွမ်းကုသိုလ် အောင်လံထူ၍၊ ဂါထာစွမ်းအား အဓိဋ္ဌာန်များကြောင့်၊ ကာမာဝစရ ကောင်းကံရသည်။ ငမ္မမသွေ၊ အောင်ကြောင်းတည်း။

မှတ်ချက်။ ရာဟုဆိုကာ ရေဝတဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်းပြီး "ဗုဒ္ဓေသိဒ္ဓိ ဘဂဝါအောင်"ပုတီး(၁၀)ပတ်ပွားပြီး သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များကို အမျှဝေပါ။ ထူးခြားစွာ အောင်မြင်ပါမည်။

ဤနည်းသည် အင်္ဂုစွာပညာ ဓာတ်ယတြာနည်းဖြစ်သည်။ သစ်တံခါးဆရာတော်မှ လွယ်သလောက် အခွင့်ထက်သည်ဟု ဆိုထားသည်။ အကြံအစည်(လိုရာဆန္ဒ) ဆုတောင်းပါ။ နေ့စဉ် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပါ။

ခနစ်နေနံ ရှစ်ရက်သားသမီးများ ကောင်းသော အကြံအစည်များ ပေါက်ရောက် အောင်မြင်ကြပါစေ။

□



ပျိုမေတို့ရဲ့ သနပ်ခါးနဲ့ ခွေးတောက်ရွက်

သတိုးဖြူ

သနပ်ခါး လိမ်းကျပြီးစ ပျိုပျိုအိုအို အမျိုးသမီးတို့၏ အလှကဏ္ဍက်သရေမှာ အရွယ်သုံးပါးမရွေး တင့်တယ်နေတတ်စေပြီး မြန်မာအမျိုးသမီးများနှင့် သနပ်ခါးမှာ ခွဲခြား၍ မရ။ မိန်းကလေးတိုင်း မှန်ကြိုက်သလို သနပ်ခါးလည်း ကြိုက်ကြသည်။ သနပ်ခါးသည် အမျိုးသမီးတို့အတွက် ဆေးဖက်ဝင်သော ရာသက်ပန် အသုံးအဆောင်ပင်ဖြစ်သည်။

သနပ်ခါးမှာ အပင်လတ်မျိုးဖြစ်သည်။ အပွင့်မှာ အဝါနုရောင်ဖြစ်ပြီး တန်ခူး၊ ကဆုန်လများ၌ အဆုပ်လိုက် ပွင့်တတ်သည်။ အသီးမှာ ချဉ်သောအရသာရှိ၏။ အရွယ်မှာ ငရုတ်ကောင်းစေ့ခန့်ဖြစ်ပြီး ဝါခေါင်၊ တော်သလင်းလတွင် မှည့်၏။ သဘာဝအလျောက် ပေါက်ပြီး အရွက်၊ အသီး အမြစ်တို့ကို ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုရ၏။ သနပ်ခါးသည် ပူပြီး သွေးကို ကြွစေ၏။ ပူခါးချုပ်ပွင့်ဖြစ်၏။ ငန်းမန်းကို နိုင်စေပြီး အပူနာ၊ အအေးနာ နှစ်မျိုးစလုံး သုံးနိုင်၏ဟု ဆေးကျမ်းများက ဆိုထားသည်။

ဤသည်ကား ပျိုမေတို့၏ အသည်းစွဲ သနပ်ခါး၏ ဆေးဖက်ဝင်ပုံတည်း။

ဒီလိုဆို သနပ်ခါးနှင့် ခွေးတောက်မှာ မည်သို့ ဆက်စပ်သနည်း။ ပျိုမေတို့အတွက် သနပ်ခါးနှင့် ခွေးတောက် အတွဲအစပ်မှာ မည်သို့မည်ပုံ ဆေးဖက်ဝင်သနည်း။

ခွေးတောက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် ပေါက်ရောက်တတ်သော နွယ်ပင်မျိုးဖြစ်သည်။ အရွက်နှင့် အမြစ်ကို ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုရ၏။ ခွေးတောက်မှာ ပူ၏။ ခါး၏။

ဝမ်းမီးကို တောက်စေပြီး ကြွေပျက်လွယ်၏။ ဓာတ်လေကို နိုင်စေသလို၊ သွေးကို ပွားစေ၏။ ကာမကို အားပေး၏။ နှုတ်ကို မြိန်စေသည်။ သလိပ်ကို ကြေစေသလို၊ လည်ချောင်းနာ၊ လေရောဂါ၊ ညောင်းကျနာ၊ ဒူးလာနှင့် အဆိပ်သင့်နာများကို နိုင်၏။ သွေးထွက်စေ၍ ရေငတ်ပြေစေ၏။

ခွေးတောက်နှင့် သနပ်ခါးအဆက်အစပ်ကို ဆေးကျမ်းများမှ ဖတ်ရှုပြီး သိထားသော ဆေးနည်းကို မျှဝေပေးချင်ပါသည်။

သနပ်ခါးနှင့် ခွေးတောက်ကို ဆေးအဖြစ် အသုံးပြု၍ အမျိုးသမီးများတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ဇူးနာ၊ ခါးနာ၊ လက်နာခြင်းများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

ခွေးတောက်ရွက်ကို သန့်စင်ပြီး ထုထောင်းပါ။ ရရှိလာသော ခွေးတောက်ရွက်အရည်ဖြင့် သနပ်ခါးသွေး၍ ဇူးနာသူများအတွက် ဇူးမှ ခြေဖဝါးအထိ လိမ်းပေးပါ။ ခါးနာသူများအတွက် ခါးရိုးတစ်လျှောက်အပေါ်မှ တင်ပါးဆုံအထိ လိမ်းပေးပါ။ လက်နာသူများအတွက် လက်မောင်းအရင်းမှ လက်ဖဝါးအထိ လိမ်းပေးပါ။ နေ့စဉ်ဆိုသလို ရေချိုးပြီး တစ်ကြိမ်၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး တစ်ကြိမ်၊ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်လိမ်းပေးပါက ဇူး၊ ခါး၊ လက်နာနေသူ ပျိုပျိုမေများ အမြန်သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။





ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် အခိုက်ဖြေ ယတြာ

ဆရာ နေလင်းအောင် (တုံတေး)

ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ လူတိုင်းသည် နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာတို့
ကဲ့သို့ ကံအတိုင်း သက်သက်သာ ခံစား၊ စံစားရသော ဘုံ
မဟုတ်ပါ။ အတိတ်က ပြုခဲ့သော ကံနှင့်အတူ ပစ္စုပ္ပန်ကံ၊
ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယကုရသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ကံကောင်းခြင်း၊ ကံမကောင်းခြင်း၊
အောင်မြင်ခြင်း၊ မအောင်မြင်ခြင်း၊ ကြီးပွားခြင်း၊ မကြီးပွားခြင်း
စသော ကိစ္စများကို ကံချည်းသက်သက်မဟုတ်တော့ဘဲ
ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယကုရလေသည်။

ယတြာဟူသည် ဉာဏ်အကျ၊ ဝီရိယထူသော
လောကီကိစ္စသာဖြစ်သည်။ အတိတ်ကံကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲ
သွားအောင် မတတ်နိုင်သည်ဟော၊ ပစ္စုပ္ပန်အခွင့်အလမ်းများ
ရယူနိုင်ရန် ကြိုးစားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ လောကီယုကြည်မှု
များထဲမှ အကိုင်သွယ်၊ အခက်အလက်သဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

ယခု စာရေးသူ ရေးသားလိုက်သည့် နည်းလမ်းသည်
လည်း ထိုသဘောတရားကို နှလုံးသွင်းလျက် ခုနစ်ရက်
သားသမီးတို့၏ ကံကို ဉာဏ်စေစား ဝီရိယထားကာ ရွက်
ဆောင်ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးဆရာသူမြတ်တို့၏ နည်းလမ်းများကို အခြေခံ
လျက် အာစရိယ ဩဝါဒကို အခြေခံကာ မိမိ၏ များစွာသော
အတွေ့အကြုံများနှင့် ပေါင်းစပ်၍ အကြံပြုပေးထားသော
ယတြာနည်းလမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနည်းလမ်းသည် အင်္ဂုဏ္ဍိယပညာရပ်မှ လာသော
နည်းလမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခုနစ်ရက်သားသမီးတိုင်း၊ လူတိုင်းတွင် အခိုက်ရှိ
ကြောင်း ပညာရပ်က ဆိုပါသည်။ ဆိုလိုရင်းမှာ -

- * တနင်္ဂနွေသားသမီးတိုင်း စနေခိုက်သည်။
- * တနင်္လာသားသမီးတိုင်း တနင်္ဂနွေခိုက်သည်။
- * အင်္ဂါသားသမီးတိုင်း တနင်္လာခိုက်သည်။
- * ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတိုင်း အင်္ဂါခိုက်သည်။
- * ကြာသပတေးသားသမီးတိုင်း ဗုဒ္ဓဟူးခိုက်သည်။
- * သောကြာသားသမီးတိုင်း ကြာသပတေးခိုက်သည်။
- * စနေသားသမီးတိုင်း သောကြာခိုက်သည်။

ထိုအချက်ကို အင်္ဂုဏ္ဍိယအရ မွေးနံတိုင်စဉ်နှင့် ပြုစု
တစ်ဖက်ပါအတိုင်းတွေ့ရပါမည်။



	၅	၆	၀	၁
	၂	၃	၄	၅
	၆	၀	၁	၂
မွှေးနံ	၁	၂	၃	၄
နိဂ	၄	၅	၆	၀
	၀	၁	၂	၃
	၃	၄	၅	၆

၂	၃	၄
၆	၀	၁
၃	၄	၅
၅	၆	၀
၁	၂	၃
၄	၅	၆
၀	၁	၂

ဖော်ပြပါအချက်များသည် နေ့သားသမီးများအလိုက် အမြဲတမ်း အချက်များအဖြစ် ရပ်တည်နေပေရာ တစ်လ တစ်ကြိမ်သော် လည်းကောင်း၊ သူ့ထက်ပို၍သော် လည်းကောင်း ယတြာပြုပေးရန် လိုပါသည်။

အချက်ပြေရအောင်

* တနင်္ဂနွေသားသမီးတိုင်း စနေချီက်သည်။*

ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေသားသမီးတို့သည် နေရာတကာတွင် ရှေ့လောတကြီးဖြင့် ပြောဆိုခြင်း၊ လုပ်ဆောင်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းတို့ကို ဂရုပြုရန် လိုသည်။ အပူတပြင်း ဖုတ်ပူမီးတိုက် လုပ်ဆောင်သမျှ အကျိုးပေး နည်းမည်။ မလိုလားအပ်ဘဲ ပူပန်ခြင်း၊ ဝီရိယစိုက်သလိုလိုနှင့် ပျာယီး ပျာယာပြုလုပ်ခြင်းများ ရှောင်နိုင်သရွေ့ ကောင်းသည်။

မိမိတတာစန်းလက် အညွှံ့ကြုံပါက အစစအရာရာ အဆင်မပြေဖြစ်လွန်းပါက ခုက္ခိတများကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးပါ။ ထောက်ပံ့ပါ။ စွန့်ကြဲပါ။ လျှူဒါန်းပါ။

တံတားခင်းခြင်း၊ လမ်းပြင်ခြင်း၊ ရေမြောင်းတူးခြင်း စသော ကိစ္စများတွင် ပါဝင်ကုသိုလ်ယူပါ။ ငောင်းရမ်းစားသူများနှင့် မသန်စွမ်းသူများကို စွန့်ကြဲပါ။

ဤယတြာကို တစ်လလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ် လုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်နိုင်ပါက ပိုကောင်းသည်။

* တနင်္လာသားသမီးတိုင်း တနင်္ဂနွေချီက်သည်။

ထို့ကြောင့် တနင်္လာသားသမီးတို့သည် အကြီးအကဲ၊ အုပ်ချုပ်သူ၊ အစိုးရ၊ အရာရှိ စသည်များနှင့် ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်အောင် ပြောဆိုနေထိုင်သင့်သည်။

မိမိတို့သည် သဘောကောင်းလျှင် ကောင်းတတ်ပြီး သဘောဆိုးလျှင် မင်းစိတ်ပေါက်လေရာ အပြောအဆို သတိပြုရန် လိုသည်။ အလုပ်၊ အိမ်အိမ် အပြောင်းအရွှေ့များတတ်သည်။ မတည်မငြိမ် အပြောင်းအလဲလုပ်လိုသော ဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရမည်။

အိမ်အိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်အမြဲရှုပ်နေတတ်သည်။ ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ်ကို အနိုင်အထက်ပြုခံရခြင်း စသော ကိစ္စများလည်း ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။

မိမိ၏ တတာစန်းလက် အညွှံ့ကြုံပါက အစစအရာရာ အဆင်မပြေလွန်းပါက အုတ်လမ်းခင်းပါ။ အုတ်လှေကားပြုလုပ်၍ လှူပါ။ အာရုံကြောဆေး၊ ဦးခေါင်းကြည်ဆေး ဝယ်ပြီး လှူပါ။

အကြီးအကဲ ဆရာသမား၊ မိဘတို့၏ နေအိမ်ကို ပြုပြင်ပေးပါ။ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပေးပါ။

ဤယတြာကို တစ်လ တစ်ကြိမ် အနည်းဆုံး ပြုလုပ်ပါ။ တစ်လတစ်ကြိမ်ထက် ပို၍ပြုလုပ်နိုင်လေ ကောင်းလေ ဖြစ်သည်။

* အင်္ဂါသားသမီးတိုင်း တနင်္လာချီက်သည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂါသားသမီးတို့သည် ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စများတွင် အမြဲတမ်း သတိရှိရန် လိုပါသည်။ ငွေချေးခြင်း၊ ငွေအပေးအယူလုပ်ခြင်း စသည်တို့၌ ကတိတည်ရမည်။ ငွေကြေးမရှုပ်ထွေးအောင် နေရမည်။ ငွေရှာဖွေရာတွင် အမြဲတမ်း အခက်အခဲကြုံတွေ့တတ်လေရာ စိတ်ရှည်ရန် လိုပါသည်။

တစ်ဖန် ဂုဏ်မက်ခြင်း မလွန်ကဲစေရန် သတိပြုရပါမည်။ ဂုဏ်လိုလျှင် ဂုဏ်ပြုတတ်ပါသည်။

မိမိ၏ ကံတတာစန်းလက်အညွှံ့များ ကြုံလွန်းပါက၊ အရာရာ အဆင်မပြေ ဆက်တိုက်ကြုံနေပါက ပုံသကူစွန့်ပါ။ ခရီးသွားသူကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ပါ။ မိခင်အတွက် အစားအသောက်နှင့် ငွေကြေးကူညီပါ။

ချွေးများ၊ ကြောင်များ၊ ကျီးများနှင့် ငှက်များကို အစာကျွေးခြင်း၊ လွှတ်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပါ။

ဤယတြာကို အနည်းဆုံး တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် လုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ များများလုပ်နိုင်ပါက ပိုကောင်းပါသည်။



* ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတိုင်း အင်္ဂါခိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတို့သည် နေရာတကာတွင် စိတ်ကို အမြဲတမ်း ဆင်ခြင်ရမည်။ စိတ်လောကြီးခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ဘဝ၌ မမှားသင့်ဘဲ မှားမည်။ အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင်နိုင်ဖြစ်မည်။

တကယ်တမ်းတွင် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတို့အနေဖြင့် မိမိ၏ စိတ်သာလျှင် အရေးကြီးအချက်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်အလိုကို မလိုက်ဘဲ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ကြည်ကြည်နေသင့်ပါသည်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်နေလိုခြင်းနှင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလိုသော ဗီဇကို ပြုပြင်နိုင်သမျှ ပြုပြင်ပါက ဘဝကို အကျိုးပေးကောင်းပါလိမ့်မည်။

မိမိတတာစန်းလက် အညံ့ကြုံပါက တိရစ္ဆာန်ရုံသို့ သွား၍ ဆိတ်ကို အစာကျွေးပါ။ ဘုန်းကြီးနှင့် သီလရှင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆရာသမားများနှင့် အမိအဖကို လည်းကောင်း ခြံ့ထည် စောင့်လှူပါ။

ဤယတြာကို တစ်လတစ်ခါ အမြဲလုပ်ပါ။ ပို၍လုပ်နိုင်လျှင် ကောင်းပါသည်။

* ကြာသပတေးသားသမီးတိုင်း ဗုဒ္ဓဟူးခိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြာသပတေးသားသမီးတိုင်းသည် လူအများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ဂရုစိုက်ရန် လိုသည်။ လူယုံဒုက္ခပေးခြင်းကြောင့် ငွေကြေးဥစ္စာ၊ စီးပွားနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတတ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် လူအများနှင့် ဆက်ဆံ၍ လုပ်ရသော အလုပ်များတွင် ပို၍သတိထားရမည်။ လူပီ၍ မသေနိုင်သော်လည်း ကိုယ့်ကို ခုတ်လုပ်တတ်သည်။ အကျောခံရတတ်သည်။ သို့ဖြစ်လေရာ လူအများနှင့် မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်ရပါက သတိရှိပါလေ။ သားသမီးများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ငွေတိုမိတ်မယုံပါနှင့်။

မိမိတတာစန်းလက် အညံ့ (သို့မဟုတ်) အစစအရာရာ အဆင်မပြေဖြစ်ပါက မွေးနံ့ထောင့်တွင် ရေသပ္ပာယ်ပါ။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် ရင်ဘတ်ကို ရွှေချပါ။ ရွှေသင်္ကန်းလှူခြင်း၊ ရောင်တော်ဖွင့်ခြင်း ပြုပါ။ ခုနစ်ရက်သားသမီးများကိုလည်း ရေလှူပါ။ ရေသန့်ဘူးဝယ်လှူပါ။ များများလှူဒါန်းနိုင်လျှင် ပိုကောင်းသည်။

* သောကြာသားသမီးတိုင်း ကြာသပတေးခိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သောကြာသားသမီးတိုင်းသည် အရာရာ

တွင် ကိုယ်တိုင်ဝေဖန်စဉ်းစားရုံမက၊ ကြီးကဲသူ၊ နားလည်တတ်ကျွမ်းသူ မိဘဆရာသမားများကို တိုင်တိုင်ပင်ပင် ချီသင့်သည်။ နေရာတကာတွင် ငါသိသည်၊ ငါတတ်သည် လုပ်ပါက မှားယွင်းဖို့ များသည်။ မိမိ၏ အတွေးအခေါ် ဉာဏ်ပညာသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အတွေးခေါင်နေတတ်သည်။ သူများနှင့် မကိုက်ညီသော အတွေးများ ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။ ဘာသာတရားတွင်လည်း ဆရာရှိသင့်သည်။ အားနာမှု၊ လိုက်လျောမှု များလွန်းသောကြောင့် စိတ်ဒုက္ခ အခါခါ ကြုံရတတ်ပါသည်။

မိမိ၏ တတာစန်းလက် အညံ့ကြုံပါက ဘာသာရေးလုပ်ပါ။ တရားထိုင်ပါ။ တရားပွဲပြုလုပ်ကျင်းပခြင်း၊ ရဟန်းခံခြင်းတို့တွင် ပါဝင်ကုသိုလ်ယူလိုက်ပါ။

* စနေသားသမီးတိုင်း သောကြာခိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် စနေသားသမီးတိုင်းသည် ဘဝတစ်လျှောက်၌ ကာမဂုဏ်လိုက်စားခြင်းကို အထူးသတိပြုရန် လိုပါသည်။ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍လိုက်စားလျှင် ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးကို ထိခိုက်တတ်ပါသည်။

သားမယားကိုလည်း နိုင်ထက်စီးနင်း မပြုအပ်ပါ။ အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် သွေးသားဓမ္မတာ ဂရုစိုက်ရန် လိုပါသည်။ စနေသားသမီးတို့သည် အလွန်အမင်း ဇိမ်ခံလိုခြင်း၊ ကာမရာဂ အားကြီးခြင်းတို့ကို ထိန်းချုပ်သင့်ပါသည်။

မိမိတတာစန်းလက်အညံ့ကြုံပါက အိပ်ရာပြောင်းအိပ်ရပါမည်။ အိပ်သောအခါ ဇိမ်ခံခြင်း မပြုရ။ ဖျာခင်း၊ စောင့်ကြိုရုံလောက်ပဲ ရှိပါစေ။ အနိမ့်မှာ အိပ်ပါ။ ဟိုဟာလိုချင်၊ ဒီဟာလိုချင်သော စိတ်ကို လျော့ပါ။ ရာဂဆက်ဆံမှုကို လျော့ပါ။

ဘုန်းကြီး ကုဋီကို ဆေးကြောသန့်ရှင်းပေးပါ။ အိမ်သာဆောက်လှူပါ။ မိဘဆရာအိမ်ရာကို ပြုပြင်ပေးပါ။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း ဆောင်ရွက်ပါ။

တစ်လလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်လုပ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပိုလုပ်ပါ။

ဤတွင် ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံးအတွက် အဆင်ပြေယတြာ ပြီးပါပြီ။ ယုံယုံကြည်ကြည် လေးလေးမြတ်မြတ် ဆောင်ရွက်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အညံ့များ ပြေပျောက်၍ ကောင်းကျိုးများစွာ ရကြပါစေ။

□



ထွန်းတောက်

လူနှင့် ကျားသစ်

အသက်လေ့ပွဲ



ရွာလယ်ရပ်တွင် လူများ ဝိုင်း
အုံနေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တအံ့
တသြဇာတိကာ ကြည့်နေကြကို တွေ့ရ
သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ထို
ကြောင့် ဂုဏ်သားအရွယ် မောင်ထွန်း
ရီသည်လည်း လူများ ဝိုင်းအုံနေကြ
သည်အကြောင်းကို သိလို၍ မရဲတရဲ
ဖြင့် ဧရပ်နားသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

အခြေအနေကို ကြည့်သည်။
လူများ ဝိုင်းနေကြ၍ ဘာဆိုသည်ကို
အသေချာ မမြင်ရပေ။ ထို့ကြောင့်
အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဧရပ်ပေါ်ကို
တက်သွားသည်။ သို့မှ စောင့်ပုခက်ထဲ
တွင် လဲလျောင်း အော်ညည်းနေသော
လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

“ဟာ...ဒါ ကိုရှမ်းကြီးရဲ့ အဖေ။
ဦးပိန်ပါလား။ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်”ဟု
မောင်ထွန်းရီ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိ
သည်။

ထိုနောက် ရွာလူကြီး ဦးပု
ရောက်လာသည်။ ဦးပုကို မြင်သည်နှင့်
ဝိုင်းအုံနေကြသော လူများ ဘေးသို့
ရှုသွားကြသည်။ သို့သော် နောက်လူ
များ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
ရောက်လာကြ၍ လူနာ ဦးပိန်ကို လူ
များ ဝိုင်းအုံသွားကြပြန်သည်။

ဦးပုက တစ်အောင်လေး လူနာ
ဦးပိန်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး
ဝိုင်းအုံလာကြသော လူများအား စိတ်
မရည်သည့် မျက်နှာကြီးဖြင့် အသံကို
အနည်းငယ် မြှင့်၍ အော်ပြောသည်။

“ဟေး...ဟေး။ လူနာအနားမှာ
သိပ်ပြီး မအုံကြနဲ့ လေကွာ”

ဟု ဆိုကာ တစ်ဆက်တည်း
မေးသည်။



“လူနာအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ
ကွ”

“ကျားသစ်နဲ့ နှုတ်သတ်လာကြ
တာဆိုတော့ ဘယ်သက်သာမလဲဗျာ။
ဒဏ်ရာတွေကတော့ ဗရုဗု။ ဒါပေမယ့်
သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးတော့
မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဆယ်အိမ်ခေါင်းတစ်ယောက်
က မတ်တပ်ရပ်ပြီး ပြောသည်။

“အေးအေး။ ဒီတော့ ကျားသစ်
ကိုလည်း ငပိန် ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးလို
သေတယ်ဆို။ ကျားသေ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာပါ”

ဟု ရွာတစ်ယောက်က ဧရပ်
ဘေး တစ်နေရာကို လက်ညှိုးပြသည်။
သို့မှ ကျွန်တော် မောင်ထွန်းရီလည်း
ကျားသစ်သေကြီးကို မြင်တွေ့ရလေ
သည်။ ထိုနေရာတွင်လည်း ရွာသူ
ရွာသား လေးငါးယောက် ရပ်ကြည့်နေ
ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် ဧရပ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း
ပြီး လူအုပ်ကို တိုးဝင်ကာ ကြည့်
သည်။ ကျွန်တော်လည်း ယခုမှ ကျား
ကို မြင်ဖူးသည်။ ကျားသစ်က ကြောင်
နှင့်တူသည်။ ထို့ကြောင့် တောကြောင်
ကြီး တစ်ကောင်ဟု ပြောလျှင်ပင် ယုံမိ
ပေလိမ့်မည်။ ကျားသစ်၏ တစ်ကိုယ်
လုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာများ ဗရုဖြင့်
သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေသည်။

ကျားသည် ကြောင်နှင့် တူသော်
လည်း အသေချာကြည့်လျှင် ကြောက်
စရာကောင်းသည်။ ကိုယ်လုံး ပြောက်
ကျားကျား။ အစွယ်ဖွေးဖွေး။ မျက်ထုံး
မေးမေးကြီးနှင့် လက်သည်း ခြေသည်း
ကြီးများလည်း ပြန့်ကားနေ၍ ကြည့်
ရင်းကပင် ကြက်သီးထမိသည်။

“ဟ... မင်းတို့ လူနာကို ဒီ
အတိုင်း ရပ်ကြည့်နေကြသလား။ အေး
ရဲလေးဘာလေး ပို့ဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး
လား”

ဟု ရွာသူကြီးက ပြောသည်။
“သူမိန်းမကို စောင့်နေတာပါ”
ဟု ဆယ်အိမ်ခေါင်းတစ်ယောက်
က ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ငပိန်း အခုကတည်း
က လှည်းတစ်စီး အမြန်သွားရှာမင်း။
ကျားဆိပ်က ပြင်းတယ်။ သွေးတွေ
လည်း ထွက်နေတုန်း။ တော်ကြာ သေ
လိမ့်မယ်”

ခဏအကြာတွင် ဦးဝိုင်း လှည်း
တစ်စီးမောင်းလာသည်။ လူနာ ဦးပိန်၏
မိန်းမ အိမ်ယခလည်း အထုပ်ကလေး
နှင့် ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူ
တို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ငရွှမ်း
လည်း ဆွမ်းထမ်းဖြင့် ရောက်လာသည်။

သူတို့သားအမိသည် ဦးပိန်၏
အဖြစ်ကို သိမြင်ပြီးဖြစ်ကြမည်ဟု ထင်
သည်။ ယခု ရောက်လာကြရာတွင်
စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာအပြင်
တအံ့တသြဇာတိသည်ကို မတွေ့ရပေ။

ဦးပိန်သည်ကား ကျားကုတ်အစစ်
ရာ ဗရုဖြင့် သတိပင် ကောင်းကောင်း
ရဟန်မတူ။

ခဏတော်ကလည်း ဆွမ်းခံရင်း
သပိတ်ပိုက်ကာ ဧရပ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့
သည်။

“ခုထိ ငပုကို လေးရုံ မပို့ကြ



သေးဘူးလား။

ဟု မေးတော်မူသည်။ ရွာသူကြီးက...

“တင်ပိုး၊ နွားလည်းနဲ့ သူမိန်းမမရောက်သေးလို့ မပိုရသေးတာပါဘုရား။ အခုပဲ သွားပို့တော့မှာပါ”

“အေးအေး၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ။ တော်ကြာ သွေးလွန်ပြီး သေနေဦးမယ်။ မယ်ခန့်အတူ လည်လည်ဝယ်ဝယ် လူတစ်ယောက်လည်း ထည့်ပေးလိုက်။ ကောင်လေး (ငရှင်း)တော့ ခေါ်မသွားနဲ့။ ဟိုရောက်လည်း ဘာမှ လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

◆◆◆

တောင်ငူနယ် ပြောက်ဘက်ကမ်း ခိုသောင်ရွာသည် အိမ်ခြေ တစ်ရာခန့်ရှိသည်။ ပဲခူးရိုးမကြီး၏ တောင်ခြေတွင်လည်း တောင်စွယ် တောင်တန်းများ ပတ်လည်ဝိုင်းလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပဲခူးရိုးမကြီးကို အင်အားရှိရာသီဥတုကောင်းမွန်သောကြောင့် ဥယျာဉ်ဖန်မာလ်နှင့် ရာသီပင်များ ဖြစ်ထွန်းကြသည်။ တောသူတောင်သားဖြစ်ကြသည့် ရွာသူရွာသူသားများမှာ ထိုထိုလုပ်ခင်းများမှ သုံးရာသီပတ်လုံး ဝင်ငွေမပြတ် ရရှိကြသည်။

ထိုထို တောင်စွယ် တောင်တန်းကြီးတောင် ကြားတောလုပ်သားများထဲတွင် ကိုပိန်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ တောလုပ်ငန်းလေးဖြင့် အသက်မွေးသည်။

◆◆◆

(ဤ ဝိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်၍ ထိုပန် ခေါ် ဦးပိန်နှင့် သူငယ်ချင်း သုံးယောက်တို့၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှ ရေးဦးမည်။)

ကိုပိန်သည် ယခု တောင်ငူနယ် အားဖြစ်နေသော်လည်း စင်စစ်တွင်

တောင်ငူနယ်သား ကရင်-ဗမာ မဟုတ်ပေ။ တစ်ဖက်နိုင်ငံနှင့် ဆက်စပ်နေသော မွန်ပြည်နယ်၊ ဒေါက်တောင်တန်းပေါ်မှ မွန်လူမျိုးသာဖြစ်သည်။

ကိုပိန်အသက် (၁၆)နှစ်အရွယ်တွင် ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီးပေါ်လာ၍ ကိုပိန်၊ ကိုချစ်၊ ကိုမီ၊ ကိုမြမောင်၊ တစ်ရွာတည်းသား သူငယ်ချင်းလေးယောက် တော်လှန်ရေးထဲသို့ ဝင်ကာ တောင်ငူနယ်ထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

(ဦးစီမှာ စာရေးသူ၏ ဖခင်ဖြစ်ပြီး ဦးချစ်၊ ဦးမီ၊ ဦးမြမောင်တို့မှာ ညီအစ်ကိုအရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။)

ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် တတိသို့ မပြန်ကြတော့ဘဲ အစိုးရ ဆင်ပိုင်းမှာ ဝင်လုပ်ကြသည်။ ငါးနှစ်မျှ လုပ်ကိုင်ပြီး လစာမယူဘဲ ဆင်မလေးတစ်ကောင်ကိုသာ ယူကြသည်။ ဦးချစ်က ထိုဆင်မလေးကို ယူပြီး ကျန်သော သုံးယောက်တို့အား ကျွဲတစ်ကောင်ပေး ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆင်ပိုင်ရှင် ဦးချစ်က နဂါးမောက်ရွာသူ ဒေါ်မယ်အေးနှင့် ဦးစီက ကျက်သောင်းချောင်းရွာသူ ဒေါ်မယ်ခွေးနှင့်၊ ဦးမြမောင်က ကျောက်ပိုးထိုး(ကျောက်ပုထိုး)ရွာသူ ဒေါ်မြကြည်နှင့်၊ ဦးပိန်က ခိုသောင်ရွာသူ ဒေါ်မယ်ခန့်နှင့် တစ်ရွာစီမှာ အကြောင်းပါပြီး တတိဖြစ်သော ဒေါက်တောင်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခေါက်မျှ မပြန်ကြဘဲ အခြေချ၍ နေထိုင်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်တွင် ဦးပိန်က အရပ် ငါးပေ၊ နှစ်လက်မမျှသာ ရှိပြီး တုတ်ခိုင်သည်။ ကျစ်လျစ်ပြီး သန်မာသည်။ မျိုးရိုးအလျောက် ထိုးကွင်းများဖြင့် ပြည့်နက်နေသည်။ ဗမာစကားကိုလည်း ပီသအောင် မပြောနိုင်ပေ။

သူငယ်ချင်း လေးယောက်ဆိုလျှင် အရက်သောက်ကြသည်။ မူးလာပြီးနောက် လက်ဝှေ့ဆော့ကြသည်။ ငှက်ကြီးတောင် စားရည်ကြီးများဖြင့် သူတို့၏ ရိုးရာ စကားများကို ပြောဆိုကာ သိုင်းကကြသည်။ ခုတ်ကြ ထစ်ကြသည်။ သူတို့ သိုင်းကစားနေကြသည်ကို ကြည့်နေကြသူများပင် အသည်းတယားယားဖြစ်ကြရသည်။

ရွာသားများက သူတို့လေးယောက်ဆိုလျှင် ဆေးမင်ကြောင်ပေါက်ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။ လေးယောက်ဆိုသော်လည်း အရက်မသောက်လျှင် ဘာမျှမဖြစ်။ မူးလာလျှင်လည်း တား၍ပင် မရပေ။ စားရည်ကို ဆွဲပြီး ခုတ်ကြထစ်ကြသည်။ အမူးပြေလျှင် လည်ပင်းဖက်ပြီး ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်ကြသည်။ အချိန်ကုန်လျှင် ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်ရွာကို ပြန်ကြသည်။

◆◆◆

ဦးပိန်၏ ဥယျာဉ်က ရွာနှင့် လှမ်းသည်။ ခိုသောင်ရွာအနီး နာမည်ကြီးဖြစ်သော မြစောညီနောင်ဘုရားကြီး၏ ပြောက်ဘက် တောင်တန်းလျှိုမြောင်များထဲတွင် တောရိုင်းမြေကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး လယ်ယာဥယျာဉ်များ တည်ဖန်ကာ နှစ်တိုး၊ နှစ်ရှည်ဥယျာဉ်ပန်းမာန်ပင်များကို စိုက်ပျိုးရင်း မွေးမြူရေးကိုပါ တွဲ၍လုပ်ကိုင်နေသည်။ ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ သိုးများ၊ ခိုင်းနွား၊ ခိုစား၊ နွားမများ စသည်ဖြင့် ခိုင်သမျှ မွေးမြူထားသည်။ မြို့ရွာများနှင့် လွတ်ကင်းသော တောထဲတွင် ဖြစ်၍ ဥယျာဉ်ခြံမြေနှင့် မွေးမြူရေးကို စိတ်ကြိုက် လုပ်ကိုင်၍လည်း ရသည်။ ထို့နောက် ပြဿနာက စလာခဲ့သည်။ ကြက်များ တစ်ကောင်ပြီး



ကျားသစ်ကလည်း စားရည်ကို ဦးပိန်အား ပြန်ကောက်ခွင့် မပြုဘဲ စားရည်ကို လှမ်းကောက်မည်ပြုလိုက်တိုင်း သဲကြီးမဲကြီး ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက် နေလေသည်။ ထို့နောက် ကျားသစ်က စားရည်ကို လက်ဖြင့် ကုတ်ဖယ်လိုက်၍ ချောက်ထဲသို့ လွင့်ပျံ့ကျသွား လေသည်။

တစ်ကောင် ပျောက်လာသည်။ ပျောက်စ တွင် သိပ်ပြီး မသိသာသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း သတိပြုမိလာသည်။

ထို့ကြောင့် တောထဲက တော ကြောင်များပင် လာဖမ်းသလား။ ခွေးများ လာဆွဲသလား။ ရွာထဲမှ နွားကျောင်း သားများပင် လောက်လေးဖြင့် ပစ်ခတ် ပြီး ယူသွားကြလေသလား စသည်ဖြင့် ဦးပိန် လားပေါင်းများစွာဖြင့် တွေးနေမိ သည်။

သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်သော် လည်း လက်သည်က မပေါ်တော့ ခက်သည်။ ဘယ်သူ့၊ ဘယ်သတ္တဝါကို စွပ်စွဲရကောင်းမှန်း မသိလည်း ဖြစ်နေမိ သည်။

ပျောက်နေသည်မှာလည်း အမှန်။ သူခိုး တရားခံကိုလည်း စုံစမ်း ၍ မရ၊ မူလဇီဝကလည်း မွန်လူမျိုး စစ်ထွက်၊ ထို့နောက် ဆင်ထိန်း၊ ကျွဲ ထိန်းဘဝကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖန်တီးလာ ခဲ့သည့်အဖြစ်မှသည် လက်ငဲ့သမား၊ သိုင်းသမားကြီးလည်း ဖြစ်သည့် အလျောက် ဒေါသထန်လာမိသည်။ သို့သော်လည်း တရားခံကို စုံစမ်း၍ မရသည်က ခက်သည်။ တရားခံ ကြက်သူခိုးကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်၍ရလျှင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းမည်။

ခိုးသည်ကို ဦးပိန် မကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူခိုးအားလုံးကို ရွံသည်။ မုန်းသည်။ စက်ဆုပ်သည်။ မျက်နှာ မျက်ခွက်မကျန်အောင် ဆုတ်ပြီပစ်ချင် သည်။ လူချင်းတူလျက်နှင့် သူများ နည်းတူ လုပ်ကိုင်၍ မစားသောက်ဘဲ ခိုးစားကြသည့် လူများလောက် အောက်တန်းကျသည်မှာ မရှိဟု ထင် သည်။

ထို့နောက် ဝက်တစ်ကောင် ပျောက်ဆုံးသွားပြန်သည်။

တောထဲတွင် ဖြစ်၍ ရာသီပေါ် စိုက်ခင်းများကို ခြံထိုး ကာထားပြီး ကြက်၊ ဝက်၊ သိုး၊ ဆိတ်များကို သည် အတိုင်း လွှတ်ထားသည်။ ကျွဲ၊ နွားများ ကိုလည်း လှန်ခြင်း၊ ကျောင်းခြင်း မရှိ ဘဲ တောထဲသို့သာ မောင်းလွှတ်ထား သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူခိုးများက အလွယ်တကူ လာရောက် ခိုးယူနေ ကြခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆသည်။

ယခု ပျောက်ဆုံးသွားသည်မှာ ဝက်ဖြစ်၍ စုံစမ်းလျှင် အလွယ်တကူ ရနိုင်သည်ဟု ယူဆကာ ဦးပိန်သည် ရွာထဲတိုင်အောင်သွားပြီး ဖိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသည့် ကိုချစ်၊ ကိုမြမောင်၊ ကိုစိ စသော လူများအား ကြက်၊ ဝက်များ အခိုးခံနေရသည့်အကြောင်းကို ဖွင့်ဟ

ပြောပြကာ စုံစမ်းပြန်သည်။

ဦးချစ်က ပြောသည်။

“ကြက်လောက်ဆိုရင်တော့ ရွာ ထဲက ကာလသားလေးတွေ ဗူးသီးနဲ့ ရောဖို့ လာခိုးကြတယ်ဆိုရင် လက်ခံ နိုင်သေးတယ်။ အခု ဝက်ကျတော့ လွန်တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ချစ်။ ဒါကြောင့် ငါ ဒေါသထွက်နေတာ။ ပြီးတော့ ကြက် ဆိုလည်း တစ်ကောင် တစ်လေဆို တော်သေးတာပေါ့။ အခုတော့ တစ် ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ဆက်တိုက် ပျောက်နေတာကွ။ ပြီးတော့ အခု ဝက် အထိ ဖြစ်လာနေပြီ။ တောက်...”

ဦးပိန်၏ တက်ခေါက်သံ ကျယ် လောင်သွား၏။

ဦးချစ်က စဉ်းစားလိုက်ပြီး ပြန် ပြောသည်။

“လွန်တော့ လွန်တာပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် သူတို့လွန်တိုင်း ကိုယ် မလွန်စေနဲ့။ မင်းက ဒေါသကြီးတဲ့ ကောင်။ တော်ကြာ သတ်ကြပုတ်ကြ နဲ့ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက်ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ဒါကြောင့် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ။ ထို့ လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး စုံစမ်းဖော် မယ်”

ဦးချစ်၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးပိန် ချာခနဲလှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။ တရား ကို ရသည့်နည်းဖြင့် ဖော်ထုတ်ပြီး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုံးမတော့မည် ဟုလည်း တေးထားလိုက်သည်။

နောက်နေ့တွင် အခြားရွာမှ တိုင်အောင် ဆက်စုံစမ်းသည်။ အ က လက်သည်ပေါ်မလာပေ။ ထို့ နောက် ထင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာမှ တိုင်အောင် ဆက်စုံစမ်းရင်း တရားခံကို ရှာမရသည့်အပြင် တစ်ကောင် ဆက်ပျောက်သွားခြင်း



သည်။

အခြေအနေက အတော်လေးပင် ဆိုးလာနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဦးပိန်လည်း မနားတမ်း လိုက်စုံစမ်းနေသည်။ ဝက်များသာ ဆက်ကာ ပျောက်ဆုံးလာသဖြင့် ကိုယ့်ရွာထဲက ဟူ၍ပင် ထင်ဖွယ်မရှိတော့ပေ။

ကိုယ်ရွာထဲတွင် ထိုမျှအထိ လက်ရဲငှက်ရဲနိုင်သော သူခိုး မရှိပေ။ ယခု ကြက်များမှ ဝက်များအထိ ဆက်ကာ ပျောက်ဆုံးလာနေ၍ သူခိုးသည် အခြားတစ်ရွာကသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုယ်ရွာထဲက ထိုမျှအထိသာ ခိုးဆိုးနေလျှင်လည်း ဦးချစ် စသော စုံစမ်းခိုင်းထားသည့် သူငယ်ချင်းများထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်သော်လည်း သိနိုင်ပေမည်။

ယခု လက်သည် လုံးဝ မပေါ်ဘဲ တစ်ပျောက်တည်း ဆက်ကာပျောက်နေသည်။ လက်သည်ကိုလည်း စုံစမ်း၍ မရ။ ထို့ကြောင့် ဦးပိန်မှာ ရူးရူးရှဲရှဲဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် ရွာများကိုသာ တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာ လိုက်လံ စုံစမ်းနေလေသည်။

“ကိုပိန်... နို့စား နွားမလေး တစ်ကောင်ပျောက်ပြန်ပြီ”

“ဘာ...”

ဦးပိန်၏အသံ ကျယ်လောင်သွားသည်။ ရွာစဉ်လှည့်ပြီး သူခိုးစုံစမ်းရင်း ပြန်လာရာ တဲအိမ်ထဲသို့ မဝင်ရသေးဘဲ အိမ်ယခံက ဆီးပြောလိုက်၍ ဦးပိန်၏ အိမ်သို့ ဆွပေးသလိုပင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဦးပိန် သက်မတစ်ချက်ချကာ စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် အိမ်ယခံအား မေးသည်။

“ပျောက်တာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ”

“ခုတင်ကလေးပဲ။ ကျုပ်က ကြက်၊ ဝက်တွေ ပျောက်တယ်ဆိုပြီး ကြက်၊ ဝက်တွေကို အဓိက ဂရုစိုက်နေတာ။ နွားတွေကိုတော့ မြောက်ဘက် တောင်ကြားထဲပဲ မောင်းသွင်းထားလိုက်တယ်။ အဲဒါ ခုတင်က နွားတွေ လန်ဖျပ် အပြီးထောင်ပြီး ပြေးလာကြလို့ ကျုပ်စစ်ကြည့်တော့ နို့စား နွားမလေးတစ်ကောင် ပါမလာတော့ဘူး”

ဦးပိန် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ကာ အံ့ကို တစ်ချက်ကြိတ်ပြီး ပြောသည်။

“အင်း... ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုရင် ဇီနွားသူခိုးဟာ ဇီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိဦးမယ်။ အဝေးတော့ မရောက်နိုင်သေးဘူး။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ဦးပိန် အိမ်ပေါ်ကို ခုန်တက်ပြီး ဓားမြှောင်ကို ခါးမှာ ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငှက်ကြီးတောင် ဓားရှည်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ကိုပိန် သတိလည်းထားဦးနော်၊ တော်ကြာ သူ့အမူကနေ ကိုယ့်အမူ ဖြစ်နေပါမယ်။ ဒါကြောင့် သူခိုးကို ဖမ်းမိရင်လည်း အိမ်သအလျောက်တော့ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ သက်ဆိုင်ရာကိုပဲ တိုင်ပင်”

ဦးပိန်သည် အိမ်ယခံ ပြောသည်ကို ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်ခဲ့ဘဲ မြောက်ဘက် တောထဲသို့ တန်းလိုက်သွားလေသည်။ နွားခြေရာများကိုလည်း ကြည့်သည်။

ပြေးလာထားကြသော ခြေရာများဖြစ်၍ ပိုပြီးပင် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ နွားခြေရာများ၏ အဆုံး သို့တည်းမဟုတ်

ထိုထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် နွားသူခိုးကို တန်းတွေ့လောက်သည်ဟု တစ်ထစ်ချ ဦးပိန် ယုံကြည်နေသည်။ နွားကို သတ်ဖြတ်ပြီး သင်ဖျင်နေလျှင်လည်း အပြီးမသတ်နိုင်လောက်သေးပေ။ နွားကို ဆွဲပြီး ထွက်ပြေးလျှင်လည်း သည်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အနီးအနားမှာပင် ရှိနေပေမည်။

တွေ့သည့် နေရာတွင် ပွဲကြီး ပွဲကောင်းတစ်ပွဲဖြစ်အောင်တော့ ဆင်နွဲ့ရလိမ့်မည်ဟုလည်း ဦးပိန် အံ့ကြိတ်ကာ အိမ်သအလျောက် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

တောထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဦးပိန် သတိကို ကြီးကြီးထားသည်။ သိုင်းသမား၊ လက်ဝှေ့သမားဖြစ်သည့် အလျောက် ယာဘက်လက်က ဓားရှည်၊ ဘယ်ဘက်လက်က ဓားမြှောင်ဟု ဓားနှစ်ချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားသည်။

နွားသူခိုးသည် တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်နိုင်။ အနည်းဆုံး သုံးလေးယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ သုံးလေးယောက် ဖြစ်၍ပင် ကြက်မသည် ဝက်၊ ထိုမှ ကောင်းမှန်းသိလာပြီး အတင်ရဲကာ ယခုလို နွားတိုင်အောင် တစ်ဆင့်တက်ပြီး ခိုးလာကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။

တွေးရင်းက ဦးပိန်၏ အိမ်သည် သာ၍ပင် ကဲလာလေသည်။ ပင်ကိုယ်အိမ်သကြီးသော ဦးပိန်၊ သိုင်းလက်ဝှေ့ကို ကျွမ်းကျင်ပြီး လက်ရဲဖက်ရဲလည်း နိုင်သော ဦးပိန်။

ဦးပိန် နွားများ စ၍လန်ပြီပြေးထားကြသည့်နေရာကို တွေ့ပြီး ကန်ကျောက်ပြီး ပြေးထားသော ခြေရာများ ဖြစ်၍ ထင်ရှားနေသည်။

ဦးပိန် ရပ်လိုက်ပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကြည့်ရှုပြီး သုံးယယ်ကြည့်



သည်။ ဤနေရာသည် တောစပ်၊
တောစတွင်ဖြစ်ပြီး ချုံပုတ်များလည်း
ဟိုတစ်ပုတ်၊ သည်တစ်ပုတ် ရှိနေ၍
သူခိုးသည် နွားများ၏ အခြေအနေ၊
နွားရှင်၏ အခြေအနေများကို သေချာ
စွာ ချောင်းမြောင်းလေ့လာပြီးမှ အပိုင်
လုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်နိုင်သည်။

“တောက...”

ဦးပိန်၏ တက်ခေါက်သံ ကျယ်
လောင်သွားသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ရင်ဆိုင်ကြရပြီ
ပေါ့”

ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး
ကြွားဝါးလိုက်သည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း
ယခု နာရီပိုင်းအတွင်းမှာသာ ဖြစ်ပွား
သွားသော မှုခင်းဖြစ်နေ၍ နွားသူခိုး
များသည် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှ အဝေးသို့
မရောက်နိုင်သေးပေ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ရှိနေလောက်သေးသည်။

နွားကို ဆွဲဖြောင့် မပြန်နိုင်သလို
သတ်ဖြတ်ပြီး သင်/ဖျက်နေကြလျှင်
လည်း အချိန်နာရီပိုင်းမျှဖြင့် နွားတစ်
ကောင်လုံးကို အပြီးသတ် သင်ဖျက်၍
ပြီးနိုင်ဖွယ်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးပိန်
နှင့် ပွဲကောင်းတီးကြမည်မှာ သေချာ
သလောက်အခြေအနေမှာ ရှိနေလေ
ပြီ။

ဦးပိန်လည်း တိုက်ပွဲဝင်ရတော့
မည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်ပြီ။ သတိ
ကို ပိုမိုထားလိုက်သည်။ ဓားရှည်ကို
ယာ၊ ဓားမြှောင်ကို ဘယ်ဟု ကိုယ်
စောင့်တော် ဓားနှစ်ချောင်းကိုလည်း
တိုက်ပွဲဝင် လှုပ်ရှားရန် အသင့်ပြုကာ
တောထဲကို စုဝင်လေသည်။

အလံနှစ်ဆယ်ခန့် ဝင်လိုက်
သည်နှင့် နွားမလေး လဲနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်
ချက်တွေ့ပြီး ဦးပိန် အာရုံပြောင်းသွား

လေသည်။ သူ့နွားမလေးကို မြွေဆိုး
များ ကိုက်၍ပင် သေဆုံးရလေသလား
ဟု မှားယွင်းစွာဖြင့် တွေးလိုက်မိသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ မှားယွင်းစွာ အထင်
စိတ်နှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ရန် တင်းထား
သော စိတ်ကိုလည်း လျော့ချလိုက်မိ
သည်။ ဤကဲ့သို့ လျော့ချလိုက်ခြင်း
သည်ပင် ဦးပိန်၏ အားနည်းချက်သည်
အန္တရာယ်နှင့် အလွန်နီးကပ်သော
မဟာအမှားကြီးဖြစ်သွားရလေသည်။

နွားမလေး လဲနေသည်ကလည်း
ဦးပိန်ဘက်ကို ကျောပေးလျက် ဖြစ်
နေသောကြောင့်လည်း နွားမလေး၏
ဇေယျာကို သေချာစွာ မမြင်ရသေး
သဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မသိ
နိုင်ဖြစ်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးပိန်သည် သူ့
နွားမလေး မြွေဆိုးကိုက်၍ သေလေပြီ
ဟု ထင်မှတ်ကာ စိတ်ပျက်လျက် ဓား
ရှည်ကို နောက်ကျောမှာ ရှိသော ဓား
အိမ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ ဓားမြှောင်ကို
လည်း ခါးကြားထဲသို့ ပြန်ထိုးသိမ်း
လိုက်ပြီး နွားမလေး၏အနားသို့ ကပ်
သွားသည်။ သို့မှ နွားမလေး၏ ဝမ်း
ခိုက်တစ်ခုလုံး ပာင်းလင်းပွင့်နေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သည်အဖြစ်ကို မြင်လျက်နှင့်ပင်
နွားမလေး ဘာဖြစ်သည်၊ ဘယ်သို့



သော ရန်သူမျိုးက တိုက်ခိုက်၍ သေ
ဆုံးနေသည်ဟု ချက်ချင်း မသိနိုင်သေး
၍ နွားမလေး၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ
စဉ်းစားနေချိန်တွင် အမှတ်မထင် ချုံ
အကွယ်မှ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သော
ကျားသစ်သည် “ဝုန်း...”ဟူသော
ဟိန်းသံကြီးဖြင့် ပြေးထွက်လာပြီး
တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဦးပိန်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ချက်
ချင်းပင် ဘေးဘက်ကို ခြေတစ်လှမ်း
ဆုတ်ကာ တိမ်းဖယ်ပြီး ရှောင်ပေး
လိုက်၍ ကျားသစ်ရှေ့သို့ သုံးလေးလံမျှ
ကျော်သွားကာ ထိုးလဲသွားလေသည်။
ထိုအခိုက်တွင် ဦးပိန်က နောက်ကျော
မှာ လွယ်ထားသော ဓားရှည်ကို ဆွဲ
ထုတ်လေသည်။

သို့သော် ကျားသစ်ကလည်း
ဓားကို ဆွဲထုတ်ခွင့် မပြုတော့ပေ။
ကျား။ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ၊ မိကျောင်း
စသော သားရဲများမှာ တိုက်ခိုက်သတ်
ဖြတ်တတ်သော တိုက်ရည်ခိုက်ရည်
နှင့် မုဆိုးတို့၏ ဉာဏ်ပညာမျိုး ရှိကြ
သည်။ ရန်သူ၏ အားနည်းချက်နှင့်
အားသာချက်များကိုလည်း နားလည်
ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ဦးပိန်၏
ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်နေသော ဉာ
ဘက် လက်ကိုသာ စတင်၍ တိုက်
ခိုက် ပုတ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော်လည်း သိုင်း၊ လက်စုသော
ဖြစ်သည့် ဦးပိန်က ပါးနပ်လျှင်စွာဖြင့်
ပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်၍ ထက်လှစွာ
သော ကျားသစ်၏ လက်သည်းရှည်
ကြီးဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ခြင်းမှ သိသိထေး
လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရသည်။

သို့သော် ယခုအကြိမ်တိုင်း
ဓားရှည်ကို ဆွဲနုတ်နေချိန်ဖြစ်၍ နွား
ရှားရန် နေ့ကွေးလျက် ရှိသည်။



တိုက်ရည်ခိုက်ရည်နှင့် မုဆိုးဉာဏ် ရှိသည့် ကျားသစ်ကလည်း ကျွမ်းမြင့် တစ်ပတ်လည်လာကာ အဓိက ဖြစ်သော လူကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ နောက်ကျောဘက်က ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်နေသော ဦးပိန်၏ ယာဘက်ကိုသာ ပုတ်ဆွဲလေသည်။

ဦးပိန်မှာ ဓားရှည်ကို ဆွဲနုတ်နေချိန်(မဟားတရား)ဖြစ်နေရ၍ လွတ်အောင်ပင် မရှောင်နိုင်လိုက်ပေ။ ချွန်ထက်သော ကျားသစ်၏ လက်သည်းရှည်ကြီးများသည် ဦးပိန်၏ ယာဘက်လက်ဖျံကို အကြောင်းလိုက်ကြီးကုတ်မိကာ ဓားရှည်သည်လည်း လက်မှ လွတ်ကျသွားလေသည်။

ကျားသစ်ကလည်း ဓားရှည်ကို ဦးပိန်အား ပြန်ကောက်ခွင့် မပြဘဲ ဓားရှည်ကို လှမ်းကောက်မည်ပြုလိုက်တိုင်း သဲကြီးမဲကြီး ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်နေလေသည်။ ထို့နောက် ကျားသစ်က ဓားရှည်ကို လက်ဖြင့် ကုတ်ဖယ်လိုက်၍ ချောက်ထဲသို့ လွင့်ဖျံကျသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးပိန်လည်း ကျားသစ်၏ ခိုက်ရည်ခိုက်ရည်ဉာဏ် မုဆိုးဉာဏ်များကို ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၍ ဓားရှည်ကို ပြန်ကောက်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ကျားသစ်အဟုန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာသည်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ခါကြားထဲက ဓားမြှောင်ကိုသာ ဆွဲနုတ်လိုက်လေသည်။

ဓားမြှောင်သည် ဓားရှည်ထက် များစွာ အားနည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိန်းဟောက်၊ ပြောင်းဆန်ကာ တိုက်ခိုက်နေသော ကျားသစ်အား တစ်ချက်တည်း အသေထိုးသတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဉာဏ်လက်သည် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရထား၍ အားနည်းသော

ဘယ်ဘက်လက်နှင့်သာ သတိထားကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်၍ ထိုးသတ်သည်ထက် ဝှေ့ရမ်းလှည့်ပတ်ကပ်ဆွဲသည်ကသာ ပိုပြီး ထိရောက်ဖွယ်ရှိသည်။

ဘယ်လက်ဖြင့် မဟားတရားထိုးလျှင် ဦးပိန်၏ လက်အကျွံတွင် ကျားသစ်၏ ထပ်မံ ပုတ်ချခြင်းကိုလည်း ခံရနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ဝှေ့ရမ်းဝှေ့ကြောင်းပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်လျှင်မူ သိုင်း၊ လက်ဝှေ့တို့၏ သဘောအရ ရှောင်တိမ်းပြီးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျားသစ်ပြေးဝင်လာသည်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ဓားမြှောင်ဖြင့် ဝှေ့ရမ်း၍ ဆွဲချလိုက်ရာ ကျားသစ်၏ ယာဘက် လက်ဖျံအောက်(တံတောင်ဆစ်)ကို ကြောင်းမိသွားလေသည်။ ဓားမြှောင်က ချွန်ထက်သောကြောင့် ကျားသစ်၏ တံတောင်ဆစ်သည်လည်း တစ်ပေခန့်အထိပင် စုတ်ပြပြီး သွေးများလည်း ရဲခနဲ ပြာထွက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားသစ်လည်း ချည်နဲ့နဲ့ဖြစ်သွားပြီး အားနည်းသွားလေသည်။ သို့သော်လည်း ဦးပိန်သည် ပြေးမဝင်ဘဲ ဆွဲ၍သာ ပေးနေ၍ ဒေါသထန်နေသော ကျားသစ် နောက်တစ်ကြိမ်ပြေးဝင်လာသည်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ကပ်ဆွဲလိုက်၍ တစ်ပေခန့် စုတ်ပြပြီး သွေးများလည်း ရဲရဲနီသွားပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျားသည် သာ၍ပင် ဒေါသထန်ပြင်းသွားလေသည်။ နာကျင်၍ အားနည်းလာသည်နှင့်အမျှ ကျွမ်းမြင့်လောက်အောင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့သလို သိပ်ပြီးလည်း နောက်မဆုတ်တော့ဘဲ အနီးကပ်သာ သတ်ပုတ်လာလေသည်။

သည်အချိန်၌ ဦးပိန်မှာလည်း တိုက်ပွဲကြာရှည်လာ၍ မောပန်းလာခြင်း၊ ယာဘက် လက်ဖျံတွင် ရထားသော ဒဏ်ရာက နာကျင်ပြီး သွေးထွက်လွန်လာခြင်းတို့ကြောင့် ဦးပိန်အားနည်းလာပြီး မျက်စိအမြင်သည်လည်း ဝေဝါးလာ၍ ကျားသစ်၏ ဖက်လှဲခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ မြေပြင်တွင် ဦးပိန်နှင့် ကျားတို့ လုံးထွေးသွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးပိန်လည်း မထူးတော့။ ကျားသစ်၏ လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန်လည်း မကြိုးစားနိုင်တော့ဘဲ ကျားသစ်၏ ကိုယ်အာနုကိုသာ ဓားမြှောင်ဖြင့် ရနိုင်သမျှ ထိုးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားသစ်လည်း အတော်လေးပင် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ပြီး ယိုင်လျက်က ထိုးလဲသွားသည်။ ဦးပိန်မှာ ထိုနည်းလည်းကောင်း ယိုင်နဲ့နဲ့သာ ရှိတော့သည်။

ကျားသစ်လည်း နောက်မဆုတ်ဘဲ တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ ဦးပိန်က သိုင်းလက်ဝှေ့သမားဖြစ်သည့်အလျောက် ရန်သူကို သတ်ရန်ထက် မိမိကိုယ်ကို ဦးစွာ ကာကွယ်ပြီး ကျားသစ် လှမ်းပုတ်၊ ကိုက်ဝါးသည်ကို လွတ်ရှုရှုသာ ရှောင်တိမ်းကာ ကျားသစ် လှမ်းပုတ်လိုက်သော လက်အကျွံတွင် ကျားသစ်၏ ကိုယ်လုံးကို အဓိအရဖက်တွယ်ထားပြီး လည်ပင်းနှင့် ရင်အုံများကို ဓားမြှောင်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားသစ်မှာ ဦးပိန်အား ကိုက်ခဲ သတ်ပုတ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ တဂူဂူအော်ရင်း အသံပျောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ကျားသစ်၏ ကိုယ်လုံးသည် ဦးပိန်၏ ကိုယ်လုံး



သို့ ပိကျလာသည်။

(တပုဂ္ဂိုလ် အော်သည်ကို အာသည်ဟု ခေါ်ကြသည်။ သေရလောက်သော အဖြစ်မျိုးဖြင့် ကြုံကြိုက်လျှင် ဖြစ်စေ၊ သေဘေးကြီး ဆိုက်ရောက်လျက် မခံနိုင်လောက်အောင် ခံစားရလျှင်ဖြစ်စေ၊ ဟစ်အော်ရာတွင်လည်း ဝု...ဝု... "ဟု လည်ချောင်းသံရှည်ဖြင့် အော်သည်ကို အာသည်ဟု တောသား/မုဆိုးကြီးတို့ ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။)

ထိုအချိန်ထိ ဦးပိန်သည် ကျားသစ်၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ရောက်လျက် ရှိနေသေးသည်။ ကျားသစ်မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဦးပိန်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိကျလာနေခြင်းမှာ သေပြီ၊ စိတ်ချရလောက်သော၊ အနေအထားမှာ ရှိနေပြီဟု နားလည်လိုက်၍ ဦးပိန်သည် ကျားသစ်၏ ကိုယ်အောက်မှ တွန်းဖယ်ပြီး ထွက်လိုက်သည်။

ဦးပိန်လည်း အတော်လေးပင် အခြေအနေမကောင်းလောက်သည်အထိ ခံစားနေရလေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကျားသစ်ကုတ်ခြစ်ထားသော ဖိတ်ရာများ ဗရုပွဖြစ်နေလေပြီ။

ထို့နောက် အသက်ပျောက်နေသော ကျားသစ်ကို တစ်ချက်ဆောင့်ကန်ထားခဲ့ပြီး ပျော့ယိုင်နေသော ကိုယ်ကို အားတင်းကာ တဲအိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

တဲအိမ်ထဲ၌ အိမ်မယ်ခ မရှိပေ။ ဦးပိန်လည်း တဲအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်အောင်ပင် မတက်နိုင်တော့ဘဲ တဲရှေ့မှာပင် လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ခြံထွက်သီးနှံများကို ဝယ်ယူရန် ရောက်လာကြသော ရွာသားများနှင့် တွေ့၍ အလန်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ကြမှ ခြံထဲသို့ ဆင်းနေ

သော အိမ်မယ်ခလည်း ချက်ချင်းပြေးရောက်လာလေသည်။

ထို့နောက် ဦးပိန်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ လန့်ဖျပ်ပြီး ထအော်လေသည်။ ထို့နောက် "ကိုပိန်...ကိုပိန်" ဟု လှုပ်၍ ခေါ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဦးပိန်သည် သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မယ်ခမှာ အရှုတစ်ပိုင်း ဖြစ်ကာ ထအော်ပြန်သည်။

"ကိုပိန်...ကိုပိန်၊ အမလေး... ငါ့ယောက်ျား ဘာဖြစ်လာလဲ မသိဘူး။ လုပ်ကြံပါဦးတော့"

"ငါ့ကို ကျားသစ်ကိုက်တာ၊ ကျားသစ်ကိုလည်း ငါသတ်ထားခဲ့ပြီ။ ဦးပိန်ကား သူ့အဖြစ်ကို ထိုမျှသာ ပြောပြနိုင်လေသည်။

"အမလေး ကျားသစ်ကိုက်တာတဲ့"

ဟု အိမ်မယ်ခက သူ့ယောက်ျားကို ဖက်ပြီး အော်ငိုလေသည်။

"ဟဲ့...မခ၊ နင် အဲလို အော်ငိုနေလို့ ဖြစ်မလား။ နင့်လင်ကို ရွာသို့ ထမ်းသယ်ပြီး ရွာတွေကို အကူအညီတောင်းကာ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့"

သို့မှ အိမ်မယ်ခလည်း ရူးနေသူသတိပြန်လည်လာသလိုဖြစ်ကာ၊ တဲအိမ်ကြီးပေါ် ပြေးတက်ပြီး စောင်ကျားတစ်ထည်ကို စောင်ပုခက်လုပ်၏။ ထို့နောက် ထိုလူများ၏ အကူအညီဖြင့်ပင် ဦးပိန်အား သယ်မပြီး ရွာဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာကြလေသည်။



"ကိုပိန်...အပြင်မှာ ရှင်သူငယ်ချင်း ကိုချစ်တို့ လူစုရောက်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်က အတွင်းလူနာ ဖြစ်နေလို့ ဆရာဝန်က တွေ့ခွင့်မပေး

ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ ရှင်အတွက် ဆေးဖိုးထောက်ပံ့ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဒီအကြောင်း ရှင်ကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါတဲ့"

ဦးပိန် အားယူပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အားပြုပြီး လေသံသံသံဖြင့် ပြောသည်။

"သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြန်ပြောပြလိုက်ပါကွယ်"

ဦးပိန်ကား ထိုမျှသာ ပြန်ပြောနိုင်ပြီး မျက်စိပြန်မှိတ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဦးပိန်သည် တစ်လတိတိ ဆေးရုံမှာ နေခဲ့ရသေးသည်။ ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းလာပြီးနောက်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကိုယ်လက်အင်္ကျီများ ချို့ယွင်းပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ လူကောင်းပကတိအတိုင်းပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စာကြွင်း။ ယခုအခါ သူ၏ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်လုံး ကွယ်လွန်သွားကြပြီဖြစ်သော်လည်း ဦးပိန်သည် ကား ကျန်းမာစွာဖြင့်ပင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က အသက် (၇)နှစ်အရွယ် ဤစာရေးသူ မောင်ထွန်းချီသည်ပင် ယခုအခါ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ယခု ဦးပိန်၏ အသက်သည်လည်း ကိုးဆယ်ကျော် တစ်ရာဝန်းကျင်တွင် ရှိနေမည်ဖြစ်၍ ဘိုးသက်ရှည်ကြီးဟူ၍ပင် ဆိုရပေတော့မည်။



ကောင်းကောင်း ဆွမ်းတော်တော် ရက်စွဲကြီးများ





■

အငြိမ်းစားယူပြီးသူများအတွက် အဓိကအလုပ်မှာ ကျန်းမာစွာ အသက် ရှည်ရေးအတွက် ဂရုစိုက် နေထိုင်ရန် သာ ရှိတော့သည်။ ထိုအပြင် ဝိသယနာ တရားစခန်းများတွင် တရားဘာဝနာ ပွားများရင်း ဘဝကို ကုန်ဆုံးကြရန် သာ ရှိတော့သည်။

သွားလာရေး အဆင်မပြေတော့ သဖြင့် အိမ်သို့ အလည်လာသော သားသမီးမြေးများ၊ မိတ်ဆွေများတို့နှင့် စကားပြောရသည့်အချိန်လောက်သာ ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားခွင့်ကြသည်။ အထူး သဖြင့် ဝါကျွတ်ချိန်ရောက်ပါက လာ ရောက် ကန်တော့ကြသည့် ဆွေမျိုးများ နှင့် ကြည်နူးခွင့်ရတတ်ပါသည်။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်အား လာရောက် ကန်တော့ကြသူများထဲတွင် တင်မောင် လတ်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိပါသည်။ တင်မောင်လတ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆွေ မျိုးမတော်သော်လည်း ကျေးဇူးဆပ် သည့်အနေဖြင့် နှစ်စဉ် ဝါကျွတ်တိုင်း မပျက်မကွက် လာရောက်ကန်တော့သူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

တင်မောင်လတ်သည် သူ ဘွဲ့ရ ကာစက အလုပ်ရှာမရသဖြင့် စိတ်ပင် ပန်းနေစဉ် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို အောက် တန်းစာရေးရာထူးရအောင် ကူညီခဲ့ဖူး ပါသည်။ ထိုကျေးဇူးအပြင် သူ့တွင် ငွေကြေးအခက်အခဲရှိတိုင်း သူ့ကို ငွေချေးရပါသည်။ သူ လခထုတ်ပါက ချက်ချင်း ပြန်ဆပ်လေ့ရှိပါသည်။ တင် မောင်လတ်သည် ဘာသာရေးကိုင်း ရှိုင်းသည့်အပြင် အလုပ်ကိုလည်း အလွန်ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။ သူ၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် တစ်နှစ်ကျော်သည် နှင့် အောက်တန်းစာရေးရာ အထက်

တန်းစာရေးအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံရပါသည်။

တင်မောင်လတ်မှာ ဘာသာရေး လည်း ကိုင်းရှိုင်း၊ အလုပ်လည်း ကြိုး စားသဖြင့် သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်း တစ်ခုပေါ်လာပါသည်။

ရုံးတွင် လစ်လပ်လျက်ရှိသော အငယ်တန်း မန်နေဂျာရာထူးအတွက် ဘွဲ့ရ စာရေးများ စာမေးပွဲဖြေဆိုခွင့်ရခဲ့ သည်။ တင်မောင်လတ်သည် ထိုစာမေး ပွဲအောင်မြင်ပြီး မန်နေဂျာဖြစ်ခဲ့သည်။ တင်မောင်လတ်အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါသည်။

သို့သော် တင်မောင်လတ်သည် မန်နေဂျာဖြစ်ပြီး မကြာမီ အလုပ်က ထွက်လိုက်ကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ အလုပ်က ထွက်ရသည့်အကြောင်း ခုံစမ်းရာ အောင်ဘာလေဆုကြီးပေါက် ၍ ပြင်ပတွင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် အလုပ်မှ ထွက်သွားကြောင်း သိရှိရ သည်။

အပြင်လောကတွင် တင်မောင် လတ်သည် စီးပွားရေးအဆင်ပြေပုံရ သည်။ ကျွန်ုပ်အား နှစ်စဉ် မပျက် မကွက် လာရောက်ကန်တော့ရာတွင် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ကန်တော့ ပစ္စည်းများ တန်ဖိုးမြင့်မားလာသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ကား ကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ နိုင်ငံခြားအဖိုး တန် ပစ္စည်းများနှင့် လာရောက် ကန် တော့ပါသည်။

တင်မောင်လတ်သည် ဘာသာ ရေးကို ယုံကြည်သူ၊ ကျေးဇူးသိတတ် သူ၊ အလုပ်ကြိုးစားသူဖြစ်၍ တိုးတက် ကြီးပွားလာသည်မှာ အံ့သြဖွယ် မရှိပါ။ သို့သော် အချိန်တိုကာလအတွင်း မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ကြီးပွား ချမ်းသာလာခြင်းမှာ အလွန်ထူးခြားနေ

သဖြင့် တစ်နေ့တွင် သူ့ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းမေးလိုက်သည်။

သူကလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောချင်နေကြောင်းမှ အစချီကာ သူ ချမ်းသာလာသည်မှာ မသမာသော နည်းလမ်းများဖြင့် ချမ်းသာလာခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ ရိုးရိုးသားသား သမ္မာ အာဇီဝအလုပ်ဖြင့် ချမ်းသာခဲ့ကြောင်း ပြောပါသည်။

သူ့အဖြစ်အပျက်တွင် အခြား သူများနှင့်မတူဘဲ အလွန်ထူးခြားဆန်း ကြယ်လွန်းသဖြင့် ပြောပြလျှင် ယုံနိုင် ဖွယ်မရှိနိုင်ကြောင်း နိဒါန်းပြီးကာ သူ ဘဝ၏ အံ့သြဖွယ် အတွေ့အကြုံများ ကို တတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သဖွယ် စီကာ စဉ်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါ သည်။

◆◆◆

တင်မောင်လတ်သည် သူငယ် စဉ်က ဘဝကို ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသဖြင့် ဘာသာရေးကို ယုံကြည်အားကိုးခဲ့သည်။ ဘွဲ့တစ်ခုရ ရန် မပြည့်မစုံ ဘဝမှ ရုန်းတန်ကြီး စားခဲ့ရပြီး ဘွဲ့ရသောအခါတွင်ထည်း အောက်တန်းစာရေးအလုပ်ကိုသာ ရွေး ခံပါသည်။

အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား ထုတ် ကိုင် ဆောင်ရွက်ရင်း တနင်္ဂနွေနေ့ တိုင်း တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရား သို့ သွား၍ ပုတီးစိပ်လေ့ရှိပါသည်။ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် နံနက်စောစော အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သော်လည်း ဘုရားကို ရောက်သည့်အခါ လပြည့်နေ့ဖြစ်၍ ဘုရား များ စည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရသည့် ထို့ကြောင့် ပုတီးစိပ်ရန် ဆိတ်ငြိမ်နေ နေရာကို ရှာဖွေရင်း အင်္ဂါနေ့ည ဖောဓိညောင်ပင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဖောဓိညောင်ပင်တွင် ညောင်ရေချိုး



ရန်ရှိသော်လည်း နံနက်စောစောဖြစ်၍ ပုတီးစိပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဗောဓိညောင်ပင်ရှိ ဘုရားတွင် ဆီမီးများ ထွန်းကာ၊ လွယ် အိတ်ထဲတွင် ပါလာသော သစ်သီးများ ကပ်လျှပြီး ပုတီးစိပ်နေခဲ့သည်။ လှူငွေ ချိန်ဖြစ်၍ ညောင်ရွက် လေတိုးသံမှ လွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် ပုတီး စိပ်ရသည်မှာ အဆင်ပြေလှပါသည်။ ပုတီးပတ်ပြည့်သည်နှင့် ဝေနေယျများ အား မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။

မတ်တတ်ရပ်လျက် ဘုရားကို လက်အုပ်ချီ၍ လိုရာဆုကို တောင်း လိုက်သည်။

“ဘုရားတပည့်တော် ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် စီးပွားရေး အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေနိုင်ပါစေ ဘုရား”

“မောင်ရင် တကယ်ချမ်းသာချင် ရင် ကျွန် နည်းလမ်းပေးပါမယ်”

နှုတ်က ရွတ်ဆို ဆုတောင်းအပြီး တွင် နောက်မှ အသံကြားလိုက်ရ၍ ကြက်သီးထကာ လန့်သွားပါသည်။ ထိုညကြည့်လိုက်သောအခါ အထက် အောက် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်တစ်ဖက်က ဗုဒ္ဓ၊ ကျန် လက်တစ်ဖက်က တောင် ရှေးကို ကိုင်လျက် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့် နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ နည်းလမ်း ချီရင် ပေးပါခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်ရဲ့ ဆုတောင်းသံကို ကြားလိုက်ရလို့ မောင်ရင်ရဲ့ ဆန္ဒကို တူညီချင်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန် အခြား ကြားလိုက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အစ်ဦးလည်း ရှိနေပါတယ်။ သူက မောင်ရင်ရဲ့ ဆန္ဒကို ကူညီနိုင်မှာပါ”



“ဗျာ...၊ ဒီနေရာမှာ အဘနဲ့ ကျွန်တော်အပြင် ဘယ်သူရှိသေးလို့ လဲ”

တင်မောင်လတ်က ဘေးဝဲယာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှင်း ပြောလိုက် သည်။

“ဘယ်သူရှိတယ်ဆိုတာ နောက် တော့ မောင်ရင် သိလာပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားထံမှာ ဆုတောင်းတာ အကောင်း ဆုံးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမြန်ဆုံး ကူညီနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အရင်ရှာသင့်တာပေါ့။ ကျွန် အကြံပြု ချင်တာက ဒီညောင်ပင်က ဘုရားကို ပူဇော်ပြီးရင် ရုက္ခစိုးကြီးကိုလည်း ပူ ဇော်သင့်တာပေါ့။ မောင်ရင်မှာ သစ်သီး ပါရင် ဟိုနံရံထောင့်က ရုက္ခစိုးစင်မှာ ကပ်လျှလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ လွယ်အိတ် ထဲမှာ သစ်သီးနဲ့ အမွှေးတိုင် ပါ၊ ပါ တယ်။ အခုပဲ ကပ်လျှ ပူဇော်လိုက်ပါ မယ်”

“အေး၊ မောင်ရင်လို ယုံကြည်မှု ရှိတဲ့သူကို ကျွန် နည်းလမ်းပေးပါမယ်။ သစ်သီးကပ်ပြီးရင် ဒီနေရာကို ပြန်လာ ခဲ့။ ကျွန် ဂါထာတစ်ပုဒ်ပေးခဲ့မယ်”

တင်မောင်လတ်သည် အင်္ဂါ

ထောင့်တည့်တည့် နံရံထောင့်တွင် မြင် နေရသော ရုက္ခစိုးစင်သို့ သွားကာ သစ်သီးကပ်လျှ၍ အမွှေးတိုင်ထွန်းကာ အဘထံ ပြန်လာခဲ့သည်။

“မောင်ရင် ကပ်လျှ ပူဇော်ပြီးရင် အဘပြောမယ်။ ရုက္ခစိုးဆိုတာ လူဘုံ နဲ့ အနီးဆုံးပဲ။ လူသားတွေကို အစဉ် ကူညီနိုင်တယ်။ အထူးသဖြင့် စီးပွား လာဘ်လာဘအတွက် ကူညီလေ့ရှိ တယ်။ ဘယ်နေရာက ရုက္ခစိုးဖြစ်ဖြစ် အကူအညီတောင်းနိုင်တယ်။ ရုက္ခစိုး ကို ပူဇော်တဲ့ ဂါထာရှိတယ်။ အခု မောင်ရင်ကို ကျွန်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီမှာ စာရွက်၊ မောင်ရင် လိုက်ရေးပါ”

တင်မောင်လတ်သည် အဘ နှုတ်က ရွတ်သည်ကို လိုက်ရေးပါ သည်။

ရုက္ခစိုးဂါထာ

ဘုဗ္ဗဒ္ဒဒေဝံ ဇဏာမိ၊
ဘုဗ္ဗဒ္ဒဒေဝံ ခေံ၊
သုခံ၊ ဇာတံ၊ ဘောဂဗ္ဗ သပ္ပမာ်လံ။
ရုက္ခဒေဝံ ဇဏာမိ၊
ရုက္ခဒေဝံ ခေံ၊
သုခံ၊ ဇာတံ၊ ဘောဂဗ္ဗ သပ္ပမာ်လံ။
အာကာသဋ္ဌ ဒေဝံ ဇဏာမိ၊
အာကာသဋ္ဌ ဒေဝံ ခေံ၊
သုခံ၊ ဇာတံ၊ ဘောဂဗ္ဗ သပ္ပမာ်လံ။

ထိုဂါထာရေးပြီးသည်နှင့် အဘ ကို ရွတ်ပြရသည်။ အဘက အသံ ထွက်မှန်အောင် ကိုယ်တိုင် အကြိမ် ကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီး သင်ကြားပေးပါသည်။

“ဒီရုက္ခစိုးစင်မှာ တစ်ပတ် တစ် ကြိမ် မပျက်မကွက်လာပြီး ဒီဂါထာကို ဘုရင်ခေါက် ရွတ်ပြီး လိုရာဆုတောင်းပါ။ အမွှေးတိုင်နဲ့ သစ်သီးတစ်မျိုးမျိုး ကပ် လျှရမယ်။ ကျွန်ုပ်တွင် ပိတ်ဆို့နေသော လာဘ်လာဘများကို အမြန်ဆုံးရအောင် ဖွင့်ပေးပါလို့ ဆုတောင်းရင် မောင်ရင်”



ရဲ့ လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝမှာ သေချာတယ်။ ခုနစ်ကြိမ်လုပ်ရုံနဲ့ အချို့လူတွေ ဆန္ဒပြည့်ဝကြတယ်။ အကယ်၍ ထူးခြားမှု မရှိရင် နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစား ပေါ့။ မပျက်မကွက်လုပ်ရင် လုပ်သူတိုင်း အောင်မြင်ကြပါတယ်။”

အဘ၏ ညွှန်ကြားချက်က ထိုမျှ သာဖြစ်သည်။

တင်မောင်လတ်သည် အဘ၏ ပြောစကားကြောင့် အားတက်မိသည်။ ရုက္ခစိုက်ကြီးထဲ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း မပျက် မကွက်လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် တနင်္ဂနွေနေ့မှစ၍ ရွှေတိဂုံဘုရား အင်္ဂါထောင့်ရှိ ရုက္ခစိုက်ထဲ မပျက်မကွက်လာပြီး အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍ သစ်သီးကပ်လျှာ ကာ ဂါထာကို သုံးဆယ်ခုနစ်ခေါက် ရွတ်ဆို ဆုတောင်းပါသည်။

ပထမဆုံး စတင်သည့်နေ့မှစ၍ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အဓိဋ္ဌာန်မပျက် သွားရောက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း ထူးခြားချက် မတွေ့ရပါ။ သို့သော် တင်မောင်လတ်သည် စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ ဇုတိယအကြိမ် အဓိဋ္ဌာန်ကို တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပြန်စတင်လိုက်ပြန်သည်။ ဒီလိုနှင့် တနင်္ဂနွေသုံးပတ် ဆောင်ရွက်ပြီးသည့်အခါ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာရပါသည်။

ပထမ စာရေးမှ ဇုတိယ စာရေးသို့ ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရုက္ခစိုက်ကြီးကို ပိုမို ယုံကြည်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဝတ်မပျက် သွားရောက် ဆုတောင်းပါသည်။ သူ သတိထားမိသည်မှာ ရုက္ခစိုက် အဓိဋ္ဌာန်စတင်သည့်နေ့မှစ၍ စီးပွားဥစ္စာ သိသိသာသာ တိုးတက်လာခြင်း မရှိသော်လည်း အလွန်စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရခဲ့ပါသည်။ အလုပ်တွင် လုံးဝ အခက်

အခဲမရှိဘဲ လုပ်ကိုင်သမျှ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရောက်လေရာရာတွင် လူချစ် လူခင်ပေါများပြီး ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာစရာ များချည်းသာ တွေ့နေရပါသည်။

နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် တင်မောင်လတ်အတွက် မမျှော်လင့်သော အခွင့်အလမ်းတစ်ခုပေါ်လာခဲ့သည်။ ဘွဲ့ရ ဝန်ထမ်းကို မန်နေဂျာရာထူးပေးရန် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စာမေးပွဲဖြေရမည်ဖြစ်ပြီး စာမေးပွဲအောင်မြင်ပါက အငယ်တန်း မန်နေဂျာဖြစ်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။ တင်မောင်လတ် ရုက္ခစိုက်ထဲတွင် မန်နေဂျာဖြစ်ရန် ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။ တွေ့သမျှ ရုက္ခစိုက်များကိုလည်း ပူဇော်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဆုလေးဘုရားရှိ ရုက္ခစိုက်ကြီးထဲတွင်လည်း သစ်သီးများကပ်၍ ဂါထာများ ရွတ်ပြီး ဆုတောင်းခဲ့သည်။ အိမ်တော်ရာဘုရား ဝန်းအတွင်းရှိ ရုက္ခစိုက် ကိုးထပ်ကြီး ဘုရားရှိ ရုက္ခစိုက်၊ ဝင်ဒါယာ ဓာတ်ပေါင်းစုဘုရားရှိ ရုက္ခစိုက်၊ စမ်းချောင်း ဧဝေတီဘုရားရှိ ရုက္ခစိုက်နှင့် ဗဟန်းမိုးညှင်းဘုရားရှိ ရုက္ခစိုက်တို့ပါ မကျန် ရုက္ခစိုက်ရှိရာ နေရာတိုင်းသို့ ရောက်အောင်သွားပြီး သစ်သီးများ အမွှေးတိုင်များ ကပ်လျှာပူဇော်၍ ဂါထာရွတ်ဆိုပါသည်။ မန်နေဂျာ ရာထူးကို ရလိုက်ပြီ ဖြစ်၍လည်း ယုံကြည်မှု ပိုမိုထက်သန်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ည တင်မောင်လတ်သည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ပါသည်။ အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုတီးတစ်ဖက်၊ တောင်ဌေးတစ်ဖက်ကိုင်ထားသော အဘိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ရုက္ခစိုက်လား၊ ရွှေတိဂုံအင်္ဂါထောင့်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည့် အဘိုးကြီးလားဆိုသည်ကို ခွဲခြားမရ

အောင် ရှိပါသည်။ အဘိုးက သူ့ကို ကြည့်၍ ပြောပါသည်။

“မောင်ရင် အခုလို အဓိဋ္ဌာန်တွေ ဝင်၊ သစ်သီးတွေ ကပ်၊ ဂါထာတွေ ရွတ်ခဲ့တာ အကျိုးသက်ရောက်မှုရော ရှိရဲ့လား။”

“ရှိတာပေါ့ အဘရယ်။ အခုဆိုရင် မန်နေဂျာတောင် ဖြစ်နေပြီလေ။”

“မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ မောင်ရင် ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား။”

“ဧရာထူးတော့ ဘယ် ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလဲ အဘရယ်။”

“ဒါပေမယ့် မင်းပြုခဲ့သမျှ ကောင်းမှုတွေအတွက် မင်း တစ်နေ့ခံစားရမှာပေါ့။”

“ဗျာ...၊ ကျွန်တော် ချမ်းသာနိုင်တာပေါ့နော်။”

“ဒါပေါ့ မောင်ရင် ချမ်းသာရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဝန်ထမ်းဘဝဆိုတော့ မချမ်းသာနိုင်ဘူးပေါ့။ ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ ချမ်းသာစေမယ့်အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ထိုက်တယ်။”

“စီးပွားရေးလုပ်ချင်တာပေါ့ အဘရယ်။ အရင်းအနှီးမရှိတော့ ခက်တာပေါ့။”

“အရင်းအနှီးရမယ်ဆိုရင်ရော။”

“အရင်းအနှီးသာ ရမယ်ဆိုရင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားချင်ပါတယ်။”

“ဖြစ်လာမှာပါ။ မကြာတော့ဘူး။”

တင်မောင်လတ်သည် အဘ၏ ထိုင်၍ ကန်တော့လိုက်သည်။

“သာဓကွယ်၊ သာဓ... သာဓက အရင်းအနှီးများများရဖို့ ဆိုတာက အောင်ဘာလေထိပဲ မျှော်လင့်စရာကတယ်။ ထိလည်း ထိုးပေါ့ကွယ်။”

ထိုနေ့မှစ၍ တင်မောင်လတ်သည် ဂါထာရွတ်ရန်အပြင် ထိတို့နှင့်



တာဝန်တစ်ခုပိုလာပါသည်။ ထိုကို နိုင်သမျှနှင့် အပတ်စဉ် ထိုးခဲ့သည်။ လူတစ်တွင် အကျိုးပေးချိန်တန်မှ ခံစား ခွင့်ရှိကြောင်း လက်တွေ့ သိလိုက်ရ သည်။

တင်မောင်လတ် အောင်ဘာလေ ထီဆုကြီးပေါက်ခဲ့သည်။ တစ်ခါမှ မကိုင်ဘူးသော ငွေများကို ကိုင်ခွင့်ရ သဖြင့် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ကိုင် ရာတွင်လည်း လက်တွေ့တွင် အခက် အခဲများ ရှိပါသည်။ စီးပွားရေးလောက တွင် အောင်မြင်နေသူများ၏ အကူ အညီဖြင့် လုပ်ကိုင်မှသာ အဆင်ပြေ နိုင်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ငယ်သူငယ်ချင်း ချစ်ဆွေနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ချစ်ဆွေ သည် အလွန်ကြီးမားသော ဝယ်ရောင်း လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။ ရှိသမျှ ငွေများနှင့် မြေကွက်များ၊ အိုး အိမ်တိုက်တာနှင့် မော်တော်ကားများ ကို ဝယ်ယူ ရင်းနှီးထားခြင်းဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးနယ်မြေတွင် ခြေချခဲ့သည်မှာ နှစ်ကာလကြာပြီဖြစ်သော ချစ်ဆွေတို့ အဖွဲ့မှာ အတွေ့အကြုံများသူများ၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်သဖြင့် အရုံးမရှိဘဲ အမြတ်အစွန်းများချည်း သာ ရသမျှများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တင်မောင်လတ်သည် သူ၏ ငွေများကို ချစ်ဆွေတို့အဖွဲ့ထဲသို့ ထည့်၍ ဝင် ရောက် ပူးပေါင်းလိုက်သည်။

အကျိုးပေးချိန်ရောက်လာသဖြင့် လုပ်သမျှအလုပ်အားလုံး အဆင်ပြေ လာသည်။ တိုက်ခန်းများ၊ မြေကွက် များမှာ ဝယ်ရင်းရေးထက် နှစ်ဆမှ သုံးလေးဆအထိ မြှင့်တင်ရောင်းချရ ခဲ့သည်။ ကားဈေးမှာလည်း တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးသည့် ဈေးနှုန်းကိုသာ ရခဲ့ပါ

သည်။ တင်မောင်လတ်သည် ထိုအချိန် မှစ၍ ဝယ်ယူထားသော တိုက်ခန်းများ တွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ လက်ရှိနေသော အခန်းကို ရောင်းလျှင် အခြားတစ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရ သည်။

ထိုသို့ စီးပွားဥစ္စာများ တိုးတက် လာသော်လည်း တင်မောင်လတ်မှာ ရုက္ခစိုးကို မေ့လျော့ခြင်းမရှိသည့်အပြင် ပူဇော်ပသခြင်း၊ ဂါထာရွတ်ခြင်းများကို ရှေးကထက် ပို၍လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသူတိုင်းကိုလည်း လေး လေးစားစား ကန်တော့လေ့ရှိပါသည်။ ဘာသာရေးကို ယုံကြည်အားကိုးသူဖြစ် ၍ ဇရပ်အိုး၊ ဇရပ်ဟောင်းများကို ပြုပြင် ခြင်း၊ လမ်းဖောက်၊ တံတားဆောက်ရာ တွင် ပါဝင်လှူဒါန်းခြင်းတို့ ပြုသည်။ ကုသိုလ်ဆက်အကျိုးကြောင့် စီးပွား ဥစ္စာများကလည်း တစ်လထက် တစ်လ တိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။



ဤသို့ဖြင့် တင်မောင်လတ်သည် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဇနီးနှင့် သားနှစ်ဦးတို့ ရှိလာခဲ့သည်။ အသက်လည်း လေး ဆယ်ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ မိသားစုနှင့် နေရာကောင်းကောင်းတွင် အခြေချ နေထိုင်ရန် အဖွဲ့သို့ တင်ပြရာ သူတို့ တွေ ဝယ်ယူထားသည့် တိုက်တာ အိုး အိမ်များထဲမှ ကြိုက်ရာကို ရွေးယူရန် အဖွဲ့က ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တင်မောင်လတ်တို့ မိသားစုသည် သံလွင်လမ်းတွင် ခြံ ကျယ်ကျယ်၌ ခေတ်မီစွာ ဆောက်လုပ် ထားသော တိုက်သစ်ကို သဘောကျ ပြီး ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြသည်။ အဖွဲ့ကလည်း အသက် သာဆုံး ဈေးဖြတ်ပေးခဲ့သဖြင့် တိုက် ပိုင်၊ ခြံပိုင်ဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။ ထို

အတူ စိတ်ကြိုက် ကားတစ်စီးကိုလည်း ယူထားလိုက်သည်။

ခြံပိုင်၊ အိမ်ပိုင်ဖြစ်သည်နှင့် ခြံ ထောင့် ညောင်ပင်အောက်တွင် ရုက္ခစိုး အတွက် ကောင်းမွန် ခန့်ညားသော အဆောက်အဦတစ်ခုကို ဆောက်လုပ် ပြီး အလွန်လက်ရာမြောက်သော လူ့ အရွယ်အစား ရုက္ခစိုးပုံကို ပန်းပုထု၍ ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ညာလက်တွင် တောင်ဝေး၊ ဘယ်လက်တွင် ပုတီးကိုင့် ၍ ရပ်နေပုံမှာ အလွန်အသက်ဝင်လှ သည်။ အိမ်သို့ ရောက်လာသူတိုင်းက လည်း ရုက္ခစိုးကြီးထံ အရင်ဝင်၍ ဂါရဝပြုပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ့ ရှိကြသည်။

တင်မောင်လတ်သည် ရုက္ခစိုး အား နေ့စဉ် ပန်း၊ ရေချိုး၊ သစ်သီးများ အမွှေးနံသာတိုင်များ ဖယောင်းတိုင်များ ကပ်လျှူပူဇော်၍ ရုက္ခစိုးဂါထာကို လည်း အမြဲရွတ်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ညပိုင်း တွင်လည်း ရုက္ခစိုးစင်ရှေ့တွင် ဝိပဿနာ တရားများ ကျင့်ကြံပွားများခဲ့ပါသည်။



အထက်ပါ အကြောင်းအရာများ မှာ တင်မောင်လတ်ကိုယ်တိုင်ပြောပြ သော သူ၏ ချမ်းသာကြီးပွားခြင်း အကြောင်းမှန်များ ဖြစ်ပါသည်။





ဆီးချို၊ သွေးချိုအတွက် ဆေးနည်းတိုတစ်လက်

ရောမြေ ကျော်ဝေ

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူထံသို့ တူဖြစ်သူ သန်းနိုင်ဦး ရောက်လာပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဇနီး၊ သူ၏ အဖေအတွက် မဟာကာ ကြံဆစ်အရွက်များ လာပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒေါ်လေး မှာလိုက်တဲ့ မဟာကာ ကြံဆစ်အရွက်။ အဲဒါကို ရေစင်စင်ဆေးပြီး တိုစား၊ ချက်စားရင် လေဆာက်နာ ရောဂါပျောက်တယ်။ အဆိပ်အတောက်လည်း ပြေတယ်”

ဟု ပြောပါသည်။ စာရေးသူက...

“အဆိပ်အတောက်ပြေချင်ရင် ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ရောပြီး ချဉ်ရည်ဟင်းချက်စားရင်ရော ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဟု ဆိုတော့...

“ပိုကောင်းတာပေါ့ ဦးကျော်ဝေရယ်။ ဦးကျော်ဝေက မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဆေးဆောင်းပါးတွေ ရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာ ဆိုတာ စာဖတ်ပရိသတ်က သိပါတယ်။ ဒါ့ထက် ဦးကျော်ဝေ မဟော်ဂနီသီးကို မြင်ဖူးလား”

ဟု မေးသောအခါ စာရေးသူက...

“ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်။ မမြင်ဖူးဘူးကွ”

ဟု ဆိုတော့ မောင်သန်းနိုင်ဦးက စက်ဘီးခြင်းထဲမှ မဟော်ဂနီသီးအခွံနှစ်ခုကို ထုတ်ယူလာပြီး စာရေးသူအား ပေးပါသည်။

“ဆေးအသုံးဝင်ပုံကိုရော ဦးကျော်ဝေ သိရဲ့လား”

“ဆေးဖက်ဝင်တယ်လို့တော့ ကြားဖူးတာပဲ။ ဘာဆေး နည်းအတွက် အသုံးဝင်သလဲဆိုတာတော့ ငါက ဆေးဆရာ မဟုတ်လို့ မသိဘူးကွာ”

ဆိုတော့ သန်းနိုင်ဦးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ဆေးနည်းမသိတာ တစ်ခေတ်တော့ နောက်ကျနေပြီ။

ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ အခုခေတ်စားနေတဲ့ ဆီးချို၊ သွေးချို ရောဂါသမားတွေအတွက် အလွန်အသုံးဝင်တယ်ဗျ။ ဒီ

မဟော်ဂနီသီးအခွံက မာတယ်။ ကျောက်ပျဉ်မှာ သနပ်ခါး သွေးသလို သွေးပြီး ဟင်းစားခွန်းတစ်ခွန်းစာရရင် ရေအေး အေးနဲ့ ရောပြီးသောက်။ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ပုံမှန်သောက်။ ရောဂါဖြစ်စေရင် တစ်ပတ်အတွင်း ပျောက် တယ်။ ရောဂါရင်ရင်တော့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သောက်စေ ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဆရာတော် ဘုန်းကြီးက တိုင်းရင်းဆေး ဆရာလေ။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော် ပြောလို သိတာပဲ။

စာရေးသူက သင်္ဘောသီးစိတ်သဏ္ဌာန် မဟော်ဂနီသီး ခြောက်အခွံကလေးနှစ်ခုကို သေချာစွာ သိမ်းလိုက်ပြီး...

“ငါ့မိတ်ဆွေတွေကို ဆေးနည်းပြောလို့ ရတာပေါ့ဗျ။ မင်းလည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“ဒါလည်း အလှူဒါနလေးတစ်ခုလို့ ကျွန်တော်ယူမ ဟိတယ်။ ဦးကျော်ဝေက ဂန္တိရမ္မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ စာရေးဆရာ ရေးတဲ့သူလည်း အကျိုးရှိ၊ ဖတ်တဲ့သူတွေလည်း အကျိုး ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဂန္တိရမ္မဂ္ဂဇင်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးပြီး ထည့် လိုက်မယ်ကွာ”

ဟု ဆိုတော့ သန်းနိုင်ဦးက...

“ဦးကျော်ဝေရဲ့ သဘောပါပဲဗျာ” ဟု ဆိုလေတော့...





၂၀၁၆ - ဩဂုတ်လ ခုနစ်နေ့သားသမီးများအတွက်

စားစရာ ဂမ္ဘီရ ကံကြမ္မာဟောကိန်း

သဘာဝဓမ္မ ဆရာသက်

၁ - ဂဏန်းသမားများ



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၁ရက်၊ ၁၀ရက်၊ ၁၉ရက်၊ ၂၈ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၁-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

တစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလမှာ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ တွန်းတိုက်ပြီး လုပ်လိုက်ပါ။ အချိန်ဖြုန်းမနေသင့်တဲ့ လမျိုးပါပဲ။ သူများ စကားတွေကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ နားမယောင်သင့်တဲ့အချိန်ပေါ့။ ရပ်ဝေးက အဆက်အသွယ်ကောင်းတွေ ရတတ်ပါတယ်။ ငွေအတွက် ခေါင်းခဲစရာလေး နည်းနည်းကြိုမယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ပြန်ပြီးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ရွှေထည်ပစ္စည်းတစ်ခုတောင် ဝင်တတ်ပါသေးတယ်။ ဒီလထဲမှာ လက်တစ်ဖက် ကိုက်တတ်တယ်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်တွင်းရေး သာယာမယ်။ ဘုရားတစ်ဆူကို သွားပြီး ကျကျနန ဘုရားဖူးဖြစ်မယ်။ အဲဒီလို ဖူးပြီးတာနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ ထူးထူးခြားခြား အဆင်ပြေလာလိမ့်မယ်။

- ယတြာ။ ။ ပိုက်ဆံ (၄၀၀)ကျပ်တိတိကို ရတဲ့သူ ပျော်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး လမ်းမှာ ပုံသကူပစ်လိုက်ပါ။
- ထိက်စမ်းရန်။ ။ (၄ ၊ ၆)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

BURMESE CLASSIC

၂ - ဂဏန်းသမားများ



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၂ရက်၊ ၁၁ရက်၊ ၂၀ရက်၊ ၂၉ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၂-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

နှစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် စိတ်ဖိစီးစရာတချို့ ကြုံတတ်တယ်။ အရာအားလုံးအတွက် ရတနာသုံးပါးကို ပုံအပ်ပြီး ဆည်းကပ်ခိုလှုံထားလိုက်ပါ။ သင့်ကို တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုတာတွေ ကြုံရင်လည်း စိတ်ရှည်ပေးလိုက်ပါ။ အစားမှားတတ်တယ်။ စကားမှားတတ်တယ်။ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အစားသောက်တွေ ဆင်ခြင်ပါ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငွေကြေးအဆင်ပြေမယ်။ သူတစ်ပါးက ကိုယ့်ကို မကောင်းမြင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး သင့်စိတ်ထဲက အလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေတတ်တယ်။

- ယတြာ။ ။ ဘုရားတစ်ဆူမှာ ရွှေဆိုင်းရစ်ခုတိတိ ကပ်လှူပါ။ ပြီးရင် ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး အမျှပေးဝေပါ။
- ထိက်စမ်းရန်။ ။ (၂ ၊ ၄) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



၃ - ဂဏန်းသမားများ



THE HIGH PRIESTESS.

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၃ရက်၊ ၁၂ရက်၊ ၂၁ရက်၊ ၃၀ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၃-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

သုံးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလကတော့ မေတ္တာရောင်ပြန့်ရိုက် ခတ်မှုကို သိသိသာသာ ခံစားရမည်အချိန်ပါ။ ငွေအထူးဝင်မယ်၊ ပေးကမ်း လှူဒါန်းနိုင်မယ်။ အလုပ်လည်း အဆင်ပြေမယ်။ အိမ်တွင်းရေးလည်း သာယာနေမယ်။ စိတ်တိုစရာကြုံလာရင်လည်း ကိုယ်ကပဲ လျော့လိုက်ပါ။ ယောက်ျားလျှာ၊ မိန်းမလျှာတွေကို သတိထား ဆက်ဆံပြောဆိုပါ။ အစစ ကောင်းနေပါတယ်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုနိုင်မယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေ တိုးတက်မယ်လဲပါ။ ပျော်ပျော်နေလိုက်ပါ။

ယတြာ။

- နေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ စပယ်ပန်း၊ ရွှေပန်း စသည်ဖြင့် အလှူဒါန်းသင့်တဲ့ ပန်းတွေကို ပန်းမွေယာ ခင်းပြီး ပူဇော်ပါ။

ထိက်စမ်းရန်။ ■ (၂၊ ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

BURMESE CLASSIC

၄ - ဂဏန်းသမားများ



THE HANGED MAN.

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၄ရက်၊ ၁၃ရက်၊ ၂၂ရက်၊ ၃၁ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၄-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

လေးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလက သင်က အဖြူဆိုရင် ကျန်တဲ့ လို့တွေက အမည်းလို ပြောပြီး ဆန့်ကျင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါတွေက သိပ်တော့ အရေးမပါလှပါဘူး။ ခံယူချက်အမြင်လေးတွေ နည်းနည်းလွဲနေကြတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ အတိုက်အခံမလုပ်ဘဲ စိတ်ကို လျော့ချထားလိုက်ပါ။ လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေမယ်။ ဒီလထဲမှာ ငွေဝင်ပြီး အဖတ်မတင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေအဆင်ပြေမယ်။ ကံညံ့ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွဲချော်မှုလေးတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ နေလိုက်တာနဲ့ အစစ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။

- ထီးနီ (၁၀)လက်ကို စနေထောင်မှာ လှူပြီး စိတ်ပါ လက်ပါ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပါ။ အထူးအခက်အခဲ တစ်ခုခုရှိရင် ၄က် (၁၂)ကောင်လွှတ်ပါ။

ထိက်စမ်းရန်။ ■ (၇၊ ၁၀) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



၅-ဂဏန်းသမားများ



THE STAR.

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၅ရက်၊ ၁၄ရက်၊ ၂၃ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၅-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ငါးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ဘာလုပ်လုပ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပြောဆိုလုပ်ကိုင်မှ အဆင်ပြေတတ်ချိန်ပါ။ သွားနာတတ်တယ်။ သွေးအားနည်းတတ်တယ်။ ငွေဝင်လာတတ်ရှင် မယ်။ ဒီလထဲမှာ သင့်ကို တမင်မြှောက်ပင့်ပြောဆိုမယ့် လူတချို့နဲ့ တွေ့ရတတ်တယ်။ လူမှုရေးအရပ်အတွေးတချို့လည်း ကြုံတတ်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စအဆင်မပြေမယ်။ အချစ်ရေး သာယာမယ်။ မိသားစုကိစ္စတွေ အိုကေ စုံပြည်နေမယ်။ ဘာအခက်အခဲရှိရှိ အားလုံး ပြေလည်သွားမယ်ဆိုတာ မမှတ်မသုန် ယုံကြည်ထားလိုက်ပေတော့။

ယတြာ။ ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ပြီးမှ အိပ်ပါ။
ထိက်စမ်းရန်။ ။ (၁ ၊ ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၆-ဂဏန်းသမားများ



THE EMPRESS.

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၆ရက်၊ ၁၅ရက်၊ ၂၄ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၆-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ခြောက်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ယခင်ကထက်ပိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ဓွေးပါ။ မျက်စိအောင့်တတ်တယ်။ ငွေအခက်အခဲနည်းနည်းကြုံမယ်။ ဒါပေမယ့် မှချ ပြေလည်သွားမယ်။ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားပြီး အစစအရာရာ ယခင်ကထက် စိတ်ရှည် သည်းခံသင့်တဲ့အချိန်။ မိသားစုထဲမှာ ကြည်နူးစရာသတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရ တတ်တယ်။ ဒီလထဲမှာ အကြီးအကဲက ငြိငြင်တာ၊ ခင်မင်သူတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေ တာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံး ပြန်ပြီးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုရားမှာ ပန်းအဖြူ (၅)ပွင့်လှူပြီး ပဗ္ဗာန်းအကျဉ်းကို (၁၀)ခေါက် ပူဇော်ပါ။
ထိက်စမ်းရန်။ ။ (၅ ၊ ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

BURMESE CLASSIC

၇-ဂဏန်းသမားများ



THE HERMIT.

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၇ရက်၊ ၁၆ရက်၊ ၂၅ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၇-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ခုနစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ဘာသာရေးကို နည်းနည်းဖိလုပ်ပေး။ ထူးခြားမယ့် အချိန်ပါ။ အိပ်မက်ထူးတွေ မက်မယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ အိပ်ခန်းကို သန့်ရှင်းနေအောင် ရှင်းထားပေးပါ။ ကိုယ် စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်တချို့ကို လက်စသတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးတွေနဲ့ စကားများတာ၊ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တာမျိုးတွေ အထူးဆင်ခြင်ပေးပါ။ ကံတော ကောင်းနေချိန်ပါ။ အစစ အဆင်ပြေမယ်။ တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူကို သွားဖူးဖြစ်တတ်ချိန်ပါ။ ကျကျနန ဖူးလိုက်ပါ။ ကံတော မြင့်မားလာပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ ဒီရက်ထဲမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို စိတ်ပါသလောက် ကျကျနန ပုတီးစိပ်ပါ။ ဘုရားမှာ ကံကော်ညွန့်တွေ ဝေနေအောင် လှူလိုက်ပါ။
ထိက်စမ်းရန်။ ။ (၂ ၊ ၀) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၈ရက်၊ ၁၇ရက်၊ ၂၆ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၈-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

၈ - ဂဏန်းသမားများ



THE LOVERS.

ရှစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် သင့်စိတ်တွေ မထွေပြားပါစေနဲ့။ စိတ်ကို ရှင်းလင်းစွာ ထားပါ။ အသိအမြင် ဗဟုသုတတိုးမယ့်အချိန်ပါ။ မိဘအကြီးအကဲတွေကို ပြုစုဖေးမခွင့်ကြုံမယ့်အချိန်ပါ။ ငွေအခက်အခဲ နည်းနည်းကြုံမယ်။ ပြီးရင် ပြန် အဆင်ပြေသွားမယ်။ အချစ်ရေးကအစ ဘာကိစ္စမဆို ကြားလူ၊ ကြားစကား အဖျက်ပေါ်တတ်တဲ့ ကာလပါ။ သူများစကား နားမယောင်မိဖို့ အထူးသတိထားသင့်ချိန်ပါ။ စကားအပြောအဆို အထူးချီသာပါ။ ဂါဝရထားသင့်သူတွေကို ဂါဝရထားလိုက်ပါ။

ယတြာ။

■ ပန်းသီးနှံလုံးကို ဝယ်ပြီး ဘုရားကပ်လှူပါ။ ဖွားသီလရှင်ကို ဆန်လှူပေးပါ။

ထိကံစမ်းရန်။

■ (၃ ၊ ၅) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၉ရက်၊ ၁၈ရက်၊ ၂၇ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၉-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

BURMESE CLASSIC

၉ - ဂဏန်းသမားများ



TEMPERANCE.

ကိုးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် အနေအထားအပြောင်းအလဲတချို့ ကြုံမယ်။ ကောင်းတဲ့ အပြောင်းအလဲတွေပါ။ ရပ်ဝေးသတင်းကောင်း ကြားရတတ်တယ်။ မိတ်ဆွေဟောင်းနဲ့လည်း ပြန်ဆုံတတ်တယ်။ တိုးတက်မှုတွေ ကြုံမယ်။ ဒီနေ့က စွဲပြီး ၂၄ရက်အတွင်း ငွေများစွာ ဝင်ဖို့ ရှိတယ်။ အစစ ကံကောင်းနေပါတယ်။ အချစ်ရေးမှာတော့ သင်ကိုယ်တိုင်က လှေကန်နစ်ဖက် နင်းနေမိတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမယ်။ အလုပ်တိုးတက်မယ်။ တာဝန်နှစ်ခု တွဲယူထားရတတ်ချိန်ပါ။ မျက်နှာပွင့်ပြီး လာဘ်ရွှင်နေချိန်ပါ။

ယတြာ။

■ လှပတဲ့ ပန်းလေးနှစ်ပွင့်ကို ဖန်ခွက်နဲ့ ထည့်ပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ လှူဒါန်း ပူဇော်ထားလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။

■ (၁ ၊ ၄) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ

သဘာဝဓမ္မ သဏ္ဌာန်

(ဖုန်း ၀၉ ၇၉၇၉၃၄၄၈၈)

